

DE LA VIITORUL AȘTREI APOCALIPSA ELEMENTELOR

DIN
SÂNGE
ȘI
CENUȘĂ

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LITERA

new
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DIN
SÂNGE
ȘI
CENUȘĂ

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOIGILĂ

LITERA
București

Pentru tine, cititorule

Capitolul unu

-L-au găsit pe Finley în seara asta, chiar la marginea Pădurii Sângerii, mort.

Mi-am ridicat privirea de la cărțile de joc, pe deasupra suprafeței vopsite în stacojiu, spre cei trei bărbați care stăteau la masă. Alesesem locul acela cu un scop. Eu... nu simțisem nimic din partea lor mai devreme, când îmi croisem drum printre mesele aglomerate.

Nici o durere - nici fizică, nici emoțională.

În mod normal, nu cercetam oamenii ca să văd dacă suferă sau nu. Să fac asta fără motiv mi se părea extrem de invaziv, dar în mulțimi era greu să controlez cât ajungeam să simt. Întotdeauna existau persoane a căror durere era atât de adâncă, atât de neîmblânzită, încât agonia lor devenea o entitate palpabilă, pentru care nici nu trebuia să îmi deschid simțurile - nu o puteam ignora, nu mă puteam sustrage din calea ei. Acele persoane își proiectau durerea asupra lumii care îi înconjura.

Îmi era interzis să fac altceva decât să le ignor. Îmi era interzis să vorbesc despre darul pe care îl primisem

de la zei și să trec vreodată de la a simți la a face cu adevărat ceva în această privință.

Nu că eu aș fi făcut întotdeauna ceea ce trebuia să fac. Bineînțeles.

Însă bărbații aceștia nu aveau nimic, am văzut asta când mi-am deschis simțurile, încercând să fi evit pe cei care sufereau, lucru surprinzător, având în vedere ocupația pe care o aveau. Erau gardieni de pe Metereze - pereții muntoși formați din calcarul și fierul minerit din munții Elysium. De când se încheiase Războiul Celor Doi Regi, cu patru secole în urmă, fortărețele denumite Metereze închiseseră întreaga Masadonie, fiecare oraș din Regatul lui Solis fiind protejat de ele. Versiuni mai mici ale Meterezelor înconjurau satele și cazărmile, comunitățile de fermieri și orășelele cu mai puțini locuitori.

Ceea ce gardienii vedeau în mod obișnuit, ceea ce trebuiau să facă îi chinua adesea, fie din cauza rănilor, fie din cauza a ceva mai profund decât carnea sfârtecată și oasele învinețite.

În această seară, nu erau lipsiți doar de chinuri, ci și de armură și de uniforme. Purtau în schimb cămăși largi și pantaloni din piele de căprioară. Cu toate acestea, știam, chiar dacă nu erau la datorie, că rămâneau atenți la eventualele semne ale ceții temute și ale ororilor care o însoțeau, precum și la cei care unelteau împotriva viitorului regatului. Erau înarmați până în dinți.

La fel și eu.

Aveam prins la coapsă, ascuns sub faldurile pelerinei și ale rochiei subțiri pe care o aveam pe dedesubt, un pumnal cu lama rece, care nu se încălzea niciodată, chiar dacă era lipită de coapsa mea. Îmi fusese dăruit când împlinisem 16 ani și, deși nu era singura armă de care făcusem

rost, nici cea mai mortală, era preferata mea. Mănerul era făcut din oasele unuia dintre vârcolacii de mult dispăruți - creaturi care nu fuseseră nici om, nici bestie, ci ambele -, iar lama era dintr-o piatră de hematit lustruită, cu o ascuțime fatală.

Era foarte probabil să fi fost din nou pe punctul de a face ceva incredibil de riscant, nepotrivit și cu totul interzis, însă nu eram destul de nebună încât să intru într-un loc precum Perla Roșie fără ceva care să mă protejeze, fără priceperea de a mânui acel ceva și fără să fiu dispusă să mă folosesc de ambele fără ezitare.

- Mort? a întrebat celălalt gardian, unul mai tânăr, cu păr șaten și trăsături delicate.

Parcă numele lui era Airrick și nu părea să aibă cu mult peste cei 18 ani ai mei.

- Nu doar că e mort. Lui Finley i s-a supt tot sângele din corp, carnea i-a fost sfâșiată, de parcă ar fi fost aruncat la câini, apoi sfârtecat în bucăți.

Cărțile de joc mi s-au încheșat în fața ochilor, în timp ce în pântec au început să mi se formeze sloiuri mici de gheață. Câinii sălbatici nu făceau așa ceva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu se apropiau de Pădurea Sângerie, singurul loc din lume în care copacii sângerau, pătând scoarța și frunzele în roșu intens. Se zvonea că ar exista alte animale acolo, rozătoare extrem de mari și necrofagi care prădau trupurile celor care întârziu prea mult în pădure.

- Și știi ce înseamnă asta? a continuat Airrick. Că trebuie să fie prin preajmă. Un atac ar...

- Nu cred că ar trebui să purtăm această conversație acum! i-a tăiat-o un gardian mai în vârstă.

Îi știam. Phillips Rathi. Era pe Metereze de ani în șir, lucru ce nu se întâmpla aproape niciodată. Gardienii nu aveau viață lungă. Bărbatul și-a plecat capul în direcția mea.

-Suntem în prezența unei domnițe.

O domniță?

Doar cele care făcuseră Ascensiunea erau numite domnițe, însă nici eu nu eram genul de persoană pe care te-ai fi așteptat să o găsești la Perla Roșie. Dacă aș fi fost descoperită, aș fi fost în... ei bine, într-un necaz mai mare decât fusesem vreodată și m-aș fi ales cu o admonestare severă.

Genul de pedeapsă pe care Dorian Teerman, ducele de Masadonia, ar fi fost încântat să o aplice. Și la care, desigur, confidentul lui de suflet, Lord Brandole Mazeen, ar fi adorat să asiste.

Mi-am ridicat privirea spre gardianul cu piele închisă la culoare, din ce în ce mai neliniștită. Era imposibil ca Phillips să știe cine eram. Partea de sus a feței îmi era acoperită de masca albă de domino pe care o găsisem cu mult timp în urmă, aruncată prin Grădinile Reginei, și purtam o pelerină simplă, de culoarea oului de rață, pe care, ei bine, o împrumutasem de la Britta, una dintre numeroasele servitoare pe care le auzisem vorbind despre Perla Roșie. Speram ca Britta să nu descopere că îi lipsește haina înainte să i-o duc înapoi, în zorii zilei.

Chiar și fără mască însă, puteam să număr pe degetele de la o mână câți oameni din Masadonia îmi văzuseră chipul, și nici unul dintre ei n-avea să fie acolo în acea seară.

Fiind Fecioara, Aleasa, fața și părul îmi erau acoperite tot timpul, cu excepția buzelor și a maxilarului.

Mă îndoiam că Phillips mă putea recunoaște doar după acele trăsături, și, dacă ar fi făcut-o, nici unul dintre gardieni nu s-ar mai fi aflat acum acolo, stând fără griji la masă. Aș fi fost pe cale să fiu târâtă, chiar dacă, poate, cu gentilețe, înapoi la gardienii mei, ducele și ducesa de Masadonia.

N-aveam de ce să-mi fac griji.

Forțându-mi musculatura umerilor și a gâtului să se relaxeze, am zâmbit.

-Nu sunt vreo domniță. Sunteți liberi să discutați despre orice doriți.

-Oricum, un subiect mai puțin morbid ar fi bine-venit! a replicat Phillips, aruncând o privire ascuțită în direcția celorlalți doi gardieni.

Airrick și-a ridicat privirea spre mine.

-Scuzele mele.

-Nu-i nevoie de scuze, dar le accept.

Cel de-al treilea gardian și-a plecat bărbia, cu ochii fixați asupra cărților lui, și a repetat aceleași cuvinte. I se înroșiseră obrazii, lucru care mi se părea adorabil. Gardienii care lucrau pe Metereze treceau printr-un antrenament crunt, în urma căruia deveneau experți în lupta cu tot felul de arme, precum și în cea corp la corp. Nici unul dintre cei care supraviețuiau primei incursiuni în afara Meterezelor nu se întorcea fără să fie însângerat și fără să fi văzut moartea.

Și, cu toate astea, acest bărbat roșea.

Am tușit, pregătindu-mă să întreb mai multe despre Finley, dacă era de pe Metereze sau dintre hăițași, o diviziune a armatei care asigura legătura pe apă între orașe și care escorta bunuri și călători. Aceștia își petreceau jumătate de an lipsiți de protecția asigurată de Metereze.

Era de departe una dintre cele mai periculoase ocupații, așa că nu călătoreau niciodată singuri. Unii dintre ei nu se mai întorceau niciodată.

Din păcate, cei câțiva care se întorceau nu mai erau niciodată la fel. Se întorceau hăituiți de moarte.

Blestemați.

Simțind că Phillips avea să reducă la tăcere orice încercare de a continua conversația, nu am dat glas nici uneia dintre întrebările care îmi stăteau pe vârful limbii. Dacă Finley fusese însoțit și dacă ceilalți gardieni fuseseră răniți de ceea ce îl ucisese pe el, aveam să aflu eu cumva.

Speram doar că asta nu avea să implice țipete și groază.

Oamenii din Masadonia nu bănuiau cât de mulți se întorceau din afara Meterezelor blestemați. Știau doar de câțiva, ici și colo, însă nu vedeau realitatea. Dacă ar fi cunoscut-o, populația, care nu putea înțelege cu adevărat ororile din spatele Meterezelor, ar fi fost cuprinsă de panică și groază.

Oamenii simpli nu puteau înțelege așa cum înțelegeam eu și fratele meu, Ian.

De aceea, odată ce subiectul de la masă a alunecat spre lucruri mai lumești, m-am străduit să-mi topesc sloiul de gheață din piept. Nenumărate vieți erau jertfite sau răpite din dorința de a-i păstra în siguranță pe cei din spatele Meterezelor, însă strategia aceasta dădea greș – de ceva timp – nu doar în Masadonia, ci în tot Regatul lui Solis.

Moartea...

Moartea găsea *întotdeauna* o cale prin care să pătrundă înăuntru.

„Oprește-te!” mi-am ordonat, în timp ce simțul general de disconfort amenința să crească. În acea seară, nu era vorba despre toate acele lucruri pe care le știam și despre

care probabil n-ar fi trebuit să știu. În acea seară, era vorba despre a trăi, despre... a nu sta trează toată noaptea, fără să pot dormi, singură, simțind că... nu am nici un fel de control, nici o... idee despre cine sunt, ci doar despre ce sunt.

Am primit din nou o mână proastă și, cum jucasem cărți cu Ian destul de des, știam că n-aveam cum să-mi mai revin cu cele pe care le aveam. Am anunțat că mă retrag, iar gardienii au încuviințat din cap și s-au ridicat, urându-mi fiecare seară bună.

Trecând printre mese, am luat paharul de șampanie pe care îl oferea unul dintre chelneri, cu o mână înmănușată, și am încercat să îmi recapăt entuziasmul care îmi vibrase în vene la începutul acelei seri, când alergasem pe străzi spre acel loc.

Am cercetat încăperea, văzându-mi de treabă, păstrându-mi simțurile adormite. Chiar și departe de cei care își proiectau durerile în atmosfera din jurul lor, nu trebuia să ating pe cineva ca să știu că suferea. Trebuia doar să mă uit la acea persoană și să mă concentrez. Felul în care arăta nu era alterat atunci când experimenta un soi de durere, nici nu i se schimba aspectul atunci când mă concentram asupra ei. Pur și simplu, îi *simțeam* tulburarea.

Durerea fizică era aproape întotdeauna fierbinte, însă cea care nu putea fi văzută?

Era aproape întotdeauna rece.

O avalanșă de strigăte și fluierături obscene m-a făcut să revin la realitate. Pe colțul mesei aflate în vecinătatea celei de la care tocmai mă ridicasem se așezase o femeie îmbrăcată în roșu. Purta o rochie făcută din fâșii de satin și mătase, care abia îi acoperea coapsele. Unul dintre bărbații de la masă și-a înfipt mâna în fustița diafană.

Femeia i-a îndepărtat mâna cu un zâmbet cochet și apoi s-a lăsat pe spate, trupul ei formând o curbă senzuală. Buclele blonde i s-au revărsat peste monedele și jetoanele care fuseseră date uitării.

- Cine vrea să mă câștige în seara asta? Vocea i-a sunat adânc, plină de voluptate, în timp ce și-a trecut mâinile în lungul corsetului acoperit de dantele. Pot să vă asigur, băieți, voi rezista mai mult decât orice munte de aur.

- Și dacă vom fi la egalitate?

Tăietura elegantă a hainei pe care o purta sugera că bărbatul care pusese întrebarea era un negustor avut sau vreun om de afaceri.

- Atunci, va fi o noapte cu atât mai interesantă pentru mine! a răspuns femeia, trecându-și mâna în josul abdomenului, strecurându-și-o chiar mai jos, între...

Cu obraji aprinși, mi-am ferit imediat privirea și am mai luat o înghițitură din șampania înspumată. Ochii mi-au fost atrași de strălucirea orbitoare a unui candelabru din aur roz. Perlei Roșii îi mergea probabil bine, iar proprietarii aveau în mod sigur relații sus-puse. Electricitatea era scumpă și controlată strict de curtea regală. Mă făcea să mă întreb cine erau unii dintre clienții lor, de vreme ce își permiteau acest lux.

Sub candelabru era în plină desfășurare un alt joc de cărți. Și la acea masă se aflau femei, cu părul răsucit în coafuri elaborate, împodobite cu cristale, iar hainele pe care le purtau erau cu mult mai puțin îndrăznețe decât ale celor care lucrau în acel loc. Unele rochii aveau nuanțe vibrante de mov și galben, altele - tonuri pastelate de albastru și violet.

Mie mi se permitea să port doar alb, fie că eram în camera mea sau în public, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Așa că eram fascinată de felul în care nuanțele diferite complimentează pielea sau culoarea părului celor care le poartă. Îmi imaginam că eu arăt cel mai adesea ca o fantomă, bântuind holurile castelului Teerman, înveșmântată toată în alb.

Și aceste femei purtau măști de domino, care le acopereau jumătate din față, protejându-le identitatea. M-am întrebat cine erau ele. Soții curajoase, care fuseseră lăsate singure de prea multe ori? Tinere femei care nu se măritaseră sau care erau, poate, văduve? Servitoare sau femei care lucrau în oraș, ieșite să petreacă pentru o seară? Erau printre cei de la masă ori prin mulțime doamne de onoare sau cavaleri cu măști? Veniseră acolo din aceleași motive care mă făcuseră pe mine să vin?

Plictiseală? Curiozitate?

Singurătate?

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci, semănam mai mult decât credeam, chiar dacă ei erau fii și fiice născuți ca al doilea copil, dăruiți Curții Regale la cea de-a treisprezecea aniversare, cu ocazia Ritualului anual. Iar eu eram... eu eram Penellaphe de Teerman, din neamul Balfours, favorita reginei.

Eu eram *Fecioara*.

Aleasa.

Și, în mai puțin de un an, atunci când aveam să împlinesc 19 ani, urma să am Ascensiunea, la fel ca toți cavalerii și doamnele de onoare. Ascensiunile noastre urmau să fie diferite, însă împreună erau cele mai mari de la prima Binecuvântare a zeilor, care avusese loc la sfârșitul Războiului Celor Doi Regi.

Ei n-ar fi pățit mare lucru dacă ar fi fost prinși, dar eu... eu ar fi trebuit să fac față nemulțumirii ducelui.

Am strâns din buze, simțind cum se aprinde în mine un tăciune de furie, amestecat cu resturile vâscoase ale rușinii și ale dezgustului.

Ducele era o scârbă cu mâini mult prea familiare, care avea o plăcere inumană pentru pedepse.

Dar nici la el nu voiam să mă gândesc. Nici nu voiam să îmi fac griji că aveam să fiu pedepsită. Altfel, aș fi putut foarte bine să mă întorc la mine în cameră.

Mutându-mi privirea de la acea masă, am băgat de seamă că la Perla erau și femei fără măști, care zâmbeau și râdeau, fără să-și ascundă identitatea. Erau așezate la mese cu gardieni și oameni de afaceri, stăteau în alcovuri întunecate și conversau cu femei și bărbați mascați, precum și cu cei care lucrau la Perla Roșie. Nu le era rușine și nici teamă să fie văzute.

Oricine ar fi fost ele, se bucurau de o libertate pe care le-o invidiam profund.

Un soi de independență pe care o căutam și eu în acea noapte, pentru că, mascată, imposibil să fiu recunoscută, doar zeii ar fi putut ști că eram acolo. Iar în ceea ce-i privea pe zei, hotărâsem cu mult timp în urmă că au lucruri mult mai bune de făcut decât să-și petreacă timpul urmărindu-mă pe mine. Până la urmă, dacă ar fi fost atenți, mi-ar fi cerut deja socoteală pentru toate lucrurile pe care le făcusem, interzise fiindu-mi.

Așa că, în acea seară, puteam fi *oricine*.

Libertatea pe care mi-o dădea acest lucru era un sentiment cu mult mai amețitor decât îmi imaginasem. Mai puternic chiar decât semințele fragede de mac oferite de cei care le fumau.

În acea seară nu eram Fecioara. Nu eram Penellaphe. Eram doar Poppy, o poreclă pe care îmi aduc aminte

că mi-o dăduse mama, un nume cu care doar fratele meu, Ian, și alți câțiva mă strigau.

Pentru Poppy nu existau reguli stricte care trebuiau urmate, nici așteptări ce trebuiau împlinite, nici o viitoare Ascensiune, care se apropia prea repede. Nu existau nici teamă, nici trecut sau viitor. În acea noapte, puteam să trăiesc puțin, chiar dacă doar pentru câteva ore, și să adun cât de multă experiență puteam, înainte de a mă întoarce în capitală, la regină.

Înainte de a fi încredințată zeilor.

Un fior mi-a alunecat în jos pe șira spinării – nesigurantă și un strop de dezolare. L-am înăbușit, refuzând să-l las să prindă viață. Nu avea nici un rost să îmi petrec timpul gândindu-mă la ceea ce avea să vină și nu putea fi schimbat.

În plus, Ian făcuse Ascensiunea cu doi ani în urmă și, judecând după scrisorile pe care le primeam lunar de la el, rămăsese neschimbat. Singura diferență era că, în loc să urzească povești cu glasul, acum o făcea prin cuvintele scrise în fiecare misivă. Chiar luna trecută scrisese despre doi copii, un frate și o soră, care înotaseră până pe fundul Mării de Lână și se împrieteniseră cu cei din neamul apelor.

Am zâmbit și am ridicat paharul de șampanie. Nu aveam nici o idee de unde îi veneau acele povești. Din câte știam eu, era imposibil să înoți până pe fundul Mării de Lână, iar neamul apelor nu exista.

La scurt timp după Ascensiune, la ordinul reginei și al regelui, se căsătorise cu domnița Claudeya.

Ian nu vorbea niciodată despre soția lui.

Îi aducea vreun pic de fericire căsnicia sa? Zâmbetul de pe buze mi s-a topit, în timp ce privirea mi-a coborât

asupra băuturii spumoase, cu o tentă rozalie. Nu eram convinsă, însă știam că cei doi abia dacă se cunoșteau atunci când se căsătoriseră. Cum putea fi asta îndeajuns, când se presupunea că aveai să îți petreci tot restul vieții cu acea persoană?

Cei care făceau Ascensiunea trăiau mult, mult timp.

Mi se părea încă ciudat să îl văd pe Ian ca pe un Ascendent. El nu era un al doilea fiu, dar, pentru că eu eram Fecioara, regina le ceruse zeilor să facă o excepție de la ordinea naturală a lucrurilor, și ei îi permisese să facă Ascensiunea. Eu nu aveam să mă confrunt cu ceea ce se confruntase Ian - căsătoria cu un străin, cu un alt Ascendent, care avea mai mult ca sigur să prețuiască frumusețea mai presus de orice, pentru că aceasta era văzută ca o trăsătură divină.

Și, chiar dacă eram Fecioara, Aleasa, nu aveam niciodată să fiu văzută ca fiind divină. Potrivit ducelui, nu eram frumoasă.

Eram o *tragedie*.

Fără să-mi dau seama, degetele mi se îndreptaseră spre dantela aspră de pe partea stângă a măștii. Mi-am tras mâna la o parte.

Un bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind gardian, s-a ridicat de la masa lui, întorcându-se spre o femeie care purta o mască albă, la fel ca a mea. Și-a întins o mână spre ea, șoptindu-i cuvinte pe care nu puteam să le aud, iar ea i-a răspuns încuviințând din cap și zâmbind, înainte de a-și lăsa mâna în mâna lui. S-a ridicat apoi, faldurile rochiei ei de culoarea liliacului revărsându-i-se în jurul picioarelor ca o apă, în timp ce bărbatul o conducea afară din sală, spre una din cele două uși, singurele accesibile invitaților, fiecare din ele fiind amplasată la câte unul

din capetele încăperilor care comunicau între ele. Cea din dreapta dădea afară. Cea din stânga conducea la etaj, spre camere mai intime, în care Britta povestise că se întâmplau tot felul de lucruri.

Gardianul o ducea pe femeia cu mască spre cea din stânga.

El întrebase. Ea spusese da. Ceea ce aveau să facă la etaj, despre orice ar fi vorba, era ceva ce amândoi dorișeră și aleseseră, fie că avea să dureze câteva ore sau o viață întreagă.

Am zăbovit cu privirea asupra ușii mult după ce se închisese. Era acela unul dintre motivele care mă făcuseră să vin acolo în acea seară? Voiam să... să trăiesc plăcerea alături de cineva pe care eu l-aș fi ales?

Aș fi putut să o fac dacă mi-aș fi dorit. Auzisem conversații între doamnele de onoare, de la care nu se aștepta să rămână neatinsă. Potrivit lor, erau multe... lucruri pe care o femeie le putea face pentru a se bucura de plăceri trupesti, păstrându-și în același timp puritatea.

Puritatea?

Uram acel cuvânt, semnificația din spatele lui. De parcă virginitatea îmi condiționa bunătatea, inocența, de parcă dacă eram sau nu virgină era cumva mai important decât sutele de alegeri pe care le făceam în fiecare zi.

O parte din mine se întreba chiar ce ar fi făcut zeii dacă m-aș fi prezentat în fața lor fără să mai fiu cu adevărat fecioară. Ar fi ignorat pur și simplu tot ce făcusem și nu făcusem, doar pentru că nu mai eram virgină?

Nu eram sigură, dar speram să nu fie așa. Nu pentru că plănuiam să fac sex acum sau săptămâna viitoare sau... vreodată, ci pentru că voiam să pot face singură această alegere.

Deși nu eram prea sigură cum m-aș fi putut găsi vreodată într-o situație în care să mi se ofere o asemenea opțiune. Îmi închipuiam însă că ar fi existat persoane dornice, care ar fi vrut să facă lucrurile pe care le auzisem povestite de doamnele de onoare, aici, la Perla Roșie.

Am simțit din nou zbaterea agitației în piept și m-am forțat să mai iau o înghițitură din șampanie. Bulele dulci mi-au gădilat gâtul, alinând ceva din uscăciunea pe care o simțisem brusc în gură.

Adevărul era că acea seară era rezultatul unei hotărâri de moment. În cele mai multe nopți, nu puteam să adorm până la revărsatul zorilor. Iar atunci când adormeam, aproape că îmi doream să n-o fi făcut. Doar în acea săptămână mă treziseam de trei ori din cauza coșmarurilor, cu propriile strigăte răsunându-mi în urechi. Când visele rele veneau așa, grămadă, le simțeam ca pe o prevestire. Un instinct care semăna cu abilitatea mea de a simți durerea, care trăgea un semnal de alarmă.

Am tras încetșor aer în piept și am aruncat o privire înapoi la masa pe care o cercetasem mai devreme. Femeia în roșu nu mai era întinsă acolo. Stătea în schimb în poala negustorului care o întrebuse ce s-ar întâmpla dacă ar câștiga doi bărbați. Acesta își cerceta cărțile, însă mâna i se strecurase acolo unde fusese a femeii mai devreme, adânc, între coapsele ei.

Ah, vai!

Mi-am mușcat buzele și m-am tras la o parte, înainte să-mi ia foc toată fața. M-am strecurat în următoarea sală, separată de cealaltă de un paravan, în care se jucau alte partide.

Aici, erau și mai mulți gardieni. Pe unii îi recunoșteam chiar din Garda Regală; erau soldați la fel ca aceia

de pe Metereze, dar menirea lor era să îi protejeze pe Ascendenți. Și iată de ce Ascendenții aveau nevoie și de gărzi personale: unii indivizi încercaseră să îi răpească pe membrii curții pentru a cere răscumpărări. De obicei, nimeni nu era rănit prea grav în astfel de situații, însă existaseră și tentative care avuseseră în spate motive cu totul diferite, cu mult mai violente.

Stând așa, lângă un ghiveci cu o plantă cu frunze late și boboci mici, roșii, nu eram prea sigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare. Aș fi putut să mă alătur unei alte partide de cărți sau să încep o conversație cu vreuna dintre numeroasele persoane care zăboveau în jurul meselor, însă nu știam prea bine cum să port conversații cu străinii. Nu aveam nici o îndoială că aș fi scos pe gură ceva bizar sau că aș fi pus vreo întrebare care să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce se discuta. Așa că planul acesta ieșea din discuție. Poate ar fi trebuit să mă întorc înapoi în odăile mele. Se făcuse probabil târziu și...

M-a învăluit o senzație ciudată. La început, doar o mică furnicătură la ceafă, dar care creștea în intensitate cu fiecare secundă.

Simțeam că... eram urmărită.

Am cercetat camera și nu am văzut pe nimeni care să îmi acorde prea mare atenție, însă mă așteptam să descopăr pe cineva în apropiere. Într-atât de puternic era sentimentul. O senzație de disconfort a început să-și facă loc înlăuntrul meu. Am dat să mă întorc spre intrare, dar notele delicate ale unui instrument cu coarde mi-au atras atenția spre stânga, privirea oprindu-mi-se asupra draperiilor sângerii, mătăsoase, care se legănau ușor la fiecare mișcare a celor din sală.

Am rămas nemișcată, ascultând cadența sunetului, căruia în curând i s-a alăturat bătaia grea a unei tobe. Am uitat de senzația că eram privită. Am uitat de multe lucruri. Muzica era... nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci. Era mai adâncă, mai densă. Încetineea, apoi ritmul se accelera. Era... senzuală. Ce spusese Britta, servitoarea, despre genul de dansuri care se desfășurau la Perla Roșie? Își coborâse vocea atunci când pomenise despre asta, iar cealaltă cameristă, cu care Britta vorbea, păruse scandalizată.

Mi-am croit drum pe lângă perete și m-am apropiat de draperii, întinzând o mână ca să le deschid...

-Nu cred că vrei să intri acolo.

Luată prin surprindere, m-am întors la auzul vocii. În spatele meu se afla o femeie - una dintre cele care lucrau la Perla Roșie. O recunoșteam. Nu pentru că ar fi fost la brațul vreunui negustor sau om de afaceri atunci când intrasem, ci pentru că era extraordinar de frumoasă.

Avea părul de un negru intens, cu bucle dese, iar pielea - într-o nuanță intensă și bogată de maro. Rochia roșie pe care o purta era fără mâneci, cu un decolteu adânc, iar materialul i se lipea de trup ca o apă.

-Pardon? am zis, neștiind ce altceva să spun, în timp ce-mi lăsam mâna jos. De ce nu? Dansează doar.

-Dansează? Privirea i-a alunecat peste umărul meu, spre draperie. Unii spun că a dansa înseamnă să faci dragoste.

-Eu... n-am auzit despre asta.

Încetîșor, mi-am întors privirea în spate. Prin draperii puteam să întrezăresc forma trupurilor care vibrau în ritmul muzicii, cu mișcări pline de o grație fascinantă,

fluidă. Unele persoane dansau singure, cu formele și curburile trupurilor clar definite, în vreme ce alții...

Am tras aer în piept și mi-am întors privirea spre femeia din fața mea.

Buzele rujate cu roșu i se arcuiseră într-un zâmbet.

- E prima oară când vii aici, nu-i așa?

Mi-am deschis gura ca să neg, însă puteam să simt cum fiecare părțică a feței mele era cuprinsă de fierbințeală. Era destul de grăitor.

- E atât de evident?

A râs - un râs jos, gutural.

- Nu pentru cei mai mulți. Dar pentru mine, da. Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

- Cum ai putea ști asta?

Mi-am atins masca, doar ca să mă asigur că nu îmi alunecase.

- Masca nu are nimic.

Avea o lucire stranie, cunoscătoare în ochi într-o nuanță de auriu cu maro. Nu tocmai căprui. Auriul era mult prea strălucitor și cald. Îmi amintea de cineva cu ochi în aceeași nuanță intensă de citrin.

- Știu să recunosc un chip, chiar dacă este pe jumătate ascuns, iar pe al tău nu l-am mai văzut pe aici înainte. E prima oară când vii.

Adevărul era că nu știam ce replică să dau.

- Și pentru Perla Roșie este o premieră. S-a aplecat spre mine și și-a coborât vocea. Pentru că Fecioara nu ne-a mai călcat până acum pragul.

M-a străbătut o undă de șoc, în timp ce degetele mi se încleștau pe paharul alunecos de șampanie.

- Nu știu ce vrei să spui. Eu sunt a doua fată a...

- Ești precum o a doua fată, dar nu în sensul pe care încerci să îl dai! m-a întrerupt, atingându-mi ușor brațul acoperit de pelerină. E în ordine. Nu ai de ce să te temi. Secretul tău e în siguranță cu mine.

M-am holbat la ea pentru ceea ce a părut un minut întreg, înainte de a-mi reveni glasul.

- Dacă ar fi adevărat, de ce ar fi un astfel de secret în siguranță?

- De ce n-ar fi? mi-a răspuns ea. Ce-aș avea de câștigat dacă aș spune cuiva?

- Ai câștiga aprecierea ducelui și a ducesei.

Îmi bubuia inima în piept. Femeii i-a pierit zâmbetul, iar privirea i s-a oțelit.

- Nu am nevoie de aprecierea unui Ascendent.

Rostise cuvintele de parcă aș fi sugerat că ar aștepta ceva din partea unei băltoace cu noroi. Aproape că o credeam, însă nici unul dintre cei care trăiau în regat nu ar fi renunțat la șansa de a câștiga vreun favor din partea unui Ascendent, doar dacă nu cumva...

Doar dacă nu cumva nu îi recunoștea pe regina Ileana și pe regele Jalara ca fiind conducătorii de drept. Dacă nu cumva era o susținătoare a celui care își zicea Prințul Casteel, adevăratul moștenitor al tronului.

Doar că el nu era nici prinț, nici moștenitor. Nu era nimic mai mult decât un vestigiu al Atlantiei, regatul corupt care se prăbușise la sfârșitul Războiului Celor Doi Regi. Un monstru care crease haos și provocase vărsări de sânge - întruparea răului pur.

El era Cel Întunecat.

Și, cu toate acestea, existau persoane care îl susțineau, cu tot cu pretențiile sale la tron. Descendenții care făcuseră parte din răscoale și care erau vinovați de dispariția

multor Ascendenți. În trecut, Descendenții nu provocau decât un disconfort minor prin adunările lor restrânse și prin proteste, și, chiar și așa, acestea fuseseră puține și rare, din cauza pedepselor îndreptate asupra celor care erau suspectați că ar fi Descendenți. Procesele nici măcar nu puteau fi numite procese. Nu exista o a doua șansă. Nici închisoare pe termen lung. Moartea era rapidă și categorică.

În ultimul timp însă, lucrurile se schimbaseră.

Mulți erau de părere că Descendenții erau responsabili pentru moartea misterioasă a Gărzilor Regale de grad înalt. Mai mulți gardieni din Carsodonia, capitala, căzuseră în mod inexplicabil pe Metereze. Doi fuseseră uciși de săgețile care le fuseseră trase în ceafă în Pensdurth, un oraș mai mic de pe coasta Mării de Lână, din preajma capitalei. Alții dispăruseră pur și simplu pe când se aflau în satele mai mici și nu se mai auzise niciodată nimic despre ei.

Cu doar câteva luni în urmă, o revoltă violentă se încheiase cu vărsare de sânge în Trei Râuri, un oraș comercial înfloritor de dincolo de Pădurea Sângerie. Conacul Creasta de Aur, autoritatea regală din Trei Râuri, fusese ars din temelii, alături de Templu. Ducele Everton pierise în flăcări, alături de o mulțime de servitori și gardieni. Ducesa din Trei Râuri scăpase doar printr-o minune. Descendenții nu erau doar foști locuitori din Atlantia, ascunși printre oamenii lui Solis. Unii dintre adepții Celui Întunecat nu aveau nici măcar un strop de sânge atlantian în ei.

Mi-am ascuțit privirea și am fixat-o asupra femeii aceleia frumoase. Ar fi putut să fie ea, oare, o Descendentă? Nu-mi puteam închipui cum ar fi fost cineva capabil să sprijine regatul căzut, indiferent de cât de grea i-ar fi fost viața sau de cât de nefericit ar fi fost. Nu când atlantienii și Cel Întunecat erau vinovați pentru ceață și pentru tot ce colcăia în ea. Pentru ceea ce foarte probabil îi luase viața lui Finley - și nenumărate alte vieți, inclusiv pe a părinților mei, lăsându-mă pe mine marcată de ororile din ceață.

Lăsându-mi la o parte suspiciunile pentru o clipă, m-am deschis să simt dacă femeia purta în inimă vreo durere profundă, ceva care să treacă de fizic, care să izvoarscă fie din pierderea cuiva, fie din amărăciune. Genul acela de durere care îi împinge pe oameni să facă lucruri îngrozitoare în încercarea de a-și alina chinul.

Nu exista nici o urmă care să arate că ar radia așa ceva dinspre ea.

Dar asta nu garanta că nu ar fi putut să fie o Descendentă.

Femeia și-a plecat ușor capul.

- După cum am spus, nu ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Dar a lui? Asta-i altă poveste.

- A lui? am repetat.

Femeia s-a tras într-o parte, chiar înainte să se deschidă ușa principală. Adierea neașteptată de aer rece anunța sosirea mai multor clienți. Pe ușă a intrat un bărbat, în urma lui pășind un domn mai în vârstă, cu păr blond de culoarea nisipului și chipul veștejit, bronzat de soare...

Am căscat ochii, zguduită de uluire. Era Vikter Wardwell. Ce căuta la Perla Roșie?

Mi-a trecut prin minte imaginea femeii cu rochie scurtă și sâni descoperiți, și m-am gândit la motivul pentru care mă aflam acolo. Am făcut ochii și mai mari.

O, zeilor!

Nu voiam să mă mai gândesc la scopul vizitei lui. Vikter era un membru vechi al Curții Regale, un bărbat trecut bine de cea de-a patra decadă a vieții, însă pentru mine era mai mult de atât. Pumnalul pe care îl aveam prins la coapsă fusese un dar din partea lui, iar el fusese cel care încălcase tradiția și se asigurase că știu cum să îl folosesc. Se asigurase și că știu cum să mănuiesc o sabie, cum să țintesc cu arcul și cum, chiar și fără arme, să pun la pământ un bărbat de două ori mai mare ca mine.

Vikter îmi era ca un tată.

Era și gardianul meu personal, încă de când ajunsese în Masadonia. Nu era însă singurul meu gardian. Împărțea îndatoririle cu Rylan Keal, care îl înlocuise pe Hannes, după ce acesta murise în somn, cu aproape un an în urmă. Fusese o pierdere neașteptată, pentru că Hannes nu avea mult peste 30 de ani și era foarte viguros. Vracii bănuiau că fusese vorba despre o boală neștiută a inimii. Cu toate acestea, era greu să îți închipui cum ar fi putut cineva să se culce întreg și sănătos și să nu se mai scoale niciodată.

Rylan nu știa cât de bine antrenată eram, dar știa că pot să mănuiesc un pumnal. Nu știa unde dispăream eu și Vikter, destul de des, afară din castel. Era un om bun și relaxat, dar nu eram la fel de apropiată de el precum eram de Vikter. Dacă ar fi fost Rylan în locul lui Vikter acum, aș fi putut să mă strecur nevăzută cu ușurință.

- La naiba! am înjurat.

M-am întors și mi-am tras gluga de la pelerină peste cap. Părul meu avea o nuanță arămie destul de ușor de observat, dar, chiar și cu părul și chipul ascunse, Vikter m-ar fi putut recunoaște. Avea un al șaselea simț, pe care doar părinții îl au și care intră în acțiune atunci când copilul lor face prostii.

Mi-am aruncat din nou privirea spre intrare și am simțit că mi se taie răsuflarea văzându-l cum se așază la una dintre mesele care dădeau spre ușă – singura ieșire.

Zei mă urau.

Mă urau cu adevărat, pentru că nu mă îndoiam că Vikter avea să mă vadă. Nu m-ar fi pârât, dar aș fi preferat să mă târăsc printr-o văgăună plină cu gândaci și păianjeni decât să încerc să îi explic tocmai lui de ce mă aflam la Perla Roșie. Și avea să-mi țină morală. Nu genul de discursuri și pedepse pe care ducele le adora, ci genul acela care îți intră pe sub piele și te fac să te simți prost zile la rând.

În mare parte pentru că chiar meritai să fii dojenit.

Și, sincer, nu voiam să îi văd fața lui Vikter atunci când avea să descopere că știam că se afla în acest loc. Am mai aruncat o privire pe ascuns și...

O, zeilor! O femeie îngenunchease lângă ei, cu o mână pe piciorul lui.

Trebuia să-mi limpezesc privirea.

- Acea e Sariah, mi-a explicat femeia. De îndată ce ajunge aici, Sariah e lângă el. Cred că îl cam place.

Mi-am întors încet privirea spre femeia de lângă mine.

- Vine des pe aici?

Mi-a zâmbit ușor.

- Destul de des cât să știu ce se întâmplă în spatele draperiei roșii și...

- De ajuns! i-am tăiat-o. Acum, trebuia să-mi limpezesc mintea și să-mi scot asta din creier. Nu-i nevoie să aud mai mult.

A răs încetișor.

- Ai fața cuiva care are nevoie de un loc în care să se ascundă. Și, da, la Perla Roșie asta este o expresie ușor de recunoscut. Mi-a desprins cu îndemănare paharul de șampanie dintre degete. La etaj sunt camere libere acum. Încearcă a șasea ușă de la stânga. Vei găsi adăpost acolo. Vin eu să te iau când e sigur.

I-am întâlnit privirea și am început să fiu cuprinsă de suspiciune. Dar am lăsat-o să mă apuce de braț și să mă conducă spre stânga.

- De ce m-ai ajuta?

Mi-a deschis ușa.

- Pentru că toată lumea ar trebui să aibă dreptul să trăiască puțin, fie și numai pentru câteva ore.

Am rămas cu gura căscată, pentru că repetase aproape întocmai gândurile pe care le avusesem cu doar câteva minute în urmă. Eram împietrită.

Femeia mi-a făcut cu ochiul și a închis ușa.

Faptul că intuisese cine eram nu putea fi o simplă coincidență. Faptul că îmi repetase ceea ce gândisem mai devreme? Nu era cu puțință. Un râset aspru îmi scăpă printre buze. Poate că era o Descendentă - sau cel puțin nu era o admiratoare a Ascendenților. Însă era posibil să fi fost și clarvăzătoare.

Nu credeam că mai există clarvăzători.

Și încă nu puteam crede că Vikter era acolo - că venea în acel loc destul de des încât una dintre doamnele în roșu să facă o pasiune pentru el. Nu eram sigură de ce eram atât de surprinsă. Gărzilor Regale nu le era interzis să își

satisfacă plăcerile sau să se căsătorească. Mulți dintre ei erau chiar promiscui, de vreme ce viața le era plină de pericole și adesea mult prea scurtă. Doar că Vikter avusese o soție, care murise cu mult timp înainte ca eu să îl cunosc, pierind alături de pruncul lor, la naștere. O iubea încă pe Camilia lui, la fel de mult ca atunci când trăia.

Dar ce se găsea în acel loc n-avea nimic de-a face cu iubirea, nu-i așa? Și cu toții ne simțim singuri câteodată, chiar dacă inima ne este dată cuiva de care mai avem parte sau nu.

Puțin întristată de acest gând, m-am întors spre scara îngustă, luminată de lămpi cu ulei. Am răsuflat greoi.

- În ce m-am băgat?

Doar zeii puteau ști, iar de acum nu mai era cale de întoarcere.

Mi-am strecurat mâna sub pelerină, ca să am mânerul pumnalului aproape în timp ce urcam scările spre al doilea etaj. Holul era mai larg și surprinzător de liniștit. Nu știam bine la ce mă așteptasem, dar credeam că aveam să aud... zgomote.

Am scuturat din cap și am început să număr ușile, până când am ajuns la cea de-a șasea de pe partea stângă. Am apăsat clanța și mi-am dat seama că ușa era descuriată. Am împins ușor, dar apoi m-am oprit. Ce făceam? În spatele acelei uși m-ar fi putut aștepta orice sau oricine. Femeia aceea de jos...

Ușa de lângă mine s-a deschis, iar holul s-a umplut de chicotul unui bărbat. Speriată, m-am retras repede în camera din fața mea și am închis ușa după mine.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am privit în jur. Nu se vedea nici o lampă, doar un sfeșnic așezat pe o poliță. În fața șemineului gol se afla o canapea. Am tras adânc

aer în piept și m-am simțit inundată de parfumul lumânărilor. Scorțișoară? Însă mai era ceva, ceva ce-mi amintea de condimente puternice și ace de pin. Am dat să mă întorc și...

Un braț s-a strâns în jurul taliei mele, lipindu-mă de un trup foarte dur și foarte masculin.

- Asta e ceva..., s-a auzit șoptind o voce adâncă. Ceva neașteptat.

Capitolul doi

Luată prin surprindere, mi-am ridicat privirea. O greșeală pe care Vikter mă învățase că nu trebuie să o fac niciodată. Ar fi trebuit să mă întind după pumnal; în schimb, eu am rămas nemișcată, în timp ce brațul din jurul taliei mele și-a întărit strânsoarea, iar mâna bărbatului mi s-a așezat pe șold.

- Dar este o surpriză bine-venită! a continuat, îndepărându-și brațul.

Revenindu-mi din stupoare, m-am răsucit ca să dau piept cu bărbatul. Gluga pelerinei mi-a rămas trasă în timp ce mi-am strecurat mâna după pumnal. Mi-am ridicat privirea... și am fost nevoită să o ridic și mai mult.

O, zeilor!

Am înmărmurit, cu totul zguduită, când i-am văzut chipul în lumina palidă a lumânărilor.

Știam cine era, chiar dacă nu vorbisem niciodată cu el. Hawke Flynn.

Toți cei din castelul Teerman aflaseră când venise gardianul Meterezelor din capitală, Carsodonia, cu câteva luni în urmă. Nici eu nu făceam excepție.

Am vrut să mă mint și să pun totul pe seama înălțimii lui, căci trona cu aproape treizeci de centimetri deasupra mea. Sau să dau vina pe faptul că se deplasa cu aceeași grație înăscută, de animal prădător, și cu fluiditatea pe care le aveau doar felinele cenușii care dădeau târcoale prin Ținuturile Pustii, dar pe care eu le văzusem cândva, pe când eram copil, în palatul reginei. Unul dintre acele animale sălbatice de temut fusese închis într-o cușcă, iar felul în care se mișca fără odihnă dintr-o parte în cealaltă, în spațiul mult prea mic, mă fascinase și mă îngrozise în egală măsură. Îl văzusem pe Hawke mișcându-se în același fel de mai multe ori, de parcă și el s-ar fi aflat închis într-o cușcă. Aș fi putut să dau vina pe atitudinea autoritară pe care o emana prin toți porii, chiar dacă nu putea fi cu mult mai mare decât mine – poate că era de aceeași vârstă cu fratele meu sau cu un an ori doi mai mare. Sau poate avea ceva de-a face cu îndemânarea lui în mânăuirea sabiei. Într-o dimineață, în timp ce stăteam alături de ducesa într-unul dintre numeroasele balcoane ale castelului Teerman, care dădea spre terenul pentru antrenamente de dedesubt, aceasta mi-a spus că Hawke venise din capitală cu recomandări strălucite și că era pe cale să devină unul dintre cei mai tineri gardieni regali. În timp ce vorbea, ducesa își păstrase privirea ațintită asupra brațelor scäldate de sudoare ale lui Hawke.

Și eu la fel.

De când sosise, mă treziseam ascunzându-mă în umbra balcoanelor destul de des, urmărindu-l cum se antrenează alături de ceilalți gardieni. În afara ședințelor săptămânale ale consiliului orășenesc, acelea erau singurele momente în care îl puteam vedea.

Interesul meu ar fi putut să se datoreze și faptului că... ei bine, era frumos.

Nu era un cuvânt pe care îl puteai folosi prea des pentru a vorbi despre un bărbat, însă nu puteam să mă gândesc la nimic altceva mai potrivit pentru a-l descrie. Părul negru și des, ușor ondulat la ceafă, îi aluneca adesea pe frunte, acoperindu-i sprâncenele la fel de întunecate. Planurile și unghiurile feței lui mă făceau să-mi doresc să fi fost talentată cu pensula sau creionul. Avea pomeții înalți și un nas surprinzător de drept pentru un gardian. Cei mai mulți își spărseseră nasul cel puțin o dată. Maxilarul ferm, gura bine definită. În cele câteva dați în care îl văzusem zâmbind, observasem felul în care i se ridica ușor colțul drept al gurii, descoperind o gropiță. Nu știam dacă avea una pereche în obrazul stâng. Însă, de departe, cea mai captivantă trăsătură a fizicului său erau ochii.

Îmi aminteau de mierea rece, având o culoare pe care nu o mai văzusem până atunci. El avea un fel de a te privi care te făcea să te simți dezgolită. Știam asta pentru că îi simțisem privirea ațintită asupra mea în timpul consiliilor care se țineau în Sala Mare, chiar dacă nu îmi văzuse niciodată chipul sau ochii. Eram sigură că atenția lui venea din faptul că eram prima Fecioară, după secole întregi. Lumea se uita întotdeauna la mine când eram în public, fie că era vorba despre gardieni, cavaleri, doamne de onoare sau oameni de rând.

Privirea asta a lui ar fi putut fi și rodul imaginației mele, exaltată de speranța mea ascunsă că și el era la fel de curios în privința mea pe cât eram eu în ceea ce îl privea.

Poate că din toate aceste motive îmi stârnise interesul, însă mai era ceva, pe care eram prea rușinată ca să-l recunosc.

Îmi deschisesem cu bună-știință simțurile pentru el. Știam că este greșit să fac asta fără să am un motiv serios. Nu aveam nici o scuză care să-mi justifice intruziunea. Nimic, în afară de curiozitatea de a afla ce îl făcea să se miște ca o felină închisă în cușcă.

Hawke suferea *întotdeauna*.

Nu era vorba despre o suferință fizică. Era ceva mai profund de atât, care îmi dădea senzația pe care ți-o lasă gheața pe piele. Era o suferință neîmblânzită, care nu părea să aibă sfârșit. Însă agonia, care părea să-l urmeze pretutindeni ca o umbră, nu îl copleșea niciodată. Dacă nu l-aș fi cercetat, nu aș fi simțit-o niciodată. Reușea cumva să își țină sub control durerea, iar eu nu mai știam pe nimeni altcineva care să poată face asta.

Nici măcar dintre Ascendenți.

Asta pentru că nu simțeam niciodată *nimic* la ei, deși știam că Ascendenții simt durerea fizică. Faptul că în preajma lor nu trebuia să îmi fac griji că aș putea atrage suferințe reziduale ar fi trebuit să mă facă să le caut compania; în schimb însă, mă înspăimântau.

-Nu mă așteptam să te văd în seara asta! Îmi oferea începutul acela de zâmbet, fără dinți, care îi făcea să apară gropița în obrazul drept, dar care nu i se reflecta niciodată întru totul și în privire. N-au trecut decât câteva zile, dulcico!

Dulcico?

Am deschis gura și apoi am închis-o repede la loc. Începeam să pricep ce se întâmpla. Mă confunda! Credea că sunt cineva cu care în mod clar se mai întâlnește în acel

loc. Mi-am coborât ochii asupra pelerinei mele - haina pe care o împrumutasem. Era destul de aparte, într-o nuanță de albastru pal, garnisită cu blăniță albă.

Britta.

Credea că sunt Britta?

Noi două aveam cam aceeași înălțime, puțin sub medie, iar pelerina îmi acoperea forma trupului, care nu era nici pe departe la fel de subțire ca a ei. Oricât de activă aș fi fost, nu puteam obține silueta mlădioasă a ducesei Teerman sau a altor doamne de onoare.

În mod inexplicabil, o mică parte din mine, acea parte ascunsă, era... dezamăgită și poate chiar puțin invidioasă pe frumoasa tânără.

Ochii mi-au alunecat asupra lui Hawke. Purta tunica neagră și pantalonii pe care toți gardienii le aveau pe sub armură. Venise direct aici după ce își terminase tura? Am cercetat rapid camera. Lângă canapea se afla o masă cu două pahare pe ea. Hawke nu fusese singur înainte să intru eu. Fusese cu o altă femeie? În spatele lui, patul nu arăta ca și cum... ar fi dormit cineva în el.

Ce ar fi trebuit să fac? Să mă întorc și să fug? Ar fi fost ciudat. Hawke ar fi întrebat-o, cu siguranță, pe Britta mai apoi ce se întâmplase. Dar, dacă reușeam să îi returnez masca și pelerina fără știrea ei, aș fi fost acoperită.

Doar că Vikter era cel mai probabil tot jos, la fel și femeia aceea...

Zeilor, trebuia să fie o clarvăzătoare. Instinctul îmi spunea că știuse că această cameră era ocupată. Mă trimisese aici cu bună știință. Bănuise că Hawke era aici și că era foarte probabil să mă confunde cu Britta?

Mi se părea un scenariu mult prea fantasmagoric.

-Pence ți-a spus că sunt aici? a întrebat Hawke.

Mi s-a tăiat răsuflarea, iar inima a început să îmi bată în piept ca un baros. Bănuiam că Pence este un gardian de pe Metereze, apropiat de vârsta lui Hawke. Un blond, dacă îmi aminteam bine, însă nu îl văzusem jos. Am scuturat din cap.

- M-ai urmărit, atunci? Te-ai ținut după mine? a întrebat, tachinându-mă. Va trebui să discutăm despre asta, nu-i așa?

În vocea lui era o urmă stranie de amenințare, ceva ce-mi dădea impresia că nu era tocmai încântat de ideea că Britta îl urmărea.

- Dar nu în seara asta, se pare. Ești neobișnuit de tăcut! a observat.

Din câte o știam eu pe Britta, i se întâmpla rar să fie sfioasă.

În clipa în care aș fi vorbit însă, și-ar fi dat seama că nu eram cine se aștepta, iar eu... Nu eram pregătită ca el să descopere asta. Nu eram sigură pentru ce eram pregătită. Nu mai țineam mâna pe pumnal - și nu știam ce însemna asta. Tot ce știam era că inima încă îmi bătea nebunește.

- Nu-i nevoie să vorbim.

Hawke a prins marginile tunicii și, înainte să apuc să respir, și-a tras-o peste cap și a aruncat-o într-o parte.

Mi-am întredeschis buzele și am făcut ochii mari. Mai văzusem până atunci pieptul unui bărbat, însă nu pe al lui. Musculatura care se încorda și se umfla pe sub cămășile subțiri în care se antrenau gardienii era acum cu totul la vedere. Avea umerii și pieptul largi, doar musculatură mlădioasă, definită de ani de zile de antrenamente intense. Câteva fire de păr coborau de pe abdomen, dispărând în spatele taliei de la pantaloni. Mi-am coborât privirea mai mult, iar fierbințeala m-a cuprins din nou,

una de alt fel de această dată, care nu îmi aprindea doar pielea, ci și sângele.

Chiar și la lumina lumânării, puteam să văd cât de strâmți îi erau pantalonii, cum îi îmbrăcau trupul, lăsând puține detalii pentru imaginație.

Iar eu aveam o imaginație bogată, grație tendinței doamnelor de onoare de a povesti des lucruri intime, precum și tendinței mele de a trage des cu urechea la conversațiile lor.

Am simțit o senzație stranie în abdomen. Nu era neplăcută. Chiar deloc. Era caldă și îmi dădea furnicături, amintindu-mi de prima mea gură de șampanie spumoasă.

Hawke a pășit spre mine, iar eu m-am încordat, gata să fug, deși am rămas pe loc printr-un efort de voință pură. Știam că ar fi trebuit să mă retrag. Ar fi trebuit să vorbesc și să-i dezvălui că nu eram Britta. Ar fi trebuit să plec imediat. Felul în care se îndrepta spre mine, micșorând distanța dintre noi cu pașii lui mari, sugera intențiile pe care le avea, chiar și dacă nu și-ar fi scos tunica. Și, deși aveam doar puțină - bine, nu aveam *deloc* - experiență, am știut că, dacă avea să ajungă la mine, urma să mă atingă. Ar fi putut să facă mai mult chiar. Ar fi putut să mă sărute.

Și asta era interzis.

Eu eram Fecioara, Aleasa. Ca să nu mai spun că el mă lua drept o altă femeie și că fusese cu altcineva în acea cameră, înainte să ajung eu. Asta nu însemna că se *întâmplase* ceva, deși era posibil.

Nu m-am mișcat și nici nu am vorbit.

Am așteptat, cu inima bătându-mi atât de tare, încât avem impresia că eram la un pas de leșin. Simțeam

furnicături ușoare în mâini și în picioare. Și eu nu tremuram niciodată.

„Ce faci?” mi-a șoptit vocea rezonabilă, înțeleaptă din cap.

„Trăiesc”, i-am răspuns.

„Și ești incredibil de fraieră”, a parat vocea.

Eram, dar, cu toate acestea, am rămas nemișcată.

Cu simțurile ascuțite la maximum, l-am urmărit pe Hawke oprindu-se în fața mea și ridicându-și mâinile, apucând de spatele glugii de la pelerină. Pentru o clipă, am crezut că avea să mi-o tragă de pe cap și că toată șarada urma să se sfârșească, dar el nu a făcut asta. Gluga a alunecat doar câțiva centimetri spre spate.

- Nu știu ce joc joci în seara asta. Avea vocea joasă și senzuală. Dar sunt dispus să aflu.

Și-a încolăcit brațul în jurul taliei mele. Am scăpat un suspin când m-a tras la pieptul lui. Nu semăna deloc cu îmbrățișările fugitive pe care le promisem de la Vikter. Nu mai fusesem niciodată ținută în brațe de un bărbat în felul acela. Între pieptul meu și al lui nu era nici măcar un milimetru. Contactul acesta mi-a electrizat simțurile.

Hawke m-a ridicat pe vârfuri, apoi cu totul de la pământ. Avea o putere impresionantă, de vreme ce nu eram tocmai ușorică. Uluită, mi-am lăsat mâinile pe umerii lui. Căldura pielii lui ferme părea să mă ardă prin mănuși, prin pelerină și prin cămașa de noapte în care dormeam de obicei.

Și-a plecat capul, și i-am simțit respirația fierbinte pe buze. Un fior de nerăbdare și-a croit drum în josul spatelui meu, în același timp în care golul de nesiguranță pe care îl aveam în stomac a început să crească. Nu aveam timp pentru lupta dintre aceste două emoții. S-a răsucit

pe călcâie și a pășit cu aceeași grație de felină pe care i-o mai văzusem. Câteva bătaii tremurate de inimă, apoi Hawke m-a lăsat în jos, strângându-mă ferm, dar cu grijă, de parcă ar fi fost conștient de puterea pe care o avea. S-a lăsat în jos deasupra mea, cu o mână ținându-mi încă ceafa, iar greutatea lui m-a făcut să tresar surprinsă atunci când m-a afundat în pat. Apoi și-a lipit gura de a mea.

Hawke mă săruta.

Nu avea nimic dulce sau delicat, așa cum îmi imaginam că ar fi trebuit să fie un sărut. Era brutal și acaparator, posesiv, iar, atunci când am încercat să respir, a profitat de șansă și a adâncit sărutul. Limba lui mi-a atins limba, făcându-mă să tresar. Am simțit un junghi de panică în vintre, dar și o altă senzație, ceva cu mult mai puternic, o plăcere pe care nu o mai trăisem până atunci. Avea aroma unei licori aurii din care gustasem odată și îi simțeam atingerile reverberând în fiecare parte din mine. În fiorii care îmi acopereau pielea, în respirația inexplicabil de grea din piept, în vârtejul de senzații care coborau pulsând sub abdomen. Am tresărit înfiorată și mi-am înfipt degetele în carnea lui, dorindu-mi brusc să nu fi avut mănuși în mâini, pentru că îmi doream să îi simt pielea. Mă îndoiam că aș fi fost în stare să mă concentrez asupra a ceea ce simțea el. Hawke și-a plecat capul într-o parte, și am simțit...

Fără avertisment, s-a desprins din sărut și și-a ridicat capul.

- Cine ești?

Cu capul greu și pielea arzând, am deschis ochii. Fruntea îi era acoperită de părul negru. Trăsăturile îi erau umbrite de lumina blândă, pâlپătoare, deși am putut

să văd că buzele lui arătau pe cât de umflate mi le simțeam eu pe ale mele.

S-a mișcat prea repede ca să am timp să îl urmăresc cum trage de glugă și îmi dezvăluie chipul cu mască. A ridicat din sprâncene. Ceața începea să mi se ridice din minte. Inima îmi bubuia în piept dintr-un cu totul alt motiv acum, deși buzele îmi ardeau încă de la sărutul lui.

Primul meu sărut.

Hawke și-a îndreptat ochii auri spre fața mea și și-a tras mâna de sub mine. M-am încordat când l-am văzut apucându-mi o șuviță de păr, care a strălucit într-o nuanță de castaniu intens în lumina lumânărilor. Și-a plecat capul într-o parte.

- Cu siguranță, nu ești cine am crezut eu că ești, a murmurat el.

- De unde știi? am bâiguit.

- Pentru că, ultima oară când am sărutat-o pe proprietara acestei pelerine, aproape că mi-a supt limba cu totul.

- Ah! am șoptit.

Ar fi trebuit să fac asta? Nu suna ca și cum ar fi fost ceva plăcut.

Hawke s-a uitat intens la mine, cercetându-mă, în vreme ce jumătate din trupul lui rămânea deasupra mea. Unul din picioarele lui era trecut printre picioarele mele, însă nu aveam idee când se întâmplase asta.

- Ai mai fost sărutată vreodată?

Mi-a luat foc fața. O, zeilor, era atât de evident?

- Da!

Zâmbetul lui pieziș apărui din nou.

- Mereu minți?

- Nu! am mințit imediat.

- Mincinoaso! a murmurat, aproape ca pe o tachinare.

Rușinea m-a inundat, înecându-mi plăcerea înfiorată, de parcă aș fi fost lovită de o lapoviță înghețată, în miezul iernii. I-am împins pieptul gol.

- Ar trebui să te dai jos de pe mine.

- Asta aveam de gând să fac.

Felul în care a pronunțat cuvintele m-a făcut să-l privesc pe sub gene.

Hawke a răs și... Era prima oară când îl auzeam râzând. Când îl întâlneam în Sala Mare, arăta destul de stoic și de tăcut, ca majoritatea gardienilor, iar în timp ce se antrena nu îi zărisem decât începutul acela de zâmbet al lui. Dar nu îl văzusem niciodată râzând. Și, având în vedere durerea care se ascundea în spatele aparențelor, nu fusesem foarte convinsă că râdea vreodată.

Răsese însă acum, și sunase autentic, adânc și plăcut. Sunetul reverberase în tot trupul meu, până în vârful degetelor. Începeam să-mi dau seama că nu îl mai auzisem niciodată vorbind atât de mult. Avea un accent ușor, un ritm aproape muzical în tonul vocii. Nu prea știam de unde să îl iau, însă nu călătorisem nicăieri în afară de capitală și de Masadonia și nici nu se întâmpla prea des ca oamenii să vorbească în preajma mea atunci când știau că sunt de față. Accentul putea fi unul foarte comun, n-aveam de unde să știu.

- Chiar ar trebui să te miști! i-am zis, deși îmi plăcea să-i simt greutatea trupului.

- Stau destul de bine! a comentat el.

- Ei bine, eu, nu.

- Ai de gând să îmi spui cine ești, Prințeso?

- Prințesă? am repetat.

În tot regatul nu existau prinți sau prințese, în afara Celui Întunecat, care se autointitulase Prinț. Nu mai existau de pe vremea Atlantiei.

- Îți cam place să poruncești.

A ridicat din umeri.

- Îmi imaginez că unei prințese îi place să poruncească.

- Nu îmi place să poruncesc! am declarat. Dă-te jos de pe mine!

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

- Serios?

- Faptul că îți spun să te miști nu înseamnă că îmi place să poruncesc.

- Va trebui să te contrazic aici. O pauză. Prințeso.

Mi-au tremurat buzele, gata să zâmbesc, dar am reușit să-mi înăbuș pornirea.

- N-ar trebui să-mi spui așa.

- Atunci, cum ar trebui să îți spun? Ai, poate, un nume?

- Eu sunt... nimeni.

- Nimeni? Ce nume ciudat! Fetele cu nume ca al tău au obiceiul de a purta hainele altora?

- Nu sunt o fată! i-am tăiat-o.

- Ei bine, sper că nu!

A făcut o pauză, buzele arcuindu-i-se ușor într-un început de zâmbet.

- Câți ani ai?

- Destui încât să mă aflu aici, dacă de asta ți-e teamă.

- Cu alte cuvinte, ești destul de mare încât să te prefaci că ești o altă persoană și să îi lași pe alții să creadă că ești o altă persoană, pentru ca mai apoi să îi lași să te sărute...

- Înțeleg unde bați! I-am întrerupt. Da, sunt destul de mare pentru toate lucrurile astea.

A ridicat iar dintr-o sprânceană.

- Am să-ți spun cine sunt eu, deși presimt că știi deja. Sunt Hawke Flynn.

- Bună! am zis, simțindu-mă imediat ca o caraghioasă. Gropița pe care o avea în obrazul drept s-a adâncit.

- Acum, urmează partea în care tu îmi spui cum te cheamă.

Nu mi-am mișcat nici buzele, nici limba.

- Atunci, mă văd nevoit să te numesc în continuare Prințesă.

Privirea îi era mult mai caldă acum, și aș fi vrut să văd dacă i se mai alinase durerea, dar am reușit să mă abțin. M-am gândit că poate nu mai suferea. Dacă era așa...

- Poți măcar să-mi spui de ce nu m-ai oprit? a întrebat, înainte să cedez curiozității și să îmi deschid simțurile.

Nu aveam habar cum aș fi putut răspunde acestei întrebări, când nici măcar eu însămi nu înțelegeam pe deplin. Mi-a zâmbit din nou pieziș.

- Sunt sigur că este vorba despre mai mult decât faptul că sunt dezarmant de chipeș.

Am strâmbat din nas.

- Desigur.

Încă un râs scurt, care m-a surprins.

- Cred că tocmai m-ai insultat.

Încruntată, am chițăit:

- Nu asta am vrut să...

- M-ai rănit, Prințeso!

- Mă îndoiesc profund de asta. Sunt sigură că ești perfect conștient de felul în care arăți.

- Sunt. E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă niște alegeri mai mult decât îndoielnice în viață.

- Atunci, de ce ai zis că te simți insultat...

Înțelegând că mă tachina și simțindu-mă ca o fraieră pentru că nu îmi dădusem seama de asta imediat, l-am împins din nou.

-Ești încă pe mine.

-Știu.

Am respirat adânc.

-E destul de nepoliticos din partea ta să faci asta când ți-am spus clar că aș vrea să te dai la o parte.

-E destul de nepoliticos din partea ta să dai năvală în camera mea îmbrăcată ca...

-Iubita ta?

A ridicat dintr-o sprânceană.

-N-aș numi-o așa.

-Dar cum ai numi-o?

Hawke, încă întins deasupra mea, părea să se gândească intens.

-O... bună prietenă.

O parte din mine era ușurată că nu se referise la ea cu vreun termen derogatoriu, așa cum îi mai auzisem pe alți bărbați vorbind despre femeile cu care avuseseră relații intime, dar... o bună prietenă?

-Nu știam că prietenii se poartă așa.

-Pun pariu că nu știi mare lucru despre treburile astea. Adevărul era greu de ignorat.

-Și ești gata să pariezi doar după un sărut?

-Doar un sărut? Prințeso, poți afla o mulțime de lucruri doar dintr-un sărut.

În vreme ce mă holbam la el, nu puteam să nu mă simt... complet lipsită de experiență. Singurul lucru pe care îl puteam spune după sărutul dintre noi era felul în care mă făcuse să mă simt. Ca și cum acel bărbat încercase să mă posede.

- De ce nu m-ai oprit?

Și-a trecut privirea pe deasupra măștii și apoi mai jos, spre pelerina care, îmi dădeam acum seama, se desfăcuse, dezvelind cămașa de noapte subțire, cu un decolteu destul de generos. Sincer, nu știam la ce mă gândisem atunci când o luasem pe mine. Parcă m-aș fi pregătit fără să știu pentru... ceva. Am simțit un gol în stomac. Mai degrabă cămașa de noapte era un fals act de bravură.

Privirea lui Hawke a întâlnit-o pe a mea.

- Cred că încep să înțeleg.

- Asta înseamnă că te scoli ca să pot și eu să mă mișc?

„De ce nu l-ai obligat să se scoale?” mi-a șoptit acea voce nesuferită, extrem de rezonabilă și foarte logică. Era o întrebare foarte bună. Știam cum să mă folosesc de greutatea unui bărbat împotriva lui. Și, mai important, aveam pumnalul și puteam ajunge la el. Dar nu mă întinsesem după pumnal, nici nu încercasem cu adevărat să creez spațiu între noi. Ce însemna asta? Presupun... presupun că mă simțeam în siguranță. Cel puțin, pentru moment. Poate că nu știam multe despre Hawke, dar nu era un străin - cel puțin, eu nu îl vedeam ca pe un străin și nu îmi era teamă de el.

Hawke a scuturat din cap.

- Am o teorie.

- Îmi țin respirația!

Gropița aceea a lui din obrazul drept și-a făcut din nou apariția.

- Cred că ai venit în această cameră cu un scop precis în minte.

Avea dreptate în această privință, dar mă îndoiam că avea dreptate și în ceea ce privea scopul.

-De aceea nu ai vorbit și nici nu ai încercat să mă corectezi. Poate că și pelerina pe care ai împrumutat-o a făcut parte din planul tău bine pus la punct. Ai venit pentru că vrei ceva de la mine.

Am încercat să neg ceea ce sugera, dar nu-mi veneau cuvintele pe limbă. Tăcerea nu însemna nici că aș nega, nici că aș confirma, dar am simțit din nou golul din stomac.

S-a mișcat ușor și și-a lipit palma de obrazul meu drept, cu degetele răsfirate.

-Am dreptate, nu-i așa, Prințeso?

Cu inima-n gât, am încercat să-mi înghit nodul, dar aveam gura uscată.

-Poate... poate că am venit aici... pentru a discuta.

-Pentru a discuta? A ridicat din sprâncene. Despre ce?

-Despre o mulțime de lucruri! am zis.

S-a destins.

-Cum ar fi?

Mintea mi s-a golit pentru mai multe clipe, apoi am bălmăjit primul lucru la care m-am putut gândi.

-De ce ai ales să lucrezi pe Metereze?

-Ai venit aici în seara asta ca să-mi pui această întrebare?

Nimic din tonul ori din privirea lui nu arăta că m-ar fi crezut, dar am încuviințat din cap, adăugând pe lista mea mentală că acesta era încă un bun exemplu pentru a ilustra cât de puțin mă pricepeam la a face conversație.

Hawke a rămas tăcut pentru câteva clipe, apoi a spus:

-M-am alăturat gardienilor din același motiv ca majoritatea.

-Și care ar fi acesta? am întrebat, deși cunoșteam majoritatea motivelor.

- Tatăl meu a fost fermier, și aceea nu era viața potrivită pentru mine. Nu am avut la dispoziție prea multe opțiuni în afară de aceea de a mă alătura Armatei Regale și de a proteja Meterezele, Prințeso.

- Ai dreptate.

Surprins, a mijit ochii la mine.

- Ce vrei să zici cu asta?

- Vreau să spun că nu există prea multe oportunități pentru copiii care vor să devină altceva decât au fost părinții lor.

- Vrei să spui că nu există prea multe șanse pentru ca un copil să își îmbunătățească traiul față de cei dinaintea lui?

Am încuviințat din cap, așa cum am putut.

- Ordinea... ordinea firească a lucrurilor nu prea permite asta. Fiul unui fermier este fermier sau...

- Poate alege să devină gardian, riscându-și viața pentru un salariu stabil de care cel mai probabil nu va ajunge să se bucure oricum? a încheiat el. Nu prea sună a opțiune, nu-i așa?

- Nu! am recunoscut.

Mă gândisem deja la asta. Existau și alte meserii spre care Hawke ar fi putut să se îndrepte. Negustor sau hăitaș, însă și acestea erau periculoase și însemnau să ieși în afara Meterezelor destul de des. Doar că asta nu era la fel de periculos ca a te alătura Armatei Regale și Meterezelor. Oare chinul lui izvora din ceea ce văzuse ca gardian?

- Poate că nu există prea multe opțiuni, dar cred totuși - nu, sunt convinsă - că, pentru a te alătura gardienilor, ai nevoie de o anumită forță interioară și de curaj.

- Ai această părere despre toți gardienii? Crezi că sunt curajoși?

- Da.

- Nu toți gardienii sunt oameni buni, Prințeso.

- Am privit cu ochii mijiiți.

- Știu asta. Curajul și puterea nu sunt același lucru cu bunătatea.

- În această privință suntem de acord.

- Și-a coborât privirea asupra buzelor mele, și m-am simțit în mod inexplicabil fără aer.

- Ai spus că tatăl tău a fost fermier. El a... s-a dus la zei?

- O umbră i s-a strecurat pe chip, prea repede ca să apuc să o descifrez.

- Nu. E bine, sănătos. Al tău?

- Am scuturat ușor din cap.

- Tatăl meu... ambii mei părinți s-au dus.

- Îmi pare rău să aud asta.

- Cuvintele lui sunau sincer.

- Pierderea unui părinte sau a unui membru al familiei lasă o urmă care nu se șterge, mult timp după ce acesta se stinge. Durerea se mai atenuază, dar nu dispare niciodată cu totul. După ani și ani, te trezești încă gândindu-te că ai face orice ca să-l aduci înapoi.

- Avea dreptate. Mi-am zis că poate acolo se afla izvorul durerii lui.

- Sună ca și cum ai fi trecut tu însuși prin asta.

- Am trecut.

- M-am gândit la Finley. Îl cunoscuse bine Hawke? Majoritatea gardienilor erau apropiați, legau o frăție de sânge, dar, chiar și dacă nu l-ar fi știut pe Finley, existau, cu siguranță, alții pe care îi pierduse.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru persoana pe care ai pierdut-o. Moartea este...

- Moartea era constantă.

Și o vedeam adesea. Nu ar fi trebuit, așa protejată cum eram, dar eu vedeam moartea mult prea des.

Și-a înclinat capul, și șuvițele întunecate i s-au revărsat pe frunte.

- Moartea este ca o prietenă veche care vine în vizită, uneori atunci când te aștepți mai puțin, alteori când o aștepți. Nu este nici prima, nici ultima oară când vine, însă asta nu face ca fiecare vizită în parte să fie mai puțin dură sau mai ușor de îndurat.

Tristețea amenința să mi se cuibărească în piept, luând locul căldurii.

- Asta așa este.

Hawke și-a plecat deodată capul, apropiindu-și buzele de ale mele.

- Mă îndoiesc că dorința de a conversa te-a adus în camera mea. N-ai venit până aici ca să vorbim despre lucruri triste care nu pot fi schimbate, Prințeso.

Știam de ce venisem acolo în acea seară, și Hawke avea dreptate și de această dată. Nu venisem pentru a conversa. Venisem pentru a trăi. Pentru a experimenta. Pentru a alege. Pentru a fi oricine altcineva, mai puțin eu însămi. Nici unul dintre aceste lucruri nu presupunea conversații.

Avusesem însă parte de primul meu sărut în acea seară. Aș fi putut să mă opresc în acel punct sau să las ca acea noapte să fie una a primelor experiențe, toate la alegerea mea.

Oare...? Oare chiar mă gândeam să fac asta, orice ar fi însemnat? Zeilor, chiar da. Tremuram ușor. O simțea oare? Am simțit toată emoția adunându-mi-se în stomac, formând junghiuri mici de speranță și teamă.

Eram Fecioara. Aleasa. Vechile mele convingeri în privința a ceea ce îi preocupa pe zei deveneau din ce în ce mai slabe. M-ar fi considerat nevrednică? Panica nu m-a cuprins, așa cum ar fi trebuit să se întâmple.

În schimb, mi s-a aprins scânteia speranței, și asta m-a neliniștit mai mult ca orice. Strălucirea aceasta slabă a speranței mi se părea trădătoare și mă îngrijora, pentru că, dacă aș fi fost considerată nevrednică, aș fi înfruntat cele mai grave consecințe.

Dacă aș fi fost considerată nevrednică, m-aș fi aflat în fața unei condamnări sigure la moarte.

Aș fi fost expulzată din regat.

Capitolul trei

Din câte știam eu, existase o singură persoană care fusese considerată nevrednică pentru a face Ascensiunea. Numele îi fusese șters din cărțile de istorie, laolaltă cu orice urmă de informații legate de cine era și de ce făcuse pentru a-și atrage asupra sa exilul. I se interzisese să trăiască printre muritori și, fără familie, fără sprijin și fără protecție, era condamnată la o moarte sigură. Până și satele și fermele, care aveau propriile „Metereze” mici și gardieni, se confruntau cu o rată uriașă a mortalității.

Chiar dacă Ascensiunea mea era diferită de a altora, aș fi putut să fiu oricum găsită nedemnă, și îmi imaginam că pedeapsa mi-ar fi fost tot atât de gravă, însă, în acele clipe, nu aveam capacitatea mentală de a mă gândi la asta.

Nu.

Era o minciună.

Nu *voiam* să mă gândesc la asta. Nu păraseam acea cameră, deși ar fi trebuit. Nu îl opream pe Hawke. Luasem deja o hotărâre, deși nu puteam să înțeleg de ce el era încă acolo, cu mine.

Mi-am umezit buza de jos cu limba și m-am simțit ușor amețită, chiar aproape de leșin, iar eu nu mă simțeam niciodată gata să leșin. Genele acelea ireal de lungi și dese ale lui s-au coborât, iar privirea i s-a fixat cu atâta precizie asupra gurii mele, încât am simțit-o aproape ca pe o dezmierdare. Am tremurat.

Ochii îi străluceau și mai tare în timp ce îmi trasa conturul măștii, până la spate, acolo unde funda din satin dispărea sub cascada de păr.

- Pot să scot asta?

Fără să pot articula vreun cuvânt, am clătinat din cap.

Hawke s-a oprit o clipă, apoi acel început de zâmbet a apărut din nou - fără gropiță de această dată. Și-a luat degetele de pe mască și le-a trecut apoi în josul maxilarului meu, până la claviculă, acolo unde era prinsă pelerina.

- Dar asta?

Am încuviințat din cap.

Avea mâini agile. A îndepărtat pelerina și apoi și-a trecut un singur deget în lungul gâtului meu, urmărind în jos forma pieptului, care îmi sălta și cobora sacadat. Senzații în avalanșă s-au rostogolit în urma atingerii lui, atât de multe senzații, încât nu le puteam înțelege.

- Ce vrei de la mine? m-a întrebat, jucându-se cu fundița de la pieptul meu. Spune-mi, și voi face întocmai.

- De ce? am bâiguit. De ce ai... face asta? Nu mă cunoști și ai crezut că sunt altcineva.

O urmă de amuzament i s-a prelins pe trăsăturile frumoase.

- Nu am nici o treabă pentru moment și sunt curios.

Am ridicat din sprâncene.

- Faci asta pentru că n-ai altă treabă?

- Ai prefera să-ți înșir nimicuri poetice despre cât sunt de fermecat de frumusețea ta, deși nu-ți pot vedea decât jumătate din față? Care, apropo, din câte pot observa, este plăcută. Ai prefera să-ți spun că sunt captivat de ochii tăi? Au o nuanță drăguță de verde, din câte îmi pot da seama.

Am început să mă încrunt.

- Ei bine, nu. Nu vreau să minți.

- Nimic din toate astea nu a fost o minciună.

A tras de fundă și și-a plecat capul, lipindu-și ușor buzele de ale mele. Atingerea delicată m-a electrizat.

- Ți-am spus adevărul, Prințeso. Sunt curios în privința ta, și mi se întâmplă destul de rar să îmi stârneasă cineva curiozitatea.

- Și?

- Și! a repetat, trecându-și buzele în lungul maxilarului meu. Mi-ai schimbat planurile pentru seara asta. Plănuisem să mă întorc în odăile mele. Să mă bucur de o noapte bună, chiar dacă plictisitoare, de somn, însă am bănuiala că seara asta nu va fi nici pe departe plictisitoare dacă o voi petrece cu tine.

Am respirat ușor, în mod straniu flatată, deși încă nelămurită în privința motivațiilor lui. Mi-aș fi dorit să fie cineva acolo, ca să pot întreba, deși, chiar dacă ar fi fost cineva, ar fi fost ciudat și penibil să întreb.

Cele două pahare așezate pe poliță mi-au revenit în minte.

- Ai fost... ai fost cu cineva în camera asta înaintea mea?

Și-a ridicat capul și și-a pironit privirea asupra mea.

- Asta de unde a mai venit?

- Sunt două pahare lângă șemineu! am spus.

- Este o întrebare venită de nicăieri și *personală*, adresată de cineva al cărui nume nici măcar nu-l știu.

Mi s-au aprins obraji. Avea dreptate.

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât a început să mi se strecoare în inimă îndoiala. Poate că nu ar fi trebuit să îmi pese dacă fusese cu altcineva în acea seară, dar îmi păsa, și, dacă asta indica ceva, acel ceva era că totul era o mare greșeală. O încurcasem. Nu știam nimic despre el, despre ceea ce...

- Am fost cu cineva, mi-a răspuns.

Am simțit dezamăgirea inundându-mi pieptul.

- O prietenă diferită de posesoarea pelerinei. Una pe care nu o mai văzusem de ceva vreme. Am discutat în privat.

Măhnirea mi s-a mai alinat, și am decis că spunea adevărul. Nu avea de ce să mintă ca să mă aibă pe mine, când ar fi putut să o aibă pe oricare alta, nerăbdătoare să-i atâțe *curiozitatea*.

- Deci, Prințeso, îmi spui ce vrei de la mine?

Am respirat din nou, cu greu.

- Orice?

- Orice.

Și-a mișcat mâna atunci și mi-a cuprins un sân, trecându-și ușor degetele pe deasupra lui.

Era o atingere delicată, însă plăcerea care mi-a electrizat trupul m-a făcut să suspin. Nu îmi puteam controla corpul, care se arcuia sub atingerea lui.

- Aștept! a spus el, trecându-și încă o dată degetele pe deasupra pieptului meu.

Gândurile și așa împrăștiate mi s-au risipit cu totul.

- Spune-mi lucrurile care-ți plac, ca să te fac să le adori.

- Eu... Mi-am mușcat buzele. Nu știu.

Hawke m-a privit în ochi pentru o vreme, un moment atât de lung, încât am început să mă întreb dacă spusese ceva greșit.

- Am să-ți spun ce vreau eu.

A început să-și miște degetul în cercuri concentrice deasupra unui punct foarte sensibil.

- Vreau să-ți scoți masca.

- Eu...

Un fior ascuțit mi-a trecut prin tot corpul, urmat îndeaproape de uluiala mea amețitoare. Ceea ce simțeam... Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător. Ascuțit și dulce, un chin cu totul nou.

- De ce?

- Pentru că vreau să te văd.

- Poți să mă vezi acum.

- Nu, Prințeso. Și-a coborât capul până când buzele i s-au lipit pe decolteul cămășii de noapte. Vreau să te văd cu adevărat atunci când voi face asta, fără să am țesătura hainei între tine și gura mea.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, i-am simțit gura umedă și fierbinte alunecând pe deasupra cămășii de mătase. Am suspinat, luată prin surprindere de ceea ce făcea și de focul pe care îl aprinsese în mine. Apoi însă, și-a ridicat privirea spre mine și și-a lipit gura de sânul meu, iar suspinul mi s-a preschimbat într-un strigăt de care cu siguranță aveam să mă rușinez mai târziu.

- Scoate-ți masca! Și-a ridicat capul și și-a strecurat o mână deasupra șoldului meu. Te rog.

Nu m-ar fi recunoscut dacă aș fi făcut-o. Hawke n-avea să știe cine eram, fie că purtam masca, fie că nu, dar...

Dacă îmi scoteam masca, ar fi spus același lucru pe care îl spunea ducele adesea? Că eram în același timp o operă

de artă și o tragedie? Și, când avea să simtă bucățile de piele neregulată din lungul stomacului și al coapselor mele, avea să-și retragă mâna îngrozit?

Am înghețat.

Nu mă gândisem bine la asta.

Chiar deloc.

Fierbințeala îmbătătoare, amețitoare a început să se stingă. Hawke nu era un Ascendent, dar arăta ca unul - era aproape perfect. Până atunci nu-mi fusese niciodată rușine de cicatrice. Pentru că erau dovada ororii căreia îi supraviețuisem. Dar dacă el...

Mâna lui Hawke a alunecat în josul coapsei mele, chiar în dreptul despicăturii cămășii de noapte, și s-a oprit fix deasupra mânerului pumnalului.

- Ce naiba...?

Înainte să apuc să respir, pumnalul era scos din teacă, iar degetele lui se apropiau periculos de mult de cicatrice. M-am ridicat, dar el a fost mai rapid, trăgându-se înapoi.

Lumina lumânărilor s-a reflectat în lama roșie.

- Hematit și os de vârcolac.

- Dă-mi-l înapoi! am poruncit, târându-mă în genunchi.

Privirea i s-a mutat de la pumnal la mine.

- Asta este o armă unică.

- Știu.

Părul mi se revărsase pe umeri.

- Genul de armă deloc ieftină! a continuat. Cum de ai în posesie așa ceva, Prințeso?

- Mi-a fost dăruit.

Ceea ce era adevărat.

- Și nu sunt proastă ca să vin într-un asemenea loc neînarmată.

S-a uitat intens la mine pentru o clipă, apoi și-a mutat din nou atenția asupra pumnalului.

- Dacă ai o armă și nu ai nici cea mai vagă idee cum să o folosești nu înseamnă că ești înțelept.

Iritarea s-a aprins în mine cu aceeași vâlvătaie ca a dorinței pe care refuzase să mi-o împlinească el cu doar câteva clipe în urmă.

- Ce te face să crezi că nu știu să-l folosesc? Faptul că sunt femeie?

- Nu poți să te prefaci surprinsă de faptul că sunt șocat. Mânuirea pumnalelor nu este o activitate tocmai comună pentru femeile din Solis.

- Ai dreptate.

Și avea. Conform normelor sociale, nu era potrivit pentru o femeie să știe cum să mânuiască o armă sau cum să se apere, lucru care mă deranjase dintotdeauna. Dacă mama ar fi știut cum să se apere, poate ar fi fost încă în viață.

- Dar eu știu cum să-l folosesc.

Colțul drept al buzelor i s-a arcuit în sus.

- Acum, chiar mi-ai stârnit curiozitatea!

S-a mișcat incredibil de repede și a înfipt pumnalul în pat. Am tresărit, întrebându-mă ce aveau să creadă patronii Perlei Roșii despre asta, dar apoi s-a aruncat asupra mea. M-a trântit înapoi pe saltea, greutatea lui apăsându-mi încă o dată trupul, și s-a lipit de mine, împreunând cele mai interesante părți ale corpului nostru. Și-a poziționat gura deasupra gurii mele...

În ușa s-a auzit un bubuit, amuțindu-i întrebarea pe care o avea pe buze.

- Hawke? Era o voce de bărbat. Ești înăuntru?

Hawke s-a încordat deasupra mea și a închis ochii – și i-am simțit respirația fierbinte deasupra buzelor mele.

-Sunt Kieran!

Un nume pe care nu îl recunoșteam.

-De parcă nu mi-aș fi dat seama deja! a murmurat Hawke în barbă.

Am chicotit ușor. A deschis ochii, iar pe chip i-a reapărut acel zâmbet pieziș.

-Hawke? a bubuit din nou Kieran.

-Cred că ar trebui să-i răspunzi, i-am șoptit.

-La naiba! Și-a întors capul peste umăr și a strigat: Sunt extrem de ocupat pentru moment!

-Îmi pare rău să aud asta! i-a răspuns Kieran, în timp ce Hawke își întorcea din nou atenția asupra mea. O nouă bătaie în ușa. Dar va trebui inevitabil să te întrerup!

-Singurul lucru inevitabil este că mâna ta va fi în curând ruptă dacă ai să mai bați o dată în ușa asta! l-a avertizat Hawke.

Am făcut ochii mari.

-Ce e, Prințeso? Și-a coborât vocea. Ți-am spus că sunt foarte curios.

-Atunci, va trebui să risc o mână ruptă, i-a răspuns Kieran.

Un urlet de frustrare, aproape animalic, a izbucnit din adâncul lui Hawke. M-au trecut fiorii.

-Emisarul... a sosit! a adăugat Kieran prin ușa.

Chipul lui Hawke s-a acoperit de umbre. Și-a mișcat buzele ca și cum ar fi murmurat ceva, dar sunetul era prea jos ca să-l aud.

Un frison mi-a alungat o parte din fierbințeală.

-Un... emisar?

A încuviințat din cap.

-Proviziile pe care le așteptam, mi-a explicat. Trebuie să plec.

Am încuviințat și eu din cap. Înțelegând că trebuia să plece, am întins mâna între noi și am apucat marginea pelerinei.

Pentru o clipă îndelungă, Hawke nu s-a mișcat. Apoi însă, s-a tras de pe mine și s-a ridicat. L-a strigat lui Kieran în timp ce-și lua tunica de pe podea. Eu am scos pumnalul, de care uitase, din saltea și l-am ascuns repede în teacă, în vreme ce Hawke își trăgea pe el haina și și-o prindea cu centura. Avea două teci în părți, pentru arme - arme pe care nici nu le observasem până atunci.

Hawke a ridicat cele două săbii scurte care se aflau pe dulapul de lângă ușă, și eu mi-am zis că poate ar trebui să fiu mai atentă la ce se află în jurul meu data viitoare când aveam să dau năvală într-o cameră.

Cuțitele lui erau mortale, teribil de ascuțite, menite pentru lupte corp la corp, și fiecare parte era zimțată, gata să taie în carne.

Și eu știam cum să le folosesc, dar am păstrat această informație pentru mine.

-Vin înapoi cât pot de repede. Și-a pus cuțitele în teci, lipite de trup. Jur!

Am încuviințat din nou din cap.

Hawke s-a uitat intens la mine.

-Spune-mi că ai să mă aștepți, Prințeso.

Inima mi s-a oprit în gât.

-Te voi aștepta.

S-a întors cu spatele și a luat-o spre ușă, apoi s-a oprit.

Și-a întors capul spre mine:

-Aștept cu nerăbdare să vin înapoi.

Nu am mai adăugat nimic, iar el a ieșit din cameră, deschizând ușa doar cât să se strecoare afară. După ce ușa s-a închis în urma lui, am dat în sfârșit drumul aerului pe care îl țineam în piept și mi-am coborât privirea spre cămașa mea de noapte. Zona din jurul sânelui era încă umedă, materialul alb arătând aproape transparent. Mi s-au aprins obraji, și m-am tras jos din pat. Picioarele îmi tremurau surprinzător de tare.

Mi-am ridicat privirea spre ușă și am închis ochii, fără să-mi pot da seama dacă eram dezamăgită sau ușurată că fuseserăm întrerupți. Adevărul era că simțeam puțin din amândouă, pentru că îl mințisem pe Hawke.

Nu urma să mă mai găsească acolo atunci când avea să se întorcă.

- Ce-ai făcut azi-noapte?

Întrebarea mi-a distras atenția de la fursecul pe care îl devoram și mi-a mutat-o asupra doamnei de onoare așezate în fața mea.

Tawny Lyon era cea de-a două fiică a unui negustor bogat și fusese dăruită Curții Regale la vârsta de 13 ani, în timpul Ritualului. Înaltă și suplă, cu pielea de un maroniu intens și ochi căprui frumoși, era absolut de invidiat. Unora dintre cavalerii și doamnele de onoare le erau atribuite sarcini în afara pregătirilor pentru viața la curte, de după Ascensiune, și, de vreme ce noi două eram de aceeași vârstă, ea primise misiunea de a-mi fi companioană, la scurt timp după Ritual. Îndatoririle ei mergeau de la a-mi ține companie până la a mă ajuta să mă îmbăiez și să mă îmbrac, dacă o ceream.

Tawny era unul dintre pușinii oameni care puteau să mă facă să râd din cele mai mărunte motive. În fapt, ea era una dintre pușinele persoane căreia i se permitea să discute cu mine. Era tot ce aveam mai aproape când venea vorba despre prietenie, și țineam la ea enorm.

Bănuiam că și ea ținea la mine sau, cel puțin, că mă plăcea, însă era îndatorirea ei să-mi stea alături, dacă nu îi ceream eu să plece. Dacă nu ar fi primit sarcina de a-mi fi companioană, nu am fi vorbit niciodată. Și asta nu spunea nimic despre ea ca persoană, doar că, asemenea celorlalți, i-ar fi fost interzis să socializeze cu mine sau i s-ar fi cerut să mă trateze cu precauție.

Faptul că eram conștientă de acest lucru mă apăsa, era încă un sloi de gheață în inima mea, dar, chiar și știind că prietenia noastră pornea din obligație, eu aveam încredere în ea.

Cel puțin, într-o anumită măsură.

Ea știa că mă antrenez, dar nu știa lucrurile cu care îl ajutam uneori pe Vikter și nu avea idee despre darurile mele. Păstram aceste detalii în secret, pentru că, dacă le-aș fi împărtășit cuiva, acea persoană ar fi fost în pericol.

- Am fost aici.

Ștergându-mi firimiturile de pe degete, am fluturat vag mâna spre camera relativ goală. Ne aflam în antreul mic ce dădea în dormitor. În încăpere se aflau doar două scaune, așezate lângă șemineu, un dulap și o ladă, un pat, o noptieră și un covor greu de blană sub tălpile noastre. Alții... se bucurau de mai mult confort. Tawny avea un fotoliu frumos în camera ei și o grămadă de cuverturi plușate. Auzisem că unii cavaleri și unele doamne de onoare aveau măsuțe cu oglinzi și birouri, pereți ticsiți cu cărți și chiar și electricitate.

De-a lungul anilor, aceste bunuri îmi fuseseră retrase treptat, ca urmare a unor fărâdelegi pe care le săvârșisem.

- N-ai fost la tine în cameră, mi-a răspuns Tawny.

Cocul simplu din vârful capului încerca - fără succes - să îi țină avalanșa de bucle brune și aurii departe de față. Mai multe șuvițe se eliberaseră, ajungând lipite de obraji.

- Am venit să te văd la scurt timp după miezul nopții, și nu erai aici.

Inima mi-a stat pentru o clipă. Se întâmplase ceva, și ducele sau ducesa o trimisese pe Tawny după mine? Dacă așa stăteau lucrurile, Tawny n-ar fi putut să mintă, însă îmi închipuiam că aș fi aflat deja.

Aș fi fost chemată în biroul personal al ducelui.

- De ce ai venit să mă vezi? am întrebat.

- Mi s-a părut că am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se, așa că am decis să investighez. Dar nu era nimeni. A făcut o pauză. Nimeni. Nici măcar tu.

Era imposibil să mă fi auzit când mă întorsesem. Folosisem vechea intrare a servitorilor, și, chiar dacă ușa scârțâia din toate încheieturile, camera lui Tawny era în cealaltă parte a odăilor mele. Ușa aceea era unul dintre motivele care mă făcuseră să nu cer niciodată să fiu mutată într-o aripă mai nouă, renovată. Pe acolo puteam să ajung aproape în orice parte a castelului și puteam să intru și să ies fără să fiu văzută.

Compensa cu vârf și îndesat lipsa de electricitate și curentul rece, constant, care părea să-și găsească întotdeauna loc pe la ferestre, indiferent de cât de însorită era ziua.

Mi s-au umezit palmele în vreme ce priveam spre ușa închisă de la hol. Mă căutase cineva? Din nou, ar fi trebuit să fi aflat deja, așa că cel mai probabil lui Tawny i se păruse într-adevăr că aude ceva.

La cum o știam eu pe Tawny, eram sigură că avea să renunțe la subiect dacă nu îi dădeam apă la moară.

-N-am putut să dorm azi-noapte.

-Coșmaruri?

Am încuviințat din cap, simțindu-mă puțin vinovată, pentru că puteam să îi citesc compasiunea în privire.

-Ai avut o mulțime în ultima vreme. S-a rezemat de speteaza scaunului. Ești sigură că nu vrei să încerci vreunul dintre leacurile pe care vraciul le-a făcut pentru tine?

-Da. Nu îmi place ideea...

-De a nu avea control asupra simțurilor tale? a încheiat ea în locul meu. Chiar nu e așa rău, Poppy. Te odihnești profund, și, sincer, la cât de puțin dormi tu, cred că ți-ar prinde bine să încerci măcar.

Gândul de a lua ceva care m-ar fi cufundat într-un somn atât de adânc încât aș fi avut nevoie de o armată care să mășăluiască prin camera mea ca să mă trezesc mă făcea să asud. Aș fi fost complet lipsită de apărare, iar asta era ceva ce n-aveam de gând să permit.

-Și, ce ai făcut? O pauză. Sau ar trebui să întreb unde ai fost? Tawny m-a privit cu ochii mișiți, iar eu am început să studiez fascinată tivul șervetului. Te-ai strecurat afară, nu-i așa?

Asta dovedea că Tawny mă cunoștea la fel de bine pe cât o cunoșteam și eu pe ea.

-Nu știu ce te face să crezi asta.

-De parcă n-ai mai făcut asta niciodată? A râs când mi-am ridicat privirea spre ea. Hai, spune-mi ce ai făcut! Sunt sigură că a fost cu mult mai interesant decât ce am făcut eu - anume, să stau și să o ascult pe marchiza Cambria cum bodogănește despre cât de scandalos se poartă cutare

doamnă de onoare sau cavaler. Am mințit că mă doare stomacul, doar ca să pot pleca.

Am chicotit, convinsă că Tawny ar fi fost în stare de așa ceva.

- E greu să te descurci cu marchizele!

- E puțin spus! a remarcat ea.

Rânjind, am ridicat cana cu cafea cremoasă. Marchizele erau supusele ducesei, o ajutau pe aceasta să conducă palatul și să țină socoteala doamnelor de onoare. Marchiza Cambria era ca un dragon și mă speria chiar și pe mine.

- M-am furișat afară, într-adevăr! am recunoscut.

- Unde-ai fost fără mine?

- Cred că e posibil să te superi când ai să auzi.

- Cel mai probabil.

I-am aruncat o privire furișă.

- La Perla Roșie.

I s-au mărit ochii cât farfuriile întinse în fața noastră.

- Tu vorbești serios?

Am încuviințat din cap.

- Nu-mi vine să... A respirat adânc. Cum?

- Am împrumutat o pelerină de la una dintre domnițe și am folosit masca pe care o găsisem.

- Vai... hoată mică!

- Am returnat pelerina în dimineața asta, așa că nu cred că mă pot numi hoată.

- Cui îi pasă că ai returnat-o?! A făcut un pas în față. Cum a fost?

- Interesant.

Pentru că m-a implorat să îi dau mai multe detalii, i-am povestit ce văzusem. Era fascinată, îmi sorbea fiecare cuvânt, de parcă i-aș fi împărtășit Ritualul prin care se făcea Ascensiunea.

-Nu pot să cred că nu m-ai luat cu tine! S-a rezemat din nou de speteaza scaunului, botoasă, dar apoi a fășnit înapoi spre mine. Ai văzut pe cineva cunoscut? Loren pretinde că merge acolo o dată la două zile.

Loren, care era o altă doamnă de onoare, pretindea multe lucruri.

-Nu am văzut-o, dar...

Am ezitat, nesigură dacă ar fi trebuit să îi spun despre Hawke.

Plecasem la doar zece minute după ce Hawke ieșise, ușurată să văd că nici Vikter nu mai era prin preajmă. Cum de altfel nu mai se vedea nici femeia aceea ciudată, care știa mai multe decât ar fi trebuit. Făcusem tot ce îmi stătuse în putere ca să nu mă gândesc la ce se întâmplase în acea cameră cu Hawke.

Ceea ce se traducea prin faptul că dădusem greș încă din clipa în care mă așezasem înapoi în patul meu. Am stat și mi-am repetat în gând tot ce spusese... tot ce făcuse. Și mă treziseam neobișnuit de frustrată, cu o durere în piept și în vintre.

-Dar ce? m-a întrebat Tawny.

Voiam să-i spun. Zeilor, cât voiam să împărtășesc cu cineva ce se întâmplase între mine și Hawke. Aveam o sută de întrebări, gata să explodeze, dar seara trecută fusese diferită. Încălcaseam niște limite și, deși eu nu simțeam că mă înjosisem sau că făcusem ceva cu adevărat rău, știam că gardienii mei n-ar fi avut aceeași părere. Nici preoții și preotesele. Faptul că mersesem la Perla Roșie era una. Faptul că avusesem vreun contact, de orice fel, cu o altă persoană era cu totul altă poveste. Informația aceasta ar fi putut fi folosită ca o armă.

Aveam încredere în Tawny, dar, după cum recunoscusem, numai într-o oarecare măsură.

Și, deși numai gândul la Hawke îmi deschidea un gol uriaș în stomac, experiența nu avea să se repete. Următoarea dată când aveam să-l văd la ședințele de la consiliul orășenesc, el nu avea să știe că eu fusesem cea pe care o numise *Prințesă*. Nu avea să știe că el era cel cu care am împărtășit primul meu sărut.

Ceea ce fusese între noi... îmi aparținea doar mie.

Și așa trebuia să rămână.

Am respirat încet, ignorând nodul care mi se pusese brusc în gât.

- Dar mulți purtau măști. Loren ar fi putut fi prezentă, și eu n-aș fi avut de unde să știu. Ar fi putut fi oricine acolo.

- Dacă te mai duci vreodată la Perla Roșie fără mine, am să-ți dau găuri în tălpile de la pantofi! m-a avertizat Tawny, jucându-se cu mărgelile albe ce mărgineau decolteul rochiei ei roz.

Am râs, puțin șocată.

- Uau!

Ea a chicotit.

- Sincer, mă bucur că nu ai venit cu mine. Când am văzut-o cum se încruntă, am adăugat repede: Chiar n-ar fi trebuit să merg nici eu.

- Da, e interzis să mergi la Perla Roșie, și sunt sigură că la fel e și să fii antrenată cum să folosești un pumnal și o sabie ca un gardian de pe Metereze.

Asta era ceva ce nu reușisem să-i ascund lui Tawny, iar ea nu îmi trădase secretul, lucru care mă făcea să am încredere în ea și să-i mărturisesc majoritatea lucrurilor.

- Da, dar...

- E exact ca atunci când te-ai strecurat ca să vezi o luptă în ring. Sau ca atunci când m-ai convins să mă scald în lac...

- Aia a fost ideea ta! am corectat-o.

Predispoziția ei de a mă ajuta să fac lucruri interzise era un alt motiv pentru încrederea pe care i-o acordam.

- Și a fost ideea ta să ne îmbăiem fără haine pe noi!

- Cine face baie cu hainele pe el? s-a mirat, făcând ochii mari, cu inocență. Iar ideea a fost a amândurora. Cred că ar trebui să repetăm experiența, și repede, până nu se face prea frig fie și doar ca să mai umblăm pe afară. În fine, aș putea să-mi petrec întreaga dimineață înșirându-ți lucruri pe care le-ai făcut și care sunt fie interzise de duce și de ducesă, fie îi sunt interzise Fecioarei, și, până acum, nu s-a întâmplat nimic. Zeii nu și-au făcut apariția ca să te declare nevrednică!

- Asta este adevărat! am recunoscut, îndreptând o încrețitură de pe poalele rochiei mele.

- Bineînțeles că este!

Tawny a luat de pe masă un fursec mic, pudrat cu zahăr, și l-a băgat în gură. Cumva, reușise să nu dea nici măcar puțin praf de zahăr pe ea. Pe când eu, dacă doar aș fi respirat în direcția acelor prăjituri, aș fi sfârșit acoperită de pudră albă peste tot.

- Deci când mai mergem?

- Eu... nu cred că ar trebui să mai merg.

- Nu vrei?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, încercând să nu o iau pe o cale fără de întoarcere. Problema era că voiam să merg.

Cât stătusem în pat, când nu-mi derulam obsesiv în minte filmul cu timpul petrecut alături de Hawke,

retrăind dorința aceea dureroasă și extazul pe care sărutul lui le treziseră în mine, mă întrebam dacă se întorsese așa cum promisese și dacă procedasem corect plecând.

Bineînțeles, în ochii gardienilor mei și ai zeilor, fusese alegerea corectă, însă cum rămânea cu mine? Ar fi trebuit să rămân și să am parte de infinit mai multe experiențe înainte să ratez orice șansă de a le mai trăi?

Mi-am ridicat privirea spre ferestrele care dădeau spre partea de vest a Meterezelor. Umbrele întunecate ale gardienilor care patrulau pe margine erau singurele în mișcare. Oare Hawke era acolo? De ce mă întrebam asta?

Pentru că o parte nu tocmai mică din mine își dorea să fi rămas la Perla Roșie, și eram conștientă că avea să treacă mult timp până când aveam să renunț să mă mai întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi așteptat. Mi-ar fi împlinit dorințele?

Nici măcar nu știam care ar fi fost acestea. Aveam idei. Aveam imaginație. Aveam în minte poveștile altora, însă nu pe ale mele. Toate acestea erau doar copii palide ale realității.

Și știam că, dacă aș fi mers din nou la Perla Roșie, aș fi făcut-o în speranța că el avea să fie din nou acolo. Tocmai de aceea nu trebuia să mă întorc în acel loc.

Mi-am îndreptat privirea spre dulapul deschis, și primul lucru pe care l-am văzut a fost vâlul alb, cu lanțurile lui delicate. Mi s-a coborât o greutate pe suflet. Simțeam deja greutatea voalului, deși materialul era făcut din cea mai fină și mai subțire mătase. Prima oară când îmi fusese așezat pe cap, la vârsta de opt ani, mă speriasem, dar, după zece ani, ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu el.

Însă, deși nu mai simțeam că nu pot să văd și să respir când îl purtam, încă îmi părea greu.

Atârnată lângă el era singura pată de culoare din întreaga mea garderobă, un val de roșu într-o mare de alb. Era o rochie pentru ceremonii, croită pentru următorul Ritual. Sosise cu o dimineată înainte și nu o probasem încă. Era prima oară când mi se permitea să particip - să port ceva ce nu era alb și să fiu văzută fără vâl. Mascată însă, desigur, ca toți ceilalți.

Singurul motiv pentru care mi se permitea să iau parte la acest Ritual, în vreme ce toate celelalte îmi fuseseră interzise, era că avea să fie ultimul dinainte de Ascensiune. Orice urmă de entuziasm pe care mi-o trezea Ritualul era înăbușită de faptul că avea să fie ultimul.

Tawny s-a ridicat și s-a îndreptat spre una dintre ferestre.

- Ceața nu s-a mai lăsat de ceva vreme.

Tawny avea obiceiul să sară de la un subiect la altul, însă această schimbare m-a uluit.

- Ce te-a făcut să te gândești la asta?

- Nu știu. Și-a dat o buclă după ureche. De fapt, știu. Le-am auzit pe Dafina și pe Loren vorbind azi-noapte. Pretindeau că îl auziseră pe unul dintre hăițași spunând că ceața se adună dincolo de Pădurea Sângerie.

- N-am auzit nimic despre asta.

Am simțit un gol în stomac amintindu-mi de Finley. Am regretat imediat că mâncasem atât de multe felii de șuncă.

- N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Tawny s-a întors de la fereastră.

- Doar că... au trecut zeci de ani de când ceața nu s-a mai apropiat de capitală. Nu a trebuit niciodată să ne facem griji în această privință aici.

Indiferent de locul în care ne aflam, ceața era întotdeauna ceva în privința căreia trebuia să ne facem griji. Doar pentru că trecuseră zeci de ani de când nu se mai apropiase nu însemna că nu ar fi putut să o facă, dar nu am zis nimic.

Tawny s-a îndepărtat de fereastră și a venit spre masă, ingenunchind lângă mine.

- Pot să fiu sinceră cu tine pentru o clipă?

Am ridicat din sprâncene.

- Nu ești mereu sinceră?

- Ei, ba da... Dar asta... e ceva diferit.

Mai mult decât curioasă să aflu la ce se gândea, am încuviințat din cap că poate să continue. Tawny a respirat adânc.

- Știu că viața noastră e diferită, așa cum și trecutul nostru este, la fel cum ne va fi și viitorul, dar tu tratezi Ascensiunea de parcă ar fi moartea ta, când, în fapt, este exact opusul. Înseamnă viață. Un nou început. O Binecuvântare...

- Începi să vorbești ca ducesa! am tachinat-o.

- Dar acesta este adevărul. S-a întins și mi-a apucat mâna. Peste câteva luni nu vei fi moartă, Poppy. Vei fi vie și nu vei mai fi strânsă în chingile acestor reguli. Vei fi în capitală.

- Voi fi dată zeilor! am corectat-o.

- Și cât de minunat este asta? Vei avea ocazia să trăiești o experiență pe care doar puțini oameni au ocazia să o trăiască. Știu... Știu că tu crezi că nu te vei mai întoarce, dar tu ești Fecioara favorită a reginei.

- Sunt singura ei Fecioară.

Și-a dat ochii peste cap.

- Știi că nu acesta este motivul.

Regina făcuse mai mult decât i se cerea pentru mine, însă asta nu schimba faptul că Ascensiunea mea nu avea să semene deloc cu a ei.

-Și, atunci când te vei întoarce drept Ascendentă, eu voi fi la dreapta ta. Gândește-te doar la toate nebuniile pe care le vom face!

Tawny mi-a strâns mâna, și am văzut că ea credea cu adevărat că asta avea să se întâmple.

Era posibil.

Dar nu era nimic sigur. Nu aveam nici o idee despre ce însemna cu adevărat să fii dat zeilor. Deși în aparență până și cele mai mici detalii despre istoria regatului nostru erau consemnate, existau unele lucruri despre care nu se scria. Nu reușisem niciodată să găsesc ceva despre Fecioarele de dinainte, iar pe preoteasa Analia o întrebam de peste o sută de ori ce însemna să fii închinat zeilor, și răspunsul ei fusese întotdeauna același: „O Fecioară nu trebuie să cerceteze planurile zeilor. Ea crede și nu cercetează”.

Poate că nu eram cu adevărat vrednică să fiu una dintre Fecioare, pentru că mie mi se părea greu să cred în ceva ce nu înțelegeam.

Însă Tawny credea. La fel cum credeau Vikter, Rylan și efectiv toți cei pe care îi cunoșteam. Chiar și Ian.

Nici unul dintre ei nu fusese închinat zeilor însă.

I-am cercetat privirea lui Tawny, căutând o urmă cât de mică de teamă.

-Nu îți este deloc frică, nu-i așa?

-De Ascensiune? S-a ridicat și și-a împreunat degetele. Emoționată? Da. Temătoare? Nu. Sunt entuziasmată să încep un nou capitol.

Să înceapă o viață care era a ei, să poată să se trezească și să mănânce atunci când voia, să își petreacă zilele așa cum poștea și cu cine voia, în loc să fie umbra mea.

Bineînțeles că nu îi era teamă. Iar eu, neavând aceleași trăiri, nu mă obosisem niciodată să mă gândesc ce însemnau toate acestea pentru ea.

De obicei, Tawny era pregătită să ia parte la orice fel de aventură îmi trecea prin minte și adesea venea ea însăși cu idei. Dar, dacă zeii ne urmăreau, mai ales acum, că se apropia Ascensiunea, ar fi putut să o găsească nevrednică. Nu era un gând pe care să nu-l mai fi avut până atunci, dar în acea clipă am înțeles mai bine ca oricând că atitudinea mea față de Ascensiune ar fi putut să-i rezeze lui Tawny avântul.

M-am simțit cuprinsă de vină, gustul ei metalic inundându-mi gura.

- Sunt atât de egoistă!

Tawny a clipit uimită.

- Ce te face să spui asta?

- Cel mai probabil, ți-am umbrat entuziasmul cu ursuzenia mea! i-am spus. Nu m-am gândit niciodată la cât de bucuroasă trebuie să fii tu.

- Ei, acum, că zici... A început să râdă. Sunetul râsului ei era moale și cald. Serios, Poppy, nu ai făcut nimic. Părerile tale despre Ascensiune nu au afectat în nici un fel ceea ce simt eu.

- Mă simt ușurată să aud asta, însă, oricum, ar trebui să fiu mai entuziasmată pentru tine. Așa... Am respirat adânc. Așa sunt prietenii.

- Și te-ai bucurat pentru mine? Ai fost fericită? m-a întrebat. Chiar dacă-ți faci griji pentru tine?

Am încuviințat din cap.

- Desigur.

- Atunci, ai fost așa cum sunt prietenii.

Poate că era adevărat, dar mi-am promis că aveam să fac mai mult, începând cu faptul că nu aveam să îi mai risc Ascensiunea implicând-o în escapadele mele. Puteam să-mi asum consecințele în cazul în care aş fi fost considerată nevrednică, pentru că era vorba despre viața mea și despre propriile acțiuni, dar nu-i puteam face așa ceva lui Tawny.

N-aș mai fi putut trăi împăcată cu mine însămi.

După ce am terminat de luat masa de seară în camera mea, l-am auzit pe Vikter ciocnind la ușă. Când i-am văzut chipul, veștejit de anii petrecuți pe Metereze și ars de soare, nu m-am gândit nici o clipă la locul în care știam că fusese cu o noapte în urmă și la jena pe care o simțisem. Am citit pe fața lui că intervenise ceva.

- Ce s-a întâmplat? am șoptit.

- Am fost chemați.

Mi-a tresăltat inima în piept. Puteam fi chemați doar din două motive. Unul avea de-a face cu ducele, iar celălalt era la fel de groaznic, dar din motive cu totul diferite.

- A apărut un blestemat.

Capitolul patru

Fără să pierdem nici o secundă, am părăsit camera mea și am ieșit din castel folosindu-ne de vechea cale de acces a servitorilor. Ne-am strecurat apoi ca niște fantome prin oraș, până când ne-am trezit în fața unei uși vechi, hodorogite.

Batista albă prinsă sub clanță era singurul lucru care făcea diferența dintre acea locuință și celelalte case înguste, înghesuite una într-alta, din Cartierul de Jos al Masadoniei.

Cu ochii la cei doi gardieni orășenești care pălăvrăgeau sub lumina galbenă a unui felinar stradal, Vikter a tras repede batista de la ușă și și-a strecurat-o într-un buzunar din interiorul pelerinei lui întunecate. Bucata mică de material era un simbol pentru un grup de oameni care credeau că moartea, indiferent de cât de violentă sau de distrugătoare ar fi fost, merita să fie tratată cu demnitate.

Era și o dovadă de înaltă trădare și lipsă de loialitate față de Coroană.

Descoperisem printr-o întâmplare la ce lua parte Vikter pe când aveam 15 ani. Într-o dimineață, plecase în grabă

de la antrenamentul nostru, și, simțind că ceva rău se întâmplase după durerea emoțională pe care o emana mesagerul, l-am urmărit.

Bineînțeles, Vikter nu fusese încântat. Ceea ce făcea el era considerat trădare și implica multe pericole, dintre care a fi prins nu era cel mai mare. Cu toate acestea, eu fusesem dintotdeauna profund afectată de felul în care se proceda în astfel de cazuri. I-am cerut să mă lase să-l ajut. A refuzat – m-a refuzat de aproape o sută de ori, probabil –, însă nu am cedat și, în plus, eu eram înzestrată special ca să fiu de ajutor în astfel de situații. Vikter știa ce pot să fac, și empatia lui l-a determinat să mă lase să ajut.

Făceam asta deja de aproape trei ani.

Și nu eram singurii. Mai erau și alții. Unii erau gardieni. Câțiva – cetățeni. Eu nu îi întâlnisem niciodată. Hawke ar fi putut foarte bine să fie unul dintre ei.

Mi s-a căscat golul acela în stomac, înainte să dau la o parte toate gândurile pe care le aveam despre Hawke.

Vikter a bătut ușor cu dosul palmei în ușă și apoi și-a lăsat mâna înmănușată înapoi pe teaca spadei lui late. După câteva secunde, s-au auzit scârțâind zăvoarele, și ușa hodorogită s-a deschis, descoperind fața palidă și rotundă a unei femei cu ochii roșii, umflați de plâns. Ar fi putut să aibă de la 25 de ani în sus, însă fruntea ei încruntată și ridurile de la colțurile gurii o arătau cu zeci de ani mai bătrână. Înfațișarea ei era legată de acel tip de durere care taie mai adânc decât durerea fizică și era în legătură cu mirosul care se împrăștia din casa din care ieșise. Sub fumul gros și înecăcios de tămâie se simțea mirosul acru și bolnăvicios de dulce al putreziciunii și al ruinei.

Desigur.

- Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Vikter încet.

Femeia trăgea de nasturele de la bluza ei șifonată, mutându-și privirea obosită când asupra mea, când asupra lui Vikter.

Mi-am deschis simțurile spre ea. Emană undele unei dureri sfâșietoare, pe care nu le puteam vedea cu ochii, dar care erau atât de grele, încât aproape formau un fel de entitate tangibilă în jurul ei. O simțeam întinzându-și ghearele, zgâriindu-mi pelerina și hainele, până la piele, ca niște cuie ruginite. Starea femeii semăna cu cea a unui muribund, deși nu suferea de vreo boală și nici nu avea vreo rană fizică. Într-atât de sălbatică și de profundă îi era durerea.

Luptând împotriva pornirii de a face un pas înapoi, am tremurat ascunsă în pelerina mea groasă. Fiecare instinct dinlăuntrul meu îmi cerea să pun distanță între noi, să mă îndepărtez pe cât posibil de ea. Durerea femeii s-a închegat în cătușe de fier în jurul gleznelor mele, trăgându-mă în jos, în timp ce mi se încolăcea și în jurul gâtului. Emoțiile îmi blocau gâtul, aveau gustul... disperării amare și al dezolării.

Mi-am închis simțurile, însă era prea târziu. Devenisem una cu durerea ei.

- Cine este? a întrebat femeia aspru, cu vocea răgușită din cauza lacrimilor care îi umflaseră ochii.

- Cineva care te poate ajuta, i-a răspuns Vikter, așa cum eram obișnuită să-l aud. Folosea acel ton calm ori de câte ori eram gata să am vreo criză de furie sau să fac ceva cu totul nebunesc - lucru care, potrivit lui Vikter, se întâmpla mult prea des. Te rog, lasă-ne să intrăm!

Degetele femeii s-au oprit în jurul nasturelui de la gât, și ea a încuviințat scurt din cap, apoi a făcut un pas înapoi. L-am urmat pe Vikter înăuntru, cercetând camera slab luminată care părea un spațiu comun pentru bucătărie și camera de zi. Casa nu avea electricitate, doar lămpi și lumânări groase de ceară. Asta nu era tocmai surprinzător, deși electricitatea era acum disponibilă în zonele din Cartierul de Jos, pentru iluminarea străzilor și a unora dintre afaceri. Însă doar cei bogați aveau electricitate în casele lor, iar aceștia nu locuiau în Cartierul de Jos. Pe ei îi găseai mai aproape de centrul Masadoniei, pe lângă castelul Teerman, cât mai departe cu putință de Metereze.

Aici însă, Meterezele se înălțau amenințătoare.

Am tras încet aer în piept și am încercat să nu mă concentrez asupra faptului că durerea femeii văruise pereții și podelele încăperii într-un negru uleios. Suferința ei își făcuse culcuș acolo, printre mărunțișuri ieftine și farfurii de lut, printre păturile croșetate cu ciucuri deșirați și mobile învechite. Mi-am împreunat mâinile pe sub pelerină, am respirat din nou, de data aceasta mai adânc, și mi-am rotit privirea pîmprejur.

Pe masa de lemn era un felinar, alături de mai multe bucăți de tămâie fumegândă. În jurul vetrei de cărămidă se aflau mai multe scaune. Mi-am concentrat privirea asupra ușii închise de lângă cealaltă latură a căminului.

Mi-am plecat capul acoperit de glugă într-o parte, ca să văd mai bine. Pe polița de lângă ușă se afla lama unei săbii care părea vișinie în lumina aceea slabă.

Hematit.

Femeia se pregătea să facă singură ce trebuia făcut, și, având în vedere cum se simțea, asta ar fi fost dezastruos.

- Cum te numești? a întrebat-o Vikter în timp ce își cobora gluga de pe cap.

Așa făcea întotdeauna. Își dezvelea chipul ca să alina familia și prietenii, să îi facă să se simtă în siguranță. O șuviță de păr blond i-a alunecat pe frunte când s-a întors spre femeie.

Eu nu m-am descoperit.

- A-Agnes, a răspuns ea, încercând să înghită nodul din gât. Am... am auzit despre batista albă, dar... nu eram sigură că va veni cineva. Mă gândeam că ar putea fi un soi de păcăleală sau un mit.

- Nu este o păcăleală.

Poate că Vikter era unul dintre cei mai temuți gardieni din întregul oraș, dacă nu chiar din regat, dar știam că, atunci când Agnes avea să îl privească în ochii aceia albaștri, nu urma să vadă decât bunătate.

- Cine este bolnavul?

Agnes a mai înghițit un nod, pielea din jurul ochilor încrețindu-i-se când i-a închis pentru o clipă.

- Soțul meu, Marlowe. Este hăitaș pentru Metereze și... și s-a întors acasă acum două zile... S-a poticnit și a trebuit să tragă adânc aer în piept. Fusese plecat luni întregi. Am fost atât de fericită să-l văd. Îi dusesem dorul și, în fiecare zi care trecea, mă temeam că pierise pe drum. Dar s-a întors.

Mi s-a strâns inima-n piept, de parcă ar fi fost strivită de un pumn. M-am gândit la Finley. Fusese și el hăitaș, parte din acest grup în care era implicat Marlowe?

- La început, mi s-a părut doar că are o dispoziție proastă, iar asta nu ar fi fost ceva neobișnuit. Munca lui este extenuantă! a continuat ea. Apoi... apoi, într-o noapte, a început să arate semne.

- Într-o noapte? În tonul lui Vikter se strecurase doar o vagă notă de îngrijorare, însă eu căscasem ochii uluită. Și ai așteptat până acum?

- Am sperat că era vorba despre altceva. Despre răceală sau gripă. Femeia și-a dus din nou mâna la nasturi. Începeau să se vadă aște în jurul lor. Nu... nu am știut până noaptea trecută că era ceva mai rău. Marlowe e un om bun, înțelegeți? Nu încerca să se ascundă. A-avea de gând să se îngrijească singur de asta, dar...

- Dar blestemul nu i-a permis! a încheiat Vikter în locul ei, și femeia a încuviințat din cap.

Mi-am aruncat din nou privirea spre ușă. Blestemul progresa diferit în funcție de persoană. Pe unii îi acapara în câteva ore, în timp ce în cazul altora dura o zi sau două. Dar nu mai auzisem niciodată să depășească trei zile. Era doar o chestiune de timp până când avea să cedeze, probabil în câteva ore sau minute.

- Este în ordine! a asigurat-o Vikter, deși chiar nu era așa. Unde este acum?

Femeia și-a dus mâna la gură și a arătat cu capul spre ușa închisă. Mâneca bluzei pe care o purta era pătată cu o substanță neagră.

- E încă el însuși. Cuvintele îi sunau puțin înăbușit. El e... e încă acolo. Așa vrea să meargă la zei. Ca el însuși.

- Mai e cineva înăuntru?

A scuturat din cap și a respirat din nou greoi.

- Ți-ai luat rămas-bun? am întrebat-o.

Femeia a tresărit când mi-a auzit vocea și a făcut ochii mari. Pelerina mea era destul de diformă, așa că mi-am imaginat că a fost surprinsă să constate că sunt femeie. În situații ca acelea, oamenii nu se așteptau în nici un caz la o femeie.

-Tu ești! a șoptit ea.

Am înghețat.

Vikter, nu. L-am văzut cu coada ochiului ducându-și din nou mâna spre mânerul sabiei. Agnes a făcut o mișcare rapidă, și Vikter a încercat să își scoată arma din teacă, dar, înainte ca eu sau el să apucăm să facem ceva, femeia s-a prăbușit în genunchi în fața mea. Și-a plecat capul și și-a împreunat mâinile sub bărbie.

Am căscat ochii pe sub glugă și mi-am întors încet privirea spre Vikter. El a ridicat ușor dintr-o sprânceană.

-Au vorbit despre tine! a șoptit ea, legănându-se spasmodic.

Cred că mi se oprise inima-n piept.

-Spun că ești copilul zeilor.

Am clipit o dată, apoi de două ori. Mi se făcea pielea de găină. Părinții mei fuseseră oameni în carne și oase. În mod cert, nu eram un copil al zeilor, dar știam că multe persoane din Solis o vedeau astfel pe Fecioară.

-Cine a spus asta? a întrebat Vikter, aruncându-mi o privire din care se înțelegea că aveam să vorbim despre asta mai târziu.

Agnes și-a ridicat chipul scăldat de lacrimi și a scuturat din cap.

-Nu vreau să nenorocesc pe nimeni. Vă rog. Nu au vorbit din răutate sau pentru a împrăștia zvonuri. Doar că...

A ezitat, privirea alunecându-i spre mine. Vocea i s-a preschimbat într-o șoaptă.

-Ei spun că ai *darul*.

În mod clar, cineva vorbise. Un fior și-a croit drum pe șira spinării, dar l-am ignorat, pentru că durerea femeii era arzătoare.

-Nu sunt nimeni important.

Vikter a tras aer în piept zgomotos.

-Agnes. Te rog.

Mi-am tras mânușile pe sub pelerină și mi le-am băgat în buzunar. Apoi mi-am strecurat mâna printre faldurile grele și i-am întins-o femeii, aruncându-i rapid o privire furișă lui Vikter.

Vikter m-a privit cu ochi mijiți.

Era clar că mă aștepta o morală mai târziu, însă avea oricum să merite.

Agnes și-a coborât privirea asupra mâinii mele și apoi, încet, și-a ridicat brațul și și-a lăsat palma în palma mea. Cum se ridica, i-am strâns mâna rece și m-am gândit la nisipurile aurii, strălucitoare care înconjurau Marea de Lână, la căldură și la râsete. Mi-am văzut părinții, cu trăsăturile șterse de timp, tremurate, indefinite. Am simțit briza caldă și umedă în păr, nisipul sub tălpi.

Era ultima amintire fericită pe care o aveam cu părinții mei.

Agnes a respirat greoi. Îi tremura brațul.

-Ce...?

Gura i s-a înmuiat, iar umerii i s-au relaxat. Durerea asfixiantă s-a retras, prăbușindu-se în ea însăși, ca o căsuță din chibrituri în fața unei furtuni. Genele umede i s-au zbatut, iar obrații i s-au îmbujorat. I-am dat drumul la mână în clipa în care camera a devenit mai... deschisă și mai luminoasă, mai aerisită. În umbre se ascundea în continuare o durere ascuțită, dar acum îi putea face față.

Și era mai suportabilă și pentru mine.

-Eu nu... Agnes și-a dus mâna la piept, scuturând ușor din cap. A ridicat din sprâncene, privindu-și cu atenție

mâna dreaptă. Aproape sfioasă, și-a întors apoi privirea spre mine. Simt că pot să respir din nou.

Puteam să-i citesc pe chip că începea să înțeleagă. I-au strălucit ochii de uimire.

-Darul.

Mi-am strecurat mâna înapoi sub pelerină, conștientă de ghemul de emoții intense care creștea în interiorul meu.

Agnes tremura. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să se arunce din nou la podea, dar nu a făcut-o.

-Mulțumesc! Îți mulțumesc atât de mult! Zeilor, mulțu...

-Nu ai de ce să-mi mulțumești, am întrerupt-o. Ți-ai luat rămas-bun? am întrebat-o apoi din nou.

Timpul ni se scurgea printre degete - timp pe care nu-l aveam la dispoziție.

I-au strălucit lacrimi în ochi atunci când a încuviințat din cap. Dar durerea nu a mai cuprins-o ca înainte. Ceea ce făcusem n-avea să dureze. Durerea avea să iasă din nou la suprafață. Speram ca până atunci să fie pregătită să îi facă față. Altfel, avea să o bântuie mereu, ca o fantomă care se lipește de fiecare moment fericit, până când avea să o acapareze cu totul.

-Vom merge la el acum, a anunțat Vikter. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici.

Agnes și-a închis ochii și a încuviințat din cap.

Vikter mi-a atins ușor brațul când s-a întors, iar eu l-am urmat. Ochii mi-au căzut asupra canapelei de lângă vatră, în timp ce Vikter se pregătea să deschidă ușa. Pe jumătate ascunsă în spatele unei perne subțiri se afla o păpușă de cârpă cu păr galben, făcut din lână. M-am înfiorat, și în stomac mi s-a căscat un gol.

- Îi veți..., a strigat după noi Agnes. Îi veți ușura trecerea?

- Desigur! i-am răspuns, întorcându-mă spre Vikter. Mi-am așezat mâna pe spatele lui și am așteptat să-și plece capul. Apoi i-am șoptit: E un copil aici.

Vikter s-a oprit, cu mâna pe ușă, iar eu am arătat cu capul spre canapea. Mi-a urmărit mișcarea cu privirea. Nu puteam să simt oamenii, ci doar durerea lor, după ce îi vedeam. Dacă în acea casă se afla un copil, acesta trebuia să se fi ascuns și, cel mai probabil, nu avea idee despre ceea ce se întâmpla.

Dar, atunci, de ce nu spusese Agnes că se afla un copil acolo?

Golul din stomac s-a mărit în timp ce prin minte mi se desfășura cel mai cumplit dintre scenariile posibile.

- Mă ocup eu de asta. Tu ocupă-te de *cealaltă*.

Vikter a ezitat. Și-a ridicat ochii albaștri, înnegurați de griji, spre ușă.

- Pot să am grijă de mine și singură! i-am reamintit ceea ce știa deja.

Faptul că mă puteam apăra singură i se datora în întregime lui. A scăpat un oftat greu și a murmurat:

- Asta nu înseamnă că și trebuie să o faci întotdeauna. Dar a făcut un pas înapoi și s-a întors cu fața spre Agnes. Ar fi prea mare deranjul dacă ți-aș cere ceva cald de băut?

- Ah, nu! Desigur! i-a răspuns Agnes. Aș putea să fac niște ceai sau cafea.

- Ai poate niște cacao? a întrebat Vikter.

Am zâmbit. Deși asta era ceva ce un părinte ar fi putut avea la îndemână și întrebarea lui ar fi putut fi interpretată ca o încercare de a aduna mai multe dovezi că acolo

se afla un copil, era în același timp și cea mai mare slăbiciune a lui Vikter.

- Am.

Agnes a tușit, și am auzit deschizându-se un dulap.

Vikter a încuviințat din cap spre mine, iar eu am pășit înainte, mi-am pus mâna pe ușă și am deschis-o.

Dacă nu aș fi fost pregătită pentru duhoarea mult prea dulceagă și acră-amăruie, mirosul m-ar fi pus la pământ. Mă simțeam pe punctul de a vomita. Privirea a început să mi se obișnuiască treptat cu lumina slabă de lumânare din dormitor. Nu trebuia decât să... nu respir prea des.

Părea un plan bun.

Am dat roată camerei cu privirea. Înăuntru nu se aflau decât un pat, un dulap înalt și două noptiere vechi. Și aici ardea tămâie, însă mirosul nu putea fi acoperit. Mi-am concentrat atenția asupra patului, asupra forme care zăcea inuman de nemiscată în mijlocul lui. Am pășit înăuntru și am închis ușa în urma mea, înaintând, cu mâna sub pelerină, deasupra coapsei. Mi-am încolăcit degetele în jurul mânerului veșnic rece al pumnalului și m-am concentrat asupra bărbatului. Sau asupra a ceea ce mai rămăsese din el.

Era tânăr, de atâta lucru îmi puteam da seama, și avea părul șaten-deschis și umeri lați, tremurători. Pielea îi căpătase o paloare cenușie, iar obrații îi erau supti, de parcă n-ar mai fi mâncat de săptămâni întregi. Avea umbre adânci sub pleoapele care îi tresăreau spasmodic. Culoarea buzelor lui era mai mult vineție decât roz. Am respirat adânc și mi-am deschis din nou simțurile.

Suferea foarte tare, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Nu era aceeași durere ca a lui Agnes, dar

nu era cu nimic mai puțin puternică și profundă. Aici, chinul nu lăsa loc pentru lumină și înghițea tot aerul. Te îneca și te sfărteca cu ghearele lui, făcându-te să pricepi că nu exista cale de salvare.

M-a trecut un fior din cap până în picioare în timp ce încercam să mă forțez să mă așez lângă el. Mi-am scos din teacă pumnalul, dar l-am lăsat ascuns sub pelerină, în timp ce cu cealaltă mână am tras jos cearșaful. Avea pieptul dezvelit. Când aerul rece din cameră i-a atins pielea ca de ceară, a început să tremure și mai tare. Privirea mi-a alunecat la stomacul lui supt.

Am văzut rana pe care o ascunsese de soția lui.

Era deasupra șoldului drept: patru sfâșieturi zdrelite. Două una lângă alta și, sub ele, la câțiva milimetri, alte două, identice.

Fusese mușcat.

Cineva care nu ar fi știut despre ce era vorba ar fi crezut că îl mușcase vreun animal, însă aceea nu era o rană făcută de animale. Din ea ieșeau sânge și un lichid mai întunecat, uleios. Din mușcătură iradiau niște linii palide, roșcate-albăstrui, care i se întindeau pe abdomen și dispăreau sub cearșaf.

Un geamăt sfâșietor mi-a atras privirea în sus. Buzele bărbatului se subțiaseră, descoperind cât de aproape era de o soartă mai rea decât moartea. Gingiile îi sângerau, pătându-i dinții.

Dinți care începuseră deja să se preschimbe.

Doi deasupra, doi jos - caninii - se alungiseră deja. Mi-am îndreptat privirea spre mâna lui, care se odihnea lângă piciorul meu. I se alungiseră și unghiile, care deveniseră asemănătoare mai degrabă cu ghearele unui

animal. Într-o oră, unghiile și dinții aveau să i se întărească și să i se ascutească. Aveau să poată tăia prin piele și carne.

Avea să devină unul dintre ei.

Un Temut.

Conducându-l de o nevoie insașiabilă de sânge, urma să îi măcelărească pe toți cei care-i ieșeau în cale. Iar dacă vreuna dintre victime ar fi supraviețuit atacului, ar fi devenit exact ca el.

Ei bine, asta nu se întâmpla întotdeauna.

Mie nu mi se întâmplase.

Dar bărbatul acela se preschimba în ceea ce exista în afara Meterezelor, în ceea ce trăia în ceața deasă - în scurșurile cu care regatul căzut al Atlantiei blestemase acele pământuri. La mai bine de 400 de ani de la încheierea Războiului Celor Doi Regi, erau încă precum ciuma. Temuții erau creații ale atlantienilor, născuți din sărutul lor otrăvit, care avea același efect ca o infecție, transformând bărbați, femei și copii nevinovați în creaturi însetate de sânge, ale căror trupuri și minți erau corupte de foamea lor nepotolită.

Chiar dacă majoritatea atlantienilor fuseseră vânați și erau pe cale de dispariție, existau încă destui. Și era suficient să fie în viață un atlantian pentru a crea o duzină de Temuți, dacă nu chiar mai mulți. Și aceștia nu erau complet lipsiți de judecată. Puteau fi controlați, însă doar de Cel Întunecat.

Sărmanul bărbat se luptase probabil cu ei și scăpase. Știa însă cu siguranță ce însemna mușcătura. Cu toții știam, de când ne nășteam. Era parte din istoria pătată de sânge a regatului. Bărbatul era blestemat și nu se putea face nimic în această privință. Se întorsese, oare, ca să-și ia rămas-bun de la soție? De la copil? Își închipuise

că el avea să fie altfel decât ceilalți? Că avea să fie binecuvântat de zei?

Ales?

Nu conta.

Am oftat și am așezat cearșaful la loc, lăsându-i pieptul dezvelit. Am încercat să nu respir prea zgomotos și mi-am pus o palmă pe pielea lui. Carnea lui... nu era așa cum trebuia, ci rece, aspră. Mi-am îndreptat gândul spre plajele din Carsodonia și spre apele năucitor de albastre ale mării. Mi-am adus aminte de nori, de cât de mari și de pufoși erau. De faptul că arătau așa cum trebuie să se fi simțit pacea. M-am gândit la Grădinile Reginei, din jurul castelului Teerman, acolo unde puteam să fiu eu însămi, fără să simt nimic sau să mă gândesc la ceva, acolo unde totul, inclusiv mintea mea, era tăcut.

M-am gândit la căldura acelor momente petrecute alături de Hawke, mult prea scurte.

Tremuraturul lui Marlowe s-a potolit și zbaterea din spațele pleoapelor a încetinit. Pielea încrețită din colțul ochilor i s-a netezit.

-Marlowe? am zis, ignorând durerea surdă care începuse să crească îndărătul ochilor mei.

Urma o migrenă. Așa se întâmpla întotdeauna atunci când îmi deschideam simțurile sau îmi foloseam darul.

Pieptul de sub palmele mele s-a ridicat și genele dese au fluturat. Bărbatul și-a deschis ochii și eu m-am încordat. Erau albaștri. În cea mai mare parte. Vine roșietice injectau irisul. În curând, n-avea să mai rămână urmă de albastru. Doar culoarea sângelui.

Și-a întredeschis buzele uscate.

-Tu ești... Rhain? Ai venit să mă iei spre sfârșitul meu?

Se gândea la zeul omului de rând și al sfârșitului, un zeu al morții.

-Nu, nu sunt.

Știind că deocamdată durerea îi era ținută în frâu, mi-am ridicat mâna și am făcut acel lucru care îmi era strict interzis să îl fac. Nu doar de ducele și de ducesa de Masadonia sau de regină, ci și de zei. Am făcut ceea ce Hawke îmi ceruse să fac în privința măștii, dar eu refuzasem. Mi-am tras gluga și apoi mi-am scos masca albă de domino, pe care o purtam ca să mă asigur că am chipul protejat.

M-am gândit - sau am sperat - că zeii aveau să facă o excepție în cazuri cum era acesta.

Ochii lui acoperiți de un văl de purpură au alunecat peste chipul meu, pornind din colțul în care câteva şuvițe de păr arămiu se ondulau pe frunte, coborând apoi pe partea dreaptă a feței, întorcându-se spre cea stângă. Privirea i-a întârziat acolo, asupra dovezii vii a ce puteau să facă ghearele Temușilor. M-am întrebat dacă și el credea același lucru pe care îl spunea întotdeauna ducele.

„Ce păcat!”

Aceste două cuvinte păreau să fie preferatele ducelui. Acestea și: „M-ai dezamăgit”.

- Cine ești tu? a întrebat bărbatul cu glas răgușit.

- Numele meu este Penellaphe, dar fratele meu și alți câțiva apropiați îmi spun Poppy.

- Poppy? a șoptit el.

Am încuviințat din cap.

- E un nume de alint ciudat, dar așa obișnuia să-mi spună mama. Și am rămas cu el.

Marlowe a clipit încet.

- De ce...?

I se crăpaseră colțurile gurii și din noile răni curgeau sânge și întuneric.

- De ce ești aici?

Am zâmbit forțat și am strâns mai tare teaca pumnului. Apoi am făcut încă un lucru care ar fi trebuit să se încheie cu expedierea mea la Templu. Asta nu se întâmplase încă, deși nu era prima oară când îmi dezvăluiam identitatea unui muribund.

- Eu sunt Fecioara.

A respirat scurt, și i-am simțit pieptul ridicându-se. Și-a închis ochii. L-a străbătut un fior.

- Ești Aleasa, „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naștere”.

Eu eram.

- Ai... ai venit după mine. Și-a deschis ochii, și am văzut că roșul se răspândise aproape în totalitate, nu mai rămânea decât o urmă de albastru. Tu... îmi vei oferi demnitate.

Am încuviințat din cap.

Cei blestemați cu mușcătura unui Temut nu aveau șansa să moară liniștiți în patul lor, pe cât de împăcați cu putință. Nu le era acordată o astfel de clemență. În schimb, de obicei, erau târați în piața orașului și arși de vii în fața unei mulțimi. Nu conta că cei mai mulți fuseseră blestemați fie încercând să-i protejeze pe cei care le aplaudau sfârșitul îngrozitor, fie încercând să facă regatul un loc mai bun.

Privirea lui Marlowe s-a mutat asupra ușii închise din spatele meu.

- Ea... este o femeie bună.

-Și ea a zis că tu ești un om bun.

Ochii aceia stranii s-au întors asupra mea.

-Nu voi mai... Buza de sus i s-a ridicat, dezvelind un colț mortal. Nu voi mai fi un om bun pentru prea mult timp.

-Nu, nu vei mai fi.

-Am... am încercat să o fac singur, dar...

-Nu-i nimic.

Mi-am tras încet pumnalul de sub pelerină. Lumina lumânării de lângă noi a lucit în lama de un roșu-închis. Marlowe a privit lung pumnalul.

-Hematit.

Înainte să apară vreun semn al blestemului, muritorii puteau fi uciși în multe feluri, dar, odată ce apăreau semnele, doar focul și hematitul mai puteau pune capăt blestemului. Un Temut complet transformat putea fi ucis doar cu hematit sau cu o țeapă ascuțită făcută din lemn adus din Pădurea Sângerie.

-Eu am vrut doar... Am vrut doar să-mi iau rămas-bun. Bărbatul a ridicat din umeri. Atât doar.

-Înțeleg, i-am spus.

Chiar dacă mi-aș fi dorit să nu se fi întors acolo. Dar nu trebuia să fiu de acord cu acțiunile lui ca să i le înțeleg. Începea să îi revină durerea, în valuri ascuțite, care apoi se retrăgeau.

-Ești pregătit, Marlowe?

Privirea i s-a mai îndreptat o dată spre ușă, apoi a închis ochii. A încuviințat din cap.

Cu durere în inimă, fără să știu bine dacă era a mea sau a lui, m-am mișcat ușor. Existau două căi prin care putea fi ucis un Temut sau un om blestemat, atât timp

cât aveai un pumnal cu lamă de hematit sau lemn dintr-un copac din Pădurea Săngerie. Puteai să-i străpungi inima sau să-i zdrobești creierul. Cea dintâi opțiune nu avea efect imediat. Ar fi putut dura minute bune până când sângele s-ar fi scurs cu totul, și asta era dureros... și sângeros.

Mi-am pus palma stângă pe obrazul lui rece și m-am aplecat...

- Eu... nu am fost singurul! a șoptit el.

Mi-a stat inima-n piept.

- Poftim?

- Ridley... a fost și el... a fost și el mușcat. A răsuflat greoi. A vrut să-și ia rămas-bun de la tatăl lui. Nu știu... nu știu dacă s-a ocupat de el sau nu.

Dacă acest Ridley așteptase până când blestemul începuse să dea semne, nu putuse în mod clar să o facă. Orice s-ar fi aflat în sângele unui Temut - al unui atlantian - trezea un soi de instinct primar de supraviețuire.

Zeilor.

- Unde trăiește tatăl lui?

- La două străzi de aici. A treia casă. Albastră... Cred că are obloane albastre, dar Ridley... el stă cu ceilalți... la cazarmă.

Zeilor mari, asta putea să fie de rău.

- Ai făcut ceea ce trebuia! i-am spus, dorindu-mi în sinea mea să fi vorbit mai devreme. Mulțumesc!

Marlowe s-a crispat și a mai deschis o dată ochii. Nu mai rămăsese strop de albastru în ei. Era aproape. Îi mai rămăseseră câteva secunde.

- Nu am...

Am lovit la fel de repede ca viperele negre care se ascund în văile pe care le străbați spre Templu. Vârful

pumnalului s-a afundat în punctul moale de la baza craniului. L-am împins înainte, spre vertebre, și lama a tăiat adânc, despiciând rădăcina creierului.

Marlowe s-a zbatut.

Asta era tot. Nici nu a știut când își dăduse ultima suflare. Moartea i-a fost pe cât de rapidă cu putință.

Am tras lama pumnalului și m-am ridicat de pe pat. Marlowe avea ochii închiși. Asta... asta era o mică binecuvântare. Agnes n-avea să vadă cât de aproape fusese să se transforme într-un monstru.

-Fie ca Rhain să te conducă în paradis, am șoptit, în timp ce-mi ștergeam pumnalul de sânge pe prosopul mic ce fusese lăsat pe noptieră. Și fie să-ți găsești pacea eternă alături de cei care au plecat înaintea ta!

Mi-am întors spatele la pat și mi-am pus pumnalul în teacă, apoi mi-am așezat la loc masca și mi-am ridicat gluga, acoperindu-mi capul.

Ridley.

Am luat-o spre ușă.

Dacă Ridley era încă în viață, mai lipseau probabil doar câteva minute până când avea să se transforme. Era noapte, și, dacă se afla în acel dormitor comun, în care se retrăgeau și alți gardieni după tură...

M-am cutremurat.

Indiferent de cât de bine antrenați ar fi fost, erau la fel de vulnerabili ca oricine altcineva atunci când erau adormiți.

A început să iasă la suprafață grija pentru un gardian anume, și teama m-a săgetat prin inimă și vintre.

Era posibil ca un masacru să înceapă din clipă în clipă.

Ce era și mai rău, blestemul avea să se împrăștie, și eu, mai bine ca oricine, știam cât de repede putea să zguduie un oraș din temelii, până când pe străzi n-ar mai fi rămas decât fluviile de sânge.

Capitolul cinci

Am lăsat-o pe Agnes în dormitor, cu mâna inertă a soțului ei strânsă la piept, în timp ce-i netezea cu grijă părul.

Era o imagine pe care n-aveam s-o uit prea curând.

Dar nu îmi permiteam să mă gândesc la asta atunci. Am aflat de la Vikter că aveau într-adevăr o fată, dar din fericire aceasta stătea cu niște prieteni, pentru că i se spusese că tatăl ei era bolnav. Vikter nu considera că existau motive să nu o creadă pe Agnes. Am fost ușurată să aflu că nu mi se împlinise cea mai mare temere. Acea că și copilul ar fi putut fi blestemat. Odată ce erai blestemat, mușcătura transmitea blestemul, și, chiar dacă Marlowe nu se transformase cu totul, fusese susceptibil unor crize incontrolabile de furie și setei de sânge din clipa în care fusese mușcat.

Dar acum, mă aflu în fața unei alte căsuțe, în umbra aleii înguste, pline de noroi, și ascultam o nouă tragedie. Din clipa în care îi spuseseam lui Vikter ce aflasem de la Marlowe, porniserăm direct spre casa bătrânului, de vreme ce era mai aproape decât dormitoarele comune. Am fost mai mult decât recunoscătoare să nu îl pot vedea

pe bărbat, pentru că îi auzeam sfâșierea din glas în timp ce-i povestea lui Vikter ce se întâmplase, iar migrena pe care o aveam îmi spinteca țeasta în două. Dacă l-aș fi văzut pe bietul părinte, aș fi vrut să-i alin cumva durerea. Bătrânul știuse imediat de ce îl întreba Vikter dacă fiul lui era acasă.

Ridley nu se putuse ocupa de el însuși singur.

Tatăl lui însă putuse.

I-a arătat lui Vikter unde îl îngropase pe Ridley, în curte, sub un păr. Îi luase viața fiului său cu o zi în urmă.

Mă gândeam încă la asta în timp ce eu și Vikter părăseam Cartierul de Jos, la adăpostul zonei bine împădurite din afara citadelei, ca să evităm gărzile orășenești. Cu mult timp în urmă, în Crângul Dorului trăiseră o mulțime de animale precum căprioarele și porcii sălbatici, însă, după atâția ani de vânat, nu mai rămăseseră decât creaturi dintre cele mai mici și păsări de pradă. Acum, crângul servea mai mult sau mai puțin ca graniță între cei care aveau și cei care nu aveau, pâlcul des de copaci aproape ștergând locuințele înghesuite în care trăiau cei mai mulți dintre masadonieni din ochii celor care trăiau în case de trei ori mai mari decât acelea în care Agnes își ducea acum doliul. O parte din crâng, cea mai apropiată de centrul orașului, fusese curățată. Acolo se construise un parc în care se țineau târguri și sărbători. Oamenii călăreau pe acolo adesea, își vindeau bunurile și făceau picnicuri în zilele însorite. Crângul se întindea până la poalele castelului Teerman. Literalmente.

Foarte puține persoane traversau crângul, pentru că se credea că ar fi bântuit de cei care muriseră acolo. Sau poate de spiritele gardienilor? Ori era vorba despre spiritele sutelor de animale vânată care bântuiau printre copaci?

Nu eram sigură. Existau atât de multe variante. În orice caz, nouă ne convenea, pentru că puteam să ne strecurăm cu ușurință din Grădinile Reginei în crâng, fără să fim văzuți, atât timp cât eram atenți la gardienii care patru-lau. Din crâng puteai să ajungi oriunde.

- Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat în acea casă! m-a anunțat Vikter, în timp ce traversam pădurea, ghidându-ne doar după razele palide ale lunii. Oamenii au început să vorbească despre tine.

Știam că asta mă aștepta.

- Și faptul că ți-ai folosit darul acum nu a îmbunătățit deloc situația! Și-a păstrat vocea joasă, chiar dacă era puțin probabil să fim auziți de cineva, în afară poate de vreun raton sau de vreun oposum. Aproape că le-ai confirmat cine ești.

- Dacă oamenii vorbesc înseamnă că n-au raportat nimic! am replicat. Și trebuia să fac ceva. Durerea acelei femei... era de nesuportat pentru ea. Avea nevoie de alinare.

- Și a devenit de nesuportat și pentru tine? a ghicit. Cum nu am zis nimic, a adăugat: Te doare capul acum?

- Nu-i nimic!

- Nimic! a mormăit. Înțeleg de ce vrei să ajuți. Respect asta. Dar este un risc, Poppy. Nimeni nu a spus încă nimic. Poate că simt că oamenii îți sunt datori, dar asta s-ar putea schimba, și trebuie să fii mai atentă.

- Sunt atentă! am zis. Deși nu puteam să-i văd expresia, pentru că și el își trăsese gluga peste față, știam că îmi aruncase o privire neîncrezătoare. Am zâmbit, dar zâmbetul mi s-a topit repede. Știu care sunt riscurile...

- Și ești pregătită să faci față consecințelor dacă ducele află despre ceea ce faci? m-a provocat el.

Am simțit un gol în stomac și am început să mă joc cu o ață desprinsă din pelerină.

- Sunt.

Vikter a înjurat în barbă. Altă dată aș fi chicotit.

- Ești la fel de curajoasă ca un soldat de pe Metereze.

Am luat cuvintele ca pe un mare compliment și i-am zâmbit.

- Ei bine, mulțumesc!

- Și la fel de nesăbuită ca un nou recrut.

Zâmbetul mi s-a preschimbat în bosumflare.

- Îmi retrag mulțumescul.

- N-ar fi trebuit să te las niciodată să te apuci de asta. Vikter a prins o cracă joasă și a dat-o din drum. Faptul că ieși printre oameni reprezintă un risc prea mare de a fi descoperită.

M-am plecat sub cracă și mi-am întors capul spre el.

- Nu m-ai lăsat! i-am reamintit. Pur și simplu, n-ai putut să mă oprești.

S-a oprit și m-a prins de un braț, întorcându-mă spre el.

- Înțeleg de ce vrei să ajuți acum. Nu ai putut ajuta când mama și tatăl tău erau pe moarte.

Am tresărit.

- N-are nimic de-a face cu ei.

- Asta nu este adevărat și tu o știi. Încerci să compensezi pentru ce n-ai putut să faci când erai copil. Vocea i-a coborât atât de jos, încât abia dacă puteam să-l aud din cauza vântului care foșnea prin frunzele de deasupra noastră. Dar e ceva mai mult de atât.

- Și anume?

- Cred că vrei să fii prinsă.

- Poftim? Tu chiar crezi asta?

Am făcut un pas înapoi și m-am eliberat din strânsoarea lui.

-Știi ce ar face ducele dacă ar afla.

-Crede-mă, știu. Nu prea cred că voi uita vreodată datele în care a trebuit să te sprijin ca să te poți întoarce la tine în cameră.

Vocea i-a devenit mai dură, și mie mi s-au aprins obraji.

Uram asta.

Uram felul în care mă simțeam pentru ceva ce făcuse o altă persoană. *Uram* cu totul rușinea care amenința să mă înece.

-Îți asumi prea multe riscuri, Poppy, chiar dacă știi că nu doar în fața ducelui și a reginei va trebui să dai socoteală. Uneori, mă întreb dacă nu cumva vrei să fi găsită nevrednică.

M-am aprins toată, și o parte din mine recunoștea asta, pentru că Vikter zgândărea răni vechi și se apropia prea tare de un adevăr ascuns cu care nu voiam să mă confrunt.

-Prinsă sau nu, n-ar trebui ca zeii să știe deja ce fac? N-aș avea de ce să risc fără sens, când nimic nu le este ascuns.

-N-ai de ce să riști oricum.

-Atunci, de ce ți-ai petrecut mai bine de cinci ani antrenându-mă? am cerut să aflu.

-Pentru că știu de ce trebuie să simți că poți să te aperi singură! mi-a aruncat el. După ce ai trecut prin ceea ce ai trecut, după ce a trebuit să trăiești cu această suferință, pot să înțeleg de ce ai nevoie să știi că te poți proteja. Dar, dacă aș fi știut că asta te va face să te pui în situații în care riști să fii expusă, nu te-aș mai fi antrenat.

- Ei bine, acum e prea târziu.

- Asta așa este, a oftat. Și am observat că încerci să eviți ce am spus.

- Să evit ce? am întrebat, făcând-o pe nevinovata.

- Știi exact la ce mă refer.

Am scuturat din cap și m-am întors.

- Nu ajut oamenii pentru că vreau ca zeii să mă considere nevrednică. Nu am ajutat-o pe Agnes pentru că sper că va spune cuiva și că voi fi descoperită. Îi ajut pentru că trăiesc deja o tragedie la care nu trebuie să se adauge și experiența de a-i privi pe cei dragi arzând de vii.

Am sărit peste un buștean. Migrena era din ce în ce mai rea, însă nu mai avea nimic de-a face cu darul meu, însă totul de-a face cu discuția pe care o purtam.

- Îmi pare rău că-ți dau teoria peste cap, dar nu sunt sadică.

- Nu, mi-a răspuns din spate. Nu ești. Ești doar speriată.

M-am întors brusc, cu gura căscată.

- Speriată?

- De Ascensiune. Da. Ești speriată. Nu-i nici o rușine să recunoști asta. A pășit înainte și s-a oprit în fața mea. Cel puțin, nu în fața mea.

Dar în fața altora, precum gardienii mei sau preoții, nu aș fi putut niciodată să o recunosc. Ar fi văzut în această teamă un sacrilegiu, de parcă nu ar fi trebuit să mă tem decât de ceva îngrozitor ce aș fi făcut eu și nu de faptul că nu aveam nici o idee despre ce avea să mi se întâmple la Ascensiune.

Dacă aveam să trăiesc.

Sau să mor.

Am închis ochii.

- Înțeleg, a repetat Vikter. Nu știi ce se va întâmpla. Înțeleg. Chiar înțeleg, dar, Poppy, fie că îți asumi aceste riscuri fără sens cu bună-știință, fie că nu, indiferent dacă îți este teamă sau nu, rezultatul final va fi același. Nu vei face decât să-ți abați asupra ta mânia ducelui. Atât.

Am deschis ochii, dar nu am văzut în fața mea decât întuneric.

- Pentru că, indiferent de ceea ce faci, nu vei fi găsită nevrednică, mi-a spus Vikter. Vei face Ascensiunea.

Cuvintele lui Vikter m-au ținut trează aproape toată noaptea, și am sfârșit prin a chiuli de la antrenamentele noastre de dimineață, pe care le țineam într-una dintre camerele vechi din aripa aproape abandonată a castelului. Nu m-a mirat că Vikter nu a ciocănit la vechea ușă a servitorilor.

Era o dovadă clară a faptului că mă cunoștea bine.

Nu eram supărată pe el. Nu credeam că el simțea că așa fi. Doar că... știa că atinsese un punct sensibil.

Îmi era teamă de Ascensiune. Știam asta. Vikter știa asta. Cui nu i-ar fi fost teamă? Chiar dacă Tawny era convinsă că aveam să revin ca Ascendentă, nimeni nu putea fi sigur de asta. Ian nu era ca mine. Asupra lui nu fusese ră impuse reguli, pe când locuiam în capitală sau atunci când locuiserăm împreună aici. El făcuse Ascensiunea pentru că era fratele Fecioarei, al Alesei, și pentru că regina ceruse să se facă o excepție în cazul lui.

Așa că, da, îmi era teamă.

Dar era adevărat că testam dinadins limitele și mă apropiam periculos de mult de foc, sperând să fiu socotită nevrednică și să mi se abolească statutul?

Asta era... asta ar fi fost incredibil de irațional.

Și eu puteam fi destul de irațională.

Spre exemplu, atunci când vedeam un păianjen, mă purtam de parcă ar fi fost de mărimea unui cal și ar fi avut mintea rece și calculată a unui asasin. Asta era irațional. Dar, dacă aș fi fost găsită nedemnă, aș fi fost trimisă în exil, iar asta însemna o sentință la moarte. Dacă îmi era teamă că aș fi putut muri la Ascensiune, faptul că încercam să devin o exilată nu-mi prea îmbunătățea șansele de supraviețuire.

Și mie îmi era frică de moarte, însă teama mea de Ascensiune însemna mai mult de atât.

Nu era alegerea mea.

Mă născusem așa, la fel cum se întâmpla cu toți fiii și fiicele care erau cel de-al doilea copil din familie. Deși nici unul dintre ei nu părea să se teamă de viitorul lor, nici ei nu aveau de ales.

Nu mințisem, nici nu avusesem vreo motivație ascunsă atunci când o ajutasem pe Agnes sau atunci când mă arătasem lui Marlowe. Făcusem toate acestea pentru că putusem să le fac – pentru că fusese alegerea *mea* să le fac. Mă antrenam cu sabia și cu arcul pentru că așa alegeam *eu* să fac. Dar aveam și alt motiv care să mă îndemne să mă strecur ca să urmăresc lupte cu sabia sau ca să înot dezbrăcată? Să vizitez localuri pentru jocuri de noroc și să bântui prin părțile interzise ale castelului, să ascult conversații pe care nu ar fi trebuit să le ascult? Cum rămânea cu dățile în care mă strecuram afară din odăile mele, fără Vikter sau Rylan, doar ca să trag cu ochiul la balurile care se țineau în Sala Mare sau ca să urmăresc oamenii din Crângul Dorului? Cum rămânea cu Perla

Roșie? Cu faptul că îl lăsasem pe Hawke să mă sărute? Să mă atingă? Făcusem toate aceste lucruri pentru că alesesem să le fac, dar...

Dar putea fi oare vorba și despre ce sugerase Vikter?

Dacă, în adâncul sufletului meu, nu încercam doar să trăiesc și să experimentez tot ce puteam înainte de Ascensiune? Dacă încercam cumva, în mod inconștient, să mă asigur că Ascensiunea nu urma să aibă nicio dată loc?

Aceste gânduri m-au chinuit întreaga zi și, pentru prima oară, nu mă simțeam îngrădită de locul în care mă aflam. Asta până la apusul soarelui. Pentru că o lăsasem pe Tawny să plece cu câteva ore înainte de cină, având în vedere că nu exista nici un motiv pentru care să o țin prin preajma mea în timp ce eu nu făceam decât să privesc posacă pe fereastră, am ajuns în cele din urmă să mă simt iritată pe mine însămi și m-am repezit la ușă.

Doar ca să dau cu ochii de Rylan, care râdea pe hol.

M-am oprit în loc.

-Te duci undeva, Pen? m-a întrebat el.

Pen.

Rylan era singurul care îmi zicea așa. Îmi plăcea. Am dat drumul ușii și m-am tras încetisor un pas înapoi, lovindu-mă la umăr.

-Nu știu.

A rânjit la mine și și-a trecut degetele prin părul șaten-deschis.

-E ora, nu-i așa?

Am privit iute pe fereastră și am văzut că era la amurg. Am tresărit surprinsă. Îmi petrecusem întreaga zi adâncită în gânduri.

Preoteasa Analia avea să fie încântată să audă asta, dar nu și motivul. Oricum, îmi venea să-mi dau una după ceafă.

Dar era ora. Am încuviințat din cap și am dat să ies...

-Cred că uiți ceva! a zis Rylan, frecându-și obrazul acoperit de barbă.

Vălul meu.

Zeilor mari, aproape ieșisem pe hol fără el sau fără o glugă. În afară de gardienii mei - ducele și ducesa - și de Tawny, doar lui Vikter și lui Rylan li se permitea să mă vadă fără vâl. Ei bine, și regele, și regina aveau dreptul, la fel și Ian, dar, bineînțeles, ei nu erau acolo. Dacă ar mai fi fost cineva pe hol, ar fi leșinat probabil.

-Mă întorc imediat!

Rylan a rânjit și mai tare văzându-mă cum mă răsucesc pe călcâie, grăbindu-mă să intru înapoi în cameră ca să-mi trag vâlul peste cap. Mi-a luat câteva minute să prind la locul lor toate lăntișoarele, în așa fel încât să fiu sigură că nu alunecă. Tawny era mult mai rapidă decât mine la asta.

Mă pregăteam să ies...

-Încălțări, Pen. Ar trebui să te încalți cu ceva.

Mi-am coborât privirea și am dat drumul unui mormăit deloc elegant.

-Zeilor! O clipă.

Rylan a chicotit.

Cu mintea vraiște, mi-am luat în picioare pantofii uzați, care nu erau mai mult decât satin și o talpă subțire din piele, și am deschis din nou ușa.

-Ai o zi proastă? a întrebat Rylan, intrând și el în cameră.

- Am o zi ciudată! i-am răspuns eu, îndreptându-mă spre vechiul culoar de acces al servitorilor. Una în care am fost cam uitucă.

- Așa trebuie să fie, din moment ce nu ți-ai dat seama de oră.

Rylan avea dreptate. Doar dacă nu cumva se întâmpla ceva, atât el, cât și Vikter erau întotdeauna pregătiți să mă conducă înainte de amurg.

Am grăbit pasul în timp ce coboram pe scara îngustă și prăfuită. Aceasta dădea într-o zonă părăsită de lângă bucătărie, dar, chiar dacă o luasem pe calea veche de acces, ca să evităm pe cât posibil să fim văzuți, acest lucru nu putea fi evitat întru totul. Servitorii de la bucătărie s-au oprit în mijlocul a ceea ce făceau atunci când eu și Rylan am trecut pe lângă ei. Ținutele lor maro și bonetele albe îi făceau aproape de nedistins unii față de ceilalți. Am auzit un coș cu cartofi prăvălindu-se și ocară care a urmat. Am văzut cu coada ochiului chipuri încețoșate care își plecau capetele, ca și cum s-ar fi rugat.

Mi-am înghițit un oftat de frustrare cu ochii la Rylan, care se prefăcea, așa cum o făcea întotdeauna, că nu era nimic ciudat în felul în care se comportau.

„Ești copilul zeilor.”

Mi-au răsunat din nou în minte cuvintele lui Agnes. Credeau asta doar pentru că purtam vâlul și pentru că existau atâtea picturi și opere de artă care o reprezentau pe Fecioară.

Și pentru că nu mă vedeau prea des.

Am luat-o spre sala de bal. De acolo, puteam să intrăm în foaier și să pătrundem în Grădinile Reginei. Acolo, urma să dăm și de alți servitori, însă chiar nu aveam o altă cale de acces care să nu presupună cățărarea unui

zid. Trecuserăm de jumătatea mesei lungi din sala de bal, când una dintre numeroasele uși care se înșirau pe o parte și pe cealaltă s-a deschis în spatele nostru.

- Fecioară.

Mi s-a zbârlit pielea de repulsie. Recunoșteam acea voce și aș fi vrut să nu mă opresc din mers – să mă prefac de această dată că mi-am pierdut brusc auzul.

Însă Rylan se oprise.

Dacă aș fi continuat să merg, lucrurile nu s-ar fi sfârșit prea bine pentru mine.

Am tras adânc aer în piept și m-am întors să dau piept cu Lord Brandole Mazeen. Eu nu vedeam ce eram sigură că văd cei mai mulți: un bărbat brunet care părea să aibă în jur de 25 de ani, înalt și chipeș. Eu vedeam un tiran.

Vedeam un om crud, care uitase de mult ce înseamnă să fii muritor.

Spre deosebire de duce, care părea să mă disprețuiască fără vreun motiv anume, în cazul lui Lord Mazeen știam cu precizie de ce se bucura atât de tare să mă hărțuiască.

Ian.

Și totul izvora din cel mai zadarnic și mai lipsit de importanță lucru. Cu un an înainte de Ascensiunea fratelui meu, acesta îl bătuse pe Lord Mazeen la o partidă de cărți, în urma căruia lordul îl acuzase fără lipsă de delicatețe pe Ian că trișase. Eu, care probabil nici nu ar fi trebuit să fiu prezentă la joc, am râs. În mare parte pentru că lordul chiar juca teribil de prost pocher. De atunci, lordul făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să ne irite atât pe mine, cât și pe Ian, ori de câte ori se ivea ocazia. Lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească după Ascensiunea lui Ian, când lordul a început să... îl asiste pe duce la lecțiile lui.

Mi-am împreunat mâinile și am rămas tăcută, în timp ce el se îndrepta spre mine, pășind cu picioarele lui lungi, îmbrăcate în pantaloni negri. Purta și o cămașă neagră elegantă, iar tonurile închise ale veșmintelor contrastau puternic cu pielea sa palidă și cu buzele de culoarea zmeurei coapte. Ochii lui...

Nu îmi plăcea să îl privesc în ochi. Ochii lui păreau lipsiți de viață și goi.

La fel ca ai tuturor Ascendenților, erau de un negru atât de intens, încât pupilele nu erau vizibile. Mă întrebam ce culoare avuseseră ochii lui înainte de Ascensiune sau dacă el își mai amintea măcar. Lordul părea să se afle abia în a doua decadă a vieții lui, însă știam că făcuse Ascensiunea după Războiul Celor Doi Regi, odată cu ducele și cu ducesa. Vârsta lui număra sute de ani.

Lord Mazeen a zâmbit strâmb, strângând din buze când a văzut că nu-i răspund.

-Sunt surprins să te văd aici.

-Își face plimbarea de seară, i-a răspuns Rylan sec. Așa cum îi este permis.

Ochii ca piatra de obsidian s-au îngustat asupra gardianului.

-Nu ți-am adresat nici o întrebare.

-Îmi fac plimbarea! am intervenit, răspunzând înainte ca Rylan să mai scoată vreun cuvânt.

Privirea aceea neliniștitoare, goală, s-a mutat asupra mea.

-Mergi în grădină? A rânjit atunci când mi-a citit surpriza de pe chip. Nu într-acolo mergi în fiecare zi la această oră?

Ba da.

Și era mai mult decât puțin îngrijorător că el observase asta.

Am încuviințat din cap.

- Trebuie să își vadă de drum acum, a intervenit Rylan. După cum știi, Fecioara nu trebuie să întârzie într-un loc.

Cu alte cuvinte, nu mi se permitea să interacționez cu nimeni, nici măcar cu un Ascendent. Lordul știa asta.

Dar nu părea să țină cont de acest lucru.

- Fecioara trebuie să fie și respectuoasă. Vreau să vorbesc cu ea și sunt sigur că ducele ar fi foarte dezamăgit să afle că ea nu a fost dispusă să facă asta.

M-am îndreptat, străbătută brusc de un val de furie, și aproape m-am întins după pumnalul pe care îl aveam prins la coapsă. Reacția m-a șocat într-un fel. Ce aș fi făcut dacă nu m-aș fi oprit? L-aș fi înjunghiat? Mi-a venit să râd.

Însă nimic din toate acestea nu era de râs.

Amenințarea lui abia mascată a fost foarte eficientă. Lordul ne închisese, atât pe mine, cât și pe Rylan, pentru că, deși nu ar fi trebuit să interacționez cu nimeni, ducele nu aplica aceleași reguli ca pentru ceilalți în cazul lui Lord Mazeen. Dacă aș fi plecat, aș fi fost pedepsită. Și Rylan la fel. Și, în vreme ce pedeapsa mea nu ar fi fost una ușoară, nici măcar nu s-ar fi comparat cu ce ar fi avut Rylan de îndurat.

L-ar fi putut scoate din Garda Regală, și ducele s-ar fi asigurat să se afle că nu mai era printre oamenii lui. Rylan ar rămâne fără loc de muncă și fără onoare. Nu era același lucru cu a fi exilat, însă viața i-ar fi fost făcută în mod considerabil mai grea.

Mi-am îndreptat umerii.

- Aș fi încântată să vorbesc cu tine.

Îngâmfarea se citea pe trăsăturile frumoase ale bărbatului, iar eu nu-mi doream nimic mai mult decât să-i trag un pumn în față.

- Vino! S-a întins spre mine și și-a trecut brațele în jurul umerilor mei. Vreau să îți vorbesc în privat.

Rylan a făcut un pas în față...

- E în regulă! i-am spus, deși adevărul era altul. Mi-am întors privirea spre el și m-am străduit să-l conving să mă asculte. Serios, e totul în ordine.

Rylan a strâns din dinți, privindu-l intens pe lord, și mi-am putut da seama că nu era deloc fericit de ceea ce se întâmpla, dar a încuviințat scurt din cap.

- Voi fi aici.

- Da, vei fi, a replicat lordul.

„Pe toți zeii!”

Nu toți Ascendenții erau ca acest lord, care se folosea de puterea și de statutul lui ca de o sabie otrăvită cu două tăișuri. Însă Lord Mazeen nici măcar nu era cel mai rău dintre ei.

M-a tras spre stânga, aproape făcând-o pe o servitoare să scape coșul pe care îl ducea. Părea nici să nu o fi văzut-o măcar, pășind pur și simplu înainte. Orice speranță pe care o mai aveam că urma să-mi vorbească la câțiva pași depărtare mi s-a năruit rapid, pentru că m-a condus într-una dintre firidele dintre uși.

Ar fi trebuit să mă aștept.

A dat la o parte perdelele albe și groase și aproape m-a tras înăuntrul spațiului îngust, în care singura sursă de lumină era un candelabru mic, prins deasupra unei canapele plușate. Nu știam care era scopul acestor camere pe jumătate ascunse, însă mi se întâmplase de mai multe ori să mă trezesc prinsă în câte una.

Am făcut un pas înapoi, surprinsă că îmi permitea să o fac. M-a urmărit, cu rânjetul acela pe chip, în timp ce eu mă trăgeam aproape de una dintre draperii. El s-a așezat pe canapea, și-a întins picioarele și și-a pus mâinile în sân.

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am ales cuvintele cu grijă.

-Chiar nu pot să întârzii. Dacă m-ar vedea cineva, aş avea necazuri cu preoteasa Analia.

-Și ce s-ar întâmpla dacă buna preoteasă de la Templu ar auzi că întârzii? m-a întrebat.

Trupul îi părea relaxat, dar eu știam mai bine cum stăteau lucrurile.

Aparențele puteau fi înșelătoare. Ascendenții erau rapizi atunci când voiau. Îi văzusem mișcându-se atât de repede, încât păreau doar un fum.

-I-ar raporta ea un astfel de comportament ducelui? a continuat. Cât îmi plac lecțiile lui!

Dezgustul era ca o buruiană care prindea rădăcini adânci înlăuntrul meu. Bineînțeles că îi plăceau *lecțiile* ducelui.

-Nu sunt sigură ce ar face.

-Poate că ar merita să aflăm, a replicat leneș. Cel puțin, pentru mine.

Mi-am strâns degetele în pumni.

-Nu aş vrea să îi fac neplăceri ducelui sau preotesei.

Și-a coborât genele.

-Sunt sigur că nu ai vrea.

O durere ascuțită, înțepătoare, iradia din locul în care-mi înfipsesem unghiile în palme.

-Despre ce dorești să îmi vorbești?

-Nu ai pus întrebarea așa cum trebuie.

Am căutat înlăuntrul meu calm și stăpânire de sine, recunoscătoare că vâlul îmi acoperea chipul. Dacă mi-ar fi văzut fața, ar fi știut, cu siguranță, ce simțeam.

Și anume, o ură aprinsă.

Nu știam de ce îl amuza într-atât de tare să mă hărțuiască. De ce găsea o bucurie atât de mare în a mă face să mă simt jenată, dar se comporta în acest fel de mai mulți ani. Cu servitorii se purta însă și mai rău. Auzisem amenințările șoptite nou-veniților. Trebuiau să evite să îi atragă atenția sau să îl nemulțumească. Oricum ar fi stat lucrurile, cu mine exista o limită dincolo de care nu putea trece. În ceea ce-i privea pe servitori, nici nu cred că-și imagina că ar exista vreo limită.

Mi-am ridicat bărbia.

-Despre ce ai dori să-mi vorbești, Lord Mazeen?

Pe buze i-a apărut urma unui zâmbet.

-Mi-am dat seama că a trecut ceva vreme de când te-am văzut ultima oară.

Trecuseră șaisprezece zile de când mă încolțise ultima dată. Așadar, nu suficient de multă vreme.

-Mi-a fost dor de tine, a adăugat.

Mă îndoiam.

-Trebuie să îmi văd de drum...

Am tras adânc aer în piept când l-am văzut ridicându-se. Acum, era întins pe canapea și în secunda următoare se afla în fața mea.

-Mă simt insultat! a zis el. Eu ți-am spus că mi-a fost dor de tine, și singurul tău răspuns a fost că trebuie să pleci? Mă rănești.

Nu am trecut cu vederea faptul că rostise aproape aceleași cuvinte pe care Hawke mi le spusese cu doar două nopți în urmă. Nici reacțiile profund diferite pe care

le-au trezit în mine. Dacă la Hawke sunaseră ca o tachinare, Lord Mazeen rostise cuvintele ca pe o amenințare. Nu mă simțeam fermecată. Ci revoltată.

- Nu asta a fost intenția mea! am zis forțat.

- Ești sigură? m-a întrebat.

I-am simțit degetul pe maxilar înainte să-i văd mâna mișcându-se.

- Eu am profunda impresie că exact asta ai intenționat.

- Nu.

M-am lăsat pe spate...

Mi-a prins bărbia între degete, ținându-mi capul în loc. Când am respirat, mi s-a părut că degetele lui au... parful unei flori - dulce, ca de mosc.

- Ar trebui să încerci să fii mai convingătoare dacă vrei să cred asta.

- Îmi pare rău dacă nu sunt pe cât de convingătoare ar trebui să fiu.

Mi-a trebuit o mare stăpânire de sine ca să nu-mi tremure vocea.

- N-ar trebui să mă atingi.

A rânjit, în timp ce-și trecea degetul rece în lungul buzei mele de jos. I-a urmat senzația pe care o lasă o mie de insecte care ți se zbat pe piele.

- Și de ce anume?

Lordul știa foarte bine de ce.

- Eu sunt Fecioara, i-am spus totuși.

- Asta așa este.

Și-a trecut degetele în josul bărbiei mele și apoi pe deasupra dantelei aspre care îmi acoperea gâtul. Mâna i-a coborât și mai mult și mi-a atins clavicula.

Palma îmi ardea de nevoia de a simți mânerul pumnului. Toți mușchii din corp mi s-au încordat, reacționând

in mod natural - încercând să-l facă să se oprească. M-a trecut un fior. Luptam cu dorința de a reacționa, de a mă apăra. Nu merita ce avea să urmeze. Mi-am tot repetat asta în timp ce degetele mi-au alunecat spre talia rochiei. Nu era vorba doar de teama de pedeapsă. Dacă arătam ce puteam să fac, ducele ar fi aflat că fusesem antrenată, și mă îndoiam că ar fi trebuit să fii prea inteligent ca să-ți dai seama că Vikter era cel responsabil pentru asta. Din nou, pedeapsa cu care m-aș fi confruntat eu nici nu s-ar compara cu ceea ce ar păți Vikter.

Dar nu mai puteam nici îndura.

Am făcut un pas înapoi.

Lord Mazeen și-a plecat capul într-o parte și apoi a răs ușurel. Instinctul m-a îndemnat să mă mișc și să trag draperia, dar nu am fost suficient de rapidă. M-a prins de șold și m-a întors spre el. Nu am avut la dispoziție nici măcar o secundă ca să reacționez. Și-a înfășurat brațul în jurul taliei mele și m-a lipit de el. Cealaltă mână i-a rămas în același loc, între sâni mei. Contactul cu trupul lui, lipit de al meu, senzația aceea mi-a stârnit un val de repulsie.

- Îți amintești ultima ta lecție? Respirația lui se simțea ca un suflu de gheață pe pielea mea, chiar sub vâl. Nu-mi pot închipui că ai uitat.

Nu uitasem nici o lecție.

- Nu ai scos nici măcar un sunet, și știi că trebuie să te fi durut.

Mi-a strâns mai tare talia, și, chiar și așa lipsită de experiență cum eram, am înțeles ce am simțit când s-a lipit de mine.

- Recunosc, ne-ai impresionat.

- Încântată să aud asta! am zis printre dinți.

- Ah, iată-l! a murmurat el. Iată tonul acela nepotrivit pentru Fecioară. Același care ți-a adus necazuri o dată sau de două ori - sau de câteva zeci. Începusem să mă întreb când avea să își facă apariția. Sunt sigur că îți amintești și ce s-a întâmplat ultima oară când a ieșit la iveală.

Desigur, îmi aminteam și asta.

Nu reușisem să-mi controlez temperamentul. Mă răstisem la duce, și el mă lovise atât de tare, încât îmi pierdusem cunoștința. Când mi-am revenit, mă simțeam de parcă fusesem călcată în picioare. L-am găsit pe duce și pe lord întinși pe canapea, amândoi arătând ca și cum ar fi dat gata o sticlă de whisky cât timp zăcusem leșinată la podea. Zile întregi m-am simțit ca și cum aș fi avut gripă. Îmi închipui că suferisem o contuzie.

Cu toate acestea, privirea șocată de pe chipul în general lipsit de orice fel de emoție al ducelui meritase.

- Poate că voi merge la duce eu însumi. Și îi voi spune cât de nerespectuoasă ai fost.

Sângele îmi clocotea în vene de furie, dar privirea îmi rămânea ațintită asupra peretelui de piatră gri.

- Dă-mi drumul, Lord Mazeen.

- Nu te-ai exprimat frumos. Și-a lipit soldurile de mine, și pielea mi s-a înfierbântat de furie. Nu ai spus „Te rog”.

Nu aveam de gând să-l rog orice ar fi fost. La naiba cu repercusiunile, era de-ajuns! Nu eram jucăria lui. Eram Fecioara și, chiar dacă el era cu mult mai rapid și mai puternic, știam că îi pot face rău. Aveam elementul-surpriză de partea mea, iar picioarele îmi erau libere. Mi-am pregătit poziția în timp ce pe gât am simțit ceva umed...

Atunci, alcovul a fost cutremurat de un țipăt care l-a surprins pe lord suficient de tare încât să-și slăbească strânsoarea. M-am smuls din brațele lui și m-am întors

cu fața la el. Respirând greoi, mi-am strecurat mâna prin despicătura rochiei, spre mânerul pumnalului.

Lordul a bombănit ceva, și apoi s-au auzit din nou țipete ascuțite, pline de teroare.

Profitând de diversiune, am țâșnit de după draperie, în loc să-mi scot pumnalul din teacă și să tai din rădăcină ceea ce, nu mă îndoiam, era cel mai de preț lucru pentru lord.

Lordul a tras draperiile și a ieșit val-vârtej, însă țipetele îi făcuseră și pe alții să alerge spre sala de bal. Servitori. Gardieni. Lord Mazeen nu mai avea ce să facă de-acum. I-am întâlnit privirea pe sub vâl. Știam. Îi fremătau nările. Și el știa.

Țipetele au răzbit din nou, răsunând dintr-una dintre camerele aflate în apropiere. La două uși de locul în care mă aflam.

Rylan era la dreapta mea.

- Pen...

L-am ocolit și m-am îndreptat spre țipete. Ceea ce se întâmplase în firidă cu lordul trecuse pe plan secund. Am strâns mânerul pumnalului. Țipetele nu erau niciodată un semn bun.

O femeie s-a grăbit să iasă - servitoarea care dusesese coșul. Chipul îi era complet lipsit de culoare, și își închi-dea și deschidea obsesiv palma în jurul gâtului. S-a retras, scuturând din cap.

Am intrat în cameră în același timp cu Rylan și am privit înăuntru.

Am văzut-o imediat.

Era întinsă pe o canapea de culoarea fildeșului, cu rochia de un albastru pal șifonată și strânsă în jurul taliei. Unul din brațe îi atârna moale în jos, iar pielea avea

o nuanță albă, ca de cretă. Nu era nevoie să-mi deschid simțurile ca să știu că nu suferea.

Că nu avea să mai sufere niciodată.

Mi-am ridicat privirea. Capul femeii era rezemat de o pernă și gâtul - răsucit într-un unghi nefiresc...

- N-ar trebui să vezi asta!

Rylan m-a apucat și, de această dată, nu m-am mai ferit. Nu l-am oprit când m-a întors cu spatele. Dar văzusem deja.

Văzusem rănilor perforate adânc.

Capitolul șase

Rylan m-a escortat rapid înapoi la mine în cameră, în vreme ce Lord Mazeen a rămas în ușă, flancat de mai multe persoane, cu privirea fixată asupra fetei moarte. Voiam să-l împing la o parte și să închid ușa. Chiar dacă nu ar fi fost dezbrăcată, cu atât de mult din trup la vedere, tot ar fi însemnat încălcarea demnității de dragul unei curiozități morbide.

Era vorba despre o persoană și, chiar dacă în urma ei nu rămăsese decât carcasa, fusese fiica, sora sau prietena cuiva. Lumea avea să vorbească, mai presus de orice, despre felul în care fusese găsită, cu fusta ridicată, cu corsajul adunat în talie. Nu mai era nevoie și de alți martori.

Mi se oferise o șansă însă.

Și acum, castelul Teerman era teoretic închis, în timp ce fiecare colțișor din cele mai bine de o sută de camere era cercetat, în căutarea făptașului și a altor posibile victime.

Tawny se plimba agitată prin fața șemineului, trăgând de nasturii de perlă ai corsajului.

- A fost un Temut! a zis ea, printre foșnetele rochiei ei de un violet intens. Trebuie să fi fost un Temut.

I-am aruncat o privire lui Rylan, care se rezemase de perete, cu brațele încrucișate la piept. De obicei, nu stătea în camera mea, însă seara aceasta era diferită. Vikter ajuta la căutare, dar îmi închipuiam că avea să vină curând.

Cum aveam vâlul scos, ochii lui Rylan i-au întâlnit pe ai mei. O văzuse pe acea fată.

- Crezi că a fost un Temut?

Rylan nu a răspuns nimic.

- Ce altceva ar fi putut să fie? Tawny s-a întors spre scaunul în care eram așezată. Chiar tu ai spus că era o...

- Am spus că *arăta* ca o mușcătură, dar... dar nu arăta ca mușcătura unui Temut.

- Știu că ai văzut de ce este în stare un Temut. S-a așezat în fața mea, răsucind în continuare perlutele de la corsaj, la fel cum făcuse Agnes cu nasturii de la bluza ei. Dar cum poți fi atât de sigură?

- Temuții au patru canini alungiți, i-am explicat.

Tawny a încuviințat din cap. Toată lumea știa asta.

- Dar fata avea doar două semne, de parcă...

- De parcă doi colți scurți și ascuțiți i-ar fi străpuns gâtul! a încheiat Rylan.

Tawny și-a răsucit capul în direcția lui.

- Dacă a fost un blestemat? Cineva care nu se preschimbase încă pe deplin? a întrebat ea.

- Atunci, ar fi arătat fie ca o mușcătură normală, fie ca o mușcătură de la un Temut! i-a răspuns Rylan, scuturând din cap.

Avea privirea ațintită pe fereastră, înspre Metereze.

- Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Trebuia să-i dau dreptate.

- Fata... era palidă, și nu era doar paloarea morții. Arăta de parcă n-ar fi avut sânge în vene. Și, chiar dacă ar fi fost

vorba despre un Temut cu doi colți... Am strâmbat din nas. Ar fi fost mai... murdar și nu atât de precis. Ea arăta ca și cum...

-Cum arăta?

Mi-am coborât ochii asupra mâinilor în timp ce imaginea femeii mi-a reapărut în minte. Fusese cu cineva, de bunăvoie sau nu, iar Temuții, din câte știam, nu erau interesați decât de sânge.

-Părea că ar mai fi fost cineva în cameră cu ea.

Tawny s-a lăsat pe spate.

-Dacă nu a fost un Temut, cine ar fi putut face așa ceva?

O mulțime de oameni intrau și ieșeau din castel - servitori, gardieni, vizitatori... Ascendenții. Dar nici asta nu avea nici un sens.

-Rana părea să fie chiar deasupra jugularei. Ar fi trebuit să fie sânge pretutindeni, iar eu n-am văzut nici măcar un strop.

-Asta... asta este mai mult decât ciudat.

Am încuviințat din cap.

-Și avea în mod clar gâtul fracturat. Nu am auzit nici odată ca un Temut să facă asta.

Tawny își strânse brațele în jurul corpului.

-Eu nu vreau să aud de o persoană care poate face asta.

Nici eu nu voiam, dar cu toții știam că oamenii sunt capabili de tot felul de monstruoziități, iar Ascendenții nu erau o excepție. Până la urmă, și ei fuseseră muritori odată, și înclinarea spre cruzime părea să fie una dintre cele câteva trăsături cu care rămăseseră.

Gândurile mi s-au îndreptat către Lord Mazeen. Era crud, tiran și, după cum decursese ultima noastră

interacțiune, suspectam că era chiar mai rău de atât. Dar era capabil de un act ca acela? M-am cutremurat. Chiar dacă ar fi fost, de ce ar fi făcut-o și cum? Nu aveam răspunsul la aceste întrebări. O singură creatură care ar fi putut să facă așa ceva îmi venea în minte, dar mi se părea prea ireal ca să cred.

- Ai... ai recunoscut-o? m-a întrebat Tawny încetșor.

- Nu, dar bănuiesc că era o doamnă de onoare sau poate o vizitatoare, după rochia pe care o purta.

Tawny a încuviințat încetșor din cap și a început să-și răsucească din nou perlele de la corsaj. S-a coborât tăcerea între noi, și, nu mult după aceea, Vikter a intrat în cameră, ca să discute cu Rylan în liniște. M-am tras pe marginea scaunului când l-am văzut că a terminat cu Rylan, și Vikter s-a așezat oftând pe marginea cufărului de la piciorul patului.

- Am cercetat fiecare ungher din castel și nu am mai găsit alte victime, nici Temușil a zis el, aplecându-se spre mine. Comandantul Jansen este de părere că locul este sigur. Vikter a făcut o pauză și și-a ridicat privirea, cu ochii miști. Teoretic, adică.

- Ai... ai văzut-o? am întrebat, și el a încuviințat din cap. Crezi că a fost atacată de un Temut?

- Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător! mi-a răspuns, repetând spusele lui Rylan.

- Ce înseamnă asta?

- Nu știu! a recunoscut, frecându-și fruntea cu dosul palmei.

Mi-am întors atenția asupra lui și am observat cum își masa pielea de deasupra sprâncenelor și cum făcuse ochii mici atunci când privise spre locul în care stăteam, lângă lămpile cu ulei. Uneori, Vikter avea migrene. Nu ca acelea

pe care le aveam eu atunci când îmi deschideam simțurile sau când îmi foloseam prea mult darul, ci mult mai severe, încât lumina și zgomotele îi făceau greață și îi făceau tâmpilele să zvâcnească.

Mi-am deschis simțurile și am simțit imediat pulsația acea dureroasă dindărătul ochilor. Am întrerupt rapid legătura. Era ca și cum aș fi văzut cu ochii mei cum o arteră care mă lega de el era retezată în două. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă aleg cu o nouă migrenă, care să nu mă lase să dorm.

- Dacă nu a fost un Temut, atunci avem alți suspecti? a întrebat Tawny.

- Ducele crede că a fost mâna unui Descendent.

- Ce? m-am mirat, sărind în picioare.

- Aici? În castel? a șipat Tawny.

- Asta crede el.

Vikter și-a înălțat capul când m-am îndreptat spre el; avea privirea încețoșată.

- Și tu ce crezi? l-a întrebat Rylan, de lângă ușă, unde stătea. Pentru că nu sunt sigur cum ar fi putut un Descendent să provoace astfel de răni fără să verse sânge.

- De acord! a murmurat Vikter, cu ochii la mine. N-ar fi cu putință să acoperi așa ceva, mai ales că victima fusese văzută cu mai puțin de o oră înainte.

- Atunci, de ce ar insista ducele că este vorba despre un Descendent? a întrebat Tawny. Nu e lipsit de inteligență. Trebuie să-și fi dat și el seama de asta.

Mi-am lăsat ca din întâmplare mâna pe ceafa lui Vikter când m-am întins după o pătură mică de blană. l-am simțit pielea caldă și uscată și m-am gândit la plaje și la râsul mamei. Am știut că durerea i se mai alinase în clipa în care a respirat adânc.

- Nu sunt sigur de ce crede ducele asta, dar trebuie să aibă motivele lui.

Am văzut privirea recunoscătoare a lui Vikter după ce mi-am luat mâna și m-am așezat la loc pe scaun, învelindu-mă cu blănița.

Tawny s-a uitat spre mine și apoi a respirat adânc, înainte să-și concentreze din nou atenția asupra lui Vikter.

- Știi cine era?

Vikter s-a ridicat. Când a vorbit, avea privirea mult mai limpede:

- A fost identificată de unul dintre servitori. Numele victimei este Malessa Axton.

Numele nu îmi era cunoscut, însă Tawny a șoptit:

- Ah!

M-am răsucit spre ea.

- O cunoșteai?

- Nu foarte bine. Vreau să zic, *auzisem* de ea. A scuturat ușor din cap, eliberându-și câteva bucle din coc. Cred că a venit la curte cam în aceeași perioadă în care am venit și eu, însă era adesea în preajma uneia dintre doamnele care locuiesc pe Strada Radiantă. Cred că Lady Isherwood.

Strada Radiantă era numele pe care îl primise rândul de case aflate cel mai aproape de castel și de parcul din Crângul Dorului. Multe dintre aceste case opulente aparțineau Ascendenților.

- Era atât de tânără! Tawny și-a coborât mâna în poală. Și avea un viitor atât de frumos în față!

Mi-am deschis simțurile și am descoperit că tristețea ei avea ecou în sufletul meu. Nu era durerea adâncă pe care o simți atunci când este vorba despre cineva cunoscut, ci tristețea care însoțește orice moarte, mai ales una lipsită de sens.

Rylan i-a cerut lui Vikter să iasă împreună afară. După câteva momente, Tawny s-a scuzat și s-a reîntors în camera ei. Am reușit să mă abțin și să nu o ating. Știam că, dacă aș face-o, i-aș lua durerea. O mai făcusem și altă dată, fără ca ea să-și dea seama. Când Vikter s-a reîntors în cameră, m-a găsit în fața ferestrei, cu ochii la licăritul constant al torțelor de pe Metereze.

- Mulțumesc! mi-a zis, alăturându-mi-se la fereastră. Durerea de cap aproape mă dăduse gata.

- Mă bucur că te-am putut ajuta.

- Nu era nevoie. Am prafurile pe care mi le-a pregătit vraciul.

- Știu, dar sunt sigură că darul meu ți-a adus alinare mai rapid, fără să vină la pachet cu amețeală și stare de somnolență.

Acestea erau doar două dintre numeroasele efecte secundare pe care acea pudră albă-maronie le cauza adesea.

- Asta așa este.

Vikter a rămas tăcut o vreme. Știam că gândurile lui sunt la fel de întunecate ca ale mele.

Îmi era greu să cred că fusese mâna unui Descendent, deși îmi închipuiam că rănilor ar fi putut fi făcute și de vreun instrument. Cu toate acestea, să înjunghii pe cineva în jugulară și să nu împrăștii sânge peste tot părea foarte puțin probabil, însă motivul era și mai deconcertant. Ce ar fi putut indica acel tip de răni - și totodată să servească unui scop făptașului? Pentru că singura chestie despre care știam că putea să facă acel tip de răni se ridica împotriva a tot ce credeau Descendenții.

- Am vorbit cu Rylan.

M-am întors spre Vikter cu sprâncenele ridicate.

- Da?

Privirea lui de culoarea mării s-a oprit asupra mea.

- Rylan mi-a spus despre Lord Mazeen.

Am simțit un gol în stomac și mi-am ferit privirea. Nu era ca și cum aș fi uitat de mica mea întrevvedere cu acel lord, însă pur și simplu nu fusese cel mai îngrijorător sau traumatizant lucru care se întâmplase în ultimele ore.

- A făcut ceva, Poppy?

O fierbințeală sufocantă, înțepătoare mi s-a strecurat pe chip, și mi-am lipit obraji de geam. Nu voiam să mă gândesc la asta. Niciodată. M-am simțit cuprinsă de greață și apoi de... un sentiment de rușine care mă făcea să mă simt lipicioasă și murdară. Nu înțelegeam de ce mă simțeam așa. Știam că nu făcusem nimic ca să-i atrag atenția, și, chiar dacă aș fi făcut, el tot greșise. Dar, când mă gândeam la faptul că el simțea că avea dreptul să mă atingă, îmi venea să-mi răcâi pielea de pe mine.

Și nu voiam să mă gândesc că fusesem recunoscătoare pentru țipetele servitoarei, înainte să aflu despre ce era vorba.

Am dat toate aceste gânduri deoparte, cel mai probabil pentru a mă trezi cu ele în cap mai târziu, chiar când aveam să mă pregătesc să dorm.

- Nu a făcut nimic, a fost doar nesuferit.

- Pe cuvânt?

Am încuviințat din cap, deși nu era întocmai adevărat. Însă nu mă deranja să mint. La ce i-ar fi folosit lui Vikter să știe adevărul? La nimic. Era suficient de inteligent încât să înțeleagă asta.

A strâns din dinți.

- Trebuie să te lase în pace.

- De acord, dar mă descurc eu cu el.

Oarecum.

Nu voiam să îmi aduc aminte cât de aproape fusesem de a face ceva de neiertat. Dacă mi-aș fi scos din teacă pumnalul și l-aș fi folosit, nu aș mai fi avut scăpare. Dar, pe toți zeii, n-aș fi simțit nici o fărâmbă de remușcare!

-Nu ar trebui să treci prin așa ceva! a replicat Vikter. Și el ar trebui să știe asta.

-Ar trebui, și cred că o știe, dar nu cred că-i pasă. M-am rezemat cu spatele de marginea ferestrei. Știi, am văzut-o în acea cameră. Am văzut cum a fost... lăsată. Mă face să cred că a fost cu cineva, de bunăvoie sau nu.

Vikter a încuviințat din cap.

-Vraciul care i-a examinat trupul este de părere că au existat ruște relații de natură fizică înainte de moarte, dar nu a găsit semne care să arate că s-a împotrivit. Nu avea sânge uscat sau piele sub unghii, însă nu se poate ști nimic cu precizie.

Am strâns din buze.

-Mă gândeam că nu are sens ca un Descendent să lase astfel de răni, chiar dacă ar fi putut să o facă fără să... împrăstie sânge. Ce fel de mesaj ar transmite? Pentru că singura creatură care poate să facă așa ceva este...

Am întâlnit privirea lui Vikter.

-Un atlantian.

Ușurată că a spus-o el și nu eu, am încuviințat din cap.

-Ducele trebuie să știe asta. Oricine a văzut acele răni trebuie să se fi gândit la asta și să se întrebe de ce ar imita un Descendent ceva ce i-ar putea fi atribuit cu ușurință unui atlantian.

-Tocmai de aceea nu cred că a fost un Descendent, a spus Vikter.

Am simțit o apăsare în piept.

-Cred că a fost un atlantian.

Faptul că un Descendent s-ar fi putut mișca în voie prin castelul Teerman era îngrijorător, însă posibilitatea ca un atlantian să fi reușit să obțină acces fără ca nimeni să știe era de-a dreptul terifiantă.

Voiam să găsesc ceva care să-mi arate că eu și Vikter eram paranoici, așa că, la revărsatul zorilor, momentul în care castelul era cufundat în liniște, iar Rylan era de pază, m-am furișat la parter și am trecut de bucătăria înspăimântător de tăcută.

Odată ce se ridica soarele pe cer, nu mai trebuia să-mi fac griji că aveam să dau de Lord Mazeen sau de vreun alt Ascendent.

Am intrat în sala de bal și am luat-o la stânga, spre cea de-a doua ușă, acolo unde mă întâlneam adesea cu preoteasa Analia pentru lecțiile mele săptămânale. Înainte să pășesc înăuntru, am aruncat o privire de cealaltă parte a sălii slab luminate, spre locul în care fusese găsită Malessa.

Ușa era închisă.

Mi-am smuls privirea de la ea și am închis încetisor ușa în urma mea, apoi am alergat la scaunul de lemn, așezat în fața cărții pe care nu mă imaginasem vreodată citind-o din proprie voință.

În mare parte pentru că mi se părea că citisem *Istoria Războiului Celor Doi Regi și a Regatului lui Solis* de aproape un milion de ori. Am luat-o cu mine în dreptul ferestrei solitare și am deschis-o imediat, îndreptând-o spre lumina palidă a razelor de soare. Am întors paginile subțiri cu grijă, știind că, dacă aș fi rupt vreuna, preoteasa Analia ar fi fost foarte supărată, până când am dat de secțiunea

pe care o căutam. Erau doar câteva paragrafe care descriu înfățișarea atlantienilor, trăsăturile lor și lucrurile de care erau capabili.

Din păcate, ceea ce am citit nu făcea decât să confirme ce știam deja.

Nu văzusem niciodată un atlantian – sau așa credeam, și asta era problema. Atlantienii *arătau ca* niște muritori. Chiar și vârcolacii, o rasă dispărută, care trăiseră în vechime alături de atlantieni în Atlantia, puteau fi cu ușurință confundați cu muritorii, deși aceștia nu fuseseră niciodată muritori. Abilitatea atlantienilor de a se amesteca printre locuitorii populației pe care doreau să o subjuge și să o vâneze îi făcea niște prădători mortali, experți. Ai fi putut trece pe lângă ei fără să știi. Și nici Ascendenții nu ar fi știut. Din cine știe ce motiv, zeii nu ținuseră cont de asta la Binecuvântare.

Trecând repede peste paragrafe, unul mi-a atras atenția. Mi-a întors stomacul pe dos. *Colți*. Deși știam ce avea să spună, am citit oricum fragmentul.

Între vârsta de 19 și 21 de ani, cei care au sânge de atlantian lasă în urmă starea vulnerabilă a imaturității, atunci când duhurile rele din sângele lor devin active. În această perioadă, pe măsură ce se maturizează, se înregistrează o creștere alarmantă a puterii și a abilității de a se reface în urma celor mai multe răni mortale. Trebuie notat și că, înainte de Războiul Celor Doi Regi și de dispariția vârcolacilor, a avut loc un ritual de împerechere între un atlantian de vază și un vârcolac. Nu se cunosc prea multe detalii despre acest ritual, dar se crede că lupul acela a fost legat prin sânge să îl protejeze pe atlantian.

Unui adevărat atlantian caninii de sus i se vor transforma în colți, se vor alungi și se vor ascuți, rămânând însă neobservabili pentru un ochi neatent.

M-am gândit la cele două înțepături de pe gâtul Malessei. Poate colții unui atlantian nu erau la fel de pronunțați și de ușor de observat ca ai unui Temut, dar ducele ar fi putut ordona ca gura tuturor celor din castel să fie verificate.

Era adevărat că ar fi fost un proces invaziv, însă...
Am continuat să citesc.

Odată cu apariția colților, se declanșează următoarea fază a maturizării lor, în care încep să simtă setea de sânge. Atâta vreme cât cerințele lor nenaturale sunt împlinite, procesul de îmbătrânire este semnificativ încetinit. Se crede că anul unui muritor este echivalentul a trei decenii pentru un atlantian. Cel mai bătrân atlantian despre care se știe a fost Cillian Da'Lahon, care avea 2 702 ani la moarte.

Ceea ce însemna că un atlantian ar fi putut să pară de 20 de ani, dar în realitate să aibă peste 100, poate chiar în jur de 200 de ani sau mai mult. Însă tot îmbătrâneau, spre deosebire de Ascendenți, cei Binecuvântați de zei, care rămăneau la vârsta la care primiseră Binecuvântarea. Doar cei mai bătrâni dintre Ascendenți arătau mai în vârstă de 30 de ani, dar puteau trăi o eternitate.

Oricum, atât atlantienii, cât și Ascendenții trăiau o perioadă incredibil de mare, fiind cel mai aproape de nemurire - de zei.

Eu nici nu-mi puteam închipui cum ar fi să trăiesc atât de mult. Am scuturat ușor din cap și am continuat să citesc.

În acest punct, atlantienii pot da mai departe duhurile rele din sângele lor muritorilor, dând astfel naștere unei creaturi violente și distrugătoare cunoscute sub numele de Temut, care moștenește câteva dintre trăsăturile fizice ale creatorilor lor. Acest blestem este transmis printr-un sărut otrăvit...

Sărut otrăvit nu însemna contactul dintre două guri. Atlantienii făceau ceea ce făceau și Temuții, chiar dacă nu la fel de... murdar. Atlantienii mușcau și beau sângele muritorilor, lucru necesar pentru a supraviețui.

Viața lor incredibil de lungă, puterea și proprietățile vindecătoare - toate se trăgeau din faptul că se hrăneau cu muritori, sursa lor primară de hrană. M-am cutremurat.

Un atlantian o mușcase și se hrănise în mod sigur cu Malessa, ceea ce explica de ce nu fuseseră urme de sânge și de ce arăta într-atât de palidă.

Ceea ce nu se lega era de ce atlantianul îi frânsese gâtul, ucigând-o înainte ca blestemul să se poată răspândi. De ce nu ar fi lăsat-o atlantianul să se transforme? Deși mușcătura nu se afla într-o zonă ce ar fi putut fi cu ușurință ascunsă. Mușcătura în sine era un avertisment pentru toți cei care o vedeau.

În mijlocul nostru se afla un atlantian.

Am închis cartea și am așezat-o înapoi cu grijă, gândindu-mă că Ascensiunea mea urma să aibă loc în ziua în care împlineam 19 ani și că atlantienii atingeau maturitatea în jurul acestei vârste. Nu era tocmai surprinzător.

Până la urmă, zeii noștri fuseseră zeii lor la un moment dat.

Însă acum zeii nu îi mai sprijineau pe atlantieni.

Am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre bucătărie. Privirea mi-a fost atrasă însă de camera în care fusese găsită Malessa. Trebuia să mă întorc în odăile mele înainte ca lumea să se pună în mișcare, însă nu am făcut asta.

Am traversat sala și m-am îndreptat spre ușă, pe care, atunci când am apăsat clanța, am descoperit-o descuiată. Înainte să apuc să mă gândesc bine la ce fac și unde mă aflu, m-am strecurat înăuntru, recunoscătoare că sfeșnicul de pe perete împrăștiă o lumină blândă în încăpere.

Canapeaua fusese luată, spațiul acela era gol. Rămăseseră taburetele, precum și masa rotundă de cafea cu un soi de aranjament floral amplasat elegant în centru. M-am strecurat înainte, nesigură în privința a ceea ce căutam și întrebându-mă dacă, în caz că l-aș fi găsit, aș fi știut-o măcar. În afara piesei de mobilier care lipsea, în cameră totul părea la locul lui, deși atmosfera era straniu de rece, de parcă ar fi fost lăsată deschisă o fereastră, deși pe această parte a sălii de bal nu se aflau ferestre.

Ce căutase Malessa în acea încăpere? Citise o carte sau poate o așteptase pe vreuna dintre doamnele de onoare sau pe Lady Isherwood? Ori se strecurase înăuntru pentru a se întâlni cu cineva în care avea încredere? Fusese luată prin surprindere de atac?

Mi-a trecut un fior pe șira spinării. Nu știam ce era mai rău - să fi fost trădată de cineva cunoscut sau luată prin surprindere.

De fapt, știam. Să fii trădat era mai rău.

Am făcut un pas în față și m-am oprit brusc în clipa când am privit în jos. În spatele piciorului unuia dintre

scaune se afla ceva. M-am aplecat, mi-am întins mâna sub scaun și am ridicat obiectul. Mi-am plecat capul într-o parte, trecându-mi uimită degetul pe deasupra suprafeței moi, catifelate.

Era o... petală.

M-am încruntat când i-am simțit mirosul. Iasomie. Din cine știe ce motiv, am simțit o senzație de greață, ceea ce era ciudat. În mod normal, îmi plăcea mirosul de iasomie.

M-am ridicat și mi-am îndreptat privirea spre vază. În aranjamentul floral erau presărați mai mulți crini albi. Nici urmă de iasomie. M-am uitat încruntată la petală. De unde venise? Am scuturat din cap și m-am îndreptat spre buchet, așezând petala alături de restul florilor, apoi am aruncat o ultimă privire în jur. Nu fusese nici un strop de sânge pe covorul crem, altfel ar fi rămas, cu siguranță, pătat.

Nu aveam nici o idee ce făceam. Dacă fuseseră găsite dovezi, acestea fuseseră îndepărtate, și, chiar dacă nu ar fi fost, eu nu aveam experiență în acest domeniu. Voiam doar să pot face ceva sau să pot găsi ceva care să-mi aline temerile cele mai profunde.

Dar nu mai era nimic de făcut sau de găsit acolo în afara a ceea ce era, cel mai probabil, realitatea. Și ce credeam eu despre adevăr? Că adesea putea fi înspăimântător, da. Însă adevărul însemna putere.

Iar eu nu eram genul de om care să se ascundă de adevăr.

Am reușit să mă întorc fără probleme la mine în cameră în acea dimineață și am sfârșit prin a rămâne acolo

întreaga zi, ceea ce nu era tocmai diferit de ce făceam oricum de obicei.

Tawny trecuse pentru câteva clipe, însă apoi fusese chemată de una dintre marchize. Nu mă gândeam că aveam să fim sechestrați, dar îmi închipuisem că atacul urma să încetinească pregătirile pentru Ritual.

Bineînțeles, fusese un gând caraghios. Mă îndoiam că, dacă Pământul s-ar cutremura, asta ar afecta cumva Ritualul.

Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la ceea ce se întâmplase cu Malessa. Și, cu cât mă gândeam mai mult la motivele care l-ar fi putut determina pe duce să mintă în privința atacului, cu atât începeau să se lege mai bine lucrurile. Situația era la fel ca în cazul lui Phillips, gardianul de pe Metereze, care nu voise să discute despre moartea lui Finley pentru a împiedica teama și panica să prindă rădăcini și să se împrăștie.

Dar asta nu explica de ce ducele nu era onest cu Garda Regală. Dacă era într-adevăr un atlantian printre noi, gardienii trebuiau să fie pregătiți.

Pentru că, în vreme ce Ascendenții erau puternici și rezistenți, la fel erau și atlantienii, dacă nu chiar ceva mai mult.

Aproape de lăsarea întunericului, Rylan mi-a bătut la ușă.

- Vrei să mergi în grădină? M-am gândit să te întreb.

- Nu știu. Am aruncat o privire spre fereastră. Crezi că e în ordine?

Rylan a încuviințat din cap.

- Da.

Mi-ar fi prins bine aerul proaspăt și o mică pauză de la gândurile care mă bântuiau. Mi se părea însă că...

Nu eram sigură. Nu trecuseră 24 de ore de la uciderea Malessei, și deja părea o seară ca oricare alta.

-Nu trebuie să stai închisă aici! a zis Rylan, și eu mi-am întors privirea spre el. Asta dacă nu e ceea ce tu îți dorești. Ce s-a întâmplat noaptea trecută cu fata aceea și cu lordul nu are nimic de-a face cu lucrurile care îți aduc bucurie.

Mi-a venit să zâmbesc.

-Și tu te-ai săturat, probabil, să stai pe hol.

Rylan a chicotit.

-Posibil.

Am rânjit și am făcut un pas înapoi.

-Stai să-mi iau vâlul!

Mi-a luat doar câteva minute să mi-l pun pe cap și să mă pregătesc. De data aceasta, n-am mai fost întreruptă în drumul nostru spre grădină. Chiar dacă au fost servitori care s-au oprit din treabă ca să se holbeze, înaintând pe potecile unuia dintre locurile mele preferate de pe domeniul castelului, grijile și gândurile obsedante s-au îndepărtat de mine, așa cum făceau întotdeauna. De câte ori mă aflam în grădina întinsă, mintea mi se liniștea și grijile nu mă mai rodeau.

Nu mă gândeam la Malessa și la atlantianul care reușise să pătrundă în castel. Nu eram bântuită de imaginea lui Agnes, care ținea mâna inertă a soțului ei la piept, sau de ceea ce se întâmplase la Perla Roșie cu Hawke. Nici măcar nu mă gândeam la Ascensiunea care se apropia și la ce spusese Vikter. În Grădinile Reginei eram doar... *prezentă*, în loc să fiu prinsă în trecut sau cu gândul la viitor.

Nu eram sigură de ce grădinile purtau numele pe care îl purtau. Din câte știam eu, trecuse foarte mult timp de când regina fusese prin Masadonia, însă bănuiam

că ducele și ducesa aleseseră numele în semn de omagiu sau așa ceva.

Cât timp locuisem cu regina nu o văzusem pășind nici măcar o dată în grădinile luxuriante ale palatului ei.

I-am aruncat o privire lui Rylan. În mod obișnuit, singura amenințare cu care s-ar fi putut confrunța ar fi fost o ploaie neașteptată, dar în acea seară părea mai vigilent decât îl văzusem vreodată în grădină. Cerceta neîntrerupt numeroasele alei. Obișnuiam să cred că aceste plimbări îl plictisesc, dar nu se plânsese nici măcar o dată. Viktor, pe de altă parte, ar fi mormăit despre toate celelalte lucruri pe care am fi putut să le facem în schimb. Acum, dacă mă gândeam mai bine, poate că lui Rylan chiar îi plăceau aceste plimbări - și nu doar pentru că nu se mai afla pironit pe hol, în fața camerei mele.

Prin grădină a trecut o pală de vând, răvășind frunzele, ridicându-mi colțul vălului. Aș fi vrut să mi-l pot scoate. Era suficient de transparent încât să pot vedea prin el, dar îngreuna mersul la apus și pe seară, prin locurile slab luminate.

Mi-am croit drum pe lângă fântâna arteziană uriașă, decorată cu o statuie din marmură și calcar a unei Fecioare. Din urciorul pe care îl ținea curgea un șipot neîntrerupt de apă, al cărui sunet îmi amintea de foșnetul valurilor care se izbeau în golfulețele din Marea de Lână. Sub oglinda apei licăreau o mulțime de monede, ofrande trimise de oameni zeilor, cu speranța că dorințele aveau să li se împlinească.

M-am apropiat de marginile grădinii, unde se afla un pâlc mic, dar des de copaci violet, care camuflau pereții interiori ce păstrau castelul Teerman separat de restul

orașului. Copacii erau înalți de mai bine de un metru jumătate, iar în Masadonia florile îndrăznețe, de culoarea lavandei, în formă de trompetă, înfloreau tot anul. Doar în cele mai friguroase dintre luni, atunci când se ivea amenințarea zăpezii, se scuturau, acoperind pământul cu o mare de petale violet. Copacii erau superbi, însă eu nu îi apreciam doar pentru frumusețea lor, ci și pentru ceea ce îmi ofereau.

Copacii violet ascundeau peretele dărăpănat pe unde eu și Vikter ne furișam adesea ca să ieșim fără a fi văzuți în Crângul Dorului.

M-am oprit în fața lujerilor întrețesuți care se cățarau pe spalierele de lemn, la fel de lași pe cât de înalți erau copacii. Aruncând un ochi la cerul care se întuneca rapid, mi-am fixat apoi privirea drept înainte.

Rylan a venit și s-a așezat lângă mine.

- Am ajuns la timp.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat într-un început de zâmbet, care a dispărut însă rapid.

- În seara asta.

În doar câteva clipe, soarele i-a cedat locul lunii. Ultimele raze s-au desprins de lujeri, și apoi sutele de boboci împrăștiați pe vrej au tremurat și au început să se deschidă încetșor, descoperindu-și petalele luxuriante, de culoarea nopților fără stele.

Trandafiri de noapte.

Mi-am închis ochii și am inhalat parfumul dulceag. Se simțea cel mai puternic atunci când trandafirii înfloreau și apoi, din nou, la revărsatul zorilor.

- Sunt chiar frumoși! a comentat Rylan. Îmi amintesc de...

Cuvintele i s-au stins într-un horcăit.

Am deschis larg ochii și m-am întors. Țipătul de groază mi s-a oprit în gât, în timp ce Rylan se clătina pe spate, cu săgeata trecută prin piept. Când și-a ridicat bărbia, pe chip i-am citit neîncrederea uimită.

-Fugi! a găfăit, cu sângele scurgându-i-se din colțul gurii. *Fugi!*

Capitolul șapte

- Rylan!

M-am grăbit spre el, apucându-l cu un braț în vreme ce picioarele îi cedau. Era prea greu, așa că, atunci când a căzut, am căzut cu el. Mi-au trosnit genunchii când s-au izbit de pavaj. Nu am simțit impactul, cu mâinile lipite de rana lui Rylan, încercând să opresc sângerarea. Mi-am deschis simțurile spre el, așteptându-mă să simt durere.

- Rylan...

Oricare or fi fost cuvintele pe care eram gata să le rostesc, mi-au murit pe buze, lăsându-mi un gust de cenușă.

Eu nu... nu simțeam *nimic*, și asta nu era bine. Ar fi trebuit să treacă printr-o durere îngrozitoare, iar eu îl puteam ajuta. Puteam să îi iau durerea, dar nu simțeam *nimic*, iar, atunci când mi-am întors ochii spre chipul lui, mi-aș fi dorit să nu văd ceea ce vedeam. Avea ochii deschiși, cu privirea ațintită asupra cerului, însă fără să vadă. Am scuturat din cap, dar, sub palmele mele, pieptul nu i se mișca.

-Nu, am șoptit, sângele preschimbându-mi-se în zloată și gheață. Rylan!

Nu am primit nici un răspuns, nici unul. Sub el a început să crească o baltă de sânge, să se întindă pe potecă, cufundându-se în simbolurile săpate în piatră. Cercul cu o săgeată trecându-i prin centru. Infinitul. Puterea. Emblema regală. Mi-am apăsat palmele tremurânde pe pieptul lui, refuzând să cred...

În spatele meu, s-au auzit pași, bubuind ca tunetul.

M-am răsucit. La câțiva centimetri de mine stătea un bărbat, cu un arc în mână. Fața îi era acoperită de gluga unei pelerine.

- Vei face așa cum îți spun, Fecioară. Vocea bărbatului suna aspră ca pietrișul. Și nimeni nu va fi rănit.

- Nimeri? am icnit.

- Ei, nimeri *altcineva* nu va fi rănit, s-a corectat.

M-am holbat la acel om și... și pieptul lui Rylan încă nu se mișca sub palmele mele. În adâncul meu știam că nu avea să se mai miște niciodată. Murise înainte să atingă pământul. *Nu mai era.*

Durerea, atât de ascuțită și de reală, m-a sfâșiat. Am simțit ceva fierbinte în vene, revărsându-mi-se apoi în piept, umplând golul lăsat acolo. Mâinile mi s-au oprit din tremurat. Panica și șocul s-au diluat, furia luându-le locul.

- Ridică-te! a ordonat bărbatul.

M-am ridicat cu grijă, conștientă că rochia, îmbibată de sângele lui Rylan, mi se lipise de genunchi și de pantalonii subțiri de dedesubt. Bătăile inimii mi s-au încetinit în timp ce mâna mi-a alunecat în despicătura de pe o parte a rochiei. Era cel care o ucisese pe Malessa? Dacă era așa, era un atlantian, și ar fi trebuit să acționez rapid ca să am vreo șansă.

- Te vom conduce afară de aici, a zis bărbatul. Nu vei scoate un sunet și n-ai să-mi faci probleme, așa-i, Fecioară?

Mi-am strâns degetele în jurul mânerului fin și rece al pumnalului. Am scuturat din cap.

- Bun.

A făcut un pas spre mine.

- Nu vreau să te rănesc, dar, dacă-mi dai vreun motiv, n-am să ezit.

Am rămas complet nemișcată, văpaia furiei crescând în mine, gata să iasă la suprafață. Rylan murise din cauza mea. Datoria lui era să-mi fie gardian, însă murise pentru că acest bărbat crezuse că avea să poată să pună mâna pe mine. Probabil că Malessa fusese întâi abuzată și apoi ucisă. De ce?

Iar dacă era un atlantian sau un Descendent, nu avea să mă folosească pentru a obține o recompensă. Aș fi fost folosită pentru a trimite un mesaj, la fel ca și cei trei Ascendenți care fuseseră răpiți din Trei Râuri. Și fuseseră înapoiți în bucățele.

În acea clipă, nu îmi păsa însă care erau planurile bărbatului. Tot ce conta era că el îl ucisese pe Rylan, Rylan care credea că trandafirii de noapte sunt frumoși, la fel ca mine. Și poate că el era cel care o ucisese pe Malessa, cel care îi abandonase trupul profanat cu atâta cruzime.

- E bine! m-a lingușit. Te porți frumos. Ești deșteaptă. Dacă te porți în continuare așa, nu te va dura.

S-a întins după mine... Am desprins pumnalul, m-am avântat asupra lui și i l-am înfipt în braț.

- Ce...?

Am țâșnit în spatele lui și i-am apucat gluga. Apoi i-am înfipt pumnalul în spate, țintind cum mă învățase Vikter. În inimă.

Chiar și luat pe nepregătite, a fost rapid și s-a tras într-o parte, dar nu a fost suficient de rapid încât să evite cu totul pumnalul. Sângele a țâșnit în valuri, în timp ce lama i se afunda între coaste, ocolind inima cu doar câțiva centimetri.

A urlat de durere, un urlet care îmi amintea de al unui câine. A tras apoi de pumnal, și un sunet cu totul diferit i-a scăpat din piept. Un muget asurzitor, care mi-a ridicat părul pe corp și mi-a pus adrenalina în mișcare.

Era un sunet atât de... *inuman*.

Am strâns mai tare pumnalul și m-am tras ca să i-l înfig încă o dată în spate. S-a rotit, și nu i-am văzut pumnul decât după ce durerea mi-a explodat în lungul fălcii și într-un colț al gurii, afectându-mi ținta. Am simțit un gust metalic. Sânge. Pumnalul a pătruns adânc, însă nu suficient.

-Târfa! a mârâit, lovindu-mă cu pumnul în tâmplă de această dată.

Lovitura a fost bruscă, amețitoare. M-am clătinat în spate, în timp ce în fața ochilor îmi dansau luminițe, iar câmpul vizual mi s-a întunecat. Aproape m-am prăvălit, dar am rămas în picioare, susținută doar de voință pură. Știam că, dacă aș fi căzut, nu m-aș mai fi ridicat. Tot Vikter mă învățase și asta.

Am clipit des, încercând să alung luminițele. Bărbatul s-a întors spre mine. Îi căzuse gluga de la pelerină. Era tânăr, poate doar cu câțiva ani mai mare ca mine, și avea părul neîngrijit. Își ținea mâna apăsată într-o parte a corpului. Sângele i se scurgea printre degete. Repede. Nimerisem probabil ceva vital.

Bun.

A mârâit sălbatic și și-a ridicat privirea spre mine. Chiar și în lumina palidă a lunii, puteam să-i văd ochii. Aveau culoarea apei înghețate. Un albastru palid, luminos.

- Vei plăti pentru asta! a hârâit, cu voce și mai aspră, de parcă ar fi avut pietriș pe gât.

M-am înfipt bine pe picioare. Instinctul îmi spunea că, dacă aș fi fugit, ar fi alergat după mine, ca orice prădător. Iar dacă m-aș fi apropiat din nou, ar fi fost bine să nu mai ratez.

- Dacă mai faci un pas spre mine, n-am să mai ratez și a treia oară.

A răs, și am simțit cum mă trec fiorii. Râsetul suna prea adânc, prea *diferit*.

- Mă voi bucura să-ți sfâșii carnea de pe oasele alea slabe și fragile. Nu mă interesează ce planuri are el pentru tine. Mă voi îmbăia în sângele tău și mă voi înfrupta din măruntaiele tale.

Frica amenința să mă imobilizeze, dar n-o puteam lăsa să prindă rădăcini.

- Sună încântător!

- Ah, va fi! A zâmbit, arătându-și dinții pătați de sânge, și a făcut un pas spre mine. Țipetele tale...

De undeva din adâncul frunzișului, s-a auzit un fluierat ascuțit, care l-a redus la tăcere. S-a oprit în loc, cu nările fremătându-i. Sunetul s-a auzit din nou, și tânărul a părut să tremure de furie. Pielea din jurul gurii i s-a albit, și a făcut un pas înapoi.

Țineam bine pumnalul, însă începeam să simt furnică-turi în picioare, așa cum îl priveam încordată, refuzând să clilesc.

A ridicat arcul de jos, crispându-se de durere. Privirile ni s-au întâlnit din nou.

- Ne vom revedea curând!

- Abia aștept, i-am aruncat printre dinți.

A rânjit.

- Am să mă asigur că vei primi o răsplată pentru gura aia isteată a ta.

Mă îndoiam că ar fi genul de răsplată pe care mi-aș fi dorit să o primesc.

S-a retras cu fața spre mine până când a trecut de trandafiri, apoi s-a întors și a luat-o la fugă, dispărând rapid în umbra deasă a copacilor. Am rămas pe loc, respirând sacadat, pregătită, în caz că ar fi fost vreun truc ca să mă atace când m-aș fi întors cu spatele. Nu știu sigur cât am stat așa, însă, până să fiu sigură că nu avea să revină, furtăciunile mi se întinseseră până la braț.

Încetșor, mi-am coborât pumnalul, cu privirea la băltoaca de sânge din locul în care stătuse. Am oftat când mi-am ridicat privirea spre trandafiri. Petalele de culoarea onixului sclipeau acoperite de stropi de sânge.

Un fior m-a scuturat din cap până-n picioare.

Mi-am forțat trupul să se întoarcă.

Rylan era acolo unde căzuse, cu brațele moi pe lângă trup și ochii goi. Am deschis gura ca să vorbesc, dar nu aveam cuvinte și nici idee ce aș fi putut să spun.

Mi-am coborât privirea asupra pumnalului și am simțit cum crește înlăuntrul meu un vaier, gata să mă sfâșie.

„Adună-te! Adună-te!”

Trebuia să găsesc pe cineva care să-l ajute pe Rylan. Nu ar fi trebuit să zacă acolo, întins așa, iar ceilalți nu trebuiau să mă vadă cu un pumnal însângerat. Nu trebuiau să știe că mă luptasem cu atacatorul. Mi-au tremurat buzele, dar am strâns din dinți.

„Adună-te!”

Apoi, ca și cum aș fi apăsât pe un întrerupător, tremuratul s-a oprit și bătăile inimii mi s-au încetinit. Încă nu puteam să respir bine, dar am pășit înainte, m-am aplecat și mi-am șters pumnalul pe pantalonii lui Rylan.

- Îmi pare rău! am șoptit. Vina îmi făcea pielea de găină, însă nu aveam de ales. Cu capul și cu fața zvâcnind, mi-am prins pumnalul la loc. O să aduc pe cineva.

Nu am primit nici un răspuns. Nu avea să mai vină nici un răspuns, niciodată.

Am pornit pe potecă, fără a fi conștientă de ceea ce făceam. Trupul îmi era inundat de o amorțeală care mi se infiltra prin toți porii și mi se lăsa în mușchi. Luminile de la ferestrele castelului mă ghidau înainte. Trecusem de fântâna arteziană, când m-am oprit brusc. Se auzeau pași în fața mea. Mi-a alunecat mâna spre pumnal, l-am strâns...

- Fecioară? Am auzit strigăte! a răsunat o voce. Era un gardian regal care obișnuia să îi supravegheze pe cavalerii și pe doamnele de onoare. A făcut ochii mari când m-a văzut. Acela e... zeilor mari, ce vi s-a întâmplat?

Am vrut să răspund, dar nu-mi puteam convinge limba să articuleze cuvinte. S-au auzit injurăturile unui alt gardian, apoi a apărut o siluetă mai înaltă, cu păr auriu, care a trecut pe lângă cei doi gardieni, cu o expresie stoică pe chipul veștejit. *Vikter*. Privirea i-a alunecat asupra mea, întârziind asupra mâinilor și genunchilor, apoi, asupra părții neacoperite a feței mele.

- Ești rănită? M-a apucat de umeri, strângându-mă cu blândețe, cu o voce încă și mai blândă. *Poppy*, ești rănită?

- Rylan. El...

Mi-am ridicat privirea spre *Vikter*, oprindu-mă brusc, în timp ce cuvintele pe care *Hawke* le spusese despre

moarte mi-au apărut în minte de niciunde. Era ceva ce știam deja, însă m-a șocat oricum.

„Moartea este ca o prietenă veche care vine în vizită, uneori atunci când te aștepți mai puțin, alteori când o aștepți.”

Moartea îmi făcuse, într-adevăr, o vizită neașteptată.

- Cum s-a întâmplat? a cerut să afle ducesa Teerman. Floarea-bijuterie care îi ținea părul castaniu strâns scliffea sub lumina candelabrului, în timp ce ducesa dădea roată încăperii de obicei rezervate pentru primirea invitaților. Cum a intrat cineva în grădină și a fost atât de aproape să pună mâna pe ea?

Probabil, în același fel în care cineva intrase în castel și o ucisese pe doamna de onoare, cu o zi înainte.

- Se fac cercetări în jurul fortăreței chiar acum! i-a răspuns Vikter în schimb.

Stătea în spatele canapelei de catifea de care eram rezervată, pe jumătate speriată că aveam să pătez cu sânge puii de pernă aurii.

- Îmi imaginez însă că făptașul a pătruns prin partea afectată a fortăreței, cea de lângă copacii violet.

Aceeași parte pe unde eu și Vikter obișnuiam să ne strecurăm neobservați din castel.

Ochii întunecați ai ducese s-au aprins de mânie.

- Vreau să fie toți scoși din rădăcină! a ordonat ea.

Am icnit.

- Îmi pare rău, domniță, a murmurat vraciul.

Mi-a tamponat buza cu o compresă umedă și apoi i-a întins materialul lui Tawny, care i-a pus la dispoziție unul

curat. O chemaseră din clipa în care ajunseseam în sala de oaspeți.

- E în ordine! l-am asigurat pe bărbatul cu păr argintiu.

Reacția mea nu avea legătură cu ceea ce făcea el, ci cu ceea ce spusese ducesa.

- Acei copaci sunt pe acel loc de sute de ani...

- Și au avut o viață lungă și îndestulată. Ducesa s-a întors spre mine. Tu nu, Penellaphe.

A pășit spre mine, cu poalele rochiei stacojii adunându-i-se în jurul gleznelor. Îmi aminteau de sângele care cursese din Rylan. Aș fi vrut să mă feresc, dar nu doream să îi aduc vreo ofensă.

- Dacă acel bărbat n-ar fi fost speriat, te-ar fi luat cu el, și ultimul lucru în legătură cu care ți-ai fi făcut griji atunci ar fi fost acei copaci.

Aici, avea dreptate.

Vikter era singurul care știa ce se întâmplase - faptul că reușisem să-l rănesc pe bărbat înainte să fugă. Chiar dacă nu puteam oferi detalii, pentru că riscam să mă dau de gol, Vikter avea să îi anunțe pe vracii din oraș să fie atenți în cazul în care apărea cineva rănit în acea manieră.

Copacii însă...

Poate că ei cauzaseră deteriorarea peretelui, însă acesta era în acea stare de când îl știam. Nu aveam nici o îndoielă că ducele și ducesa știau de el și că pur și simplu nu ordonaseră să fie reparat.

- Cât de grav este rănită? l-a întrebat ducesa pe vraci.

- Rări superficiale, Excelență. Va avea câteva vânătăi și ceva durere, dar nimic permanent. Bătrânul vraci s-a ridicat, cu încheieturile trosnindu-i, cu haina neagră atârându-i de pe umerii încovoiați. Ești extrem de norocoasă, tânără Fecioară.

Nu fusesem norocoasă.

Fusesem pregătită.

Și de aceea stăteam acum acolo, doar cu o durere la tâmplă și cu buza umflată. Dar am încuviințat din cap.

- Îți mulțumesc pentru ajutor.

- Îi poți da ceva pentru durere? a întrebat ducesa.

- Da. Desigur. Vraciul s-a tras spre măsuța pe care se afla tolba lui din piele. Am exact ce trebuie. După ce a scormonit până a dat de ceea ce căuta, a scos în cele din urmă un flacon cu o pudră albă-rozalie. Asta o va ajuta să scape de durere, dar îi va da și o ușoară stare de somnolență. Are un efect ușor sedativ.

Nu aveam nici cea mai mică intenție să iau orice se găsea în acel flacon. I-a fost înmănat lui Tawny, care l-a strecurat în buzunarul de la rochie.

După ce a plecat vraciul, ducesa s-a întors spre canapeaua pe care încă stăteam.

- Lasă-mă să-ți văd fața.

Am respirat greoi și mi-am întins mâna spre lăntișoare, însă Tawny mi-a sărit imediat în ajutor.

- Dă-mi voie mie! a murmurat ea.

Am încercat să o opresc, însă privirea a poposit asupra mâinilor mele. Le ștersesem de îndată ce pășisem în acea încăpere, însă sângele îmi intrase pe sub unghii, și încă aveam urme pe degete.

Oare trupul lui Rylan era și acum în grădină, printre trandafiri?

Trupul Malessei fusese lăsat în acea cameră ore întregi, apoi fusese mutat. Mă întrebam dacă fusese dat familiei sau fusese ars, ca măsură de precauție.

Tawny mi-a desprins vălul, atentă să mi-l scoată fără să-l agate în şuvițele care îmi alunecaseră din cocul în care îmi strânsesem părul în acea dimineață.

Ducesa Teerman a îngenuncheat în fața mea, privirea ei rece alunecând pe pielea din jurul buzelor mele și apoi deasupra tâmplei drepte.

- Ce căutai afară, în grădină?

- Mă uitam la trandafiri. Fac asta aproape în fiecare noapte. Mi-am ridicat privirea. Rylan vine întotdeauna cu mine. El nu... Am tușit ca să îmi dreg glasul. Nu l-a văzut pe atacator. Săgeata l-a lovit în piept înainte să conștientizeze că era cineva acolo.

Ochii ei adânci îi cercetară pe ai mei.

- Sună ca și cum nu ar fi fost pe cât de vigilent ar fi trebuit să fie. Nu ar fi trebuit să lase niciodată garda jos.

- Rylan era foarte priceput! am zis. Bărbatul a stat ascuns...

- Gardianul tău a fost într-atât de priceput încât s-a lăsat străpuns de o săgeată? m-a întrebat ea cu glas domol. Era cumva pe jumătate fantomă acest bărbat, de n-a scos nici un sunet? Nu s-a trădat în nici un fel?

M-am încordat amintindu-mi urletul pe care îl scosese bărbatul și faptul că nu sunase uman.

- Rylan era vigilent, Excelență...

- Ce ți-am spus eu?

Și-a ridicat sprâncenele delicat arcuite.

Străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul și să am răbdare, am respirat ușor.

- Rylan era vigilent, *Jacinda!* M-am corectat, spunându-i pe numele mic. Câteodată, îmi cerea să îi spun așa, dar eu nu știam niciodată când trebuia să folosesc

numele acela și când nu. Bărbatul... nu a făcut deloc zgomot, și Rylan...

- A fost nepregătit! a încheiat Vikter în locul meu.

Mi-am răsucit capul atât de repede, încât am simțit o flacără de durere la tâmplă. Nu-mi venea să cred.

Privirea albastră a lui Vikter a întâlnit-o pe a mea.

- Se bucura de plimbările tale de seară prin grădină. Nu s-a gândit niciodată că ar putea apărea vreun pericol și, din păcate, a ajuns să fie prea delăsător. Noaptea trecută ar fi trebuit să-i schimbe comportamentul.

Noaptea trecută *chiar* îi schimbase comportamentul. Rylan cercetase neîntrerupt împrejurimile. Mi s-au pleoștit umerii, și brusc mi-a apărut în minte un alt gând. *Ian*.

- Vă rog să nu-i spuneți nimic fratelui meu. Mi-am trecut privirea de la ducesă la Vikter. Nu vreau să își facă griji, iar el și-ar face, chiar dacă sunt bine.

- Va trebui să-i aduc la cunoștință reginei ce s-a întâmplat, Penellaphe. Știi asta! mi-a răspuns ea. Și nu pot să controlez cui îi va spune ea. Dacă va considera că Ian trebuie să știe, îi va spune.

M-am pleoștit și mai tare.

Degetele reci ale ducesei mi-au atins obrazul, pe cel stâng. M-am întors spre ea.

- Tu înțelegi cât de importantă ești, Penellaphe? Tu ești Fecioara. Ai fost *Aleasă* de zei. Ascensiunea a sute de cavaleri și doamne de onoare, din întregul regat, este legată de a ta. Va fi cea mai mare Ascensiune de la Bindecuvântare. Rylan și toți gardienii regali știu ce se află în joc dacă ție ți se întâmplă ceva.

Îmi plăcea ducesa. Era bună, nu semăna deloc cu soțul ei, și, pentru o secundă, chiar crezusem că își făcea griji

pentru mine ca om, însă ceea ce simbolizam era ce o preocupa pe ea în primul rând. Ce pierderi ar fi existat în cazul în care aș fi pățit eu ceva. Nu era vorba doar despre viața mea, ci despre viitorul a sute de persoane care se pregăteau pentru Ascensiune.

Cel mai dureros lucru era urma de tristețe pe care o simțeam, deși ar fi trebuit să mă aștept la asta.

- Dacă Descendenții vor reuși să oprească Ascensiunea, acesta va fi cel mai mare triumf al lor. Ducesa s-a ridicat și și-a îndreptat rochia cu palmele. Ar fi o lovitură teribilă pentru regina și regele noștri și pentru zei.

- Atunci... credeți că a fost un Descendent? a întrebat Tawny. Nu că era cineva care voia să ceară răscumpărare?

- Săgeata cu care a fost atacat Rylan era marcată, a răspuns Vikter. Purta jurământul Celui Întunecat.

Jurământul lui.

Am simțit că nu mai aveam aer. Privirea mi-a alunecat la Tawny. Știam ce înseamnă asta.

*Din sânge și cenușă,
Ne vom ridica.*

Era jurământul pe care îl făcuse poporului său și celor care-l susțineau, tuturor celor împrăștiați în întregul regat: că aveau să se înalțe din nou. Un jurământ care fusese însemnat pe vitrinele magazinelor vandalizate din toate orașele și care fusese săpat pe pietrele care mai rămăseseră din ruina conacului Creasta de Aur.

- Trebuie să fiu directă cu voi! a zis ducesa, aruncându-i o privire lui Tawny. Și am încredere că ceea ce urmează să spun nu va ajunge zvon pe buzele altora.

- Desigur! a promis Tawny, iar eu am încuviințat din cap.

- Există... motive care ne fac să bănuim că atacatorul de noaptea trecută a fost un atlantian.

Tawny a tras aer în piept. Eu nu am avut nici o reacție, de vreme ce eu și Vikter suspectam deja asta.

- Nu este o știre pe care să o vrem răspândită. Panica pe care ar putea-o provoca... ei bine, nu ne-ar ajuta pe nici unul dintre noi.

I-am aruncat o privire lui Vikter și l-am văzut observând-o cu atenție pe ducesa.

- Crezi că el este cel care a venit după mine în seara aceasta? Aceeași persoană responsabilă pentru moartea Malessei?

- Nu pot spune dacă a fost același bărbat, dar credem că cel care se face responsabil pentru felul dizgrațios în care a fost tratată doamna noastră de onoare face parte dintr-un grup care a fost în vizită ieri, a explicat ducesa. S-a îndreptat spre măsuța lipită de peretele din spate și și-a turnat o băutură transparentă din carafa de sticlă. După ce castelul a fost cercetat în căutarea persoanelor care nu sunt de-ale locului, am ajuns la concluzia că agresorul plecase - și că voise să ne demonstreze cât de ușor se poate pătrunde înăuntru. Am crezut că amenințarea imediată trecuse.

Ducesa a sorbit din băutură, buzele zvâcnindu-i spasmodic atunci când înghiți.

- Bineînțeles, ne-am înșelat. Poate că vinovații nu mai sunt în castel, dar cu siguranță sunt în oraș. S-a întors spre mine, cu pielea ei de alabastru mai palidă încă. Cel Întunecat a venit după tine, Penellaphe.

M-am cutremurat și pentru o clipă am uitat să respir.

- Te vom proteja! a continuat. Dar n-am să fiu surprinsă dacă, odată ce regele și regina vor afla ce s-a întâmplat, se vor lua măsuri drastice pentru a-ți asigura protecția. Te-ar putea chema în capitală.

Capitolul opt

- Nu cred că bărbatul pe care l-am văzut în grădină a fost Cel Întunecat! i-am spus lui Vikter în timp ce ieșeam din salonul ducesei.

Am trecut pe sub drapelele albe, uriașe, cu blazonul regal brodat în fir de aur. Vikter ne conducea pe mine și pe Tawny înapoi în camera mea.

- Atunci când a declarat că se va ospăta din măruntaiele mele, a făcut referire la altcineva, spunând că nu îi pasă de ce planuri are. Dacă Cel Întunecat se află în spatele acestor atacuri, îmi închipui că el ar fi cel care își face planuri.

- Bănuiesc că cel din grădină a fost un Descendent! a recunoscut Vikter, cu mâna pe mânerul spadei lui.

Cerceta holul larg de parcă Descendenții s-ar fi ascuns în spatele crinilor din ghivece și al statuilor.

Mai multe doamne de onoare, care erau strânse laolaltă, și-au încetat discuțiile când am trecut pe lângă ele. Câteva și-au dus mâinile la gură. Dacă nu auziseră încă ce se întâmplase, acum știau cu siguranță că se petrecuse ceva, după tot sângele care îmi păta rochia.

- Ar fi trebuit să o luăm pe cealaltă cale! am mormăit.

Doamnele de onoare mă vedeau oricum rar, și, acum, că mă văzuseră așa, aveam să ajung bârfa săptămânii.

-Ignoră-le!

Tawny și-a schimbat locul ca să mă acopere cât de cât în vreme ce traversam holul. Încă avea la ea flaconul alb de la vraci, pe care știa că nu intenționez să îl folosesc.

-S-ar putea să le facă bine să vadă! a decis Vikter după câteva clipe. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută și incidentul de acum ar putea servi drept memento pentru faptul că trăim vremuri tulburi. Ar trebui să fim cu toții în gardă. Nimeni nu este cu adevărat în siguranță.

Am simțit un fior pe șira spinării. Eram încă amorțită și totul mi se părea ireal, până în clipa în care m-am gândit la Rylan. M-a durut inima mai tare decât mă dureau falca și tâmpla învinețită.

-Când... când va fi înmormântat Rylan?

-Cel mai probabil, dimineată. Vikter și-a coborât privirea spre mine. Știi că nu poți să mergi.

Ascendenții, precum și cavalerii și doamnele de onoare nu aveau ce să caute la înmormântarea unui gardian. Pur și simplu, nu se făcea așa ceva.

-A fost gardianul meu personal și mi-a fost... prieten. Nu mă interesează ce se cuvine și ce nu. Nu am fost la înmormântarea lui Hannes din cauza protocolului, dar mi-am dorit să fi fost. Vina pe care o simțeam din această cauză mă rodea încă, mai ales în jurul orei trei dimineată, când nu puteam să adorm. Vreau să-i fiu alături lui Rylan.

Tawny arăta de parcă ar fi vrut să mă contrazică, dar știa că nu avea rost. Vikter a oftat doar.

-Știi că Excelența Sa nu va fi de acord!

- El e rar de acord cu ceva. Poate să adauge și asta pe lista aceea a lui nesfârșită pe care are trecute toate felurile în care l-am dezamăgit.

- Poppy! m-a avertizat Vikter, strângând din dinți.

Mi-am amintit de cearta noastră de noaptea trecută.

- Tu poți să te porți în continuare ca și cum nu este mare lucru să-l mănii pe duce, dar știi că asta nu-i va potoli cu nimic mânia.

Știam, dar asta nu schimba nimic. Eram mai mult decât dispusă să fac față oricăror consecințe, la fel ca în cazul ajutorului pe care îl ofeream celor infectați de Temuși.

- Nu îmi pasă. L-am văzut pe Rylan murind în fața ochilor mei și nu am putut face nimic. Mi-am șters... Mi-a tremurat vocea. Mi-am șters lama pumnalului pe hainele lui.

Vikter s-a oprit la intrarea în foaier și și-a lăsat mâna pe umărul meu.

- Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. M-a strâns ușor. Ai făcut ce trebuia să faci. Nu ești responsabilă de moartea lui. El își făcea meseria, Poppy. La fel cum și eu aș muri apărându-te.

Mi-a stat inima-n piept.

- Nu spune asta. Să nu mai spui niciodată așa ceva. Tu n-ai să mori.

- Dar voi muri într-o zi. Poate voi avea noroc și zeul Rhain va veni să mă ia în somn, dar s-ar putea să fie și de la o sabie sau o săgeată. Ni s-au întâlnit privirile, chiar și prin vâl, și mi s-a pus un nod în gât. Oricum și oricând s-ar întâmpla, nu va fi vina ta, Poppy. Și tu nu trebuie să te învinuiești nici o clipă!

Mă năpădiseră lacrimile. Nici nu concepeam că ar putea să i se întâmple ceva lui Vikter. Fusese extrem de greu

pentru mine să îl pierd pe Hannes și acum pe Rylan, și nici unul din cei doi nu era nici pe departe la fel de apropiat de mine ca Vikter. Pe lângă Tawny, Vikter era singura persoană din viața mea care știa de ce nu puteam să dorm noaptea și de ce aveam nevoie să știu că mă pot proteja singură. Știa mai multe decât propriul meu frate. Ar fi însemnat să îmi pierd din nou un părinte, și de data aceasta ar fi fost mai rău chiar decât prima oară, pentru că amintirea mamei și a tatei, fețele lor și sunetul vocilor lor pâliseră cu timpul. Ei rămăseseră prinși pentru totdeauna în trecut, fantome ale celor care fuseseră cândva, pe când Vikter era prezentul, luminos și clar.

- Spune-mi că înțelegi asta.

Vocea i se înmuiase.

Nu înțelegeam, dar am încuviințat oricum din cap, pentru că de asta avea el nevoie.

- Rylan a fost un om bun. I s-a îngroșat glasul și, pentru o clipă, durerea i-a umplut ochii, demonstrându-mi că și el era afectat de moartea lui Rylan. Doar că se pricepea mai bine să o ascundă. Știu că a sunat ca și cum n-aș fi avut această părere atunci când ne aflam cu Excelența Sa. Îmi asum ceea ce am spus. Rylan devenise prea încrezător, însă asta ni se poate întâmpla și celor mai buni dintre noi. A fost un gardian bun și a ținut la tine. Nu ar vrea să te simți vinovată. Mi-a strâns din nou umărul. Hai, trebuie să te speli.

În clipa în care am ajuns în camera mea, Vikter a verificat spațiul, asigurându-se că vechea cale de acces pentru servitori era încuiată. Mă neliniștea faptul că simțise nevoia să îmi verifice odăile, dar mi-am zis că acționa gândindu-se că e mai bine să te păzești decât să-ți pară rău.

Înainte să plece, mi-am amintit de ceva ce ne spusese ducesa.

-Grupul despre care vorbea ducesa... Știi la cine se referea?

-Nu știam că există un grup. Vikter i-a aruncat o privire lui Tawny, care ducea un braț de prosoape curate în camera de baie. Vorbea adesea fără să se ascundă în fața ei, dar acum... toată această situație era diferită. Însă eu nu sunt anunțat de toate intrările și ieșirile din castel, așa că nu-i tocmai o surpriză.

-Deci ducele încerca doar să evite panica? mi-am dat eu cu presupusul.

-Ducesa a fost întotdeauna mai directă, dar îmi închipui că i-a spus, probabil, adevărul comandantului. Vikter și-a încordat maxilarul. Ar fi trebuit să fiu anunțat imediat.

Asta ar fi trebuit să se întâmple, și nu conta că bănuia deja care era adevărul.

-Încearcă să te odihnești. Și-a lăsat mâna pe umărul meu. Voi fi afară, în caz că ai nevoie de ceva.

Am încuviințat din cap.

Mi s-a pregătit rapid baia, lângă șemineu, apoi Tawny mi-a scos rochia pătată de sânge. Nu voiam s-o mai văd vreodată. M-am cufundat în apa fierbinte și am început să-mi frec mâinile și brațele până când au ajuns să se facă roz din cauza căldurii și a fricțiunii. Brusc, chipul lui Rylan mi-a apărut în minte, șocul de pe fața lui atunci când și-a privit pieptul. Am închis ochii strâns și m-am afundat și mai adânc, lăsând apa să-mi treacă deasupra capului. Am stat așa până când am simțit că-mi ard plămâni și nu i-am mai văzut chipul lui Rylan. Abia atunci m-am ridicat la suprafață. Am rămas apoi nemișcată, cu

genunchii vineți strânși la piept, până când mi s-a încrețit pielea și apa a început să se răcească.

Am ieșit din cadă, am tras pe mine halatul pufos pe care Tawny mi-l lăsase pe unul dintre scăunelele din apropiere și am pășit cu tălpile goale pe podeaua încălzită din piatră până la singura oglindă din cameră. Am șters cu palma aburul și am privit în adâncul ochilor mei verzi. Tata ne lăsase mie și lui Ian moștenire această culoare. Mama avea ochii căprui. Îmi aminteam asta. Regina îmi spusese cândva că, în afara ochilor, eram o copie perfectă a mamei pe când era de vârsta mea. Aveam fruntea ei pronunțată și fața ovală, pomeții ascuțiți și gura plină.

Mi-am înclinat obrazul. Pielea ușor înroșită și învinețită de la tâmplă și de la colțul gurii abia se băga de seamă. Orice folosise vraciul, ajutase mult la vindecare.

Trebuie să fi fost același amestec pe care îl foloseam ca să-mi vindec urmele de bici care îmi însemnau adesea spatele.

Am îndepărtat acest gând și mi-am privit obrazul stâng. Și acesta se vindecase, deși rămăseseră semne.

Nu îmi priveam prea des cicatricile, dar acum le-am privit. Am studiat porțiunea zimțată de piele, de un roz mai palid decât nuanța tenului meu, care pornea de sub linia părului și îmi cresta tâmpla, ocolindu-mi la mustață ochiul stâng. Rana vindecată mi se oprea lângă nas. O alta, mai scurtă, aflată mai sus, îmi tăia fruntea și sprânceana.

Mi-am ridicat degetele umede și le-am lipit de cicatricea mare. Întotdeauna mi se păruse că am ochii și gura prea mari pentru fața mea, însă regina îmi spusese că mama fusese considerată o mare frumusețe.

Ori de câte ori regina Ileana vorbea despre mama, o făcea cu afecțiune și durere. Fuseseră apropiate, și știam că regreta faptul că îi acordase mamei singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată.

Permisiunea de a refuza Ascensiunea.

Mama fusese o doamnă de onoare, trimisă la curte în timpul Ritualului, însă tata nu era cavaler. Îi alesese pe tata în locul Binecuvântării zeilor, și o astfel de iubire era... ei bine, era ceva ce eu nu întâlnisem niciodată. Și probabil nu aveam să întâlnesc vreodată. Mă îndoiam că cei mai mulți oameni aveau parte de așa ceva, indiferent de viitorul care-i aștepta. Ceea ce făcuse mama era ceva rar. Ea fusese prima și ultima.

Regina Ileana declarase în mai multe rânduri că, dacă mama ar fi făcut Ascensiunea, ar fi putut să supraviețuiască în acea noapte, însă asta însemna că era cu puțință ca acea noapte nici să nu fi venit. Eu nu m-aș mai fi aflat acolo. Ian n-ar mai fi existat. Nu s-ar fi căsătorit cu tatăl nostru, iar, dacă ar fi făcut Ascensiunea, nu ar mai fi avut copii.

Ceea ce credea regina nu avea nici o relevanță.

Dar, dacă în acea noapte, în care ceața venise după noi, părinții mei ar fi știut cum să se apere, ar fi putut supraviețui amândoi. De aceea eu mă aflam acolo, în loc să fiu în mâinile unui bărbat hotărât să îi detroneze pe Ascendenți și mai mult decât dispus să verse sânge pentru a-și împlini scopul. Dacă Malessa ar fi știut cum să se apere, ar fi avut măcar o șansă ca sfârșitul să fie altul.

Mi-am întâlnit încă o dată privirea în oglindă. Cel întunecat n-avea să pună mâna pe mine. Era un jurământ

pe care aveam de gând să-l țin chiar dacă ar fi însemnat să ucid sau să mor pentru asta. N-au trecut mai mult de douăzeci de minute, și s-a auzit un ciocănit ușor în ușa alăturată, apoi vocea lui Tawny.

Mi-am coborât mâna și apoi m-am întors încet de la oglindă. M-am schimbat într-o cămașă de noapte, am lăsat o lampă aprinsă lângă ușă și m-am suit în pat.

M-am răsucit apoi spre intrare.

-Sunt trează.

Tawny a intrat și a închis ușa după ea.

-Eu... nu pot să dorm.

-Eu nici n-am încercat încă, am recunoscut.

-Pot să mă întorc la mine în cameră dacă ești obosită, s-a oferit ea.

-Știi bine că n-am să adorm prea curând.

Am bătut cu palma în saltea, aproape de unde mă aflam. Tawny a alergat spre pat și a tras de colțul păturii, strecurându-se dedesubt. S-a răsucit cu fața la mine.

-Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat, și eu nici măcar n-am fost de față. Nici nu pot să-mi închipui ce-ți trece ție prin cap. A făcut o pauză. În fapt, e probabil ceva legat de o răzbunare sângeroasă.

Am rânjit, în ciuda tuturor celor întâmplate.

-Să știi că ai întru câtva dreptate.

-Uite cât sunt de uimită! mi-a replicat, apoi zâmbetul i-a pălit. Mă tot gândesc cât de ireale mi se par toate aceste întâmplări. Mai întâi Malessa, acum Rylan. Îl văzusem după cină. Era bine, sănătos. Trecusem pe lângă Malessa ieri-dimineață. Zâmbea și părea fericită, ducea un buchet de flori. E ca și cum... Nu pot să accept că ei nu mai sunt.

Acum, sunt aici și în secunda următoare s-au dus, brusc, fără nici un avertisment.

Tawny era una dintre puținele persoane care nu avuseseră de-a face cu moartea. Părinții, fratele ei mai mare și sora erau încă în viață. În afară de Hannes, nici o persoană apropiată sau din preajma ei nu îi murise.

Dar, chiar dacă mie moartea îmi era o cunoștință veche, încă mă șoca și, așa cum spusese și Hawke, nu era mai iertătoare ori mai blândă cu mine.

Am înghițit un nod.

-Nu știu cum s-au petrecut lucrurile în cazul Malessei. Știam că trebuia să fi fost terifiant, deși nu ajuta cu nimic să spun asta. Dar pentru Rylan a fost rapid. Douăzeci, treizeci de secunde! am zis. Și apoi s-a dus. Nu a suferit mult, iar durerea pe care a simțit-o s-a stins repede.

Tawny a tras adânc aer în piept și și-a închis ochii.

-Îmi plăcea de el. Nu era la fel de sever ca Vikter sau de împăunat ca Hannes și ca restul. Puteai să vorbești cu el.

-Știu, am șoptit, cu gâtul arzându-mi.

Tawny a rămas tăcută pentru mai multe clipe, apoi a spus:

-Cel Întunecat. A făcut ochii mari. Părea mai degrabă...

-Un mit?

A încuviințat din cap.

-Nu că n-aș fi crezut că este real. Doar că se vorbește despre el ca și cum ar fi un căpcăun. Tawny s-a ghemuit, trăgându-și pătura până sub bărbie. Dacă a fost chiar Cel Întunecat în grădină, iar tu ai reușit să-l rănești?

-Ar fi... grozav, și m-aș lăuda cu asta până la sfârșitul veacului în fața ta și a lui Vikter. Dar, după cum ziceam, nu cred că a fost el.

- Slavă zeilor că ai știut ce să faci! S-a întins și mi-a apucat o mână, strângând-o tare. Altfel...

- Știu.

În asemenea momente, era greu să-mi aduc aminte că eram unite de o datorie, că datoria ne crease legătura. I-am strâns la rândul meu mâna.

- Mă bucur că n-ai fost cu mine.

- Mi-ar plăcea să spun că mi-aș fi dorit să fiu acolo cu tine, ca să nu fi trecut prin asta singură, dar adevărul este că mă bucur că nu am fost! a recunoscut ea. N-aș fi făcut decât să îți distrag atenția cu țipetele mele.

- Nu-i adevărat. Ți-am arătat cum să folosești un pumnal..

- Să mi se arate mișcările de bază e una, să îl folosesc împotriva unei alte ființe e cu totul altceva. Și-a retras mâna. Aș fi stat, cu siguranță, ca o momâie și aș fi țipat. Nu îmi e rușine să recunosc asta, și poate că țipetele mele ar fi atras mai devreme atenția gărzilor.

- Te-ai fi apărat! am zis eu și chiar credeam asta. Te-am văzut cum te transformi când nu mai rămâne decât o prăjitură pe platou!

I s-a încrețit pielea din jurul ochilor de la răs.

- Bine, dar, dacă e vorba despre prăjituri, aș fi în stare să o împing și pe ducesă de pe balcon ca să pun mâna pe ultima.

Am izbucnit în răs.

A zâmbit și ea scurt, apoi a început să se joace cu ciurcii de la pătură.

- Crezi că regele și regina te vor chema în capitală?

M-am încordat.

- Nu știu.

Asta nu era adevărat.

Dacă aveau să considere că nu mai eram în siguranță în Masadonia, aveau să-mi ceară să mă întorc în capitală, cu aproape un an înainte de Ascensiune.

Însă nu gândul acesta îmi făcuse sângele să-mi înghețe în vene. Ducea îmi demonstrase că cea mai mare grijă a ei era ca Ascensiunea să nu fie amenințată. Și exista o cale prin care să se asigure de asta.

Regina ar fi putut să îi roage pe zei să mute mai devreme Ascensiunea.

La scurtă vreme după revărsatul zorilor, pe când soarele strălucea mai tare decât îl văzusem vreodată strălucind într-o dimineață din preajma iernii, mă aflam la dreapta lui Vikter. Stăteam la poalele Dealurilor Eterne, sub templele lui Rhahar, zeul veșniciei, și ale lui Ione, zeița renașterii. Templele se înălțau deasupra noastră, fiecare din ele construit din cele mai întunecate pietre, aduse din Orientul Îndepărtat, ambele edificii la fel de mari precum castelul Teerman, umbrind jumătate din vale, însă nu și partea în care ne aflam noi. Era ca și cum zeii și-ar fi revărsat lumina asupra noastră.

Am privit în tăcere cum era ridicat pe rug trupul înfășurat în giulgiu al lui Rylan Keal.

Vikter se resemnase după ce mă văzuse, nu pregătită de antrenament, ci îmbrăcată în alb și cu vâl. Știa că nu avea cum să mă convingă să renunț și nu a scos nici un cuvânt cât am mers spre locul în care se țineau funeraliile pentru toți cei care locuiau în Masadonia. Chiar dacă prezența mea a atras multe priviri șocate, nimeni nu a îndrăznit să întrebe de ce eram prezentă în timp ce urcam

poteca spre rug. Și, chiar dacă ar fi spus ceva, nu mi-ar fi afectat în nici un fel decizia. Îi eram datoare lui Rylan să mă aflu acolo.

Am stat în spatele mulțimii, înconjurați de membri ai Gărzii Regale și de gardieni de pe Metereze. Nu am vrut să mă apropii, din respect pentru gardieni. Rylan fusese gardianul meu personal, prietenul meu, dar pentru ei era un frate, iar moartea lui îi afecta în mod diferit.

În timp ce Înalta Preoteasă, înveșmântată în robă albă, vorbea despre curajul și bravura lui Rylan, despre gloria pe care avea să o găsească alături de zei, despre viața eternă care-l aștepta, durerea ca de gheață pe care o simțeam în piept creștea.

Rylan părea atât de mic pe rug, de parcă s-ar fi micșorat în timp ce preoteasa presăra sare și ulei peste corpul lui. Un miros dulce a umplut aerul.

Comandantul Gărzii Regale, Griffith Jansen, a făcut un pas în față, ducând torța, cu mantia albă pe care o avea prinsă de umeri vălurindu-i-se în adierea vântului. Comandantul Jansen s-a întors spre noi, așteptând. Mi-a luat o clipă ca să înțeleg de ce.

Vikter.

Fiind cel care lucrase cel mai îndeaproape cu Rylan, primea îndatorirea de a aprinde rugul. A făcut un pas în față, dar s-a oprit apoi, iar privirea i-a alunecat spre mine. Era clar că nu voia să plece de lângă mine, nici măcar așa cum eram, înconjurată de zeci de gardieni, când era puțin probabil să se întâmple ceva.

Ah, și atunci mi-am dat seama că din cauza mea nu putea să își ia rămas-bun așa cum trebuia sau așa cum își dorea. Nu mă gândisem nici o secundă că acesta ar putea fi motivul care-l făcuse inițial să se opună ideii mele

de a veni. Nici nu mă gândisem ce impact urma să aibă hotărârea mea asupra lui.

Simțindu-mă ca un copil răzgâiat, am vrut să-i spun că aveam să fiu în siguranță.

- Am eu grijă de ea! s-a auzit o voce adâncă în spatele meu, una care n-ar fi trebuit să-mi fie familiară, dar îmi era.

Am simțit un gol în stomac, de parcă m-aș fi aflat pe buza unei prăpăstii și, în același timp, bătăile inimii mi s-au accelerat. Nici nu era nevoie să mă întorc pentru a ști despre cine era vorba.

Hawke Flynn.

O, zeilor!

După tot ce se întâmplase, aproape uitasem de Hawke. Aproape era cuvântul-cheie, pentru că în acea dimineață mă trezisem dorindu-mi să-l fi așteptat să se întoarcă la Perla Roșie.

Ideea că aș putea fi răpită și folosită în orice fel și-ar fi dorit dușmanii mei sau că aș fi putut fi ucisă înainte de a avea șansa să trăiesc lucrurile despre care oamenii vorbeau doar în șoaptă devenise o realitate înfricoșătoare.

Privirea albastră-cenușie a lui Vikter mi-a trecut peste umăr. S-au scurs câteva clipe lungi și încordate în timp ce gardienii ne priveau.

- Da?

- Cu sabia și cu viața mea! a răspuns Hawke, trecând la dreapta mea.

Senzația de gol mi-a revenit în stomac la auzul promisiunii lui, deși știam că acesta este răspunsul pe care îl dau toți gardienii, indiferent dacă vin de pe Metereze sau îi protejează pe Ascendenți.

-Comandantul mi-a spus că ești unul dintre cei mai buni de pe Metereze. Vikter și-a încordat maxilarul, vorbind încet, în așa fel încât doar eu și Hawke să îl putem auzi. Mi-a spus că nu a mai văzut de ani buni pe cineva care să aibă îndemânarea ta cu arcul și cu sabia.

-Sunt bun la ceea ce fac.

-Și ce ar fi asta? I-a provocat Vikter.

-Să ucid.

Răspunsul simplu care a venit de pe buzele acelea, pe care le simțisem moi și în același timp ferme, a fost un șoc. Însă nu m-a înspăimântat. Ci a avut chiar efectul opus, și asta poate că ar fi trebuit să mă îngrijoreze. Sau, cel puțin, să îmi ridice niște semne de întrebare.

-Ea este viitorul acestui regat! I-a avertizat Vikter.

M-am foit, cuprinsă de un amestec ciudat de afecțiune și jenă. Spusese ce ar fi spus oricine, de la ducesă până la regină, însă știam că el rostise cuvintele pentru cine eram, nu pentru ceea ce reprezentam. Aceasta este persoana lângă care stai.

-Știu lângă cine stau, i-a răspuns Hawke.

Am simțit că mă îneacă un chicot isteric. Adevărul era că nu avea nici o idee lângă cine stătea. Spre slava zeilor, am reușit să-mi înăbuș râsul.

-E în siguranță cu mine! a adăugat Hawke.

Eram.

Și nu eram.

Vikter s-a uitat la mine, și tot ce-am putut să fac a fost să încuviințez din cap. Nu puteam să vorbesc. Dacă vorbeam, Hawke mi-ar fi recunoscut poate vocea, și apoi... zeilor, nici nu puteam să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat.

Cu o ultimă privire aruncată în direcția lui Hawke în semn de avertisment, Vikter s-a răsucit pe călcâie și a

pornit spre gardianul care ținea torța. Inima îmi bubuia încă în piept, dar am îndrăznit să arunc un ochi spre Hawke.

Mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

În lumina strălucitoare a soarelui de dimineață, cu părul negru-albăstrui dat pe spate, trăsăturile îi erau mai pronunțate, mai dure și cumva cu atât mai frumoase. Linia buzelor era fermă. Nici urmă de gropiță. Purta aceeași uniformă neagră pe care o avusese în noaptea aceea la Perla Roșie, doar că acum avea și armura din piele și fier a Meterezelor și sabia prinsă, cu lama ei de hematit strălucind ca un rubin.

De ce făcuse un pas în față ca să mă apere? Erau de față gardieni regali. Zeci de gardieni care ar fi trebuit să facă asta. Mi-am trecut privirea pe deasupra mulțimii și mi-am dat seama că nici unul dintre oameni nu privea lung în direcția mea. M-am întrebat dacă asta se datora faptului că mă vedeau atât de rar sau era din cauză că se temeau de pedeapsa ducelui sau a zeilor în cazul în care m-ar fi privit.

Datoria lor era de a-și da viața pentru cineva pe care ar fi fost considerat lipsit de respect să o privească prea mult sau de care nu puteau să se apropie fără permisiune. Am simțit intens ironia.

Dar Hawke era diferit.

Nu avea de unde să știe că eu eram cea de la Perla Roșie. Nu mă mai auzise vorbind înainte și mă îndoiam că gura și bărbia mea erau într-atât de recognoscibile.

Ducesa spusese că Hawke venise din capitală cu niște recomandări strălucite și că cel mai probabil avea să devină unul dintre cei mai tineri membri ai Gărzii Regale. Dacă asta era ceea ce Hawke își dorea, faptul că ieșea

astfel în față avea, în mod cert, să-l ajute. Până la urmă, apăruse brusc un post neașteptat în Garda Regală.

Dar nu era asta o bănuială cam sumbră?

Hawke și-a încordat maxilarul, și, pentru o clipă, am rămas fascinată. Apoi mi-am adus aminte de ce eram acolo. Nu pentru a mă holba la Hawke pe sub vâl. Mi-am mutat privirea spre Vikter, care se apropia de rug.

Am respirat ușor și am vrut să privesc în altă parte, să îmi închid ochii atunci când el avea să coboare torța. Dar nu am făcut-o. Am urmărit cum flăcările cuprind iasca și apoi trosnetul lemnului a umplut tăcerea. Mi-am simțit măruntaiele răsucindu-se în vreme ce vedeam cum focul se întindea grăbit, acoperindu-i trupul lui Rylan, iar Vikter îngenunchea în fața rugului, cu capul plecat.

- Îți faci o mare onoare prin prezența ta aici.

Glasul lui Hawke era tăcut, dar cuvintele lui m-au făcut să tresar. Mi-am răsucit capul spre el. Să uita în jos la mine, cu niște ochi atât de strălucitori, încât păreau cizelați chiar de zei din chihlimbar.

- Ne faci o mare onoare tuturor prin prezența ta.

Am deschis gura ca să-i spun că Rylan și ei toți meritau mult mai mult decât onoarea prezenței mele, dar m-am oprit. Nu puteam risca.

Privirea lui Hawke a trecut pe deasupra bărbiei mele, întârziind la colțul gurii, unde știam că pielea era umflată.

- Ai fost rănită. Nu era o întrebare, ci o constatare, rostită pe un ton dur ca de granit. Poți să fii sigură că acest lucru nu se va repeta.

Capitolul nouă

Sudoarea îmi umezea pielea. M-am aplecat și m-am învârtit, coada lungă și groasă de păr învârtindu-se și ea după mine. Am lovit, iar piciorul meu gol s-a întâlnit cu fluierul piciorului lui Vikter.

Luat prin surprindere, s-a lăsat pe o parte, iar eu m-am aruncat după el. A încercat să lovească la rândul lui, dar a înghețat. Și-a coborât privirea spre pumnalul pe care i-l țineam la gât.

Colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

Am zâmbit.

- Am câștigat.

- Nu-i vorba despre câștigat, Poppy.

- Nu este?

Mi-am coborât pumnalul și am făcut un pas înapoi.

- Este vorba despre a supraviețui.

- Și asta nu înseamnă să câștigi, totuși?

Mi-a aruncat o privire lungă și și-a trecut mâna pe deasupra frunții.

- Presupun că poți să spui și asta, însă nu e un joc.

- Știu. Mi-am prins pumnalul la coapsă. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni strâmți, groși și cu una

dintre tunicile vechi ale lui Vikter. Am traversat podeaua pietruită spre o masă veche din lemn, de unde am ridicat un pahar cu apă pe care l-am dat pe gât. Dacă aș fi putut să mă îmbrac așa în fiecare zi, pentru tot restul vieții, aș fi fost o fată fericită. Dar, dacă ar fi fost un joc, tot eu aș fi câștigat.

- Ai fost în avantaj doar de două ori, Poppy.

- Da, dar, în ambele dați, aș fi putut să-ți retez gâtul. Tu ai fost în avantaj de trei ori, dar nu m-aș fi ales decât cu răni superficiale.

- Răni superficiale? A răs, lucru care se întâmpla rar. Numai tu ai fi putut să zici că pierderea unui membru e o rană superficială. Nu știi deloc să pierzi!

- Parcă ziceai că nu-i un joc!

A pufnit.

Am ridicat din umeri, rânjind. Firicele de praf dansau în lumina soarelui care se cernea prin ferestrele deschise. Sticla fusese de mult scoasă, iar camera era fie foarte friguroasă iarna, fie insuportabil de caldă vara. Însă nimeni nu ne căuta aici, așa că ne descurcam cu temperaturile extreme.

Era dimineața de după înmormântarea lui Rylan, prea devreme pentru ca lumea din castel să se fi pus în mișcare. Aproape toți servitorii și ceilalți curteni urmau programul Ascendenților, astfel încât toată lumea considera că era încă vreme de stat în pat. Tawny era singura care știa unde mă aflam. Nici Rylan nu știuse, pentru că Vikter era cel care se ocupa întotdeauna de mine dimineața.

- Cum îți e capul? m-a întrebat el.

- Bine.

Și-a arcuit o sprânceană blondă spre mine.

- Spui adevărul?

Nu mai aveam decât o vânătaie palidă, albastră-mov, deasupra tâmpiei. Pielea din jurul gurii mi se vindecase. Aveam o tăietură superficială pe interiorul obrazului, în care părea să se strecoare toată sarea atunci când mâncam, însă, în afară de asta, eram bine. Nu că aş fi recunoscut, dar sugestia lui Vikter de a lua lucrurile ușor și de a mă odihni ajutase.

După înmormântarea lui Rylan, îmi petrecusem restul zilei în odăile mele, citind una dintre cărțile de care îmi făcuse rost Tawny. Era o poveste despre doi îndrăgostiți fără noroc, dar care erau meniți să fie împreună. Volumul se afla pe „lista cărților pe care Penellaphe nu are voie să le citească”, listă care cuprindea cam tot în afara unor materiale educaționale și a învățăturilor zeilor. Terminasem deja romanul și mă întrebam dacă Tawny ar fi putut să îmi mai aducă unul. Ceea ce era puțin probabil. Pregătirile pentru Ritualul care se apropia îi ocupau aproape tot timpul. Atunci când Tawny nu putea să-mi aducă vreo carte, mă strecuram pur și simplu în ateneu și mă serveam singură. În plus, după ce fusesem aproape răpită și după ce se întâmplase cu Malessa, nu voiam ca Tawny să umble singură de colo-colo.

Ceea ce însemna că nici eu nu ar fi trebuit să bântui fără gardieni, dar ateneul nu era prea departe. Era la doar câteva străzi de castel, și puteai ajunge ușor la el prin crâng. Deghizată, nimeni nu avea să știe că eram Fecioara, însă mi se părea încă destul de stupid și de riscant să ies la atât de scurt timp după atac.

- M-a durut puțin azi-noapte, dar, de când m-am trezit, nu. Am făcut o pauză. Bărbatul ăla nu avea o lovitură prea puternică.

Vikter a pufnit și s-a apropiat de mine, vârându-și spada în teacă.

- Ai dormit bine?

M-am gândit că aș putea să mint.

- Arăt de parcă n-aș fi dormit?

Vikter s-a oprit în fața mea.

- Tu rareori dormi bine. Îmi închipui că ce s-a întâmplat cu Rylan ți-a dat și mai mult peste cap programul oricum dificil de somn.

- Vai, îți faci griji pentru mine? l-am tachinat. Ești un tată atât de bun!

Expresia de pe chip i s-a înmuiat.

- Nu mai evita subiectul, Poppy.

- De ce? Mă pricep așa bine la asta.

- De fapt, nu chiar.

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat.

- Mi-a luat ceva să adorm, dar n-am mai avut coșmaruri de ceva vreme.

Vikter m-a cercetat, de parcă ar fi încercat să își dea seama dacă mințeam – și adevărul e că, probabil, și-ar fi putut da seama. Nu mințeam... nu tocmai. Nu mai avusem coșmaruri de când fusesem la Perla Roșie și nu eram sigură de ce. Poate că faptul că adormeam gândindu-mă la ceea ce se întâmplase la Perla Roșie îmi schimbase cumva macazul în creier și îmi îndepărtase gândurile de la traumă. Dacă era așa.... până la urmă, calul de dar nu se caută la dinți!

- Cine crezi că îl va înlocui pe Rylan? am schimbat subiectul, înainte să meargă mai departe cu întrebările pe acel subiect.

- Nu sunt sigur, însă presupun că se va decide curând.

Gândul mi s-a îndreptat imediat spre Hawke, deși n-ar fi fost cu putință să fie luat în calcul, având în vedere că erau atât de mulți gardieni de pe Metereze care se aflau aici de mult mai mult timp. Dar întrebarea mi-a alunecat de pe buze oricum.

- Crezi că ar putea fi cel care a venit recent din capitală? Gardianul care mi-a stat alături la funeralii?

Cel care mă asigurase că nu aveam să mai fiu rănită din nou?

- Vorbești despre Hawke? a întrebat Vikter, în timp ce-și prindea cealaltă spadă.

- Ah, așa îl cheamă?

Și-a ridicat ochii spre mine.

- Nu știi deloc să minți.

- Nu-i adevărat! M-am încruntat. În legătură cu ce se presupune că aș minți?

- Nu-i știai numele?

Rugându-mă ca obrazii mei roșii să nu mă dea de gol, mi-am pus mâinile-n sân.

- De ce l-aș ști?

- Toate femeile din acest oraș îi știu numele.

- Ce legătură are asta cu discuția noastră?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă s-ar fi abținut să nu zâmbească.

- Este un tânăr foarte chipeș - sau cel puțin așa mi s-a spus -, și nu-i nimic rău în faptul că ai observat asta. Și-a luat privirea de la mine. Atât timp cât asta este tot ce faci.

Mi s-au aprins obrazii, pentru că făcusem mult mai mult decât să-l observ pe Hawke.

- Când, mai precis, aș fi avut ocazia să fac ceva mai mult decât să-l observ, lucru care este, dacă-mi permiți să adaug, strict interzis?

Vikter a râs din nou, iar eu m-am încruntat și mai tare.

- Când te-a oprit vreodată pe tine faptul că ceva este interzis?

- Asta este ceva diferit! am zis, întrebându-mă dacă nu cumva aveau să mă trăsnească zeii pentru cât mințeam. Și când aș fi avut ocazia să fac așa ceva?

- De fapt, chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Micile tale aventuri vor trebui să se sfârșească.

Mi s-a căscat un gol în stomac.

- N-am idee despre ce vorbești.

M-a ignorat.

- Nu am spus prea multe despre furișările tale alături de Tawny în trecut, dar, după ce s-a întâmplat în grădină, trebuie să înceteze.

Mi-am dus mâna la gură.

- Credeai că nu știu? Zâmbea încetișor, mândru. Te urmăresc chiar și atunci când crezi că nu o fac.

- Ei bine, asta e... dubios.

Nici nu voiam să știu dacă știa că fusesem la Perla Roșie.

- Dubios sau nu, adu-ți aminte de asta data viitoare când îți vine ideea să te furișezi în toiul nopții. Înainte să apuc să răspund, a adăugat: Iar în ceea ce-l privește pe Hawke, aș zice că vârsta pe care o are face puțin probabil ca el să-ți devină gardian.

- Dar?

A început să-mi bată mai tare inima, și aproape nici n-am observat că Vikter îmi luase paharul din mână.

- Dar este extraordinar de priceput, mai priceput decât mulți dintre gardienii din Garda Regală. Nu-l periam ieri când am spus asta. A venit aici, după ce făcuse o impresie foarte bună în capitală, și pare să fie apropiat ca abilități

de comandantul Jansen. Vikter mi-a băut paharul cu apă. Nu aş fi întru totul surprins *dacă* ar fi propus în defavoarea altora.

Acum, inima mi se zbătea de să-mi sară din piept.

- Dar... dar să devină gardianul *meu* personal? Cu siguranţă, o persoană care cunoaşte mai bine oraşul ar fi mai potrivită.

- De fapt, cineva nou, care este mai puţin probabil să devină prea încrezător în sine, ar fi de preferat. Ar vedea lucrurile cu alţi ochi faţă de noi, cei care trăim aici de ani întregi. Ar putea vedea puncte slabe şi ameninţări pe care noi le-am trece cu vederea din cauza monotoniei. Iar ieri a demonstrat că poate lua atitudine atunci când toţi ceilalţi privesc de pe margine.

Toate astea aveau sens, dar... Hawke nu putea să devină gardianul meu personal. Dacă devenea, ar fi trebuit să îi vorbesc la un moment dat, şi, dacă făceam asta, avea să mă recunoască până la urmă.

Şi apoi ce avea să se întâmple?

Dacă era apropiat de comandant şi determinat să se înalţe în rang, avea să mă raporteze, cu siguranţă. Până la urmă, gardienii cu cele mai înalte grade, care aveau şansa de a trăi cât să se poată retrage confortabil la bătrâneţe, erau cei din Gărzile Regale care îi protejau pe ducele şi pe ducesa de Masadonia.

În timpul zilei, când soarele era sus pe cer, Sala Mare, acolo unde se ţineau consiliile orăşeneşti săptămânale şi ceremoniile importante, era una dintre cele mai frumoase încăperi din întregul castel.

Ferestrele, mai înalte decât ale majorității caselor din oraș, erau spațiate la vreo șase metri una de cealaltă și permiteau soarelui cald și strălucitor să îmbăieze în lumină pereții albi și podelele. Ferestrele ofereau o priveliște spre grădini în partea stângă și spre templele de pe Dealurile Eterne.

Tapiserii albe, de lungimea ferestrelor, atârnau pe pereți, cu emblema regală brodată în centrul fiecăreia dintre ele. Coloanele de un alb cremos, împodobite cu aur și argint, se răsfirau prin sala vastă. Din vase de argint se revărsau flori de iasomie albe și mov, parfumând aerul cu mirosul lor dulce, reavăn.

Dar adevărata capodoperă din Sala Mare era tavanul pictat. Deasupra noastră se aflau toți zeii, veghindu-ne. Ione și Rhahar. Aios cea cu părul de foc, zeița iubirii, a fertilității și a frumuseții. Saion, zeul cu pielea întunecată, zeu al cerului și al pământului – el era pământul, vântul și apa. Lângă el se aflau Theon, zeul înțelegerii și al războiului, și sora lui geamănă, Lailah, zeița păcii și a răzbunării. Apoi zeița cu păr negru, Bele, zeița vânătorii, înarmată cu arcul ei. Era și Perus, zeul palid cu păr alb al ritualului și al prosperității. Lângă el, zeul omului de rând și al sfârșitului. Urma tiza mea, Penellaphe, zeița înțelepciunii, a loialității și a datoriei – ceea ce mi se părea tare ironic. Toate chipurile erau surprinse cu detalii uluitoare, extrem de vii – toate, cu excepția celui al lui Nyktos, regele tuturor zeilor, cel care făcuse prima Binecuvântare. Fața și trupul lui nu erau decât lumină selenară, de un argintiu strălucitor.

Dar, cum stăteam în picioare pe estradă, la stânga dusei așezate în jilț, prin ferestre nu intra nici o rază de soare, ci doar întunericul nopții. Numeroasele sfeșnice

și lămpi cu ulei, care fuseseră aduse pentru a oferi cât se putea de multă lumină, își împrăștiau strălucirea aurie prin sală.

Zeii nu păseau sub soare.

Așa că nici Ascendenții nu o făceau.

Cum se adaptase Ian la asta? Atunci când era o zi însorită, îl găseai afară, mângălind într-unul dintre jurnalele lui, consemnând cine știe ce povești îi veniseră în minte. Acum, scria oare la lumina lunii? Aveam să aflu curând, în cazul în care mă chemau în capitală.

Am simțit fiorul neliniștii și mi-am dat gândurile la o parte, înainte ca starea aceea să pună stăpânire pe mine. Am cercetat mulțimea de oameni care umpluse Sala Mare, prefăcându-mă că nu caut pe cineva anume – fără succes.

Știam că Hawke era acolo. Venea mereu, dar nu îl văzusem încă.

Agitată, mi-am trosnit degetele, în timp ce cineva – un bancher – își continua discursul laudativ dedicat familiei Teerman.

– Ești bine?

Vikter și-a plecat capul și mi-a vorbit încet, în așa fel încât doar eu să îl pot auzi.

M-am întors doar puțin spre stânga și am încuviințat din cap.

– De ce întrebi?

– Pentru că te tot foiești de parcă ai avea păianjeni în rochie de când a început adunarea! mi-a răspuns el.

Păianjeni în rochie?

Dacă aș fi avut păianjeni în rochie, nu m-aș fi foit. Aș fi țipat și m-aș fi dezbrăcat până la piele. Nici că m-ar fi interesat cine m-ar fi văzut.

Nu știam ce mă făcea să fiu atât de agitată. Bine, erau un milion de lucruri, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimul timp, dar... simțeam că era altceva.

Începuse după ce mă despărțisem de Vikter – o durere vagă de cap, pe care am pus-o în seama pumnului primit și a faptului că exagerasem, poate, cu antrenamentul. Nu că aș fi recunoscut asta! Dar, după prânz, dispăruse, fiind înlocuită de un val de energie nervoasă. Îmi amintea de amestecul din boabe de cafea pe care Ian îl trimisese din capitală. Eu și Tawny am băut doar câte o jumătate de cană, dar, după aceea, nici una din noi nu a mai putut sta locului toată ziua.

M-am controlat să rămân nemișcată și privirea mi s-a îndreptat spre partea stângă, spre grădini, acolo unde înainte îmi găseam liniștea. Am simțit o durere în piept. Nu mai mersesem în grădină noaptea trecută și nici în cursul acelei zile. Nu îmi fusese interzis să merg acolo, dar știam că, dacă aveam să pun piciorul afară, aveam să fiu imediat înconjurată de gărzi.

Nici nu puteam să-mi închipui cum avea să decurgă Ritualul.

Dar nu credeam că aveam să mă mai pot întoarce vreodată în grădini, oricât de mult le-aș fi adorat – pe ele și trandafirii lor. Chiar și așa, privind doar la conturul din umbră al grădinii, prin ferestre, îmi venea în minte privirea goală a lui Rylan.

Am respirat ușor și mi-am mutat atenția de la grădini spre capătul încăperii. Membrii curții, cei care făcuseră Ascensiunea, stăteau cel mai aproape, flankând estrada. În spatele lor se aflau cavalerii și doamnele de onoare. Printre ei stăteau gardieni regali, care purtau pelerine cu blazonul regal. Negustorii și afaceriștii, sătenii

și muncitorii se înghesuiau în capăt, cu toții veniți cu petiții pentru un lucru sau altul, dorind să-și spună păsurile sau să ceară favoruri de la duce sau de la ducesă.

Mulți dintre cei care se holbau la noi aveau ochii larg deschiși și gurile întredeschise de uimire. Pentru unii dintre ei era prima oară când o vedeau pe această frumusețe cu păr castaniu care era ducesa Teerman sau pe chipeșul duce, al cărui păr era atât de blond, încât părea aproape alb. Pentru mulți era prima oară când se aflau atât de aproape de Ascendenți.

Arătau de parcă s-ar fi aflat chiar în prezența zeilor, și presupun că, într-un fel, chiar erau. Ascendenții se trăgeau din zei, prin sânge, dacă nu prin naștere.

Și apoi... eram eu.

Aproape nici unul dintre oamenii de rând care se aflau în Sala Mare nu o mai văzuse vreodată pe Fecioară. Acesta era un motiv suficient pentru a-mi atrage multe priviri furișe, curioase. Îmi imaginam că veștile despre moartea Malessei și tentativa mea de răpire se împrăștiaseră până acum și eram convinsă că asta contribuia la curiozitatea și agitația care făceau să vibreze atmosfera din sală.

Tawny era excepția. Ea părea pe jumătate adormită, și a trebuit să-mi mușc obrazul ca să nu râd când am văzut-o înăbușindu-și un căscat. Ne aflam în sală deja de aproape două ore, și ajunsesem să mă întreb dacă pe duce și pe ducesă îi durea fundul de la atâta stat jos la fel de mult precum începeau pe mine să mă doară picioarele.

Probabil că nu.

Amândoi păreau așezați confortabil. Ducesa era îmbrăcată în mătase galbenă, și până și eu trebuia să admit că ducele arăta chipeș în costumul lui negru.

Îmi amintea mereu de un șarpe palid peste care dădusem odată, lângă plajă, când eram mică. Era frumos să-l privești, dar mușcătura lui era periculoasă și adesea mortală.

Mi-am înăbușit un suspin, pentru că bancherul începuse să vorbească despre măreția conducerii, și mi-am mutat privirea spre temple...

Și atunci, l-am văzut pe el.

Pe Hawke.

Un tremur ciudat și-a găsit loc la mine în piept. Stătea între două coloane, cu brațele strânse la pieptul larg. La fel ca ieri, nu era nici o urmă de zâmbet tachinator pe chipul lui, iar trăsăturile ar fi părut aproape severe dacă n-ar fi fost cele două șuvițe de păr întunecat care-i căzuseră pe frunte, îmblânzindu-i expresia.

Am simțit un fior pe șira spinării. Privirea lui Hawke era ridicată spre estradă, spre locul în care mă aflam și, chiar și așa, peste sală, prin vâl, puteam să jur că privirile noastre s-au întâlnit. Tot aerul mi-a dispărut din plămâni, sala întreagă părea să se estompeze, zgomotele, să amuțească, în timp ce noi ne uitam unul la altul.

Inima îmi bubuia în piept, iar mâinile îmi tremurau. Hawke se uita intens la mine, dar nu era singurul. Până și Ascendenții se holbau adesea.

Eram o curiozitate, o piesă spectaculoasă scoasă la expoziție o dată pe săptămână pentru a le reaminti că zeii puteau interveni în mod activ în nașteri și în vieți.

Însă îmi simțeam în continuare ciudate picioarele, iar pulsul îmi bătea de parcă mi-aș fi petrecut ultima oră exersând diferite tehnici de luptă alături de Vikter.

Magnus, unul dintre majordomii ducelui, l-a anunțat pe următorul vorbitor, atrăgându-mi atenția.

- Domnul și doamna Tulis au cerut cuvântul, Excelențe. Îmbrăcați simplu, dar curat, cei doi au pășit în față din rândul celor care așteptau în spatele sălii. Soțul își pusese brațul în jurul umerilor soției sale mai scunde, ținând-o aproape de el. Femeia cu chipul palid avea părul strâns și nu purta nici o bijuterie, dar ținea în brațe un ghemotoc învelit. Ghemotocul s-a foit în timp ce se apropiau de estradă, mânuje și piciorușe ivindu-se din păturica de un albastru pal. Soții aveau privirea ațintită în podea și capul ușor plecat. Nu și-au ridicat ochii până când ducesa nu le-a dat permisiunea să o facă.

- Puteți vorbi! a spus ea cu voce suav feminină, ireal de catifelată.

Suna ca și cum nu și-ar fi ridicat niciodată vocea sau mâna la supărare. Ceea ce era adevărat, și, pentru a o suta oară, m-am întrebat ce anume mai exact aveau în comun ea și ducele. Nu-mi puteam nici măcar aminti ultima oară când îi văzusem atingându-se - nu că aceasta ar fi fost o condiție pentru ca Ascendenții să se căsătorească.

Spre deosebire de alții, domnul și doamna Tulis aveau în mod clar sentimente unul față de celălalt. Se vedea din felul în care domnul Tulis își ținea soția aproape și din privirea pe care ea i-o aruncase mai întâi lui și apoi ducesei.

- Mulțumim! Privirea emoționată a femeii s-a îndreptat țintă spre bărbatul de viță nobilă. Excelență.

Ducele și-a înclinat capul.

- Este plăcerea noastră, i-a răspuns el. Ce putem face pentru tine și familia ta?

- Am venit să ne prezentăm fiul, a explicat femeia, întorcând ghemotocul spre estradă.

Bebeluşul avea o feţişoară creată și rumenă și clipea cu ochi mari.

Ducesa s-a aplecat în față, păstrându-și mâinile împreunate în poală.

-Este un scump. Cum îl cheamă?

-Tobias! a răspuns tatăl. Îi seamănă soției mele, e foarte frumușel, dacă-mi e permis să spun, Excelență.

Am zâmbit.

-Asta așa este. Ducesa a încuviințat din cap. Sper că sunteți cu toții sănătoși.

-Da. Sunt sănătoasă, iar el la fel. Este o mare bucurie pentru noi, o adevărată binecuvântare. Doamna Tulis s-a îndreptat, strângând bebeluşul mai aproape, la sânul ei. Îl iubim foarte mult.

-Este primul vostru născut? a întrebat ducele.

Domnul Tulis a înghițit cu greu un nod.

-Nu, Excelență, nu este. El este cel de-al treilea copil al nostru.

Ducesa a bătut din palme.

-Atunci, Tobias este cu adevărat o binecuvântare, pentru că va avea onoarea de a-i servi pe zei.

-De aceea am venit azi, Excelență. Bărbatul și-a luat mâna din jurul soției sale. Primul nostru fiu - iubitul nostru Jamie -, el... el a murit cu doar trei luni în urmă. Domnul Tulis și-a dres vocea. A avut o boală a sângelui, asta ne-au spus vracii. Vedeți, s-a petrecut foarte repede. Într-o zi era bine, alerga peste tot și făcea năzbâtii. Apoi, în dimineața următoare, nu s-a mai sculat. A zăcut câteva zile, dar până la urmă ne-a părăsit.

-Îmi pare extrem de rău să aud asta. Ducesa s-a sprijinit de spătarul scaunului. În vocea ei se simțea tristețea. Și cel de-al doilea fiu?

- L-am pierdut și pe el din cauza aceleiași boli care l-a luat pe Jamie. Mama a început să tremure. Nu avea decât un an de viață.

Pierduseră doi copii? Mă durea inima pentru ei. Chiar dacă și eu suferisem pierderi în viață, nu puteam să-mi închipui prin ce agonie trebuia să treacă un părinte atunci când își pierde un copil, ce să mai vorbim despre doi. Știam că, dacă le-aș fi simțit durerea, aș fi vrut să fac ceva ca să le-o alin și nu puteam să fac asta. Nu acolo. Am pus lacăt darului meu.

- Asta este o adevărată tragedie. Sper că găsiți alinare știind că dragul vostru Jamie este alături de zei, împreună cu cel de-al doilea născut.

- Da. Este ceea ce ne-a ajutat să supraviețuim pierderilor suferite. Doamna Tulis a legănat ușor bebelușul. Am venit astăzi aici cu speranța... pentru a vă ruga...

A trăgănat, parcă fără să poată încheia.

Soțul ei a fost cel care a continuat:

- Am venit astăzi aici pentru a vă ruga ca fiul nostru să nu fie cerut pentru Ritual atunci când va împlini vârsta necesară.

Prin sală s-a răspândit ecoul unui murmur de uimire, care venea din toate colțurile deodată.

Domnul Tulis și-a încordat umerii, dar a mers mai departe.

- Știm că cerem mult de la domniile voastre și de la zei. El este cel de-al treilea fiu al nostru, dar i-am pierdut pe primii doi, iar soția mea, oricât de mult și-ar dori să mai aibă copii, nu ar trebui să mai facă, după spusele vracilor. El este singurul copil care ne-a rămas. Ultimul.

- Dar tot al treilea fiu este! a răspuns ducele, și în piept mi s-a căscat un gol. Nu contează dacă primul a trăit sau

nu, asta nu schimbă faptul că cel de-al doilea copil – și acum al treilea – este sortit să îi servească pe zei.

- Dar nu mai avem alți copii, Excelență. Doamnei Tulis îi tremura buza de jos, în timp ce pieptul i se zbătea. Dacă aş rămâne însărcinată, aş putea muri. Noi...

- Înțeleg asta. Tonul vocii nu i se schimbase deloc. Și tu înțelegi că, în vreme ce zeii ne-au dat o mare putere și autoritate, legile Ritualului nu sunt ceva ce putem schimba.

- Dar puteți vorbi cu zeii!

Domnul Tulis a făcut un pas în față, dar s-a retras imediat când mai mulți gardieni regali s-au repezit spre el.

Din mulțime s-a înălțat un murmur. Am aruncat o privire spre locul în care se afla Hawke. Privea ce înțelegeam a fi cea de-a treia tragedie a familiei Tulis cu maxilarul dur ca pereții de piatră care ne înconjurau. Avusese un al doilea sau al treilea frate care fusese dat Ritualului? Unul care fusese merit să servească la curte și să primească Binecuvântarea zeilor și altul pe care nu l-ar mai fi văzut niciodată?

- Ați putea să le vorbiți zeilor în numele nostru. Ați putea? a întrebat domnul Tulis, cu vocea aspră ca nisipul. Suntem oameni buni.

- Vă rugăm! Pe obrajii mamei se rostogoleau lacrimile, iar mie îmi ardeau degetele să mă întind și să o ating, să îi alin durerea, chiar și pentru o clipă. Vă rugăm să încercați măcar. Știm că zeii sunt miloși. Ne-am rugat lui Aios și lui Nyktos în fiecare noapte pentru acest dar. Tot ce cerem este ca...

- Ceea ce cereți nu vi se poate oferi. Tobias este cel de-al treilea copil al vostru, iar aceasta este ordinea naturală a lucrurilor! a declarat ducesa.

Un oftat sfâșietor a scăpat din pieptul mamei.

-Știu că este greu și că doare acum, dar fiul vostru este un dar pentru zei, nu un dar de la ei. De aceea nu le-am putea cere niciodată ce vreți.

De ce nu? Cu ce-ar strica să întrebe? Erau, cu siguranță, destui în serviciul zeilor, astfel încât un băiat să nu dea peste cap ordinea naturală a lucrurilor.

Și, în plus, se făcuseră unele excepții în trecut. Fratele meu era dovada. Mulți dintre cei prezenți păreau șocați, de parcă nu le-ar fi venit să creadă îndrăzneala acelei cereri. Erau alții ale căror chipuri însă erau înmuiate de compasiune sau încruntate de furie. Privirile le erau fixate asupra estradei - asupra ducelui și a ducesei Teerman - și asupra mea.

- Vă rog! Vă implor! Vă rog!

Tatăl s-a lăsat în genunchi, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Am tresărit, cu inima cât un purice. Nu îmi dădeam seama cum se întâmplase sau de ce, dar îmi pierdusem controlul asupra simțurilor, iar acestea se deschisese-ră. Am tras aer în piept. Durerea începea să curgă prin mine, ca niște valuri înghețate. Era atât de puternică, încât mi-au tremurat genunchii. Abia dacă mai puteam să respir.

După o clipă, am simțit mâna lui Vikter pe spatele meu și am știut că era pregătit să mă apuce în caz că m-aș fi îndreptat spre cei doi. Îmi era îngrozitor de greu să stau acolo fără să fac nimic.

Mi-am smuls privirea de la domnul Tulis și m-am forțat să respir adânc, regulat. Mi-am îndreptat ochii larg deschiși spre mulțime, imaginându-mi un zid, unul la fel de mare ca Meterezele, atât de înalt și de gros, încât nici o durere nu putea străpunge prin el. Asta funcționase

întotdeauna în trecut și a funcționat și acum. Ghearele agoniei și-au pierdut din ferocitatea cu care mă strângeau, dar...

Privirea mi s-a agățat de un bărbat blond. Se afla undeva în spate, cu bărbia plecată și chipul acoperit aproape cu totul de șuvițele care-i alunecaseră pe față. Am simțit... ceva arzând prin zidul pe care îl construiseam, ceva ce nu semăna a neliniște însă. Era fierbinte, precum durerea fizică, dar... îmi lăsa un gust amar pe gât, ca și cum aș fi băut acid. Bărbatul trebuie să fi avut dureri, dar...

Tulburată, am închis ochii și mi-am reconstruit zidul până când nu am mai simțit decât bătăile inimii mele. După câteva secunde, am putut să respir adânc și apoi, în sfârșit, senzația ciudată a dispărut. Mi-am deschis ochii în fața tatălui care se ruga.

- *Vă rugăm!* Ne iubim fiul! a strigat. Vrem să-l creștem ca să ajungă un om bun, ca să...

- Va fi crescut în templele lui Rhahar și Ione, acolo unde va fi îngrijit cât timp se va afla în serviciul zeilor, așa cum a fost hotărât de la prima Binecuvântare. Vocea ducelui era de neclintit și plânsetele femeii au crescut. Prin noi, zeii îl protejează pe fiecare dintre voi de ororile din afara Meterezelor. De ceea ce vine din ceață. Și tot ce trebuie să facem este să îi servim. Sunteți dispuși să îi mâniați pe zei doar pentru a ține un copil acasă, să îmbătrânească și poate să se îmbolnăvească și să moară?

Domnul Tulis a scuturat din cap, cu chipul pälind.

- Nu, Excelență, nu am vrea să facem asta, dar este fiul nostru...

- Dar asta cereți, i-a tăiat-o ducele. La o lună de la naștere, i-l veți da Înălților Preoți și vă veți simți onorați făcând asta.

Nemaiputând să privesc chipurile ude de lacrimi, am închis din nou ochii, dorindu-mi să pot îneca într-un fel sunetul inimilor lor frânte. Chiar dacă aş fi putut să o fac însă, de uitat tot n-aş fi uitat. Adevărul era că trebuia să le ascult durerea. Trebuia să îi fiu martoră şi să mi-o amintesc. Să îi serveşti pe zei la temple era o onoare, da, dar şi o pierdere.

- Uscati-vă lacrimile! a implorat ducesa. Ştiţi că aşa este drept şi că este voia zeilor.

Dar nu părea drept. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cerut ca un copil să rămână acasă cu părinţii lui? Ca să crească, să trăiască şi să ajungă un membru folositor societăţii. Nici ducele, nici ducesa nu erau dispuşi să acorde o favoare atât de mică. Cum ar fi putut un muritor să nu fie mişcat de rugămintea mamei, de plânsul ei, de dezolarea disperată a soţului ei?

Dar ştiam deja răspunsul la această întrebare.

Ascendenţii nu mai erau muritori.

Capitolul zece

Am înăbușit un căscat, în timp ce Tawny mă ajută să-mi prind vâlul, simțind că nu am avut nici o clipă de odihnă.

Peste noapte, mintea îmi mersese încontinuu. Nu puteam să-mi iau gândul de la Malessa și de la Rylan, de la amenințarea Celui Întunecat și de la ce se întâmplase cu familia Tulis. Disperarea pură pe care o citisem pe fața mamei în timp ce soțul ei o conducea afară din sală mă bântuia, la fel cum mă bântuia și imaginea mulțimii care se trăsese în lături, lăsându-le cale liberă, ca să treacă. De parcă cererea lor îi lăsase pe soții Tulis întinați de o molimă. La ieșirea lor, cu bebelușul legănat în brațe, sfâșierea pe care o trăiau se proiectase în afară, devenind o entitate tangibilă.

Dar acestea nu erau singurele lucruri care mă chinaseră.

Privirea de pe chipul lui Hawke atunci când urmărise cuplul îndurerat îmi revenea și ea în minte. Furia îi încordase maxilarul și îi strânsese buzele într-o linie fermă. Și el nu fusese singurul din sală care avusese pe chip ceea ce putea fi cu ușurință luat drept resentimente. M-am gândit

la bărbatul blond pe care îl văzusem și la ce simțisem din partea lui. Fusesse, cu siguranță, un soi de durere, pentru că era singurul lucru pe care îl puteam simți la alți oameni. Îmi amintea însă de furia pe care i-o citisem lui Hawke pe chip, pe care o văzusem și pe fețele altora. Bărbați și femei din diferite clase sociale, care nu se uitaseră la soții Tulis cu dezgust, dar care își ațintiseră în schimb ochii la estradă, fără să-și poată ascunde nemulțumirea și amărăciunea. Unii dintre ei își dăduseră deja fiii sau fiicele preoților sau poate se pregăteau să-și dea cel de-al doilea copil la curte după Ritual.

Observaseră ducele și ducesa acele priviri? Mă îndoiam că le observaseră, dar eram sigură că cei din Garda Regală le văzuseră.

Așa cum spusese Vikter, trăiam vremuri tulburi. Nu eram de părere că totul putea fi pus pe seama Descendenților. Parte din vină era a *ordinii naturale a lucrurilor* - a Ritualului, care începea să apară drept ceva nenatural atunci când erau ignorate situații dramatice precum cea a soților Tulis.

Putea fi schimbat felul în care decurgeau lucrurile? Aceasta era o altă întrebare care mă ținuse trează. Eram sigură că zeii aveau destule fiice și destui fii care să-i servească. Aveau la dispoziție întregul regat și ar fi fost cu puțință ca fiecare caz în parte să fie luat în considerație atunci când se hotăra cine trebuia să îi servească pe zei după Ritual. Mulți părinți erau onorați ca fiii lor să facă asta, iar pentru alții o viață în serviciul zeilor era una cu mult mai bună decât cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas acasă. Puteam schimba ceva odată ce mă întorceam în capitală, înainte de Ascensiune? Aveam această putere?

Cu siguranță, aveam mai multă influență decât cavalerii și doamnele de onoare – eu eram Fecioara. Puteam să li vorbesc reginei în numele soților Tulis, iar, dacă aveam să mă întorc de la zei ca Ascendentă, puteam să merg mai departe pe drumul spre schimbare.

Puteam cel puțin să încerc, ceea ce era deja mai mult decât erau dispuși să facă ducele și ducesa. Aceasta era hotărârea pe care o luasem înainte să adorm, doar pentru a mă trezi peste câteva ore pentru a mă întâlni cu Vikter.

-Pari a avea nevoie de un pui de somn! a comentat Tawny în timp ce-mi prindea ultimul lăntișor de vâl.

-Dacă aș putea să fac asta! am oftat.

-N-am idee cum de nu poți moțâi în timpul zilei! Tawny a pășit lângă mine și a îndoit vâlul în așa fel încât să-mi cadă pe mijlocul spatelui. Dă-mi un scaun confortabil, și eu...

-Și tu o să fii ca moartă în câteva minute. Sunt așa invidioasă! Mi-am strecurat picioarele în pantofii albi cu talpa subțire. Odată ce răsare soarele, nu mai pot să dorm.

-Asta pentru că tu nu poți să trândăvești! mi-a răspuns Tawny. Și somnul implică și ceva trândăveală, domeniu în care eu excelez.

Am răs.

-Cu toții trebuie să fim buni la ceva.

S-a strâmbat la mine chiar înainte să se audă o bătaie scurtă în ușă și apoi, imediat, vocea lui Vikter. M-am îndreptat spre ușă bombănind, deși mă așteptam la sosirea lui. Trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa Analia pentru a face rugăciuni, deși, în fapt, timpul se scurgea în timp ce preoteasa mă critica în toate privințele, de la postură la cutele rochiei.

- Dacă vrei să fugi, am să-i spun lui Vikter că ai sărit pe fereastră! s-a oferit Tawny.

Am chicotit.

- Asta nu mi-ar asigura decât un avantaj de cinci secunde.

- Adevărat.

Tawny a ajuns înaintea mea la ușă și a deschis-o larg. Din clipa în care i-am văzut chipul lui Vikter, m-am încordat.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat.

- Ai fost chemată de duce și de ducesă, m-a anunțat el. Am simțit junghiurile neliniștii. Tawny mi-a aruncat o privire agitată.

- Pentru ce?

- Cred că în legătură cu cel care-l va înlocui pe Rylan. În loc să mă simt ușurată, la fel ca Tawny, care își relaxase umerii, neliniștea mie mi s-a accentuat.

- Știi cine este?

L-am urmat pe Vikter în hol. El a scuturat din cap, iar o şuviță de păr blond-cenușiu i-a alunecat pe frunte.

- Nu mi s-a spus.

Nu era ceva neobișnuit, dar mă gândeam că, de vreme ce Vikter urma să lucreze îndeaproape cu cel care avea să-l înlocuiască pe Rylan, avea să fie anunțat printre primii.

- Cum rămâne cu preoteasa Analia? am întrebat, ignorând sprânceana ridicată a lui Tawny, care mă prinsese din urmă.

Da, și eu eram surprinsă că puneam acea întrebare, de vreme ce aproape că preferam să sar pe fereastră decât să petrec o după-amiază ascultând vorbindu-se despre toate

defectele mele. Dar aveam un presentiment rău, neliniștea mi se cuibărise în piept.

- A fost anunțată că nu vor fi întâlniri săptămâna aceasta, mi-a răspuns Vikter. Sunt sigur că ești dezamăgită să auzi asta.

Tawny și-a înăbușit un chicot, în timp ce eu am scos limba pe la spatele lui Vikter. Ne-am croit drum spre capătul aripii castelului, care era, de altfel, destul de pustiu, și ne-am îndreptat spre holul îngust ce dădea spre scara principală. Treptele late de piatră coborau într-un foaiier în care se aflau servitori care ștergeau de praf statuia Penellaphei și pe cea a lui Rhain. Statuile de doi metri jumătate, din calcar, se înălțau în centrul spațiului circular și erau curățate în fiecare după-amiază. Cum ar fi putut fi vreun fir de praf sau de murdărie pe vreuna din ele mă depășea.

Foaierul conducea spre partea din față a castelului, acolo unde se aflau Sala Mare, camerele de zi și atriumul. Vikter ne-a condus însă spre partea dreaptă a statuiilor, pe sub arcada decorată cu o ghirlandă verde, bogată. Masa uriașă de banchet, gândită pentru zeci de meseni, era goală, cu excepția vasei de aur aflate în centru, în care se răsfirau mai mulți trandafiri de noapte cu coadă lungă. Am simțit că rămân fără aer și privirea mi s-a ațintit la trandafiri în timp ce ocoleam masa, îndreptându-ne spre una dintre ușile din partea dreaptă, care fusese lăsată deschisă. Florile, parfumul lor...

Aproape că puteam simți mirosul sângelui.

Tawny mi-a atins ușor umărul, atrăgându-mi atenția. Am tras aer în piept, străduindu-mă să zâmbesc. Privirea ei îngrijorată a rămas asupra mea, în timp ce Vikter deschidea ușa de la unul dintre numeroasele birouri ale

familiei Teerman, acesta fiind unul dintre cele folosite pentru întâlniri mai intime. Mi-am rotit privirea prin încăperea, iar inima mi-a stat în loc.

Nu pentru că ducele stătea la biroul lui negru, cu capul palid aplecat asupra a cine știe ce hârtii pe care le avea în mână. Nici pentru că ducesa stătea la dreapta lui și discuta cu comandantul Jansen. Reacția mea se datora tânărului cu părul brunet care se afla lângă comandant, îmbrăcat în negru, cu armură de piele și fier.

Buzele mi s-au întredeschis, în timp ce inima mi-a coborât tocmai în pântec. Tawny s-a oprit brusc și a clipit des, de parcă doar ce intrase într-o cameră în care dăduse peste unul dintre zei. Și-a îndreptat privirea ușor spre mine, cu colțurile gurii ridicate. Părea curioasă și amuzată, și sunt sigură că, dacă ar fi putut să-mi vadă fața, și-ar fi dat seama că arătam ca și cum aș fi fost gata să fug.

În acea clipă, îmi doream să-i fi spus despre Hawke și Perla Roșie.

Nu-mi venea în minte alt motiv pentru ca Hawke și comandantul să se fi aflat acolo împreună, dar m-am agățat cu disperare de speranța că Vikter se înșelase și că nu avea nimic de-a face cu înlocuirea lui Rylan. Dar care ar fi putut fi motivul atunci?

M-a cuprins o nouă spaimă. Dacă Hawke descoperise că eu fusesem cea de la Perla Roșie? O, zeilor! Părea puțin probabil, dar nu era la fel de puțin probabil și că Hawke avea să-mi devină gardian? Inima începuse din nou să-mi bată - de-a dreptul nebunește!

Ducele și-a ridicat privirea din hârtii, chipul lui rece și frumos netrădând nimic din ce avea să se întâmple.

- Te rog, închide ușa, Vikter!

Toate detaliile încăperii îmi săreau în ochi cu prea mare precizie, în timp ce Vikter se îndrepta să împlinească cererea. Blazonul regal pictat cu aur pe peretele de marmură albă din spatele ducelui era orbitor, iar contrastul dintre pereții goi și stucatura neagră de pe întreaga lungime și lățime a camerei era prea puternic. Se mai afla un singur scaun acolo, în afara celui pe care stătea ducele. Unul cu spetează, plușat, de culoare crem, pe care îl ocupa de obicei ducesa. Cealaltă opțiune pentru a sta jos erau băncile de calcar lustruite, așezate pe trei rânduri ordonate.

Camera era la fel de rece ca ducele, însă era de preferat celeilalte încăperi pe care o alegea de obicei. Cea în care fusesem chemată mult prea des.

- Mulțumesc.

Teerman a înclinat din cap spre Vikter, cu un zâmbet sever, în timp ce cobora pe birou documentul pe care-l avea în mână. Ochii lui negri și goi s-au îndreptat spre locul în care mă aflam, chiar lângă ușă. A strâns din buze și mi-a făcut semn să mă apropiu.

- Te rog, ia loc, Penellaphe!

Cu picioarele în mod straniu amortite, m-am străduit să traversez distanța scurtă, întru totul conștientă de privirea lui Hawke, care îmi urmărea fiecare pas. Nu era nevoie să-l văd ca să știu că mă urmărea. Privirea lui era mereu intensă. M-am așezat pe marginea băncii din mijloc și mi-am împreunat mâinile în poală. Tawny s-a pus pe cea din spatele meu, în vreme ce Vikter s-a tras ca să stea la dreapta mea, între mine și comandant și Hawke.

- Sper că ești bine, Penellaphe? a întrebat ducesa, luând loc pe scaunul de lângă birou.

Sperând să primesc doar întrebări simple, am încuviințat din cap.

-Sunt uşurată să aud asta. M-am temut că a fost prea mult pentru tine să participi la consiliul orăşenesc la atât de scurt timp de la atac.

Pentru prima oară, eram recunoscătoare că purtam vălul. Pentru că, dacă faţa mi-ar fi fost la vedere, nu aş fi putut ascunde cât de ridicolă era acea îngrijorare. Fusesem învineţită. Nu rănită serios sau lovită în piept de o săgeată, așa, ca Rylan. Urma să mă fac bine - eram bine. Rylan n-avea să se mai facă niciodată bine.

-Evenimentele care s-au petrecut în grădină reprezintă motivul pentru care ne-am adunat aici, a luat cuvântul ducele.

Muşchii din lungul gâtului și ai spatelui mi s-au încordat.

-Odată cu moartea lui... Sprâncenele lui blonde s-au ridicat în timp ce eu eram cuprinsă de uluire. Cum îl chema? a întrebat-o pe ducesă, care și-a încrețit fruntea. Pe gardian?

-Rylan Keal, Excelență! a răspuns Vikter înainte să-i strig eu numele.

Ducele a pocnit din degete.

-A, așa! Ryan. Odată cu moartea lui Ryan, ai rămas fără unul din gardieni.

Mi-am strâns degetele în pumni. Rylan. Numele lui era *Rylan*. Nu Ryan.

Nimeni nu l-a corectat.

-Din nou..., a adăugat după un moment de tăcere, buzele contorsionându-i-se într-o caricatură de zâmbet. Doi gardieni pierduți într-un an. Sper că nu devine un obicei! O spusese de parcă, cine știe cum, eu eram de vină. În fine, odată cu apropierea Ritualului - și a Ascensiunii -, Vikter nu poate rămâne singurul care să te vegheze

Indeaproape, a continuat Teerman. Trebuie să-l înlocuim pe Ryan.

Mi-am mușcat obrazul.

-Ceea ce, presupun că ți-ai dat seama deja, explică de ce sunt aici comandantul Jansen și gardianul Flynn.

Se prea poate să mi se fi tăiat respirația.

-Gardianul Flynn îi va lua locul lui Ryan din acest moment! a spus ducele, confirmând ce bănuisem din clipa în care pășisem în cameră - dar să îl aud spunând-o cu voce tare era altceva. Sunt sigur că este surprinzător, având în vedere că este nou la noi în oraș și că este un membru destul de proaspăt al Gărzii Regale.

Exact întrebările pe care mi le puneam. Ducele părea să și le pună la rândul lui.

-Sunt mai mulți gardieni de pe Metereze care așteaptă să fie promovați, iar aducerea lui Hawke nu este o lipsă de considerație față de ei. Ducele s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat picioarele. Dar comandantul ne-a asigurat că Hawke este mai potrivit pentru această misiune.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

-Poate că gardianul Flynn este nou în oraș, dar aceasta nu este o slăbiciune. El poate să vadă cu ochi proaspeți posibilele amenințări! a vorbit comandantul Jansen, aproape redând cuvintele lui Vikter. O mulțime de gardieni ar fi trecut cu vederea posibilitatea ca în Grădinile Reginei să existe un punct slab. Nu din cauza lipsei unor abilități...

-Discutabil, a murmurat ducele.

Comandantul a continuat, ignorând cu înțelepciune comentariul:

-Ci pentru că există un simț fals al siguranței și o complacere care apare adesea atunci când cineva trăiește

Intr-un loc pentru prea mult timp. Hawke nu are o astfel de familiaritate.

- Are, de asemenea, experiența recentă a pericolelor de dincolo de Metereze, a vorbit ducesa, și eu mi-am concentrat privirea asupra ei. Ascensiunea ta va avea loc în mai puțin de un an, dar, chiar dacă vei fi chemată mai devreme decât ne așteptăm sau abia pentru Ascensiune, faptul că vei avea pe cineva cu o astfel de experiență este de neprețuit. Nu va trebui să apelăm la hăițașii noștri pentru a ne asigura că drumul tău spre capitală va fi pe cât de sigur cu putință. Descendenții și Cel Întunecat nu sunt singurii de care trebuie să te temi acolo, afară, să știi.

Știam.

Iar ceea ce spunea avea sens. Nu existau prea mulți hăițași, și nu mulți gardieni erau pregătiți să călătorească în afara Meterezelor. Ar fi trebuit să fie extraordinar de buni la...

Ucis.

Nu la asta spusese Hawke că se pricepea foarte bine?

- Faptul că este posibil să fii chemată în capitală pe neașteptate a jucat un rol în decizia pe care am luat-o! a declarat Jansen. Plănuim călătoriile în afara Meterezelor cu cel puțin șase luni înainte și este posibil ca, atunci când sau dacă regina îți va solicita prezența în capitală, să fim nevoiți să îi așteptăm pe hăițași să se întoarcă. Avându-l pe Hawke am putea, în mare parte, să evităm această situație.

Zei mă urau.

Și asta nu era întocmai surprinzător, având în vedere toate lucrurile interzise pe care le făceam în mod regulat. Poate mă urmăriseră, iar aceasta era pedeapsa mea.

Căci, altfel, cum de se gândise comandantul că nici un alt gardian de pe Metereze nu era mai potrivit sau mai bine antrenat?

Era Hawke *chiar* atât de bun?

Mi-am mișcat atunci capul involuntar, fără să gândesc. Am privit spre locul în care se afla Hawke și i-am întâlnit ochii ațintiți asupra mea. Am simțit un fior pe șira spinării. El și-a plecat capul, semn că m-a văzut, și aș fi putut să jur că avea o urmă de strălucire în ochii de culoarea chihlimbarului, de parcă ar fi fost amuzat de toate astea. Însă era cu siguranță vorba doar despre paranoia mea.

- Ca membru al Gărzii Regale personale a Fecioarei, este posibil să apară situații în care să o vezi fără vâl. Tonul ducesei era blând, poate chiar puțin milos, și atunci m-a lovit. Știam ce urma să se întâmple. Ți-ar putea distra atenția să vezi fața cuiva pentru prima oară, mai ales a unei Alese, și asta ți-ar putea afecta abilitatea de a o proteja. De aceea, zeii permit această excepție.

Cumva, fusesem atât de distrasă de spaima de a fi descoperită, încât uitasem ce se întâmplase atunci când Rylan fusese adus să lucreze alături de Vikter.

- Comandante Jansen, te rog să aștepti afară, a spus ducele.

Privirea mi s-a îndreptat glonț spre el. Avea pe chip un zâmbet cu totul satisfăcut, deloc forțat sau tensionat. Nici nu mi-am dat seama că ieșise comandantul până când s-a auzit țâcănitul ușii care s-a închis în urma lui, făcându-mă să tresar.

- Ești pe cale să vezi cu ochii tăi ceea ce numai puțini au văzut: o Fecioară fără vâl! I-a anunțat Teerman pe Hawke.

Însă el avea privirea ațintită asupra mea, spre mâinile care îmi tremurau în poală.

Pe fața ducelui a apărut un zâmbet care mi-a întors stomacul pe dos.

- Penellaphe, te rog, arată-ți chipul!

Capitolul unsprezece

Existaseră în viața mea câteva episoade în care realitatea îmi păruse mai mult ca un vis.

Noaptea în care auzisem țipetele mamei și strigătele tatei, care îmi cerea să fug, era unul dintre ele. Totul apăruse ca prin ceață, de parcă aș fi fost acolo, dar cumva separată de trupul meu. Măcelul părinților mei fusese cu mult mai traumatizant decât ce se întâmpla acum. Și, cu toate acestea, eram foarte aproape de a fi descoperită. Și dacă Hawke avea să-i spună ducelui unde fusesem...

Mi s-a uscat gura, și mi-am simțit gâtul strâns parcă de un pumn invizibil.

Poate că Vikter avusese dreptate când spusese că îmi doream să fiu considerată nevrednică. Dar, chiar și dacă ar fi fost adevărat, mi-aș fi dorit să fiu cât mai departe cu putință de duce dacă și când s-ar fi întâmplat asta.

Hawke nu îmi văzuse tot chipul în noaptea de la Perla Roșie, dar văzuse suficient încât să mă poată recunoaște. La un moment dat era clar că avea să-și dea seama. Probabil după ce m-ar fi auzit vorbind. Nu mă gândisem însă că acel moment ar fi putut fi în prezența ducelui și a ducesei.

- Penellaphe. Tonul ducelui avea o urmă de amenințare. Întârziam prea mult. Nu avem toată ziua la dispoziție.

- Las-o puțin, Dorian! Ducesa s-a întors spre soțul ei. Știi de ce ezită. Avem timp.

Nu ezitam din cauza a ceea ce credeau ei - motivul care îl făcea pe duce să zâmbească cu atâta încântare. Desigur, nu mă simțeam confortabil să-mi descopăr chipul - cicatricile - în fața lui Hawke. Adevărul era însă că acesta era ultimul lucru la care mă gândeam în acea clipă, însă probabil că ducele se delecta în sinea lui.

Bărbatul ăla pur și simplu mă ura.

Dorian Teerman se prefăcea că nu mă ura, că mă considera un miracol, o Aleasă, la fel cum credea soția lui. Dar eu știam adevărul. Timpul pe care îl petrecusem în celălalt birou al lui îmi demonstrase exact care era părerea lui despre mine.

Nu eram sigură ce anume din mine îl făcea să mă urască, dar trebuia să fi fost ceva. Din câte știam eu, se purta întru câtva decent cu cavalerii și doamnele de onoare. Dar cu mine? Nu adora nimic mai mult decât să descopere ceva care mă făcea să nu mă simt confortabil și apoi să-l exploateze. Și, dacă chiar voiam să-i fac ziua frumoasă, trebuia să-i ofer un motiv de dezamăgire, o scuză ca să-și continue lecțiile.

Cu fața roșie ca focul - mai mult din cauza furiei și a frustrării decât a rușinii -, mi-am întins mâna după clemele care țineau lăncișoarele în aceeași clipă în care s-a ridicat și Tawny, aproape rupându-mi-le. Vălul s-a slăbit și, înainte să alunece, Tawny i-a prins marginile și m-a ajutat să-l trag.

Aerul rece mi-a mângâiat obrazii și gâtul. M-am uitat direct la duce. Nu sunt sigură ce a citit pe fața mea, dar

zâmbetul i-a pălit, iar ochii i s-au preschimbât în așchii de obsidian. Și-a încleștat dinții, și, deși știam că nu ar fi trebuit să o fac, nu m-am putut abține...

Am zâmbit.

Era doar umbra unui zâmbet, care probabil trecuse neobservată de toți cu excepția ducelui, pentru că el o văzuse. Știam.

Eram sigură că aveam să plătesc pentru asta mai târziu, dar, deocamdată, nu îmi păsa.

Cineva s-a mișcat la dreapta mea, punând capăt momentului dintre mine și duce și aducându-mi aminte că nu eram singuri în încăperea. El nu era singurul care mă privea.

Partea dreaptă a feței mele îi era vizibilă lui Hawke, partea despre care ducele spunea adesea că este frumoasă. Cea care semăna, probabil, cu a mamei.

Am respirat ușor și mi-am întors capul, până când am ajuns față în față cu Hawke. Fără semiprofiluri. Fără să mă ascund, fără o mască cu care să îmi acopăr cele două cicatrici. Aveam părul împletit într-o coadă și apoi strâns în coc - nici el nu ascundea nimic. Putea să vadă tot ce fusese dezvelit la Perla Roșie și ceea ce fusese ascuns. A văzut cicatricile. M-am pregătit sufletește. Așa cum știa și ducele că aveam să fac, pentru că, în adâncul sufletului meu, indiferent de ceea ce credea Teerman, reacția lui Hawke avea să mă afecteze.

Să mă doară mai mult decât ar fi trebuit.

Dar n-aveam să arăt asta!

Mi-am ridicat bărbia și am așteptat privirea șocată și plină de repulsie sau, chiar mai rău, de milă. Nu mă așteptam la altceva. Frumusețea era foarte invidiată

și dorită, iar perfecțiunea – cu atât mai mult. Pentru că frumusețea era considerată divină.

Privirea aurie a lui Hawke mi-a cercetat fața, atât de intens, încât am simțit-o ca pe o mângâiere în jurul cicatricilor, a obrazilor și apoi a buzelor. M-a trecut un fior atunci când ochii i s-au întors spre ochii mei. Privirile ni s-au contopit. Am stat așa. Aerul părea să fi dispărut din încăperea, iar eu m-am înroșit, încălzită, de parcă aș fi stat prea mult timp în soare.

Nu știam ce era în ochii lui, dar nu șoc, nici repulsie și în nici un caz milă. Chipul lui nu arăta indiferent. Era ceva acolo, în ochii și pe buzele lui, dar nu-mi dădeam seama ce.

Apoi însă, a vorbit ducele, pe un ton fals agreabil:

– Este cu adevărat o operă de artă, nu-i așa?

M-am încordat.

– Jumătate din fața ei este o operă de artă, a murmurat ducele, carnea răcindu-se pe mine și apoi luând foc, în vreme ce stomacul mi se întorsese pe dos. Cealaltă jumătate este un coșmar.

Mi-a trecut un fior prin brațe, dar am stat cu capul sus și am rezistat pornirii de a apuca ceva, *orice*, cu care să arunc în capul ducelui.

Ducesa a spus ceva, nu eram prea sigură ce. Hawke, privindu-mă în continuare adânc în ochi, a pășit în față.

– Amândouă jumătățile sunt la fel de frumoase ca întregul.

Mi-am întredeschis buzele ca să iau aer. Nici măcar nu m-am putut întoarce pentru a vedea reacția ducelui, deși eram convinsă că era furibund.

Hawke și-a așezat mâna pe mânerul sabiei lui și s-a plecat ușor, fără să-și ia o clipă ochii de la mine.

-Cu sabia și cu viața mea, jur să te apăr, Penellaphe! a grăit el, cu voce adâncă și catifelată, care îmi amintea de bogăția și decadența ciocolatei. Din această clipă, până în clipa de pe urmă, sunt al tău.

Am închis ușa de la dormitor în urma mea și m-am rezemat de ea, respirând greoi. Îmi spusese numele atunci când făcuse jurământul de a-mi fi gardian. Nu pentru ceea ce reprezentam, ci pentru *cine* eram, și asta...

Asta nu fusese așa cum trebuia să fie.

„Cu sabia și cu viața mea, jur să te apăr, Fecioară, Aleasă. Din această clipă, până în clipa de pe urmă, sunt al tău.”

Așa depusese jurământul Vikter – la fel Hannes și apoi Rylan.

Oare comandantul nu îl informase pe Hawke care erau cuvintele potrivite? Nu-mi puteam închipui că uitase. Privirea ducelui, după ce Hawke încheiase, ar fi putut să aprindă în flăcări și iarba udă.

Tawny s-a întors cu fața la mine, rochia ei de un albastru pal foșnindu-i în jurul gleznelor.

-Hawke Flynn este gardianul tău, Poppy.

-Știu.

-Poppy! mi-a repetat ea numele, strigând practic. Acela... A arătat cu degetul spre hol. Este gardianul tău!

Inima îmi bubuia în piept.

-Vorbește mai încet!

M-am îndepărtat de ușă și am tras-o pe Tawny de mână după mine.

-Stă probabil afară...

- În calitate de gardian al tău - personal! a declarat a treia oară.

- Știu.

Cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, am tras-o spre fereastră.

- Și știu că va suna îngrozitor, dar trebuie să o spun. Nu pot să mă abțin. Avea ochii mari de entuziasm. Este o mare îmbunătățire.

- Tawny! i-am răspuns, eliberându-mi mâna din a ei.

- Știu. Recunosc că sună rău, dar a trebuit să o spun. Și-a dus mâna la piept și a aruncat din nou o privire spre ușă. E destul de... interesant de privit.

Într-adevăr.

- Și e în mod clar interesat să avanseze în rang.

S-a încruntat în vreme ce s-a întors spre mine.

- De ce ai spune asta?

M-am holbat la ea, întrebându-mă dacă fusese atentă vreun pic la ce spusese ducele.

- Tu ai auzit vreodată despre un gardian regal atât de tânăr?

Tawny a strâmbat din nas.

- Nu. N-ai auzit. Asta îți aduce prietenia comandantului Gărzii Regale! am punctat, cu inima bătând nebunește. Nu pot să cred că nu au găsit un alt gardian regal la fel de bine pregătit.

Tawny a deschis gura, a închis-o, apoi a mijit ochii.

- Ai o reacție foarte ciudată, neașteptată.

Mi-am pus mâinile-n sân.

- Nu știu ce vrei să spui.

- Nu știi? L-ai urmărit antrenându-se în curte...

- Ba nu!

O, ba da.

Tawny își lăsă capul pe-o parte.

- Am fost cu tine de mai multe ori ca să-i urmărim pe gardieni antrenându-se de la balcon, și tu nu erai atentă la oricine. Tu erai atentă la *el*.

Am strâns din buze.

- Pari aproape supărată că a fost numit gardianul tău, și, dacă nu cumva e vorba despre ceva ce nu mi-ai spus, n-am idee de ce.

Erau multe lucruri pe care nu i le spuseseam.

Suspiciunea pe care o avea în privire a început să crească.

- Ce nu mi-ai spus? A zis *el* ceva?

- Când ar fi avut ocazia să-mi spună ceva? am întrebat moale.

- La cât te furișezi tu prin castelul ăsta, sunt sigură că auzi o mulțime de lucruri, fără să vorbești neapărat cu acea persoană! a punctat Tawny și apoi a făcut un pas în față. Și-a coborât vocea. L-ai auzit zicând ceva de rău?

Am scuturat din cap.

- Poppy...

Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Tawny să creadă că Hawke făcuse ceva rău. De aceea mi-am dat drumul la gură. Sau pentru că nu mai puteam ține în mine.

- L-am sărutat!

Și-a întredeschis buzele.

- Ce?

- Sau *el* m-a sărutat pe mine! m-am corectat. Ei bine, ne-am sărutat. Am împărtășit un sărut...

- Am înțeles! a chițăit, respirând apoi adânc. Când s-a petrecut asta? Cum? Și de ce aflu abia acum?

M-am prăbușit pe unul dintre scaunele cu spetează de lângă șemineu.

- A fost... A fost în noaptea în care am mers la Perla Roșie.

- Știam eu! Tawny a bătut din picior. Știam că s-a întâmplat ceva! Te purtai prea ciudat - erai prea îngrijorată c-o să dai de necaz. Ah! Îmi vine să azvârl cu ceva în tine! Nu pot să cred că n-ai spus nimic. Eu aș fi trâmbițat asta de pe vârful castelului!

- Tu ai țipa pentru că poți să o faci. Tu nu ai păți nimic. Dar eu?

- Știu. Știu. E interzis și toate cele. S-a repezit spre celălalt scaun și s-a așezat, aplecându-se spre mine. Dar eu sunt prietena ta. Se presupune că ar trebui să împărtășești cu prietenii genul acesta de lucruri.

Prietenă.

Voiam din tot sufletul să cred că eram prietene - că am fi prietene dacă n-ar fi fost legată de mine.

- Îmi pare rău că nu am spus nimic. Doar că... Am făcut o mulțime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac, însă asta... asta e altceva. M-am gândit că, dacă nu voi spune nimic, va... nu știu...

- Va dispărea? Că zeii nu vor ști? Tawny a scuturat din cap. Dacă zeii au aflat despre asta, știau și despre celelalte, Poppy.

- Știu, am șoptit.

Mă simțeam îngrozitor, însă nu puteam să-i mărturisesc de ce nu îi spuseseam. Nu voiam să o rănesc - simțeam că acela era cuvântul. Nu trebuia să-mi deschid simțurile ca să știu asta.

- Te iert pentru că nu mi-ai spus dacă îmi vei descrie în cele mai mici detalii ce s-a întâmplat.

Am zâmbit larg și apoi i-am împlinit dorința. Ei bine, pe-aproape. În timp ce-mi scoteam încet vâlul și mi-l

strângeam în poală, i-am povestit cum ajunsese în cameră cu Hawke și că el crezuse că eram Britta. I-am spus că, după ce și-a dat seama că nu eram ea, s-a oferit să facă orice îmi doream și că m-a rugat să îl aștept să se întoarcă. Nu i-am povestit însă despre toate *locurile* în care mă sărutase.

Tawny se uita la mine mai uluită decât fusese Agnes atunci când își dăduse seama că sunt Fecioara.

-O, zeilor! Poppy!

Am încuviințat ușurel din cap.

-Ce mi-aș fi dorit să fi rămas!

-Tawny! am oftat.

-Ce? Nu poți să negi că ți-ai fi dorit să fi rămas. Măcar un pic.

Nu puteam să neg.

-Fac pariu că n-ai mai fi acum Fecioară dacă ai fi rămas!

-Tawny!

-Ce? a zis ea amuzată. Glumesc, dar sunt sigură că *abia* dacă ai mai fi rămas Fecioară. Spune-mi, ți-a... plăcut? Sărutul?

Mi-am mușcat buza, aproape dorindu-mi să pot minți.

-Da.

-Atunci, de ce ești așa supărată că este gardianul tău?

-De ce? Hormonii îți întunecă probabil judecata.

-Mersi, dar hormonii îmi întunecă întotdeauna judecata.

Am pufnit.

-Mă va recunoaște. Mă va recunoaște imediat ce mă va auzi vorbind, nu-i așa?

-Îmi închipui că da.

-Dacă va merge la duce și îi va spune că am fost la Perla Roșie? Că... i-am permis să mă sărute? „Și să facă

și altele", și-a zis ea, dar în acest punct sărutul era deja suficient de rău. Cred că e unul dintre cei mai tineri gardieni regali, dacă nu *cel mai* tânăr. E clar că vrea să avanseze, și ce mod mai bun de a face asta decât intrând în grațiile ducelui? Știi cum sunt tratați favoriții lui dintre gardieni sau dintre servitorii? Sunt tratați practic mai bine decât cei de la curte.

- Nu cred că este interesat să-i intre *Excelenței Sale* în grații! m-a combătut ea. A zis că ești frumoasă.

- Sunt sigură că era doar drăguț.

Tawny s-a holbat la mine de parcă tocmai i-aș fi mărturisit că mănânc păr de câine.

- În primul rând, chiar ești frumoasă. Știi asta...

- Nu am spus ce am spus ca să obțin complimente...

- Știu, dar simt eu nevoia să ți-o amintesc! Mi-a zâmbit larg. N-ar fi avut de ce să răspundă nesimțirii care-l caracterizează pe duce.

Mi-a venit să râd.

- Ar fi putut să-l ignore și să continue cu jurământul *Gărzii Regale*, pe care, apropo, l-a făcut să sune... *sexy*.

- Da. Am recunoscut, gândindu-mă că nu mi-aș fi dat seama de asta înainte de noaptea de la *Perla Roșie*. Da, așa a făcut.

- Aproape că am simțit nevoia să-mi fac vânt, să știi. Dar să ne întoarcem la partea importantă. Crezi că te-a recunoscut deja?

- Nu știu. Mi-am lăsat capul pe speteaza scaunului. În acea noapte aveam masca, iar el nu mi-a scos-o, dar eu cred că aș putea să recunosc pe cineva cu sau fără mască.

Tawny a încuviințat din cap.

- Mi-ar plăcea să cred că aș putea să o fac și m-aș aștepta ca un gardian regal să poată, de asemenea.

- Atunci, înseamnă că a ales să nu spună nimic. Nu scose nici un cuvânt cât el și Vikter ne conduseseră până la odăile mele. Deși este posibil să nu mă fi recunoscut. Încăperea era slab luminată.

- Dacă nu te-a recunoscut încă, îmi închipui că o va face atunci când vei vorbi, așa cum ai spus. N-ai cum să fii complet tăcută de fiecare dată când ești în preajma lui. Ar fi suspicios.

- Bineînțeles.

- Și bizar.

- De acord.

Am început să mă joc cu lăntișoarele de la vâl.

- Nu știu. Ori nu m-a recunoscut, ori m-a recunoscut și a ales să nu spună nimic. Poate așteaptă ceva.

Tawny și-a coborât sprâncenele.

- Ești o persoană incredibil de suspicioasă.

Am vrut să neg, dar mi-am dat seama că nu puteam să o fac. Am ales cu înțelepciune să tac.

- Probabil nu te-a recunoscut.

M-a cuprins un amestec straniu de ușurare și dezamăgire, cu un strop de nerăbdare.

- Știi ce?

- Ce?

- Nu știu dacă sunt ușurată sau dezamăgită că nu m-a recunoscut. Sau dacă sunt entuziasmată că s-ar putea s-o fi făcut-o. Am scuturat din cap și am râs. Nu știu, dar nu contează. Ce... ce s-a întâmplat între noi a fost ceva singular. A fost doar așa... o chestie. Nu se poate repeta.

- Sigur! a murmurat Tawny.

- Nu că m-aș gândi măcar că ar vrea să repete ce a fost între noi, mai ales acum că știe că am fost eu. Asta dacă știe.

- Aha.

- Dar ce încerc să spun e că este ceva ce nici nu trebuie luat în considerație. Singurul lucru care contează este ce va face cu informațiile pe care le deține! am încheiat, cu un nod în gât.

Tawny arăta de parcă s-ar fi pregătit să mă aplaude.

- Știi ce cred eu?

- Mai că mi-e frică să aflu.

Ochii ei căprui au licărit.

- Lucrurile sunt pe cale să devină mult mai interesante pe aici!

Capitolul doisprezece

A doua zi după-amiaza, mă aflu în atriumul aerisit, încălzit de soare, alături de Tawny și nu una, ci două doamne de onoare, întrebându-mă cum reușisem să ajung în acea situație.

Incursiunile mele în afara odăilor personale erau întotdeauna bine organizate, mai ales atunci când mergeam în atrium, astfel încât în încăpere să nu se mai afle și alte persoane. Atunci când ajunsesem, cu vreo treizeci de minute în urmă, era gol, ca de obicei.

Situația se schimbase imediat după ce mă așezasem și pusesem mâna pe sendvișurile mici pe care Tawny le confiscase din cealaltă cameră. Loren și Dafina își făcuseră apariția și, chiar dacă stăteam așa cum fusesem instruită să stau - cu mâinile împreunate strâns în poală și cu picioarele ascunse sub tivul ivoar al rochiei -, tot mă aflu într-o încăpere în care nu ar fi trebuit să mă aflu.

Nu atât timp cât doamnele de onoare erau prezente, iar ele se așezaseră confortabil la masa la care stăteam eu și Tawny. S-ar fi putut ușor interpreta că interacționez cu ele, lucru care era strict interzis de către preoți și preotese. Interacțiunea ar fi fost, conform lor, prea familiară.

Eu nu interacționam însă. Îmi închipuiam că eram un portret al serenității. Sau că aș fi putut fi cu ușurință confundată cu una dintre statuile Fecioarelor cu vâl. Poate că păream calmă la exterior, însă în interior eram pur și simplu extenuată, un ghem de nervi. În parte, pentru că nu reușisem să mă odihnesc cu o noapte înainte – bine, nu reușeam să mă odihnesc așa cum trebuia de ceva timp. La asta contribuia faptul că eram sigură că eu aveam să fiu învinovățită pentru prezența Dafinei și a lui Loren. Nici măcar nu eram sigură că aveam voie să stau în atrium. Înainte nu avusesem probleme, dar nici nu-mi vorbise nimeni despre asta. Până atunci, nu mă văzuse acolo decât vreun servitor rătăcit sau un gardian. Și acestea nu erau singurele motive care mă făceau să fiu agitată și neliniștită.

Cauza principală se afla în colțul opus locului în care stăteam eu, cu mâna pe mânerul sabiei, cu ochii atenți de culoarea chihlimbarului.

Hawke.

Era ciudat să îl văd stând acolo. Și nu doar pentru că Rylan era de obicei cel care ne supraveghea în după-amiezile în care luam uneori masa cu Tawny în atrium. Ci din cauză că totul era atât de diferit cu Hawke acolo. De obicei, Rylan se uita pe fereastră sau își petrecea cea mai mare parte a timpului discutând cu vreunul dintre ceilalți gardieni de prin preajmă, pierzând vremea la intrare. Hawke era însă diferit. Găsise locul din care putea să privească întregul spațiu puternic luminat și grădinile de afară.

Din fericire, ferestrele nu dădeau spre trandafiri.

Din nefericire, privirea îmi era atrasă constant de fântâna arteziană cu statuia Fecioarei.

După o singură zi, devenise dureros de evident cât de relaxat ajunsese Rylan în privința siguranței. În apărarea lui, înainte nu existaseră atentate, dar adevărul era că se înmuiase. Uram că trebuia să recunosc asta. Mi se părea că-l trădez. Însă acesta nu era singurul lucru care făcea ca acest prânz să fie atât de diferit de celelalte. Mai era și apariția celor două doamne de onoare. Bănuiam că era prima oară când se aflau în atrium de când ajunseseră la castelul Teerman, după Ritualul lor.

Dafina, cea de-a doua fiică a unui negustor bogat, își flutura evantaiul liliachiu de mătase, de parcă ar fi încercat să ucidă o insectă invizibilă. Chiar dacă razele soarelui de la amiază poleiau încăperea, în atrium era destul de răcoare, și mă îndoiam că Dafina se încălzise excesiv între un sandwich cu castravete și o cană de ceai.

Lângă ea, Loren, cea de-a doua fată a unui comerciant de succes, aproape că renunțase să mai coasă cristalele pe masca pe care și-o pregătea pentru Ritual, dedicându-se în schimb urmării tuturor mișcărilor pe care gardianul regal cu părul negru le făcea. Eram sigură că știa cu precizie de câte ori respirase Hawke în ultimul minut.

În adâncul meu, știam de ce nu mă ridicasem ca să părăsesc încăperea, așa cum trebuia să o fac, așa cum aștepta Tawny să o fac. Știam de ce riscam să fiu pedepsită doar pentru că stăteam și-mi vedeam de treaba mea.

Eram *fascinată* de atitudinea celor două doamne de onoare.

Loren făcuse deja diverse lucruri ca să-i atragă atenția lui Hawke. Își scăpase săculețul cu cristale – pe care Hawke o ajutase, ca un cavaler, să îl ridice –, în timp ce ea se prefăcea fascinată de o pasăre cu aripi albastre care țopăia pe crengile unui copac de lângă fereastră. Asta

o provocase pe Dafina să pretindă că o lua cu leșin - habar nu am din ce cauză. Cumva, decolteul rochiei ei albastre alunecase în jos, atât de mult, încât mă întrebam cum de reușise să nu se reverse cu totul din rochie.

Eu n-aș fi putut ieși din rochia mea nici dacă ar fi luat foc.

Rochia mea era plină de mărgeluțe și avea mâneci lungi și un corsaj care îmi ajungea aproape până-n gât. Materialul era prea subțire și prea delicat ca să-mi pot prinde pumnalul la coapsă. De îndată ce mă schimbam în altceva însă, avea să-și reia locul.

Cavaler adevărat, Hawke o condusesse pe Dafina la fotoliu și îi adusesse un pahar cu apă. Ca să nu rămână mai prejos, Loren oftase brusc din cauza unei dureri de cap inexplicabile, care venise din senin și de care se vindecase ca prin minune atunci când Hawke îi oferise un zâmbet, care-i scotea la iveală gropița din obrazul drept.

Nu fusese vorba despre nici o durere de cap, așa cum nu fusese nici un leșin. Îmi deschisesem simțurile de curiozitate și nu simțisem nici o durere sau vreun chin din partea nici uneia din ele, în afara unei urme de tristețe. M-am gândit că ar putea fi din cauza morții Malessei, deși nici una din ele nu vorbea despre ea.

-Știi ce am auzit? Dafina și-a pocnit evantaiul și și-a mușcat buza de jos, cu ochii la Hawke. Cineva... A lungit cuvântul și apoi și-a coborât vocea. A vizitat frecvent unul dintre acele... Privirea i s-a mutat asupra mea. Localuri din oraș.

-Localuri? a întrebat Tawny, renunțând să se mai prefacă neatentă.

Nu puteam să o învinuiesc. Era prietenă cu ele și, chiar dacă doamnele de onoare știau foarte bine că nu ar trebui

să stea alături de mine, Tawny părea la fel de intrigată de comportamentul lor pe cât eram și eu.

Dafina i-a aruncat o privire cu subînțeles.

-Știi tu, genul acela în care femeile și bărbații se duc adesea ca să joace cărți și alte jocuri.

Tawny a ridicat din sprâncene.

-Vorbiți despre Perla Roșie?

-Încercam să fiu discretă, a oftat Dafina. Și-a îndreptat privirea direct spre mine. Dar da.

Mai că mi-a venit să râd de încercarea Dafinei de a mă proteja. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că fusem acolo.

-Și ce ai auzit că ar face în astfel de locuri? Tawny m-a îmboldit cu piciorul pe sub masă. Îmi închipui că merge acolo ca să joace cărți, nu? Sau tu crezi că...? Și-a dus o mână în dreptul inimii și s-a cufundat în scaunul ei cu un oftat. Din coafura complicată, care încerca zadarnic să-i țină în frâu părul, i-a alunecat o buclă. Sau tu crezi că ia parte la altfel de... jocuri?

Tawny știa exact ce făcea Hawke la Perla Roșie.

Voiam să-i dau una... elegant, firește.

-Sunt sigură că nu face altceva decât să joace cărți.

Loren și-a arcuit o sprânceană și și-a lipit evantaiul roșu de decolteul albastru intens al rochiei. Contrastul dintre evantai și rochie era... atroce, dar și interesant. Privirea mi s-a mutat asupra măștii ei. Pe material erau cusute deja cristale în toate culorile. Eram convinsă că, după ce o termina cu ea, avea să arate ca și cum ar fi vomitat un curcubeu pe fața ei.

-Dacă asta-i tot ce face, atunci ar fi... dezamăgitor.

-Îmi imaginez că face tot ce fac și ceilalți când merg acolo! a comentat Tawny, umorul pulsând în fiecare

cuvânt pe care-l rostea cu dulceață. Caută pe cineva cu care... să-și petreacă timpul liber.

Privirea ei ghidușă a alunecat spre mine.

Aveam de gând să înlocuiesc zahărul pe care Tawny adora să și-l verse în cafea cu sare grunjoasă.

Știa că eu nu aveam să spun nimic, că n-aveam cum să zic ceva. Nu aveam voie să discut cu doamnele de onoare și încă nu vorbisem cu Hawke sau în preajma lui. Și, în afară de faptul că mă întrebasese dacă voiam să fac ceva după cină seara trecută, la care eu clătinasem din cap, nici el nu vorbise cu mine.

La fel ca înainte, nu eram sigură dacă mă simțeam ușurată sau dezamăgită.

- N-ar trebui să faci astfel de aluzii în compania în care ne aflăm, a sugerat Dafina.

Tawny s-a înecat cu ceaiul, iar eu mi-am dat ochii peste cap pe sub vâl.

- Îmi închipui că dacă, domnița Willa ar fi trăit acum, l-ar fi atras în pârza ei de păianjen! a grăit Loren.

Asta mi-a trezit interesul. Vorbea oare despre acea Willa Colyns?

- Și apoi, ar fi scris despre el în jurnalul ei.

Chiar despre ea vorbea.

Domnița Willa Colyns fusese o femeie care locuise în Masadonia cu vreo 200 de ani în urmă. Din câte se părea, avusese... o viață amoroasă foarte activă. Domnița Colyns își descrisese destul de explicit aventurile într-un jurnal care fusese depozitat în ateneul orașului ca un soi de scriere istorică. Mi-am propus să nu uit să îi cer lui Tawny să-mi facă rost de acel jurnal.

- Am auzit că scria doar despre cei mai talentați... *parteneri!* a șoptit Dafina cu un chicot. Așa că, dacă ar fi fost să ajungă în acele pagini, știți ce ar fi însemnat asta.

Știam ce însemna asta.

Datorită lui.

Privirea mi-a alunecat spre Hawke. Pantalonii negri și tunica i se lipeau de trup ca o a doua piele, și nu puteam să le învinovățesc pe Dafina și pe Loren pentru că își întorceau mereu ochii spre el. Era înalt și zvelt, iar sabia pe care o avea prinsă în talie, precum și cea din lungul soldului arătau că era pregătit să facă față la mai mult decât niște doamne slabe de inimă. Mantia albă a Gărzii Regale era un accesoriu nou, care îi drapa umerii.

Emana însă și un soi de tensiune, ca și cum prin încăperea ar fi circulat un flux energetic. Toți cei din jurul său simțeau, probabil, asta.

Privirea mi-a alunecat spre pieptul lui, amintindu-mi cât de puternic era, chiar și fără armură. Am simțit fierbințeala inundându-mi obrajii. O greutate care îmi devenise de curând familiară mi s-a lăsat pe piept, făcând mătasea rochiei să pară aspră pe pielea mea brusc sensibilă și înroșită.

Poate că mi-ar fi fost și mie de folos un evantai din acela stupid.

Mi-am înăbușit un mormăit. Îmi venea să-mi dau două palme. Dar, de vreme ce asta nu prea era o opțiune, am sorbit din ceai, încercând să ud uscăciunea inexplicabilă pe care o simțeam pe gât și să mă concentrez din nou asupra Dafinei și a lui Loren. Vorbeau despre Ritual acum, iar entuziasmul lor îmi dădea o senzație de vertij.

Mai era doar o săptămână până la sărbătoarea care avea loc în noaptea de Luna Recoltei¹.

Entuziasmul lor era molipsitor. Fiind primul meu Ritual, aveam să fiu prezentă, mascată și fără să port alb. Cei mai mulți n-aveau să știe că eu sunt Fecioara. Deși cei doi gardieni care aveau să mă însoțească tot timpul ar fi putut să mă dea de gol. Cu toate acestea, un fior de nerăbdare, amestecat cu grijă, s-a strecurat în mine, în timp ce ochii mei își căutau din nou drumul spre Hawke.

Am simțit un gol în stomac.

Dacă m-ar fi văzut cu masca, și-ar fi dat seama că eu eram fata din camera de la Perla Roșie? Ar fi contat măcar? Până la Ritual, și-ar fi dat seama, nu-i așa? Asta dacă nu știa deja.

Stătea cu picioarele bine proptite în podea și cu privirea ațintită asupra micului nostru grup. Lumina soarelui părea aproape atrasă de el, îi mângâia pomeții și fruntea ca o îndrăgostită. Chipul lui nu avea nici un defect, linia maxilarului îi era la fel de perfect cizelată ca a statuilor care decorau grădina și foaierea castelului.

-Știi că asta înseamnă că este aproape! a zis Loren. Prințul Casteel.

Mi-am întors capul spre ea, șocată. Nu aveam idee despre ce vorbea sau cum se ajunsese la acel subiect, dar nu-mi venea să cred că îi rostise numele cu glas tare. Mi-am întredeschis buzele. Nimeni, în afară de Descendenți, nu îndrăznea să-i rostească numele adevărat, și mă îndoiam că aceștia ar fi îndrăznit să-l rostească în castel. Era considerată trădare să îi spui astfel. El era Cel Întunecat.

¹ Luna Plină care are loc cel mai aproape de momentul echinocțiului de toamnă. (n.red.)

Dafina s-a încruntat.

-Din cauza... Mi-a aruncat o privire, cu sprâncenele împreunate. Din cauza atacului?

Abia atunci mi-am dat seama că discutaseră probabil despre încercarea de răpire în timp ce eu...

Ei bine, în timp ce eu făcusem exact ce făcuseră ele mai devreme - mă holbasem și mă gândisem la Hawke.

-În afară de asta. Loren s-a întors la masca ei, pe care cosea un cristal sângeriu. Am auzit-o pe Britta spunând asta de dimineată.

-Pe servitoare? a pufnit Dafina.

-Da, pe servitoare. Doamna de onoare cu plete întunecate și-a ridicat bărbia. Ele știu totul.

Pe Dafina a bufnit-o râsul.

-Totul?

A încuviințat din cap și și-a coborât vocea.

-Lumea vorbește fără perdea în fața lor. Indiferent de cât de intime sau de secrete ar fi subiectele. Sunt ca niște fantome. Nu le scapă nimic.

Loren știa despre ce vorbea. Văzusem cu ochii mei asta, în cazul ducelui și al ducesei.

-Ce a zis Britta? a întrebat Tawny, lăsându-și pe măsujă ceașca de ceai.

Ochii negri ai lui Lauren s-au îndreptat spre mine și apoi s-au reîntors la Tawny.

-A zis că Prințul Casteel a fost văzut în Trei Râuri. Că el a fost cel care a pus focul care l-a ucis pe ducele Everton.

-Cum ar putea pretinde cineva așa ceva? s-a revoltat Tawny. Nici unul dintre cei care l-au văzut pe Cel Întunecat nu vorbește despre felul în care acesta arată sau nu mai e în viață ca să-l poată descrie.

-Nu știu ce să zic despre asta! a comentat Dafina. Am auzit de la Ramsey că este chel și că are urechile ascuțite, că e palid ca... știți voi ce.

Mi-am abținut un pufnet. Atlantienii arătau exact ca noi.

-Ramsey? Unul dintre majordomii Excelenței Sale? a întrebat Tawny. Ar fi trebuit să spun: „Cum ar putea cineva cu *credibilitate* să pretindă așa ceva?”

-Britta zice că cei câțiva care l-au văzut pe Prințul Casteel spun că este, de fapt, chiar frumușel! a completat Loren.

-O, serios? s-a minunat Dafina.

Loren a încuviințat din cap în timp ce făcea nod cristallului prins de mască.

-Zice că așa a reușit să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Și-a coborât vocea. Ducesa Everton a început cu el o relație de natură fizică fără să-și dea seama cine era, astfel că el a putut să se miște în voie prin conac.

Britta vorbea destul de mult, din câte se vedea.

-Aproape tot din ce spune se dovedește a fi adevărat. Loren a ridicat din umeri, prinzând un cristal verde ca smaraldul lângă cel roșu. Așa că s-ar putea să aibă dreptate în privința Prințului Casteel.

-Ar trebui să nu mai rostesti acest nume! a sfătuit-o Tawny. Dacă te aude cineva, vei fi trimisă pachet la temple, cât ai zice pește!

Loren a râs ușurel.

-Nu-mi fac griji. Nu sunt proastă să spun astfel de lucruri în locuri în care aş putea fi auzită și mă îndoiesc că vreuna dintre noi va spune ceva.

Privirea i-a alunecat spre mine pentru o clipă, atotștiitoare. Știa că nu puteam să spun nimic pentru că apoi ar fi trebuit să explic cum de luasem parte la conversație.

Conversație la care, teoretic, nu luam totuși parte.

Doar stăteam lângă ele.

-Ce-ar fi dacă... Dacă ar fi aici? Loren a tresărit ușor. În oraș? Chiar acum? Dacă a obținut astfel accesul în castelul Teerman? I s-au aprins ochii. Dacă și-a făcut prieteni aici, poate chiar pe biata Malessa?

-Nu pari foarte îngrijorată de această posibilitate. Tawny și-a ridicat cana. Ca să fiu sinceră, pari entuziasmată.

-Entuziasmată? Nu. Intrigată? Poate. Și-a lăsat masca în poală cu un oftat. Unele zile sunt atât de plictisitoare.

Am fost atât de șocată de afirmația ei, încât am uitat cine eram și unde mă aflu. Tot ce am putut să fac a fost să-mi mențin tonul jos:

-Așa că o rebeliune bună ar mai aprinde puțin spiritele pentru tine? Bărbații, femeile și copiii morți reprezintă o sursă de divertisment?

Pe chipul ei și al Dafinei s-a așternut surpriza. Era probabil prima oară când mă auzeau vorbind. Lauren a înghițit în sec.

-Presupun că... M-am exprimat greșit, Fecioară. Îmi cer scuze.

N-am răspuns.

-Te rog să o ignori pe Loren, a spus Dafina. Uneori, vorbește fără să gândească, dar nu vorbește serios.

Loren a încuviințat din cap cu emfază, însă nu mă îndoiam că vorbise foarte serios. O rebeliune ar fi spart monotonia zilelor ei, și nu se gândise la viețile care ar fi fost afectate sau pierdute pentru că pur și simplu nu-i păsa.

În acea clipă, experiența de la consiliu s-a petrecut din nou, fără nici un fel de avertisment, trupul aplecându-mi-se în față, spatele încordându-mi-se. Simțurile

mi s-au deschis singure și, înainte să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla, între mine și Loren s-a format legătura invizibilă. Și prin ea am simțit ceva, un amestec care îmi amintea de aerul dintr-o zi caniculară și de ceva acru, asemănător gustului unui pepene veștejit. M-am concentrat asupra senzațiilor, în timp ce inima îmi bubuia în piept. Simțeam... entuziasm și teamă, în timp ce Loren se uita intens la mine, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

Dar nu era cu puțință ca acele emoții să vină de la Loren. Nu avea sens. Veneau, probabil, din mine și, cumva, îmi influențau darul.

Dafina a apucat-o pe prietena ei de braț.

-Hai, ar trebui să mergem!

Fără să prea aibă de ales, Loren s-a lăsat săltată de pe scaun și condusă degrabă afară din încăpere, în timp ce Dafina îi șoptea ceva la ureche.

-Cred că le-ai speriat! mi-a zis Tawny.

Am ridicat ceșcuța cu o mână tremurândă și am luat o gură din băutura dulceagă cu lămâie. Nici n-aveam habar ce se întâmplase.

-Poppy. Tawny mi-a atins ușor brațul. Ești bine?

Am încuviințat din cap și am așezat cu grijă ceașca la loc.

-Da, doar...

Cum aș fi putut să-i explic? Tawny nu știa despre dar, însă, chiar și dacă ar fi știut, nu eram sigură că puteam exprima în cuvinte sau că eram măcar sigură de ceea ce se întâmplase.

Am privit-o și mi-am deschis simțurile. La fel ca în cazul Dafinei și al lui Loren la început, nu am simțit decât o undă de tristețe. Nici o durere profundă sau altceva ce îmi era interzis.

Inima și-a reluat pulsul normal, iar trupul mi s-a relaxat. M-am lăsat pe spate, întrebându-mă dacă doar din cauza stresului îmi era darul afectat.

Tawny se holba la mine, cu îngrijorarea strecurându-i-se pe chip.

-Sunt bine, i-am spus, cu vocea tot scăzută. Pur și simplu, nu pot să cred ce a zis Loren.

-Nici eu. Dar ea a fost mereu... amuzată de cele mai morbide lucruri. Așa cum zicea și Dafina, nu cred că a vorbit serios.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă că nici nu prea conta dacă vorbea sau nu serios. Am mai luat o înghițitură din băutura, ușurată să văd că nu-mi mai tremura mâna. Cum mă simțeam mult mai bine, am pus ciudățenia experienței pe seama stresului și a lipsei de somn. Gândurile mi s-au întors la Cel Întunecat. El s-ar fi putut afla în spatele atacurilor, și era foarte posibil să mă vrea pe mine, însă asta nu însemna că se afla cu adevărat în oraș. Cu toate că, dacă se afla...

Gândul la conacul Creasta de Aur mă făcea să mă simt rău. Nu era exclus să se întâmple ceva asemănător aici, mai ales având în vedere că un atlantian și un Descendent se infiltraseră deja pe domeniul castelului.

-Ce ai de gând să faci? a șoptit Tawny.

-În legătură cu faptul că Cel Întunecat ar putea fi în oraș? am replicat confuză.

-Ce? Nu. M-a strâns de braț. În legătură cu el.

-Cu el?

I-am aruncat o privire lui Hawke.

-Da. Cu el. A oftat și mi-a dat drumul la braț. Asta dacă nu mai e și alt băiat cu care te-ai sărutat fără să-ți dezvălui identitatea.

- Da. Sunt, de fapt, o mulțime. Și-au făcut propriul club! i-am răspuns cu umor sec, iar ea și-a dat ochii peste cap. Nu am ce să fac.

- Ai vorbit măcar cu el?

Tawny și-a frecat bărbia, cu ochii la Hawke.

- Nu.

Și-a lăsat capul într-o parte.

- Îți dai seama că va trebui să vorbești în fața lui la un moment dat.

- Vorbesc acum! am punctat eu, deși știam că nu la asta se referea.

Tawny a mijit ochii.

- Șoptești, Poppy. Eu abia dacă te aud.

- Ba mă auzi foarte bine.

Părea gata să-mi mai dea un picior pe sub masă.

- N-am idee cum de nu te-ai confruntat cu el încă. Înțeleg care sunt riscurile, dar, în locul tău, eu chiar aș vrea să știu dacă m-a recunoscut. Și, dacă m-a recunoscut, de ce n-a spus nimic încă?

- De parcă eu n-aș vrea să știu! I-am aruncat o privire furișă lui Hawke. Doar că...

M-am încordat, pentru că ochii ni se întâlniseră. Se uita drept la mine, și, chiar dacă știam că nu putea să-mi vadă ochii, mă simțeam ca și cum i-ar fi văzut. Nu avea cum să ne audă, de acolo de unde stătea și la cât de încet vorbeam, dar privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât părea că ar fi putut să vadă nu doar prin mine, ci și în mine.

Am încercat să înlătur senzația aceea, dar, cu cât el mă privea mai mult, cu atât senzația creștea în intensitate. Trebuie să fi fost din cauza ochilor lui și a culorii lor. O nuanță aurie atât de stranie, atât de frumoasă.

Îți puteai închipui tot felul de lucruri atunci când priveai în acei ochi.

A întrerupt contactul vizual, răsucindu-se spre ieșire. Am răsufolat greoi, cu inima bătându-mi nebunește în piept, de parcă alergasem din nou peste Metereze.

- Asta a fost... intens, a murmurat Tawny.

Am clipit, scuturând din cap, și m-am întors spre ea.

- Ce?

- Asta. Avea sprâncenele ridicate. Felul în care tu și Hawke v-ați uitat unul la altul. Și, nu, nu pot să-ți văd ochii, dar știu că erați conectați profund.

Simțeam că începeam să roșesc.

- El își face doar meseria, iar eu... Am uitat despre ce vorbeam.

Tawny a ridicat dintr-o sprânceană.

- Serios?

- Da, bineînțeles.

Mi-am trecut palmele peste rochie.

- Deci se asigură doar că ești încă în viață și...

- Respiri? a sugerat Hawke, sperându-ne pe amândouă.

Era la doar un pas de noi; se mișcase cu agilitatea unui gardian antrenat și cu ușurința unei fantome.

- De vreme ce sunt responsabil de viața ei, să mă asigur că respiră ar fi prioritar.

M-am încordat. Cât de mult auzise?

Tawny a încercat fără prea mult succes să își astupe chicotul cu un șervet.

- Sunt ușurată să aud asta.

- Altfel, mi-aș încălca datoria, nu-i așa?

- A, da, datoria. Tawny și-a coborât șervetul. Împărțit între a o proteja pe Poppy cu viața și cu trupul tău și a aduna cristale risipite, ești, într-adevăr, foarte ocupat.

-Să nu uiți că ajut doamnele de onoare fragile să se așeze pe cel mai apropiat fotoliu înainte să leșine! a completat el.

Ochii aceia ai lui stranii și fermecători au lucit ușor răutăcios, iar eu... am rămas fascinată de el, la fel cum fusesem mai devreme de doamnele de onoare. Acesta era Hawke pe care-l întâlnisem la Perla Roșie. Un izvor de dureri, ascuns sub o personalitate fermecătoare.

-Sunt un bărbat cu numeroase talente.

-Sunt convinsă că ești! a răspuns Tawny cu un rânjel, în timp ce eu mă chinuiam să nu-mi deschid simțurile.

Hawke și-a mutat privirea asupra mea, și i-a apărut gropița din obrazul drept.

-Încrederea pe care o ai în priceperea mea îmi încălzește inima! a declarat cu ochii spre mine. Poppy?

Am făcut ochii mari sub vâl și am închis strâns gura. Tawny a oftat.

-E numele ei de alint. Doar prietenii îi spun așa. Și fratele ei.

-A, cel care locuiește în capitală? a întrebat el, cu ochii încă la mine.

Am încuviințat din cap.

-Poppy. A repetat numele ca și cum ar fi fost tras în ciocolată și el l-ar fi gustat. Îmi place.

I-am zâmbit la fel de încordat pe cât de încordați îmi simțeam mușchii stomacului.

-Ar trebui să ne ferim de amenințarea vreunor cristale rătăcite sau ai nevoie de ceva, Hawke? l-a întrebat Tawny.

-Eu am nevoie de multe lucruri, a răspuns el, iar privirea i-a alunecat din nou spre mine.

Tawny s-a aplecat ușor, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să audă care ar fi fost acelea.

- Dar despre asta va trebui să vorbim mai târziu. Ești chemată de duce, Penellaphe. Trebuie să te însoțesc la el imediat.

Tawny a rămas ca o statuie; nu eram sigură dacă mai respira. Am înghețat. Eram chemată atât de curând de duce, după ziua de ieri? Știam că nu pentru a face conversație. Oare Lord Mazeen își împlinise amenințarea și mersese la duce? Sau era repercusiunea faptului că îi întorsesem privirea și zâmbisem atunci când îmi ridicasem vălul? Aflase că îl înjunghiasem pe bărbatul care încercase să mă răpească? Dacă cei mai mulți ar fi apreciat că putusem evita o tragedie, ducele Teerman s-ar fi concentrat doar asupra faptului că avusesem la mine un pumnal. Sau poate mă văzuse cineva deja aici și mă părăsise? Aflase despre Perla Roșie? Am simțit un gol în stomac atunci când mi-am ridicat privirea spre Hawke. Spusese el ceva?

Zeilor, variantele erau cu adevărat nelimitate, și nici una dintre ele nu suna bine.

Cu stomacul întors pe dos, de parcă aș fi băut lapte stricat, am reușit să-mi înțepenesc pe față un zâmbet și m-am ridicat de pe scaun.

- Te aștept la tine în odaie! mi-a spus Tawny, iar eu am încuviințat din cap.

Hawke a așteptat să o iau înainte și apoi m-a urmat, adaptându-se ritmului meu, dintr-o poziție care-i permitea să reacționeze în fața unor posibile amenințări, atât din față, cât și din spate. Am ieșit în holul în care tapiseriile albe și aurii sclipeau, atârinate pe pereți, în timp ce servitorii îmbrăcați în maro forfoteau de colo-colo, ducând la îndeplinire diferitele sarcini care făceau ca locul să funcționeze așa cum trebuia.

Hawke nu m-a condus spre sala de banchet. S-a îndreptat spre scară, iar golul din stomac mi-a crescut.

Am traversat foaierul, și, aproape de treptele scării uriașe, m-a întrebant:

- Ești bine?

Am încuviințat din cap.

- Atât tu, cât și servitoarea ta ați părut deranjate de anunț.

- Tawny nu este servitoarea! am pufnit și apoi am blestemat în gând.

Faptul că încercasem să nu vorbesc era o prostie, însă ar fi fost oricum mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat în foaier, unde eram înconjurați de o mulțime de oameni.

Și mi-ar fi plăcut să mă pot ține de plan măcar o zi întreagă.

M-am pregătit sufletește și i-am aruncat o privire furișă.

Se uita intens la mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Dacă îmi recunoscuse vocea, ei bine, nu se trădase.

Amestecul acela straniu de dezamăgire și ușurare m-a lovit din nou. Mi-am îndreptat privirea fix înainte. Chiar nu știa că eu fusesem în acea noapte? Dar, până la urmă, de ce aș fi fost surprinsă? Crezuse inițial că eram Britta și apoi nu avusese nici o jenă să continue când aflase că nu eram ea. Cine știe câte femei nu...

- Nu este? m-a chestionat. Poate că este o doamnă de onoare, însă mie mi s-a spus că are datoria de a-ți fi servitoare. Companioană.

- Este, dar nu e...

I-am aruncat o privire, în timp ce scara de piatră părea să se îngusteze. Avea o mână pe mânerul sabiei din talie.

- Ea este... Era de datoria ei să-mi fie companioană. Nu contează. Nu e nimic greșit.

Hawke s-a uitat spre mine - ei bine, s-a uitat în jos la mine, chiar dacă eram cu o treaptă mai sus decât el. Tot era mai înalt, ceea ce nu mi se părea corect. Avea o sprâncenă ridicată și privirea întrebătoare.

- Ce? l-am întrebat.

Inima mi-a bătut tare, și mi-am ridicat piciorul ca să pășesc, dar nu suficient de sus. M-am împiedicat. Hawke a reacționat rapid, trecându-și brațul pe după cotul meu, echilibrându-mă. Înecată de rușine, am murmurat:

- Mulțumesc.

- Nu sunt cerute, nici voite mulțumiri nesincere. Este datoria mea să te țin în siguranță.

A făcut o pauză. Chiar și când sunt la mijloc doar niște scări parșive.

Am respirat adânc.

- Recunoștința mea nu a fost nesinceră.

- Scuzele mele, atunci.

Nu era nevoie să mă uit la el ca să știu că rânjea și aș fi putut să fac pariu că și gropița aia a lui stupidă încânta lumea de câte ori apărea. A tăcut după aceea, și am ajuns în liniște la cel de-al treilea etaj. Unul dintre holuri ducea spre aripa veche - către camerele mele și cele ale multora dintre servitori. În partea stângă se afla aripa nouă. Cu stomacul ca de plumb, m-am întors spre stânga. Mintețea îmi era atât de fixată asupra a ceea ce mă aștepta, încât nu remarcasem faptul că Hawke nu părea să mă fi recunoscut și nici nu mă gândeam ce ar fi însemnat să mă fi recunoscut totuși și să nu spună nimic.

Hawke a ajuns în fața ușilor largi de lemn, și, atunci când le-a deschis, brațul lui mi-a atins umărul. A așteptat

până când am urcat pe scara îngustă, în spirală. Soarele se revărsa prin mulțimea de ferestre ovale.

- Ai grijă pe unde calci! Dacă te împiedici și cazi aici, cel mai probabil, ai să mă dărâmi și pe mine.

Am pufnit.

- N-am să mă împiedic.

- Dar tocmai te-ai împiedicat.

- Aia a fost o întâmplare rară.

- Ei bine, atunci, mă simt mândru că i-am fost martor.

Eram bucuroasă că nu-mi putea vedea fața în acea clipă, însă nu pentru că m-aș fi temut că voi fi recunoscută, ci pentru că aveam ochii atât de larg deschiși, încât eram sigură că-mi ocupau jumătate de chip. Hawke vorbea cu mine așa cum nici un alt gardian nu o mai făcuse - cu excepția lui Vikter. Nici măcar Rylan nu fusese atât de... familiar. Era ca și cum ne-am fi știut de ani în șir, nu de câteva ore... sau zile. Ușurința cu care îmi vorbea mă stânjenea.

S-a strecurat pe lângă mine și a ajuns la intrarea de la al patrulea etaj.

- Știi, te-am mai văzut.

Am rămas fără suflu și doar prin mila zeilor nu m-am împiedicat din nou.

- Te-am văzut în balcoanele de jos. A ținut deschisă ușa și mi-a făcut semn să intru. Cum mă urmăreai când mă antrenam.

Obrajii mi-au luat foc. Nu asta mă așteptasem să zică.

- Nu te urmăream pe tine. Eu...

- Ieșiseși la aer proaspăt? O așteptai pe servitoarea care nu îți este servitoare? Hawke mi-a prins brațul atunci când am trecut pe lângă el, oprindu-mă. Și-a coborât

capul până când buzele i-au ajuns la doar câțiva milimetri de urechea mea acoperită de vâl și a șoptit: Poate că m-am înșelat și nu ai fost tu.

Înconjurată de mirosul lui de pământ și pădure, mi-am ținut răsuflarea. Nu eram nici pe departe la fel de apropiați pe cât fusesem în noaptea de la Perla Roșie, dar, dacă mi-aș fi întors puțin capul spre stânga, gura lui ar fi atins-o pe a mea. Golul acela din stomac a revenit.

- Te înșeli.

Mi-a dat drumul la braț, și, atunci când am ridicat privirea, am văzut că zâmbea. Nu imi înțelegeam zbaterea inimii și am pășit în holul aerisit cu pulsul accelerat.

În fața odăilor personale ale ducelui și ale ducesei se aflau doi gardieni. La acest etaj se găseau mai multe camere folosite pentru întâmpinarea diferiților membri ai casei și ai curții. Cei doi aveau spațiile personale, legate prin spațiile comune, dar, după locul în care stătea gardianul regal, mi-am dat seama că ducele se afla în apartamentul central.

Starea de disconfort a revenit, înghețându-mi venele. Pentru o clipă, uitasem de ce aș fi putut fi chemată.

- Penellaphe? s-a auzit vocea lui Hawke, din spatele meu.

În acea clipă, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, mă oprisem în mijlocul holului și eram sigură că asta i se părea ciudat. Și, în al doilea rând, îmi spusese deja de două ori pe nume, în loc de *Fecioară*. El nu era Vikter. Nu era Tawny. Ei îmi spuneau pe nume doar atunci când eram singuri.

Știam că ar fi trebuit să îl corectez, dar nu puteam. Nu voiam să o fac, iar lucrul acesta mă înspăimânta la fel de mult cum mă speria gândul la ce mă aștepta în biroul ducelui.

Am respirat adânc și mi-am împreunat mâinile, mi-am îndreptat umerii și am pășit înainte.

Gardienii regali au evitat contactul vizual, plecându-și capul atunci când ne-am apropiat. Cel cu tenul închis a pășit într-o parte, cu mâna pe ușă. A dat să o deschidă.

Din cine știe ce motiv, mi-am întors capul spre Hawke. Nu știam de ce.

- Am să te aștept aici! m-a asigurat el.

Am încuviințat din cap și apoi am privit din nou în față, forțându-mă să înaintez, pas cu pas, spunându-mi că-mi făceam griji degeaba.

Când am pășit în încăpere, primul lucru pe care l-am observat a fost că draperiile fuseseră trase. Lumina blândă a mai multor lămpi cu ulei părea să fie absorbită de negrul stucaturilor de lemn și al mobilei din mahon, tapițată cu catifea stacojie. Ochii mi s-au îndreptat asupra biroului uriaș și asupra rafturilor din spatele lui, pe care se aflau mai multe sticle de cristal, de diferite mărimi, pline cu licori de culoarea ambrei.

Și apoi l-am văzut pe el.

Ducele stătea pe canapea, cu un picior încălțat rezemat de masa din fața lui și un pahar plin în mână. M-au trecut fiorii când i-am simțit ochii întunecați, cu pupila aproape de nedistins.

M-au făcut să mă gândesc la faptul că, atunci când aveam să-l văd pe Ian, ochii lui n-aveau să mai fie verzi, ca ai mei. Aveau să fie ca ai ducelui. Negri ca păcura. Prăpăstii fără fund. Dar aveau să fie la fel de reci?

Brusc, mi-am dat seama că ducele nu era singur.

În fața lui se afla Lord Mazeen, așezat arogant. Nu avea nici un pahar în mână, dar își bătea leneș degetele de genunchiul îndoit. Pe buzele lui bine conturate era

lătit un rânjel, și fiecare instinct din mine urla că trebuia să fug, pentru că nu aveam cum să lupt împotriva a ceea ce urma.

Ușa s-a închis cu un pocnet în urma mea, făcându-mă să tresar. Mi-am urât reacția și am sperat că ducele nu observase. Am știut că o făcuse atunci când i-am văzut zâmbetul.

Teerman s-a ridicat de pe canapea cu o mișcare fluidă, de parcă n-ar fi avut oase.

- Penellaphe, sunt atât de dezamăgit de tine!

Capitolul treisprezece

Înghețată până-n străfundul sufletului, am respirat cu grijă, urmărindu-l cum ia o gură din pahar. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă. N-aveau cum să schimbe ce urma să vină, dar aveau să hotărască gradul și severitatea.

- Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am început. Eu...

- Știi măcar ce ai făcut ca să mă dezamăgești?

Mușchii umerilor mi s-au încordat, iar privirea mi-a alunecat spre lordul tăcut din celălalt colț al camerei, acolo unde mai multe piese înguste din lemn brun-roșcat erau rezemate de bibliotecă. Erau cioplite dintr-un copac ce creștea în Pădurea Sângerie. Când mi-am întors privirea asupra lui Lord Mazeen, am văzut că zâmbea. Începeam să cred că îi spusese ceva ducelui, dar, dacă mă înșelam, nu făceam decât să agravez situația.

Și Lord Mazeen știa asta. Nu lăsa să se întrevadă în nici un fel cum era implicat. Rolul lui ar fi putut să fie doar acela de martor. Rareori vorbea atunci când lua parte la aceste lecții. Dar, dacă de obicei tăcerea lui m-ar fi liniștit, acum doar îmi exacerba anxietatea.

M-am forțat să rostesc următoarele cuvinte, chiar dacă n-au ieșit așa cum aș fi vrut să sune.

-Nu știu, dar știu că, orice ar fi, vina este a mea. Tu nu ești niciodată dezamăgit de mine fără motiv.

Asta nu era adevărat.

Erau dați când felul în care mergeam sau cum îmi tăiam mâncarea la cină ajungea să-l dezamăgească pe duce. Eram sigură că și felul în care respiram l-ar fi putut ofensa.

-Ai dreptate. N-aș fi dezamăgit fără motiv! a aprobat. Dar de această dată mă simt trădat din cauza a ceea ce am aflat.

Mi s-a întors stomacul pe dos și mi-au apărut broboane de sudoare pe frunte. Zeilor, aflase oare despre timpul pe care-l petrecusem la Perla Roșie?

Mă temusem că Hawke ar fi putut spune ceva, mă obsedase și mă stresase gândul asta. Dar o parte din mine trebuie să nu fi crezut că era cu puțință, pentru că senzația pe care mi-o lăsa ideea trădării lui în acea clipă mă făcea să vărs. Cel mai probabil, Hawke nu avea idee despre ce se întâmpla în această încăpere, dar se gândise, cu siguranță, că aveau să existe consecințe. Nu? Se gândise probabil că aveam doar să primesc o muștrare mai severă. Până la urmă, eram Fecioara, Aleasa.

Aveam să mă aleg cu o dojană.

Dar mă îndoiam că Hawke bănuia că lecțiile ducelui nu erau... normale.

Teerman a făcut un pas spre mine, și toți mușchii din corp mi s-au încordat.

-Dă-ți jos vălul, Penellaphe!

Am ezitat doar câteva secunde, chiar dacă nu era un lucru neobișnuit ca ducele sau ducesa să ceară așa ceva atunci când mă aflam în prezența lor. Nu le plăcea să discute cu o jumătate de față. Nu puteam să-i învinovățesc,

dar, în mod normal, ducele mă lăsa să-mi țin vălul atunci când Lord Mazeen era de față.

- Nu vrei să-mi pui răbdarea la încercare.

I se încordase mâna pe pahar.

- Îmi cer iertare. Doar că... nu suntem singuri, iar zeii nu-mi permit să-mi arăt fața.

Știam foarte bine că încălcasem deja această regulă, însă în situații extrem de diferite de aceea.

- Zeii nu vor găsi vină în ceea ce se va întâmpla azi! m-a întrerupt ducele.

Bineînțeles că nu.

M-am concentrat ca să nu îmi tremure mâinile și mi-am desfăcut clemele fine de lângă urechi. Vălul s-a slăbit imediat. Păstrându-mi privirea în pământ, așa cum știam că îi plăcea, mi l-am dat jos, peste cocul simplu în care îmi aveam prins părul.

Obrajii și sprâncenele expuse mă furnicau. Teerman a făcut un pas în față, mi-a luat vălul și l-a pus deoparte. Mi-am împreunat mâinile, așteptând. Uram să fac asta.

Dar am așteptat.

- Ridică-ți privirea, mi-a cerut.

Și l-am ascultat. Privirea lui de abanos mi-a cercetat încet fiecare trăsătură, centimetru cu centimetru, fără să rateze nimic. Nici măcar puful de păr pe care îl simțeam ridicându-mi-se la tâmplă. Cercetarea lui a durat o eternitate.

- Ești din ce în ce mai frumoasă.

- Mulțumesc, Excelență! am murmurat, plină de repulsie.

Știam ce urma.

Și-a înfipt degetele sub bărbia mea și mi-a întors capul spre stânga, apoi spre dreapta.

A plescăit ușor.

- Ce păcat!

Iată!

Nu am spus nimic și mi-am concentrat atenția asupra unei picturi uriașe cu templele, care înfățișa femeii acoperite de văluri ingenunchind în fața unei entități atât de luminoase, încât rivaliza în strălucire cu luna de pe cer.

- Ce părere ai, Bran? l-a întrebat pe lord.

- Cum ai spus și tu, mare păcat!

Mă durea undeva de ce credea Lord Mazeen.

- Celelalte cicatrici sunt ușor de ascuns, dar astea?

Ducele a oftat, aproape cu empatie.

- Va veni o vreme în care nu va mai fi nici un văl care să ascundă aceste nefericite defecte.

Am înghițit în sec, rezistând în fața impulsului de a mă retrage, când degetele i-au alunecat pe cele două șanțuri zimțate care îmi porneau din tâmpla dreaptă și continuau în jos, ocolindu-mi ochiul, pentru a se sfârși chiar lângă nas.

- Știi ce a zis noul ei gardian?

Lordul nu a vorbit, dar mi-am închipuit că a scuturat din cap.

- A zis că este frumoasă! a răspuns ducele. Jumătate din ea este, într-adevăr, superbă.

O pauză. Semeni atât de mult cu mama ta.

L-am privit în ochi, șocată. O cunoscuse pe mama? Niciodată - nici măcar o dată - nu menționase asta.

- Ai cunoscut-o?

M-a privit la rândul lui în ochi. Era greu să privești întunericul fără fund.

-Da. Era... specială. Înainte să apuc să întreb ceva, mi-a zis: Ți dai seama că gardianul n-ar fi putut să spună altceva? Că n-ar fi spus adevărul?

Am tresărit, și în piept mi s-a căscat un gol.

Văzându-mi reacția, ducelui i-a revenit zâmbetul.

-Presupun că este o mică binecuvântare. Fața ar fi putut să-ți fie afectată mult mai rău.

Aș fi putut să pierd un ochi sau, mai rău, să mor.

Dar n-am spus asta.

Privirea mi-a alunecat înapoi la tablou, în timp ce mă întrebam cum de încă puteau să mă usture cuvintele lui, după atâția ani. Când eram mai mică, mă duruseră. Tăiaseră urme adânci. Însă în ultimii ani, nu mai rămăsesse nimic decât o resemnare amorțită. Cicatricile nu erau ceva ce puteam schimba. Știam asta. Însă acum, cuvintele lui tăiaseră în carne vie, ca atunci când aveam 13 ani.

-Chiar ai niște ochi foarte frumoși. Și-a îndepărtat degetele de pe cicatrice și a apăsat unul dintre ele de buza mea de jos. Și o gură plină. A făcut o pauză, și aș fi putut să jur că i-am simțit privirea coborând și întârziind asupra gurii mele. Cei mai mulți și-ar găsi trupul atrăgător.

Am simțit fiere în gură, iar pielea mi s-a înfiorat, ca și cum aș fi avut o mie de păianjeni pe mine. Mi-a trebuit o forță extraordinară ca să rămân complet nemișcată.

-Pentru unii, ar fi de-ajuns. Teerman și-a lăsat degetul să alunece în josul buzei mele, înainte de a-și coborî mâna. Preoteasa Analia a venit să mă vadă în dimineața asta.

Cum? Ce?

Mi-a încetinit pulsul în timp ce confuzia își făcea loc. Preoteasa? Ce-ar fi avut ea de zis despre mine?

-Nu ai nimic de adăugat? m-a întrebat Teerman, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

-Nu. Îmi pare rău. Am scuturat din cap. Nu știu ce ar fi putut spune preoteasa Analia. Ultima oară am văzut-o cu o săptămână în urmă, la etajul al doilea, și totul părea în ordine.

-Sunt sigur de asta, având în vedere că ai petrecut doar o jumătate de oră acolo și apoi ai plecat pe neașteptate! a comentat el. Mi s-a spus că nu ai pus mâna pe setul de brodat și că nu ai făcut conversație cu nici una dintre preotese.

M-a cuprins iritarea, dar știam că nu trebuia să-i cedez. În plus, dacă acesta era motivul supărării lui, era mult mai bine decât ce-mi închipuisem eu.

-Aveam gândul la Ritualul care se apropie, am mințit. Adevăratul motiv pentru lipsa mea de implicare era acela că femeile își petreceau tot timpul vorbindu-le de rău pe doamnele de onoare și comentând că nu meritau Binecuvântarea zeilor. Visam probabil cu ochii deschiși.

-Sunt sigur că ești extrem de entuziasmată în privința Ritualului și, dacă aceasta ar fi fost o situație izolată, aș fi trecut cu vederea comportamentul tău, care lasă de dorit.

Mințea. Ducele nu trecea niciodată cu vederea *nimic* din ceea ce el interpreta drept comportamentul meu care lăsa de dorit.

-Dar am aflat că vii din atrium! a continuat el, iar umerii mi s-au pleoștit.

-Da. Nu știam că nu am voie. Nu era o minciună. Nu merg des, dar...

-Problema nu este că îți petreci timpul în atrium, și ești suficient de inteligentă ca să știi asta. N-o face pe inocenta cu mine!

Am deschis gura și apoi am închis-o la loc.

- Vorbeai cu două dintre doamnele de onoare! a continuat el. Știi că asta nu este permis.

Știind ce urma, am rămas tăcută. Nu mă așteptasem să aflu însă atât de devreme. Cineva ne urmărise. Poate că majordomul lui sau vreunul dintre gardieni.

- Nu ai nimic de spus? m-a întrebat.

Mi-am lăsat bărbia în piept și m-am holbat la podea. Aș fi putut să-i spun adevărul. Că nu le zisesem doamnelor mai mult de o frază și că, din câte știam eu, era prima oară când își făceau apariția în atrium. Nu ar fi contat însă. Adevărul nu funcționa în cazul ducelui.

- Ce Fecioară sfioasă! a murmurat lordul.

Îmi simțeam limba ascuțindu-mi-se, dar mi-am înmuțiat cuvintele cât de mult am putut.

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să plec atunci când au intrat ele, dar nu am făcut-o.

- Și de ce nu?

- Eram... curioasă. Discutau despre Ritual, i-am spus, ridicându-mi privirea.

- Nu sunt surprins să aud asta. Ai fost întotdeauna un copil activ, cu o minte curioasă, care trecea repede de la una la alta, lucru în privința căruia am avertizat-o pe ducesa că va deveni un obicei greu de dezbărat. I se încordaseră trăsăturile și în ochi începea să i se citească nerăbdarea. Preoteasa Analia mi-a spus și că se teme că relația pe care o ai cu servitoarea ta a devenit prea familiară.

M-am încordat toată. El s-a întors ca să îndrepte vâlul pe care îl așezase pe un scaun. Am simțit furnicături pe spate atunci când am spus:

-Tawny a fost o servitoare minunată, și, dacă bunăta-
tea și recunoștința mea au fost interpretate drept altceva,
îmi cer scuze.

Ducele mi-a aruncat o privire lungă.

-Știu că poate fi dificil să păstrezi o anumită distanță
față de cineva cu care petreci atât de mult timp, dar o
Fecioară nu caută intimități ale inimii sau ale minții cu cei
care o servesc, nici măcar cu cei care vor deveni membri
ai curții. Nu trebuie să uiți nici o clipă că nu ești ca ei.
Tu ai fost aleasă de zei la naștere, iar ei au fost aleși în
timpul Ritualului. Nu veți fi niciodată egali. Nu veți
fi niciodată prieteni.

Cuvântul pe care m-am forțat să îl scot pe gură mi-a
săgetat inima:

-Înțeleg.

Teerman a mai luat o gură din băutură.

Cât băuse? Pulsul mi s-a accelerat.

Odată, când îl supărasem pe duce, *lecția* lui se
desfășurase după ce se desfătase cu ceea ce i-am auzit pe
gardieni numind drept „Ruina Roșie”, o băutură prepa-
rată în zona Crestelor Albe. Lordul îl asistase.

Atunci, mă lovise, și avusesem nevoie de mai mul-
te zile ca să-mi revin și să-mi pot relua antrenamentul
cu Vikter.

-Nu cred că înțelegi! Tonul i-a devenit mai dur. Ai
fost Aleasă la naștere, Penellaphe. O singură altă per-
soană a mai fost Aleasă de zei. De aceea Cel Întunecat a
trimis Temuții după familia ta. De aceea părinții tăi au
fost măcelăriți.

Am tresărit. În stomac mi se căscase un gol.

- Doare, nu-i așa? Dar acesta este adevărul. Aceea ar fi trebuit să fie singura lecție de care să ai nevoie. Și-a lăsat paharul pe masă și s-a întors spre mine. În schimb, tu nu ești conștientă de faptul că încalci niște limite, nu îi acorzi atenție preotesei Analia, nesocotești așteptările pe care le am de la tine și... A punctat, cu vădită satisfacție: Să nu uităm de atitudinea pe care ai afișat-o față de mine ieri. Ce, credeai că nu mă voi referi la comportamentul pe care l-ai avut atunci când am discutat despre înlocuirea lui Ryan?

Aerul pe care am încercat să-l respir nu mi-a ajuns în plămâni. Nu acela era numele lui.

- Te-ai uitat la mine de parcă ai fi vrut să-mi faci rău fizic. A chicotit, amuzat de ideea că aș fi putut face așa ceva. Întâlnirea ar fi avut cu totul alt deznodământ dacă nu ne-am fi adunat acolo ca să discutăm despre faptul că Hawke urma să îl înlocuiască pe Ryan...

- *Rylan!* am răbufnit. Numele lui este Rylan. Nu Ryan.

- Ah, iată-l! Lord Mazeen a repetat cuvintele pe care le rostise în noaptea în care fusese descoperită Malessa. A chicotit. Nu mai e sfioasă acum.

L-am ignorat.

Teerman și-a plecat capul într-o parte.

- Vrei să spui că numele lui *era* Rylan?

Am inspirat aerul care nu părea să-mi ajungă în piept.

- Și contează? A fost doar un gardian regal. Ar fi fost onorat și dacă doar m-aș fi gândit la el.

Acum, chiar îmi doream să-l rănesc fizic.

- În orice caz, tocmai mi-ai demonstrat că trebuie să-mi dublez eforturile de a mă ține de angajamentul de a te face mai mult decât pregătită pentru Ascensiune. Din câte se vede, am fost prea indulgent cu tine. Licărirea pe care o avea în privire a devenit mai strălucitoare.

Din păcate, asta înseamnă că ai nevoie de încă o lecție. Să sperăm că va fi ultima, deși, cumva, mă îndoiesc.

Degetele îmi zvâcneau, încovoiate. Furia m-a cuprins imediat, și am rămas surprinsă că nu mi-au ieșit flăcări pe nas atunci când am respirat. Era ultimul lucru pe care-l spera Teerman. Dacă n-ar fi găsit vreun motiv ca să-mi dea o lecție, ar fi făcut o criză.

- Da, am scuipat cuvântul, simțind cum îmi pierd controlul. Să sperăm.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, și între noi s-a scurs un moment lung de încordare.

- Cred că patru biciuri ar trebui să fie de ajuns.

Înainte să apuc să mă gândesc la cine eram, la ce era Teerman, furia mi-a luat foc în vene și a pus stăpânire pe mine. Nimic din ce pusese în cărucia mea nu conta. Nimic nu avea legătură cu Descendenții și cu Cel Întunecat, care se aflau în spatele încercării de a mă răpi și a morții lui Rylan. Zeii îi binecuvântaseră pe Ascendenți cu o existență apropiată de nemurire și cu puteri de neimaginat, iar ei își petreceau timpul făcându-și griji în privința celor cu care discutam eu? Nu m-am putut abține.

- Ești sigur că ar fi suficient? N-aș vrea să simți că nu ai făcut îndeajuns.

Privirea i-a devenit mai dură.

- Ce zici de șapte?

M-a cuprins teama, dar în trecut promisem și zece.

- Văd că îți convine acest număr. Tu ce crezi, Bran?

- Cred că ar fi de ajuns.

Nerăbdarea din tonul lui era clară. Ducele și-a întors din nou privirea spre mine.

- Știi unde să mergi.

Cu capul sus, mi-am controlat cu greu pornirea de a nu-l pune la pământ atunci când am trecut pe lângă el. Aceasta era cea mai rea parte din drumul meu spre biroul lui lustruit. Ascendenții erau mai puternici decât cei mai pricepuți dintre gardieni, dar nici unul dintre ei nu mai ridicase un deget de la Războiul Celor Doi Regi. Aș fi putut cu ușurință să-l pun la pământ pe Teerman. Dar apoi, ce ar fi urmat?

Ar fi urmat și alte lecții, și zvonurile ar fi ajuns până la regina Ileana. Ar fi fost dezamăgită, cu adevărat dezamăgită, și, spre deosebire de duce, îmi păsa de ceea ce credea și simțea regina. Nu pentru că aș fi fost favorita ei, ci pentru că ea avusese grijă de mine pe când eram doar un copil rănit și speriat. Măinile ei îmi schimbaseră bandajele și mă ținuseră în brațe atunci când plânsesem după mama și după tata. Regina Ileana fusese cea care stătuse alături de mine atunci când nu puteam să dorm, îngrozită de întuneric. Făcuse pentru mine lucruri pe care nici o regină nu le-ar fi făcut. Fără ea, care ținuse la mine ca o mamă, aș fi fost pierdută, și nu cred că mi-aș fi putut reveni vreodată.

M-am oprit în fața biroului, cu mâinile tremurându-mi de o furie abia stăpânită. Credeam cu toată inima că, dacă regina Ileana ar fi știut ce făcea ducele în această încăpere, lucrurile n-ar fi stat prea bine pentru Ascendent.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe lord aplecându-se în timp ce Teerman își lua biciul roșu, îngust, trecându-și mâna pe lungimea lui.

Dar regina n-avea să știe.

Scrisorile care erau trimise spre capitală erau întotdeauna citite, și nu aveam s-o văd până la întoarcerea mea acolo. Dar atunci? Atunci, aveam să-i spun *totul*.

Pentru că, dacă-mi făcea mie asta, eram sigură că o făcea și altora. Chiar dacă nimeni nu vorbea.

A venit lângă mine, cu nerăbdarea strălucindu-i în privire.

-Nu ești pregătită, Penellaphe. Ar trebui să te fi învățat până acum.

Am strâns din dinți și mi-am ferit privirea. Mi-am ridicat degetele spre rândul de nasturi. Degetele mi-au tremurat doar o dată, apoi mi-am desfăcut corsajul, conștientă că Mazeen își alesese locul știind ce avea să urmeze. Vedea perfect de unde stătea.

Ducele a rămas lângă mine, urmărind cum se desface corsajul, dezvelind rochia subțire de dedesubt. Ambele mi-au alunecat de pe umeri, până în talie. Am simțit aerul rece pe spate și pe piept și am încercat să stau ca și cum nu aș fi fost afectată de supliciu. Mi-aș fi dorit să fiu puternică, neafectată și curajoasă. Nu voiam ca ei să vadă cât de umilitor era totul pentru mine, cât de mult mă deranja să fiu văzută astfel, nu de bunăvoie, nici de cineva demn.

Dar nu puteam.

Cu obrajii arzând, cu lacrimi în ochi, mi-am îndoit brațul peste piept.

-Asta este spre binele tău! a zis Teerman, pe un ton aspru și întunecat, în timp ce-mi dădea roată. Este o lecție utilă, Penellaphe, pentru a ne asigura că ieși în serios pregătirile și ești devotată, în așa fel încât să nu îi dezonorezi pe zei.

Suna de parcă ar fi crezut ce spunea, de parcă nu ar fi făcut toate astea doar pentru că îi plăcea să provoace durere. Dar eu știam adevărul. Știam ce ar fi făcut Mazeen dacă ar fi putut și văzusem privirea din ochii ducelui. O văzusem de mult prea multe ori atunci când greșisem.

Genul de privire care îmi spunea că, dacă nu aş fi fost Fecioara, mi-ar fi provocat o altfel de durere. La fel cum ştiam că ar fi făcut-o şi Mazeen. Nu mi-am putut înăbuşi tremurul care a urmat aceluia gând.

O clipă mai târziu, i-am simţit mâna pe umărul meu gol, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Nu era vorba doar despre atingerea pielii lui prea reci, ci şi despre ceea ce nu simţeam.

Şi nu simţeam *nimic*.

Nici o urmă din neliniştea pe care toţi oamenii o poartă înlăuntrul lor, indiferent de cât de mult timp a trecut de când au fost răniţi. Nici un fel de durere. Şi era la fel în cazul tuturor Ascendenţilor. Poate că ar fi trebuit să fiu uşurată că nu le simţeam durerea, dar, în fapt, asta îmi provoca greaţă.

Îmi amintea de cât de diferiţi erau Ascendenţii faţă de muritori, de ceea ce făcea Binecuvântarea zeilor.

-Pregăteşte-te, Penellaphe!

Mi-am rezemat palma de birou.

Camera s-a cufundat în tăcere. Se auzea doar respiraţia adâncă a lordului. Şi apoi am auzit şuieratul biciului, spintecând aerul, cu o secundă înainte de a-mi lovi spattele. Mi s-a cutremurat tot corpul, şi o durere fierbinte mi s-a întins pe piele. Prima lovitură era întotdeauna şocantă, indiferent de câte ori aş fi trecut prin asta sau de faptul că ştiam ce urma. O nouă lovitură m-a izbit pe umeri, luându-mi aerul din piept, în timp ce prin umeri treceau flăcări.

Încă cinci.

Am mai primit o lovitură, şi trupul mi s-a cutremurat în vreme ce am ridicat privirea. „N-am să scot nici un sunet. N-am să scot nici un sunet.” Şoldurile mi s-au izbit

de birou după următoarea lovitură. Canapeaua a scârțâit. Lord Mazeen se ridicase.

Cu pielea arzând, mi-am mușcat buza până când am simțit gustul sângelui. Am privit cu ochii înlăcrimați la tabloul cu credincioasele acoperite de văluri, întrebându-mă cât de îngrozitori trebuie să fi fost atlantienii, dacă niște ființe precum ducele de Masadonia și Lord Mazeen primiseră Binecuvântarea Ascensiunii de la zei.

Capitolul paisprezece

Zeii îmi acordaseră o mică favoare după ce părăsisem apartamentul ducelui. Hawke nu mă așteptase, și asta fusese o binecuvântare. Nu aveam idee cum aș fi putut ascunde ce se întâmplase.

În schimb, între cei doi gardieni regali se afla Vikter. Nici unul dintre ei nu m-a privit atunci când am ieșit în hol, cu pielea palidă, acoperită de broboane de sudoare.

Știau ce se întâmpla în camera ducelui? Nu scosesem nici un sunet, nici măcar atunci când Lord Mazeen venise lângă birou și îmi trăsese brațul de pe piept și mi-l trecuse la spate. Nici atunci când simțisem cea de-a șasea și cea de-a șaptea lovitură ca și cum aș fi fost lovită de fulger, în timp ce Mazeen privea cu ochi poficioși.

Dacă gardienii știau, eu nu puteam să fac nimic în privința rușinii amare care mă ardea cumva mai tare decât spatele.

Dar Vikter sigur știa. Faptul că știa i se citea pe liniile aspre din jurul gurii în timp ce ne îndreptam spre scară, fiecare pas fiind o tortură din cauza pielii inflamate. A așteptat până când ușa de la scară s-a închis după

noi, apoi s-a oprit, cu ochii albaștri îngrijorați ațintiți asupra mea.

- Cât de rău este?

Mi-am netezit poalele rochiei cu mâini tremurânde.

- Sunt bine. Trebuie doar să mă odihnesc.

- Bine?

Obrajii arși de soare i s-au albit.

- Respiri greoi și fiecare pas pe care-l faci pare un supliciu. Nu trebuie să te prefaci în fața mea.

Era adevărat, dar să admit cât de rău mă durea însemna că îi ofeream lui Teerman ceea ce își dorea.

- Ar fi putut fi mai rău.

Lui Vikter îi fremătau nările.

- N-ar trebui să se întâmple deloc.

Nu îl puteam contrazice.

- Ți-a dat sângele?

- Nu. Am doar urme de bici.

- Doar urme de bici. A răs aspru, fără umor. Vorbești ca și cum ar fi doar niște zgârieturi. De ce ai fost pedepsită de data asta?

- Are el nevoie de motiv? Zâmbetul îmi era obosit și mă ustura, de parcă ar fi fost gata să-mi sfărâme întreaga față. Era supărat pentru că nu sunt devotată timpului pe care-l petrec cu preotesele. Și astăzi, pe când eram în atrium, două doamne de onoare și-au făcut apariția. Nu a fost încântat de asta.

- Și unde-i vina ta?

- E nevoie să fie vina mea?

Vikter s-a uitat intens la mine, redus la tăcere pentru o clipă.

- Și de aceea te-a lovit?

Am încuviințat din cap, privirea oprindu-mi-se pe cea mai apropiată fereastră ovală. Soarele apuse-se cât timp stătusem în apartament, iar scara nu mai era nici pe departe la fel de luminoasă și de aerisită pe cât fusese.

-Și nu i-a plăcut atitudinea mea din cursul întâlnirii de ieri. Nu e nici pe departe cea mai mică ofensă pentru care am fost pedepsită.

-De aceea am spus că trebuie să ai grijă, Poppy. Dacă te biciuiește pentru că te-ai aflat într-o cameră în care au intrat alte persoane, ce crezi că ar face dacă ar afla despre micile tale aventuri?

-Sau dacă ar afla că m-am antrenat ca un gardian ani buni? Mi-am îndreptat umerii, iar mișcarea mi-a afectat pielea biciuită. Aș fi biciuită, desigur. Aș primi probabil mai mult de șapte lovituri.

Pielea aurie a lui Vikter a pălit și mai tare.

-Ar putea trimite o petiție reginei, ca să mă declare nevrednică. Poate că zeii mă consideră deja astfel. Dar, așa cum ai spus și tu, Ascensiunea mea va avea loc, indiferent de ceea ce fac. Tu însă? Ce s-ar întâmpla cu tine, Vikter, dacă s-ar afla că m-ai antrenat?

-Nu contează ce-ar putea să facă sau nu. Nu era nici urmă de ezitare în cuvintele lui. Să știu că te poți proteja singură merită orice risc. Aș primi cu bucurie orice fel de pedeapsă și nu aș regreta ceea ce am făcut.

Mi-am ridicat bărbia și l-am privit în ochi.

-Și faptul că îmi pot apăra casa, pe cei la care țin și viața merită, de asemenea, orice risc.

A rămas tăcut pentru o clipă, apoi și-a închis ochii albaștri glaciali. Se gândea probabil la vreo rugăciune pentru răbdare, ceva ce știam că făcea adesea.

Asta mi-a adus din nou zâmbetul pe buze.

-Sunt atentă, Vikter.

-Pare să nu conteze prea mult. Și-a deschis ochii. Mă bucură gândul că regina te-ar putea chema mai devreme în capitală.

M-a trecut un fior în vreme ce am luat-o în jos pe scări.

-Pentru că atunci n-ar mai trebui să îndur lecțiile ducelui?

-Exact.

Era o perspectivă mai bună, mai ales de vreme ce plănuiam să îi spun reginei tot.

-A fost singur? i-am întrebat pe gardieni, dar s-au prefăcut a nu ști cine era în cameră cu el.

Gardienii știau întotdeauna cine era cu ducele. Doar că nu voiau ca Vikter să afle - și... nici eu nu voiam.

-A fost singur. Nu mi-a răspuns, și nu eram sigură dacă asta însemna că mă credea sau nu. M-am hotărât că era timpul să schimb subiectul. De unde ai știut unde sunt?

Vikter rămăsese cu doar un pas în urma mea.

-Hawke l-a trimis pe unul dintre majordomii ducelui după mine. El... își făcea griji în privința ta.

Inima a uitat să-mi bată pentru o clipă.

-De ce?

-A spus că atât tu, cât și Tawny ați părut afectate de chemarea ducelui. A crezut că i-aș putea explica eu de ce.

-Și i-ai explicat?

-I-am spus că nu are de ce să-și facă griji și că voi rămâne eu să te păzesc pentru restul zilei. Vikter și-a încrețit fruntea și mi-a oferit brațul lui ca sprijin. Nu a fost prea încântat, așa că a trebuit să-i amintesc că sunt mai mare în rang decât el.

Mi-a venit să zâmbesc.

-Sunt sigură că asta a funcționat bine.

-La fel de bine ca o avalanșă.

Am trecut de următorul etaj, gândul că mă apropiam de patul meu fiind singurul care mă ajuta să merg mai departe, în timp ce rumegam ceea ce făcuse Hawke.

-Este... un bun observator, nu-i așa? Și intuitiv.

-Da. Vikter a oftat, gândindu-se în mod sigur că acesta nu era un lucru bun. Da, este.

Trei duzini de torțe ardeau pe Metereze, flăcările lor fiind un simbol al luminii în marea de întuneric, o promisiune pentru siguranța orașului adormit.

Am aruncat o privire lungă înspre pat, scoțând un oftat obosit în timp ce-mi răsuceam vârfulurile cozii împletite. Coșmarurile despre o altă noapte îmi alungaseră somnul, mă lăsaseră acoperită de o sudoare rece și cu inima zbătându-mi-se în piept ca un iepure prins în cursă.

Din fericire, nu o trezisem pe Tawny cu țipetele mele. Stătuse trează până târziu în ultimele nopți. În prima noapte, își petrecuse mult timp încercând pe cât posibil să se asigure că urmele de bici aveau să se vindece, iar noaptea trecută fusese chemată de marchize ca să le ajute cu pregătirile pentru Ritual.

Tawny folosisse o alifie recomandată de toți vracii, pe care gardienii o foloseau adesea pentru a-și trata numeroasele lor răni. Îmi frecase amestecul de arnică și miere cu parfum de pin și salvie pe pielea inflamată a spatelui. Era același remediu pe care vraciul îl folosisse în noaptea răpirii mele. Alifia îmi răcorise pielea și îmi calma se durerea aproape imediat. Știam însă, din experiențele

anterioare, că trebuia aplicată din oră în oră pentru a obține efectul dorit.

Și funcționase. Până dimineața, nu mai rămăsesem decât cu o urmă de disconfort, chiar dacă pielea era încă mai roz decât de obicei.

Nu mințisem atunci când le spuseseam lui Vikter și apoi lui Tawny că ar fi putut fi mult mai rău. Cel mai probabil, urmele de bici aveau să dispară până dimineață și durerea, dacă persista, era ușoară. Eram norocoasă că mă vindecam repede și chiar mai norocoasă că Teerman nu băuse Ruina Roșie în acea după-amiază.

Ducele o cunoscuse pe mama. Cum? Din câte știam, nu fusese niciodată în Masadonia, ceea ce însemna că ducele o întâlnise în capitală. Se întâmpla rar ca un Ascendent să călătorească, în special pe o distanță atât de mare, însă era clar că se întâlniseră.

Teerman avusese o privire atât de stranie atunci când vorbise despre ea. Nostalgie amestecată cu... ce? Furie, poate? Dezamăgire. Interacțiunile pe care le avusese cu ea îi influențau comportamentul față de mine?

Sau căutam pur și simplu o cauză pentru comportamentul lui, de parcă ar fi trebuit să existe ceva care să-i explice cruzimea?

Nu știam eu prea multe despre viață, dar știam că, uneori, nu exista nici un motiv. O persoană, Ascendent sau nu, era așa cum era, fără nici o explicație.

Am oftat și mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Stătusem închisă la mine în cameră în ultimele două zile, în mare parte pentru a mă asigura că alifia avea să își facă efectul cât mai repede cu putință, dar și pentru că evitam... pe toată lumea.

Dar în special pe Hawke.

Nu îl mai văzusem de când pășisem în biroul personal al ducelui și faptul că știam că el simțise că ceva nu era în ordine îmi provoca neliniște și un sentiment de rușine, deși ceea ce făcuse Teerman nu era din vina mea. Dar nu voiam ca Hawke să își dea seama de ceea ce se întâmpla, iar el era un observator foarte bun.

Pe de altă parte, faptul că stătusem închisă în cameră timp de două zile trimiterea, de asemenea, un semnal de alarmă, însă cel puțin nu fusese martor la încercările mele stângace de a mă mișca de colo-colo în timp ce spatele mă ustura. Nu voiam ca Hawke să mă vadă slabă, deși, având în vedere că eram Fecioara, exact la asta se aștepta.

Și poate că avea ceva de-a face cu amestecul straniu de ușurare și dezamăgire pe care îl simțeam de fiecare dată când vedeam că nu dădea semne că m-ar recunoaște de la Perla Roșie.

Mi-am smuls privirea de la pat și mi-am întors ochii spre torțele de dincolo de Metereze. În acea seară, focurile erau liniștite. Fuseseră astfel în ultimele nopți. Dar atunci când dansau ca nebunele, înteleșite de vântul de la apus? Atunci, însemna că ceața nu era departe. Și moartea necruțătoare, care mătură totul în cale, venea în urma ei.

Cu mintea distrasă, mi-am strecurat mâna pe sub faldurile subțiri ale rochiei până la mânerul de os prins de coapsă. L-am strâns între degete, reamintindu-mi astfel că eram pregătită pentru când sau dacă ar fi căzut Meterezele.

La fel cum eram pregătită în cazul în care Cel Întunecat ar fi venit din nou după mine.

Mâna mi-a alunecat de pe pumnal pe locul de deasupra genunchiului, și am mângâiat pielea imperfectă de pe coapsă. Hawke fusese atât de aproape de a atinge

cicatricea. Cum ar fi reacționat dacă ar fi făcut-o? Și-ar fi dat mâna la o parte? Sau s-ar fi prefăcut că nu a simțit nimic?

Mi-am retras mâna. Nu aveam să mă gândesc la asta. Mi-am strâns degetele în pumni și am dat la o parte toate acele gânduri. Nu aveam de ce s-o iau pe drumul acela. N-ar fi ieșit nimic bun din asta. Nu conta dacă mă recunoscuse sau nu, pentru că eram doar una dintre numeroasele fete pe care le sărutase în camere slab luminate. Nici nu conta dacă se întorsese la Perla Roșie, așa cum îmi promisese.

Am scuturat din cap de parcă așa aș fi putut să-mi împrăstii gândurile, dar nu a funcționat. Un lucru descoperisem în aceste zile în care stătusem aproape izolată: puteam să-mi spun că nu contează de o mie de ori, că tot conta.

Hawke îmi dăduse primul meu sărut, chiar dacă el nu știa asta.

M-am îndreptat ușor spre ferestrele dinspre vest, sub lumina argintie a lunii. Mi-am lipit degetele de sticla rece și am numărat torțele. 12 pe Metereze. 24 la poale. Toate aprinse.

Bine.

Era bine.

Mi-am lipit fruntea de sticla rece, care nu prea reușea să împiedice frigul să-și croiască drum în castel. În vest, acolo unde Carsodonia era cuibărită între Marea de Lână și Câmpurile cu Sălcii, nu aveam nevoie de ferestre din sticlă. Acolo, domneau primăvara și vara. Era unul dintre lucrurile pe care-l așteptam cu nerăbdare la întoarcerea în capitală. Căldura. Soarele. Mirosul mării sărate și toate golfulețele sclipitoare.

Tawny, care nu văzuse niciodată plajele, le-ar fi adorat cu siguranță. Un zâmbet obosit mi-a înflorit pe buze. Atunci când o chemase una dintre marchize, Tawny îmi aruncase o privire care părea să spună că ar fi preferat să facă curățenie lună în camerele de baie decât să își petreacă seara încercând să le mulțumească pe cele care erau de nemulțumit.

Și eu mă simțeam adesea la fel când trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa. Aș fi preferat să-mi smulg părul decât să-mi petrec câteva ore cu femeia aceea înspăimântătoare.

Poate că trebuia să învăț cum să mă prefac mai bine în preajma ei și a celorlalte preotese. Încă nu-mi venea să cred că mersese la duce numai pentru că nu-mi petrecusem jumătate din zi ascultându-le pe ea și pe celelalte plângându-se despre restul lumii.

Mi-am strâns brațele în jurul corpului și mi-am dorit, poate pentru a o suta oară, ca fratele meu să se fi aflat încă în Masadonia. Și Ian avea coșmaruri și, dacă ar fi fost alături de mine în acea clipă, m-ar fi înveselit cu poveștile lui fanteziste, caraghioase.

Oare mai avea coșmaruri după ce făcuse Ascensiunea? Dacă nu, nu era și asta o perspectivă îmbucurătoare?

Privirea mi-a alunecat în lungul Meterezelor. Am observat un gardian care patrula pe zid.

Aș fi preferat să fiu acolo decât aici.

Ascendenții ar fi fost șocați să audă așa ceva, după cum la fel ar fi fost și cei mai mulți oameni. Să gândești doar că eu - Fecioara, Aleasa, cea care aveam să merg la zei - aș fi schimbat locul cu un om de rând, cu un gardian, era un afront nu doar pentru Ascendenți, ci și pentru zeii înșiși. Oamenii din întregul regat ar fi făcut orice ca să ajungă în prezența zeilor. Eu eram...

Eu eram privilegiată, indiferent de cât de mult sufeream, dar cel puțin, dacă m-aș fi aflat pe Metereze, aș fi putut să fac ceva util. Aș fi apărat orașul și pe toți cei datorită cărora aveam o viață atât de confortabilă. În schimb, eu stăteam înăuntru, plângându-mi de milă, când adevărul era că Ascensiunea mea avea să însemne mai mult decât protejarea unui oraș.

Aveam să protejiez viitorul întregului regat.

Asta nu însemna ceva?

Nu eram sigură, dar nu-mi doream decât să pot închide ochii și să dorm, deși știam că nu aș fi reușit. Că m-aș fi chinuit ore întregi să adorm.

În astfel de nopți fără somn, cedam dorinței de a explora orașul tăcut și întunecat până când descopeream colțișoare care nu dormeau, locuri precum Perla Roșie. Din nefericire, ar fi fost extrem de prostesc să fac asta după ce aproape fusesem răpită. Nici măcar eu nu eram atât de nebună și de...

O flacăra de după Metereze a început să danseze, atrăgându-mi atenția. Mi-am lipit palmele de fereastră, cu ochii ațintiți asupra focului, refuzând să clilesc.

-Nu-i nimic! i-am spus camerei goale. E doar vântul...

O altă lumină s-a mișcat și apoi o alta, și o alta; întreaga linie de torțe de după zid pălpăia sălbatic, aruncând scântei, în timp ce vântul se întetea. Am respirat adânc, dar aerul nu părea să-mi ajungă în plămâni.

Făclia din mijloc a fost prima care s-a stins, făcându-mi inima să bubuie în piept. Au urmat-o imediat și celelalte, aruncând brusc pământul de dincolo de Metereze în întuneric.

M-am tras de la fereastră.

Zeci de săgeți înflăcărâte au zburat prin aer, arcuindu-se deasupra Meterezelor și apoi răzbind înainte, înfigându-se în tranșeele pline cu iască. S-a înălțat un perete de foc, arzând pe întreaga lungime a Meterezelor. Flăcările nu le apărau împotriva ceții sau a ceea ce venea odată cu ea.

Focul făcea vizibil ce se afla în ceață.

M-am întors la fereastră, am tras zăvorul și am deschis-o larg. Aerul rece și un soi de tăcere nepământeană au invadat camera. Eu m-am apucat de marginea de piatră și m-am aplecat în afară, privind cu atenție.

Fumul se înălța și trecea printre flăcări, revărsându-se în aer și pe pământ.

Dar fumul nu se mișca așa.

Fumul nu se strecura pe sub iască, alb și gros, în contrast cu întunericul nopții. Fumul nu astupa flăcările, sufocându-le până când se stingeau și nu mai rămânea decât o ceață grea, nefirească.

Și ceața nu era goală.

În ceață se aflau o mulțime de siluete diforme care fuseseră cândva muritori.

Cornurile au răsunat din toate cele patru colțuri ale Meterezelor, sfărâmând tăcerea încordată. În câteva secunde, cele câteva lumini care mai străluceau prin ferestre s-au întunecat. S-a auzit o a doua chemare de avertizare, și întregul castel a părut să se cutremure.

Mi-am revenit în fire și am închis fereastra, apoi m-am răsucit. Aveam la dispoziție vreo trei minute, poate mai puțin, înainte ca toate ieșirile să se închidă. Am făcut un pas în față...

În acea clipă, ușa comună s-a dat de perete și Tawny a năvălit înăuntru, cu cămașa ei albă de noapte fluturând și claia de bucle aurii și șatene revărsându-i-se pe umeri.

-Nu. Tawny s-a oprit în loc. Albul din ochii ei larg deschiși era în contrast pregnant cu maroniul pielii. Nu, Poppy!

Ignorând-o, am alergat la cufăr, i-am tras capacul și am cotrobăit înăuntru până când mi-am găsit arcul. M-am ridicat apoi și l-am aruncat pe pat.

-Doar nu plănuiești să ieși acolo! a exclamat ea.

-Ba da.

-Poppy!

-Voi fi bine.

M-a trecut un fior pe șira spinării.

-Bine? A căscat gura la mine. Nu-mi place să fiu eu cea care trebuie să spună ceea ce este evident, dar ia-tă-mă! Tu ești Fecioara. Tu ești Aleasa. Nu poți ieși. Dacă nu te omoară ei, te va omori Excelența Sa dacă te va prinde.

-Nu mă va prinde. Am apucat o pelerină neagră, cu glugă, și am tras-o pe mine, prinzându-mi-o de gât și de piept. Ducele va sta ascuns în camera lui, păzit de o duzină de gardieni regali, dacă nu chiar mai mulți, alături de ducesă.

-Gardienii vor veni după tine.

Mi-am apucat arcul.

-Sunt convinsă că Vikter a plecat spre Metereze în secunda în care a auzit cornul.

-Și Hawke? Datoria lor este să te protejeze pe tine.

-Vikter știe că pot să mă protejez singură, iar Hawke nici nu va bănuși că am ieșit din cameră. Am făcut o pauză. El nu știe despre intrarea servitorilor.

- Ești rănită, Poppy. Spatele tău...

- Spatele meu este aproape complet vindecat. Știi asta.

- Și cum rămâne cu Cel Întunecat? Dacă este o diversiune...

- Nu este o diversiune, Tawny. I-am văzut în ceață.

Tawny a pălit.

- Și, dacă Cel Întunecat încearcă să pună mâna pe mine, voi fi pregătită.

S-a luat după mine.

- Penellaphe Balfour, oprește-te!

Surprinsă, m-am răsucit și am dat nas în nas cu ea.

- Am la dispoziție mai puțin de două minute, Tawny. Voi fi închisă aici...

- Unde ești în siguranță.

Am apucat-o de umăr cu mâna pe care o aveam liberă.

- Dacă trec de ziduri, vor cuceri orașul și vor găsi o cale de a pătrunde în castel. Apoi nu vor mai putea fi opriți. Asta știu cu certitudine. Au ajuns până la familia mea. Au ajuns până la mine. N-am să stau deoparte și să las ca istoria să se repete.

Ochii ei i-au căutat cu disperare pe ai mei.

- Dar atunci nu aveai Meterezele, să te protejeze.

Asta era adevărat, dar...

- Nimic nu este infailibil, Tawny. Nici măcar Meterezele nu sunt.

- Și nici tu nu ești! a șoptit ea, cu buza de jos tremurând.

- Știu.

A tras adânc aer în piept, umărul înmuindu-i-se sub mâna mea.

- În ordine. Dacă vine cineva, am să le spun că ți s-a făcut rău din cauza fricii și te-ai încuiat în camera de baie.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Desigur! I-am dat drumul apoi. Sunt mai multe pumnale de hematit în cuțăr și o sabie sub perne...

- Te rog, spune-mi că nu-ți odihnești în fiecare noapte capul pe o sabie. Vocea i-a răsunat plină de uluire. Nu-i de mirare că ai coșmaruri. Numai zeii știu ce fel de energii negative atragi dacă folosești o sabie pe post de pernă...

- Tawny! am întrerupt-o înainte să se pornească. Dacă este atacat castelul, folosește armele. Știi cum.

- Știu.

Știa doar pentru că o obligasem să învețe în secret, la fel cum Vikter mă învățase pe mine.

- Capul sau inima.

A încuviințat din cap.

- Ai grijă, Poppy! Te rog! Voi fi foarte dezamăgită dacă voi ajunge s-o servesc pe ducesă. Sau, mai rău, să fiu dată la Templu, în serviciul zeilor. Nu că n-ar fi o onoare să-i servesc... A turuit mai departe, cu mâna în dreptul inimii. Dar toată treaba cu celibatul...

Mi-a scăpat un zâmbet.

- Am să mă întorc.

- Ai face bine, Poppy.

- Promit!

I-am dat rapid un pupic pe obraz și m-am răsucit spre intrarea veche a servitorilor, de lângă ușa de la camera de baie. Singurul motiv pentru care aproape implorasem să fiu mutată în această parte mai veche și mult mai urâtă a castelului. Acele uși și holuri nu mai erau folosite, însă ele făceau legătură cu aproape fiecare cameră din aripa veche, inclusiv cu podul de piatră care ducea direct în partea de sud a Meterezelor.

Balamalele vechi au scârțâit atunci când am tras de ușă. Holurile ascunse îmi permiteau să mă mișc nevăzută prin

tot castelul. În ultimii ani, le folosisem ca să mă întâlnesc într-o veche cameră nefolosită cu Vikter, pentru antrenamente, și mă ajutaseră și să mă furișez din castel fără să fiu văzută.

Dar, ce era mai important, scările și culoarele vechi puteau fi o cale rapidă de evadare, la nevoie.

-Poppy! a strigat Tawny, oprindu-mă din drum. Fața! Am fost confuză doar pentru o clipă, apoi mi-am dat seama că aveam chipul descoperit.

-Corect.

Am ridicat gluga grea și mi-am tras-o pe față, apoi m-am strecurat pe scara îngustă.

Am luat-o la goană pe treptele de piatră ciobite și inegale în sunetul ușilor de fier care se auzeau huruind. Papucii mei nu erau cele mai indicate încălțări pentru o astfel de misiune, dar nu avusesem timp să-mi trag din ascunzișul de sub pat singura pereche de ghete pe care o aveam. Dacă le-ar fi găsit menajerele, ar fi ieșit vorbe, care, în cele din urmă, ar fi ajuns la urechile cuiva.

Aveam la dispoziție mai puțin de un minut ca să ies.

Din tavan începuseră să cadă pietricele și praf, în timp ce castelul continua să se zgâlțâie. Lumina lunii străpungea ferestrele ciobite și prăfuite, în timp ce eu mă apropiam de capătul scării. Am sărit peste ultimele două trepte și aproape am alunecat în cămara goală. Am simțit doar o durere surdă pe spate, de la rănilor încă nevindecate.

Mi-am tras arcul sub faldurile pelerinei și m-am avântat în bucătăria în care domnea haosul, servitorii cerând să fie primiți în camerele de siguranță ascunse, care serveau și ca loc pentru depozitarea proviziilor alimentare. Gardienii alergau spre intrarea principală, unde

în câteva secunde avea să fie ridicat cel mai mare scut. Nimeni nu m-a băgat în seamă în vreme ce alergam spre holul din spate, unde una dintre ușile de fier era deja pe jumătate închisă.

Am dat drumul printre dinți unui blestem care l-ar fi făcut pe Vikter să roșească și pe Rylan să... El ar fi zâmbit dacă ar mai fi fost acolo. Mi-am luat avânt și m-am aplecat. Papucii de mătase și satin m-au ajutat să alunec. Am trecut pe sub ușă, cât pe ce să-mi pierd echilibrul, patinând afară, în aerul nopții. Ușa grea a hurut și s-a închis. M-am tras câțiva pași în spate și apoi m-am întors, cu un zâmbet pe care Tawny l-ar fi găsit nu doar îngrijorător, ci și puțin înfricoșător.

Ajunsesem la pod.

Fără să pierd timpul, am alergat pe poteca îngustă care se ridica deasupra caselor și a magazinelor. Nu am îndrăznit să privesc în lături, pentru că nu existau balustrade. Un pas greșit și...

N-ar mai fi trebuit să-mi fac griji pentru ceea ce se afla în ceață.

Am ajuns la marginea cea mai lată a Meterezelor, mi-am aruncat arcul deasupra și apoi m-am ridicat și eu. Mi s-a întins pielea încă în curs de vindecare de pe spate, făcându-mă să mă schimonosesc de durere, în timp ce pelerina și rochia mi s-au desfăcut, dezvăluindu-mi aproape cu totul piciorul. Mi-am zis că ar fi fost buni pantalonii subțiri care se purtau pe sub anumite modele de rochii, dar nu avusesem suficient timp la dispoziție.

Am apucat arcul și am luat-o spre zidul de vest. Ceața se apropia, asemănătoare unei mase solide, aducând cu ea miasme de metal și putreziciune. În față, arcașii

așteptau în ascunzișurile lor de piatră, ca niște păsări de pradă, cu arcurile și săgețile pregătite. Știam că nu trebuia să mă apropiu prea mult, pentru că vreunul dintre gardieni m-ar fi observat cu siguranță și ar fi început să pună întrebări. Și, chiar dacă Tawny exagerase când spusese că m-ar fi omorât, ducele mi-ar fi oferit, cu siguranță, una dintre lecțiile lui.

Am aruncat rapid o privire în jur. Orașul se cufundase cu totul în tăcere și întuneric, cu excepția templelor. Flăcările lor nu se stingeau niciodată. Mi-am desprins privirea de la ele și am alungat sentimentul straniu pe care-l trezeau adesea în mine, căutând un parapet gol. Am descoperit unul - dacă ar fi fost să aparțină vreunuia dintre gardieni, ar fi fost deja ocupat.

Furișându-mă în umbra pereților, am intrat. Mi-a revenit zâmbetul pe buze când am descoperit mai multe tolbe cu săgeți lângă scară. Era perfect. Săgețile cu vârf din hematit, făcute din lemn adus din Pădurea Sângerie, nu erau ușor de găsit atunci când erai o Fecioară care, teoretic, nu avea nevoie de ele. Am înșfăcat mai multe și m-am grăbit să urc pe scară.

Parțial ascunsă în spatele peretelui de piatră, am așezat săgețile lângă mine și mi-am scos arcul. Atunci, s-a auzit un zgomot care mi-a ridicat părul pe spate.

Începuse ca un urlet jos, care îmi amintea de vântul din timpul celor mai reci zile de iarnă, însă apoi se preschimbase într-un șipăt ascuțit. Mi s-a încrețit pielea pe mine și mi s-a întors stomacul pe dos. Nu aveam să uit niciodată acel sunet. Îmi bântuia visele și nu mă lăsa să dorm nopți la rând.

De jos s-au auzit strigăte - se cerea să tragem. Am tras adânc aer în piept, privind emoționată cum cerul

se luminează de săgeți aprinse. Au sfâșiat ceața invadatoare în timp ce torțele s-au aprins din nou, de-a lungul Meterezelor, transformând noaptea într-un amurg argintiu.

Gardienii așteptau la poalele Meterezelor, toți în armurile lor negre care-i făceau aproape de nediferențiat. Am căutat pelerina albă, familiară a Gărzii Regale. Într-un final, am identificat părul blond și chipul de culoarea nisipului. Inima mi-a tresăltat. Vikter stătea chiar în mijloc. Mă așteptasem să îl văd acolo unde era amenințarea morții mai mare, dar tot mi s-a pus un nod în gât. Vikter era cel mai curajos om pe care-l cunoșteam.

Dar Hawke? Nu aveam idee dacă încă se afla în castel, în fața ușii mele, crezând că sunt înăuntru, sau pe Metereze. Ori poate că, la fel ca Vikter, în afara lor. Nodul a crescut, dar nu puteam să mă las afectată.

Cu ochii la Vikter, am întins arcul și am tras la semnalul lui. Un alt val de săgeți s-a înălțat, acestea ajungând mai departe. După ce au sfâșiat ceața, am auzit țipetele.

Și apoi i-am văzut.

Cu trupurile lor de un alb lăptos, lipsite de culoare, cu fețele găunoase și ochii arzând ca niște cărbuni încinși. Cu gurile căscate larg, descoperind două seturi de dinți creștați, zimțați. Degetele le erau alungite ca niște gheare și atât ele, cât și colții puteau să spintece carnea ca și cum ar fi fost o bucată moale de unt.

Eu aveam cicatricile care dovedeau asta.

În aceste creaturi s-ar fi transformat Marlowe și Ridley dacă nu le-aș fi curmat viața.

Au năvălit din ceață... monștrii care îmi bântuiau coșmarurile, trimiși de Cel Întunecat cu mai bine de un deceniu în urmă ca să ne ia de lângă noi părinții

printr-un masacru sângeros. Erau demonii care aproape mă uciseseră înainte să împlinesc șase ani, zgâriindu-mă și mușcându-mă orbește, cuprinși de setea lor nestăvilită de sânge.

Temuții erau acolo.

Capitolul cincisprezece

Și acum, îi copleșeau pe gardienii din afara Meterezelor, izbindu-se de ei ca un val care nu cunoștea frica de moarte. Strigăte de durere și de groază au sfâșiat noaptea, iar eu am rămas fără suflu. În doar câteva secunde, îl pierdusem din ochi pe Vikter.

-Nu! am șoptit, cu degetele tremurând pe arc.

Unde era? Nu era cu puțință să fi căzut. Nu atât de repede. Nu Vikter...

L-am găsit, ținându-se tare, fluturându-și sabia și retezând capul unui Temut în timp ce un altul se arunca asupra lui. S-a răsucit, evitând la mustață o lovitură care i-ar fi distrus platoșa.

Nu aveam timp de pierdut. Mi-am mutat privirea spre săgeata de hematit a unui arcaș, care s-a înfipt într-un cap de Temut, dărâmându-l pe spate. Din craniu i s-a vărsat sângele întunecat precum cerneala. Mi-am concentrat atenția asupra unui alt Temut, controlându-mi respirația până când a devenit înceată și adâncă, așa cum mă învățase Vikter. Anii de antrenament, precum și experiențele trăite mi-au ghidat mâna. Nu era prima oară când îi ajutam pe gardienii de pe Metereze.

„Odată ce apuci arcul, lumea din jurul tău trebuie să amuțească.” Instrucțiunile lui Vikter îmi răsunau în minte. „Sunteți doar tu, arcul și ținta. Nimic altceva nu mai contează.”

Și doar asta conta.

Mi-am fixat ținta și am dat drumul unei săgeți. A străbătut aerul și a străpuns un Temut în inimă. Am mai doborât încă unul înainte ca acela care fusese odată copilul sau părintele cuiva să cadă la pământ. Apoi am descoperit un alt Temut, care atacase un gardian și încerca să-i distrugă armura. Am dat drumul săgeții, zâmbind când vârful a străpuns capul Temutului. În timp ce-mi pregăteam următoarea săgeată, l-am întrezărit pe Vikter. Și-a înfipt sabia pătată de sânge întunecat adânc în stomacul unui Temut și apoi a împins-o în sus cu un urlet...

Un alt Temut l-a atacat pe Vikter din spate, în timp ce acesta își elibera arma. Am dat drumul săgeții. A spintecat aerul și s-a înfipt în craniul cu păr rar al creaturii. Temutul a căzut cu fața în jos, mort până să atingă pământul.

Vikter și-a rotit capul, și aș fi putut să jur că s-a uitat drept la mine – că știa cine trăsese acea săgeată. Și, deși nu-i puteam vedea chipul, știam că avea acea expresie pe care și-o lua întotdeauna când era mândru, dar și iritat.

Rânjind, mi-am pregătit încă o săgeată și... pentru ceea ce mi s-a părut cât o eternitate, m-am pierdut în febra momentului, punând la pământ Temut după Temut. Consumasem două tolbe de săgeți când unul dintre Temuți a rupt rândul gardienilor. A ajuns la zid, și mâinile lui cu gheare s-au înfipt în piatră, ajutându-l să se cațăre.

Pentru o secundă, am rămas amuțită, privindu-l cum își smulge ghearele din piatră și apoi le înfige din nou, mai sus, ridicându-se pe zid.

- Zeilor! am șoptit.

Temutul a dat drumul unui țipăt asurzitor care m-a trezit la realitate. L-am țintit și am tras săgeata direct spre craniul lui. Impactul l-a dărâmat de pe zid...

Un strigăt venit din partea mea dreaptă m-a făcut să-mi întorc capul. Un arcaș a căzut la pământ. Arcul i-a alunecat din mâini. Un Temut își înfipsese ghearele în umerii lui, în timp ce dinții ascuțiți îi sfâșiau beregata.

Zeilor mari, ajunseseră în vârf!

M-am răsucit și am tras repede o săgeată. Lovitura nu a fost fatală, dar l-a îndepărtat pe Temut de gardian, aruncându-l înapoi jos. Însă el nu a fost singurul care a căzut. Gardianul s-a prăvălit și el în hău. Mi-am înghițit un țipăt, zicându-mi că omul era deja mort, până când sunetul pe care trupul lui l-a scos când a izbit pământul m-a făcut să închid ochii.

Poate că mintea Temuților era putredă, dar erau suficienți de inteligenți încât să atace arcașii. Vikter îmi spusese odată că singurul lucru aproape la fel de puternic precum setea de sânge era instinctul lor de supraviețuire.

Un țipăt ascuțit m-a pus în mișcare. În partea mea dreaptă, un alt Temut ajunsesese pe marginea Meterezelor și apucase un arcaș. Gardianul și-a aruncat arcul și l-a apucat pe Temut, împingându-l.

S-a prăvălit la pământ, luându-l pe Temut cu el.

Încă o rundă de săgeți aprinse s-au ridicat în aer, undeva sus, deasupra zidului. Au căzut la pământ ucigând fără discriminare și oameni, și monștri. Pe deasupra urletelor și a țipetelor nepământești se înălța zgomotul copitelor,

însă eu încă eram cu ochii la arcașul căzut, al cărui trup era asaltat de Temuși.

Gardianul se sacrificase pe sine însuși. Omul acela necunoscut, fără nume, alesese moartea în loc să le permită Temușilor să ajungă de cealaltă parte a Meterezelor.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile și mi-am plecat capul ușor, fără cuvinte. Însă strigătele de bătălie s-au înțesit și m-au forțat să mă pun în mișcare. M-am ridicat suficient cât să arunc un ochi peste margine și am văzut gardieni călare ieșind pe porți, fluturându-și săbiile. S-au împărțit în două, încercând să oprească accesul spre Metereze. De îndată ce au ieșit cu toți, porțile s-au închis în urma lor.

Unul dintre Temuși s-a aruncat asupra unui gardian, sărind prin aer ca o felină uriașă din junglă. L-a izbit pe bărbat atât de puternic, încât l-a aruncat de pe cal. S-au prăvălit amândoi la pământ.

- La naiba! am șuierat, țintindu-l pe Temutul care era deja la jumătatea zidului.

L-am nimerit în craniul chelios, dărâmându-l de pe Metereze. Mi-am tras rapid încă o săgeată, gata să lovesc Temușii care se urcau pe zid. Era clar că ei reprezentau cea mai mare amenințare.

Mi-am dat rapid seama că aceștia erau diferiți. Arătau mai puțin... monstruos. Erau tot înfiorători, dar fețele nu le erau atât de găunoase, iar trupurile - mai puțin scobite. Fuseseră recent transformați? Posibil.

Bătălia de la poalele Meterezelor slăbea, cadavrele căzând unele peste altele. L-am întrezărit pe Vikter trecându-și spada prin capul unui Temut și m-am lăsat într-un genunchi ca să pot privi peste zid. Pelerina s-a

desfăcut, dezvelindu-mi aproape tot piciorul, de la gleznă până la șold, în aerul rece.

Mai rămăsese doar o mână de Temuți. Jumătate dintre ei se hrăneau cu gardienii morți sau îi sfâșiau pe cei răniți, fără să acorde vreo atenție în jur. Nu mai vedeam să fie vreunul în apropierea Meterezelor. Mi-am fixat săgeata în arc și am ochit un Temut care sfâșiase o armură, ajungând la măruntaiele gardianului. Am simțit gustul bilei în gât. Gardianul era deja mort, dar nu puteam să-i las pe Temuți să îi pângărească în continuare pe cei căzuți.

Concentrându-mi atenția asupra gurii mânjite de sânge, am tras săgeata fix spre ea. Contactul l-a aruncat pe Temut pe spate. Satisfacția pe care o simțeam era atenuată de durere. Ceața începuse să se disipeze, dezvăluind carnagiul pe care îl lăsa în urmă. Căzuseră atâția oameni. Prea mulți.

Cu genunchiul sprijinit de piatra rece, m-am întins după o săgeată în timp ce cercetam...

-Tu trebuie să fii zeița Bele sau Lailah întrupată în muritoare! s-a auzit o voce adâncă în spatele meu.

Am respirat sacadat și m-am răsucit, cu pelerina și cămașa de noapte fluturându-mi în jurul picioarelor. Cu săgeata gata, mi-am îndreptat arcul spre...

Hawke.

O, zeilor...

Mi s-a căscat un gol în piept, de ușurare și uluială. Stătea sub razele lunii ca și cum zeii înșiși îl înzestraseră cu lumină eternă. Sângele de culoarea cernelii îi păta pomeții înalți și maxilarul puternic. Buzele lui mari, expresive erau întredeschise, de parcă nu făcea nici un efort să respire, iar ochii aceia stranii și frumoși păreau să lucească în lumina lunii.

La dreapta avea sabia pătată de sânge. Uniforma îi era zdrențuită, dovadă a ceea ce îndurase.

Hawke fusese în afara Meterezelor, la fel ca Vikter, deși, în calitate de gardian regal, nu era obligat să o facă. Se dusese însă pe câmpul de luptă. Am simțit cum în inimă îmi înflorește respectul pentru el și, fără să mă gândesc, mi-am deschis simțurile ca să văd dacă era rănit.

Am simțit o umbră de suferință persistând în el. Bătălia îi domolise durerile, dându-i ocazia să își verse năduful, în același fel în care i le-ar fi alinat atingerea mea. Temporar, însă eficient. Nu era rănit.

- Tu ești... Privirea lui era intensă, neabătută. Și-a prins sabia la brâu. Ești absolut magnifică. Frumoasă.

Am tresărit, șocată. Spusese că sunt frumoasă atunci când îmi văzuse fața - și păruse sincer. Dar acum? Erau cuvinte care prea des nu însemnau nimic și arareori puteau să însemne totul. Și el le rostise în așa fel încât simțisem o tensiune mai jos în vintre, chiar dacă nu avea habar cu cine vorbea. Încă aveam trasă gluga pe cap.

Trebuia să fug.

Am privit peste umărul lui, în căutarea celei mai ușoare căi de a scăpa. Mi-am înghițit nodul din gât. Poate că Hawke nu își dăduse încă seama că eu eram fata pe care o văzuse la Perla Roșie, dar nu puteam să-l las să-și dea seama cine eram cu adevărat. Nu-mi puteam închipui cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat.

- Ultimul lucru la care mă așteptam era să descopăr o domniță cu pelerină pricepută cu arcul, care să apere unul dintre parapete.

Gropița și-a făcut apariția în obrazul lui drept, și am simțit un fior în pântec.

De ce trebuia să aibă un... zâmbet atât de fermecător? Acel zâmbet despre care știam că făcuse multe fete să-și piardă capul.

Mă îndoiam însă că vreuna dintre ele avea regrete.

Eu, una, știam că nu aveam.

Hawke și-a întins mâna înmănușată.

- Te pot ajuta?

Mi-am înghițit un pufnet și mi-am coborât arcul. Nu am spus nimic, de teamă că mi-ar putea recunoaște vocea, și i-am făcut semn să se dea înapoi. Cu sprâncenele lui brune ridicate a uimire, și-a dus mâna în dreptul inimii și s-a retras.

Apoi a făcut o plecăciune.

A făcut o *plecăciune*, atât de curtenitoare și de elaborată, încât mi-a venit să râd. Am reușit totuși să mă abțin și mi-am rezemat o clipă arcul de zid. Cu ochii la el, m-am aplecat spre scară și am început să cobor încet, fără să-mi întorc o clipă spatele.

Sunetele bătăliei de jos încetaseră aproape complet. Trebuia să ajung înapoi în camera mea, dar nu aveam cum să intru în castel pe unde ieșisem, nu atât timp cât Hawke era acolo. I-aș fi trezit suspiciunea. Mi-am strecurat arcul sub pelerină și mi l-am prins la spate. M-am crispat când mi-a atins urmele încă proaspete de bici.

- Ești o...

Nu a mai continuat, o privire stranie întipărindu-i-se pe chip. N-o puteam descifra. Suspiciune? Uimire? Ceva cu totul diferit? A mijit ochii. Dedesubt, porțile grele au mugit, deschizându-se ca să-i primească pe morți și pe răniți. Temuții urmau să fie arși pe loc.

Hawke mi s-a pus în cale. Mi-am simțit inima ca de plumb în piept, în timp ce degetele mi s-au strâns în pumni. M-am străduit să îmi relaxez mâinile. Lumina jucăușă pe care Hawke o avusese în ochi pălise.

-Ce cauți aici?

Stropul de răbdare pe care curiozitatea i-o trezise dispăruse. Am trecut pe lângă el, știind că trebuia să-l pierd printre oamenii care începuseră să își părăsească locuințele ca să evalueze pierderile.

Nu am ajuns prea departe, că Hawke m-a prins de braț.

-Eu cred că...

Am acționat din instinct. M-am răsucit pe sub brațul care mă ținea strâns, ignorând umbra de durere pe care o simțeam în lungul spatelui. Șocul pe care i l-am citit pe chip mi-a adus zâmbetul pe buze. Am ajuns în spatele lui, m-am lăsat pe vine și l-am lovit cu piciorul, dezechilibrându-l. Mi-a dat drumul ca să se proptească în mâini și să-și împiedice căderea.

I-am auzit blestemele răsunând în timp ce alergam spre cercul interior al Meterezelor. Cele mai apropiate scări erau la câțiva metri...

Ceva m-a prins de pelerină. M-a răsucit și m-a aruncat înapoi, la perete. Am încercat să trag, dar nu m-am putut mișca mai mult de câțiva centimetri. Am privit în jos și am văzut un pumnal înfipt adânc în perete, cu tot cu pelerina mea. Uluită, am rămas cu gura căscată.

Hawke a luat-o spre mine, cu bărbia în piept.

-Asta n-a fost prea frumos.

Ei bine, nici ce avea să urmeze nu era prea frumos.

Am apucat mânerul pumnalului, smulgându-l din perete. L-am întors ca să-l apuc de lamă și mi-am tras brațul spre spate...

-N-o face! m-a avertizat el, oprindu-se.

Am aruncat pumnalul direct spre fața lui enervant de frumoasă. El s-a rotit, exact așa cum mă așteptam...

A prins pumnalul de mâner în aer, ca și cum ar fi fost ceva foarte simplu și ușor. Era... impresionant. Și eram invidioasă. N-aș fi putut să fac asta. Credeam că nici măcar Viktor n-ar fi putut s-o facă.

Cu ochii strălucind ca aurul topit, a pufnit ușor și a luat-o din nou spre mine.

M-am împins în perete și am luat-o din nou la fugă, cu scările în fața ochilor. Dacă aș fi reușit să ajung...

În fața mea a apărut o siluetă întunecată. Am alunecat și mi-am pierdut echilibrul. Ai naibii papuci cu talpa lor moale și lucioasă! Am căzut rău pe șold. Mi-am înghițit țipătul provocat de durerea care îmi reverbera în spate. Măcar nu aterizasem pe spate.

Hawke s-a ridicat, cu pumnalul la șold.

-Asta chiar nu a fost deloc frumos.

Cum reușise să...? Privirea mi-a alunecat spre bordura îngustă de pe peretele de deasupra. Alergase pe acolo? Nu era mai lată de câțiva centimetri.

Era nebun.

-Sunt conștient că trebuie să îmi tund barba, dar tu nu prea ai țintă. Ar trebui să mai lucrezi la asta, pentru că țin destul de mult la fața mea.

Țintisem la fix.

Mârâind ușor, am așteptat să se apropie și apoi am lovit. A mormăit în timp ce eu saream în picioare, ignorând durerea de la ceea ce avea să fie, cu siguranță, o vânătaie uriașă pe șold. M-am întors spre dreapta, iar el a sărit ca să mă blocheze, însă eu m-am avântat la stânga. El s-a luat imediat după mine, așa că i-am mai dat un picior.

Hawke m-a prins de gleznă. Am răsuflet, întinzându-mi brațele ca să-mi găsesc echilibrul. M-am uitat apoi la el cu ochi mari. El a ridicat din sprâncene, în timp ce privirea îi urca în lungul piciorului meu gol.

- Scandalos! a murmurat.

Am scăpat un mârâi de frustrare.

El a râs.

- Ce papucei fini! Satin și mătase? Sunt la fel de bine croiți ca piciorul tău. Genul de încălțări pe care nici un gardian de pe metereze nu l-ar purta. Cât de inteligent era! Asta dacă nu cumva sunt purtați diferit față de mine.

Hawke mi-a dat drumul la gleznă, dar, înainte să apuc să fug, mi-a prins brațul și m-a tras spre el. Brusc, m-am trezit lipită de el, stând pe vârful degetelor.

Am rămas fără suflu din cauza contactului brusc. Sâniii îmi erau striviți de platoșa lui dură din piele și fier. Căldura trupului său părea să treacă prin armură, să se imbibe în pelerina mea și în rochia subțire de pe dedesubt. M-a străbătut o undă de fierbințeală în timp ce încercam să trag adânc aer în piept. Îndărătul mirosului putrezit al sângelui de Temut se afla parfumul lui luxuriant de mirodenii și fum. Roșeața mi-a acaparat obrajii.

Lui i-au fremătat nările, și, oricât de nebunește ar suna, nuanța ochilor a părut să i se accentueze până când au căpătat culoarea năucitoare a ambrei. Și-a ridicat celălalt braț.

- Știi ce cred eu...

Lama pe care i-am lipit-o de pielea gâtului l-a amuțit. I s-au subțiat buzele, în timp ce ochii îi erau ațintiți în jos, spre mine. Nu a făcut nici o mișcare ca să-mi dea drumul. O mărgea de sânge i-a apărut chiar sub beregată.

-Corecție! Și apoi a râs, în timp ce firicelul de sânge i-a alunecat în josul gâtului. Nu era un râs aspru sau unul de superioritate. Părea *amuzat*. Ești o micuță creatură ucigașă, absolut fermecătoare! A făcut o pauză, apoi și-a coborât privirea. Frumoasă armă! Hematit și os de vârcolac. Foarte interesant... Și-a ridicat privirea. *Prințeso*.

Capitolul șaisprezece

Pumnalul. La naiba! Uitasem că-l văzuse la Perla Roșie. Zeilor, cum de putusem uita asta? Am îndepărtat lama, dar era prea târziu.

Și era și asta o greșeală din partea mea.

Hawke s-a mișcat cu agilitate și m-a prins de încheietură.

-Noi doi avem atât de multe de discutat.

-N-avem nimic de discutat! m-am răstit.

Eram supărată pe mine pentru că făcusem nu una, nu două, ci *trei* greșeli incredibil de prostești. Și eram groaznic de enervată din cauza lui Hawke, pentru că acum se afla în avantaj.

-Vorbește!

A făcut ochii mari, mimând uimirea, apoi și-a plecat bărbia, făcându-mă să mă încordez.

-Credeam că-ți place să vorbești, Prințeso. A făcut o pauză. Sau îți place doar când ești la Perla Roșie?

N-am comentat.

-N-ai să te prefaci că nu știi despre ce vorbesc, nu-i așa? m-a întrebat. Că nu ești ea.

Am tras de braț.

- Dă-mi drumul!

- Oh, nu! Nu prea cred.

S-a întors brusc și, deodată, aveam spatele și arcu lipite de peretele de piatră al Meterezelor. Contactul a trezit un val de durere pe spatele meu rănit, însă el și-a apăsat trupul de al meu, prinzându-mă ca într-o cușcă. Între noi erau doar câțiva centimetri.

- După tot ce-a fost între noi? Tu arunci cu un pumnal în mine?

- Tot ce-a fost între noi? Câteva minute și niște săruturi.

Rostind cuvintele, adevărul lor m-a izbit clar ca lumina zilei. Asta *era*, într-adevăr, tot ce fusese între noi. Zeilor, eram atât de... lipsită de experiență. Pentru că, în mintea mea, totul devenise... mult mai mult de atât. Trezirea la realitate era brutală.

- A fost mai mult decât niște săruturi. Și-a coborât vocea. Dacă ai uitat, sunt mai mult decât dispus să îți reamintesc.

Am simțit cum mi se adună în stomac valuri de neliniște. O parte din mine își dorea să mi se aducă aminte ceea ce în mod clar nu uitasem. Slavă zeilor, partea logică și inteligentă din mine nu voia.

- N-a fost nimic de care să merite să-mi reamintesc.

- Acum, mă insultă? După ce ai aruncat cu un pumnal în mine? Mi-ai rănit sentimentele fragile.

- Sentimente fragile? am pufnit. Nu exagera!

- E greu, având în vedere că mi-ai aruncat un pumnal spre față și apoi mi-ai tăiat gâtul! mi-a răspuns.

Strânsoarea îi era surprinzător de delicată în comparație cu asprimea tonului.

- Știam că te vei feri.

- Serios? De aceea ai încercat să-mi retezi beregata?

Ochii lui de chihlimbar au strălucit pe sub genele lungi și dese.

-Te-am zgâriat puțin! l-am corectat. Pentru că mă țineai captivă și nu voiai să-mi dai drumul. Și, din câte se vede, nu ai învățat nimic din acea lecție.

-De fapt, am învățat multe, Prințeso. Tocmai de aceea nici mâinile, nici pumnalul tău nu se mai apropie acum de gâtul meu. Și-a trecut degetul arătător peste interiorul încheieturii mele, ca să îmi reamintească, și mie mi-a tremurat mâna pe mânerul armei. Dar, dacă dai drumul pumnalului, am să te las să te apropii de ce parte din mine dorești.

M-am înecat. Nu își dădea seama cu cine vorbea? Vocea mea era atât de comună... Oare n-avea habar că eram eu? Dar dacă nu își dăduse încă seama însemna că mă aflam în avantaj. Cu puțin, dar oricum.

-Cât de generos ești!

-Odată ce ajungi să mă cunoști, vei descoperi că pot fi destul de binevoitor.

-Nu am nici o intenție să ajung să te cunosc.

-Deci e un obicei de-al tău să te strecuri în camerele tinerilor bărbați și să-i seduci pentru ca mai apoi să te faci nevăzută?

-Poftim? am pufnit. Seduc bărbați?

-Nu asta mi-ai făcut tu mie, Prințeso?

Și-a trecut din nou degetul pe deasupra încheieturii mele.

-Ești ridicol! am izbucnit eu.

-Sunt curios.

Mârâind de frustrare, m-am zbatut, iar el a chicotit, cu ochii aceia ai lui care îmi aminteau de culoarea și dulceața mierii.

-De ce insiști să mă ții așa?

-Păi, pe lângă toate motivele pe care le-am discutat deja, cum ar fi faptul că țin la fața mea și la gâtul meu, ar mai fi și problema ridicată de faptul că te afli într-un loc în care n-ar trebui să fii. Îmi fac meseria reținându-te și punându-ți întrebări.

-Îți iei, de obicei, la întrebări așa pe toți cei de pe Metereze pe care nu îi recunoști? I-am provocat. Ce metodă stranie de interogare!

-Doar pe domnițele frumoșele cu picioare dezgolite, zvelte.

S-a aplecat, și, atunci când am respirat din nou, pieptul meu l-a întâlnit pe al lui.

-Ce cauți aici sus în timpul unui atac al Temuților?

-Mă bucur de o plimbare relaxantă! am replicat.

A zâmbit ușor, dar gropița nu și-a făcut apariția.

-Ce făceai, Prințeso? a repetat.

-Ce ți se părea că făceam?

-Mi se părea că te purtai extrem de prostește și iresponsabil.

-Pardon? Uluiala m-a străbătut ca un fulger. Cât de iresponsabilă eram în timp ce omoram Temuți și...

-Nu sunt eu cumva la zi cu noutățile, sau de când politica este ca domnițe pe jumătate goale cu glugă pe cap să apere Meterezele? Avem atât de disperată nevoie de protecție?

Mânia mi-a luat foc în vene.

-Disperată? De ce ar fi prezența mea pe Metereze un semn al disperării, când, după cum ai văzut și tu, știu să folosesc un arc? Ah, stai! Este cumva legat de faptul că am sâni?

- Am întâlnit femei cu sâni mult mai puțin frumoși decât ai tăi care puteau să taie pe din două un om cât ai clipi! Dar nici una dintre acestea nu se află aici, în Masadonia.

Aș fi fost interesată să aflu unde anume locuiau aceste femei care păreau extraordinare... *Stai!* Cu sâni mult mai puțin frumoși?

-Și tu ești foarte pricepută! a continuat el, atrăgându-mi din nou atenția. Nu doar cu arcul. Cine te-a învățat cum să te lupți și cum să folosești un cuțit?

Am strâns din buze, refuzând să dau un răspuns.

-Sunt gata să fac pariu că este vorba despre aceeași persoană care ți-a dat acel pumnal. A făcut o pauză. Păcat că acea persoană nu te-a învățat și cum să evadezi atunci când ești prinsă. Păcat pentru *tine*, vreau să zic.

M-am simțit din nou copleșită și sufocată de furie. Mi-am ridicat un genunchi, țintindu-i zona sensibilă - cea care îl făcea, se părea, să fie mai îndreptățit decât mine să lupte. Hawke mi-a simțit mișcarea și a parat lovitura cu șoldul.

-Ești incredibil de violentă. O nouă pauză. Cred că îmi place.

-Dă-mi drumul! am șuiert.

-Ca să mă lovești sau să mă înjunghii? Și-a băgat piciorul între picioarele mele, prevenind astfel eventualele mele tentative. Am discutat deja despre asta, Prințeso. De mai multe ori.

Mi-am îndepărtat șoldurile de perete, încercând să-l împing, dar nu am reușit decât să-mi lipesc o parte foarte sensibilă a trupului de coapsa lui tare. Contactul mi-a provocat o senzație neașteptată și deconcertantă, atât de puternică, încât mă simțeam de parcă fusesem

străbătută de un fulger. Am tras adânc aer în piept și am rămas nemișcată.

Hawke a răspuns în același fel, trupul lui masiv încordându-se. Pieptul i se ridica și cobora ușor, lipit de al meu. Ce... ce se întâmpla? Simțeam că ardeam, deși eram foarte sus, iar aerul nopții era rece. Pielea părea să-mi sfârșie, de parcă valuri de energie electrică mi-ar fi dansat pe piele și un foc adânc, mocrnit luase locul răcelii din interiorul meu.

Au trecut mai multe clipe de tăcere între noi până când a zis:

- M-am întors după tine în acea noapte.

Zgomotele de jos începeau să amuțească. În orice clipă, ar fi putut să apară cineva, însă eu eram incredibil de iresponsabilă și mă purtam nebunește, căci am închis ochii, în timp ce cuvintele lui se lipeau de mine.

Se întorsese.

- Așa cum ți-am spus că voi face. M-am întors după tine, dar tu nu mai erai acolo! a continuat. Îmi promise-seși, Prințeso.

O umbră de vină s-a încheștat în mine, și nu eram sigură dacă se întâmpla din cauză că îl minșisem sau pentru că aruncasem cu un pumnal în el. Probabil, din ambele motive.

- Eu... Nu am putut.

- Nu ai putut? Vocea îi coborâse încă o notă, devenind joasă, groasă. Am impresia că, dacă-ți dorești ceva cu adevărat, nimic nu poate să te oprească.

Am râs amar.

- Tu nu știi nimic.

- Poate.

Îmi dăduse drumul la mână, și, înainte să pricep ce avea de gând, mâna i-a alunecat sub gluga mea.

Degetele lui reci mi-au atins pielea catifelată a obrazului drept. Am tresărit la atingere și m-am tras înapoi, însă nu aveam unde să mă duc.

- Poate știi mai multe decât crezi.

O undă de neliniște mi s-a răspândit în tot corpul.

Hawke și-a aplecat capul și și-a lipit obrazul de partea stângă a glugii mele.

- Tu chiar crezi că nu știi cine ești?

Fiecare mușchi din corpul meu era încordat la maximum. Mi se uscaseră buzele.

- Nu ai nimic de spus? A făcut o pauză, apoi a rostit cuvântul, aproape o șoaptă. *Penellaphe?*

La naiba!

Am răsuflet zgomotos, fără să-mi dau seama dacă eram ușurată sau îngrozită că nu mai trebuia să mă întreb dacă știa. Confuzia m-a făcut extrem de iritabilă.

- Și abia acum ți-ai dat seama? Dacă da, atunci îmi fac griji în privința faptului că tu ești unul dintre gardienii mei personali.

A râs, un râs plin, enervant de molipsitor.

- Am știut din clipa în care ți-ai scos vălul.

Mi-am întredeschis ușor buzele, încercând să trag aer în piept.

- De ce... de ce nu ai spus nimic atunci?

- Ție? m-a întrebat. Sau ducelui?

- Oricăruia din noi, am șoptit.

- Am vrut să văd dacă vei aminti tu despre asta. Din câte se pare, aveai de gând să te prefaci că nu ești aceeași fată care frecventează Perla Roșie.

-Nu frecventez Perla Roșie! I-am corectat. Dar am auzit că tu da.

-Te-ai interesat în privința mea? Mă simt flatat.

-Nu m-am interesat.

-Nu sunt sigur că pot să te cred. Tu spui o mulțime de minciuni, Prințeso.

-Nu-mi mai spune așa! i-am cerut.

-Prefer să îți spun așa decât cum sunt nevoit să o fac. *Fecioară*. Ai un nume. Și nu e acesta.

-Nu am avut pretenția să îți placă, am replicat, deși eram întru totul de acord cu el în privința felului în care lumea trebuia să mi se adreseze.

-Dar ai avut pretenția să îți spun de ce nu i-am dezvăluit ducelui micile tale explorări! a contracarat. De ce aș fi făcut-o? Eu sunt gardianul tău. Dacă te-aș trăda, nu ai mai avea încredere în mine, și asta mi-ar face misiunea de a te păstra în siguranță mult mai dificilă.

Explicația sa foarte logică, prin care motiva de ce nu spusese nimic, aducea o undă amară de dezamăgire la care nici nu voiam să mă gândesc.

-După cum poți să vezi, știu să-mi port singură de grijă.

-Văd.

S-a tras înapoi, cu sprâncenele încruntate, apoi ochii i s-au mărit pentru o clipă, de parcă și-ar fi dat seama de ceva.

-Hawke! s-a auzit o voce de jos, care mi-a făcut inima să tresalte. E totul în regulă acolo sus?

A privit la gluga mea întunecată o clipă, apoi a privit peste umăr.

-E totul bine!

- Trebuie să-mi dai drumul! am șoptit. Cineva va veni cu siguranță și...

- Și te va prinde? Te va forța să-ți dezvălui identitatea? Ochii aceia de chihlimbar au alunecat din nou spre mine. Poate că ar fi un lucru bun.

Am tras adânc aer în piept.

- Ai spus că nu m-ai trăda...

- Am spus că nu te-am *trădat*, dar asta era înainte să știu că ai face așa ceva.

Am înghețat.

- Misiunea mea ar fi mult mai simplă dacă n-ar trebui să-mi fac griji că te vei furișa ca să te lupți cu Temuții... sau să te întâlnești cu cine știe ce bărbați la Perla Roșie. Și cine știe ce alte lucruri mai faci când lumea crede că ești în siguranță, în camera ta.

- Eu...

- Îmi închipui că, odată ce te-aș aduce în fața ducelui și a ducesei, înclinația ta de a te înarma cu un arc și săgeți și de a te sui pe Metereze ar deveni un lucru în privința căruia nu ar mai trebui să îmi fac griji.

Inima mi s-a strâns cât un purice în piept, și am izbucnit:

- Nu ai idee ce ar face dacă m-ai duce la el. El m-ar...

M-am oprit.

- Ce ar face?

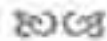
Am respirat încet, adânc și mi-am înălțat capul.

- Nu contează. Fă ce crezi că trebuie să faci.

Hawke m-a privit lung, pentru ceea ce a părut o mică eternitate, apoi mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi. Între noi s-a strecurat o pală rece de vânt.

- Ai face bine să te grăbești spre odăile tale, Prințeso. Vom termina această discuție mai târziu.

Am rămas pradă confuziei pentru câteva clipe, dar apoi mi-am revenit. M-am desprins de perete și am fugit și, chiar dacă nu m-am uitat îndărăt, știam că Hawke nu își luase privirea de la mine.

M-am strecurat prin intrarea veche a servitorilor și nu am fost deloc surprinsă când am descoperit că Tawny era încă la mine în cameră, deși așteptasem aproape o oră până când se deschiseseră porțile, ca să mă pot strecura înapoi.

A răsuflat ușurată.

-Credeam că n-ai să te mai întorci niciodată!

Am închis ușa veche în urma mea și m-am întors spre ea, ridicându-mi ușor mâna ca să-mi înlătur gluga.

Tawny s-a apropiat.

-Ești... ești bine?

Privirea ei a căutat-o pe a mea, și i-am citit îngrijorarea în ochi.

-A fost rău? Atacul?

Am deschis gura, fără să știu de unde să încep, amintindu-mi tot ce se întâmplase. M-am rezemat de ușă. Inima încă îmi bubuia în piept după confruntarea mea cu Hawke. Mentea îmi era un amalgam confuz și stomacul îmi era întors pe dos la gândul că Temuții ajunseseră în vârful Meterezelor.

-Poppy? a șoptit Tawny.

Am decis să încep cu ce era mai important.

-Erau o mulțime. Cu zecile.

Tawny a respirat adânc.

-Și?

Nu eram sigură dacă chiar voia să știe, dar să rămână în necunoștință de cauză era mult mai periculos decât să audă adevărul.

-Și mai mulți au ajuns în vârful Meterezelor.

Tawny a făcut ochii mari.

-O, zeilor! Și-a dus o mână la inimă. Dar se ridicaseră scuturile...

-I-am oprit, dar... mulți gardieni au murit în noaptea asta. M-am desprins de ușă și mi-am desfăcut pelerina cu degete reci. Am lăsat-o să cadă la podea. Apoi m-am îndreptat spre șemineu și am stat în fața lui un timp, lăsând căldura să mai alunge din frig. Au fost atât de mulți, încât au covârșit practic linia întâi. Dacă ar fi fost și mai mulți...

-Ar fi străpuns zidul?

-E mai mult decât probabil.

M-am îndepărtat de foc și mi-am desprins pelerina, lăsând-o să cadă pe podea. Mi-am scos arcul și l-am așezat cu grijă în cufăr, apoi am închis capacul.

-Au scos cavaleria, dar până la acel punct cel puțin doi Temuți ajunseseră deja în vârful Meterezelor. Dacă vor mai aștepta și data viitoare la fel, ar putea fi prea târziu. Nu cred însă că... nu cred că și-au închipuit că Temuții ar putea face asta.

Tawny s-a așezat pe marginea patului.

-Ai... ucis vreunul?

I-am aruncat o privire în timp ce-mi azvârleam papucii.

-Bineînțeles.

-Bun. Ochii i-au alunecat spre fereastră, spre tortele care ardeau acum strălucitor în întuneric. Măine se vor ridica multe steaguri negre.

Așa era. Fiecare casă pierduse un fiu, un tată, un soț sau un prieten în amintirea căruia să ridice un steag.

Comandantul Jensen avea să viziteze fiecare familie în următoarele zile. Urmau să se aprindă multe ruguri.

Și îni era teamă că unii dintre aceia care ținuseră cu curaj piept Temușilor în acea seară se puteau întoarce la casele lor sau în dormitoarele comune *mușcași*. Așa se întâmpla întotdeauna după un atac.

M-am lăsat pe pat și am simțit mirosul de lemn ars din părul meu. Înainte să apuc să mai spun ceva, s-a auzit un ciocănit în ușă.

- Răspund eu.

Tawny s-a ridicat, iar eu nu am oprit-o, gândindu-mă că era Vikter sau un alt gardian regal care voia să se asigure că eram bine. Mi-am apucat vârful cozii și am despletit-o rapid, în timp ce o auzeam pe Tawny la ușă:

- Fecioara doarme...

- Mă îndoiesc.

Cu inima gata să-mi sară din piept, m-am ridicat din pat și m-am întors chiar când Hawke intra. Am rămas cu gura căscată, la fel ca Tawny.

Hawke a închis ușa cu piciorul în urma lui.

- A venit vremea să purtăm acea discuție, Prințeso.

Capitolul șaptesprezece

Hawke nu mai avea sânge pe față, iar părul lui negru era umed și se ondula ușor la tâmpile și pe frunte. Nu avea la el sabia, dar cele două spade încă erau prinse în talie. Așa cum stătea în camera mea, cu picioarele încălțate în ghete bine înfipite în pământ, strângând din dinți, Hawke îmi amintea foarte mult de Theon, zeul înțelegerii și al războiului.

Nu părea cu nimic mai puțin periculos decât fusese pe Metereze.

Și era clar după privirea lui inflăcărată că nu venise să încheie pace.

I-a aruncat o privire lui Tawny, care era la fel de uluită și de tăcută ca mine.

- În această seară, nu mai este nevoie de serviciul tău.
Tawny a căscat gura.

Eu, trezită din uluială, am avut o reacție foarte diferită.

- Nu ai autoritatea necesară pentru a-i cere asta.

- Nu?

A ridicat dintr-o sprânceană.

- În calitate de gardian regal personal am autoritatea de a îndepărta orice amenințare.

- Amenințare? Tawny s-a încruntat. Eu nu sunt o amenințare.

- Ameninți să inventezi scuze și să minți în numele lui Penellaphe. Așa cum ai făcut când ai spus că doarme, deși eu știu sigur că a fost pe Metereze.

Tawny și-a dus mâna la gură și apoi s-a întors spre mine.

- Mi se pare că-mi lipsesc niște informații importante.

- Nu am avut când să-ți spun! i-am explicat. Și nu era atât de important.

Tawny a ridicat din sprâncene. Lângă ea, Hawke a pufnit.

- Sunt sigur că a fost unul dintre cele mai importante lucruri care ți s-au întâmplat în ultima vreme.

Am mijit ochii.

- Îți exagerezi mult rolul pe care îl ai în viața mea dacă chiar crezi asta.

- Cred că judec destul de bine rolul pe care îl joc în viața ta.

- Mă îndoiesc!

- Mă întreb sincer dacă tu crezi măcar jumătate dintre minciunile pe care le spui.

Tawny își muta privirea când la unul, când la celălalt.

- Eu nu mint, mersi frumos.

A zâmbit, arătându-și gropița din obrazul drept.

- Cum zici tu, Prințeso.

- Nu-mi spune așa! am exclamat bătând din picior.

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

- Asta te-a făcut să te simți mai bine?

- Da! Pentru că alternativa era să îți dau ție un șut.

- Atât de violentă! a chicotit.

Of, zeilor!

Mi-am strâns degetele în pumni.

-N-ar trebui să te afli aici.

-Sunt gardianul tău personal. Trebuie să fiu oriunde simt că e nevoie de mine pentru a te păstra în siguranță.

-Și de ce anume crezi că ar trebui să mă protejezi aici? am întrebat, rotindu-mi privirea în jur. De vreun colț mârșav de pat de care aș putea să-mi lovesc degetul mare de la picior? O, stai, îți e cumva teamă că aș putea să leșin? Știi cât ești de priceput la rezolvarea unor astfel de urgențe.

-Chiar ești puțin palidă! mi-a aruncat el. Abilitatea mea de a prinde femei delicate și fragile s-ar putea dovedi utilă.

Am tras aer în piept.

-Dar, din câte-mi pot da seama, în afara unei încercări ratate de răpire, tu, Prințeso, reprezinți cel mai mare pericol pentru tine însăși.

-Ei bine...

Tawny a început, iar, când i-am aruncat o privire care ar fi trebuit să o facă să fugă din cameră, a ridicat din umeri și a zis:

-Cam are dreptate aici.

-Nu mă ajuți deloc.

-Eu și Penellaphe chiar trebuie să vorbim, a spus el, fără să-și ia privirea de la mine. Pot să te asigur că este în siguranță cu mine și sunt sigur că îți va împărtăși mai târziu tot ce vom discuta.

Tawny și-a încrucișat brațele.

-Da, îmi va spune, dar nu va fi nici pe departe la fel de distractiv cum ar fi dacă aș lua parte.

Am oftat.

-E în ordine, Tawny. Ne vedem mâine-dimineață.

S-a holbat la mine.

-Serios?

-Serios! am confirmat. Presimt că, dacă nu vei pleca, va sta acolo așa, la infinit, consumând aerul prețios din camera mea...

-Și arătând extrem de bine! a completat el. Ai uitat să adaugi asta.

Tawny a chicotit ușor. Eu am ignorat comentariul.

-Și mi-ar plăcea să am parte de ceva odihnă înainte de răsăritul soarelui.

Tawny a expirat zgomotos.

-Fie. I-a aruncat o privire lui Hawke. *Prințeso.*

-Of, zeilor! am mormăit, simțind deja cum mă apucă o migrenă.

Hawke a urmărit-o cu privirea pe Tawny, așteptând să iasă pe ușa comună dintre camerele noastre, apoi a comentat:

-Îmi place fata.

-Mă bucur să aud! Despre ce doreai să discutăm de nu putea aștepta până mâine-dimineață?

Privirea i-a alunecat spre mine.

-Ai păr frumos.

Am clipit. Aveam părul despletit, și, chiar dacă nu-l vedeam, știam că era o claie de onduleuri încurcate. Mi-am oprit pornirea de a-l aranja.

-Despre asta doreai să discutăm?

-Nu tocmai.

Și apoi privirea i-a coborât, cercetându-mă încet, de la umeri și până la vârful degetelor. Ochii lui erau grei pe pielea mea, aproape ca o flacără, iar în urma lor rămăneam îmbujorată.

În acel moment, mi-am amintit că nu doar că aveam fața descoperită, dar purtam și o cămașă de noapte subțire. Știam că, în lumina focului și a lămpilor cu ulei din spatele meu, foarte puțin din forma trupului meu îi mai rămânea ascunsă lui Hawke. Roșeața s-a accentuat, devenind mai arzătoare. M-am îndreptat spre halatul care zăcea la piciorul patului.

Hawke mi-a oferit un început de zâmbet atotștiutor, care m-a lovit ca un fulger, enervându-mă la culme.

M-am oprit și l-am privit în ochi. Poate că Hawke nu văzuse tot ce ascundea cămașa mea de noapte subțirică, dar pipăise o bună parte. O mică parte din mine ar fi vrut să-mi trag părul pe o parte, ca să-mi acopăr obrazul stâng, dar el îmi văzuse deja cicatricile, și mie nu îmi era rușine cu ele. *Refuzam* să las să mă afecteze comentariile ducelui în privința remarcilor lui Hawke despre frumusețea mea.

Era cam fără rost să încerc să mă acopăr sau să-mi acopăr fața, dar, ce era mai important, mi s-a părut că îi vedeam sfidare în privire. De parcă s-ar fi așteptat să mă acopăr.

Nu aveam de gând să o fac.

S-a scurs un moment lung și tensionat între noi.

- Doar atât aveai pe sub pelerină?

- Asta nu te privește! i-am spus, păstrându-mi mâinile pe lângă corp.

I s-a strecurat o umbră pe față, ceva care îmi amintea de privirea pe care mi-o arunca Vikter atunci când îl întreceam, însă a dispărut prea repede ca să îmi dau bine seama ce era cu ea.

- Eu simt că ar trebui să mă privească.

Tonul lui răgușit mi-a făcut pielea de găină.

- Asta pare să fie problema ta, nu a mea.

M-a privit din nou, cu acea expresie pe chip. Cea care mă făcea să cred că era pe jumătate amuzat și pe jumătate curios.

-Tu... nu ești deloc așa cum mă așteptam să fii.

Rostise cuvintele cu atâta sinceritate, încât iritarea mi s-a mai domolit.

-Te referi la faptul că știu cum să mănuiesc arcul și sabia? Sau la faptul că te-am pus la pământ.

-Aproape m-ai pus la pământ! m-a corectat el.

Și-a plecat bărbia în piept și și-a coborât genele, ascunzându-și ochii lui stranii.

-Toate acestea. Dar ai uitat să menționezi Perla Roșie. Nu m-am așteptat niciodată să o găsesc pe Fecioară acolo.

Am pufnit.

-Îmi închipui că nu.

Și-a ridicat genele, și în privirea lui am citit o mulțime de întrebări. Nu credeam că de această dată mai aveam cum să le evit.

Brusc prea obosită ca să stau și să mă cert, m-am îndreptat spre unul din cele două scaune de lângă foc, conștientă de faptul că despicătura cămășii de noapte îmi dezvăluia aproape în întregime piciorul.

Și profund conștientă că Hawke îmi urmărea fiecare pas.

-Acea a fost prima mea vizită la Perla Roșie. M-am așezat, cu mâinile moi în poală. Și motivul pentru care mă aflam la al doilea etaj este că Vikter își făcuse apariția. Am strâmbat din nas și am ridicat din umeri. M-ar fi recunoscut, cu sau fără mască. Am urcat pentru că o femeie mi-a spus că acea cameră era goală. Încă simțeam că îmi întinsese o cursă. Nu-ți spun toate astea pentru că simt

nevoia să-ți dau explicații, eu doar... îți spun adevărul. Nu am știut că erai în acea cameră.

A rămas pe loc.

-Dar știai cine sunt! a zis.

-Desigur. Mi-am mutat privirea spre foc. Sosirea ta trezise deja... ceva discuții.

-Sunt flatat, a murmurat.

Mi-a venit să zâmbesc, cu ochii la flăcările care se împleticeau în jurul buștenilor groși.

-De ce am hotărât să rămân nu e o chestiune pe care să vreau s-o discut.

-Știu de ce ai rămas, a zis el.

-Știi?

-Are sens acum.

M-am gândit la acea noapte și mi-am amintit ce zisese. Păruse să își dea seama că venisem acolo ca să experimentez, ca să trăiesc. Acum, că știa cine sunt, avea sens.

Dar, chiar și așa, nu era ceva despre care eram dispusă să discut.

-Ce-ai de gând să faci în privința faptului că am fost pe Metereze?

Nu a răspuns imediat, apoi a pornit spre mine, cu mersul lui grațios și fluid.

-Îmi dai voie?

A arătat spre un scaun gol. Am încuviințat din cap. S-a așezat înaintea mea și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

-Vikter e cel care te-a antrenat, nu-i așa?

Mi-a bătut inima-n piept, dar nu am făcut nici o mișcare.

-Trebuie să fi fost el. Voi doi sunteți apropiați, și el ți-a fost alături de când ai venit din Masadonia.

- Te-ai interesat în privința mea.

- Aș fi fost prost dacă nu aș fi încercat să aflu tot ce pot despre persoana pentru care trebuie să-mi dau viața.

Avea dreptate aici.

- N-am să-ți răspund la întrebare.

- Pentru că îți e teamă că voi merge la duce, chiar dacă nu am făcut-o până acum?

- Afară, pe Metereze, ai zis că ar fi trebuit să o faci, i-am reamintit. Că ți-ar face munca mai ușoară. N-am de gând să fac rău și altora.

Și-a plecat capul.

- Am zis că ar trebui, nu că o voi face.

- E vreo diferență?

- Ar trebui să știi că este.

Privirea i-a alunecat pe chipul meu.

- Ce ar fi făcut ducele dacă aș fi mers la el?

Mi-am strâns degetele în pumni.

- Nu contează.

- Atunci, de ce ai spus că nu am habar ce ar face?

A sunat ca și cum aveai de gând să spui mai multe, dar te-ai abținut.

Mi-am ferit privirea, mutându-mi ochii asupra focului.

- Nu aveam de gând să spun nimic.

- Atât tu, cât și Tawny ați reacționat ciudat atunci când v-a chemat.

- Nu ne așteptam.

Minciuna mi-a alunecat de pe buze. A urmat un nou moment de tăcere.

- De ce ai stat închisă în cameră aproape două zile după ce ai fost la el?

Simțeam o durere ascuțită în palme, pentru că unghiile mi se infipseaseră în carne. Apoi, încet, flăcările au început să se stingă.

- Ce ți-a făcut? m-a întrebat Hawke, cu glas blând.

Am simțit că mă sufocă rușinea; simțeam un gust amar în gât.

- De ce ți-ar păsa ție?

- De ce nu mi-ar păsa? a replicat și, din nou, a sunat foarte sincer.

Mi-am întors capul înainte să conștientizez ce făceam. Hawke se lăsase pe spate, cu mâinile strânse în jurul brațelor scaunului.

- Nu mă cunoști...

- Fac pariu că te cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor.

Fierbințeala mi s-a strecurat în obraji.

- Asta nu înseamnă că mă cunoști, Hawke. Nu cât să îți pese.

- Știu că nu ești la fel ca restul membrilor curții.

- Nu sunt membră a curții! am punctat eu.

- Tu ești Fecioara. Ești văzută ca un copil al zeilor de către oamenii de rând. Ei te consideră superioară Ascendenților, însă eu știu că ai compasiune. În acea noapte, la Perla Roșie, atunci când am vorbit despre moarte, ai simțit sincer empatie față de pierderile pe care le-am suferit. Nu a fost nimic de complezență.

- De unde știi?

- Știu să interpretez cuvintele oamenilor! a remarcat el. Nu ai vrut să vorbești, de teamă să nu fii recunoscută, până în clipa în care am spus că Tawny este servitoarea ta. Ai apărat-o, cu riscul de a te da de gol. A făcut o pauză. Și te-am văzut.

-Ce ai văzut?

S-a aplecat din nou, coborându-și vocea.

-Te-am văzut la consiliul orășenesc. Nu ai fost de acord cu ducele și cu ducesa. Nu ți-am putut vedea chipul, dar mi-am dat seama că nu te simțeai confortabil. Ți părea rău pentru acea familie.

-Și lui Tawny i-a părut rău.

-Nu vreau s-o jignesc pe prietena ta, dar ea părea pe jumătate adormită. Mă îndoiesc că și-a dat seama de ce se întâmpla.

Nu prea puteam să-l contrazic, însă ce văzuse el era momentul în care îmi pierdusem controlul asupra darului meu. Cu toate acestea, asta nu schimba faptul că nu fusem de acord cu ce pățise familia Tulis.

-Și știi să lupți - să lupți bine. Pe lângă asta, e clar că ești curajoasă. Sunt mulți bărbați - *bărbați antrenați* - care nu ar urca pe Metereze în timpul unui atac al Temușilor decât forțați. Ascendenții ar fi putut să iasă, căci ar fi avut mult mai mari șanse de supraviețuire, dar nu au făcut-o. Tu, da.

Am scuturat din cap.

-Astea sunt doar trăsături. Nu înseamnă că mă cunoști suficient încât să-ți pese de ce se întâmplă sau nu se întâmplă cu mine.

Și-a fixat ochii asupra mea.

-Ție ți-ar păsa dacă mie mi s-ar întâmpla ceva?

-Păi, da. M-am încruntat. Eu...

-Dar tu nu mă cunoști.

Mi-a închis gura. La naiba!

-Ești o persoană decentă, Prințeso. S-a lăsat pe spate. De aceea ți pasă.

-Și tu nu ești o persoană decentă?

Hawke și-a coborât privirea.

-Sunt în multe feluri. Decent rareori.

Nu aveam nici o idee cum să răspund în fața acelei fărâme de franchețe.

-Nu-mi vei spune ce ți-a făcut ducele, nu-i așa? A oftat, aplecându-se ușor în față. Știi că, până la urmă, cumva, voi afla.

Mi-a venit să râd. Eram sigură că acela era unul dintre lucrurile despre care nimeni nu ar fi vorbit.

-Dacă așa crezi tu...

-Știu. S-a scurs o clipă de tăcere între noi. E ciudat, nu-i așa?

-Ce anume?

Mi-a întâlnit privirea din nou, și am simțit o arsură în piept. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă simțeam... captivă.

-Cum simt că te cunosc de mai mult timp. Și tu simți asta.

Am vrut să neg, dar avea dreptate - și era straniu. Nu am spus nimic, pentru că nu voiam să recunosc. Dacă aș fi recunoscut, mi se părea că aș fi luat-o pe un drum pe care nu puteam merge. Faptul că am înțeles asta mi-a deschis un gol adânc în piept, și nici asta nu voiam să recunosc.

Pentru că semăna prea mult a dezamăgire. Dar nu însemna oare asta că pășisem deja pe acel drum? Mi-am luat ochii de la el și mi-am coborât privirea în poală.

-De ce ai ieșit pe Metereze? m-a întrebat, schimbând subiectul.

-Nu a fost clar?

-Motivația ta nu a fost clară. Cel puțin asta să-mi spui. Spune-mi ce te-a mânat să ieși ca să te lupți cu ei.

Mi-am desfăcut pumnii și mi-am strecurat degetele sub mâneca de la brațul drept. Le-am trecut pe deasupra pielii până când am ajuns la cele două șanțuri zdrențuite. Mai aveam și altele, în lungul stomacului și al coapselor.

Ar fi fost atât de ușor să mint, să inventez orice motiv, însă nu vedeam de ce aş ascunde adevărul. Era rușinos ca trei persoane să știe adevărul în loc de două? Nu credeam asta.

- Cicatricea de pe fața mea. Știi cum m-am ales cu ea?

- Familia ta a fost atacată de Temuți pe când erai copil. Vikter...

- Te-a pus la curent? Am zâmbit slab. Nu e singura cicatrice pe care o am. Pentru că nu zicea nimic, mi-am ridicat mâneca. Pe când aveam șase ani, părinții mei s-au decis să părăsească orașul și să se mute în valea Niel. Își doreau o viață mai liniștită – sau cel puțin așa mi s-a zis. Nu-mi amintesc prea multe din timpul călătoriei, în afara faptului că mama și tata erau foarte încordați. Eu și Ian eram mici și nu știam prea multe despre Temuți, așa că nouă nu ne-a fost teamă pe drum, nici când ne-am oprit într-unul dintre satele mai mici – un loc în care, am aflat mai târziu, nu mai fuseseră atacuri de zeci de ani. Ca în majoritatea orașelor mici, nu aveau decât un zid scund, dar noi urma să stăm la han doar pentru o noapte. Locul mirosea a scorțișoară și a cuișoare. Îmi amintesc asta. Am închis ochii. Au venit noaptea, prin ceață. Nu am avut deloc timp la dispoziție odată ce și-au făcut apariția. Tatăl meu... a ieșit pe stradă ca să încerce să îi țină la distanță, în timp ce mama se străduia să ne ascundă, însă au pătruns prin ușă și prin ferestre înainte să apuce să facă un pas. Amintirea strigătelor mamei m-a făcut să-mi deschid ochii. Am înghițit un nod. O femeie – care stătea

la han - a reușit să îl ia pe Ian și să-l tragă după ea într-o cameră ascunsă, dar eu n-am vrut s-o las pe mama și... Frânturi întunecate din acea noapte încercau să se închege în mintea mea. Sânge pe podea, pe pereți, scurgându-se pe brațele mamei. Mâna ei alunecând din mâna mea și apoi ghearele care m-au apucat și dinții ascuțiți. Ghearele... Apoi durerea aceea arzătoare, sfâșietoare, până când, într-un sfârșit, nu am mai simțit nimic. M-am trezit după mai multe zile, înapoi în capitală. Regina Ileana a stat la căpătâiul meu. Mi-a povestit ce se întâmplase. Că părinții noștri nu mai erau.

- Îmi pare rău! a spus Hawke, iar eu am încuviințat din cap. Sincer. Este un miracol că ai supraviețuit.

- Zeii m-au protejat. Asta mi-a spus regina. Mi-a zis că sunt o Aleasă. Mai apoi, am aflat că acesta era unul dintre motivele care o făcuseră pe regină să îi implore pe părinții mei să nu plece din capitală. Știa că... dacă Cel Întunecat ar fi aflat că Fecioara nu era protejată, și-ar fi trimis Temuții după ea. Atunci, m-a vrut moartă, dar se pare că acum mă vrea în viață.

Am râs și m-a durut puțin.

- Ce s-a întâmplat cu familia ta nu a fost din vina ta. Ar putea exista un milion de alte motive pentru atacul din acel sat. Și-a trecut mâna prin păr, dându-și de pe frunte suvițele acum uscate. Ce altceva îți mai amintești?

- Nimeni... nu era nimeni în acel han care să știe să lupte. Nici părinții mei, nici femeile, nici măcar bărbații. Se bazau cu toții pe o mână de gardieni. Mi-am frecat palmele. Dacă părinții mei ar fi știut cum să se apere, ar fi avut o șansă să supraviețuiască. Poate că ar fi fost o șansă slabă, dar ar fi existat.

Am citit pe chipul lui Hawke că înțelegea.

-Și tu vrei să ai această șansă.

Am încuviințat din cap.

-Nu voi fi... Refuz să fiu neajutorată.

-Nimeni nu ar trebui să fie neajutorat.

Am respirat adânc și mi-am potolit degetele.

-Ai văzut și tu ce s-a întâmplat în noaptea asta. Au ajuns pe Metereze. Dacă unul ar reuși să treacă de ele, i-ar urma și alții. Meterezele nu sunt impenetrabile, și, chiar dacă ar fi, muritorii se întorc din afară blestemați. Se întâmplă mai des decât cred oamenii. În orice clipă, blestemul s-ar putea răspândi în oraș. Să știi că dacă e să pier...

-Vei pieri în luptă! mi-a încheiat el gândul.

Am încuviințat din cap.

-După cum am spus, ești foarte curajoasă.

-Nu cred că este curaj. Mi-am întors privirea înspre mâinile mele. Cred că este... teamă.

-Teama și curajul sunt de multe ori fațetele aceleiași monede. Sunt cele care determină dacă ești un luptător sau un laș. Singura care decide este persoana înăuntrul căreia se dă lupta.

Mi-am ridicat privirea spre el, înmărmurită. Mi-a luat câteva clipe ca să formulez un răspuns.

-Pari mult mai bătrân decât ești.

-Doar câteodată! Ai salvat vieți în noaptea asta, Prințeso.

Am ignorat porecla.

-Dar mulți au murit.

-Prea mulți! a aprobat el. Temuții sunt precum ciuma.

Mi-am lăsat capul să se odihnească pe speteaza scaunului și mi-am îndreptat degetele de la picioare spre șemineu.

- Atât timp cât un singur atlantian e în viață, vor exista Temuți.

- Așa se spune.

Mi-am întors ochii spre el și i-am văzut maxilarul încordându-i-se, în timp ce privea flăcările.

- Ai spus că din afara Meterezelor se întorc mai mulți blestemați decât cred oamenii. De unde știi asta?

Am deschis gura. La naiba! *Cum aș fi putut să știu asta?*

- Am auzit zvonuri.

Rahat.

I-a alunecat privirea spre mine.

- Nu se vorbește des despre asta, dar, atunci când vorbesc, oamenii o fac în șoaptă.

Am început să mă simt agitată.

- Va trebui să fii mai explicit.

- Am auzit că fiica zeilor îi ajută pe cei blestemați, a zis el, iar eu m-am încordat. Că îi ajută să aibă o moarte demnă.

Nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt ușurată că doar asta auzise și că nu adusesese vorba despre darul meu. Dar faptul că el, care venise recent în oraș, auzise astfel de zvonuri nu era tocmai grozav. Dacă Vikter ar fi aflat că lui Hawke îi ajunseseră la urechi aceste lucruri, nu ar fi fost mulțumit. Deși mă îndoiam că Vikter avea să-mi mai permită să îl asist după ce se întâmplase ultima oară.

- Cine a spus astfel de lucruri? am întrebat.

- Câțiva dintre gardieni.

Golul pe care-l aveam în stomac a crescut.

- Ca să fiu sincer, la început, nu i-am crezut.

Mi-am controlat trăsăturile feței.

- Ei bine, ar fi trebuit să rămâi la primul gând. Se înșală dacă au impresia că aș fi în stare să trădez Coroana.

Și-a plimbat privirea peste chipul meu.

- Nu ți-am zis că mă pricep să judec caracterul unui om?

- Așa, și?

- Și știu că minți.

M-am întrebat ce anume îl făcuse să creadă că gardienii vorbeau despre mine.

- Și înțeleg de ce ai minți. Bărbații aceia vorbeau despre tine cu atâta venerație, încât, înainte să te cunosc, aproape că mă așteptam și eu să fii un copil al zeilor. Ei nu te vor trăda niciodată.

- Poate, dar tu i-ai auzit discutând despre asta. I-ar putea auzi și alții.

- Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Mi-au vorbit mie, direct. Pentru că și eu i-am ajutat pe cei blestemați să aibă o moarte demnă. Am făcut asta în capitală și o fac și aici.

Mi-am întredeschis buzele. Golul era la locul lui, iar inima mi se zbătea în piept ca un pește pe uscat.

- Cei care se întorc blestemați au dat deja totul pentru regatul lor. În loc să fie tratați ca niște eroi sunt târați în fața publicului pentru a fi uciși. Este un lucru prin care familiile lor n-ar trebui să treacă.

Nu știam ce să spun, așa că doar mă holbam la el. Rostise exact ceea ce gândeam și eu, și știam că sunt și alții care cred la fel. Desigur. Dar să știu că era dispus să niște a fi acuzat de înaltă trădare doar pentru a face ceea ce era corect...

- Te-am ținut trează destul timp.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Atât ai de spus despre faptul că am fost pe Metereze?
- Îți cer un singur lucru.

S-a ridicat, iar eu m-am pregătit să-l aud spunându-mi să stau departe de Metereze. Intenționam să-i spun probabil că așa aveam să fac. Bineînțeles, nu aveam de gând să o și fac, și bănuiam că nu m-ar fi crezut.

- Data viitoare când mai ieși, poartă încălțări mai bune și haine mai groase. Papuceii ăia îți vor aduce sfârșitul, iar rochia aia... pe al meu.

Capitolul optsprezece

Hawke nu a raportat prezența mea pe Metereze, dar a spus totuși cuiva.

Am descoperit asta atunci când m-am trezit la doar câteva ore după ce plecase și am mers să văd dacă Vikter se trezise pentru antrenamente. Nu am fost deloc surprinsă să-l găsesc așteptându-mă, gata de luptă. Voiam să-i vorbesc despre faptul că Temuții ajunseseră până în vârful Meterezelor.

Vikter voia să vorbească despre ceea ce-i spusese Hawke. Din câte înțelegeam, după ce plecase de la mine, mersese direct la Vikter. Nu eram neapărat supărată din această cauză. Mai degrabă, iritată de faptul că Hawke simțea nevoia să-i spună lui Vikter totul. Mi se confirma însă faptul că Hawke își dăduse seama că Vikter avea să știe că fusesem pe Metereze sau, cel puțin, că nu urma să fie surprins sau mâniat.

Însă Hawke se înșelase în privința ultimei părți.

Vikter mi-a dat roată, încruntat, măsurându-mă. Se asigura că eram sigură pe picioare, bine înfiptă în pământ.

-N-ar fi trebuit să ieși pe Metereze.

-Dar am ieșit.

-Și ai fost prinsă. S-a oprit în fața mea. Ce-ai fi făcut dacă te-ar fi descoperit un alt gardian?

-Dacă ar fi fost un alt gardian, n-aș fi fost prinsă.

-Asta nu-i o glumă, Poppy.

-N-am spus nimic amuzant! i-am răspuns. Sunt cinstită. Hawke e... e rapid și foarte bine antrenat.

-Tocmai de aceea trebuie să lucrăm la aptitudinile tale de luptă corp la corp.

Am strâns din buze.

-Aptitudinile mele de luptă corp la corp nu sunt rele.

-Dacă asta ar fi adevărat, nu te-ar fi prins. Hai! a ordonat Vikter.

Mi-am lăsat bărbia în piept și am lovit cu pumnul. M-a blocat cu cotul, iar eu m-am tras înapoi, căutând, fără succes, un punct slab. Așa că am creat unul. M-am mișcat ca și cum aș fi vrut să lovesc cu piciorul, iar Vikter și-a coborât brațele puțin. Punctul slab mi s-a arătat, și mi-am luat avânt, lovindu-l cu pumnul în stomac.

A mormăit ușor.

-Bună mișcare.

Mi-am lăsat mâinile în jos, zâmbind.

-A fost, nu-i așa?

Vikter a rânjit, dar apoi a redevenit imediat serios.

-Știu că probabil te-ai săturat să mă auzi spunând asta, a început, dar o voi repeta oricum. Trebuie să fii mai atentă. Și vezi că lovești din braț, în loc să lovești cu totul corpul.

Chiar mă săturasem să-l aud spunând asta.

-Sunt atentă și dau pumni așa cum m-ai învățat tu.

-Balansul tău este slab. Schiopătezi. Nu așa te-am învățat!

Mi-a apucat brațul și l-a scuturat ca pe o macaroană.

-Nu ai prea mare forță în partea superioară a corpului. Puterea ta este aici. Și-a așezat mâna în fața stomacului meu. Vei provoca mult mai multe pagube așa. Atunci când dai un pumn, șoldurile ar trebui să se miște și ele.

Am încuviințat din cap și am făcut cum a zis. Am ratat, dar am putut simți diferența la balans.

-Hawke nu îi va raporta Excelenței Sale.

-Tu chiar crezi asta? Mi-a blocat următoarea lovitură. A fost mai bine.

-Dacă ar fi avut de gând să spună ceva, ar fi mers direct la duce.

-Ar putea exista o mie de motive care să justifice faptul că nu a vorbit încă.

Cu câteva zile în urmă, aș fi fost de acord, însă lucrurile se schimbaseră după ceea ce îmi mărturisise cu o noapte în urmă.

-Nu cred că o va face, Vikter. Nu am de ce să-mi fac griji, și nici tu nu ai de ce. Nu i-am spus că tu ești cel care m-a antrenat.

-Poppy. Avea același ton pe care îmi vorbise când îl întrebam dacă era de părere că îmi puteam ascunde o sabie sub val. Eu încă mă gândeam că aș putea. Trebuia să găsesc doar unghiul...

-Nu-l cunoști.

-Știu asta. Mi-am încrucișat brațele, iar Vikter s-a tras înapoi. Dar nici tu nu-l cunoști.

-Nu știi care-i sunt motivațiile - de ce nu vorbește.

Îmi aminteam ce spusese despre Perla Roșie și eram sigură că se aplica și în cazul Meterezelor. Dar era mai mult de atât. Faptul că Hawke era dispus să riște să fie acuzat de înaltă trădare pentru a-i ajuta pe aceia care fuseseră blestemați îmi demonstra cine era el ca persoană.

Nu mi se părea însă corect să îi împărtășesc lui Vikter ce știam. Există un motiv pentru care nu cunoșteam identitățile celor care făceau aceeași muncă pe care o făceam noi.

Așa că am spus, în schimb:

- Mi-a zis că, dacă ar fi mers la duce, nu aș mai fi avut încredere în el, și asta i-ar fi îngreunat sarcina. Trebuie să recunoști, are dreptate aici.

- Are, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ai grijă. Vikter a rămas tăcut pentru o clipă. Și înțeleg. Chiar înțeleg.

- Ce înțelegi?

- Cum am mai zis, este un tânăr atrăgător...

- Asta nu are nici o legătură.

- Și tu ai trăit înconjurată de oameni bătrâni ca mine.

- Nu ești chiar atât de bătrân.

A clipit.

- Mersi! O pauză. Presupun.

- Nu contează felul în care arată. Nu zic că nu mi se pare atrăgător. Mi se pare, dar nu de aceea am încredere în el. Și acesta era adevărul. Încrederea pe care o aveam în el nu era legată de felul în care arăta. Nu sunt atât de proastă.

- Nu spun că ai fi. Vikter și-a trecut mâna prin păr. Deci ai încredere în el?

- Eu... i-am spus de ce a trebuit să ies pe Metereze. I-am povestit despre noaptea în care familia mea a fost atacată. Știi ce mi-a răspuns? Chiar dacă la început mi-a zis că nu ar fi trebuit să ies, mi-a ascultat explicațiile, și singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că ar fi trebuit să port niște încălțări mai bune. M-am gândit ca partea despre cămașa

mea de noapte să o păstrez pentru mine. Am încredere în el, Vikter. Există vreun motiv pentru care nu ar trebui să am?

Vikter a oftat greoi și și-a ferit privirea.

-Nu ne-a dat motive să ne îndoim de el. Știu asta. Doar că nu-l cunoaștem, iar tu ești importantă pentru mine, Poppy. Nu pentru că ești Fecioara, ci pentru că... ești tu.

În piept mi s-a strâns un nod de emoții. M-am străduit să-l înghit. Nu i-am lăsat timp la dispoziție ca să-și dea seama de ceea ce se întâmpla. M-am aruncat în brațele lui și l-am strâns tare.

-Mulțumesc, am murmurat, cu chipul lipit de pieptul lui.

Vikter incremenise, bățos ca un gardian în prima lui zi pe Metereze, dar apoi și-a lăsat mâinile pe spatele meu. Și m-a mângâiat.

Am zâmbit larg.

-Știu că nu îl voi înlocui niciodată pe tatăl tău, nici nu aș încerca vreodată, dar ești ca o fiică pentru mine.

L-am strâns mai tare.

El m-a mângâiat din nou.

-Îmi fac griji pentru tine. În parte, pentru că asta este datoria mea, dar cel mai mult pentru că ești tu.

-Și tu ești important pentru mine. Cuvintele sunau înăbușite la pieptul lui. Chiar dacă crezi că loviturile mele sunt slabe.

A chicotit aspru și și-a lăsat bărbia pe creștetul meu.

-Lovești slab atunci când nu lovești corect. S-a retras și mi-a cuprins în palme obrazii. Dar, fată dragă, ținta ta este mortală. Să nu uiți niciodată asta.

-Zeii nu ne-au uitat. Ascendenții nu v-au uitat.

Vocea ducelui a răsunat de la balconul castelului în acea seară.

Jos, o mulțime de oameni umpluse curtea deschisă și, sub lumina blândă a lămpilor cu ulei și a torțelor, i-am putut vedea pe mai mulți îmbrăcați complet în negru, culoarea sumbră a morții. Printre ei se aflau gardieni călare, meniți să supravegheze mulțimea agitată.

Nu îl mai văzusem niciodată să se adreseze oamenilor astfel. El și ducesa nu apăreau niciodată în fața unei mulțimi atât de mari, nici măcar în timpul consiliului sau al Ritualurilor. Am fost foarte surprinsă când Vikter și Hawke au venit să mă însoțească până la balcon după cină.

Dar, până la urmă, câți ani trecuseră de când avusese loc ultima oară un atac atât de important al Temuților?

Steagurile negre se ridicaseră deasupra a prea multe case și prea multe ruguri se aprinseseră la apus. Aerul era încă greu de fum și tămâie.

-Datorită Binecuvântării zeilor, a continuat Teerman, Meterezele nu au căzut noaptea trecută.

Trasă mai la o parte, lângă Tawny, flancată de Vikter și de Hawke, m-am întrebat cum mai precis făcuse Binecuvântarea zeilor să nu cadă zidul. Cei care ținuseră Meterezele în picioare fuseseră gardienii, bărbați precum arcașul care alesese să moară în loc să le permită Temuților să ajungă în vârf.

-Au ajuns în vârf! a strigat cineva. Aproape au trecut peste Metereze. Suntem în siguranță?

-Când se va repeta? a răspuns ducesa, vocea ei catifelată amuțind murmurul mulțimii. Pentru că se va repeta.

În spatele vălului, am ridicat din sprâncene. Peste umărul drept l-am auzit pe Hawke șoptind sec:

-Asta cu siguranță va calma spiritele.

Mi-a venit să zâmbesc.

-Adevărul nu este menit să alunge temerile, i-a răspuns Vikter.

-De aceea mințim, atunci? l-a chestionat Hawke.

Mi-am lipit strâns buzele. Încă de când veniseră să ne conducă pe mine și pe Tawny, tot așa o ținuseră. Unul zicea ceva. Orice. Celălalt dezaproba, iar cel care vorbea primul îl contrazicea, ca să aibă ultimul cuvânt. Totul pornise de la observația lui Hawke despre vremea surprinzător de caldă, de care ar fi trebuit să mă bucur, la care Vikter replicase că temperaturile aveau să scadă mult prea repede. Hawke îl întrebese atunci pe Vikter de unde făcuse rost de această informație profetică despre vreme. De o oră discuția înaintase, pentru că fiecare din ei încerca să dea o replică mai bună decât celălalt.

Hawke câștiga cu cel puțin trei puncte în plus.

Chiar și după ce îl apăraseram în fața lui Vikter – și nu mințisem atunci când îi spusese că aveam încredere în Hawke –, o mică parte din mine încă nu putea să creadă ce spusese. Nu îmi zisese să nu mai ies niciodată pe Metereze. Nu-mi ceruse să stau la mine în cameră, acolo unde eram, teoretic, *mai în siguranță*. În schimb, mă ascultase explicând de ce trebuia să ies și acceptase asta, cerându-mi doar să port încălțări mai potrivite.

Și ceva haine în plus.

Ultima parte mă enervase și mă bucurase în același timp, lucru care era cu totul neobișnuit. Bineînțeles, nu îi vorbisem despre asta lui Vikter în acea dimineață.

Privirea mi-a alunecat spre ducesă. Făcuse un pas în față.

- Zeii nu v-au uitat! a repetat ea, sprijinindu-și mâinile de balustradă, alături de cele ale soțului ei. Noi nu v-am uitat. Însă zeii *sunt* mânioși. De aceea Temuții au ajuns în vârful Meterezelor.

Prin mulțime s-a răspândit un murmur de șoc, asemenea unei furtuni.

- Le-am vorbit. Sunt nemulțumiți din cauza evenimentelor recente care au avut loc aici și în orașele din apropiere! a continuat ea, cercetând fețele palide de jos. Simt că oamenii din Solis au început să-și piardă încrederea în deciziile lor și se întorc spre aceia care vor să vadă viitorul acestui măreț regat distrus.

Șoaptele s-au transformat în adevărate strigăte, care au speriat caii. Gardienii s-au grăbit să liniștească animalele agitate.

- Ce credeți că avea să se întâmple când cei care îl sprijină pe Cel Întunecat și completează alături de el se numără printre voi? a întrebat ducele. Chiar în această clipă, când rostesc aceste cuvinte, Descendenții mă privesc în față, încântați că Temuții au luat atâtea vieți noaptea trecută. Chiar în această mulțime se află Descendenți care se roagă să vină ziua în care Cel Întunecat se va întoarce. Cei care sărbătoresc masacrul din Trei Râuri și căderea conacului Creasta de Aur. Priviți în jurul vostru și poate veți da cu ochii de cineva care a conspirat la răpirea Fecioarei.

M-am foit jenată, în timp ce zeci și zeci de priviri s-au îndreptat spre mine. Apoi, ca un set de domino, capetele s-au întors în jur, privindu-și vecinii și chipurile familiare de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

- Zei aud și știu totul. Chiar și ce nu este grăit, dar se ascunde în inimă.

Cuvintele ducelui mi-au întors pe dos stomacul.

- La ce-am putea să ne așteptăm? a repetat el. Când cei pe care zeii i-au protejat au venit în fața noastră, punând la îndoială Ritualul?

M-am încordat. Mi-a venit imediat în minte imaginea domnului și a doamnei Tulis. Nu le-a spus numele, dar era ca și cum l-ar fi strigat din vârful castelului Teerman. Nu i-am văzut în mulțime, deși asta nu însemna că nu erau acolo.

- La ce putem să ne așteptăm când unii dintre voi vor să ne vadă morți? Teerman și-a ridicat brațele. Când noi suntem zeii întrupați și singurii care vă protejează de Cel Întunecat și de blestemul care a fost aruncat asupra acestui ținut?

Și, cu toate acestea, nici un Ascendent - nici ducele, nici ducesa, nici vreunul dintre cavaleri sau doamne - nu ridicase vreun deget ca să apere Meterezele. Oricare dintre ei ar fi fost mai rapid și mai puternic decât un gardian. Îmi închipuiam că ar fi putut să pună la pământ de două ori numărul celor pe care îi săgetasem eu cu arcul, și, așa cum spusese Hawke, ei aveau mai mari șanse de supraviețuire.

- Ce credeți că s-ar fi întâmplat dacă Temuții ar fi trecut de Metereze? Teerman și-a coborât mâinile. Mulți dintre voi v-ați născut între zidurile acestui oraș și nu ați trăit niciodată teroarea unui atac al Temuților. Unii însă l-au trăit. Cei care vin din orașe mult mai puțin păzite sau cei care au fost atacați pe drumuri. Voi știți ce s-ar fi întâmplat dacă doar câțiva Temuți ar fi trecut de gardieni - dacă zeii și-ar fi întors spatele oamenilor din Solis.

Ar fi fost un măcel cu sute de morți. Nevestele voastre. Copiii voștri. Voi înșivă. Mulți dintre voi nu v-ați mai afla acum aici.

A făcut o pauză, mulțimea s-a încordat...

S-a petrecut din nou.

Simțurile mi s-au deschis, și nu am fost deloc surprinsă. În fața unei astfel de mulțimi era greu să mă controlez, dar... dar nu simțeam numai durere.

Era o senzație pe care-o aveam în gât, ceva ce-mi amintea de ce simțisem în atrium, cu Loren.

Teroare.

Simțeam teroarea crescând, venind din atât de multe direcții, în timp ce privirea îmi aluneca de la chip la chip. Apoi a ajuns până la mine o altă senzație. Fierbinte și acidă. Nu era durere fizică. Era furie. A început să-mi bubuie inima. Nu simțeam durere, dar... ceva simțeam. Nu înțelegeam ce era, dar îmi apăsa pielea ca un fier încins. Mi se uscaseră gâtul. Am înghițit greoi. Oamenii și-au împreunat mâinile sub bărbie și s-au rugat zeilor. Eu am făcut un pas înapoi. Alții priveau cu ochi duri.

Vikter mi-a atins umărul și a murmurat:

-Ești bine?

Da?

Nu?

Nu eram sigură.

Anxietatea îmi pompa adrenalina în vene în timp ce niște degete ca de gheață îmi alunecau pe ceafă. Presiunea mi-a strâns pieptul ca în niște chingi. Voiam să fug. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de oameni.

Dar nu puteam să o fac.

Mi-am închis ochii, concentrându-mă asupra respirației în timp ce mă chinuiam să-mi reconstruiesc zidurile

mentale. Am respirat, am tras aer în piept și l-am eliberat, pe cât de încet și de adânc puteam.

-Și, dacă veți avea noroc, se vor repezi la beregata voastră și veți avea parte de o moarte rapidă! a spus ducele. Însă cei mai mulți nu veți fi atât de norocoși. Vă vor sfâșia carnea, se vor înfrupta din sângele vostru, în timp ce voi veți urla după zeii în care v-ați pierdut credința.

-Acesta este, probabil, cel mai puțin liniștitor discurs ținut vreodată după un atac! a mormăit Hawke.

Observația m-a smuls din vârtejul de panică, vocea lui rece tăind lațul care mă lega de mulțime. Simțurile s-au retras, și am simțit de parcă s-ar fi trântit o ușă, închizându-se în urmă.

Nu am mai simțit... nimic, în afara inimii mele și a unui strat de sudoare pe frunte. Hawke nu doar slăbise chingile în care mă ținea spaima oamenilor din jurul meu, nu crease doar o breșă, ci le spulberase cu totul.

Senzațiile au dispărut atât de repede, încât aproape m-am întrebat dacă le simțisem cu adevărat. Dacă nu cumva mintea îmi jucase feste. Fețele dinaintea mea deveneau din nou clare, un șir nesfârșit de expresii diferite ale fricii, ale panicii...

Mi-am ascuțit privirea și am privit cu atenție, concentrându-mă asupra chipurilor care nu trădau nici o emoție. Neliniștită de trăsăturile lor inexpressive, am simțit un fior alunecându-mi pe spinare. Mi-am îndreptat toată atenția asupra unuia dintre bărbați. Un tânăr cu părul blond, până la umeri. Era prea departe ca să-mi dau seama de culoarea ochilor lui. Îi erau ațintiți în sus, la duce și la ducesă, și avea buzele strânse și maxilarul încordat, în vreme ce oamenii din jurul lui schimbau priviri îngrozite între ei.

L-am recunoscut.

Fusese la consiliul orășenesc. Avusese aceeași expresie și atunci, și același lucru se întâmplase – fusesem asaltată de acele senzații stranii pe care n-ar fi trebuit să le simt.

Sau pe care nu știam că *puteam* să le simt.

Am cercetat din nou mulțimea, identificându-i cu ușurință pe cei ca el. Erau cel puțin jumătate de duzină, din câte puteam să-mi dau seama.

Privirea mi-a alunecat înapoi spre tânărul blond. M-am gândit la ceea ce simțisem atunci, cu Loren. Ceea ce simțisem venind de la ea avea sens acum, având în vedere ce se petrecuse. Fusese entuziasmată de ideea că Cel Întunecat ar fi putut fi pe aproape, oricât de teribil suna asta. Și avea de ce să se teamă că eu aș putea vorbi. Bărbatul blond nu-și trăda emoțiile, dar dacă nu fusese de acord cu ceea ce pățise familia Tulis, nu ar fi fost de mirare ca acum să fie furios.

Poate că imi închipuiam eu totul. Poate că se întâmpla ceva cu darul meu. Era oare cu putință să evolueze, astfel încât să ajung să simt și alte emoții în afara durerii? Nu știam, și trebuia să aflu, dar ar fi trebuit să vorbesc acum, pentru orice eventualitate.

Mi-am întors capul spre dreapta, către Vikter.

- Îl vezi? i-am șoptit, descriindu-l pe tânărul blond.

- Da, a spus Vikter, apropiindu-se.

- Mai sunt și alții ca el.

M-am întors spre mulțime.

- Îi văd! mi-a răspuns. Fii pe fază, Hawke! S-ar putea să...

- Avem necazuri? a intervenit Hawke. Îl urmăresc pe blond de douăzeci de minute. Își croiește încet drum în față. Încă trei s-au mai apropiat.

Am ridicat din sprâncene. Era un observator atât de bun.

-Suntem în siguranță? a întrebat Tawny, cu atenția concentrată asupra mulțimii.

-Întotdeauna! a murmurat Hawke.

Am încuviințat din cap când ni s-au întâlnit privirile, sperând că asta avea să o liniștească. Mi-am dus mâna la coapsă. Aveam pumnalul în teacă, sub tunica lungă până la podea. Răceala mânerului de os mi-a îndepărtat și ultima fărâmă de teamă pe care o mai simțeam.

Ducele vrăjea în continuare mulțimea cu povești de groază. Eu am rămas atentă la bărbatul blond. Purta o pelerină închisă la culoare peste umerii largi. Sub ea s-ar fi putut ascunde cine știe câte arme. Știam din experiență.

-Dar noi am vorbit zeilor în numele vostru! a răsunat vocea ducesei. Le-am spus că oamenii din Solis, mai ales cei care trăiesc în Masadonia, sunt demni. Nu v-au abandonat. Ne-am asigurat noi de asta.

Au izbucnit urale, starea mulțimii schimbându-se rapid, însă tânărul blond tot nu trăda vreo emoție.

-Și noi vom onora încrederea lor în oamenii lui Solis neprotejându-i pe cei pe care îi bănuim a-l susține pe Cel Întunecat, care caută doar distrugere și moarte. Veți fi răsplătiți din plin în această viață și în cea de apoi pentru asta. Vă putem asigura!

S-au auzit din nou urale, apoi cineva a strigat:

-Îi vom onora în timpul Ritualului!

-O vom face! a strigat ducesa. Ce mod mai bun de a ne arăta recunoștința față de zei decât sărbătorirea Ritualului?

Ducele și ducesa au făcut un pas înapoi atunci, umăr la umăr, aproape atingându-se, în timp ce își ridicau mâinile opuse și începeau să le fluture...

- Minciuni! s-a auzit un strigăt din mulțime.

Era tânărul blond.

- *Mincinoși!*

Timpul s-a oprit parcă în loc. Toată lumea a împietrit.

- Nu faceți nimic ca să ne protejați! Vă ascundeți în castelele voastre, în spatele gardienilor! Nu faceți decât să furați copii în numele unor zei falși! a strigat el. Unde sunt fiii și fiicele născuți drept cel de-al treilea și de-al patrulea dintre copii? Unde sunt ei cu adevărat?

Am respirat adânc și, odată cu mine, întreaga mulțime din jur.

Pelerina bărbatului s-a desfăcut, și el și-a scos mâna de dedesubt. S-a auzit un țipăt - un strigăt de avertizare - de jos. Un gardian călare s-a întors spre el, dar nu a fost suficient de rapid. Bărbatul blond și-a lăsat mâna pe spate și...

- Pune-ți mâna pe el! a strigat comandantul Jansen.

Bărbatul a aruncat ceva. Nu era un cuțit, nici o piatră. Avea o formă prea stranie. A zburat prin aer, îndreptându-se drept spre ducele de Masadonia. Acesta s-a mișcat incredibil de repede, devenind aproape o ceață, în timp ce Vikter mă împingea în spate. Brațul lui Hawke s-a strâns în jurul taliei mele. M-a tras spre el, iar obiectul a zburat pe lângă noi și s-a lovit de perete. S-a prăbușit apoi la pământ, și privirea mi-a coborât acolo unde căzuse.

Era... era o mână.

Vikter a îngenuncheat și a ridicat-o, strângând din buze.

- În numele zeilor, ce...? a murmurat.

Dar nu era o mână oarecare. Era mâna cenușie, cu gheare, a unui Temut.

Mi-am îndreptat privirea spre tânărul blond. Unul dintre gardienii regali îl ingenunchease, cu brațele răsucite la spate. Din gură îi curgea sânge.

-Din sânge și cenușă, a strigat, chiar dacă gardianul îl apucase de ceafă. Ne vom ridica! Din sânge și cenușă ne vom ridica!

A strigat cuvintele, iar și iar, în timp ce gardienii îl târau prin mulțime.

Ducele și-a întors spatele la mulțime și a răs, rece, aspru.

-Și, așa simplu, zeii ni l-au arătat pe unul dintre voi, nu-i așa?

Capitolul nouăsprezece

Hawke ne-a uşuit rapid pe mine şi pe Tawny înapoi în castel, iar Vikter a mers să discute cu Comandantul.

- De unde naiba ar putea face un om rost de mâna unui Temut? a întrebat Tawny, cu buzele strânse, în timp ce treceam pe sub steagurile din Sala Mare.

- Ar fi putut să meargă în afara Meterezelor şi să o taie de la unul dintre cei care au fost ucişi noaptea trecută!! mi-a răspuns Hawke.

- Asta e... Tawny şi-a dus mâna în dreptul inimii. Sincer, nu am cuvinte.

Nici eu nu aveam, însă mâna ar fi putut veni şi de la un blestemat care se transformase în oraş. Mi-am păstrat presupunerile pentru mine. Pe lângă noi au trecut mai mulţi servitori.

- Nu pot să cred ce a spus despre copii - despre cei născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea.

- Nici eu, a zis Tawny.

Ce lucru îngrozitor! Acei copii, dintre care mulţi erau acum adulţi, se aflau în Templu, îi serveau pe zei. Chiar dacă nu eram de acord că nu se făceau excepţii, să spui că erau furaţi, insinuând lucruri teribile, era revoltător.

Era îndeajuns ca niște cuvinte să fie rostite pentru ca acestea să se împrăștie ca o infecție și să întineze mințile oamenilor. Nici nu voiam să mă gândesc ce era în sufletele părinților acelor copii.

- N-aș fi surprins dacă și alții ar crede aceste minciuni! a comentat Hawke.

Și eu, și Tawny ne-am întors capul spre el. Hawke mergea pe lângă mine, cu doar un pas în spate. A ridicat din sprâncene.

- Nici unul dintre acei copii nu a mai fost văzut.

- Au fost văzuți de preoți, de preotese și de Ascendenți! l-a corectat Tawny.

- Dar nu de familiile lor. Lui Hawke i-a alunecat privirea înspre statuile din preajma scărilor. Poate că, dacă oamenii ar putea să-și vadă copiii din când în când, astfel de prejudecăți s-ar spulbera ușor. Li s-ar domoli neliniștile.

Avea dreptate într-un fel, dar...

- Nimeni n-ar trebui să facă astfel de acuze fără dovezi! am combătut. Nu fac decât să provoace griji și panică fără sens. Panică stârmită de Descendenți, și pe care ei o vor exploata.

- De acord. Hawke a aruncat o privire în jos. Ai grijă pe unde calci! N-aș vrea să îți duci mai departe noul obicei, Prințeso.

- Împiedicatul nu este un obicei! i-am tăiat-o. Și, dacă ești de acord, de ce zici că nu ai fi surprins dacă și alții ar crede aceste lucruri?

- Faptul că sunt de acord nu înseamnă că nu înțeleg de ce unii ar crede ceea ce cred.

Cu acest răspuns mi-a închis gura.

- Dacă Ascendenții își fac cu adevărat griji în privința acestor acuze, tot ce trebuie să facă este să îi lase

pe oameni să își vadă copiii. Nu-mi închipui în ce fel ar afecta asta serviciul lor față de zei.

Nu. Nici eu nu credeam că l-ar afecta.

I-am aruncat o privire lui Tawny și am văzut-o că se holba la Hawke. Ajunsesem la cel de-al doilea etaj și ne îndreptam spre aripa veche a castelului.

- Tu ce crezi? am întrebat-o.

Tawny a clipit și s-a uitat spre mine.

- Cred că amândoi spuneți același lucru.

Lui Hawke i-a apărut pe chip un soi de zâmbet, iar eu nu am mai spus nimic în timp ce urcam pe scară. Hawke ne-a oprit aproape de camera lui Tawny.

- Dacă nu te superi, trebuie să vorbesc cu Penellaphe în privat pentru o clipă.

Am ridicat din sprâncene pe sub vâl, în timp ce Tawny și-a aruncat privirea de la unul la altul, rânjind. Apoi a așteptat să îi spun dacă era în ordine sau nu.

- E în ordine, i-am zis.

Tawny a încuviințat din cap și a deschis ușa, oprindu-se în prag cât să-mi arunce:

- Dacă ai nevoie de mine, bați. O pauză. *Prințeso.*

Am mormăit. Hawke a răspuns cu un chicot.

- Chiar îmi place de ea.

- Sunt sigură că ar fi încântată să audă asta.

- Tu ai fi încântată să auzi că chiar te plac? m-a întrebat.

Inima mi-a stat o clipă în loc, dar am ignorat-o.

- Tu ai fi trist dacă ți-aș zice că nu?

- Aș fi devastat.

Am pufnit.

- Sunt sigură de asta. Ajunsesem la ușă. Despre ce voiai să-mi vorbești?

A arătat spre cameră și, gândindu-mă că nu voia să audă nimeni ce avea de spus, am dat să deschid ușa...

- Ar trebui să intru eu primul, Prințeso.

Mi-a luat-o ușor înainte.

- De ce? M-am încruntat la spatele lui. Crezi că m-ar putea aștepta cineva înăuntru?

- Dacă Cel Întunecat a venit după tine o dată, va veni din nou.

M-a trecut un fior pe spinare. Hawke a intrat în cameră. Fuseseră lăsate aprinse două lămpi cu ulei, una lângă ușă, cealaltă lângă pat, iar în șemineu fuseseră puse lemne. Camera lucea blând, cald. Nu m-am uitat prea mult la pat, dar am ajuns cumva să mă holbez la spatele lat al lui Hawke, în timp ce acesta cerceta încăperea. Vârfurile părului îi atingeau marginile gulerului de la tunică și şuvițele acelea arătau atât de... moi. Nu le atinsesem în acea noapte la Perla Roșie și îmi doream s-o fi făcut.

Aveam nevoie de ajutor.

- Sunt în siguranță? Pot să intru? l-am întrebat, împreunându-mi mâinile. Sau ar trebui să aștept aici în timp ce tu îl cauți pe Bau-Bau pe sub pat?

Hawke mi-a aruncat o privire peste umăr.

- Nu de Bau-Bau mi-e mie teamă. Treptele însă? Altă poveste.

- Oh, zeilor!

- Cel Întunecat nu se va lăsa până când nu va obține ce își dorește, a zis el, mutându-și privirea.

M-am cutremurat.

- Ar trebui să ți se verifice întotdeauna camera înainte de a intra în ea.

Mi-am împreunat mâinile la piept, înfrigurată, în ciuda focului. L-am urmărit pe Hawke cum se duce spre ușă și cum o închide încetșor.

S-a întors apoi spre mine, cu o mână pe mânerul spa-dei, iar bătaia din piept mi s-a accentuat. Chipul său era atât de uimitor. De la buzele cărnoase, la sprâncenele arcuite, la văile domoale de sub pomeții înalți... ar fi putut servi drept muză pentru picturile de pe pereții ateneului.

- Ești bine? m-a întrebat.

- Da. De ce întrebi?

- Mi s-a părut că ți s-a întâmplat ceva în timp ce ducele se adresa mulțimii.

Mi-am zis că ar trebui să țin cont pe viitor de spiritul ascuțit de observație al lui Hawke.

- Eu...

Eram gata să spun că nu avusesem nimic, dar știam că nu avea să creadă.

- M-am simțit puțin amețită. Presupun că nu am mâncat suficient azi.

Ochii lui au întârziat asupra a ceea ce puteau să-mi vadă din față, și, chiar și așa, cu vălul, m-am simțit incredibil de expusă.

- Urăsc asta.

- Ce urăști? am întrebat, confuză.

Hawke nu a răspuns imediat.

- Urăsc faptul că trebuie să vorbesc cu vălul.

- Ah. Am înțeles imediat și mi-am dus mâna spre voalul lung, care îmi ascundea părul. Îmi închipui că asta simt cei mai mulți.

- Nu pot să-mi închipui că *ție* îți place.

- Ai dreptate. Mi-am rotit imediat privirea prin cameră, de parcă m-aș fi așteptat ca preoteasa Analia să fie

ascunsă pe undeva. Adică, aș prefera ca oamenii să mă poată vedea.

Hawke și-a plecat capul într-o parte.

-Cum se simte să-l porți?

M-am înecat. Nimeni... nimeni nu mă mai întrebese asta până atunci, și, chiar dacă aveam o mulțime de gânduri și de sentimente legate de vâl, nu prea știam cum să le transpun în cuvinte, deși aveam încredere în Hawke.

Unele lucruri, odată ce le spuneai cu voce tare, căpătau o viață a lor proprie.

M-am îndreptat spre unul din scaune și m-am așezat pe margine, gândindu-mă la ce-aș putea zice.

Brusc, creierul meu a dat afară singurul lucru pe care-l aveam atunci în minte:

- E ca și cum te-ai sufoca.

Hawke s-a tras mai aproape.

-Atunci, de ce-l porți?

-Nu știam că am de ales.

Mi-am ridicat privirea spre el.

-Acum, ai de ales. A îngenunchat în fața mea. Suntem doar noi doi, pereții și câteva mobile stinghere.

Am zâmbit.

-Porți vâlul atunci când ești cu Tawny?

Am clătinat din cap.

-Atunci, de ce îl porți acum?

-Pentru că... mi s-a permis să mi-l scot în prezența ei.

-Mie mi s-a spus că trebuie să fii acoperită de vâl tot timpul, chiar și în preajma celor care au voie să te vadă fără el.

Avea, desigur, dreptate.

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

Am oftat.

-Nu-mi port vâlul la mine în cameră și nu mă aștept să intre cineva în afară de Tawny. Și nu îl port pentru că... așa simt că am mai mult control. Că pot...

-Alege să nu-l porți? a terminat el în locul meu.

Am încuviințat din cap. Eram un pic uimită că o nimerise atât de bine.

-Acum, poți alege.

-Pot.

Dar îmi era greu să-i explic că vâlul funcționa și ca o barieră. Cu el pe chip, mi se amintea cine eram, ce importanță aveam. Fără el, ei bine, fără el era mai ușor să-mi doresc... pur și simplu să doresc.

Ochii lui Hawke au cercetat vâlul. S-a scurs un moment lung. A încuviințat apoi din cap și s-a ridicat încetisor.

-Voi fi afară, în caz că ai nevoie de ceva.

Mi s-a pus un nod ciudat în gât, și nu am putut spune nimic. Am rămas unde eram cât a ieșit el din cameră și apoi m-am holbat la ușa închisă, după ce a plecat. Nu m-am mișcat. Nu mi-am scos vâlul. Pentru ceea ce a părut mult timp.

Până când nu mi-am mai dorit.

În seara următoare, m-am înfățișat la ușa salonului ducesei, de la etajul al doilea. Era la celălalt capăt al holului față de biroul ducelui. Stăteam cu spatele la el. Nu voiam să-l văd și cu atât mai puțin să mă gândesc la el.

În fața camerei Jacindei se aflau doi gardieni regali, în vreme ce Vikter aștepta alături de mine. Îi povestisem în acea dimineață ce se petrecuse cu adevărat în timpul discursului ducilor și îi mărturisisem că nu eram sigură în privința a ceea ce simțisem. El îmi sugerase să discut

cu ducesa, de vreme ce era puțin probabil ca preoteasa să-mi ofere vreo informație utilă, iar ducesa, în funcție de dispoziția pe care o avea, ar fi putut să fie mai înclinată să vorbească deschis.

Speram doar să aibă chef de vorbă.

Nici eu, nici Vikter nu rostiserăm vreun cuvânt în fața celorlalți gardieni regali, dar știam că era îngrijorat de ce îi spusese. Și de ce ar fi putut să însemne fie că darul meu evolua, fie că totul era doar în mintea mea.

„Ar putea fi doar stresul cauzat de tot ce s-a întâmplat”, îmi zisese el. „Ar fi poate mai bine să te asiguri că este ceva legat de darul tău înainte de a alerta pe cineva.”

Știam că Vikter își făcea griji că, dacă cumva totul era doar în mintea mea, aveam să ajung să fiu eu învinuită, însă nu voiam să aștept ca experiența să se repete. Voiam să aflu cât mai repede dacă era vorba despre darul meu sau nu, pentru a ști cum să reacționez.

Ușa s-a deschis, și unul dintre gardieni a pășit afară.

-Excelența Sa vă va primi acum.

Vikter a rămas afară, așa cum ne înțeleseserăm, de vreme ce se presupunea că darul meu era cunoscut doar de duci și de clerul de la Templu.

Încălcasem atât de multe reguli, încât nu era de mirare că Hawke păruse surprins atunci când nu voisem să-mi scot vâlul, noaptea trecută. La asta mă gândeam atunci când am intrat în salonul ducesei.

Am îndepărtat gândul și mi-am rotit privirea în jur.

Îmi plăcuse dintotdeauna această cameră cu pereți ivoar și mobilier gri-deschis. Avea ceva calm și liniștitor. Era și caldă, și primitoare, deși nu avea ferestre. Trebuie să fi fost datorită candelabrelor sclipitoare. Am descoperit-o pe ducesă așezată la o masă mică, rotundă, servind

ceva dintr-o ceșcuță. Așa cum era îmbrăcată, într-o rochie de cel mai pal galben, îmi amintea de primăvara din capitală.

Și-a ridicat privirea, cu o urmă de zâmbet pe chipul ei fără vârstă.

- Vino! Ia loc!

Am pășit înainte și m-am așezat pe scaunul din fața ei, bătând de seamă farfuria cu fursecuri. Nu mai rămăseseră decât din cele cu nuci. Probabil că gogoșile cu ciocolată fuseseră primele devorate. Ducesa avea aceeași slăbiciune precum Vikter.

- Ai vrut să vorbești cu mine?

Ducesa și-a așezat cana cu flori pe farfuriuța ei asortată.

Am încuviințat din cap.

- Da. Știu că ești foarte ocupată, dar speram că mă vei putea ajuta cu ceva.

Și-a înclinat capul, și peste umăr i-au alunecat buclele moi, ruginii.

- Trebuie să recunosc, mi-ai stârnit curiozitatea. Nici nu pot să-mi amintesc ultima oară când ai apelat la mine pentru ajutor.

Eu îmi aminteam. Fusese atunci când cerusem ca odăile mele să fie în aripa veche a castelului, lucru pe care eram sigură că încă nu-l înțelegea.

- Am vrut să vorbesc cu tine... Am respirat adânc. Am vrut să vorbesc cu tine despre darul meu.

Ochii ei negri ca smoala s-au mărit ușor.

- Nu mă așteptam la acest subiect de discuție. A descoperit cineva darul tău?

- Nu, Excelență. Nu despre asta este vorba.

Ducesa și-a ridicat șervetul din poală și și-a șters degetele.

- Atunci? Te rog, nu mă ține în suspans.

- Cred că se petrece ceva cu el, i-am spus. Au fost câteva situații în care... cred că am simțit și altceva în afară de durere.

Ducesa și-a așezat încetîșor șervetul pe masă.

- Ți-ai folosit darul? Știi că zeii ți-au interzis să faci asta. Doar după ce vei fi considerată demnă de el vei putea să îl folosești.

- Știu. Nu l-am folosit! am mințit cu ușurință. Poate cu prea mare ușurință. Dar, uneori, mi se întîmplă, pur și simplu. Atunci când sunt înconjurată de mulți oameni, întîmpin probleme în a-l controla.

- Ai discutat despre asta cu preoteasa?

Zeilor, nu.

- Nu mi se întîmplă des. Jur! Și acum, s-a petrecut recent. Îmi voi dubla încercările de a-l controla, dar atunci când mi s-a întîmplat mai devreme... Cred... Cred că am simțit și altceva, pe lângă durere.

Ducesa s-a uitat fix la mine, fără să clipească, pentru ceea ce a părut o eternitate, apoi s-a ridicat de pe scaun. Puțin neliniștită, am privit-o îndreptându-se spre bufetul alb, lipit de perete.

- Ce crezi că ai simțit?

- Furie, i-am răspuns. În timpul consiliului orășenesc și noaptea trecută, am simțit furie. Nu aveam s-o menționez pe Loren. Nu i-aș fi făcut așa ceva. A fost acel bărbat care...

- Descendentul?

- Da. Cel puțin, așa cred! m-am corectat. Cred că am simțit furie venind din partea lui.

Ducesa și-a turnat ceva de băut dintr-o carafă.

- Ai mai simțit ceva care să ți se pară anormal?

-Cred... cred că am simțit și teamă. Atunci când ducele vorbea despre atacul Temuților. Teroarea este foarte asemănătoare cu durerea, dar o percep diferit, și m-am gândit că poate am simțit... Nu știu. Entuziasm? Sau nerăbdare. M-am încruntat. Acestea două sunt cam același lucru, presupun. Într-un fel...

-Acum simți ceva?

S-a întors spre mine, cu o sticlă în care se afla o licoare ce bănuiam că ar fi vin de Xeres în mână.

Am clipit pe sub vâl.

-Vrei să-mi folosesc darul pe tine?

A încuviințat din cap.

-Am crezut că...

-Nu contează ce-ai crezut! m-a întrerupt și s-a încordat. Vreau să-ți folosești darul acum și să-mi spui dacă și ce simți.

Deși porunca ei mi se părea mai mult decât stranie, am făcut cum mi-a cerut. Mi-am deschis simțurile, am simțit firul curgând spre ea și... și conectându-se la *nimic*, nimic altceva decât un gol.

M-am cutremurat.

-Simți ceva, Penellaphe?

Am întrerupt legătura și am scuturat din cap.

-Nu simt nimic, Excelență.

Ducesa a inspirat scurt, apoi și-a golit paharul dintr-o singură înghițitură.

Am făcut ochii mari, în timp ce mintea îmi procesa rapid reacția ei. Era de parcă... se așteptase să simt ceva din partea ei, deși nu simțisem niciodată. Și nu credeam că aveam să simt vreodată.

-Bun.

Rochia i-a fâșăit în jurul gleznelor în timp ce a luat-o înapoi spre bufet și și-a pus jos paharul.

- Mă întrebam dacă simt cu adevărat ceva sau...

Am ezitat. Ducesa se întorsese spre mine.

- Cred că darul tău se... maturizează, a zis ea, îndreptându-se spre mine.

Luminile strălucitoare de deasupra au licărit în piatra de obsidian a inelului de pe degetul ei atunci când a apucat cu mâna spătarul scaunului.

- Are sens ca asta să se întâmple, cum te apropii de Ascensiune.

- Deci... este normal?

Și-a lipit zgornotos limba de cerul gurii. Pentru o clipă, mi s-a părut că era gata să spună ceva, dar că apoi s-a răzgândit.

- Da, așa cred, dar... Nu i-aș vorbi Excelenței Sale despre asta.

Mi-am încordat umerii în fața acestui avertisment abia mascat. Nu fusesem niciodată sigură dacă ducesa știa despre... înclinațiile soțului ei. Nu îmi închipuiam că ar fi putut să fie complet oarbă în fața lor, dar o mică parte din mine spera că era. Pentru că, dacă știa și nu făcuse nimic pentru a-l opri, cu ce era ea mai bună decât el? Sau poate o judecam greșit? Doar pentru că era un Ascendent nu însemna că avea vreo putere asupra soțului ei.

- I-ar aduce aminte... de prima Fecioară, a șoptit ea.

Șocată, mi-am ridicat privirea spre ea. Nu mă așteptam să aducă vorba despre prima Fecioară în fața mea - singura Fecioară de care mai auzisem, în afara mea.

- Asta... s-a întâmplat și cu Fecioara de dinainte?

- Da. I s-au albit încheieturile, iar eu am încuviințat din cap. Fuseseră doar două Fecioare alese de zei. Ce știi despre prima Fecioară?

- Nimic! am recunoscut. Nu-i știu numele și nici măcar când a trăit.

Sau ce i se întâmplase la Ascensiune.

Ori de ce conta dacă darul meu care evolua îi amintea sau nu ducelui de ea.

- Există un motiv pentru asta.

Exista? Preoteasa Analia nu-mi spusese niciodată nimic. Ignorase toate întrebările mele despre ea și despre Ascensiune.

- Nu vorbim despre prima Fecioară, Penellaphe. Nu pentru că așa alegem. Ci pentru că nu putem.

- Zeii au interzis acest lucru? mi-am dat cu presupusul.

A încuviințat din cap, iar privirea ei a părut să-mi treacă prin vâl.

- Voi încălca regula o singură dată și mă voi ruga ca zeii să mă ierte, însă îți voi spune asta cu speranța că viitorul tău nu se va sfârși în același fel ca al primei Fecioare.

Aveam un sentiment foarte neplăcut.

- Nu vorbim despre ea. Niciodată. Numele ei nu este demn de buzele noastre, nici de aerul pe care-l respirăm. Dacă aș putea, i-aș șterge cu totul numele și povestea.

Scaunul a scrâșnit sub mâna ducesei Teerman, sperându-mă.

Inima mai că mi s-a oprit în piept.

- A fost... găsită nevrednică de către zei?

- Printr-un soi de miracol, nu, dar asta nu înseamnă că era vrednică.

Dacă nu fusese considerată nevrednică, atunci de ce nu se vorbea niciodată despre ea? Cu siguranță, nu era

cu puțină să fi fost într-atât de rea dacă zeii nu o găsiseră nevrednică.

-La final, vrednicia ei nu a mai contat. Ducesa Teerman și-a ridicat degetele. Scaunul era deformat, se vedeau așchii. Propriile acțiuni au dus-o pe un drum care s-a sfârșit cu moartea ei. Cel Întunecat a ucis-o.

Capitolul douăzeci

- După ani lungi de conflicte care au decimat orașe întregi, au lăsat zonele rurale și satele în ruină și au pus capăt la sute de mii de vieți, lumea ajunsese la un pas de haos atunci când, în ajunul Bătăliei Oaselor Frânte, Jalara Solis din insulele Vodina și-a strâns forțele în fața orașului Pompay, ultima redută atlantiană.

Mi-am dres vocea, extrem de jenată. Nu doar că fusese cea mai lungă frază din istoria omenirii, dar mai și uram să citesc cu voce tare, și mai ales când Hawke era de față. Nu mă uitasem la el de când începusem lectura. Cu toate acestea, eram absolut sigură că făcea tot ce-i stătea în putere ca să rămână vigilent și să nu adoarmă în picioare de atâta plictiseală.

- Care se afla la poalele munților Skotos...

- Skotos! m-a întrerupt preoteasa Analia. Se pronunță Skotis. Știi cum se pronunță, Fecioară. Fă-o corect!

Am strâns mai tare legătura din piele a cărții. *Istoria Războiului Celor Doi Regi și a Regatului lui Solis* avea peste o mie de pagini, și în fiecare săptămână eram obligată să citesc mai multe capitole în timpul întâlnirilor mele

cu preoteasa. Citisem probabil deja de câteva zeci de ori volumul, cu voce tare, și puteam să jur că, de fiecare dată, preoteasa schimba felul în care *Skotos* era pronunțat.

Nu i-am spus asta. În schimb, am respirat adânc și am încercat să ignor pornirea aproape copleșitoare de a-i arunca tomul în cap. Aș fi făcut ceva pagube. Cel mai probabil, i-aș fi spart nasul. Imaginea cu preoteasa ducându-și mâinile spre chipul însângerat mi-a adus o bucurie îngrijorător de mare.

Am înăbușit un căscat și m-am concentrat asupra textului. Cum stătusem trează aproape întreaga noapte, gândindu-mă la ce îmi spusese ducesa, nu avusesem parte de prea mult somn. Și, după cum îi spusese lui Vikter, nu obținusem prea multe răspunsuri. Mă simțeam însă ușurată să știu că ceea ce se întâmpla nu era doar în mințile mele. Abilitățile mele evoluau, orice ar fi însemnat asta.

Ducesa nu dorise să aprofundeze subiectul. Așa că, deși știam că ce se întâmpla era într-o oarecare măsură normal, trebuia încă să mă obișnuiesc cu noile informații: prima Fecioară făcuse ceva care o împinsese față în față cu Cel Întunecat. Și asta o ucisese.

Nu era un gând tocmai reconfortant.

Nici vestea că prima Fecioară avusese un soi de legătură cu ducele. Oare de aceea mă trata așa cum o făcea? Poate că nu avea nimic de-a face cu mama.

Am respirat ușor.

-Care se afla la poalele munților *Skotis*...

-De fapt, se pronunță *Skotos*! s-a auzit din colțul camerei.

Am făcut ochii mari sub vâl și mi i-am îndreptat spre Hawke. Avea chipul lipsit de orice expresie. I-am aruncat

o privire preotesei, care stătea în fața mea pe un scaun de lemn la fel de tare ca al meu, fără pernă.

Nu aveam idee ce vârstă avea preoteasa. Nu era deloc fardată și nu avea riduri, dar mă gândeam că ar fi putut să fie la capătul celei de-a treia decade a vieții. Nu avea fire albe în părul șaten, care era strâns bine la spate într-un coc la baza gâtului. Îmi amintea de șoimii pe care-i vedeam uneori așezați pe crengile înalte din Grădinile Reginei. O rochie roșie, fără formă, o acoperea de la gât până la tălpi, lăsându-i la vedere doar mâinile.

Nu o văzusem niciodată zâmbind.

Și în mod clar nu avea să zâmbească acum, în vreme ce își întorcea capul peste umăr, spre Hawke.

-Și tu de unde ai ști?

Bațjocura picura ca acidul din tonul vocii ei.

-Familia mea se trage din fermierii care locuiau nu departe de Pompay, înainte ca zona să fie distrusă și să devină Ținuturile Pustii pe care le cunoaștem azi, a explicat el. Familia mea și celelalte persoane din zonă au pronunțat întotdeauna numele lanțului muntos așa cum a făcut-o Fecioara prima oară. A făcut o pauză. Limba și accentul celor din vestul îndepărtat pot fi dificile... Dificil de stăpânit de unii. Fecioara însă nu pare să facă parte din această categorie.

Eram convinsă că aveau să îmi iasă ochii din cap de uimire în fața insultei deloc voalate. Mi-am mușcat buza ca să nu zâmbesc.

Preoteasa Analia s-a holbat la Hawke, îndreptându-și umerii deja bățoși. Mai că vedeam fumul ieșindu-i pe nări.

-Nu țin minte să-ți fi cerut părerea! a zis, pe un ton la fel de aspru ca privirea ei.

-Scuzele mele!

El și-a plecat capul, spăsit.

Era însă o încercare nereușită de spăsim, pentru că ochii de chihlimbar îi străluceau, plini de amuzament.

Preoteasa a încuviințat din cap.

-Scuze...

-Nu voiam însă ca Fecioara să pară needucată, în cazul unor eventuale discuții legate de munții Skotos! a continuat Hawke.

Of, zeilor...

-Dar de acum încolo voi rămâne tăcut! a comentat. Te rog, continuă, Fecioară! Citești atât de frumos, încât până și eu mă simt fascinat de istoria lui Solis.

Îmi venea să râd. Hohotele îmi gălgăiau în gât, gata să izbucnească, dar nu mi-am permis să le dau frâu liber.

Strânsoarea pe marginea cărții mi-a mai slăbit.

Care se afla la poalele munților Skotos, zeii au ales în sfârșit o parte. Pentru că preoteasa nu spunea nimic, am continuat. Nyktos, regele zeilor, și fiul lui, Theon, zeul războiului, li s-au arătat lui Jalara și armatei sale. Pentru că ajunseseră să nu mai aibă încredere în oamenii din Atlantia și în setea lor nenaturală de putere și sânge, au căutat să ajute la încheierea cruzimilor și a opresiunii care se abătuseră asupra ținuturilor sub conducerea Atlantiei. M-am oprit ca să respir. Jalara Solis și armata lui aveau curaj, dar Nyktos, în înșelepciunea sa, a văzut că nu i-ar fi putut înfrânge pe atlantienii care ajunseseră să aibă puteri apropiate de cele ale zeilor vărsând sângele inocenților...

- Au ucis sute de mii de oameni pe durata domniei lor. Vărsare de sânge este o expresie blândă pentru a descrie ce au făcut de fapt. *Muşcau* oamenii! a detaliat preoteasa Analia. Când mi-am ridicat privirea spre ea, am văzut o strălucire stranie în ochii ei căprui. Le-au băut sângele și au ajuns să se îmbete de putere - din cauza puterilor lor, care îi apropiau de nemurire. Iar cei pe care nu i-au ucis au devenit scursurile pe care le cunoaștem azi cu numele de Temuți. Împotriva lor iubiții noștri monarhi au luptat, gata să își piardă viața pentru a-i da jos de la putere.

Am încuviințat din cap.

Degetele preotesei începuseră să capete o nuanță roz la cât de tare le strângea în pumni.

-Continuă!

Nu am îndrăznit să privesc spre Hawke.

Nevrând să-l vadă pe Jalara din insulele Vodina înfrânt, Nyktos le-a oferit prima Binecuvântare a zeilor, împărtășind cu Jalara și cu armata sa sângele zeilor.

M-am cutremurat.

Și aceea era o expresie blândă pentru a descrie faptul că oamenii lui Jalara băuseră sângele zeilor.

Îmbărbătați, datorită noilor puteri, Jalara din insulele Vodina și armata lui au putut să îi înfrângă pe atlantieni în Bătălia Oaselor Frânte, încheind astfel domnia aceluia regat corupt și diabolic.

Am dat să întorc pagina, știind că următorul capitol tratează Ascensiunea reginei și construirea primelor Metereze.

- De ce? a întrebat autoritar preoteasa.

Confuză, mi-am îndreptat privirea spre ea.

- De ce ce?

- De ce te-ai înfiorat acum, când ai citit partea despre Binecuvântare?

Nu-mi dădusem seama că gestul meu fusese atât de evident.

- Eu...

Nu știam ce-aș fi putut spune ca să nu o enervez pe preoteasă și să o împiedic să alerge imediat la duce.

- Mi s-a părut că ai fost deranjată! a punctat ea, pe un ton mai blând.

Știam foarte bine că nu trebuia să mă încred în acel ton.

- Nu sunt deranjată. Binecuvântarea este o onoare...

- Dar te-ai înfiorat! a insistat ea. Dacă nu ți se pare că Binecuvântarea este un lucru plăcut, n-ar trebui să presupun că te deranjează?

Un lucru plăcut? Mi-a luat foc fața și m-am simțit recunoscătoare că aveam vălul pe cap.

- Doar că... Binecuvântarea pare asemănătoare cu felul în care atlantienii și-au căpătat puterile. Ei au băut sângele inocenților, iar Ascendenții - pe al zeilor...

- Cum îndrăznești să compari Ascensiunea cu ceea ce au făcut atlantienii? Preoteasa a sărit la mine și mi-a apucat bărbia. Nu este același lucru. Poate c-ai ajuns să îndrăgești biciul și vrei cu tot dinadinsul să ne dezamăgești - atât pe mine, cât și pe duce.

În clipa în care mi-a atins pielea, mi-am blocat simțurile. Nu voiam să știu dacă simțea durere sau orice altceva.

- Nu am spus că este același lucru. L-am văzut pe Hawke ridicându-se. Am înghițit un nod. Doar că mi-a amintit de...

- Faptul că tu asociezi aceste două lucruri mă îngrijorează profund, Fecioară. Atlantienii au luat ceea ce nu li se oferise. În timpul Ascensiunii, sângele este oferit de bunăvoie de către zei. M-a strâns mai tare, aproape dureros, și mi-am simțit darul pulsând, de parcă ar fi cerut să fie folosit. Acestea nu sunt lucruri pe care ar trebui să le explic celei care reprezintă viitorul regatului și moștenirea Ascendenților.

De când mă știu, toată lumea îmi spusese asta - chiar și Vikter -, și mă călca pe nervi și îmi atârna greu pe umeri.

- Viitorul întregului regat depinde de mine și de faptul că voi fi dată zeilor când voi împlini 19 ani?

Buzele ei deja subțiri s-au subțiat și mai tare.

- Ce se va întâmpla dacă nu voi face Ascensiunea? am cerut să aflu, cu gândul la prima Fecioară. Ea nu părea să fi făcut Ascensiunea, și, cu toate acestea, lumea nu dispăruse. Cum i-ar împiedica asta pe ceilalți să facă Ascensiunea? Zeii ar refuza să își ofere de bunăvoie sângele...

Am tras aer în piept cu ochii la palma preotesei. Nu ar fi fost prima oară când mă lovea, dar, de această dată, n-am mai simțit arsura palmei ei.

Hawke se mișcase atât de rapid, încât nici nu îl văzusem părăsindu-și colțul. Dar acum o ținea pe preoteasă de încheietura mâinii.

- Ia-ți mâna de pe bărbia Fecioarei. Acum!

Preoteasa Analia căscase ochii la Hawke.

- Cum îndrăznești să mă atingi?

- Cum îndrăznești tu să o atingi pe Fecioară? A strâns din dinți, privind în jos, la femeie. Poate că nu m-am exprimat suficient de clar. Ia-ți mâna de pe Fecioară, altfel

vei suferi consecințele încercării tale de a o răni. Și am să te asigur că faptul că te-am atins acum va fi cea mai mică dintre grijile tale.

Uitasem probabil să respir privindu-i. Nimeni nu intervenise vreodată în timpul vreuneia dintre tiradele preotesei. Tawny nu putea să o facă. Dacă ar fi încercat, ar fi avut de înfruntat consecințe grave, iar eu nici nu mă așteptam să o facă, nici nu voiam așa ceva. Rylan privise adesea în altă parte, la fel și Hannes. Nici măcar Vikter nu fusese niciodată atât de îndrăzneț. De obicei, căuta o cale prin care să o întrerupă, în așa fel încât lucrurile să nu escaladeze. Dar fusesem pălmuită de mai multe ori în fața lui și nu putuse face nimic.

Însă acum, Hawke se așezase între noi, în mod clar pregătit să își ducă la capăt amenințarea. Și, deși știam că aveam să plătesc mai târziu pentru asta, la fel cum și el avea să plătească, îmi venea să sar și să îl iau în brațe. Nu pentru că mă protejase - fusesem lovită mai tare de crengi pe când umblam prin Crângul Dorului. Motivul era mult mai meschin. Faptul că vedeam înfumurarea obișnuită a preotesei dispărând sub unda de șoc, gura căs-cându-i-se larg și obrajii pătându-i-se în roșu era aproape la fel de satisfăcător cum ar fi fost dacă i-aș fi aruncat cu cartea în cap.

Tremurând de furie, preoteasa mi-a dat drumul la bărbie și s-a tras înapoi. Hawke i-a eliberat încheietura, dar nu s-a mișcat din loc. Pieptul preotesei se ridica și cobora sacadat. Și-a așezat amândouă mâinile pe picioare și apoi și-a întors capul spre mine.

-Simplul fapt că îndrăznești să vorbești despre așa ceva arată că nu ai nici o urmă de respect pentru onoarea cu care ai fost binecuvântată. Însă, atunci când te vei duce

în fața zeilor, vei fi tratată cu la fel de mult respect pe cât ai arătat astăzi.

-Ce înseamnă asta? am întrebat.

-Lecția s-a încheiat! a răspuns ea în schimb și s-a ridicat de pe scaun. Am prea multe de făcut, având în vedere că Ritualul este peste doar două zile. Nu am timp de pierdut cu cineva atât de nevrednic precum ești tu.

L-am văzut pe Hawke mijind ochii și m-am ridicat, am așezat cartea la locul ei și am vorbit, înainte să aibă Hawke ocazia să o facă:

-Sunt pregătită să mă întorc în odăile mele. Am înclinat din cap spre preoteasă. O zi bună!

Nu mi-a răspuns, așa că am luat-o spre ușă, simțindu-mă ușurată să-l aud pe Hawke pășind în urma mea.

Am așteptat până am ajuns la jumătatea sălii de bal și apoi i-am zis:

-Nu ar fi trebuit să faci asta.

-Ar fi trebuit să o las să te lovească? În ce univers alternativ ar fi fost asta acceptabil?

-Într-un univers în care vei ajunge să fii pedepsit pentru ceva ce nici măcar nu m-ar fi durut.

-Nu-mi pasă dacă are forța unui pui de șobolan, lumea s-a dus naibii dacă așa ceva este considerat acceptabil.

Cu ochii mari, m-am oprit și l-am privit. Ochii lui păreau așchii de chihlimbar, iar maxilarul îi era la fel de dur.

-Merită să-ți pierzi poziția și să fii condamnat?

S-a uitat în jos, spre mine.

-Dacă trebuie să-ți pui această întrebare înseamnă că nu mă cunoști deloc.

-Abia dacă te cunosc, am șoptit, iritată de usturimea pe care cuvintele lui mi-o lăsaseră.

- Ei bine, acum, știi că nu voi sta niciodată deoparte în timp ce te lovește cineva - pe tine ori pe oricare altă persoană -, fără nici un alt motiv decât acela că simt că pot să o facă.

Am vrut să-i spun că e ridicol și că nu pricepe ce vreau să spun, doar că nu era deloc ridicol. Lumea în care trăiam chiar era dată naibii, iar și zeii știau că nu era prima oară când credeam asta. Doar că nu mai văzusem niciodată lucrurile atât de clar.

Tăcută, m-am întors și am pornit mai departe. Cu el alături. Au trecut câteva clipe fără să ne vorbim.

- Nu-i ca și cum mie mi-ar conveni cum mă tratează. Am depus mari eforturi ca să nu azvârl cu cartea aia în ea.

- Mai bine ai fi aruncat.

Mi-a venit să râd.

- Dacă aș fi făcut-o, m-ar fi raportat. Te va raporta probabil pe tine.

- Ducelui? N-are decât. Hawke a ridicat din umeri. Nu-mi închipui că el aprobă ca Fecioara să fie lovită.

Am pufnit.

- Nu-l cunoști pe duce.

- Ce vrei să spui?

- Ar aplauda-o, probabil. Nici unul din ei nu știe să își controleze temperamentul.

- Te-a lovit, a tras Hawke concluzia. Asta a vrut să spună atunci când a zis că ai început să îndrăgești biciul? M-a apucat de braț și m-a întors cu fața spre el. Te-a lovit cu biciul?

Uluirea și furia care umpleau acei ochi aurii m-au ametit. Of, zeilor! Îmi dădeam seama că tocmai recunoscusem asta. Mi s-a scurs tot sângele din obraji și apoi mi-a năvălit înapoi. Mi-am tras brațul, iar el mi-a dat drumul.

-N-am spus asta.

Hawke privea drept înainte, cu maxilarul încordat.

-Dar ce ai spus?

-D-doar că ducele te va pedepsi mai degrabă pe tine decât pe preoteasă. Nu am habar ce a vrut să spună cu biciul! am turuit. Câteodată, zice lucruri care n-au nici un sens.

Hawke și-a ațintit privirea spre mine, cu genele ușor coborâte.

-Trebuie să fi interpretat eu greșit ce ai spus, atunci. Am încuviințat din cap, ușurată.

-Da.

-Și cu tine cum rămâne?

-Eu voi fi bine! m-am grăbit să spun și am luat-o la pas din nou. Eram conștientă de privirile pe care ni le aruncau servitorii care treceau pe lângă noi. Ducele îmi va da... o lecție, va face o lecție din asta, dar tu va trebui să înfrunți...

-Nu voi înfrunța nimic.

Nu eram prea sigură de asta.

-Mereu se poartă așa?

Am oftat.

-Da.

-Preoteasa pare o...

A făcut o pauză. I-am aruncat o privire. Avea buzele strânse.

-Javră. Nu folosesc acest cuvânt des, dar l-am folosit acum. Asumat.

Aproape m-a înecat râsul. M-am uitat repede în altă parte.

-Ea... e într-un mare fel! Și e mereu dezamăgită de... devotamentul meu pentru menirea de Fecioară.

-Și cum ar trebui, mai exact, să-ți demonstrezi devotamentul? a întrebat el. Și, mai precis, devotament în ce sens?

Aproape am sărit pe el chiar în acea clipă, ca să-l iau în brațe. N-am făcut-o însă, pentru că ar fi fost foarte nepotrivit. În schimb, am încuviințat încetitor din cap.

-Nu sunt foarte sigură. Nu-i ca și cum aș încerca să fug și să scap de Ascensiune.

-Ai face-o?

-Ce întrebare amuzantă! am mormăit, cu inima bătându-mi tare în piept din cauza a ceea ce aproape dezvăluisem.

-A fost o întrebare serioasă.

Inima mi s-a chircit în piept, și m-am oprit în holul îngust. M-am apropiat de una dintre ferestrele care dădeau spre curte. Mi-am ridicat apoi privirea spre Hawke și mi-am dat seama că vorbea, într-adevăr, serios.

-Nu pot să cred că m-ai întreba așa ceva.

-De ce?

S-a așezat lângă mine.

-Pentru că n-aș putea să o fac! i-am răspuns. Nu aș face-o.

-Mie mi se pare că această *onoare* care ți-a fost acordată îți aduce foarte puține beneficii. Nu îți este permis să-ți arăți fața sau să părăsești castelul. Nici măcar n-ai părut surprinsă atunci când preoteasa a încercat să te lovească. Ceea ce mă face să cred că e ceva ce face frecvent, a spus el, încruntându-se. Nu îți este permis să vorbești cu majoritatea oamenilor și nu este permis să ți se vorbească. Ești închisă în camera ta ca într-o cușcă pentru cea mai mare parte a zilei, libertatea îți este îngădită. Toate drepturile pe care ceilalți le au sunt considerate privilegii în cazul

tău, recompense pe care îți este aproape imposibil să le câștigi.

Mi-am deschis gura, dar nu știam ce să spun. Punctase dureros de bine toate lucrurile care îmi lipseau. Mi-am ferit privirea.

- Așa că n-aș fi surprins dacă ai încerca să scapi de această *onoare!* a încheiat el.

- M-ai opri dacă aș încerca? am întrebat.

- Vikter te-ar opri?

M-am încruntat, fără să vreau să mă gândesc de ce mă întrebase asta, dar am răspuns sincer:

- Știu că Vikter ține la mine. El este... este așa cum îmi închipui că ar fi fost tata dacă ar mai fi trăit. Iar eu sunt pentru el ca fiica lui, cea care nu a avut șansa să vină pe lume. Dar m-ar opri.

Hawke nu a răspuns.

- Deci m-ai opri? am repetat.

- Cred că aș fi prea curios să văd cum mai exact plănuiești să evadezi ca să te opresc.

M-a bufnit râsul.

- Știi ce, chiar cred asta.

- Îi va da raportul ducelui? a întrebat el după o clipă.

Am simțit o apăsare în piept. Mi-am ridicat privirea spre el. Se uita afară, pe fereastră.

- De ce mă întrebi?

- O va face? a întrebat el din nou.

- Probabil că nu, am zis eu, mințind cu prea mare ușurință.

Preoteasa se dusesese direct la duce.

- E mult prea ocupată cu Ritualul. Toată lumea este.

La fel cum, probabil, ocupat era și ducele, ceea ce însemna că aș fi putut avea noroc să treacă măcar ceva timp

până să fiu chemată la el. Speram că asta însemna și că Hawke urma să aibă noroc. Dacă ar fi fost înlocuit, era puțin probabil să-l mai văd vreodată.

Tristețea pe care mi-o aducea acel gând îmi arăta că era timpul să schimb subiectul.

- Nu am participat niciodată la un Ritual.

- Nu te-ai strecurat niciodată la vreunul?

Mi-am lăsat bărbia în piept.

- Mă simt ofensată că ai sugerat așa ceva!

A chicotit.

- Ce straniu că m-am gândit că tu, care ți-ai construit un renume de rebelă, ai fi putut să faci așa ceva.

M-a făcut să rânjesc.

- N-ai pierdut mare lucru, ca să fiu sincer. Se vorbește mult, se plânge mult și se bea prea mult. Mi-a căutat privirea. Abia după Ritual lucrurile au șansa să devină... interesante. Știi și tu cum e.

- Nu știi! i-am reamintit, deși bănuiam la ce se referea.

Tawny îmi povestise că, după ce se termina ceremonia Ritualului, iar marchizele și majordomii îi luau pe cavalerii și pe doamnele de onoare, iar preoții plecau cu fiii și fiicele născuți ca al treilea copil, sărbătoarea se metamorfoza. Devenea mai... frenetică și mai sălbatică. Sau cel puțin așa înțelesesem eu de la Tawny, deși mi se părea bizar să mi-i închipui pe Ascendenți implicați în așa ceva. Ei erau mereu atât de... reci.

- Dar știi și tu cât de ușor este să fii tu însăși când porți o mască. Avea glasul jos și mă privea în ochi. Cum tot ce îți dorești poate fi atins atunci când te poți preface că nimeni nu știe cine ești.

Mi-am simțit obrazii dogorind. Da, știam asta, și cât de drăguț din partea lui că-mi aducea aminte.

- N-ar trebui să pomenești despre lucrurile astea.

Și-a lăsat capul pe o parte.

- Nu-i nimeni în apropiere, ca să fim auziți.

- Asta nu contează. Tu... Noi n-ar trebui să vorbim despre asta.

- Niciodată?

Am dat să spun da, însă m-a oprit ceva. Mi-am ferit ochii. Afară, arborii fluturilor, cu florile lor violet, se legănau ușor în adierea brizei.

Hawke a rămas tăcut câteva clipe, apoi m-a întrebat:

- Ai vrea să te întorci la tine în cameră?

Am scuturat din cap.

- Nu neapărat.

- Ai vrea să ieși, în schimb?

- Crezi că am fi în siguranță?

- Împreună, eu cred că da.

Mi s-au ridicat colțurile buzelor. M-am bucurat că mă inclusesse și pe mine, recunoscând astfel că puteam să mă apăr și singură.

- Adoram curtea. Era singurul loc în care, nu știu, mintea mi se liniștea și puteam să fiu eu însămi. Nu îmi făceam gânduri, nici griji... în nici o privință. Mă liniștea foarte mult.

- Dar acum, nu mai e la fel?

- Nu! am șoptit. Nu mai e. E ciudat că nimeni nu vorbește despre Rylan sau despre Malessa. De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

- Câteodată, să-ți aduci aminte de cei care au murit înseamnă să-ți înfrunți propria mortalitate.

- Crezi că Ascendenții nu se împacă nicicum cu ideea morții?

- Nici măcar ei. Poate că sunt asemănători zeilor, dar pot fi uciși. Pot muri.

Timp de mai multe minute, nici unul din noi nu a mai scos un cuvânt, în timp ce servitorii treceau pe lângă noi. Câteva doamne de onoare s-au oprit din drum, prefăcându-se că admiră priveliștea din grădină, în timp ce conversau despre Ritual, dar eu știam că întârziiau pe acolo nu datorită florilor superbe sau plantelor luxuriante, nici pentru că eu îmi făceam rar apariția, ci pentru bărbatul frumos care stătea lângă mine. El părea să nu le bage de seamă, și, chiar dacă-mi păstram ochii ațintiți înaintea, puteam să-i simt privirea revenind mereu asupra mea. În cele din urmă, una dintre marchize și-a făcut apariția și le-a ușuit de doamnele de onoare, iar noi doi am rămas din nou singuri.

- Ești entuziasmată să participi la Ritual?

- Sunt curioasă! am recunoscut.

Mai erau doar două zile până atunci.

- Eu sunt curios să te văd pe tine.

Mi-am întredeschis ușor buzele, ca să trag aer în piept. N-am îndrăznit să-l privesc. Dacă l-aș fi privit, îmi era teamă că aveam să fac ceva teribil de stupid. Ceva ce poate făcuse și prima Fecioară, determinând-o pe ducesă să o considere nevrednică.

- Vei merge fără vâl.

- Da. Nici nu mai trebuia să fiu îmbrăcată în alb. Era aproape ca și cum aș fi mers la Perla Roșie, pentru că urma să mă amestec prin mulțime, și nimeni nu avea să știe cine sunt - ce sunt. Dar voi purta mască.

- Prefer acea variantă a ta! a declarat el.

- Varianta mea cu mască? am întrebat, bănuind că se gândea la timpul pe care-l petrecusem la Perla Roșie.

- Sincer?

Vocea lui a sunat mai aproape, și, atunci când am tras din nou aer în piept, m-a năpădit parfumul lui de pin.

- Prefer versiunea care nu poartă nici mască, nici vâl.

Am deschis gura, dar, așa cum începea să fie obiceiul în interacțiunea cu Hawke, nu știam ce să zic. Mi se părea că nu ar trebui să încurajez astfel de afirmații, însă nu-mi veneau pe buze cuvintele potrivite, la fel cum mi se mai întâmplase. Așa că am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi. Am schimbat subiectul.

- Mi-am amintit că mi-ai spus că tatăl tău e fermier. Mi-am dres vocea. Ai frați, rude? Vreun cavaler la curte? O soră? Sau... Am turuit mai departe. În cazul meu, suntem doar eu și Ian - vreau să zic, am doar un frate. Sunt nerăbdătoare să-l revăd. Îmi este dor de el.

Hawke a rămas tăcut pentru o bună bucată de vreme, încât a trebuit să-mi întorc privirea spre el ca să mă asigur că era încă acolo și că mai respiră. Era. S-a uitat în jos la mine, cu ochii lui de chihlimbar rece.

- Am avut un frate.

- Ai avut?

Mi-am deschis simțurile, fără să le pot măcar controla. M-am infipt bine în pământ ca să nu mă trag înapoi. Nu simțeam nimic neobișnuit, dar simțeam neliniștea lui Hawke, durerea amară și rece care îmi întărea carnea pe mine. Era mai ascuțită. Acela era izvorul durerii lui.

Pierduse un frate.

Am acționat fără să mă gândesc la ce ar spune sau la faptul că nu eram singuri. Era o pornire pe care nu mi-o puteam controla, era ca și cum darul mă controla pe mine.

I-am atins mâna doar și i-am strâns-o ușor, sperând că avea să ia asta doar ca pe un gest de consolare.

- Îmi pare rău, am spus și m-am gândit la plaje însorite și la aerul sărat.

Gândul mi-a zburat însă repede la felul în care Hawke mă făcuse să mă simt atunci când mă sărutase.

Liniile aspre de pe chipul lui s-au destins, în timp ce el continua să privească pe fereastră. A clipit nu o dată, ci de două ori.

Mi-am ridicat mâna de pe mâna lui și mi-am împreunat degetele, sperând că nu băgase de seamă că făcusem ceva. Stătea însă nemișcat, de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră. Am ridicat din sprâncene.

- Ești bine?

A clipit din nou. De data aceasta, a râs ușurel.

- Da. Doar că... Am avut cel mai ciudat sentiment.

- Serios?

L-am urmărit cu atenție. Hawke a încuviințat din cap și și-a frecat palma de piept.

- Nici nu știu cum să-ți explic.

Începeam să-mi fac griji că făcusem altceva în loc să-i alin durerea. Nu eram sigură ce, dar, dacă darurile mele sufereau transformări, orice era posibil. Mi-am deschis din nou simțurile, și de data aceasta am simțit doar căldură.

- Un sentiment rău? Ar trebui să chemăm un vraci?

- Nu. Dimpotrivă.

A râs mai puternic, mai hotărât. Ochii lui, acum calzi ca mierea, i-au întâlnit pe ai mei.

- Fratele meu nu este mort, apropo. Așa că nu-i nevoie de compasiune.

Acum, era rândul meu să clipească des.

- Ah? Am crezut că...

- Ești sigură că nu ți-ar plăcea să vizitezi grădina?

Zicându-mi că era deja destul de târziu și că ar fi fost bine să mă închid undeva înainte să mai fac și altceva necugetat, am scuturat din cap.

-Cred că aş vrea să mă întorc la mine în cameră.

A ezitat o clipă, dar apoi a încuviințat din cap. Nici unul din noi nu a mai vorbit pe drum. Din câte puteam să-mi dau seama, Hawke încerca să înțeleagă de ce se simțea mai... fericit, mai ușor. Iar eu mă gândeam ce-ar fi putut să se întâmple cu fratele lui ca să aibă o astfel de reacție, mai ales dacă încă era în viață.

Capitolul douăzeci și unu

Mi-a luat mai puțin de 24 de ore ca să fac, din nou, ceva complet necugetat. De această dată, era posibil să regret însă. În ciuda tuturor scenariilor legate de moartea mea la care mă gândisem, nu-mi trecuse niciodată prin minte că aș fi putut să mor încercând să *împrumut* o carte de la ateneu.

Fuseseră alte lucruri, mult mai periculoase, pe care le făcusem în cei 18 ani de viață, în urma cărora ar fi fost mai probabil să mor. O mulțime de exemple de situații în care până și eu fusesem surprinsă de faptul că scăpasem vie și întreagă. Dar iată-mă, gata să mor, ținând cu disperare la piept presupusul jurnal al domniței Willa Colyns, cartea despre care vorbiseră Loren și Dafina. Bineînțeles, volumul era genul de lectură pe care preoteasa Analia mi-ar fi interzis-o în mod expres. Și dacă urma să fiu prinsă avându-l în posesie, ar fi avut încă un motiv să mă condamne că nu îmi respect îndatoririle de Fecioară.

Așa că, bineînțeles, trebuia să-l citesc. Fusesem foarte plictisită toată ziua.

Citiseam deja toate cărțile de care Tawny îmi făcuse rost de cel puțin trei ori și nu-mi venea să recitesc paginile pe care le știam deja aproape pe de rost. Tawny fusese din nou acaparată de ducesă și de marchize, și știam că era posibil să n-o mai văd până în dimineața următoare. Aveam deci încă o zi în față - întreruptă doar de antrenamentul meu cu Vikter - în care să mă uit pe pereți. Și, cu cât stăteam în camera mea mai mult timp, fără să am ceva cu care să-mi umplu mintea, cu atât mă gândeam mai mult la ce spusese Hawke despre toate drepturile care mi se refuzaseră.

Nu era ca și cum eu nu știam toate astea deja, dar era ceva de care ceilalți nu păreau să fie nici măcar conștienți. Poate pentru că erau alături de mine tot timpul, lucrurile ajunseseră să li se pară normale. Însă, pentru Hawke, care era nou, nimic din toate acestea nu era normal.

Și asta mă făcuse să trec prin Crângul Dorului spre ateneu singură, în timp ce Hawke stătea afară, în fața ușii de la camera mea, crezând că eu sunt înăuntru. Vikter era... ei bine, nu aveam idee unde era Vikter. După cât de obosiți și de triști îi văzusem ochii, aveam sentimentul că fusese chemat peste noapte să se ocupe de un blestemat și nu mă invitase și pe mine.

Aveam impresia și că nici nu avea de gând să mă mai invite de acum înainte, ceea ce mă enerva. Bineînțeles, aveam de gând să discut despre asta cu el, cu prima ocazie. Nu voiam să accept să fiu respinsă atunci când puteam să ajut niște oameni. Iar el trebuia să accepte asta și gata.

Însă, în acea clipă, trebuia să mă concentrez ca să nu mor sau, și mai rău, să fiu prinsă.

Simțeam vântul rece al nopții în jurul meu, așa cum stăteam, lipită de peretele de piatră, rugându-mă la toți zeii ca pervazul de câteva degete de sub tălpi să nu se prăbușească deodată cu mine. Mă îndoiam că, atunci când fusese construit, se luase în considerație că, într-o zi, o Fecioară fără minte avea să se găsească stând pe el.

Cum de luaseră lucrurile o astfel de turnură?

Nu fusese greu să mă furișez în ateneu. În drumul meu grăbit spre intrarea din spate a bibliotecii, cu pelerina mea neagră fără nici o formă, cu masca la locul ei și fața ascunsă sub glugă, mă îndoiam că vreunul dintre oamenii de pe străzile din Masadonia putuse să-și dea seama dacă sunt bărbat sau femeie - nu mai zic Fecioara! Fusese ușor și să înaintez prin labirintul de holuri înguste, fără să fiu văzută.

Știam cum să fiu ca un spectru, la nevoie. Tăcută și nemișcată.

Problemele începuseră atunci când găsisem jurnalul învelit în piele al domniței Colyns. În loc să plec și să mă întorc la castel, așa cum știam că ar fi trebuit să fac, mă furișasem într-o încăpere goală.

Treaba era că... mă săturasem de camera mea și uram gândul că trebuia să mă întorc. Iar băncile acelea plușate mă îmbiau. Bufetul plin cu băuturi însă, ceva peste care mi se părea straniu să dai într-o bibliotecă, m-a umplut de mirare. Cu toate acestea, mă așezasem sub ferestrele largi care dădeau spre orașul de jos și deschisesem cartea uzată. Am terminat prima pagină cu obrazii arzând, pentru că descoperisem ce se întâmplă atunci când cineva te sărută nu pe gură sau pe sân, așa... așa cum făcuse Hawke înainte să știe cine sunt, ci în niște locuri *mult* mai intime.

Nu puteam să mă opresc din citit, practic devorând fiecare dintre paginile îngălbenite de timp. Domnișoara Willa Colyns trăise o viață foarte... interesantă, alături de multe, multe alte... persoane fascinante. Ajunsesem la partea în care vorbea despre micul ei flirt cu regele, pe care nici nu puteam, nici nu *voiam* să mi-l închipui, când am auzit o voce la ușă - una pe care nu mă așteptasem în nici un caz să o aud în ateneu.

Vocea ducelui.

Faptul că îi auzeam glasul însemna că fusesem atât de prinsă de jurnal, încât nici măcar nu îmi dădusem seama că apusese soarele.

Nu fusesem chemată la el seara trecută și nici în aceea zi. Datorită pregătirilor pentru Ritual mi se oferise o amânare, și eram sigură că și în cazul lui Hawke se întâmpla același lucru, de vreme ce încă era gardianul meu. Însă răgazul s-ar încheia brusc și definitiv dacă ducele m-ar fi descoperit acolo.

Și de aceea mă aflam agățată pe pervazul din fața a ceea ce se dovedise a fi camera personală a ducelui din ateneu. Singura parte bună era că fereastra pe care ieșisem nu era cea care dădea spre stradă, ci aceea ferită de Crângul Dorului.

Doar șoimii mă vedeau... și mi-ar fi putut fi martori la cădere.

Sunetul unor cuburi de gheață m-au făcut să-mi înghit un mormăit de frustrare. Era în încăpere de treizeci de minute, și puteam să fac pariu că trecea deja la al doilea pahar de whisky.

Nu aveam idee ce căuta acolo. Cum Ritualul trebuia să înceapă în doar câteva ore, mi-aș fi închipuit că era ocupat să îi întâlnească pe noii cavaleri, pe noile doamne

de onoare și pe părinții care urmau să își dea fiii și fiicele la Templu. Dar nu, el era acolo, bând whisky și...

S-a auzit un ciocănit în ușă. Mi-am închis ochii, lovindu-mi ușor capul de perete. Companie? Avea să primească pe cineva?

Poate că zeii mă urmăriseră cu adevărat în tot acel timp și aceea era încă una dintre pedepsele lor.

-Intră! a strigat ducele și, câteva clipe mai târziu, am auzit ușa închizându-se. Ai întârziat.

O! Recunoșteam tonul acela rece și inexpressiv. Ducele nu era încântat.

-Scuzele mele, Excelență. Am venit cât de repede am putut! s-a auzit răspunsul.

Era vocea unui bărbat, una pe care nu am recunoscut-o imediat, ceea ce însemna că ar fi putut să aparțină unui mare număr de persoane.

Cavaleri. Majordomi. Negustori. Gardieni.

-Nu destul de repede! a replicat ducele.

Mi-a părut rău pentru persoana aceea, care cu siguranță se alesese cu o privire extrem de dezaprobatoare.

-Sper că ai ceva pentru mine. Așa m-ai putea ajuta să-mi recapăt încrederea în tine.

-Am, Excelență. A durat ceva, căci, după cum știți, bărbatul nu e vorbăreț.

-Nu, niciodată nu sunt atunci când îi iei din fața publicului pentru care pot să facă spectacol, a comentat ducele. Presupun că a trebuit să fii extrem de convingător ca să-l faci să vorbească.

-Da. S-a auzit un răs aspru și apoi: Nu este atlantian. Asta a fost confirmat.

-Păcat! a zis ducele, și eu m-am încruntat.

De ce ar fi fost asta o veste rea?

-I-am aflat numele. Lev Barron, primul fiu al lui Alexander și Maggie Barron. A avut doi frați, cel de-al doilea a murit din cauza unei... boli, înainte de Ritual, iar cel de-al treilea a fost dat la Templu cu trei ani în urmă. Nu era cunoscut drept cineva care să prezinte interes, iar comportamentul lui la adunare a fost unul neașteptat.

Vorbeau despre Descendent – cel care aruncase mâna de Temut în timp ce ducele și ducesa își țineau discursul, după atac, în fața mulțimii.

-I-ai investigat familia? a întrebat ducele.

-Da. Tatăl este decedat. Mama locuiește singură în Cartierul de Jos. Ea ne-a fost utilă ca să-l convingem să vorbească.

Ducele a chicotit, iar sunetul acela mi-a întors stomacul pe dos.

-Ce altceva ai mai aflat?

-Nu cred că avea prea mari legături cu comunitatea Descendenților. Pretinde că nu l-a întâlnit niciodată pe Cel Întunecat și că nu crede că se află în oraș.

Vântul mi-a umflat marginile pelerinei, și am simțit un val de ușurare împrăștiindu-mi-se prin trup.

-Și tu l-ai crezut? a întrebat ducele.

-I-am dat un motiv bun ca să nu mintă! i-a răspuns bărbatul, care, bănuiam, era unul dintre gardieni.

M-am gândit la mama acelui băiat. Ea fusese unul dintre motivele care-l făcuseră să vorbească?

Această bănuială îmi apăsa inima. Descendenții trebuiau tratați dur, dar nu eram prea sigură în ceea ce privea folosirea membrilor familiei pentru a stoarce informații de la ei.

-Și ți-a spus ceva în privința lucrurilor pe care le-a pretins? În legătură cu fiii și fiicele născuți drept al treilea copil?

-Tot ce-a spus a fost că el știe adevărul – că nu sunt în serviciul zeilor – și că în curând toată lumea va afla asta.

-N-a spus care crede el că ar fi adevărul?

Mi-am întors capul spre fereastră, ținându-mi răsuflarea. Aș fi vrut să aud ce credea el că se întâmpla.

-Nu, Excelență. Singura informație pe care am mai reușit să o smulg de la el a fost referitoare la felul în care a intrat în posesia mâinii de Temut. Și acesta era un lucru interesant de aflat. Se pare că a tăiat-o de pe trupul unuia dintre gardienii care se infectase și se întorsese apoi în oraș. A ajutat familia să îl anihileze după ce se transformase.

-O moarte demnă.

Ducele avea un ton ironic. Am făcut ochii mari. Știa... știa despre asta? Despre noi?

-Aceste inimi însângerate vor duce la pieirea întregului oraș.

Afirmația era puțin exagerată, dar nu mă gândisem până atunci că din rețea ar fi putut să facă parte și Descendenți.

-Ți-a spus cumva cine a mai fost implicat în anihilarea noului Temut? a întrebat ducele.

-Nu. A refuzat.

-Mare păcat! Aș fi vrut să aflu cine au fost cei care nu ne-au anunțat pe noi și de ce. Ducele a oftat, de parcă de răspunsul la acea întrebare ar fi atârnat totul. Mai ai și altceva de raportat?

-Nu, Excelență.

Au trecut câteva clipe, apoi ducele a întrebat:

- Descendentul respiră încă?

- Deocamdată.

- Bun.

S-a auzit un zgomot care îmi indica faptul că se ridicase, și am sperat că se pregătea să plece. *Zei să ne ajute!*

- Cred că îi voi face eu însumi o vizită.

Am ridicat din sprâncene.

Ei, asta da, surpriză!

- După cum doriți. A urmat o clipă de tăcere. Ar trebui să ne pregătim pentru un proces?

Aproape mi-a venit să râd. Descendenții nu aveau parte de un proces adevărat. Erau aduși în fața publicului și li se înșirau acuzațiile. Apoi urma imediat execuția.

- Nu va mai fi nevoie după vizita mea.

Am rămas cu gura căscată.

Ceea ce voia să spună era clar. Dacă nu mai era nevoie de proces, nu urma să aibă loc o execuție publică, și asta pentru că Descendentul avea să fie deja mort. Nu era prima oară când se întâmpla asta în cazul unui Descendent închis. De obicei, se auzea că și-ar fi luat singur viața sau că ar fi fost vina vreunui gardian mult prea zelos. Era însă cu puțință ca ducele să fi fost mereu cel care împărțea singur dreptatea?

Același Ascendent despre care eu credeam că nu și-a mai murdărit mâinile de sânge de la Războiul Celor Doi Regi?

Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. Era în mod clar un om vicios, însă reușise întotdeauna să își păstreze masca amabilității. N-ar fi trebuit să mă deranjeze nici faptul că Descendentul urma să fie ucis fără farsa unui așa-zis proces. Descendenții îl sprijineau pe Cel Întunecat, și, chiar dacă unii dintre ei nu luaseră parte la revolte

și nu vărsaseră sânge, doar prin cuvintele lor semănaseră semințe care provocaseră vărsări de sânge în nenumărate rânduri.

Dar... eram afectată de ideea că un om avea să fie ucis într-o celulă umedă și rece de un Ascendent care era cu puțin mai bun decât un atlantian.

Într-un final, ușa s-a deschis și s-a închis, și apoi s-a lăsat tăcerea. Am așteptat, încercând să prind vreun sunet. Nu se auzea nimic. Mă întrebam de ce hotărâse ducele să își țină întâlnirea acolo și eram surprinsă de cât de informat era în privința rețelei noastre. Am înaintat ușor spre fereastră. M-am apropiat, cu jurnalul strâns la piept între degetele amorțite...

Și am auzit un clinchet venind din cameră. Am înghețat. Se închisese ușa? Sau fusese încuiată? O, zeilor, dacă fusese încuiată însemna că ar fi trebuit s-o dărâm și... Dar ușa nu putea fi încuiată decât din interior. Intrase altcineva în cameră? Ducele? N-ar fi avut de unde să știe că eram afară, pe pervaz - asta dacă nu cumva putea să vadă prin pereți. Cine altcineva...?

- Tot acolo ești, Prințeso?

Am rămas cu gura deschisă la auzul vocii lui. Hawke. Era Hawke. În acea cameră. Nu-mi venea să cred.

- Sau ai căzut? a continuat.

M-am gândit pentru o secundă dacă n-aș fi mai câștigată dacă săream.

- Sincer, sper să nu se fi întâmplat asta, de vreme ce sunt destul de sigur că m-ar pune pe mine într-o lumină proastă, din moment ce eu credeam că ești la tine în cameră... O pauză. Așa cum ar fi trebuit să fii. Și nu pe un pervaz, la câțiva metri distanță de sol, din motive pe care

nici nu pot să mi le închipui, dar pe care aștept cu nerăbdare să le aflu.

- La naiba! am șoptit, rotindu-mi privirea în jur, de parcă aș fi putut să găsesc o cale de scăpare.

Ceea ce era un gând stupid. Pentru că, dacă nu cumva îmi creșteau aripi, singurul loc prin care puteam să ies era fereastra.

După câteva clipe, Hawke și-a scos capul pe geam și s-a uitat la mine. Lumina blândă a lămpii îi cizela delicat pomeții. A ridicat dintr-o sprânceană.

- Bună? am chițăit.

S-a uitat intens la mine câteva secunde.

- Treci înăuntru!

Nu m-am mișcat.

Cu un oftat atât de adânc, încât ar fi trebuit să zguduie pereții, și-a întins mâna spre mine.

- Acum.

- Ai putea spune *te rog*, am bombănit.

A mijit ochii la mine.

- Aș putea spune o mulțime de lucruri, și ar trebui să fii recunoscătoare că le țin doar pentru mine.

- În fine! am mormăit. Dă-te la o parte!

A așteptat, dar, cum nu i-am apucat mâna, s-a retras înapoi în cameră, bombănind în barbă.

- Dacă vei cădea, ai să dai de necaz!

- Dacă voi cădea, voi fi moartă. Așa că nu prea știu cum aș mai putea da de necaz.

- Poppy! s-a burzuluiit, dar eu nu m-am mai putut abține.

Am zâmbit.

Era, oare, prima dată când mi se adresa astfel? Pășind ușurel pe margine, mi-am zis că da. Am apucat de ramă

și m-am tras înauntru. Hawke era lângă canapea, dar, în clipa în care m-a văzut, s-a mișcat brusc. Luată prin surprindere, m-am tras înapoi, reușind totuși, cumva, să nu cad. Hawke își trecuse brațul în jurul taliei mele. O clipă mai târziu, eram în cameră, cu picioarele pe pământ și cu jurnalul prins între pieptul lui și al meu. Corpurile noastre se atingeau însă în destul de multe puncte. Aveam picioarele și abdomenul lipite de ale lui, iar, atunci când am tras aer în piept, mi s-a părut că îi simt aroma de pin și de condimente exotice pe limbă. Înainte să apuc să scot un cuvânt, mi-a tras gluga de pe cap.

- Nu...

Prea târziu.

Mi-o smulsese deja.

- O mască. Asta îmi amintește de niște întâmplări mai vechi.

Și-a plimbat privirea peste șuvițele de păr care mi se desprinseseră din coadă și acum îmi încadrau obraji.

M-am înroșit, încercând să mă retrag. El nu mi-a dat drumul.

- Înțeleg că s-ar putea să fii supărat...

- S-ar putea?

A răs.

- În ordine. Ești în mod clar supărat! m-am corectat. Dar pot să-ți explic.

- Sper, pentru că am foarte multe întrebări.

Ochii auri, ațintiți asupra mea, îi străluceau.

- Cum ai ieșit din cameră, pentru început? Și apoi, ce căutai, în numele zeilor, pe acel pervaz?

Ultimul lucru despre care voiam să-i spun era ieșirea veche a servitorilor. Am încercat să pun ceva spațiu între noi.

- Poți să-mi dai drumul.

- Pot, dar nu știu dacă ar trebui. Ai putea face ceva și mai necugetat decât să ieși pe un pervaz îngust.

Am mijit ochii la el.

- N-am căzut.

- De parcă asta face cumva ca totul să fie în regulă...

- N-am spus asta. Am punctat doar că aveam situația sub control.

Hawke a clipit și apoi a râs - un râset adânc, iar sunetul mi-a reverberat în tot corpul, înfiorându-mă. Din fericire, a părut să nu-mi bage de seamă reacția.

- Aveai situația sub control? N-aș vrea să văd ce s-ar întâmpla când nu ai avea-o!

Nu am răspuns, pentru că mă îndoiam că aș fi putut spune ceva care să fie în favoarea mea. Nici apropierea dintre noi nu era în favoarea mea. La fel ca pe Metereze, felul în care mă ținea lipită de el îmi amintea de clipele petrecute la Perla Roșie, lucru de care nu era nevoie să mi se amintească. Îmi era greu să gândesc cu claritate atunci când mă ținea atât de aproape. M-am zvârcolit, încercând să mă eliberez, însă n-am reușit decât să accentuez contactul dintre corpurile noastre.

Brațul lui Hawke s-a strâns în jurul meu, și am simțit că mă ținea altfel. Ca și cum nu ar mai fi încercat să mă imobilizeze, ci... să mă țină în brațe. Să mă îmbrățișeze. Am simțit un gol în stomac și mi-am ridicat ușor privirea spre el.

El se uita intens la mine, cu liniile din jurul buzelor încordate, în timp ce tăcerea continua să curgă între noi. Știam că ar fi trebuit să-i cer să-mi dea drumul. Și, mai bine, ar fi trebuit să-l fac să-mi dea drumul. Știam cum să scap, dar... nu făceam nici o mișcare. Nu m-am mișcat nici

măcar atunci când și-a ridicat cealaltă mână și și-a strecurat degetele pe sub mască. Faptul că mă aflam acolo, că permiteam toate aceste lucruri era probabil cea mai dulce tortură la care mă supusesem vreodată. Hawke a ezitat, și m-am întrebat dacă aștepta să vadă ce aveam să fac sau să zic. Cum nu făceam încă nimic, ochii i-au căpătat o strălucire aurie, arzătoare. Degetele i-au alunecat de pe mască și mi-au trasat încet conturul pomeților. Îmi ardea pielea, în timp ce ochii lui urmăreau profilul pe care-l trasa. Și-a trecut degetele peste buzele mele întredeschise. Am respirat adânc și am simțit deodată că aerul nu-mi mai ajunge până în plămâni.

Și-a plecat capul, și eu am uitat să mai respir. Fiecare fibră din trupul meu părea să se încordeze din cauza unui amestec de panică și nerăbdare. I se citea intenția din felul în care își coborâse genele și în care se aplecase. Avea să mă sărute. Bătăile inimii mi s-au accelerat în timp ce buzele lui au alunecat pe obrazul meu, lăsând o urmă de foc în urma lor. Știam ce trebuia să fac, dar nu am făcut. Poate că Hawke avusese dreptate atunci când îmi spusese că puteam avea tot ceea ce-mi doream cu o mască pe chip, când mă puteam preface că nimeni nu știa cine sunt. Trebuie să fi avut dreptate.

Pentru că am închis ochii și nu m-am mișcat. Hawke îmi dăduse primul meu sărut, dar, dacă ne-am fi sărutat în acea clipă, acela ar fi fost primul nostru sărut adevărat. Mă văzuse fără vâl. Știa.

Și eu îmi doream asta – îl doream pe *el*.

Capitolul douăzeci și doi

Inima îmi bătea cu putere în piept. Degetele îi alunecau spre bărbia mea. Mi-a ridicat ușor capul, și am simțit că amețesc. Și-a lipit gura de urechea mea, și respirația lui fierbinte m-a înfiorat de plăcere.

- Poppy, a murmurat el.

Numele meu a sunat plin, aspru.

- Da? am șoptit, abia recunoscându-mi propria voce.

Degetele i-au alunecat în josul gâtului meu.

- Cum ai ieșit din cameră fără ca eu să te văd?

Am deschis larg ochii.

- Poftim?

- Cum ai ieșit din odăile tale? a repetat el.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că nu încerca să mă sărute. Încerca doar să-mi *distragă atenția*. Simțindu-mă mai proastă ca noaptea, am înjurat în barbă și m-am zbatut în strânsoarea lui. De această dată, mi-a dat drumul.

Cu obrazii arzând, am făcut un pas înapoi. Apoi m-am tras și mai departe de el, lăsând în jos jurnalul, în timp ce încercam să-mi recapăt suflul.

Eram teribil de... proastă.

Disperată să nu-și dea seama de cât de aproape fusesem să-l las să mă sărute sau de faptul că mă gândisem că avea să o facă, mi-am ridicat capul. Încă îi simțeam atingerea și nu eram deloc liniștită.

- Poate că am trecut chiar pe lângă tine.

- Nu, nu ai trecut. Și știi că n-ai ieșit pe geam. Ar fi fost imposibil! mi-a răspuns. Așadar, cum ai făcut?

Cum eram din ce în ce mai frustrată, m-am întors spre fereastră, bucuroasă să simt aerul rece care intra. Poate că fusesem suficient de fraieră ca să mă las prinsă, însă îmi dădeam bine seama că nu aveam cum să scap fără să-i răspund.

- Există o cale de acces pentru servitori care este legată de camera mea. Am strâns mai tare jurnalul. Pe acolo pot ajunge la primul etaj fără să fiu văzută.

- Interesant. Unde anume dă?

Am pufnit și m-am întors spre el.

- Dacă vrei să afli asta, va trebui să descoperi singur. A ridicat dintr-o sprânceană.

- În ordine.

Privindu-l fix în ochi, nu am putut să nu mă gândesc că încă mă simțeam foarte tensionată. Eram... zeilor, simțeam doar dezamăgire pentru că nu mă sărutase. Și, dacă asta-mi spunea ceva, acel ceva era că ar fi trebuit să învăț să mă controlez.

- Așa ai ajuns pe Metereze fără să fii văzută! a constatat el, iar eu am ridicat din umeri. Presupun că Vikter știe totul. Rylan știa?

- De ce contează?

Și-a plecat capul.

- Câte persoane știi despre această intrare?

- De ce întrebi? am replicat eu.

Hawke a făcut un pas spre mine.

- Pentru că îmi fac griji în privința siguranței tale, Prințeso. În caz că ai uitat, Cel Întunecat te vrea. O femeie a fost deja ucisă și a avut loc o încercare de răpire din câte știm noi. Cum să se miște nevăzut prin castel, direct spre camerele tale, este genul de informație pe care el ar găsi-o utilă.

M-a trecut un fior.

- Unii dintre servitorii care au locuit în castelul Teerman de la începuturi știu de ea, dar cei mai mulți, nu. Nu trebuie să ne facem griji. Ușa se încuie pe interior. Ar trebui să o spargă ca să intre, și aș fi pregătită dacă s-ar întâmpla asta.

- Sunt sigur că ai fi a murmurat Hawke.

- Și n-am uitat ce s-a întâmplat cu Malessa, nici faptul că cineva a încercat să mă răpească.

- Nu? Presupun că nu ai ținut cont de asta atunci când te-ai decis să-ți faci plăcerea de a traversa orașul pentru a merge la *biblioteca*.

- Nu mi-am făcut nici o *plăcere* traversând orașul. Am trecut prin Crângul Dorului și am stat pe stradă mai puțin de un minut. În plus, am avut pelerina cu gluga trasă și masca asta. Nimeni n-a putut să-mi vadă nici măcar un milimetru de față. Nu mi-am făcut griji că voi fi înșfăcată, dar m-am pregătit oricum, pentru orice eventualitate.

- Cu micuțul tău pumnal de nădejde?

Gropița și-a făcut apariția.

- Da, cu micuțul meu pumnal de nădejde! m-am răstit. Eram gata-gata să i-l arunc în cap. Din nou. Până acum, nu m-a lăsat la greu.

- Așa ai scăpat în noaptea în care a fost ucis Rylan? a intuit el. Bărbatul acela nu s-a speriat pentru că a auzit gardienii.

Am respirat zgomotos. Nu mai avea nici un rost să mint în această privință.

- Da. L-am rănit. În mai multe locuri. Era deja rănit când a fost chemat. Sper că a murit.

- Ești atât de violentă! aproape că a tors el.

- Tot repeți asta, dar adevărul este că nu sunt.

Hawke a răs din nou, un răs autentic, sincer.

- Nu te cunoști prea bine.

- În fine! am mormăit. Cum de ți-ai dat seama că nu mai eram în cameră?

- Te-am verificat, a zis, trecându-și mâna în lungul canapelei. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de companie, și mi se părea stupid să stau pe hol, plictisit de moarte, când tu erai la tine în cameră, cel mai probabil la fel de plictisită. Cum probabil ai și fost, de vreme ce ai plecat.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite.

- Așa ai făcut?

A ridicat din sprâncene.

- Adică, chiar ai vrut să mă întrebi dacă... am nevoie de companie?

Hawke a încuviințat din cap.

- De ce aș minți în această privință?

- Eu...

Nu știam cum să-i explic că nici măcar Vikter nu făcea asta atunci când stătea de pază. Gardienii mei nu aveau voie să-mi țină companie, pentru că ducele ar fi considerat că asta implica o prea mare familiaritate. Însă nimeni nu supraveghea aripa veche. Și, cu toate acestea, Vikter

stătea afară, iar eu, înăuntru. Dar Hawke era diferit. Îmi arătase asta încă de la început.

Am scuturat din cap.

-Nu contează.

Hawke a rămas tăcut, iar, atunci când m-am uitat spre el, am băgat de seamă că se trăsese mai aproape și se rezemase de canapea.

-Cum ai ajuns pe pervaz?

-Ei bine, e o poveste destul de amuzantă...

-Îmi închipui. Așa că, te rog, detaliază.

Și-a pus mâinile în sân.

Am oftat.

-Am venit ca să găsesc ceva de citit și am intrat în camera asta. Eu... N-am vrut să mă întorc la mine imediat, și nu mi s-a părut nimic special la încăperea. Mi-am îndreptat privirea spre barul cu băuturi. Acela ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Eram înăuntru când l-am auzit pe duce venind pe hol. Așa că mi s-a părut că, decât să-l las să mă prindă, ar fi fost mai bine să ies pe pervaz.

-Și ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins?

Am ridicat din nou din umeri.

-Nu m-a prins, și asta e tot ce contează. Am trecut rapid mai departe.

A avut o întâlnire cu unul dintre gardienii de la închisoare. Cel puțin, cred că asta era. Au vorbit despre Descendentul care a aruncat mâna de Temut. Gardianul l-a făcut să vorbească. I-a spus ducelui că Descendentul nu crede că Cel Întunecat s-ar afla în oraș.

-Asta e de bine.

Era ceva în tonul lui care mi-a atras atenția. I-am aruncat o privire.

-Nu îl crezi?

- Nu cred că Cel Întunecat a supraviețuit atât timp lăsându-i pe toți să știe pe unde umblă. Nici măcar când vine vorba despre cei mai mari susținători ai lui.

Din păcate, nu greșea.

- Cred... Cred că ducele îl va ucide el însuși pe Descendent.

Și-a lăsat ușor capul într-o parte.

- Asta te deranjează?

- Nu știu.

- Eu cred că știi și că doar nu vrei să o spui.

Era enervant cât de multă dreptate avea... și cât de des.

- Pur și simplu, nu-mi place ideea că cineva va muri în închisoare.

- Și să moară în urma unei execuții publice este mai bine?

M-am holbat la el.

- Nu tocmai. Dar măcar în acest caz lucrurile se petrec într-un fel care mi se pare mai...

- Mai cum?

Am tras adânc aer în piept.

- Cel puțin, lucrurile nu ar mai părea ca și cum s-ar petrece pe ascuns.

Hawke m-a privit intens, aproape curios.

- Interesant.

M-am pleoștit.

- Ce anume?

- Tu.

- Eu?

A încuviințat din cap și apoi s-a mișcat rapid. Până să-mi dau seama de ceea ce făcea, a apucat cartea.

- Nu!

Luată prin surprindere, degetele mi-au alunecat pe legătura din piele, și am scăpat-o din mână. Era la el! O, zeilor! Pusese mâna pe jurnal, ceea ce era mai rău decât dacă aș fi căzut de pe pervaz. Dacă vedea despre ce era vorba...

- *Jurnalul domnișei Willa Colyns?* S-a încruntat și s-a întors spre mine. De ce-mi sună cunoscut acest nume?

- Dă-mi-l înapoi! M-am întins după el, dar Hawke s-a ferit grațios. Dă-mi-l înapoi chiar acum!

- Ți-l dau, dacă îmi citești din el. Sunt sigur că este mult mai interesant decât istoria regatului.

A deschis cartea.

Poate nu știa să citească.

Zeilor, să nu știe să citească!

Zâmbetul i s-a topit încet de pe chip.

Bineînțeles că știa să citească! De ce era viața atât de nedreaptă?

A ridicat din sprâncenele lui negre în timp ce răsfoia mai departe. Știam ce se afla pe prima pagină. Domnița Willa Colyns descriesese în detaliu sărutul *intim*.

- Ce lectură interesantă!

Îmi ardea fața ca un cuptor. M-am întrebat cât de tare s-ar supăra Hawke dacă mi-aș arunca pumnalul spre el.

Din nou.

I-a revenit zâmbetul. La fel și gropița.

- *Penellaphe*.

Mi-a pronunțat numele atât de teatral șocat, încât mi-aș fi dat ochii peste cap dacă n-aș fi fost teribil de rușinată.

- Aceasta este... o lectură scandaloaasă pentru Fecioară!

- Taci din gură!

- Nu ai fost deloc cuminte! m-a muștră, scuturând din cap.

Enervarea atingându-mi cote-record, mi-am înălțat capul.

- Nu-i nimic greșit în faptul că citesc despre iubire.

- N-am zis că ar fi.

Hawke m-a privit în ochi.

- Dar nu cred că ceva din ceea ce scrie ea are vreo legătură cu iubirea.

- A, atunci, tu ești expert sau cum?

- Mai mult decât tine, îmi închipui.

Adevărul ustura, așa că am sărit:

- Așa e. Vizitele tale la Perla Roșie au făcut subiectul discuțiilor în rândul multor servitoare și doamne de onoare, așa că presupun că, într-adevăr, ai un car de experiență.

- Mie mi se pare că cineva e geloasă.

- Geloasă? Am râs și mi-am dat ochii peste cap. Așa cum am spus mai devreme, te crezi mult mai important în viața mea decât ești.

A pufnit și și-a reluat răsfoitul.

Enervată, m-am întors spre bufet. Un pahar rămăsese scos.

- Doar pentru că tu ai mai multă experiență cu... ce se întâmplă la Perla Roșie... nu înseamnă că eu nu știu ce este iubirea.

- Ai fost vreodată îndrăgostită? Ți-a atras atenția vreunul dintre majordomii ducelui? Vreun lord? Sau poate un gardian curajos?

Am scuturat din cap.

- Nu am fost îndrăgostită.

- Atunci, de unde știi?

-Știu că părinții mei s-au iubit foarte mult. Am început să mă joc cu dopul de cristal de la carafă. Dar tu? Tu ai fost îndrăgostit, Hawke?

Nu mă așteptam să-mi răspundă, așa că, atunci când a făcut-o, după câteva clipe, am fost mai mult decât surprinsă.

-Da.

Am simțit ceva ciudat în piept, ceva ce nu puteam să îmi explic. Mi-am întors capul spre el și nu am mai simțit răceala aceea dureroasă. Nu îmi dădeam seama cum reușise să aibă acest efect asupra mea. Era probabil ceva legat de faptul că mă enerva.

-Cineva de acasă?

„O mai iubești?”

Acea era următoarea întrebare care clocotea să iasă la suprafață, însă, lăudați fie zeii, am reușit să mă abțin și să nu o rostesc.

-Da. Răsfoia încă jurnalul. Dar a fost cu mult timp în urmă.

-Cu mult timp în urmă? Când? Când erai copil?

Știam că nu putea să fie decât cu câțiva ani mai mare decât mine, în ciuda faptului că făcuse să sune ca și cum trecuse o eternitate de atunci.

A chicotit, apoi a zâmbit slab. Gropița și-a făcut apariția în obrazul drept, și ceea ce simțeam eu în piept s-a accentuat.

-Cât ai apucat să citești?

-Asta nu te privește.

-Probabil că nu, dar trebuie să știi dacă ai ajuns la această parte.

Și-a dres vocea.

O!

Avea de gând să citească din jurnal?

Nu.

Zeilor, nu!

- Am citit doar primul capitol! i-am zis repede. Și tu pari să fii pe la mijlocul cărții, așa că...

- Bun. Atunci, asta o fie o noutate. Stai să văd unde rămăsesem. Și-a trecut degetul în lungul paginii și apoi a bătut cu degetul în centru. Ah, da. Aici.

Fulton îmi promisese că, după ce avea să termine cu mine, nu aveam să mai pot merge dreaptă o zi întreagă - și a avut dreptate.

Oh! Impresionant.

Am făcut ochii mari.

- Lucrurile de care acest bărbat era în stare cu limba și cu degetele erau întrecute doar de șocant de marea, decadenta, diabolic de delicioasa...

Hawke a chicotit. Femeia asta se pricepea la adjective, nu-i așa?

- Poți să te oprești acum.

- Bărbăție.

- Ce? am șoptit.

- Așa se termină propoziția, a explicat ei.

Când și-a ridicat privirea, mi-am dat seama imediat că ce avea să-i iasă pe gură urma să mă ardă de vie.

- Ah, s-ar putea să nu știi ce vrea să spună prin bărbăție. Cred că se referă la penisul lui. La sculă. La...

- O, zeilor! am șoptit.

- La - din câte se înțelege - foarte marea, decadenta și delicioasa...

- Am înțeles! Am înțeles foarte bine.

- Voiam doar să mă asigur. N-aș fi vrut să fii prea rușinată și să-ți închipui că se referea la iubirea lui pentru ea sau așa ceva.

- Te urăsc.

- Ba nu.

- Și sunt pe cale să te înjunghii! I-am avertizat. Într-o manieră foarte violentă.

I-a trecut pe chip o undă de îngrijorare.

- Ei bine, asta cred.

- Dă-mi înapoi jurnalul!

- Da, desigur!

Mi l-a întins. Eu l-am înhățat rapid și l-am strâns la piept.

- Nu trebuia decât să ceri.

- Poftim? Ți l-am cerut.

- Îmi pare rău. Nu suna deloc ca și cum i-ar fi părut rău. Am auz selectiv.

- Ești... cel mai rău.

- Ai greșit cuvântul. A trecut țanțoș pe lângă mine și m-a mângâiat pe creștet. Am vrut să-l înhaț, dar am ratat la mustață. Vrei să spui că sunt cel mai bun.

- Am spus ce aveam de spus.

- Hai! Trebuie să te duc înapoi înainte ca și altceva, în afară propriei tale nesăbuițe, să te pună în pericol. S-a oprit în fața ușii. Și nu-ți uita cartea. Aștept câte un rezumat pentru fiecare capitol până mâine.

Nu aveam de gând să mai pomenesc vreodată despre jurnal în preajma lui.

Dar l-am luat cu mine. Abia când s-a întins să deschidă ușa, m-a fulgerat.

- De unde ai știut că sunt aici?

Hawke mi-a aruncat o privire peste umăr, cu o urmă de zâmbet pe buze.

- Sunt foarte priceput la a lua urma, Prințeso.

***

- Sunt foarte priceput la a lua urma! am mormăit în barbă a doua zi.

- Poftim?

Tawny s-a întors încruntată spre mine.

- Nimic. Vorbeam de una singură.

Am respirat adânc și mi-am îndepărtat din minte gândurile legate de Hawke.

- Ești foarte frumoasă!

Eram sinceră.

Părul lui Tawny era răsucit în sus și doar câteva bucle strânse îi încadrau fața. Buzele, într-o nuanță vibrantă de roșu, i se asortau cu masca și cu rochia subțire, fără mâneci, care i se mula pe trupul zvelt.

Am privit-o înaintând spre șemineul în fața căruia stăteam așezată. Nu era doar frumoasă. Emană încredere în sine și arăta că se simțea bine în propria piele, iar eu eram fermecată.

- Mulțumesc! Și-a îndreptat materialul în lungul umerilor și apoi și-a lăsat mâinile pe lângă corp. Tu arăți absolut superb, Poppy.

Am simțit fluturași.

- Serios?

- Zeilor, da! Nu te-ai uitat încă în oglindă?

Am clătinat din cap. Tawny s-a holbat la mine.

-Deci ți-ai pus pe tine rochia - această rochie absolut minunată, croită perfect - și nici măcar nu te-ai uitat la tine? În plus, m-ai lăsat să-ți fac părul. Aș fi putut să-ți fac un cuib de cuci.

Am chicotit puțin îngrijorată.

-Sper sincer că nu ai făcut asta.

Tawny a scuturat din cap.

-Ești atât de... ciudățică uneori.

Eram. Și o recunoșteam. Îmi era însă greu să explic de ce nu mă privisem încă în oglindă. Mă vedeam atât de rar purtând o altă culoare în afară de alb și nici măcar atunci când mă îmbrăcam diferit ca să mă strecur afară nu mă uitam ca să văd cum arăt. În plus, acum îmi era permis să fiu îmbrăcată diferit. Și persoane care mă cunoșteau aveau să mă vadă așa.

Hawke urma să mă vadă.

Fluturașii s-au preschimbat în păsări răpitoare care au început să mă sfâșie pe dinăuntru. Eram atât de... agitată.

-Hai! Tawny m-a apucat de mână și m-a târât spre camera de baie, unde se afla singura oglindă. M-a împins drept spre locul în care era rezemată. Uite!

Aproape că am închis ochii, oricât de caraghios ar suna asta, însă până la urmă m-am uitat. M-am uitat intens la reflexia mea, fără să fiu sigură că mă recunoșteam, și asta nu din cauza faptului că nu purtam văl, nici a măștii roșii de domino, care îmi fusese adusă odată cu rochia.

-Ce părere ai? m-a întrebat Tawny, reflexia ei făcându-și apariția lângă a mea.

Ce credeam? Mă simțeam... dezbrăcată.

Rochia era frumoasă. Nu încăpea îndoială. Mânele stacojii, diafane, care mă acopereau suficient doar cât să ascundă cicatricile pe care le aveam pe interiorul brațelor,

erau lungi și fluide și aveau un tiv delicat de dantelă la încheieturi. Materialul gingaș devenea opac în jurul sânilor și în josul coapselor, alunecându-mi pe forme și ascunzând acele zone. Poalele erau largi și o panglică mai groasă de voal crea iluzia unor volane, însă, în rest, rochia era străvezie precum o cămașă de noapte. Ar fi trebuit să o probez înainte. O avusesem atârnată în șifonier atât timp. Nu aveam idee de ce nu o încercasem.

Mințeam.

Știam că, dacă aș fi probat-o, aș fi trimis-o probabil înapoi.

Tawny mă convinsese să-mi las aproape tot părul desfăcut. Doar şuvițele din față erau strânse la spate cu câteva agrafe delicate, descoperindu-mi fața. Restul mi se revărsau pe spate în onduleuri.

Hawke avea să mă vadă în acea rochie.

- Poate-mi voi folosi părul pe post de glugă? am sugerat, trecându-mi părul peste umeri.

- Of, zeilor!

Tawny a râs și mi-a dat mâinile la o parte. Apoi a dat onduleurile înapoi pe spate.

- Nu se vede nimic.

- Știu, dar...

Mi-am lipit palmele reci de obraji fierbinți.

- Dar nu ți s-a mai permis până acum să porți așa ceva! a încheiat ea în locul meu. Înțeleg. E normal să ai emoții. S-a tras la o parte și a început să cotrobăie prin gentuța pe care și-o adusese cu ea. Dar ești frumoasă, Poppy.

- Mulțumesc! am murmurat, trăgând cu ochiul la imaginea din oglindă.

Adevărul era că mă simțeam frumoasă în acea rochie. Oricine s-ar fi simțit.

Tawny s-a întors la dreapta mea, cu o cutiuță într-o mână și o pensulă subțire în cealaltă.

- Ține-ți buzele întredeschise și nu te mișca!

Am făcut așa cum mi-a ordonat și am rămas complet nemișcată în timp ce ea îmi picta buzele în nuanța rochiei. După ce a terminat, s-a tras la o parte. Buzele-mi erau... aprinse.

Nu mai folosisem până atunci vopseluri pentru buze și ochi. Bineînțeles, nu îmi erau premise.

De ce?

Se presupunea că pielea mea ar fi trebuit să fie la fel de pură pe cât îmi era inima sau ceva de genul. Nu aveam idee. Ducesa îmi explicase odată asta, dar îmi pierdusem probabil concentrarea pe la jumătatea conversației.

- Perfect! a murmurat Tawny, punându-și înapoi în geantă cutiuța și pensula. Ești gata?

Nu.

Nu eram gata deloc.

Dar trebuia să fiu. Ritualul trebuia să înceapă la amurg și soarele deja apunea.

Cu inima bătându-mi tare în piept, am încuviințat din cap. Tawny mi-a zâmbit, și cred că și eu i-am zâmbit la rândul meu. Sau cel puțin speram să fi făcut asta, în timp ce o urmam înapoi în cameră. M-am simțit ușor amețită atunci când am văzut-o deschizând ușa. Hawke avea să fie acolo, alături de Vikter, și mie îmi venea să mă întorc și să fug - nu aveam idee unde. Poate în pat, unde aș fi putut să mă înfășor într-o pătură și...

Vikter era singur.

M-am uitat în lungul holului, așteptându-mă să-l văd pe Hawke, dar holul era gol.

- Amândouă arătați încântător! a zis Vikter.

Era... ciudat să-l văd fără uniforma lui neagră și mantia albă a Gărzii Regale. Era îmbrăcat pentru Ritual, într-o tunică stacojie, fără mâneci, cu pantaloni asortați.

- Mulțumim! a răspuns Tawny.

M-a apucat de braț, și am murmurat și eu același lucru. Vikter a zâmbit, cu ochii la mine.

- Ești sigură că ești gata, Poppy?

- Este! l-a asigurat Tawny, bătându-mă pe umăr.

- Sunt, am zis, dându-mi seama că Vikter n-avea de gând să se miște dacă nu spuneam ceva.

A încuviințat din cap și apoi am luat-o toți trei în josul holului. Hawke nu avea să vină în acea seară? Mă gândisem că amândoi urmau să stea alături de mine, pentru că era seara Ritualului, dar poate că presupusesem greșit? Dar el spusese că era... curios să mă vadă. Nu însemna asta că, și dacă nu era la datorie, avea să fie prezent la Ritual?

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce coboram scările spre al doilea etaj. N-ar fi trebuit să conteze dacă era acolo sau ce spusese. Nu mă îmbrăcasem pentru el.

Dar unde era?

Mi-am propus să nu întreb. Mi-am repetat asta în gând, dar mi-am dat drumul la gură oricum:

- Unde este Hawke?

- A fost chemat la comandant, cred. Ne vedem cu el la Ritual.

M-am simțit ușurată și, imediat, cuprinsă de nerăbdare. Am tras aer în piept. Dacă reacția mea i se păruse ciudată, Vikter n-a arătat-o. Tawny, pe de altă parte, mi-a strâns brațul. I-am aruncat o privire. Ea a rânjit și, dacă masca nu i-ar fi acoperit sprâncenele, știam că aș fi văzut-o pe una din ele ridicată.

Ne-am croit drum spre foaier. Erau acolo o mulțime de persoane – oameni de rând, cavaleri și doamne de onoare, atât Ascendenți, cât și cei care urmau să facă Ascensiunea, servitori și curteni, cu toții formând un ocean stacojiu. Parfumurile masculine și feminine se amestecau cu râsetele și conversațiile.

Am trecut pe lângă statui. Era... destul de intimidant. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi blochez dărul, întărindu-mi zidurile interioare. Inima îmi bătea însă în continuare cu putere când am intrat în holul cu steagurile. Arcada de la Sala Mare se vedea în fața noastră, luminată puternic.

Când am pășit înăuntru, am simțit că mi se taie răsuflarea.

Zeilor...

Erau atât de mulți oameni. Sute de persoane se adunaseră în fața estradei, printre coloane și în firidele din dreptul ferestrelor. În mod normal, eu aș fi fost pe estradă, în afara mulțimii, însă acea seară era diferită. Eram încă șocată că ducele și ducesa nu îmi ceruseră să mă alătur lor, însă pur și simplu nu mai era loc. Nu mai era, având în vedere că o jumătate de duzină de clerici de la Templu se aflau pe estradă, inclusiv preoteasa Analia, și tot atât de mulți gardieni regali.

Am privit în jur, încercând să-mi controlez bătăile inimii. Tapiseriile în alb și auriu care atârnavă de obicei între ferestre și în spatele estradei fuseseră înlocuite de steagurile stacojii ale Ritualului, brodate cu emblema regală. Din urne se revărsau flori roșii, diverse soiuri de trandafiri și alte flori în nuanțe de roșu. Lângă estradă se afla o pată de culoare, un val de alb în marea de roșu. Pentru prima oară, nu eram eu cea care ieșea în evidență. Îmbrăcați

în tunici și în rochii albe, fiicele și fiii născuți drept cel de-al doilea stăteau alături de familiile lor. În spatele acestora se înghesuiau părinții celor născuți drept cel de-al treilea, cu copiii lor în brațe. Toți, chiar și părinții, purtau pe capete cununi de trandafiri roșii.

- Dacă după seara asta n-am să mai văd vreodată trandafiri în fața ochilor, voi fi fericită! a comentat Tawny, care îmi urmărea privirea. Nu ai idee câți spini a trebuit să-mi smulg din degete cât am lucrat la acele coronițe.

- Au ieșit frumos însă! am zis.

Vikter cerceta mulțimea care continua să crească. Cei mai mulți nici nu ne băgau în seamă, în timp ce ne croiam drum prin sală. Câțiva doar s-au uitat mai intens când le-au căzut ochii asupra noastră. Li se măreau ochii în dosul măștilor când o recunoșteau pe Tawny sau își dădeau seama cine era Vikter și înțelegeau că eu trebuia să fiu cea dintre ei. Mi s-au încins obrajii, însă erau totuși puțini cei care își dădeau seama. Pentru toți ceilalți eram... la fel ca ei. În mare parte, reușisem să mă amestec în mulțime. Să fiu o oarecare.

Apăsarea pe care o simțeam în piept s-a mai ușurat și inima mi s-a mai liniștit. Îmi era mult mai ușor să respir, iar pereții mentali care îmi blocau darul nu mai păreau gata să se prăbușească.

În acea clipă, nu mai eram Fecioara.

Eram Poppy.

Am închis pentru un moment ochii și mi-am relaxat mușchii, așa cum ai da drumul unei săgeți. Asta... asta era ceea ce așteptasem cu nerăbdare: momentul în care aveam să pot fi doar Poppy.

Asta făcea clipa de față - noaptea aceea - puțin magică.

Am deschis ochii și am privit din nou spre estradă, ignorând partea din stânga, unde se aflau preoții. Am văzut-o pe ducesă, care vorbea cu unul dintre gardienii regali, care îmi era cunoscut. De obicei, îl vedeam afară, în fața biroului ducelui. Am cercetat estrada, dar nu l-am văzut pe duce. Tocmai mă întrebam unde ar fi putut să fie, când unul dintre preoți li s-a alăturat ducesei și gardianului regal. Privirea mi-a căzut asupra celor din fața estradei și entuziasmul mi-a scăzut, gândindu-mă la cei din familia Tulis. Trebuiau să fie și ei acolo, cu fiul lor, pregătindu-se să își ia rămas-bun de la încă un copil. Acea seară nu era o sărbătoare pentru ei, nu...

-Fecioară.

Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, în timp ce-mi întorceam capul, știind deja pe cine aveam să văd.

Lord Brandole Mazeen.

Capitolul douăzeci și trei

În afara ducelui și a Celui Întunecat, el era ultima persoană pe care îmi doream s-o descopăr stând în spatele meu. La fel ca a lui Vikter, tunica lui roșie nu avea mâneci. În spatele măștii, ochii lui negri ca smoala păreau să lucească. Am reușit să-mi controlez vocea și i-am răspuns:

-Lordule.

Un rânjec sardonice, cu buzele strânse, i-a contorsionat gura în timp ce privirea îi aluneca asupra mea, întârziind într-un fel care mă făcea să-mi doresc să fi fost acoperită din cap până în picioare într-un sac. Într-un final, și-a smuls ochii de la mine și a dat din cap spre Tawny și Vikter. Apoi atenția i s-a fixat din nou asupra mea.

-Aud că o anumită preoteasă este foarte nemulțumită de tine.

Am devenit din nou tensionată. Când mi-am ridicat privirea spre el, m-am simțit de parcă aș fi avut înfipte niște gheare în ceafă.

Lordul s-a tras mai aproape - prea aproape pentru o minimă decență.

-Cred că te așteaptă o nouă lecție, draga mea.

Am tras aer în piept, aproape sufocându-mă de la acel parfum prea intens, prea dulceag. Ni s-au întâlnit privirile, și mirosul lui mi-a declanșat o amintire. În noaptea în care mă înghesuisese în alcov – noaptea în care Malessa fusese ucisă –, nu mirosise a parfum. Mirosise a altceva atunci – a ceva floral.

Iasomie.

Mirosise a iasomie.

Mintea mi s-a îndreptat imediat la petala pe care o găsisem sub scaunul din camera în care fusese descoperită Malessa. În acea cameră nu se aflau flori de iasomie, asta doar dacă nu cumva fuseseră înlocuite de crini, dar Tawny parcă...?

-Scuzați-mă! a intervenit Vikter și și-a pus o mână pe brațul meu. Trebuie să...

-Nu-i nevoie să fugiți. Privirea lui Mazeen a rămas fixată asupra mea. Am să-mi văd de drum acum. Bucurați-vă de Ritual!

Și, cu aceste cuvinte, ne-a ocolit și a luat-o pe scări, spre parterul Sălii Mari.

-Ce-a fost asta? a întrebat Vikter în șoaptă.

-Nimic.

Gândurile mi se învâlmășeau în cap. M-am întors spre Tawny.

-Ai zis că ai văzut-o pe Malessa în ziua în care a murit? În acea dimineață, corect?

Tawny a tresărit.

-Da. Am văzut-o.

-Ducea un buchet? Îți amintești ce fel de flori erau?

Tawny a clipit.

-Eu... Nu-mi aduc aminte. Știu că erau albe.

Petala pe care o găsisem în cameră era albă, și în mod cert fusese iasomie. Am simțit un gol în stomac.

Mi-a cercetat privirea.

-De ce întrebi?

-Asta e o întrebare bună! a intervenit Vikter.

-Nu știu...

Mi-am trecut privirea pe deasupra oamenilor, fără să-l identific pe lord. Mi-am amintit cum stătuse atunci în ușă, holbându-se, fără să se miște. Era încă acolo atunci când Rylan m-a condus înapoi la mine în cameră. Și înainte ieșise dintr-una dintre camere. Nu știam cu certitudine din care, dar ce însemnau toate acestea până la urmă?

Ar fi putut să fie cu Malessa înainte ca aceasta să moară sau ar fi putut să fie o coincidență, însă era clar că pe fată o ucisese un atlantian. Măcar atât știam. Nimeni altcineva n-ar fi putut să facă o astfel de rană fără să împrăstie sânge peste tot.

-Poppy.

Vikter mi-a atins ușor brațul. Preotul se îndrepta spre centrul estradei.

-E totul în ordine?

Am încuviințat din cap. Aveam să-i vorbesc mai târziu despre asta, deși nu eram sigură nici măcar ce gândeam.

-Unde este ducele? a șoptit Tawny. Începe Ritualul.

Și el nu ajunsese încă. Ducesa se tot uita spre partea stângă, pe unde se putea ieși pe estradă din spate.

-În această seară, ne-am adunat aici ca să îi onorăm pe zei, a grăit preotul, amuțindu-i pe cei care se aflau jos. Pentru a onora Ritualul.

-Scuzați-mă! s-a auzit o voce delicată în spatele meu.

M-am întors în același timp cu Vikter și am rămas uluită când am văzut-o pe femeia care stătea în fața ochilor noștri.

Era Agnes.

O, zeilor...

Am făcut ochii mari, în timp ce ea arunca priviri neliniștite de la mine la Vikter. Era îmbrăcată în roșu, la fel ca toți ceilalți: o fustă și o bluză, vopsite ca să se asorteze. Arăta mai bine decât ultima oară când o văzusem, dar avea cearcăne adânci sub ochi, care îmi spuneau că doliul nu fusese ușor.

- Îmi pare rău că vă întrerup, a spus ea, păstrându-și privirea în pământ. V-am văzut și... a trebuit să vin.

- E în ordine.

Vikter mi-a aruncat o privire plină de înțeles.

- Vrei să discuți cu mine într-un loc mai ferit?

Femeia a încuviințat din cap, fără să-și ridice privirea, și nici măcar pentru o secundă nu mi-am închipuit că nu știa cine eram.

Vikter m-a privit în ochi.

- Mă întorc imediat.

- De fapt, aș vrea să discut cu ea, a spus Agnes, chiar când preotul începea rugăciunea. Dacă se poate. Și-a ridicat rapid privirea spre mine. Doar pentru o clipă.

Vikter era gata să refuze cererea, însă oamenii începuseră să ne arunce priviri tăioase, muștrătoare.

- E în ordine! am zis repede. Putem merge afară.

„Cine e asta?” m-a întrebat Tawny pe mutește, iar eu am ridicat din umeri, încercând să par degajată.

- Te aștept aici! a zis ea.

Vikter a condus-o rapid pe Agnes spre coridorul aproape gol. Câțiva rătăciți se grăbeau să ajungă în sală. Ne-am

îndreptat spre unul dintre alcovurile din apropiere de o arcadă deschisă, care dădea spre grădină.

- E foarte riscant să ne abordezi! a început Vikter, aproape imediat.

- Știu. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit, dar... Mi-a aruncat o privire, cu ochii ușor măriți. Nu m-am gândit că veți fi aici.

De unde ai știut că sunt eu? am întrebat-o.

Vikter și-a întors capul spre mine, masca neputându-i ascunde uluiala. Faptul că mă putuse recunoaște, deși nu-mi văzuse chipul, merita riscul de a-i adresa întrebarea.

- Nu te-am recunoscut până nu l-am auzit pe Ascendent - vreau să spun pe lord! a zis ea. Nu m-am gândit că vei fi aici, a repetat.

- La naiba! a mormăit Vikter în barbă.

Ei bine, aveam încă un motiv ca să-l urăsc pe lordul Mazeen. Nu că aș mai fi avut nevoie de motive.

- Despre ce voiai să-i vorbești?

Agnes a înghițit un nod.

- Dacă i-aș putea vorbi între patru ochi...

- Asta n-o să se întâmple. Tonul lui Vikter devenise aspru. În nici un caz.

Pe fața înroșită a femeii se citea tulburarea.

- Orice vrei să-mi spui îmi poți spune în fața lui Vikter.

Și-a împreunat mâinile.

- Tu... eu doar... Am vrut să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut. A aruncat o privire în jur și apoi a continuat: Pentru ce ai făcut pentru mine și pentru soțul meu.

- Nu-i nevoie să îmi mulțumești, am asigurat-o.

Mă întrebam de ce dorise să vorbească singură cu mine despre asta. Vikter se întreba clar același lucru, după cum mijise ochii la ea.

-Știu. Ați fost atât de buni. Amândoi. Nu cred... Nu, știu că nu aș fi putut să mă descurc singură. Eu doar...

Vocea i s-a stins, și a strâns din buze.

Dinăuntru s-au auzit urale, iar eu am aruncat o privire spre intrare. Se anunțau nume. Cavaleri și doamne de onoare care urmau să fie preluați de curteni.

-Asta-i tot? a întrebat Vikter.

-Doar că... A respirat greoi. Am auzit despre ce ai pățit - despre ce s-a petrecut aici. Acea... acea biată fată. Și că cineva a încercat să te răpească. Circulă zvonuri.

-Ce zvonuri? a cerut Vikter să afle.

Agnes și-a umezit buzele.

-Lumea zice că Cel Întunecat a venit după tine.

Nu era ceva nou pentru mine, dar tot m-au trecut fiorii.

-Nu știu ce să cred despre acea biată fată, a continuat Agnes. Eu doar... nu m-am gândit că vei fi aici în seara asta. Atunci când te-am văzut, am simțit că trebuie să îți spun ce am auzit.

-Mulțumesc! am zis, în timp ce dinăuntru se auzeau iar urale. Apreciez.

Agnes mi-a întâlnit privirea pentru câteva secunde.

-Vreau doar să mă asigur că ești în siguranță.

-Și eu vreau același lucru.

Vikter și-a îndreptat umerii. Femeia a încuviințat din cap.

-Mai ales în mulțimi cum este aceasta. Sunt atât de mulți oameni, și dacă el... dacă a reușit să pătrundă aici o dată, ar putea să o facă din nou. Și alții, la fel.

-A intrat în palat de două ori! am corectat-o. Sau cel puțin doi susținători de-ai săi au făcut-o.

Agnes a deschis gura, dar apoi a închis-o la loc.

-Cred că ți-ai dat până acum seama că eu sunt gardianul ei personal.

Femeia a încuviințat din cap.

- Unica mea îndatorire este aceea de a-i asigura protecția. Apreciez că ești dispusă să-mi spui ce ai auzit.

Agnes a încuviințat din nou din cap.

- Ți-am rămâne îndatorați dacă ne-ai mărturisi tot ce știi, a continuat Vikter. Și simt că nu ne spui chiar totul.

I-am aruncat o privire tăioasă lui Vikter.

-Nu sunt sigură că știi ce vrei să spui.

-Nu ești? a întrebat Vikter mai blând.

A scuturat din cap.

-V-am reținut prea mult. Ar trebui să-mi văd de drum. Agnes a dat să se retragă. Îmi pare rău. Doar că... Mi-a întâlnit privirea. Aveți grijă! Vă rog!

S-a întors și a luat-o grăbită spre intrare. Vikter a dat să o urmeze, dar s-a oprit.

-La naiba! Unde-i Hawke?

-Nu știu. Mi-am rotit privirea, ochii îndreptându-mi-se spre una dintre arcadele din grădină, spre întunericul care se întindea în spatele ei. Ce crezi că ne-a ascuns?

-Nu sunt sigur. Și-a trecut o mână prin păr. E doar un sentiment pe care-l am. Poate că sunt doar paranoic. Hai! Vikter și-a lăsat mâna pe spatele meu. Sunt convins că nu-i nimic.

Nu eram prea convinsă că el chiar credea asta, dar l-am lăsat să mă conducă înapoi în Sala Mare, la Tawny.

-E totul în ordine? a întrebat ea.

-Da.

Sau, cel puțin, așa speram. Nu știam cum să interpretez ce îmi spusese Agnes.

Tawny i-a aruncat o privire lui Vikter, apoi a spus:

- Aproape au terminat cu fiii și fiicele născuți drept cel de-al treilea și de-al patrulea dintre copii.

Am cercetat estrada.

- Ducele încă nu a ajuns?

- Nu! a șoptit ea. Straniu, nu-i așa?

Chiar era foarte straniu. Se întâmplase ceva atunci când mersese să îl vadă pe Descendent, cu o noapte în urmă? Dacă da, atunci s-ar fi făcut vreun anunț. Ceremonia mergea mai departe, în timp ce mie îmi era mintea împrăștiată într-o mie de părți: ducele lipsea, Lord Mazeen îmi stârnea suspiciuni, Agnes își făcuse în mod neașteptat apariția... Adevărul era că mi se părea că preotul vorbea o altă limbă. Poate chiar vorbea. Nu reușeam să fiu atentă și îmi părea rău, pentru că fusesem întotdeauna curioasă în privința...

Am simțit o furnicătură în ceafă și am știut că eram privită. Nu puteam să explic cum, dar știam că, atunci când aveam să privesc peste umăr, aveam să-l văd pe el.

Pe Hawke.

Și am avut dreptate.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ochii mi-au alunecat pe deasupra pantalonilor stacojii și a tunicii roșii care îi dezvăluia doar o urmă de piele, chiar sub bărbie, încadrându-i linia sculptată a maxilarului și buzele pline. Curbura măștii roșii de domino îi urmărea forma ochilor și se oprea în dreptul pomeților. Pe frunte, o șuviță brunetă mângâia materialul bățos.

Era ca un...

Hawke arăta așa cum îmi imaginam că ar fi arătat unul dintre zeii care așteptau în Templu - impozant și de neatins, atrăgător într-un fel puțin intimidant.

Și știam că și el mă privea la fel de intens pe cât îl priveam eu. M-au trecut fiorii urmărindu-i privirea care mă cerceta cu o atât de mare concentrare, încât o simțeam ca pe o mângâiere. Pe fiecare centimetru de piele, deopotrivă expusă și acoperită. Fluturii mi-au revenit în stomac, bătând din aripi amețitor.

- Bună! am zis, dorindu-mi imediat să-mi fi ținut gura.

A zâmbit slab, și i-a reapărut gropița aceea în obraz.

- Arăți... încântător! a zis el, și inima mi-a tresăltat în piept. S-a întors apoi spre Tawny. La fel și tu.

Tawny a zâmbit.

- Mulțumesc!

I-a aruncat apoi o privire lui Vikter.

- Tu de asemenea.

Vikter a pufnit și eu am zâmbit, în timp ce Tawny chicotea.

- Chiar arăți excepțional de chipeș în seara asta!

Aș fi putut să jur că Vikter avea obrajii aprinși când s-a întors spre estradă.

- Îmi cer scuze pentru întârziere! a spus Hawke.

- E totul în ordine? am întrebat, privind în sus, la estradă.

Dacă Lord Mazeen știa ce se întâmplase cu preoteasa Analia, atunci era clar că aceasta mersese la duce, exact așa cum mă așteptasem. Mă îndoiam că omisese partea legată de Hawke.

- Desigur! Am fost chemat să ajut cu raidurile pentru siguranță. Nu m-am gândit că va dura pe cât de mult a durat.

Aș fi vrut să-l întreb dacă-i spusese cineva ceva în legătură cu ceea ce se întâmplase cu preoteasa. Dacă aș fi vorbit

în fața lui Vikter însă, el ar fi ajuns să-și pună tot felul de întrebări, și nu voiam să se îngrijoreze.

În timp ce tinerii și copiii care erau dăruiți curții și templelor erau conduși afară, ducesa a coborât de pe estradă, ca să discute cu familiile și cu unii dintre curteni. Muzica a început să cânte, iar servitorii au intrat în sală ducând tăvi cu pahare de șampanie.

Curtenii, cavalerii și doamnele de onoare au început să formeze grupulețe. Negustorii și alți oameni de rând li s-au alăturat.

Vikter a cercetat mulțimea din față și apoi s-a întors spre mine.

- Trebuie să vorbesc puțin cu comandantul.

Când am încuviințat din cap, s-a întors spre Hawke.

- Am eu grijă de ea! a răspuns Hawke înainte ca Vikter să apuce să deschidă gura, iar eu am simțit din nou fluturii aceia stupizi în stomac.

Cum mă așteptam ca Vikter să îi dea vreo replică, am rămas surprinsă că a fost mulțumit de răspunsul acela. Începea oare să îl placă pe Hawke? Să aibă încredere în el? Sau voia doar să îl prindă pe comandant cât mai avea ocazia.

Probabil cea din urmă variantă era cea corectă.

- Am pierdut ceva?

Hawke a trecut la dreapta mea, rămânând cu un pas în urmă.

- Nu! i-a răspuns Tawny. Asta doar dacă nu cumva abia așteptai să ascuți o grămadă de rugăciuni și să vezi despărțiri lacrimogene.

- Nu tocmai! a comentat Hawke sec.

Mi-am adus aminte să o întreb pe Tawny:

- Au anunțat familia Tulis?

Tawny s-a încruntat.

-Știi ce, nu cred.

Asta însemna că nu se prezentaseră? Dacă așa stăteau lucrurile, puteau fi acuzați de trădare. Gardienii ar fi dat năvală în casa lor, copilul tot ar fi fost trimis să îi servească pe zei, iar domnul și doamna Tulis ar fi ajuns, cel mai probabil, în temniță.

Singura cale de scăpare ar fi fost să părăsească orașul, însă nimeni nu intra și nu ieșea fără ca ducii să știe. Ar fi trebuit să aibă niște legături extraordinare ca să încerce măcar să facă așa ceva și, chiar dacă ar fi făcut-o, unde s-ar fi dus? Vorba ar fi ajuns în toate satele și orașele din împrejurimi.

Știind toate acestea, înțelegeam însă de ce și-ar fi asumat riscul. Era singurul lor copil.

Atenția mi s-a mutat asupra ducesei, care se apropia, flancată de mai mulți gardieni regali care, la fel ca Vikter și Hawke, își schimbaseră uniforme și mantalele albe pe care le purtau de obicei.

-Penellaphe! a zis ea, cu zâmbetul ei bine exersat pe chip.

-Excelență! am murmurat pe cât de afectat am putut.

Ea a înclinat din cap spre Tawny și spre Hawke, privirea întârziindu-i câteva clipe asupra acestuia din urmă. Mi-am mușcat obrazii pe interior, ca să-mi înăbuș pornirea de a zâmbi.

-Te bucuri de Ritual?

Având în vedere că urmărisem doar câteva minute din el, am încuviințat din cap.

-Excelența Sa nu participă?

-Cred că întârzie, a răspuns delicat, deși buzele i se crispaseră. Apoi a făcut un pas spre mine și mi-a șoptit:

Adu-ți aminte cine ești, Penellaphe. Nu trebuie să te amesteci în mulțime sau să socializezi.

- Știu! am asigurat-o.

M-a privit pentru o clipă în ochi, cu ochii ei întunecați, apoi și-a văzut de drum, ca o pasăre colibri, zumzâind de la un grup de persoane la altul.

S-au auzit râsete. Erau Loren și Dafina.

- Am o întrebare, a zis Hawke.

Mi-am înclinat capul.

- Da?

- Dacă n-ar trebui să te amesteci printre invitați și să socializezi, ceea ce înseamnă același lucru, apropo...

Am rânjit.

- Atunci, ce rost are să fii prezentă?

- Asta este o întrebare chiar bună! a remarcat Tawny, cu mâinile ușor strânse în față.

- Nu sunt sigură care este scopul, ca să fiu sinceră! am recunoscut.

Timp de câteva minute, nici unul dintre noi nu a mai vorbit. Am pierdut-o din ochi pe ducesă, iar ducele tot nu-și făcuse apariția, din câte puteam să-mi dau seama.

Am oftat și i-am aruncat o privire lui Tawny.

Chiar arăta superb în acea seară, roșul complimentându-i tenul închis. Știam la ce se uita cu atâta aprindere, chiar și fără să-i urmăresc privirea. Expresia de pe chipul ei putea fi descrisă drept melancolică în timp ce privea cuplurile care se formau pentru a dansa vreun vals, pe care eu n-aș fi putut niciodată să îl învăț, chiar dacă mi s-ar fi permis. Ochii ei urmăreau fiecare mișcare cu ardoare, și eram convinsă că știa fiecare pas. De ce stătea acolo și nu ieșea pe ring, cu toți ceilalți?

Bineînțeles, știam răspunsul.

Din cauza mea.

Vina m-a apăsât pe piept ca o lespede.

- Tawny?

S-a răsucit spre mine.

- Da?

- Nu-i nevoie să stai aici, lângă mine. Poți merge să te distrezi.

- Poftim? Și-a încrețit nasul pe sub mască. Mă distrez. Tu nu?

- Bineînțeles, dar tu nu trebuie să stai după coada mea. Ar trebui să fii acolo! Am arătat spre dansatori și mai departe, spre invitații strânși în grupulețe de câte trei sau patru. E în ordine.

- Mi-e bine! A afișat un zâmbet strălucitor, care mi-a strâns inima-n piept. Prefer să stau aici cu tine, decât să fiu acolo, fără tine.

- Ești grozavă! am murmurat, dorindu-mi să-i fi putut da o îmbrățișare.

În schimb, m-am întins și i-am strâns mâna.

- Chiar ești. Dar în seara asta nu vreau să fii umbra mea. Am deja două umbre.

Tawny și-a aruncat privirea peste umărul meu.

- De fapt, ai doar una. Vikter încă vorbește cu comandantul.

- Doar de o umbră am nevoie, până la urmă. Te rog! I-am strâns din nou mâna. Tawny, mergi! Te rog.

M-a privit în ochi, și am putut să văd că ezita. Înainte să ia o hotărâre, am mințit:

- De fapt, mă simt foarte obosită. N-am dormit bine noaptea trecută, așa că nu am de gând să mai stau prea mult.

- Ești sigură?

Am încuviințat din cap.

Tawny a vibrat toată, gata să se arunce în brațele mele, dar a reușit să-și stăpânească entuziasmul, făcând doar o mică plecăciune din cap. I-am dat drumul la mână. S-a mai uitat o dată intens la mine, apoi a luat-o în jos pe scări, spre Dafina și Loren, care erau însoțite de doi cavaleri.

Am zâmbit, ușurată. Speram să aibă ocazia să se bucură de acea noapte, și, pentru a mă asigura de asta, trebuia să plec. Dacă aș fi rămas acolo, între acele mușcate roșii uriașe, s-ar fi întors.

L-am simțit pe Hawke apropiindu-se, înainte ca măcar să vorbească. O undă fierbinte mi-a alunecat pe piele. Mi-am întors capul spre dreapta, spre locul în care se afla, la doar câțiva centimetri în spatele meu.

- A fost drăguț din partea ta, a comentat, cu privirea spre ringul de dans.

- Nu neapărat. De ce să stea și ea aici, fără să facă nimic, doar pentru că eu nu am voie să fac nimic?

- Tu chiar nu poți să faci nimic?

- Erai aici când Excelența Sa mi-a reamintit că nu am voie să mă amestec în mulțime sau să...

- Fraternalizezi.

- Socializez a zis ea! I-am corectat.

- Dar nu ești obligată să stai aici.

- Nu sunt.

Mi-am întors spatele la ringul de dans și am înghițit încă un oftat. Chiar trebuia să plec. Ideea de a mă întoarce în camera mea nu era deloc atractivă, dar, dacă nu o făceam, Tawny avea să se întoarcă lângă mine.

- Aș vrea să merg la mine în cameră.

- Ești sigură?

Nu.

- Bineînțeles.

- După tine, Prințeso.

A pășit alături de mine, iar eu m-am întors spre el, cu ochii mișiți.

- Trebuie să încetezi să-mi mai spui așa.

- Dar îmi place.

Trecând ușor pe lângă el, mi-am ridicat poalele rochiei și am pășit.

- Însă mie, nu.

- Asta-i o minciună.

Am scuturat din cap și mi-am croit drum printre grupurile de invitați zâmbitori, mascați. Nici unul dintre ei nu privea spre mine, nimeni nu-și pusese întrebări în privința mea atunci când îmi vorbise ducesa.

Aerul era mult mai răcoros în afara Sălii Mari datorită brizei care adia dinspre ușile deschise spre grădină. Am aruncat doar o privire rapidă într-acolo și apoi am luat-o în jos pe hol.

- Încotro mergi? m-a întrebat Hawke.

M-am oprit și m-am întors spre el, confuză.

- Înapoi la mine în cameră, așa cum...

Hawke își plimba privirea de chihlimbar asupra mea. A întârziat asupra locului în care părul îmi cădea pe umeri. Ochii i-au alunecat în lungul dantelei delicate de pe corsajul meu. Decolteul nu era la fel de adânc ca acelea pe care le văzusem la unele doamne de onoare și îmi dezvelea doar partea de sus a sânilor, dar asta... asta era mult pentru mine, având în vedere că, de obicei, purtam rochii închise până-n gât.

- Am greșit mai devreme când am zis că arăți încântător.

- Poftim?

- Arăți absolut perfect, Poppy. Ești frumoasă. Și-a plecat ușor capul. Eu doar... A trebuit să îți spun asta.

Cuvintele lui mi-au produs o emoție atât de neașteptată și de profundă, încât controlul pe care îl aveam asupra darului meu s-a năruit și simțurile mi s-au deschis, înainte să apuc să fac ceva. Nu am simțit durere, ci doar tristețe. Privirea mi s-a îndreptat spre chipul lui. Și am simțit și... altceva. Două emoții diferite. Una îmi amintea de gustul unei tarte cu lămâie. Cealaltă era mai grea și... mai condimentată, avea miros de fum. Mi-am zis că prima ar putea fi confuzie sau poate nesiguranță. Ca și cum ar fi fost nesigur într-o anumite privință. Cealaltă...

Zeilor.

Mi-a luat câteva momente ca să-mi dau seama ce era. Mă făcea să mă infierbânt și să... tânjesc. Părea a fi atracție.

- Am o idee, a zis el, ridicându-și încetșor privirea aceea intensă spre mine.

- Da?

Mi se tăiase răsufierea. Mi-am înăbușit darul.

El a încuviințat din cap.

- Nu implică întoarcerea în camera ta.

M-am lăsat cuprinsă de nerăbdare și entuziasm, dar...

- Cred că, dacă nu rămân la Ritual, lumea se așteaptă să mă întorc în camera mea.

- Tu ai mască, eu am mască. Tu nu ești îmbrăcată cu straiile Fecioarei. Dacă ar fi să mă iau după ce spunei chiar tu cu o seară în urmă, nimeni nu va ști cine suntem.

- Da, dar...

- Asta doar dacă nu cumva vrei să te întorci la tine în cameră. Poate că ești atât de fascinată de cărticica aceea a ta...

- Nu sunt fascinată de acea carte.

M-am înroșit.

-Știi că nu vrei să stai închisă la tine în cameră. Când am deschis gura, a adăugat repede: N-ai de ce să mă minți.

-Eu...

Nu puteam să mint. Nu m-ar fi crezut nimeni.

-Și unde propui să merg?

-Să mergem?

Lumina de la candelabre a alunecat pe curbura măștii lui atunci când și-a plecat capul spre grădină.

Inima mi-a bătut mai tare și, în același timp, mi s-a strâns în piept.

-Nu știu ce să zic. Era...

-Era un loc de refugiu! a zis el. Acum, a devenit un tărâm de coșmar. Dar va rămâne așa doar dacă tu îi permiți.

-Dacă îi permit? Cum pot schimba faptul că Rylan a murit acolo?

-Nu poți.

M-am uitat urât la el.

-Nu prea văd unde vrei să ajungi.

S-a apropiat, cu fruntea plecată.

-Nu poți schimba ce s-a petrecut acolo. La fel cum nu poți schimba faptul că grădina îți aducea pace. Nu trebuie decât să înlocuiești ultima amintire - o amintire urâtă - cu una nouă, frumoasă și să insiști până când înlocuitoarea ajunge să cântărească mai mult decât cea de dinaintea ei.

Am deschis gura, dar... dacă mă gândeam mai bine la ce spunea... Privirea mi s-a îndreptat spre întunericul de dincolo de ușă. Ceea ce spusese avea, de fapt, sens.

-Faci ca lucrurile să pară atât de simple.

-Nu sunt. Sunt dificile, sunt grele, dar funcționează.

Și-a întins mâna, și eu i-am privit-o de parcă ar fi avut un animăluț periculos în palmă – unul drăguț și pufos, pe care aș fi vrut să-l mângâi.

-Nu vei fi singură. Voi fi alături de tine. Și nu doar ca să te păzesc.

„Voi fi alături de tine, și nu doar ca să te păzesc.”

Mi-am ridicat spre el privirea uluită. Cuvintele lui atinseseră o coardă la care încercam să nu se ajungă niciodată. Zeilor, nici nu mai știam de câte ori mă simțisem singură de când plecase Ian, deși arareori eram singură fizic. Însă cei din jurul meu erau de cele mai multe ori acolo pentru că erau obligați să fie. Chiar și Tawny, și Vikter. Asta nu schimba cu nimic faptul că știam că țineau la mine, nici cât țineam eu la ei, dar, în același timp, chiar dacă erau mereu cu mine, uneori nu erau *prezenți*. Neschimbat rămânea și faptul că eram conștientă că multe dintre aceste lucruri erau doar în capul meu. Și acea părțică mică, foarte nesigură din mine care se temea că prietenia noastră nu ar fi existat dacă Tawny nu mi-ar fi fost companioană era tot timpul prezentă. Mă temeam că ar fi fost și ea ca Dafina și ca Loren, ca restul doamnelor de onoare.

De unde știa Hawke asta? Sau *știa*, până la urmă? Am vrut să-l întreb, însă, din nou, era un subiect pe care nu voiam să îl abordez, despre care nu voiam să vorbesc. Singurătatea aducea cu ea adesea o plapumă aspră de rușine și o mantie de stânjeneli.

Alături de Hawke însă, chiar dacă ne cunoșteam de puțin timp, nu mă simțeam singură. Oare era doar prezența lui? Atunci când intra într-o cameră, părea să atragă toată atenția asupra sa. Sau era ceva mai mult

de atât? Nu puteam să neg că mă simțeam atrasă de el, chiar dacă-mi era interzis.

Și nu voiam să mă întorc la mine în cameră, să mă las pradă unor gânduri confuze în privința cărora nu puteam face nimic. Nu voiam să mai petrec încă o noapte doar visând să-mi trăiesc viața, în loc să o trăiesc cu adevărat.

Era însă o hotărâre înțeleaptă, dacă chiar simțeam ceva pentru el? Aș fi putut să mă înșel, dar dacă nu mă înșelam? Eram destul de puternică încât să-mi aduc aminte cine eram? N-ar fi trebuit să încerc să aflu.

Doar că... îmi doream.

Am tras ușurel aer în piept și am întins mâna... Dar m-am oprit.

- Dacă mă vede cineva... dacă te vede cineva...

- Dacă ne vede cineva? Ținându-ne de mână? Zeilor, ce scandal! I-a apărut un nou zâmbet pe buze și, de această dată, și gropița odată cu el. Nu-i nimeni aici! A aruncat o privire în jur. Asta dacă nu cumva tu poți să vezi oameni pe care eu nu-i văd.

- Da, văd spiritele celor care au făcut alegeri proaste în viață! am răspuns sec.

Hawke a chicotit.

- Mă îndoiesc că ne va recunoaște cineva în curte. Suntem amândoi mascați și avem doar lumina lunii și câteva felinare ca să ne lumineze calea. A întins o mână. În plus, am impresia că toți cei de afară sunt prea ocupați ca să le pese.

Imaginația mea vastă s-a umplut de toate scenariile care implicau oameni mult prea ocupați ca să le mai pese de ceva.

- Ai o influență atât de proastă asupra mea, am murmurat, lăsându-mi mâna în mâna lui.

Hawke și-a strâns degetele în jurul ei.

- Doar cei care se lasă pot fi influențați, Prințeso.

Capitolul douăzeci și patru

- Mie îmi sună a lipsă de logică! i-am spus.

El a chicotit, cu ochii spre arcada grădinii.

- Eu nu sunt niciodată lipsit de logică.

- Simt că este genul de lucru de care nu ți-ai da seama că-ți lipsește dacă ți-ar lipsi! am punctat, zâmbind ușor.

Aerul răcoros al nopții ne-a întâmpinat când am pășit afară, iar inima a început să-mi bată mai tare simțind mirosul familiar și dulce al florilor și al pământului reavăn. Mi-am rotit privirea haotic prin jur, vrând să văd dacă ceva nu era în ordine, dacă era ceva diferit față de ultima oară când fusesem acolo. Trebuia să fie ceva. Pe aleea principală erau înșirate felinare cu ulei, însă aleile mai mici, care porneau din ea, erau întunecate - nici măcar lumina lunii nu putea să pătrundă acolo. Mi-am încetinit pașii. Vântul adia ușor, foșnea printre frunze și îmi răsfirea suvițele de păr pe umeri.

Hawke a început să povestească, vorbind cu glas moale:

- Unul dintre ultimele locuri în care l-am văzut pe fraatele meu a fost un loc drag mie.

Asta mi-a captat atenția și am renunțat să mai cercetez fiecare strat de flori pe lângă care treceam, căutând nici eu nu știam ce. Parcă mă așteptam să văd petale vestejite din care picură sânge sau ca ducele să-și facă în sfârșit apariția. Neliniștea pe care o simțisem la Hawke, legată de fratele lui, mă făcuse să cred că era un subiect despre care nu dorea să discute, așa că acum eram surprinsă.

- Acasă, aveam o grotă ascunsă despre care foarte puțină lume știa, a continuat el, cu degetele trecute încă strâns printre degetele mele. Trebuia să traversezi un tunel destul de lung și de straniu ca să ajungi la ea. Strâmt și întunecat. Nu mulți erau dispuși să îl străbată pentru a afla ce îi aștepta la capăt.

- Dar tu și fratele tău l-ați străbătut?

- Eu, fratele meu și un prieten de-al nostru am făcut-o pe când eram tineri și aveam mai mult curaj decât mine. Dar mă bucur că am făcut-o, pentru că la capătul tunelului se afla o grotă plină cu cea mai albastră și mai înspumată apă caldă pe care am întâlnit-o vreodată.

- Ca un fel de gheizer?

Din zonele ascunse în umbră se auzeau conversații șoptite, care amuțeau atunci când treceam prin dreptul lor.

- Da și nu. Apa de acasă... Chiar nu o pot compara cu nimic.

- De unde...?

Am aruncat o privire spre una dintre aleile dinspre care veneau șoapte moi. Am înghițit în sec și mi-am luat repede ochii de acolo. Am devenit și mai conștientă de senzația pe care mi-o dădea palma lui Hawke lipită de a mea, bătăturile aspre din palmele sale și forța strânsorii

lui. M-am gândit la senzația densă, aromată, pe care o simțisem emanând de la el mai devreme.

- De unde... de unde ești?

- Dintr-un sat mic de care sunt convins că nu ai auzit niciodată, a zis el și mi-a strâns mâna. Ne strecuram în grotă de câte ori aveam ocazia. Noi trei. Era ca și cum ar fi fost micul nostru univers. Și la acea vreme se întâmplau o mulțime de lucruri - lucruri care erau prea complicate pentru noi ca să le înțelegem. Vocea îi căpătase o notă nostalgică, de parcă mi-ar fi vorbit dintr-o mare depărta-re. Aveam nevoie de acea evadare, de un loc în care să nu ne facem griji în privința a ceea ce îi necăjea pe părinții noștri și să nu ne temem de conversațiile șoptite pe care nu prea le pricepeam. Știam destule încât să ne dăm seama că prevesteau ceva rău. Dar noi aveam colțișorul nostru de rai. S-a oprit și și-a coborât privirea spre mine. Aproape ce a fost și pentru tine această grădină. Fântâna Fecioarei cu vâl se afla la doar câțiva pași în fața noastră. Auzeam clipocitul apei. I-am pierdut pe amândoi, a spus Hawke. Ochii i s-au acoperit de umbre, însă privirea i-a rămas la fel de fermă. Pe fratele meu când eram mici, apoi pe cel mai bun prieten la câțiva ani după aceea. Locul care fusese cândva plin de fericire și aventuri s-a preschimbat într-un cimitir de amintiri. Nici nu mă gândeam că aș putea să mă întorc acolo fără ei. Ca și cum locul acela devenise bântuit.

Nu era nevoie să-mi deschid simțurile ca să știu că durerea era cuibărită în el, și nici nu era o idee bună să-mi folosesc darul de două ori, mai ales că suferea schimbări. Însă prin mâinile noastre strânse am coborât în fântâna nu prea adâncă a amintirilor mele fericite și mi-am lăsat gândurile fericite să curgă spre el.

I-am simțit mâna tremurând ușor și apoi am vorbit, sperând să-i distrag atenția:

- Înțeleg. Mă tot uit în jur, gândindu-mă că grădina ar trebui să arate diferit. Mă gândeam că voi observa o schimbare vizibilă, care să reflecte felul în care mă face acum să mă simt.

Hawke și-a dres vocea.

- Dar este la fel, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

- Mi-a luat mult timp până mi-am făcut curaj să mă întorc la grotă. Și eu simțeam același lucru ca tine. Mă gândeam că în lipsa mea apa se făcuse rece și noroioasă. Dar nu era așa. Era la fel de calmă, de albastră și de caldă ca întotdeauna.

- Ai înlocuit amintirile triste cu unele fericite? I-am întrebat.

În lumina argintie a lunii i-a apărut un zâmbet slab pe buze. A scuturat din cap. Chipul îi era mai relaxat.

- Nu am avut încă ocazia, dar am de gând să o fac.

- Sper că o vei face. Știam că, având în vedere rolul lui de gardian regal, era foarte posibil ca asta să nu fie cu puțință decât peste mulți ani. Vântul mi-a răvășit părul peste umeri, pe piept. Îmi pare rău pentru fratele și pentru prietenul tău.

- Mulțumesc! Hawke și-a ridicat privirea spre cerul acoperit de stele și a spus: Știu că nu este același lucru cu ce s-a întâmplat aici cu Rylan, dar înțeleg cum te simți.

Mi-am coborât privirea spre mâinile noastre încă împreunate. Eu aveam degetele moi, dar totuși rigide, nu îl strângeam la rândul meu. Aș fi vrut să-mi strâng degetele în jurul degetelor lui.

- Uneori, mă gândesc că... a fost o binecuvântare că eram atât de mică atunci când eu și Ian ne-am pierdut părinții. Amintirile pe care le am cu ei sunt vagi și din cauza asta mă simt... nu știu, oarecum detașată? Oricât de rău ar suna asta, sunt oarecum norocoasă. Îmi e mai ușor să fac față absenței lor, pentru că, într-un fel, e ca și cum nu ar fi fost reali. Pentru Ian nu este același lucru. El are mult mai multe amintiri decât mine.

- Nu e ceva rău, Prințeso. Cred că, pur și simplu, așa funcționează mintea și inima. Nu ți-ai mai văzut deloc fratele, de când a plecat în capitală?

Am clătinat din cap.

- Îmi scrie cât de des poate. De obicei, o dată pe lună. Dar nu l-am mai văzut din dimineața în care a plecat.

Mi-am strâns degetele în jurul degetelor lui și am simțit un mic gol în stomac. Nu mă mai ținea de mână. *Ne țineam* de mână. Pentru mulți oameni, asta nu ar fi însemnat nimic. Poate unii ar fi considerat chiar că era ceva caraghios, dar pentru mine însemna enorm, și *prețuiam* momentul.

- Îmi e dor de el.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că Hawke se uita în jos la mine.

- Sunt convins. Sper... sper că îl vei revedea.

Și-a plecat ușor capul și și-a întredeschis buzele, de parcă ar fi fost gata să spună ceva, dar apoi le-a închis la loc. A trecut o clipă și apoi și-a întins mâna ca să-mi atingă o şuviță de păr. Am tras aer în piept, luată prin surprindere. Degetele lui au alunecat peste pielea descoperită a pieptului meu, lăsând în urmă fiori, care nu s-au oprit acolo, ci mi s-au împrăștiat în tot trupul.

Roșie în obraji, i-am dat drumul la mână și am făcut un pas înapoi. M-am întors cu spatele. Mi se accelerase pulsul. Mi-am împreunat degetele. Era normal să am o reacție atât de puternică în urma unei simple atingeri? Nu eram sigură, dar nu-mi puteam închipui că era. Am făcut câțiva pași, gândindu-mă la ce aș fi putut să spun. Ar fi trebuit să spun ceva. Orice.

-Eu... Mi-am dres vocea. Locul meu preferat din grădină sunt tufele de trandafiri de noapte. E o bancă acolo! Obişnuiam să ies aproape în fiecare noapte, ca să-i văd cum se deschid. Erau florile mele preferate, însă acum mi-e greu să-i văd chiar și tăiați și adunați în buchete.

-Vrei să mergem acolo? a întrebat Hawke.

Era la doar un pas în urma mea.

M-am gândit la asta, la petalele negre, mătăsoase și la bobocii violet ai copacilor din jur... și la sângele care cursese în valuri pe alee. Felul în care umpluse toate crăpăturile și șanțulețele din piatră îmi amintea de o altă noapte.

-Eu... nu prea cred.

-Ți-ar plăcea să vezi locul meu preferat?

I-am aruncat o privire peste umăr.

-Ai un loc preferat?

-Da. Și-a întins din nou mâna. Vrei să-l vezi?

Știind că n-ar trebui să o fac, dar fără să mă pot controla, mi-am lăsat mâna în mâna lui. M-a condus tăcut în jurul fântânii și apoi în jos, pe aleea principală. Abia după ce s-a întors spre stânga, de unde venea mirosul parfumat al lavandei, am înțeles încotro mă ducea.

Spre salcie.

Tocmai în capătul părții de sud a Grădinii Reginei se afla o salcie plângătoare uriașă, bătrână de peste câteva

sute de ani. Crengile îi atârnavă aproape până la pământ și creau o țesătură deasă în jurul trunchiului. În lunile calde, de frunze se prindeau flori mici, albe.

- Ești un admirator al salciei plângătoare? l-am întrebat, atunci când ne-a apărut în fața ochilor.

În jurul ei, pe stâlpi, erau atârnavate felinare, cu flăcările închise în cutiile lor de sticlă.

A încuviințat din cap.

- Nu văzusem niciodată vreuna până să vin aici.

Nu mă miram că nu văzuse sălcii în capitală. Aveau rădăcini groase, dar nu foarte adânci, care străpungeau pământul. Mă întrebam însă în ce sat crescuse dacă avusesse ferme și grote, dar nu și sălcii.

- Eu și Ian obișnuiam să ne jucăm aici. Nimeni nu ne vedea!

- Vă jucați? Sau vrei să spui că vă ascundeți? Pentru că eu asta aș fi făcut.

Am rânit.

- Ei bine, da. Eu mă ascundeam, și Ian se ținea după mine, așa cum ar face orice frate mai mare. M-am uitat spre el. Ai intrat sub ea? Sunt bănci acolo, care nu se văd acum.

M-am încruntat. De fapt, cineva ar putea fi acum acolo și noi n-am avea de unde să știm.

- Nu-i nimeni acolo.

Am ridicat din sprâncene pe sub mască.

- Cum poți fi sigur?

- Pur și simplu. Hai! M-a tras de mână și a luat-o înainte. Ai grijă pe unde calci.

Mă întrebam dacă siguranța lui avea de-a face cu faptul că era un bun observator. Am sărit cu ușurință gardul mic de piatră și am luat-o pe lângă felinare, după el. Hawke

și-a întins mâna liberă și a dat la o parte crengile acoperite de frunze. Am pășit înăuntru și, în câteva secunde, am rămas în întuneric, crengile căzând înapoi la locul lor. Lumina lunii nu răzbea prin frunzișul des. Doar strălucirea slabă a felinarelor din jur se strecura puțin până în interior.

Am privit în jur. Nu vedeam decât conturul trunchiului.

- Zeilor, am uitat cât de întuneric este înăuntru noaptea.

- Parcă ești într-altă lume aici, dedesubt. Parcă am trecut printr-un vâl, într-un univers fermecat.

Am zâmbit larg. Cuvintele lui îmi aminteau de Ian.

- Ar trebui să vezi ce frumos e când este mai cald. Crengile înfloresc - ah! Sau când ninge la apus! Fulgii de zăpadă acoperă crăcile și pământul, dar nu pătrund până aici. Atunci, chiar pare o altă lume.

- Poate vom vedea împreună.

- Crezi?

- De ce nu? m-a întrebat, și i-am simțit trupul plecându-se spre mine.

Când a vorbit din nou, i-am simțit respirația lipită de frunte.

- Va ninge, nu-i așa? Ne vom furișa chiar înainte de apus și vom veni aici.

Profund conștientă de cât de aproape era de mine, mi-am umezit buzele.

- Dar vom mai fi aici? S-ar putea ca regina să mă cheme în capitală până atunci, am zis, dând glas unor temeri la care nu voisem să mă gândesc.

- Poate. În acest caz, va trebui să găsim alte aventuri, nu-i așa? a zis el. Sau ar trebui să le spun mai degrabă năzbâtii?

Am râs.

-Cred că va fi dificil să ne furișăm pe undeva în capitala - cel puțin, pentru mine -, având în vedere că sunt atât de aproape de Ascensiune.

-Înseamnă că n-ai încredere în mine dacă ești de părere că nu pot găsi o cale prin care să ne furișăm amândoi. Și pot să te asigur că nici nu vei sfârși pe vreun pervaz.

În întuneric, mi s-a părut că-i simt vârful degetelor mângâindu-mi obrazul stâng, dar atingerea a fost prea delicată și prea scurtă ca să pot fi sigură.

-Iată-ne în noaptea Ritualului, ascunși sub o salcie plângătoare.

-Nu mi s-a părut o misiune prea dificilă.

-Asta doar pentru că eu am condus-o.

Am râs din nou.

-Sigur.

-Neîncrederea ta mă rănește. M-a tras de mână atunci când s-a întors. Ziceai ceva despre niște bănci? A, stai! Le văd.

M-am uitat țintă la forma întunecată care bănuiam că era ceafa lui.

-Cum de reușești să le vezi?

-Tu nu le vezi?

-Păi, nu.

Am mijit ochii în întuneric.

-Atunci, înseamnă că am vederea mai bună decât tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

-Eu cred că doar zici așa, și, de fapt, suntem pe cale să ne îm...

-Iată-le!

Hawke s-a oprit.

Incredibil! S-a așezat ca și cum ar fi putut să vadă banca.

Am rămas uluită, cu gura deschisă. Apoi mi-am dat seama că era foarte posibil să mă poată vedea așa, ca un pește muribund pe uscat, așa că mi-am închis-o. Poate că vederea lui era într-adevăr mai bună decât a mea. Sau poate eu vedeam mai prost decât credeam.

- Vrei să iei loc?

- Eu aș vrea, dar, spre deosebire de tine, eu nu pot să văd în...

Am scăpat un oftat când m-a tras de mână în jos. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce se întâmpla, m-am trezit stând în poala lui - în *poala* lui.

- Stai bine? m-a întrebat, și i-am ghicit zâmbetul de pe buze.

Nu mai aveam cuvinte. Îmi strângea în continuare mâna și stăteam la el în poală, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era acea parte din jurnalul Willei Colyns în care descria cum stătea ea în poala unui bărbat.

În cazul ei erau mai puține haine implicate...

- Nu cred că stai destul de bine. Și-a trecut brațul în jurul umerilor mei și m-a tras la pieptul lui. Gata! Mult mai bine.

Era.

Pe de altă parte însă...

- Nu vreau să răcești! a adăugat.

Respirația lui caldă mi-a mângâiat tâmpla. Era mult mai înalt decât mine. Chiar și așa, așezați, creștetul meu nu-i ajungea până la bărbie.

- Mi se pare că este un aspect important al datoriei mele de gardian regal personal.

- Asta faci tu acum? Mă protejezi de frig ținându-mă la tine în poală?

- Exact.

Își ținea mâna lipită de trupul meu, ca un sigiliu. M-am uitat intens la ceea ce bănuiam că era gâtul lui.

- E teribil de nepotrivit.

- Mai nepotrivit decât faptul că citești un jurnal porcos?

- *Da!* am subliniat, simțind că-mi iau foc obrazii.

- Nu. A răs, și i-am simțit vibrația trupului reverberând în trupul meu. Nici nu pot să mint. Chiar *suntem* într-o situație nepotrivită.

- Atunci, de ce?

- De ce? Și-a trecut bărbia peste creștetul meu. Pentru că mi-am dorit-o.

Am clipit. Și apoi, am mai clipit o dată.

- Și dacă eu nu mi-aș fi dorit?

A răs din nou, și iar m-au trecut fiorii.

- Prințeso, sunt convins că, dacă aș face ceva cu care nu ai fi de acord, m-aș trezi la pământ, cu un pumnal la gât, înainte ca măcar să apuc să respir. Chiar dacă nu vezi nimic în întunericul ăsta.

Ei bine...

- Ai pumnalul la tine, nu-i așa?

Am oftat.

- Îl am.

- Eram sigur.

Mi-a dat drumul la mână, iar eu am lăsat-o să-mi alunecă în poală.

- Nu ne vede nimeni. Nimeni nici măcar nu bănuiește că suntem aici. Din câte știu ei, ești la tine în cameră.

- Este oricum o nesăbuintă, din atât de multe puncte de vedere. Dacă vine cineva și...

- I-aș auzi înainte să ne audă ei pe noi. Înainte să apuc să spun că era imposibil ca auzul lui să fie tot atât

de special pe cât îi era vederea, a adăugat: Și, dacă ne-ar auzi cineva, n-ar avea idee cine suntem.

Mi-am luat capul de la pieptul lui și am creat ceva distanță între noi.

- De aceea m-ai condus în acest loc?

- Ce vrei să spui prin *de aceea*, Prințeso?

- Ca să ne purtăm... nepotrivit?

- Și de ce aș fi făcut așa ceva? m-a întrebat, cu voce joasă, mâna atingându-mi brațul.

- De ce? Cred că este destul de evident, *Hawke*. Stau la tine în poală. Mă îndoiesc că așa se desfășoară toate conversațiile inocente pe care le ai.

- Eu fac foarte rar ceva inocent, Prințeso.

- Șocant! am murmurat.

- Deci tu sugerezi că te-am condus până aici, în loc să te duc într-o cameră intimă cu un *pat* în ea - și-a trecut vârful degetelor de-a lungul brațului meu -, ca să mă comport într-un anume fel, care ar fi nepotrivit?

- Exact asta spun, deși camera mea ar fi fost o opțiune mai bună.

Inima începuse să-mi bată cu putere în piept din clipa în care dosul îmi aterizase la el în poală. Acum, simțeam că avea să îmi spargă pieptul.

- Și dacă ți-aș spune că asta nu este adevărat?

- Eu... Am simțit fluturi în stomac în timp ce degetele lui îmi alunecau pe șold. Nu te-aș crede.

- Și dacă ți-aș spune că nu a fost planul meu de la început? Mi-a mângâiat șoldul. Dar apoi, lumina lunii și tu, cu părul despletit și în rochia asta... m-ați făcut să mă gândesc că acesta ar fi locul perfect pentru ceva teribil de nepotrivit.

- Atunci... atunci, aș spune că asta pare mai probabil.

Mâna i-a alunecat pe deasupra materialului fin al rochiei.

-Deci, iată!

-Măcar ești cinstit.

Mi-am mușcat buza. Era periculos. Chiar dacă nu avea să ne găsească nimeni, mi se părea că îmi încercam norocul cu zeii. Câteva sărutări furate - bine, ceva mai mult de atât - puteau fi iertate. Dar asta?

Nici măcar acele săruturi furate nu erau de iertat, cel puțin potrivit ducelui, ducesei și... reginei. Dar, dacă zeii ar fi vrut să intervină, n-ar fi făcut-o până acum? Mi-am amintit că Tawny spusese odată că nu știa sigur dacă regulile care îmi erau impuse erau cu adevărat un decret de la zei.

Și, dacă ar fi fost să interpretez ceea ce spusese ducesa despre prima Fecioară, aceasta părea să fi făcut o mulțime de lucruri interzise.

Și ea nu fusese găsită nevrednică.

- Uite ce! Hai să facem o învoială!

- O învoială?

- Dacă fac ceva ce nu îți place... Lui Hawke i-a alunecat mâna în josul coapsei mele, tăindu-mi răsufierea. Pe deasupra rochiei, mâna i-a ajuns aproape de pumnal. Îți dau voie să mă înjunghii.

- Ar fi un gest extrem.

- Sper însă că mă vei răni doar - puțin! a adăugat el. Dar merită să aflu.

Am rânjit.

- Ai o influență atât de proastă asupra mea.

- Credeam că am stabilit că doar cei care se lasă pot fi influențați.

-Și eu cred că ți-am spus deja că ești lipsit de logică, am repetat, închizându-mi ochii în timp ce degetele lui trasau conturul pumnalului pe care-l aveam prins în teacă.

M-au trecut din nou fiorii și am avut pornirea de a-mi strânge picioarele. Cumva, am reușit să mă opresc.

Îi rezistam, deși eram conștientă că noaptea trecută l-aș fi lăsat să mă sărute.

-Eu sunt Fecioara, Hawke! i-am reamintit - sau mi-am reamintit, nu eram sigură.

-Iar mie nu-mi pasă.

Am deschis larg ochii, șocată.

-Nu pot să cred că ai spus asta.

-Ei bine, am spus-o. Și o repet. Nu îmi pasă *ce* ești. Mâna lui Hawke mi-a alunecat pe spate. O clipă mai târziu, i-am simțit palma lipită de obraz. Îmi pasă *cine* ești.

Ah!

Ah, zeilor!

M-am umflat atât de tare în pene, încât era o adevărată minune că nu zburasem din poala lui direct în salcie. Ceea ce spusese...

Era cel mai dulce și mai frumos lucru pe care-l putea spune cineva.

-De ce? am întrebat, aproape dorindu-mi să nu fi rostit acele cuvinte. De ce ai spune așa ceva?

-Serios mă întrebi asta?

-Da, serios. Nu are nici un sens.

-Întrebarea ta nu are sens.

I-am dat una în umăr - sau în piept. Într-o parte extrem de dură a corpului său. Hawke a mormăit.

-Au!

Chiar nu îl lovisem într-atât de tare.

-N-ai nimic!

- M-am învinețit.

- Ești ridicol! i-am întors-o. Și tu ești cel care spune lucruri fără sens.

- Eu stau aici și-ți vorbesc cu sinceritate. Tu ești cea care mă lovește. Cine este cel care face lucruri fără nici un sens?

- Pentru că toate astea n-au nici un sens!

Am simțit cum îmi crește frustrarea și am dat să mă ridic, dar mâna de pe șoldul meu m-a oprit. Sau am lăsat-o eu să mă oprească. Nu eram sigură. Și asta era și mai enervant!

- Ai putea să-ți petreci timpul cu oricine altcineva, Hawke - cu nimeni altcineva n-ar trebui să te ascunzi sub o salcie.

- Și, cu toate astea, sunt aici, alături de tine. Și, înainte să zici că are ceva de-a face cu datoria, îți spun că nu are. Aș fi putut să te conduc pur și simplu la tine în cameră și să rămân pe hol.

- Asta vreau să spun. Nu are nici un sens. Ți-ai putea găsi oricând persoane dornice să ia parte la... orice e asta. Ți-ar fi atât de ușor. În minte mi-a venit frumușica de Britta. Eram sigură că ea ar fi fost dispusă. Nu mă poți avea pe mine. Eu sunt... Eu sunt de... neavut.

- Sunt destul de sigur că acela nici măcar nu este un cuvânt.

- Nu asta contează. Nu am voie să fac astfel de lucruri. Nimic din toate astea. Nu ar fi trebuit să fac ce-am făcut la Perla Roșie! am continuat. Nu contează că aș fi...

- Și ai vrea. Șoapta lui mi-a alunecat pe gât. Mă vrei pe mine.

Am rămas fără suflu.

- Asta nu contează.

- Ceea ce vrei tu ar trebui să conteze întotdeauna.
Am răs scurt, aspru.

- Dar nu contează, și acesta este un alt lucru despre care nu este vorba aici. Ai putea...

- Am auzit ce-ai avut de spus prima oară, Prințeso. Aș putea găsi pe cineva mai puțin problematic. Mi-a trasat conturul măștii de la urechea dreaptă în lungul obrazului. Nu aveam idee cum putea să vadă în întuneric. Doamne de onoare și cavaleri care nu sunt împovărați de reguli și de restricții, care nu sunt Fecioara pe care am jurat să o protejez. Mi-aș putea petrece timpul într-o mulțime de alte feluri, care nu implică explicarea detaliată a faptului că eu aleg *unde* și *cu cine* îmi petrec acest timp.

Colțurile buzelor au început să mi se lase în jos.

- Problema e că, a continuat el, nici unul dintre ei nu-mi stârnește curiozitatea. Tu, da.

„Tu îmi stârnești curiozitatea.”

- E chiar atât de simplu pentru tine? am întrebat, dorindu-mi și nevrând să-l cred în același timp.

Și-a lipit fruntea de a mea, făcându-mă să tresar.

- Lucrurile nu sunt niciodată simple. Iar atunci când sunt, nu prea merită osteneala.

- Atunci, de ce?

- Încep să cred că aceasta este întrebarea ta preferată.

- Poate chiar este. Mi-a venit să zâmbesc. Doar că... zeilor, sunt atât de multe motive care mă fac să nu înțeleg cum de poți fi atât de interesat de mine. M-ai văzut. Mi s-au aprins obraji și am sperat sincer că el nu putea să îi vadă. Nu-mi plăcea să o spun, dar aceea era realitatea. Ai văzut cum arăt...

- Am văzut și cred că știi deja ce părere am. Am spus-o în fața ta, în fața ducelui și ți-am spus-o și în afara Sălii Mari...

- Știu ce ai spus și nu aduc în discuție aspectul meu fizic ca să îmi faci complimente. Doar că...

Zeilor, îmi doream să nu fi deschis gura! Am clătinat din cap.

- Nu contează. Uită că am spus asta.

- Nu pot. Nu o voi face.

- Grozav! am mormăit.

- Tu ești obișnuită cu măgari precum ducele! a zis pe un ton aspru. O fi el Ascendent, dar e un gunoi.

Mi-a stat inima-n loc.

- N-ar trebui să spui astfel de lucruri, Hawke. Tu...

- Nu îmi este teamă să spun adevărul. Poate că este privilegiat, dar e un individ slab, care își arată adevărata putere atunci când încearcă să-i urnilească pe cei mai puternici decât el. Tu, de exemplu, cu puterea pe care o ai? Îl faci să se simtă ca un incompetent - ceea ce și este. Iar cicatricile? Sunt un blazon al puterii tale. Sunt dovada că ești o supraviețuitoare. Arată de ce ești încă aici, în vreme ce atât de mulți nu mai sunt. Nu sunt urâte. Nici pe departe. Sunt frumoase, Poppy.

Poppy.

- E a treia oară când îmi spui așa.

- A patra! m-a corectat el, iar eu am clipit la el. Suntem prieteni, nu-i așa? Numai prietenii și fratele tău îți spun așa. Poate că tu ești Fecioara, iar eu sunt un gardian regal, dar, dincolo de asta, sper că noi doi suntem prieteni.

- Suntem.

Și eram.

Și-a lipit degetele de obrazul meu și a oftat.

- Iar acum... nu sunt un prieten și nici un gardian bun. Nu sunt... Mâna i-a alunecat și mi-a mângâiat ușor ceafa pentru câteva secunde, înainte să și-o retragă. Chiar ar trebui să te conduc la tine în cameră. Se face târziu. Am tras aer în piept, cu greu.

- Da.

Avea să mă ducă înapoi - înapoi în camera în care eram Fecioara, Aleasa. Acolo unde nu mai eram Poppy, ci doar o umbră, căreia nu-i era permis să experimenteze, să aibă nevoi, să trăiască sau să-și *dorească*. Unde încetam să mai fiu cea pe care el o vedea.

- Hawke? am șoptit, cu inima bubuindu-mi ca tunetul. Sărută-mă! Te rog!

Capitolul douăzeci și cinci

Hawke rămăsese atât de nemișcat, încât nici măcar nu mai eram sigură că respira. Cererea mea îl șocase - mă șocase și pe mine.

Cred că nici *eu* nu mai respiram.

-Zeilor, a oftat el, și mâna i s-a întors pe obrazul meu. Nu-i nevoie să-mi spui de două ori, Prințeso, și niciodată nu trebuie să mă rogi.

Înainte să apuc să răspund, și-a lipit buzele de ale mele. Am oftat la atingerea delicată și aș fi putut să jur că l-am simțit zâmbind. Aș fi vrut să-l văd, pentru că părea un zâmbet adevărat, cel cu toată gura, care-i făcea să apară amândouă gropițele în obraji, dar apoi și-a trecut buzele în lungul buzelor mele, ucigător de încet, de parcă mi-ar fi trasat conturul gurii cu gura lui. Am rămas complet nemișcată, cu inima-n piept ca un fluture prins sub o cupolă de sticlă, în timp ce el se întorcea pe calea pe care tocmai ce o trasase. Fiorii mi s-au răspândit în tot corpul. Am tremurat și i-am strâns între degete tunica, boțind, fără îndoială, materialul.

Atingerea aceasta abia dacă era un sărut, dar, zeilor, delicatețea, dulceața ei mă răvășeau și mă cutremurau

până în străfundul sufletului. Apoi Hawke și-a plecat capul, adâncind sărutul. Brusc, totul s-a schimbat. Acest sărut - profunzimea lui - mi-au tăiat răsufierea. Amândoi am rămas cu buzele întredeschise după ce ne-am despărțit, încercând să tragem aer în piept. Nu puteam să-i văd ochii în întuneric, dar îi simțeam privirea pătrunzătoare.

Nu mă gândeam la cine eram în acele secunde. Nu mă gândeam la ce era interzis și la ce era corect. Nu gândeam deloc, ca să fiu sinceră, și nu știu care din noi doi s-a mișcat primul. Hawke? Eu? Amândoi în aceeași clipă? Buzele ni s-au întâlnit din nou, iar de această dată nu a fost nici urmă de ezitare. Doar dorință pură, atât de multă dorință, și o mie de alte senzații și sentimente puternice și ascunse, care vibrau în mine. Buzele lui mi-au ars gura, mi-au înflăcărat sângele și mi-au aprins simțurile. Și-a pus mâinile pe umerii mei și apoi le-a lăsat să alunece în jos, pe brațe. Hawke a tremurat, și un sunet care era pe jumătate suspin, pe jumătate mormur i-a scăpat de pe buze. Am simțit în același timp fiori de plăcere și de panică atunci când și-a dezlipit gura de a mea. Foamea din spatele sărutului nostru ar fi trebuit să mă sperie - și poate că mă speria puțin, pentru că mi se părea prea mult și nici pe departe destul, în același timp. Am oftat când și-a trecut mâinile în jurul taliei mele. Corpul meu risipea parcă scânteii, gata să ia foc.

M-a apucat de mijloc și m-a ridicat, așezându-mă înapoi la el în poală. Am sfârșit cu genunchii în jurul coapselor lui, lipită de el. Hainele erau o barieră prea fină între trupurile noastre, și m-am înfiorat simțindu-l atât de aproape. Suspinul cu care mi-a răspuns, din nou un sunet adânc și aspru, mi-a spulberat urma de ezitare

pe care o mai aveam. Mi-am apăsât mâinile pe pieptul lui, uimită de felul în care trupul lui răspundea atingerii, în timp ce mi le treceam pe deasupra umerilor săi și apoi în jurul gâtului. Apoi am făcut ceea ce-mi dorisem să fi făcut la Perla Roșie. Mi-am afundat degetele în părul lui și am văzut că era pe cât de mătășos mă așteptasem să fie. Nici o altă parte a trupului său nu era la fel. Era cu totul o lespede de văpaie, lipită de mine.

Hawke și-a trecut brațele în jurul meu, trăgându-mă atât de tare spre el, încât nu mai rămăsese nici un pic de spațiu între noi. M-a sărutat din nou, a continuat să mă sărute, și am știut că nu mai era vorba doar despre sărutări. Era mai mult de atât în felul în care el mă făcea să mă simt și eu îl făceam pe el să se simtă.

Cuvintele lui mă atinseseră în cele mai adânci colțuri ale ființei mele, și asta mă umplea de adrenalină. Mă simțeam vie, de parcă m-aș fi trezit în sfârșit dintr-un somn lung.

Nu voiam să se oprească niciodată.

Nu voiam să renunț la potopul de senzații care mă inunda. Îmi dădeam vag seama că pierdusem controlul pe care-l aveam asupra darului meu. Toate zidurile se năruiseră, și nu-mi puteam da seama dacă ceea ce simțeam îmi aparținea mie, lui sau amândurora.

M-am lăsat ghidată de instinct și mi-am mișcat corpul în același ritm cu al lui, iar el s-a înfiorat din nou și mi-a prins buza de jos între buzele lui. A apucat în pumni materialul fin al rochiei și l-a ridicat până când mâinile i-au ajuns să-mi atingă gambele. M-a trecut un fior din cap până în picioare.

- Adu-ți aminte..., mi-a șoptit, cu gura lipită de gura mea, în timp ce palmele îi alunecau pe curbura

genunchiului meu. Dacă nu îți place ceva, doar spune-mi, și am să mă opresc.

Am încuviințat din cap, căutându-i gura în întuneric. Când i-am găsit buzele, m-am întrebat cum de rezistasem atât fără să-l sărut din nou.

M-am întrebat cum aveam să pot exista de acum înainte fără să îl sărut.

Gândul acesta amenința să-mi stingă fierbințeala, dar Hawke și-a mișcat din nou mâinile, explorându-mi pielea, și am simțit sângele luându-mi foc în vene. M-am tras spre el, și coapsele noastre s-au întâlnit, s-au contopit. M-am mișcat. Ne-am mișcat împreună. Și cred că i-am rostit numele înainte să-l sărut din nou, strecurându-mi limba printre buzele lui întredeschise.

Hawke și-a tras capul pe spate, respirând greoi, și și-a lipit fruntea de a mea.

- Poppy, mi-a rostit el numele într-un fel care suna în același timp a rugăciune și a blestem.

- Da?

I-am strâns părul mătăsos în pumni.

- Asta a fost a cincea oară când ți-am rostit numele, în caz că mai ții socoteala.

Am zâmbit.

- O țin.

- Bun.

Și-a retras mâinile de sub voalurile rochiei mele și mi-a cuprins obrazul în palmă. A trasat conturul măștii, surprinzându-mă din nou cu un oftat.

- Nu cred că am fost sincer cu câteva clipe în urmă.

- În legătură cu ce?

I-am dat drumul la păr și mi-am coborât mâinile pe umerii lui.

- În legătură cu opritul, a recunoscut el încetisor, trecându-și degetele peste obrazul meu și în josul maxilarului. Eu m-aș opri, dar nu cred că tu m-ai opri.

- Nu prea înțeleg ce vrei să zici.

Mi-am lăsat ochii să se închidă. În ciuda faptului că eram confuză în legătură cu ceea ce spunea și nu înțelegeam de ce nu ne sărutam, îmi plăcea intimitatea apropierii dintre noi, felul în care își odihnea capul, sprijinit de al meu.

Și-a trecut vârful degetelor pe curbura gâtului meu.

- Vrei să fiu direct?

- Vreau să fii sincer.

Aveam simțurile încă deschise. Știam asta pentru că simțisem o senzație străină, care fusese însă prea scurtă pentru a înțelege ce era.

Și apoi mi-a sărutat tâmpla, iar eu m-am gândit la senzația aceea stranie, ca de cenușă, pe care o simțisem în gât.

- Eram cât pe ce să te întind jos, pe pământ, și să mă transform într-un gardian foarte, foarte rău.

Mi s-a tăiat răsufierea și m-a trecut un val de foc. Nu știam eu multe, dar știam destul cât să înțeleg ce însemna asta.

- Serios?

- Serios, a răspuns el sobru.

Ar fi trebuit să mă simt ușurată că se oprișe - și m-am simțit. Dar, în același timp, nu tocmai. Ceea ce simțeam era un amalgam confuz de sentimente. Un lucru știam însă cu siguranță.

- Nu cred că te-aș fi oprit, am șoptit.

L-aș fi lăsat să mă tragă jos, la pământ și aș fi primit tot ce avea de gând să facă, indiferent de consecințe.

Hawke a tresărit și s-a văitat:

- Nu mă ajuți.

- Nu sunt o Fecioară bună.

- Nu. Mi-a sărutat cealaltă tâmplă. Ești o fată normală. Ceea ce se așteaptă de la tine nu este bine. A făcut o pauză. Dar nici nu ești deloc cuminte.

În loc să mă simt jignită - pentru că nu era cu putință, chiar dacă nu luam în calcul acea seară, să neg asta -, am răs, și, drept răsplată, el și-a trecut din nou brațul în jurul meu. M-a lipit iar de trupul lui, ducându-și mâna pe după ceafa mea. Mi-am lipit obrazul de umărul lui și el s-a încordat o clipă, apoi și-a mișcat degetele, începând să-mi maseze gâtul. Nu știu cât am stat acolo așa, tăcuți, ascunși sub crengile salciei, însă știu că am rămas mult timp după ce sângele mi s-a potolit în vene și inima a început să-mi bată normal. Nu m-am mișcat și nici Hawke nu a făcut-o. Mi-a trecut prin gând că să fiu ținută în brațe așa, atât de aproape și de strâns, era la fel de bine ca atunci când eram atinsă și sărutată.

Poate chiar mai bine, dar într-un mod diferit.

Se făcea însă târziu, și, deloc surprinzător, Hawke a fost cel responsabil dintre noi doi. M-a sărutat pe frunte, și asta mi-a făcut inima să palpite de atâta dulceață, încât era aproape dureros.

- Trebuie să te duc înapoi, Prințeso.

- Știu.

Cu toate acestea, mă țineam de el. A răs, și eu am zâmbit, lipită de umărul lui.

- Trebuie să-mi dai drumul însă.

- Știu.

Am oftat, dar am rămas tot cum eram, gândindu-mă că, în clipa în care aveam să pășim afară, aveam să ne întoarcem în lumea reală, să părăsim raiul nostru, în care eu eram Poppy și cine eram chiar conta.

-Nu vreau să merg.

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât m-am gândit că poate spusese ceva greșit, însă apoi m-a strâns din nou. Atunci când a vorbit, vocea i-a sunat straniu de aspră:

-Nici eu.

Aproape că l-am întrebat de ce trebuia să o facem, dar am reușit să mă abțin. S-a ridicat și m-a ridicat și pe mine odată cu el, forțându-mă să-mi cobor picioarele pe pământ. Am stat așa încă o clipă, mult prea scurtă, cu brațele lui în jurul meu, cu brațele mele întinse spre el, cu trupurile noastre încă unite.

Apoi am respirat adânc, am deschis ochii și am făcut un pas înapoi. Nu puteam să-l văd, dar nu am fost surprinsă că el mi-a găsit mâna și m-a condus spre ramurile salciei, în fața căroră s-a oprit.

-Ești gata?

Nu eram gata deloc, dar am încuviințat și am pășit pe sub crengile salciei. O greutate teribilă amenința să-mi strivească pieptul. Dar refuzam să permit ca asta să se întâmple. Cel puțin, nu atunci. Aveam toată noaptea la dispoziție pentru a transforma tot ce simțeam în amintire.

Aveam multe nopți în față pentru asta.

Ne-am croit drumul înapoi spre aleea luminată cu felinare, prin grădina tăcută, în care se auzeau doar vântul și sunetul pașilor noștri. Am privit spre aleile umbroase,

întrebându-mă ce se întâmplase cu conversațiile șoptite și cu oftaturile.

Am trecut de un colț și ne apropiam de fântână, când...

Am dat nas în nas cu Vikter, fără mască.

Mi-a sărit inima-n piept și am făcut un pas înapoi, gata să mă prăvălesc. Hawke s-a întors, gata să mă prindă, dar am reușit să rămân pe picioarele mele.

-O, zeilor! am șoptit, cu ochii la Vikter. Aproape mi-ai provocat un infarct.

Vikter m-a privit lung pentru câteva clipe, apoi s-a întors spre Hawke. A strâns din dinți, cu ochii la mâna lui Hawke, care încă o ținea pe a mea.

Of, la naiba!

Vikter și-a ridicat încet privirea, în timp ce eu încercam să-mi eliberez mâna. Hawke m-a ținut strâns o clipă, apoi mi-a dat drumul. Mi-am împreunat degetele, cu ochii mari în spatele măștii.

-E timpul să te întorci la tine în cameră, *Fecioară!* a spus Vikter aspru, pe un ton jos.

Intonația lui m-a făcut să tresar.

-Eram pe cale să o conduc pe *Penellaphe* înapoi în camera ei! a replicat Hawke.

Vikter și-a întors capul spre el.

-Știu exact ce erai pe cale să faci.

Am rămas cu gura căscată.

-Mă îndoiesc, a murmurat Hawke.

Ceea ce nu era ce-ar fi trebuit să spună.

-Crezi că nu știu? Vikter a făcut un pas spre Hawke, și, chiar dacă Hawke era cu câțiva centimetri mai înalt, se priveau ochi în ochi. E de ajuns să arunc o singură privire la voi doi ca să știu.

O privire la noi doi? Clipind, mi-am dus degetele spre buzele pe care încă mi le simțeam umflate, vibrând. Mi-a zburat privirea spre gura lui Hawke. Buzele lui *chiar* arătau umflate.

Hawke nu s-a dat înapoi și l-a privit la rândul lui în ochi pe Vikter, și nu-mi puteam închipui ce-ar fi putut să spună.

- Nu s-a întâmplat nimic, Vikter.

Ei bine...

- Nimic? a mârâit Vikter. Băiete, m-oi fi născut eu noaptea, dar nu noaptea trecută.

Am clipit.

- Îți mulțumesc că ai punctat ceva evident! i-a întors-o Hawke. Dar ai întrecut orice măsură.

- Eu? Vikter a râs, fără pic de umor. Tu înțelegi ce este ea? a întrebat el cu autoritate, cu glasul atât de jos, încât abia îl auzeam. Îți dai măcar seama ce ai fi putut provoca dacă nu eu, ci oricine altcineva ar fi dat de voi?

Am făcut un pas în față.

- Vikter...

- Știi exact cine este! i-a tăiat-o Hawke. Nu ce este. Poate că tu ai uitat că nu e doar un obiect lipsit de viață, menit să servească scopurilor unui regat, dar eu nu am uitat.

- Hawke!

M-am răsucit spre el.

- O, da! Tu vorbești. Cum o vezi tu, Hawke? Vikter s-a apropiat și mai mult. Bruscă deveniseră la fel de apropiați pe cât fusesem eu și Hawke sub salcie. O altă cucerire pe lista ta?

Am tresărit și m-am întors la el.

- Vikter.

- Oare pentru că reprezintă cea mai mare provocare? a continuat Vikter, iar eu m-am uitat uluită la el.

Hawke și-a lăsat bărbia în piept.

- Înțeleg că vrei să o protejezi. Înțeleg asta. Dar, îți mai spun o dată, ai depășit orice limită.

- Iar eu îți promit asta... doar peste cadavrul meu îți vei mai petrece o clipă singur cu ea.

Hawke a zâmbit cu jumătate de gură. Fără gropiță. Trăsăturile păreau să i se ascută în lumina lunii, punându-i umbre sub ochi și în obraji.

- Ea te vede ca pe un tată, a zis el, cu o voce atât de mătăsoasă, încât am simțit fiori alunecându-mi pe șira spinării. Ar suferi dacă ți s-ar întâmpla ceva.

- Asta este o amenințare? a întrebat Vikter ridicând din sprâncene.

- Îți spun doar că ea este singurul motiv pentru care nu-ți transform promisiunea în realitate chiar în această clipă, l-a avertizat el. Dar trebuie să te dai la o parte. Dacă n-o faci, cineva va avea de suferit, și acela nu voi fi eu. Apoi Poppy se va supăra - s-a întors spre mine -, și asta e a șasea oară când rostesc numele.

Eu n-am putut să fac nimic în afară de a mă holba.

- Nu vreau să o văd supărată, așa că... Fă, dracului, un pas înapoi!

- Amândoi trebuie să încetați! am șoptit, apucându-l de braț pe Vikter, dar el nu s-a clintit. Serios. Lucrurile escaladează fără motiv. Vă rog.

Nu și-au luat ochii unul de la altul, de parcă nici măcar n-aș fi fost acolo.

În cele din urmă, Vikter s-a tras la o parte. Nu știu dacă pentru că citise ceva pe chipul lui Hawke sau pentru

că eu îl trăgeam de braț, dar a mai făcut încă un pas înapoi, mai palid în lumina lunii decât îl văzusem vreodată.

-O voi păzi eu pentru restul serii, a declarat Vikter. Ești liber.

Hawke a rânjit, iar eu i-am aruncat o privire urâtă, pe care nici măcar nu a părut să o bage de seamă. Nu a spus nimic când Vikter m-a luat de braț și s-a întors. M-am dus cu el și, după doar câțiva pași, am privit peste umăr.

Locul în care se aflase Hawke era acum gol.

Mi-am rotit repede privirea în jur, fără să-l văd. Unde...?

-Nici măcar nu știu ce să-ți spun, a declarat Vikter. Zeilor. După ce am terminat de vorbit cu comandantul și nu te-am mai găsit, am reușit să dau de Tawny. Ea mi-a spus că te-ai întors la tine în cameră. Am mers să văd ce faci și, cum nu erai acolo, m-am gândit că s-ar putea să fii aici. Dar nu m-am așteptat la asta. Mie mi se părea că știa exact ce să-mi spună. La naiba, Poppy! Ești mai deșteaptă de atât! Știi bine lucrurile pe care le riști și, la dracu', nu mă refer la regat aici! Faptul că înjura mi-a atras atenția. Mi-am ridicat privirea spre el, în timp ce pășea înainte apăsând, trăgându-mă după el. Dacă te-ar fi văzut cineva cu el, cea mai mică dintre temerile mele ar fi fost că vei pierde câteva zile de antrenament, a continuat, și mie mi s-a lăsat un gol în stomac. Iar Hawke e băiat inteligent! La naiba, n-ar fi trebuit niciodată să-și pună mâna pe...

-Nu s-a întâmplat nimic, Vikter.

-Prostii, Poppy! Arătai de parcă ai fi fost sărutată intens. Sper că doar asta a fost.

-Of, zeilor! am exclamat, cu obrajii aprinși.

-Nu mă minți!

- Ne înforțeam ca să mergem în camera mea...

Vikter s-a oprit, uitându-se în jos la mine cu ochii mari și sprâncenele ridicate.

- Nu-i ceea ce crezi tu! am insistat, și acela era adevărul. Te rog, lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat! am zis, încercând cu disperare să-mi dau seama cum aș fi putut drege lucrurile.

- Nu cred că vreau să știu.

L-am ignorat.

- După ce ai plecat să vorbești cu comandantul, mi-a părut rău pentru Tawny, care stătea după mine. Știam că, atât timp cât rămâneam acolo, ea avea să simtă că era de datoria ei să-mi stea alături. Așa că i-am spus că mă întorc la mine în cameră ca să aibă ocazia să se distreze și ea.

- Asta nu explică totuși cum ai ajuns aici, cu el.

- Acum treceam la asta, am zis, încercând să am răbdare. Hawke știa că nu vreau să mă întorc la mine în cameră și știa cât de mult iubeam grădinile. Așa că m-a dus afară ca să pot... ca să încerc să trec peste ceea ce s-a întâmplat aici cu Rylan. De aceea eram în grădină.

- Am impresia că sari peste multe lucruri.

În acel punct, știam că nu avea rost să mint, cel puțin nu în toate privințele.

- Ne-am plimbat prin jur, iar Hawke mi-a arătat locul lui preferat din grădină. Eu... i-am cerut să mă sărute.

Vikter și-a ferit privirea, strângând din dinți.

- Și ne-am sărutat. Bine? S-a întâmplat, dar asta a fost tot. S-a oprit înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Spuneam adevărul. Știu că nu ar fi trebuit să i-o cer...

- El n-ar fi trebuit să fie atât de dornic să te asculte.

-Nu asta contează.

-Ba *asta* contează, Poppy.

-Ba nu!

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui și mi-am strâns degetele în pumni, înainte să apuc ceva cu care să arunc în el.

-Nu despre el este vorba!

I-am citit uluirea pe chip.

M-am străduit să-mi cobor vocea.

-Este vorba despre toată prostia asta. Despre faptul că nu pot să fac nimic. Că nu am dreptul la nici măcar o noapte în care să fac ceva distractiv, în care să mă simt bine. Că nu pot experimenta nimic fără să mi se reamintească întruna ce sunt. Fără să mi se amintească de toate privilegiile pe care tu și Tawny le aveți, și toți ceilalți, dar eu, *nu*. Mi-a tremurat vocea. Simțeam o arsură în gât. Eu nu am *nimic*.

I s-a îmblânzit chipul.

-Poppy...

-Nu.

Am făcut un pas înapoi, cu ochii înlăcrimați.

-Tu nu înțelegi. Nu pot să-mi sărbătoresc zilele de naștere pentru că nu vor zeii. Nu mi se permite să merg la picnicuri sau la o cină cu ceilalți pentru că sunt Fecioara. Nu am dreptul să mă apăr singură pentru că ar fi nepotrivit. Nici măcar nu știu să călăresc. Aproape toate cărțile îmi sunt interzise. Nu pot să socializez sau să-mi fac prieteni pentru că singura mea menire este să servesc regatului ducându-mă la zei – un act pe care nimeni nu mi l-a explicat vreodată. Ce înseamnă, de fapt, asta? Respirând sacadat, am încercat să-mi țin emoțiile în frâu, dar nu am reușit. Ceva în mine se frânsese, se deschisese o ușă

și acum nu mai puteam să mă opresc. Nici măcar nu știu dacă mă așteaptă vreun viitor după Ascensiune. În mai puțin de un an, poate chiar mai devreme, e posibil să pierd orice șansă de a încerca tot ceea ce lumea ia de-a gata. Nu am o viață, Vikter. Nu am nimic.

-Poppy, a șoptit el.

-Mi-au luat totul - liberul-arbitru, drepturile, viitorul -, și trebuie să îndur oricum *lecțiile* ducelui! am scuipat cutremurată. Trebuie să stau și să îl las să mă lovească. Să îl las să mă privească și să mă atingă! Să facă tot ce el și lordul poftesc... Am tras aer în piept și am simțit că-mi iau foc plămânii. Mi-am ridicat mâinile și mi le-am înfipt în păr. Am tras, în timp ce Vikter își închidea ochii. Trebuie să stau și să îndur. Nu pot nici măcar să țip sau să plâng. Nu pot să fac nimic. Așa că îmi pare rău că faptul că am ales ceva ce mi-am dorit e o atât de mare dezamăgire pentru tine, pentru regat, pentru toată lumea și pentru zei. În ce stă onoarea de a fi Fecioara? De ce, mai exact, ar trebui să fiu mândră? Cine și-ar dori viața mea? Arată-mi-l, și voi schimba bucuroasă locul cu el. N-ar trebui să șocheze pe nimeni că vreau să fiu considerată nevrednică.

Din clipa în care acele cuvinte mi-au alunecat de pe buze, mi-am dus mâna la gură. Vikter a deschis larg ochii și, pentru o vreme, ne-am uitat unul la altul, cu adevărul între noi, ca o sabie cu două tăișuri.

-Poppy. Vikter și-a rotit privirea în jur și apoi a venit spre mine. E în ordine. Totul va fi bine.

M-am ferit într-o parte și mi-am strâns degetele în jurul gurii. Nu era în ordine. Nu avea să fie bine. Spusesem adevărul cu voce tare.

Cu inima bătându-mi tare în piept și stomacul ghem, am luat-o spre castel. Mi-am zis că avea să mi se facă rău.

-Vreau să mă întorc la mine în cameră, am șoptit, lăsându-mi mâinile în jos.

Vikter a dat să spună ceva.

-Te rog, Vreau doar să mă întorc în camera mea.

N-a mai adăugat nimic, slavă zeilor, dar m-a urmat îndeaproape. Nu puteam să mă concentrez decât asupra pașilor pe care îi făceam. Dacă nu făceam asta, ghemul de furie pe care îl simțeam în piept avea să explodeze. Eu aveam să explodez. Așa simțeam. Aveam să explodez într-o ploaie de flăcări și scântei. Nu îmi păsa de cum arătam când am pășit în hol și am trecut în lumină, nici de ceea ce credeau oamenii care mă vedeau și își dădeau seama că eram Fecioara. Tot trupul îmi vibra din nevoia de a...

S-a auzit un zgomot puternic care îmi amintea de cel făcut de un lemn despicat, și ne-am oprit. Ne-am întors spre Sala Mare chiar în clipa în care a răsunat un strigăt, urmat de țipete - țipete sfâșietoare, unul după altul. Mi s-a oprit inima în piept.

Cineva - o doamnă de onoare - a ieșit din Sala Mare cu spatele. Rochia roșie îi flutura în jurul picioarelor și avea mâinile la gură.

Vikter a luat-o spre intrare, dar s-a oprit. S-a întors spre mine, și am știut că voia să mă ducă înapoi la mine în cameră, însă țipetele continuau să se întetească, urmate de strigăte de panică și groază. A ieșit încă o domnișă. Apoi un servitor, care ducea o tavă goală. Omul s-a întors și a vomitat.

-Ce s-a întâmplat? am întrebat, însă nimeni nu mi-a răspuns.

Nimeni nu putea să mă audă din cauza *șipetelor*. Ochii mei măriți de groază i-au întâlnit pe ai lui Vikter.

- Tawny este înăuntru.

Falca lui încleștată îmi arăta că nu îi păsa. S-a îndreptat spre mine, însă am fost mai rapidă decât el, pentru că tot el mă învățase cum să iau viteză. I-am scăpat printre degete și am luat-o spre sală, cu blestemele lui răsunându-mi în urechi.

O mulțime de oameni au năvălit pe ușă afară, lovindu-mi umerii. Am văzut ca prin ceață fețe mascate venind din toate direcțiile. M-au împins într-o parte, am alunecat pe podeaua lustruită, dar am continuat să înaintezi. Tawny era înăuntru. Era singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce îmi croiam drum cu greu prin mulțimea panicată.

M-am oprit apoi, cu privirea la estradă, la ceea ce se afla în spatele estradei.

- O, zeilor! am șoptit.

Știam acum de unde venise sunetul acela. Una dintre bârnele de lemn care susținea steagurile grele se frânsese. Steagul Ritualului căzuse, adunat grămadă pe podeaua estradei, însă peretele era încă acoperit în roșu.

Am văzut de ce se frânsese bârna, ce atârna de cea care era încă la locul ei. Cu brațele întinse și pielea palidă acoperită în roșu, atât de mult roșu. Știam cine era. Știam de ce ducea stătea în mijlocul Sălii Mari, cu mâinile pe lângă corp, și de ce toți ceilalți erau șocați de groază.

Părul acela atât de blond încât părea aproape alb.

Era ducele.

Chiar și din locul în care mă aflam, putusem vedea ce avea trecut prin piept - prin inimă. L-aș fi recunoscut oriunde.

Era biciul cu care mă lovea.
Și, deasupra lui, scris cu roșu – cu sângele lui –, era
jurământul Celui Întunecat:
„Din sânge și cenușă...
Ne vom ridica.”

Capitolul douăzeci și șase

Ducele de Masadonia era mort.

Fusese asasinat.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, nici măcar după ce l-am simțit pe Vikter apropiindu-se de mine. A zis ceva, dar nu l-am auzit, pentru că îmi bubuia prea tare inima-n timpane.

Ducele fusese tras în țeapă, în același fel în care ar fi fost ucis un blestemat sau un Temut - cu lemn dintr-un copac care crescuse în Pădurea Sângerie, cu același bici pe care îl mângâiasse adesea cu drag înainte de a-l ridica asupra mea, lovindu-mă, uneori chiar spintecându-mi pielea.

M-am întrebat prosteste cum ar fi putut cineva să treacă biciul prin pieptul ducelui. Capetele nu erau ascuțite, ci rotunde și netede. Efortul și forța necesare... Ca să nu mai zic că ducele ar fi ripostat - dacă nu cumva fusese imobilizat înainte.

Doar un atlantian ar fi putut să facă asta.

Vikter mi-a atins brațul, și, încetîșor, mi-am luat ochii de la rămășițele ducelui.

-E mort, am zis. Chiar e mort.

Mi s-a ridicat din piept un chicot foarte nepotrivit cu situația. Mi-am astupat gura și mi-am întors spatele spre locul în care ducele atârna, tras în țeapă.

Nu credeam că era amuzant. Deloc. Nu îmi plăcea individul - ca să fiu sinceră, îl uram din toate puterile -, dar un atlantian intrase din nou în castelul Teerman, și asta era înspăimântător. Și de aceea situația nu era amuzantă.

Dar nu era nici tristă.

Zeilor, chiar nu eram vrednică, și eram probabil un om groaznic, dar am oftat blând, un sunet de... ușurare desprinzându-mi-se de pe buze. Se sfârșise cu *lecțiile*. Se sfârșise cu privirile lungi și cu atingerile. Nu aveam să mai sufăr din cauza lui. Se sfârșise cu rușinea aceea grea, slinoasă. Privirea mi-a alunecat spre ducesă, de care se apropia un Ascendent înalt și brunet. Se sfârșise cu Lord Mazeen.

Fără duce, acesta nu avea nici o putere asupra mea, și mi-a venit din nou să zâmbesc.

Am simțit mișcare venind din partea mea stângă și m-am întors, văzând-o pe Tawny cum își croia drum printr-un grup de Ascendenți, cavaleri și doamne de onoare. A alergat spre mine, cu ochii mari în spatele măștii. Buclele îi săltau pe obraji.

-Nu pot să cred ce văd! Mi-a apucat mâinile și a aruncat o privire spre estradă. Cutremurată, și-a întors repede privirea înapoi spre mine. Nu poate fi adevărat.

-Este adevărat.

M-am întors din nou spre estradă. Gardienii încercau să-l coboare pe duce, însă era ridicat prea sus pe perete.

-Au nevoie de o scară.

-Poftim? a șoptit Tawny.

-O scară. Nu vor ajunge altfel la el, am zis, arătând cu degetul. l-am simțit privirea ațintită asupra mea. Crezi că a fost acolo sus pe durata întregului Ritual? Tot timpul?

-Nici nu știu ce să cred. Tawny s-a întors, ca să fie cu spatele la estradă. Deloc.

-Măcar acum știm de ce nu și-a făcut apariția la Ritual, am zis.

-Poppy! a exclamat Tawny încetisor.

-Scuze!

Am privit-o pe ducesă întorcându-se spre lord. Buzele i se mișcau rapid.

-Ducesa nu pare prea răvășită, nu-i așa?

Vikter a intervenit:

-Cred că e momentul să te duc la tine în cameră.

Probabil avea dreptate, așa că am încuviințat din cap și, când să mă întorc...

Sticlă spartă! M-am răsucit spre locul din care venea sunetul și am văzut cioburi zburând prin aer. Era una dintre ferestrele dinspre grădină. Tawny mi-a strâns mai tare brațul. Încă o fereastră s-a spart, de data aceasta la stânga noastră, și, când ne-am întors, am văzut cum cădeau cioburile și îi răneau pe cei din grupul care se afla acolo - adunarea din care făcuse parte Tawny. Tipetele de groază au fost înlocuite cu urlete de durere, în timp ce bucățile de sticlă tăiau în carne. O fată s-a îndepărtat de grup pe brânci, ducându-și mâinile tremurânde spre fața însângerată. Avea numeroase tăieturi pe obraji și pe frunte. Era Loren. S-a împiedicat, urlând, în timp ce fata blondă din fața ei s-a întors încet spre ea.

Avea bucăți de sticlă infipte în ochi și un râuleț roșu de sânge îi aluneca pe obraji. S-a prăvălit la pământ ca o păpușă de hârtie.

-Dafina! a strigat Tawny, dându-mi drumul la braț și luând-o spre ea.

Mi-am revenit din șoc și m-am avântat spre Tawny. Am tras-o de braț chiar când unul dintre cavaleri a căzut în genunchi și apoi s-a prăvălit cu fața la pământ.

-Ce? Trebuie să merg la ea. Are nevoie de ajutor...

-Nu.

Am tras-o înapoi, în timp ce Loren încerca să-și ridice prietena, să o facă să se miște.

Încă o fereastră a explodat.

-Nu te poți apropia de ferestre. Îmi pare rău. Nu.

Lui Tawny i-au lucit ochii.

-Dar...

S-a auzit ceva vâjâind prin aer. A lovit un lord. Impactul l-a făcut să se învârtă pe loc, și Tawny a țipat. Îl nimerise o săgeată în *ochi*. Era un Ascendent, dar a căzut mort înainte să atingă podeaua. Sub el băltea acum sângele.

Ascendenții puteau să moară.

Capul și inima le erau la fel de vulnerabile ca ale unui muritor, iar cel care dăduse drumul săgeții știa asta.

Cu sabia scoasă din teacă, Vikter ne-a tras pe mine și pe Tawny în spatele lui. Ducesa, înconjurată de gardieri regali, a urlat:

-Scoate-o de aici! Acum! Scoate...

O săgeată l-a străpuns pe gardianul regal care stătea în fața ei. Sângele i-a gâlgâit din gât. S-a întins după săgeată, închizându-și și deschizându-și gura.

Zeilor...

M-am lovit de Tawny în timp ce Vikter ne mâna spre ieșire. Am înaintat și mi-am dus mâna la pumnalul...

Zbieretele care veneau din fața sălii ne-au oprit în loc pentru câteva clipe. Sunetele...

Durere.

Teroare.

Moarte.

Apoi, un val de oameni s-a năpustit în Sala Mare, Ascendenți și muritori, oameni de rând și nobili, toți alergau spre noi. Rochiile și tunicile erau de un roșu mai intens acum, iar fețele - fie cadaverice, fie pătate în stacojiu. Unii au căzut înainte să ajungă la trepte, cu săgeți și... cuțite înfipte în spate. Alții s-au prăvălit pe trepte în fuga lor disperată.

Riscam să fim călcați în picioare.

Nici măcar nu m-am mai întins după pumnal. Nu puteam să mă lupt cu ei. Nu ei erau dușmanul.

-Rahat! a mârâit Vikter, răsucindu-se spre mine.

Tawny rămăsese împietrită. I-am întâlnit privirea lui Vikter și am știut ce avea să se întâmple. Mi-a stat inima în piept.

-Protejați Fecioara! a strigat el.

Am prins-o pe Tawny de mâini și am tras-o spre mine, mi-am trecut brațele în jurul ei și am strâns-o cât de tare am putut. Vikter și-a trecut brațele în jurul meu. Gardienii s-au strâns în jurul nostru și, pentru că o țineam pe Tawny lipită de trupul meu, s-au văzut forțați să formeze baricada în jurul amândurora.

-Îmi este teamă, a șoptit Tawny, lipită de obrazul meu.

-Suntem în siguranță! am mințit.

Mi-am forțat ochii să rămână deschiși, deși voiam să îi închid. Inima mi se zbătea în piept. Pentru o clipă, m-am rugat la zei. M-am rugat ca Hawke să nu fie nicăieri prin preajmă. Să fi plecat în oraș ca să scape de tensiune.

- Țineți-vă...

Era ca și cum am fi fost loviți de pietre.

Trupurile se izbeau de gardieni din toate direcțiile, împingându-i în mine și în Tawny. Tecile săbiilor se înfișeau în coaste și făceau oasele să trosnească. Coatele izbeau în carne. Vazele se spărgeau. Oamenii se... *frângeau*. Presiunea mulțimii, a sutelor de persoane care fugiseră din Sala Mare și acum se reîntorceau, era prea mare...

Era de parcă un val uriaș izbise, spulberând gardian după gardian, până când am simțit strânsoarea lui Vikter slăbind. Și apoi a dispărut, și ceva - *cineva* - dur m-a lovit, s-a izbit de Tawny și de mine. Ea a fost smulsă din brațele mele, dusă cu puhoiul de oameni urlând, care fugeau din calea a ceea ce îi îngrozise.

Acela a fost ultimul meu gând înainte să simt că sala se întoarce cu susul în jos. Picioarele mi s-au ridicat de la pământ și am trăit o clipă de levitație. Am văzut zeii pictați de pe tavan și apoi chipuri lovite de teroare, și sânge, și spumă. Apoi, am căzut, alunecând și izbindu-mi genunchii de podeaua dură.

Am încercat să mă ridic, conștientă că nu puteam rămâne la pământ.

- Tawny! am țipat, căutând-o din priviri, dar nu vedeam în fața ochilor decât roșu... pretutindeni.

Am simțit un genunchi în coaste, și mi s-a tăiat răsuflarea. Un bocanc m-a lovit în spate și m-a izbit de podea. Durerea mi-a săgetat coloana. Am băjbăit orbește peste mâncarea vărsată, peste trandafiri striviți și peste... zeilor, o, zeilor! Peste trupuri moi și umede, încercând să mă ridic. M-a prins ceva de fustă, și am alunecat în față.

M-am lovit de Dafina. Pentru o clipă, timpul a părut să stea în loc. M-am uitat la frumosul ei ochi albastru, acum zgâriat. Masca aceea a ei, la fel de stridentă ca a lui Loren, era acum roșie, înecată în sânge. Mi-am întins mâna, vrând să șterg sângele de pe cristale...

Apoi, am văzut-o pe Loren, făcută ghem în spatele Dafinei, cu mâinile deasupra capului. M-am târât înainte și am apucat-o de braț. Și-a ridicat capul. Vie. Era vie.

- Ridică-te! am zis, trăgând de ea în timp ce încercam să mă ridic.

Dar ceva mă trăgea în jos. M-am uitat peste umăr și imediat mi-am dorit să nu o fi făcut. Era un cadavru. Am apucat de poalele rochiei și am rupt-o. M-am întors apoi spre Loren în timp ce un miros vag de sulf, usturător a ajuns până la mine. Mi s-a întors stomacul pe dos.

- Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te!

- Nu pot, a plâns ea. Nu pot. Nu pot...

Urlând, pentru că cineva se prăbușise peste mine, am apucat-o pe Loren de rochie, de braț, de păr - de tot ce-am putut - și am tras-o peste Dafina. Simțurile mi s-au deschis larg, și m-au inundat teroarea și durerea, de la ea, de pretutindeni. Dar am reușit să mă ridic și să o salt și pe Loren. Am văzut un stâlp și m-am îndreptat spre el.

- Vezi stâlpul ăla? am întrebat-o pe Loren. Putem sta acolo. Ne putem ține de el.

- Brațul meu! a oftat. Cred că este rupt.

- Îmi pare rău.

Am apucat-o de mijloc, în schimb.

- Trebuie să o iau pe Dafina! a zis ea. Trebuie să o iau. Nu ar trebui să fie lăsată așa. Trebuie să o iau cu mine.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce trăgeam de Loren spre stâlp. Nu puteam să mă gândesc la Dafina, și la acea

maskă, și la ochiul acela frumos al ei, singurul care îi mai rămăsese. Nu puteam să mă gândesc la trupurile peste care călcam. Nu puteam.

- Aproape am ajuns.

Cineva s-a izbit de noi, dar m-am ținut pe picioare - Loren s-a ținut de mine, și eram aproape. Câțiva pași și aveam să fim ferite din calea puhoiului. Aveam să...

Loren s-a smucit, și am simțit ceva umed și cald pe obrazul meu drept și pe gât. Loren și-a slăbit strânsoarea, iar eu am prins-o, dar greutatea ei m-a tras în jos.

- Ține-te bine! i-am spus. Aproape am ajuns...

Am privit în jos, m-am uitat spre ea, pentru că aluneca și nu mai puteam să o țin.

A căzut, și nu puteam crede ce vedeam în fața ochilor. Am refuzat să cred în timp ce eram îmbrâncită dintr-o parte în alta. Nu era cu putință ca în ceafa ei să fie înfiptă o săgeată, vibrând încă.

- Aproape am ajuns, am șoptit.

De afară s-a auzit un fluierat sfâșietor, urmat de încă unul și încă unul. Mi-am ridicat încet capul și am privit spre umbrele grădinii, unele mai adânci și mai întunecate decât altele. Se apropiau.

Doar ce fusesem acolo, afară, cu Hawke. Reușise să iasă la timp? Sau fusese doborât de...

Nu puteam să mă gândesc la asta. Plecase. Trebuia să fi plecat.

Cineva m-a apucat de braț și m-a răsucit.

- Intrarea laterală. Comandatul Jansen mi-a apărut în fața ochilor. Trebuie să ajungem la intrarea laterală acum, Fecioară.

Am clipit încet, amorțită.

- Vikter, Tawny. Trebuie să-i găsec...

- Ei nu contează acum. Trebuie să te scot de aici. La naiba!

M-am întors disperată, cercetând mulțimea de oameni, căutându-i pe cei dragi mie. Comandantul m-a apucat, dar brațul îmi era prea alunecos. Am scăpat din strânsoare și m-am avântat în masa de oameni.

- Tawny! am șipat, împingând un om în vârstă. Vikter! Tawny...

- Poppy!

Niște mâini m-au apucat de spate, și m-am întors. Tawny se agățase de mine. Nu mai avea masca și jumătățile din păr i se despletise.

- O, zeilor, Poppy!

Ținându-mă de ea, am privit peste umăr și am întâlnit privirea glacială a lui Lord Mazeen.

- Mă bucur să văd că ești încă în viață, a zis el.

Înainte să apuc să răspund, Vikter m-a tras cu forța, despărțindu-mă de Tawny.

- Ești rănită? a șipat, ștergându-mi sângele de pe chip.

Mi-am întredeschis buzele. Am văzut-o pe ducesă în spatele nostru, înconjurată de gardieni. În spatele lor ardea ducele.

Flăcările se înălțau. Îi cuprinseseră picioarele și se urcau spre trunchi, se împrăstiau pe brațe.

- Zeilor! a murmurat Tawny.

Am crezut că și ea vedea ce vedeam eu, dar apoi mi-am dat seama că ea era cu fața spre intrare. M-am întors.

Stăteau la uși și în dreptul ferestrelor sparte, cu zecile, îmbrăcați în ținuta ceremonială a Ritualului, cu fețele acoperite de măști argintii. *Vârcolaci*. Măștile lor fuseseră create să semene cu a vârcolacilor - urechi, boturi, colți ascuțiți și lungi. Cei de la intrare erau înarmați

cu pumnale și topoare. Cei de la ferestre trăseseră săgețile. Erau Descendenți; poate că printre ei se aflau și atlantieni mascați.

Atunci, m-a lovit.

Fuseseră printre noi întreaga seară. M-am gândit la Agnes și la ce-mi spusese, la cât de agitată păruse, la faptul că Vikter simțise că nu ne mărturisise chiar tot. Oare știuse și încercase să mă avertizeze? Nu și pe Ascendenții care muriseră însă. Nu pe Loren și pe Dafina, care nu făcuseră rău nimănui.

Mi-am strâns mâinile în pumni.

- Din sânge și cenușă! a strigat unul dintre ei.

- Ne vom ridica! a urlat altul.

- Din sânge și cenușă! au strigat mai mulți și au pornit în jos pe scări.

- Ne vom ridica!

Vikter m-a înșfăcat, iar eu am apucat-o pe Tawny de mână.

- Trebuie să ne mișcăm rapid.

Vikter a făcut semn din cap spre comandantul care acum se afla lângă lord.

Gardienii regali ne-au înconjurat pe noi și pe ducesă și au început să împingă mulțimea. Fiecare părticică din mine era scârbită. Ne-au condus printre oameni spre ușa deschisă, de unde lumea era împinsă înapoi. Noi ne salvam, iar ei erau lăsați prizonieri.

- Asta nu e drept, am zis. Și apoi am urlat pe deasupra strigătelor, în timp ce eram trasă pe ușă afară. Vor fi măcelăriți!

În fața mea, ducesa și-a întors capul, și ochii ei negri i-au întâlnit pe ai mei.

- Curtenii regali vor avea grijă de ei.

În mod normal, aş fi răs. Curtenii? Ascendenții care nu ridicaseră în viața lor un deget să aibă acum grijă de ei? Însă ducesa avea ceva în privire, acolo unde i-ar fi fost pupilele dacă aş fi putut să i le văd. Ochii ei erau ca niște tăciuni aprinși.

Am ieșit pe ușă și... și alții au intrat în Sala Mare. Nu erau gardieni. Erau Ascendenți, bărbați și femei, cu ochii strălucind de aceeași lumină stranie.

Alergând înainte, am privit peste umăr cum ultima dintre Ascendenți intră pe ușă, cu rochia ei roșie fluturând în urmă, ca o pelerină. Un gardian regal a închis ușa în spatele ei și apoi s-a lipit de aceasta, cu spadele încrucișate la piept.

În timp ce alergam pe hol, pe lângă noi treceau gardieni, printre statui. L-am privit pe fiecare în parte, sperând și temându-mă că ar putea fi Hawke. Toate chipurile pe care le vedeam îmi erau necunoscute.

Apoi țipetele din Sala Mare au amuțit.

Mi-am încetinit pașii. Tawny și-a întors și ea capul. Țipetele pur și simplu... încetaseră.

-Hai, Poppy! m-a grăbit Vikter.

Am pătruns în sala de bal. Un gardian a alergat spre noi, cu fața și cu brațul pătate de sânge.

-Sunt la intrarea din spate. La naiba, au înconjurat tot castelul! Singura cale de ieșire este *printre* ei.

-Nu, a decis ducesa. Așteptăm. Suntem în regulă în sala asta. A făcut un pas în față. Nu vor ajunge până la noi.

-Excelență..., a început Vikter.

-Nu.

Ducesa s-a întors spre el, cu același foc straniu pe care i-l văzusem mai devreme în priviri.

-Nu vor ajunge până la noi. Privirea i s-a îndreptat spre mine. Adu-mi-o pe Penellaphe!

Vikter a strâns din buze. Am făcut schimb de priviri între noi. A scuturat din cap. Am apucat-o pe Tawny de mână și am traversat sala spre unul dintre saloane. În mintea mea mă simțeam recunoscătoare că nu era acela în care fusese ucisă Malessa.

Pentru că aveam toate șansele să murim acolo.

Punnaul imi ardea practic la șold.

După ce ușa s-a închis în spatele nostru, i-am dat drumul lui Tawny și m-am uitat primprejuri. Există doar o fereastră, dar era prea mică, și nici măcar un copil n-ar fi putut să se strecoare prin ea.

Ducesa s-a lăsat pe o canapea, cu buzele strânse. Lord Mazeen s-a dus lângă ea, și am văzut că mai mulți gardieni regali rămâneau înăuntru, cu noi.

-Fată dragă, arăți de parcă ai fi gata să leșini de frică! i-a zis ducesa lui Tawny. Vom fi bine aici. Te asigur. Hail A mângâiat locul de lângă ea. Stai jos!

Tawny mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviințat din cap discret spre ea. A respirat ușurel și apoi s-a dus să se așeze lângă ducesă, care se întorsese spre lord.

-Bran, ce-ar fi să ne torni niște whisky?

În timp ce lordul se grăbea să îi împlinească ducesei dorința, eu m-am uitat spre Vikter și am șoptit:

-Ceea ce facem este teribil de prostesc.

Vikter a strâns din dinți.

-Dacă ajung până aici, vom fi ca mieii la tăiere.

Mi-am păstrat vocea joasă.

-Asta dacă nu ardem mai întâi de vii din cauza ducelui în flăcări.

Vikter s-a întors cu spatele la ducesă și a înclinat din cap.

-Ești înarmată?

-Da.

-Bun.

Și-a fixat privirea asupra ușii.

-Dacă vreunul ajunge până aici, nu ezita să te folosești de ceea ce te-am învățat.

Mi-am ridicat privirea spre el, întrebătoare.

-Nu-mi pasă cine te vede! a șoptit. Apără-te!

Am respirat încetșor și am încuviințat din cap, apoi în cameră nu s-au mai auzit decât clinchetele paharelor. După aceea, nimic. Gardienii au rămas atenți la ușă, iar eu am rămas lângă Vikter, verificând din când în când ce făcea Tawny. Stătea cu ochii ațintiți în gol, cu paharul de mult uitat în mână. De fiecare dată când îmi îndreptam privirea spre canapea, lordul se holba la mine.

Cât de necinstit era că el încă respira, în timp ce atâția alții nu.

Nu îmi păsa de cât de nevrednic era acest gând. Eram sinceră. Nu știu cât de mult timp a trecut până când gândurile mi-au zburat la Hawke. Teama îmi curgea prin sânge ca niște sloiuri de gheață. L-am atins ușor pe Vikter pe spate și am așteptat până s-a întors cu fața spre mine.

-Crezi că Hawke e bine? am șoptit.

-El e priceput la ucis! mi-a răspuns și și-a întors atenția înapoi asupra ușii. Sunt sigur că e bine.

Mulți dintre gardienii care căzuseră fuseseră pricepuți la ucis. Cei mai pricepuți bărbați din regat nu valorau nimic atunci când o săgeată lovea de nicăieri.

M-am forțat să respir încet, adânc. Ducele era mort. Se repeta istoria de la conacul Creasta de Aur. Dar Tawny era bine. La fel și Vikter. Iar Hawke trebuia să fi fost și el.

Acum... acum lucrurile nu aveau să se sfârșească la fel ca în noaptea în care veniseră Temuții, noaptea în care mama mea...

Ceva a bocănit în ușă, făcând-o pe Tawny să tresară. Și-a dus repede mâna la gură. Vikter și-a lipit degetul de buze. Eu mi-am ținut răsufierea. Ar fi putut să nu fie nimic serios. Nu aveam de ce să ne pripim. Da, eram ca mieii la tăiere, dar...

După următorul impact, ușa s-a zgâlțâit din balamale. Tawny s-a ridicat și ducesa la fel.

Gardienii au luat poziția de atac, cu săbiile scoase, blocând intrarea.

Lemnul a plesnit, și au sărit așchii pretutindeni, în timp ce muchia ascuțită a unui topor a trecut prin ușă.

-Ce spuneai, Excelență? a oftat lordul. Că nu vor ajunge până la noi?

-Taci! a șuierat ea. Suntem bine.

O bucată de lemn a căzut la pământ. Nu eram bine.

Vikter mi-a aruncat o privire peste umăr. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am dat drumul aerului pe care-l țineam în piept. M-am întors și mi-am ridicat piciorul pe unul dintre scaunele libere. Mi-am ridicat apoi poalele rochiei și...

-Acum, lucrurile sunt pe cale să devină interesante! a remarcat lordul.

I-am întâlnit privirea în timp ce-mi scoteam din teacă pumnalul. Mi-aș fi dorit să i-l înfig în inimă. Mi-a citit probabil gândul în privire, pentru că i-au fremătat nările.

- Penellaphe! a tresărit ducesa. Ce cauți cu un pumnal? Și sub fustă, nici mai mult, nici mai puțin! În tot acest timp?

Un chicot ascuțit, plin de panică, i-a scăpat lui Tawny printre degetele cu care își acoperea gura. A făcut ochii mari.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ducesa Teerman a scuturat din cap.

- Ce faci cu un cuțit, Penellaphe?

- Tot ce pot ca să nu mor! i-am spus.

A rămas cu gura căscată.

Știind că avea să-mi țină morală mai târziu - *dacă* avea să mai existe un *mai târziu* -, m-am întors spre ușă. Pe hol se lăsase liniștea. Nu se mai simțea nici o mișcare în spatele ușii spintecate. Unul dintre gardienii regali s-a aplecat, ca să tragă cu ochiul afară.

Și-a întors capul într-o parte.

- Rahat! a strigat, întorcându-se. Dați-vă înapoi!

Am sărit, și Vikter la fel, dar cei doi gardieni nu au fost suficient de rapizi. Ușa a sărit din balamale și i-a lovit, trântindu-l pe unul din ei la pământ, în timp ce celălalt a fost prins de berbece. Am auzit sunetul morbid al oaselor zdrobindu-se.

Vikter și-a rotit sabia, tăind prin carne și os. Berbecele a căzut la pământ, dimpreună cu un braț. Bărbatul a urlat și s-a tras înapoi, în timp ce sângele îi curgea șiroaie din membrul secționat. A căzut într-o parte, și apoi ceilalți s-au năpustit înăuntru, înghițindu-i pe Vikter și pe gardieni. Nu aveam timp să simt nici panică, nici teamă, pentru că unul dintre Descendenți pășea spre mine, legănându-și toporul. Nu aveam idee dacă veniseră să mă ia sau doar ca să verse sânge, însă, cu masca pe față

și la cum eram îmbrăcată, nu aveau de unde să știe că eram Fecioara.

Bărbatul din spatele măștii a chicotit.

-Drăguț pumnal.

Nu bănuia că știam cum să-l folosesc.

Și-a ridicat toporul, și mi s-a părut că o aud pe ducesă țipând. Poate că fusese Tawny. Nu știam sigur, dar sunetele lor s-au pierdut în fundal, iar eu am lăsat instinctul să mă ghideze.

Am așteptat până când toporul a sfichiuit aerul, apoi m-am aruncat spre bărbat, ținându-l sub braț. M-am învârtit în jurul lui exact atunci când se întorcea și i-am înfipt pumnalul în ceafă, exact în punctul în care loveam atunci când voiam să le curm suferința blestemaților.

A murit până să-și dea seama că eu îl ucisesem.

În vreme ce el s-a prăvălit înainte, am văzut-o pe ducesă holbându-se la mine, cu gura căscată.

-În spatele tău! a strigat Tawny.

M-am răsucit și m-am lăsat la pământ, în timp ce un nou topor spinteca aerul. Am lovit cu piciorul, dezechilibrându-l pe atacator. S-a prăvălit exact în clipa în care Vikter s-a întors, lovind cu spada. Am sărit în picioare chiar atunci când un Descendent se trăsesse aproape de Vikter, gata să-i înfigă un cuțit în spate.

Am strigat ca să-l avertizez, și Vikter a lovit cu cotul, nimerindu-l pe bărbat sub bărbie și rupându-i gâtul.

Un Descendent s-a grăbit spre mine, fluturându-și toporul. M-am tras spre stânga chiar în clipa în care ceva - ceva de sticlă - l-a izbit pe Descendent în masca de metal. Mi-am aruncat privirea peste umăr și am văzut-o pe Tawny fără pahar. Nu a rămas însă prea mult timp cu mâna goală. A apucat carafa, ținând-o ca pe o spadă.

Eu m-am aruncat asupra Descendentului și i-am înfipt pumnalul adânc în piept. S-a prăvălit, trăgându-mă cu el. Am aterizat deasupra lui cu un bufnet. Am încercat să mă ridic, dar am primit o gheată în mână. Am simțit o durere arzătoare, iar pumnalul mi-a zburat dintre degete.

Mă durea. Nu mai puteam să respir. Zeilor, cât ustura! M-am dat pe spate și am băjbăit pe podea, căutând. Mi-am ridicat privirea târându-mă înapoi, cu spatele. Am atins cu mâna mea dureroasă mânerul unui topor.

Deasupra mea, Descendentul își ridicase spada cu amândouă mâinile, gata să lovească. Mi-a sărit inima din piept.

- Ea este Fecioara! a șipat ducesa. Ea este Aleasa!

Ce naiba...?

Descendentul a ezitat.

Am strâns mânerul toporului și am lovit, sfâșiind aerul cu arma greoaie. Bărbatul a încercat să facă un pas înapoi, dar l-am nimerit în abdomen. Sângele a jâșnit, și el a urlat, scăpând din mâini spada ca să se apuce de mijloc, cu...

Îmi venea să vomit. I-am secerat gâtul cu toporul, grăbind ceea ce ar fi fost o moarte chinuitoare prin eviscerare.

Cu mâinile dureroase, mi-am încleștat degetele pe mânerul toporului. Unul dintre Descendenți ucisese un gardian și acum se îndrepta spre Tawny, cu sângele curgând de pe lama spadei. Am ridicat toporul deasupra capului și am făcut exact ce mă învățase Vikter. M-am asigurat că lama este perfect dreaptă când am azvârlit-o în față. A zburat prin aer și l-a lovit pe Descendent în spate. S-a aplecat, iar spada i-a căzut la podea.

- Zeilor! a murmurat Lord Mazeen, holbându-se la mine.

-Să-ți amintești de asta! I-am avertizat, aplecându-mă ca să ridic spada. Și de asta!

Cu arma ușoară, cu două tăișuri, i-am retezat beregata următorului Descendent.

Respirând greoi, m-am întors spre ușă ca să-l văd pe Vikter trecându-și sabia prin ultimul Descendent. Pe lângă el, mai rămăsese în picioare doar un gardian. Mi-am lăsat spada în jos, încercând să respir și am pășit peste... bucățile de trupuri.

-Aștia-s toți?

Vikter a aruncat o privire pe hol.

-Așa cred, dar n-ar trebui să rămânem aici.

Nu aș fi rămas nici moartă în acea cameră. Ducesa și lordul puteau să facă după cum poșteau. M-am întors spre Tawny.

-Cum? a întrebat autoritar ducesa, cu mâinile și hainele curate, în timp ce eu înotam în sânge și măruntaie. Cum e cu puțință așa ceva? a cerut să afle, cu ochii la mizeria de pe jos. Cum?

-Eu am antrenat-o, a răspuns Vikter, provocându-mi un șoc. Nu am fost niciodată mai bucuros că am făcut-o decât sunt în clipa asta.

-Cred că ea nu are nevoie de nici un gardian regal! a comentat sec lordul. Și-a încreșit nasul și și-a scuturat ceva de pe tunică. Dar cât de deplasat pentru o Fecioară.

Eram gata-gata să-i arăt eu cât de *deplasată* puteam fi.

Vikter mi-a atins brațul, atrăgându-mi atenția spre el. „Mai încolo”, a mimat.

-Vino! I-a aruncat o privire lui Tawny. Nu suntem în siguranță.

-Serios? a șoptit Tawny, care încă ținea în mână carafa. N-aș fi zis.

Vikter și-a mutat privirea asupra mea și, chiar dacă obrajii îi erau mai degrabă roșii decât aurii, mi-a zâmbit.

- Mă faci mândru.

Mai devreme, în grădină, voisem să azvârl cu ceva în el, dar acum îmi doream să-l îmbrățișez. Am pășit spre el chiar în clipa în care Tawny a țipat.

Timpul a încetinit. Cu toate acestea, nu era destul timp cât să pot opri ce se întâmpla.

Vikter s-a răsucit cu fața spre ușă, privind spre locul de unde se ridicase un Descendent rănit, cu spada în mână. Arma a vâjâit prin aer, lama ei lucind de sânge.

-Nu! am urlat, dar era prea târziu.

Spada își atinsese ținta.

Trupul lui Vikter a tremurat, spatele lui încovoindu-se în timp ce sabia îi sfâșia pieptul, chiar deasupra inimii. A privit în jos, cu trăsăturile distorsionate de uluire. M-am holbat și eu, fără să fiu în stare să înțeleg ce vedeam.

Descendentul și-a smuls spada. Mie mi-a alunecat arma din mână, în timp ce încercam să-l prind pe Vikter. Nu avea cum să cadă. Nu avea cum să ajungă la pământ. S-a clătinat, cu brațele mele înfășurate în jurul lui, închizându-și și deschizându-și gura.

I s-au înmuiat picioarele și s-a împiedicat. A căzut. N-am să știu cum am ajuns lângă el, cu amândouă mâinile lipite de rana din piept. Am ridicat privirea și am încercat să strig după ajutor.

Fără nici un avertisment, capul Descendentului a zburat în direcția opusă corpului său, și l-am văzut pe Hawke, cu ochii lui ca de chihlimbar încins, cu obraji pătăți de sânge... și de funingine. În spatele lui se aflau

mai mulți gardieni. Și-a rotit privirea prin cameră și ne-a descoperit. I-am citit expresia de pe chip, din ochii auri, în timp ce-și cobora spada pătată de sânge.

-Nu! am exclamat.

Hawke a închis ochii.

-Nu. Nu. Nu.

Mă ustura gâtul. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui Vikter. Sângele năvălea în palmele mele, mi se scurgea pe brațe.

-Nu. Zeilor, nu! Vă rog. Ești bine. Te rog...

-Îmi pare rău, a hârâit Vikter și și-a pus mâna deasupra mâinii mele.

-Ce? am oftat. Nu poate să îți pară rău. Vei fi bine. Hawke! Mi-am ridicat capul. Trebuie să-l ajuți.

Hawke a ingenuncheat la căpătâiul lui Vikter și și-a lăsat mâna pe umărul lui.

-Poppy, a spus el încetșor.

-Ajută-l! i-am cerut.

Dar Hawke nu a spus nimic, nu a făcut nimic.

-Te rog! Du-te și adu pe cineva! Fă ceva!

Vikter mi-a strâns mâna mai tare, iar, atunci când mi-am coborât privirea, am văzut durerea întipărindu-i-se pe chip. I-am simțit durerea prin darul meu. Fusesem atât de șocată, de uluită, încât nici nu mă gândisem să îl folosesc. Am încercat să-i alin durerea, dar nu mă puteam concentra, nu puteam găsi gânduri fericite, amintiri calde. Nu puteam face nimic.

-Nu. Nu.

Am închis ochii. Aveam darul pe care îl aveam dintr-un motiv. Puteam să îl ajut. Puteam să-i iau durerea, iar asta l-ar fi ajutat să se calmeze până când veneau ajutoarele...

-Poppy, a horcăit el. Uită-te la mine!

Am deschis ochii și m-am cutremurat în fața a ceea ce am văzut. Sângele îi păta colțurile buzelor mult prea pale.

- Îmi pare rău pentru că... nu... te-am protejat.

I-am văzut chipul încețoșându-i-se, printre lacrimi. Sângele nu mai curgea atât de puternic din rană.

- M-ai protejat. Mă vei proteja în continuare.

- Nu... nu am făcut-o.

Privirea i s-a scurs peste umărul meu, spre locul în care se afla Lord Mazeen.

- Te-am dezamăgit... ca om. Iartă-mă!

- Nu am pentru ce să te iert! am plâns. Nu ai făcut nimic rău.

Ochii lui aproape stinși s-au fixat asupra mea.

- Te rog!

- Te iert. M-am lăsat în față și mi-am rezemat fruntea de a lui. Te iert. Da. Te iert.

Vikter a tremurat.

- Te rog, nu! am șoptit. Te rog nu mă părăsi. Te rog. Nu pot... Nu mă descurc fără tine. Te rog.

I-a alunecat mâna din mâna mea.

Am încercat să inspir, dar nu mai puteam trage aer. Mi-am ridicat capul și mi-am coborât privirea spre el. I-am cercetat cu disperare chipul. Avea ochii deschiși, buzele depărtate, dar nu mă mai vedea. Nu avea să mai vadă nimic, niciodată.

- Vikter? M-am lipit de pieptul lui, încercând să-i simt bătăile inimii; o bătaie doar. Doar atât voiam. O bătaie doar. „Vă rog.” Vikter?

Cineva mi-a șoptit moale numele. Era Hawke. Și-a așezat mâna deasupra mâinii mele. M-am uitat la el și am scuturat din cap.

- Nu.

- Îmi pare rău, a spus el blând și mi-a ridicat mâna. Îmi pare atât de rău.

- Nu, am repetat, respirând acum sacadat. *Nu!*

- Cred că Fecioara noastră a depășit anumite limite cu gardienii ei regali. Nu cred că lecțiile pe care le-a primit au fost prea eficiente.

Un val de gheață s-a revărsat asupra mea, alunecând din vârful capului în jos, pe spate. Hawke și-a ridicat privirea spre lord. Și-a mișcat buzele și a spus probabil ceva, însă cuvintele s-au risipit, pur și simplu, fără să le aud. Nu puteam să-l aud pe Hawke din cauza zăăitului din urechi, din cauza furiei care îmi mocnea în sânge.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

M-am pus în mișcare. Mâna mea a atins metalul. M-am ridicat din sânge și m-am răsucit. L-am văzut pe Lord Mazeen stând acolo, fără un fir deranjat de pe cap.

S-a uitat la mine.

Iartă-mă!

A rânjit.

Te-am dezamăgit.

- Nu voi uita *asta* prea curând, a zis el, arătând spre Vikter.

Iartă-mă!

Sunetul care a izbucnit din adâncul pieptului meu era un vulcan de furie și durere care a tăiat atât de adânc, încât ceva a fost sfâșiat pentru totdeauna înlăuntrul meu.

Am acționat rapid, exact așa cum mă învățase Vikter. Am învățat spada. Lord Mazeen nu fusese pregătit pentru atac, dar s-a mișcat la fel de repede cum ar fi făcut-o orice Ascendent, întinzându-și mâna, de parcă ar fi avut de gând să-mi apuce brațul. Nu mă îndoiam că el crezuse că avea să o poată face. Avea rânjetul încă pe buze, dar furia mea era mai rapidă, mai puternică, mortală.

Furia mea era putere pură, și nici măcar zeii nu ar fi putut să-i scape, cu atât mai puțin un Ascendent.

Am tăiat prin carne, prin mușchi și apoi prin os. Brațul i-a căzut la podea, inutil, cum inutil era el cu totul. Valul de satisfacție pe care l-am simțit auzind cum chelălăie, ca un animal rănit, a fost divin. S-a holbat la sângele care-i țâșnea ca un gheizer din ciotul de deasupra umărului. Ochii negri i s-au dilatat. Am auzit șipete și urlete, atâtea strigăte, dar nu m-am oprit. Mi-am coborât sabia asupra încheieturii de la mâna stângă, secționând mâna care mă ținuse lipită de biroul ducelui, smulgându-mi și ultima urmă de decență pe care o mai aveam, în timp ce ducele îmi lovea spatele cu biciul.

Te-am dezamăgit.

Lordul s-a prăvălit pe spate, peste un scaun, cu gura contorsionată, un sunet diferit părăsindu-i pieptul, unul care semăna cu urletul vântului, atunci când venea ceața. Am învățat spada într-un arc larg. Spada - arma lui Vikter - și-a găsit ținta.

Iartă-mă!

I-am retezat capul de pe umeri lui Lord Mazeen.

Trupul i-a alunecat la podea, iar eu mi-am ridicat din nou sabia și am abătut-o asupra lui, hăcuindu-i umărul, pieptul. Și nu m-am oprit. Nu aveam să mă opresc până

când nu rămâneau decât bucățele din el. Nu m-am oprit nici măcar atunci când eu însămi am devenit doar urlet și țipete.

Am simțit un braț apucându-mă din spate, trăgându-mă în timp ce spada îmi era smulsă din mâini. Am simțit mirosul de pădure și am știut cine mă ținea, am știut cine m-a tras de deasupra a ce mai rămăsese din lord. Dar m-am luptat cu ghearele, m-am zbatut să fiu eliberată. Însă strânsoarea era de neclintit.

-Oprește-te! a spus Hawke, lipindu-și obrazul de al meu. Zeilor, oprește-te! Oprește-te!

Am lovit cu piciorul și l-am nimerit în gambă, apoi în coapsă. M-am lăsat pe spate și l-am făcut să-și piardă echilibrul.

Iartă-mă!

Hawke și-a încrucișat brațele în jurul meu, m-a ridicat, apoi mi-a dat drumul în așa fel încât să-mi prindă picioarele sub mine.

-Oprește-te, te rog, Poppy...

Te-am dezamăgit.

Țipetele erau atât de ascuțite, încât îmi zgâriau timpanul, creierii, pielea. Vag, într-o parte încă funcțională a minții mele, știam că cea care țipa așa eram eu, dar nu reușeam să mă opresc.

Îndărătul ochilor a explodat o lumină puternică, iar uitarea s-a coborât asupra mea.

Nu am mai simțit nimic.

Capitolul douăzeci și șapte

Pe jumătate rezemată de pervaz, m-am uitat pe fereastră la torțele de dincolo de Metereze. Aveam ochii grei și mă usturau din cauza lacrimilor care nu voiau să cadă.

Mi-aș fi dorit să pot plânge, însă mă simțeam ca și cum vena care mă conecta la emoțiile mele fusese retezată. Asta nu însemna că moartea lui Vikter nu mă durea. Zeilor, mă ardea și mă ustura ori de câte ori mă gândeam fie și doar la numele lui, însă asta era cam tot ce simțisem în săptămâna care se scursesese de la moartea lui. O sfâșiere dureroasă în piept. Nu tristețe. Nu spaimă. Doar durere și furie... atât de multă furie.

Poate pentru că nu mersesem la ceremonia lui. Nu mersesem la nici una dintre ceremonii. Și fuseseră atât de mulți morți, încât se țineau câte zece odată – sau cel puțin așa auzisem de la Tawny.

Nu fusese alegerea mea să nu merg. Dormisem. Dormisem mult în ultima săptămână. Zile întregi se scurseseră ca prin ceață, jumătate adormită, jumătate amorțită din cauza medicamentelor. Nici măcar nu-mi aminteam

cum mă ajutase Tawny să spăl sângele și măruntaiele de pe mine sau cum ajunsese în pat. Știam că vorbise cu mine, dar nu-mi aminteam nimic din ce îmi spusese. Aveam sentimentul straniu că nu fusesem singură cât timp dormisem. Simțisem parcă atingerea unor palme aspre pe obraji, degete alunecându-mi prin păr. Mi-l aminteam vag pe Hawke vorbind cu mine, șoptindu-mi în camera când însorită, când acoperită de umbre. Chiar și acum, puteam să-i simt atingerea pe față, prin păr. Era singurul lucru care mă legase de viață cât timp fusesem adormită.

Am închis ochii și mi-am strâns pleoapele până când senzațiile fantomatice au dispărut, apoi i-am deschis din nou.

Abia după patru zile de la atacul din timpul Ritualului am aflat că Hawke se folosise de un soi de punct energetic din ceafă și mă lăsase inconștientă. Când m-am trezit în camera mea, mai târziu, nu-mi puteam folosi vocea. Urletele... îmi sfâșiaseră gâtul. Lângă mine îi descoperisem pe Hawke, pe Tawny, pe ducesă și un vraci.

Mi se dăduse un praf pentru dormit și, pentru prima oară în viață, îl și luasem. Și aș fi continuat probabil să-l iau, dacă Hawke nu l-ar fi ascuns, cu patru zile în urmă. Atunci am aflat că atacul de la Ritual nu fusese singurul din acea noapte. Descendenții dăduseră foc mai multor case opulente de pe Strada Radiantă, unde se strânseseră mai mulți gardieni de pe Metereze și de la castel. Acolo mersese și Hawke după ce părăsise grădina și de aceea apăruse plin de funingine.

Focurile fuseseră o mișcare inteligentă din partea Descendenților. Trebuia să recunosc asta. Gardienii fiind distrași, putuseră să se pună în mișcare la adăpostul

noptii și doborâseră paznicii din fața castelului înainte ca aceștia să își dea seama că erau atacați. Declanșaseră măcelul înainte ca gardienii care merseseră pe Strada Radiantă să poată fi chemați.

Nimeni nu putea ști cu precizie ce mesaj trimitea atacul din timpul Ritualului, nici dacă mă căutaseră sau nu pe mine. Nici un Descendent nu putuse fi prins în viață, iar cei care scăpaseră se ascuseseră din nou în umbre.

Ascendenții făcuseră ceea ce ducesa spusese că aveau să facă. Ajutaseră, însă ajutorul lor venise prea târziu. Cei mai mulți dintre cei rămași în acea încăpere muriseră. Doar câțiva supraviețuiseră, majoritatea atât de traumatizați, încât nici nu-și puteau aminti ce se întâmplase.

Mai bine de o sută de persoane muriseră.

Zeilor, preferam să dorm decât să fiu trează.

Cel puțin, atunci când dormeam, nu mă gândeam la ducele arzând acolo unde fusese tras în țeapă. Nu mă gândeam la ochiul albastru al Dafinei sau la cum Loren încercase să se întoarcă după prietena ei, doar pentru a fi doborâtă. Nu-mi mai aminteam cum mă simțisem atunci când călcasem pe morți și pe muribunzi, fără să pot face nimic pentru ei. Măștile de vârcolaci nu-mi bântuiau somnul. Nici zâmbetul lui Vikter, nici faptul că îmi spusese că era mândru de mine. Adormită, nu mă gândeam la ultimele lui cuvinte, care fuseseră rugămintea de a fi iertat pentru că nu mă protejase. Și nu-mi mai aminteam cum darul meu mă dezamăgise atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Îmi doream să nu fi spus niciodată ce spuseseam în acea grădină.

Îmi doream... să nu fi mers la Ritual sau să nu fi mers la salcie. Dacă aș fi stat la mine în cameră, acolo unde îmi era locul, nu am fi fost prinși în mijlocul asaltului. Atacul tot ar fi avut loc, oamenii tot ar fi murit, dar poate că Vikter ar mai fi fost cu mine.

Cu toate acestea, o voce mică dinlăuntru meu îmi șoptea că din clipa în care ar fi aflat ce se întâmpla, Vikter ar fi ieșit la atac oricum, iar eu l-aș fi urmat. Moartea venise după el, și aceeași voce îmi șoptea că moartea ar fi găsit o cale.

În zilele pe care mi le petrecusem amorțită nu mă putusem concentra asupra a ceea ce îi făcusem lui Lord Mazeen și asupra felului în care asta mă făcea să mă simt.

Sau să *nu* mă simt.

Nu aveam nici o urmă de regret. Mi-am înfipt unghiile în palmă. Aș fi făcut-o din nou. Zeilor, îmi doream s-o pot face din nou, și asta mă tulbura.

Cât fusesem inconștientă, nu mă gândisem la nimic, nu-mi păsase de nimic.

Însă acum eram trează și nu mai aveam decât gândurile mele, durerea și furia.

Voiam să-l găsesc pe fiecare Descendent în parte și să-i fac ce-i făcusem lordului.

Încercasem asta, în cea de-a doua noapte, după ce mă treziseam. Îmi pusesem pelerina și masca și apucasem spada pe care Vikter mi-o dăduse cu mai mulți ani înainte de pumnalul care se pierduse în haosul din noaptea Ritualului. Plănuiam să-i fac o vizită lui Agnes.

Știuse. Nimeni și nimic nu-mi putea schimba părerea. Știuse, iar încercările ei de a mă avertiza fuseseră anemice. Sângele vărsat în acea noapte îi păta mâinile – sângele

lui Vikter îi păta mâinile. Mentorul și prietenul meu, care îi băuse cana de cacao și o alinase. Ea ar fi putut opri ceea ce se petrecuse.

Hawke mă prinsese din urmă la jumătatea crângului și mă târâse înapoi la castel. Când am ajuns, cuțărul cu arme fuse scos din camera mea, iar intrarea servitorilor - blocată.

Așa că stăteam. Și așteptam.

În fiecare seară, de când mă trezeam, așteptam ca ducesa să mă cheme. Ca să fiu pedepsită. Pentru că făcusem ceva atât de rău, încât tot ce se petrecuse înainte pălea.

Ucisesem un Ascendent.

Fecioară sau nu, eram sigură că așa ceva se pedepsea. Urma să fiu găsită nevrednică.

Un ciocănit mi-a atras atenția, și mi-am luat privirea de la fereastră. Ușa s-a deschis, iar înăuntru a pășit Hawke. A închis ușa după el. Era îmbrăcat cu uniforma de gardian, tot în negru, cu excepția mantiei albe a Gărzii Regale.

Nimeni nu îl înlocuise încă pe Vikter. Nu știam de ce. Poate că, după ce văzuse de ce eram în stare, ducesa își dăduse seama că nu aveam nevoie de atât de multă protecție. Însă îmi era destul de greu să mă apăr singură fără armele mele. Poate că era din cauză că pierdusem deja trei gardieni într-un an. Sau pentru că atât de mulți muriseră în timpul atacului și nu mai aveau oameni.

M-am încordat, ochi în ochi cu Hawke.

Lucrurile fuseseră ciudate între noi.

Nu eram sigură dacă din cauza a ceea ce se întâmplase în grădină și apoi cu Vikter sau a ceea ce făcusem în salon, după moartea lui Vikter. Se putea să fi fost vorba despre

toate acestea. Era tăcut în preajma mea, și nu aveam idee ce simțea sau la ce se gândea. Darul îmi era ascuns după un zid atât de gros, încât nu putea suferi nici măcar o fisură.

Hawke stătea în dreptul ușii fără să spună nimic. Cu brațele încrucișate, se holba la mine. Făcuse asta de o mie de ori de când mă trezisem. Poate pentru că, atunci când încerca să-mi vorbească, eu doar mă holbam la el.

Și probabil și de aceea lucrurile erau ciudate între noi. Am mijit ochii. Tăcerea se prelungea.

-Ce?

-Nimic.

-Atunci, de ce ești aici? am întrebat.

-Am nevoie de un motiv?

-Da.

-Nu am.

-Mă verifici ca să te asiguri că n-am găsit o cale de ieșire din această cameră? l-am provocat.

-Știu că nu ai cum să ieși din camera aceasta, Prințeso.

-Nu-mi spune așa! am răbufnit.

-Voi încerca să țin cont de faptul că progresăm.

M-am încruntat.

-Progresăm cu ce?

-Cu tine, mi-a răspuns el. Nu ești prea drăguță, dar cel puțin vorbești. Asta înseamnă progres.

-Nu sunt rea! m-am răstit. Pur și simplu, nu-mi place să mi se spună așa.

-Aha, a murmurat el.

-În fine.

Mi-am luat ochii de la el, simțindu-mă... Nu știam cum mă simțeam. M-am foit, incomodată de ceva ce nu avea nimic de-a face cu piatra dură de sub tălpile mele.

Nu eram supărată pe Hawke. Eram doar nervoasă din cauza a... tot.

-Înțeleg, a zis el încetșor.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se trăsesese mai aproape, fără să-l aud. Acum, era la doar câțiva pași de mine.

-Oare?

Am ridicat din sprâncene.

-Înțelegi?

Hawke s-a uitat intens la mine pentru o vreme, și am simțit ceva diferit de furie și de durere. Rușinea m-a ars ca o otravă. Bineînțeles că Hawke știa, cel puțin într-o oarecare măsură. Oricum, probabil mai bine decât cei mai mulți oameni.

-Îmi pare rău.

-Pentru ce? Nu mai era urmă de asprime în tonul lui. Ți-am mai spus asta atunci, după ce s-a petrecut totul, dar nu cred că m-ai auzit.

M-am gândit la senzația aceea vagă pe care o avusesem, cum că ar fi stat la căpătâiul meu.

-Ar fi trebuit să ți-o repet mai devreme. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Vikter a fost un om bun. În ciuda ultimului nostru schimb de cuvinte, l-am respectat și îmi pare rău că nu am putut să fac nimic.

M-am încordat ca un arc.

-Hawke...

-Nu știu dacă fiind acolo - așa cum ar fi trebuit să fiu - aș fi putut schimba în vreun fel lucrurile, a continuat el, dar îmi pare rău că nu am fost. Că nu am putut face nimic atunci când am ajuns. Îmi pare rău...

-Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze. M-am ridicat de pe pervaz, cu încheieturile amorțite, pentru că stătusem

nemișcată atât de mult timp. Nu te învinovățesc pentru ce s-a întâmplat. Nu sunt supărată pe tine.

- Știu. S-a uitat peste creștetul meu, pe fereastră, spre Metereze. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că îmi doresc să fi putut face ceva pentru a împiedica ce s-a întâmplat.

- Sunt o mulțime de lucruri pe care și eu mi-aș fi dorit să le fi făcut altfel, am recunoscut, privindu-mi mâinile. Dacă m-aș fi dus la mine în cameră...

- Dacă te-ai fi dus la tine în cameră, toate astea s-ar fi întâmplat oricum. Nu lua vina asupra ta. Într-o clipă, i-am simțit degetele sub bărbie. Mi-a ridicat privirea spre el. Nu ești de vină pentru ce s-a întâmplat, Poppy. Nu ai nici o vină. Dacă e s-o luăm așa, eu... Și-a tăiat vorba cu un blestem murmurat. Nu lua asupra ta vina altora. Înțelegi?

Înțelegeam, însă asta nu schimba cu nimic lucrurile, așa că am zis:

- Zece.

S-a încruntat.

- Poftim?

- De zece ori mi-ai spus Poppy.

I s-a ridicat un colț al gurii, și i-a apărut o urmă de gropiță în obraz.

- Îmi place să îți spun așa, dar mai mult îmi place să îți spun Prințeso.

- Sunt șocată!

Și-a plecat capul.

- E în ordine, știi asta?

- Ce anume?

- Să simți tot ceea ce simți! a zis el. Și tot ce nu simți.

Mi s-a tăiat răsufierea, și nu doar din cauza durerii. Era vorba despre ceva mai aerat, ceva mai cald. Faptul

că știa toate lucrurile acestea dovedea că fusese și el, cumva, în situația în care mă aflam eu. Nu știu dacă eu m-am mișcat sau el, însă dintr-odată brațele mele erau strânse în jurul lui, iar el mă ținea tot atât de strâns. Aveam obrazul lipit de pieptul lui, chiar sub inimă, iar atunci când și-a lăsat bărbia pe creștetul meu, am răsuflat ușurată. Îmbrățișarea aceea tandră nu avea să repare lumea. Durerea și furia rămâneau acolo. Însă Hawke era atât de cald, iar îmbrățișarea lui era... zeilor, îmi dădea speranță, era ca o promisiune că ceea ce simțeam atunci nu era permanent.

Am stat așa o vreme, apoi Hawke s-a tras și mi-a dat la o parte șuvițele de păr de pe față, iar eu am tresărit, recunoscând mișcarea familiară.

- Am venit cu un scop totuși. Ducesa vrea să stea de vorbă cu tine.

Am clipit. Așadar, sosise timpul.

- Și îmi spui abia acum?

- M-am gândit că ceea ce aveam să ne spunem unul altuia era mult mai important.

- Nu cred că ducesa ar fi de acord cu asta. Expresia de pe chipul lui îmi spunea că nu prea îi păsa. E timpul să aflu cum voi fi pedepsită pentru... pentru ceea ce i-am făcut lordului, nu-i așa?

Hawke s-a încruntat.

- Dacă m-aș fi gândit că ai putea fi pedepsită, nu te-aș mai fi dus la ea.

Am tresărit, surprinsă, dovadă că și aceasta era încă o emoție pe care o puteam simți.

- Unde m-ai fi dus?

- Undeva departe de locul acesta, a zis el, iar eu l-am crezut.

Ar fi făcut ceea ce nimeni altcineva nu ar fi făcut... nici măcar Vikter.

- Ești chemată pentru că au sosit vești din capitală.

Mi s-a părut ciudat când Tawny a venit să mă ajute să-mi pun vâlul, straniu să îl port după tot ce se întâmplase și încă și mai bizar să văd castelul la fel cum era înainte de atac. Totul era la fel, cu excepția Sălii Mari. Aceasta fusese închisă, din câte puteam să-mi dau seama. O privire rapidă aruncată spre salonul în care murise Vikter mi-a arătat că ușa fusese înlocuită.

Asta era tot ce voiam să știu.

Ducesa era îmbrăcată în alb, la fel ca mine, dar, în vreme ce eu purtam straietele Fecioarei, ea purta culoarea doliului. Stătea la fostul birou al ducelui și cerceta o bucată de hârtie. Nu era biroul care se afla în salonul privat al ducelui. Dacă ne-am fi întâlnit în acea încăpere, nu știam de ce aș fi fost în stare.

Încă nu-mi venea să cred cum fusese ucis ducele. Desigur, era doar o coincidență că biciul fusese arma crimei, însă, chiar și așa, cumva mă rodea.

După ce ușa s-a închis în urma noastră, ducesa și-a ridicat privirea. Arăta... diferit. Nu pentru că purta alb sau pentru că avea părul strâns bine la spate într-un coc simplu. Era altceva, nu-mi puteam da bine seama ce. În încăpere mai erau două persoane: comandantul și un gardian regal.

I-a alunecat privirea asupra mea, și m-am întrebat dacă își putea da seama că îmi lăsasem părul despletit pe sub vâl.

-Sper că ești bine. A făcut o pauză. Sau, cel puțin, mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

-Sunt bine.

Nu mi se părea nici că mint, dar nici că spun adevărul.

-Bun. Te rog, ia loc!

A arătat spre bancă, iar eu am făcut ce mi-a cerut.

Tawny s-a așezat lângă mine, dar Hawke a rămas la stânga mea, în picioare. M-am străduit să nu mă gândesc că locul lui Vikter era alături de noi.

-S-au întâmplat multe cât timp tu... te-ai odihnit, a spus ducesa. Regina și regele au fost înștiințați despre evenimentele recente.

A bătut cu degetul ei lung în foaie.

Mesajul fusese trimis probabil printr-un porumbel călător în capitală, dar la noi un mesaj regal nu putea ajunge decât adus de un hăitaș. Călărise probabil zi și noapte și schimbase mai mulți cai. De obicei, aveai nevoie de mai multe săptămâni ca să străbați această distanță.

-După tentativa de răpire și atacul de la Ritual, consideră că nu mai ești în siguranță aici, a anunțat ducesa. Te-au chemat înapoi în Carsodonia.

Știam că asta avea să urmeze. Încă de la încercarea de răpire, mă împăcasem cu ideea că era foarte probabil ca regina să mă cheme în capitală și știam că asta putea însemna că urma să am Ascensiunea mai devreme. Poate că de aceea nu eram surprinsă, deși asta nu explica lipsa panicii și a fricii.

Nu simțeam decât... resemnare. Poate și o urmă de ușurare, pentru că acel castel era ultimul loc în care îmi doream să fiu și nu mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla atunci când aș fi ajuns în capitală. Nici măcar

nu mă gândeam că urma să îl revăd pe Ian. Mai simțeam însă ceva: confuzie.

-Îmi pare rău, mi-am dat drumul la gură. Cum de nu sunt pedepsită?

Hawke s-a întors spre mine, și, deși nu l-am privit, am știut că avea probabil pe chip aceeași expresie pe care ar fi avut-o Vikter.

Ducesa a rămas tăcută pentru o bună bucată de timp, apoi a spus:

-Presupun că te referi la Lord Mazeen.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Am încuviințat din cap.

Ducesa și-a lăsat capul într-o parte.

-Crezi că ar trebui să fii pedepsită?

Am dat să răspund așa cum aș fi făcut-o cu două săptămâni înainte de atac, pe vremea când încercam din răsuputeri să fiu ce începeam să cred că nu fusesem niciodată merită să fiu.

-Nu cred că pot să răspund la această întrebare.

-De ce nu?

Curiozitatea i se citea pe chip.

-Pentru că... există o istorie în spate. M-am mulțumit să spun asta, conștientă de faptul că Tawny se foise ca să-și lipească piciorul de al meu. Am respirat adânc. Știu că *ar trebui* să fiu pedepsită.

-Ar trebuii a aprobat ea. Lordul a fost un Ascendent, unul dintre cei dintâi.

Hawke radia tensiune. L-am simțit cum se trage aproape inobservabil spre mine.

-L-ai tăiat în bucățele așa cum ar tăia un măcelar o bucată de carne, a continuat.

Ar fi trebuit să simt groază sau dezgust - orice altceva, dar nu valul de mulțumire care mă cuprinsese.

- Dar sunt sigură că ai avut motivele tale.

Am rămas cu gura căscată.

Ducesa s-a aplecat și a apucat o pană.

- Îl știam pe Bran de mulți, foarte mulți ani și sunt puține lucruri legate de... personalitatea lui pe care să nu le cunosc. Am sperat că avea să fie mai înțelept, având în vedere ce ești. Se pare că m-am înșelat.

M-am aplecat spre ea.

- Tu ai...?

- În locul tău, n-aș pune această întrebare! m-a întrerupt, cu ochii ațintiți asupra mea. Nu ți-ar plăcea răspunsul meu, nici nu l-ai înțelege. Nici nu m-aș aștepta să înțelegi. Ia asta ca pe o lecție valoroasă de viață, Penellaphe. Unele adevăruri nu fac decât să ruineze ceea ce nu spulberă. Adevărul nu eliberează întotdeauna. Doar un prost care a fost hrănit cu lingurița cu minciuni întreaga viață crede asta.

Respirând greoi, am închis gura și m-am lăsat pe spate. Știa. Știuse dintotdeauna ce făceau lordul și ducele. Poate nu ce făceau cu exactitate, dar știuse. Mi-am înfipt degetele în poalele rochiei.

- Tu ești Fecioara. De aceea nu vei fi pedepsită. Fii recunoscătoare și nu mai pomeni despre asta. I s-a zbătut un mușchi sub ochi. Și fă-ți o favoare. Nu-ți mai pierde nici o clipă gândindu-te la ei. Eu știu că n-o voi face.

Am privit-o uluită. Degetele încleștate pe toc i s-au des-tins încet. Dacă ducele mă trata așa cum o făcuse, de ce aș fi presupus că se purta diferit cu soția lui? Până la urmă, nu-i văzusem niciodată purtându-se tandru unul cu celălalt, și asta depășea natura inerent rece a Ascendenților.

Nu-i văzusem niciodată atingându-se. Faptul că erai Ascendent nu însemna că nu puteai fi abuzat.

Mi-am coborât privirea și am încuviințat din cap.

- Când... când trebuie să plec spre capitală?

- Măine-dimineață! a răspuns ea. Vei pleca la răsăritul soarelui.

Capitolul douăzeci și opt

-Nu o las pe Tawny aici, i-am declarat lui Hawke. În nici un caz.

-Nu vine cu noi. Ochiul de chihlimbar îi aruncau scântei. Îmi pare rău, dar nu.

Nu trecuseră mai mult de treizeci de minute de când ne întorseserăm în camera mea, după ce părăsisem biroul ducesei. Aveam și public. Tawny era și ea de față. La fel și comandantul, însă mie mi se părea că ei nu se aflau nici măcar în aceeași clădire.

Eu și Hawke ne certam deja de zece minute.

-Bine că nu ești tu cel care decide! am punctat, întorcându-mă spre comandant. Am nevoie de...

-Îmi pare rău, Fecioară, dar eu nu voi merge cu voi. Comandantul Jansen a făcut un pas în față. Va fi vorba de un grup mic, iar Hawke este gardianul tău personal. El preia comanda.

-Cum e cu putință ca el să preia comanda? aproape am șipat. Nici măcar nu mi-a fost gardian prea mult timp.

-Dar el este gardianul tău regal.

Adevărul acelor cuvinte amenința să răscolească amintiri dureroase, așa că m-am răsucit spre Hawke și am făcut singurul lucru complet imatur la care mă puteam gândi. Mi-am vărsat năduful asupra lui.

- Tu chiar te aștepti să o las aici? Unde Descendenții ucid oameni în stânga și în dreapta?

- Tu te aștepti să o scot în afara Meterezelor?

Tawny a pășit în față.

- Dacă imi permiteți...

- Da! am exclamat. Mă scoți pe mine în afara Meterezelor!

- Exact. Și doar o mână de gardieni pot să te escorteze. Cu toji se vor concentra ca tu să fii în siguranță. Nu ea.

- Eu pot...

- Știu că poți să te aperi singură. Toată lumea care se află în această încăpere știe asta, crede-mă, dar acum ieșim, Prințeso. Ieșim în afara Meterezelor. Știi drumul pe care va trebui să-l urmăm? Va trebui să trecem prin Ținuturile Pustii și prin Pădurea Sângerie.

Am simțit un gol în stomac.

- Știu.

- Și vom trece și prin zone în care trăiesc mulți Descendenți. Nu va fi un voiaj de plăcere, și n-am de gând să-ți risc siguranța! a încheiat, uitându-se urât la mine.

Dus era acel Hawke care mă ținuse în brațe cu atâta tandrețe cu doar câteva ore în urmă. În locul lui era...

În locul lui era un gardian regal de care Vikter ar fi fost mândru. Gândul nu m-a durut. În acea clipă, Hawke nu imi era prieten și nici... ce o mai fi fost el pentru mine. Era un gardian regal a cărui datorie era să mă țină în viață și să mă ducă în siguranță la regină și la rege.

Și-a plecat bărbia, cu ochii ațintiți la ai mei.

- Dacă am lua-o pe Tawny cu noi, ar fi ca și cum am folosi-o ca momeală pentru Temuți.

Am căscat gura la el.

- Acesta a fost, poate, cel mai absurd lucru pe care l-ai spus vreodată.

- Nu mai absurd decât faptul că tu stai aici și te cerți cu mine! mi-a întors-o el.

Mi-am ridicat mâinile revoltată.

- Asta sună ca și cum tu ai avea o problemă, nu eu!

A strâns din dinți, cu ochii așintiți în jos, asupra mea, apoi a râs scurt și s-a întors spre Tawny.

- Știu că vrei să-i fii alături. Înțeleg asta, însă nu vom avea o caravană obișnuită. Nu vom avea zeci de gardieni și nu vom sta la cele mai frumoase hanuri. Ne vom mișca repede, și este foarte posibil ca incidentul de la Ritual să se repete.

M-am întors și eu spre Tawny, dar, înainte să apuc să vorbesc, ea a spus:

- Știu. Înțeleg. A trecut în fața noastră. Apreciez că vrei să vin cu tine, Poppy, dar nu pot.

Dacă m-ai fi atins cu un fulg în acea clipă, aș fi căzut la pământ.

- Tu... nu vrei să vii?

Fusese atât de entuziasmată că avea să vadă capitala.

Dar dacă eu părăseam castelul însemna că devenea liberă să facă ce voia, cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Mi-am lipit strâns buzele.

- Vreau. Foarte mult. S-a oprit în fața mea și mi-a strâns mâinile. Și sper că mă crezi, însă ideea de a ieși astfel mă inspăimântă.

Eu... voiam să o cred.

Și-a dus mâinile noastre împreunate la piept.

-Și ceea ce a spus Hawke este adevărat. Atât de mulți gardieni au... nu mai sunt. Iar cei care merg cu voi nu se vor putea concentra asupra mea. Eu nu știu să mă lupt. Nu ca tine. Eu nu aș putea să fac ce ai făcut tu.

Ce făcusem? Se referea la faptul că mă apărasem sau... la ceea ce îi făcusem lordului?

-Nu pot să merg, a șoptit.

Am închis ochii și am tras aer în piept. Avea dreptate. La fel și Hawke. Ar fi fost iresponsabil și ilogic ca Tawny să meargă cu noi. Era adevărat că îmi era teamă să o las într-un oraș aflat sub amenințare, dar și că... mă temeam să las în urmă tot ceea ce-mi era familiar.

Se întâmplaseră atât de multe lucruri. Suferisem atâtea pierderi. Nici nu mai aveam puterea să mă gândesc la faptul că Ascensiunea putea să fie mutată mai devreme sau că zeii m-ar fi putut găsi nevrednică. Totul era în mișcare, totul se schimba, iar Tawny era... era ultima legătură cu trecutul.

Dacă nu aveam s-o mai văd vreodată?

Am respirat tremurat. Nu puteam să gândesc așa. Nu puteam să o las pe Tawny să creadă asta. Am deschis ochii.

-Ai dreptate.

I-au apărut lacrimi în ochi.

-Urăsc faptul că am dreptate.

-Slavă cerului că se află o persoană rațională în această cameră! a mormăit Hawke.

M-am uitat urât la el.

-Nu te-a întrebat nimeni nimic pe tine.

Comandantul Jansen a fluierat ușor în barbă.

-S-a făcut, atunci, Prințeso! A rânjit văzându-mă cum îi dau drumul lui Tawny la mână și mă îndrept spre el.

A luat-o spre ușă, dar apoi s-a oprit. Și, chiar dacă nu m-ai întrebat, trebuie să adaug ceva. Fă-ți un bagaj mic! Și nici nu te deranja să iei afurisitul de vâl. Nu vei avea nevoie de el.

Cu ochii închiși și cu bărbia ridicată spre soarele de la răsărit, m-am desfătat cu aerul rece al dimineții care îmi săruta obrajii și fruntea. Eram afară, lângă pereții negri ai Meterezelor. Poate era un lucru neînsemnat, dar trecuseră ani buni de când soarele și vântul îmi atinseseră întreaga față. Pielea îmi vibra plăcut și nici măcar motivul care se afla în spatele acestui moment frumos nu reușea să strice nimic.

Vălul ar fi fost o țintă prea evidentă pe durata călătoriei noastre prin Carsodonia. Cel mai bun mod de a evita pe Descendenți și pe Cel Întunecat era să ne asigurăm că nimeni dintre cei cu care interacționăm nu aveau să bănuiască cine eram. De aceea grupul nostru se strânsese în preajma Meterezelor, iar eu purtam o pelerină simplă, maro, și un pulover gros pe dedesubt, dimpreună cu singura mea pereche de pantaloni și singurele mele ghete. Nu știam ce aveau să zică oamenii văzându-mă, însă în mod sigur nu s-ar fi gândit la Fecioară.

De aceea îmi și luasem rămas-bun de la Tawny la mine în cameră. Cei câțiva servitori care mișunau prin castel ar fi putut să o recunoască pe Tawny și să își dea seama cine eram, iar Hawke nu ignora faptul că încă ar fi putut exista Descendenți printre cei care serveau la curte.

Și din această cauză mi-a fost și mai greu să-mi iau rămas-bun de la ea. Ar fi putut să se întâmple orice până când urma să mi se alăture în capitală, iar eu nu aveam să știu nimic până când cineva mi-ar fi spus. Neajutorarea îmi făcuse stomacul ghem. Nu puteam face nimic în această privință. Puteam doar să sper că urma să o revăd. Puteam să am încredere că aveam să o revăd.

Dar nu aveam de gând să mă rog.

Zei nu-mi răspuseseră niciodată la rugăciuni.

Și nu mi se părea corect să le mai cer ceva când eu... eu nu mai puteam să neg ceea ce bănuise Vikter.

Îmi doream să fiu găsită nevrednică.

Am oftat, concentrându-mă asupra senzației pe care mi-o dădea adierea vântului care îmi ridica șuvițele de păr de pe frunte și tâmpile.

Ducesa nu venise să își ia rămas-bun.

Nu eram surprinsă. Și nici nu mă mai durea. Nu eram nici măcar dezamăgită și nu eram sigură dacă acesta era un lucru bun sau rău.

- Arăți relaxată.

Am deschis ochii când i-am auzit vocea lui Hawke și, când m-am întors spre el și l-am văzut, aproape că mi-am dorit să nu-i fi deschis.

Hawke, care venise cu un cal negru, nu mai era îmbrăcat ca un gardian. Purta pantaloni de un maro-închis, care-i scoteau în evidență picioarele lungi și puternice. Avea o tunică groasă cu mâneci lungi, potrivită pentru vremea rece, și o pelerină tivită cu blană. În lumina soarelui, părul lui avea culoarea penelor de corb.

Reușea cumva să arate și mai fermecător îmbrăcat ca un om de rând.

Și se uita la mine, cu o sprânceană ridicată, în timp ce eu... ei bine, eu căscam gura la el.

Mi s-au aprins obrajii.

- E plăcut.

- Ca aerul să-ți atingă chipul? m-a întrebat, bănuind ce voiam să spun.

Am încuviințat din cap.

- Îmi inchipui!

Privirea i-a alunecat peste trăsăturile mele.

- Prefer, cu siguranță, această versiune a ta.

Mi-am mușcat buza și mi-am întins mâna ca să mângâi calul.

- E frumos. Are un nume?

- Mi s-a spus că Setti.

Am zâmbit.

- Poartă numele calului lui Theon?

Setti și-a plecat capul, cerșind și alte mângâieri.

- Și are o sarcină importantă de dus!

- Asta așa este! a răspuns Hawke. Presupun că nu știi să călărești.

Am clătinat din cap.

- Nu am mai urcat pe un cal de când... Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Zeilor, de acum trei ani. Eu și Tawny ne-am strecurat la grajduri și am reușit să ne suim pe unul înainte să ne prindă Vikter. Zâmbetul mi-a pălit, iar eu mi-am lăsat mâna în jos și am făcut un pas înapoi. Așa că nu, nu știu să călăresc.

- Asta va fi interesant! Hawke a făcut o pauză. Și o adevărată tortură, de vreme ce vei călări alături de mine.

Am tresărit și mi-am îndreptat privirea spre el.

- Și de ce e asta interesant? Și o tortură?

Un zâmbet cu jumătate de gură. Gropița și-a făcut apariția.

- În afară de faptul că îmi va permite să te supraveghez foarte îndeaproape? Folosește-ți imaginația, Prințeso!

Imaginație aveam din plin.

- Asta-i nepotrivit, i-am spus.

- Este?

Și-a plecat capul.

- Aici, afară, nu mai ești Fecioara. Ești Poppy, fără vâl și fără alte poveri.

I-am întâlnit privirea și, datorită valului de ușurare și nerăbdare pe care l-am simțit, am știut că, sub lespedea de durere și furie, trăiau și alte emoții.

- Și cum rămâne cu momentul în care voi ajunge în capitală? Atunci, voi redeveni Fecioara.

- Dar asta nu se va întâmpla nici azi, nici mâine! a zis el, întorcându-se spre sacii prinși de șaua calului. Ți-am adus ceva.

Am așteptat, întrebându-mă ce ar putea să fie, de vreme ce eu nu avusesem voie să-mi împachetez decât lenjerie și două tunici tricotate.

Hawke a deschis unul dintre săculeții de piele și a scos dinăuntru ceva învelit într-o cârpă, pe care a despăturit-o în timp ce se întorcea spre mine.

Înima mi s-a oprit în piept și apoi a început să bată mai tare când am văzut ce ținea în mână și am recunoscut mânerul de culoarea fildeșului și lama neagră-rubinie.

- Pumnalul meu! Am simțit că mă înec. Credeam... credeam că l-am pierdut.

- L-am găsit mai târziu în acea noapte. Nu am vrut să ți-l dau atunci pentru că mă temeam că aveai să îl folosești

și să încerci să fugi, dar vei avea nevoie de el în această călătorie.

Faptul că se asigura că urma să fiu echipată în cazul în care avea să fie nevoie să mă apăr singură însemna foarte mult pentru mine. Dar ideea că găsisese pumnalul și că îl păstrase bine pentru mine...

-Nu știu ce să spun. Am tușit, rămasă fără suflu, în timp ce el mi-l întindea. În clipa în care degetele mele s-au strâns în jurul mânerului, am putut să respir din nou. Vikter mi l-a dat atunci când am împlinit 16 ani. Este preferatul meu.

-Este o armă frumoasă.

Nodul pe care îl aveam în gât s-a dus. Nu am reușit decât să încuviințez din cap și am pus pumnalul în teacă, apoi l-am prins la coapsa dreaptă. Mi-a luat ceva până am putut din nou să vorbesc.

-Mulțumesc!

Hawke nu mi-a răspuns. Atunci când mi-am ridicat privirea, am văzut că se apropia de noi un mic grup. Doi bărbați necunoscuți călare și încă șase în urma lor se îndreptau spre noi.

I-am recunoscut imediat pe doi dintre gardieni. Jucasem cărți cu ei la Perla Roșie. Phillips și, parcă, Airrick. Dacă mă recunoscuseră, nu au trădat acest lucru atunci când m-au salutat, inclinând scurt din cap, fără să mă privească în ochi.

Am devenit foarte conștientă de cicatricile mele, dar am rezistat pornirii de a le atinge sau de a mă întoarce, ca să le ascund.

Eram surprinsă să-i văd pe bărbați, știind că nu erau hăițași, dar am presupus că nu avuseseră pe cine să trimită.

Mă bucuram să-l văd pe Phillips. El era unul dintre cei care dăduseră piept cu Temuții de nenumărate ori și supraviețuise.

- Au ajuns însoțitorii, a murmurat Hawke, apoi a început să facă prezentările cu voce tare. A turuit numele, pe care nu le-am recunoscut neapărat, în afară de ale celor doi, dar, la sfârșit, unul dintre ele mi-a răscolit amintirile. El este Kieran. A venit din capitală odată cu mine și cunoaște drumul pe care trebuie să-l urmăm.

Era gardianul care bătuse la ușă în noaptea de la Perla Roșie. Era un fel de reuniune, mi-am zis, văzându-i în sfârșit chipul. Părea să fie cam de aceeași vârstă cu Hawke. Avea părul tuns scurt și ochii într-o nuanță rară de albastru pal, care îmi amintea de un cer iernatic, în contrast cu pielea sa bej, caldă, care mă trimitea cu gândul la Tawny.

- O plăcere să te cunoaștem! a zis Kieran, în timp ce se urca pe calul lui.

- Asemenea! am murmurat.

Observasem că avea același accent ca Hawke, pe care încă nu puteam să-l identific cu precizie.

Kieran și-a îndreptat privirea spre Hawke. Trăsăturile chipului său erau ascuțite și mai mult decât plăcute privirii.

- Trebuie să ne punem în mișcare dacă vrem să traversăm câmpiile până la lăsarea nopții.

Hawke s-a întors spre mine.

- Ești gata?

Am aruncat o privire spre vest, spre centrul Masadoniei. Castelul Teerman se înălța deasupra Cartierului de Jos și a Citadelei, o clădire masivă din piatră și sticlă, un loc

de care se legau multe amintiri frumoase și coșmaruri. Acolo, undeva, se aflau Tawny și ducesa, care lua în stăpânire conducerea orașului. Undeva, acolo, prezentul meu devenise trecut. M-am întors spre Metereze. Și acolo, undeva, mă aștepta viitorul.

Capitolul douăzeci și nouă

După câteva ore de mers prin Ținuturile Pustii, nu mai trebuia să fac apel la imaginație ca să știu ce voise să spună Hawke atunci când zisese că aveam să călăresc alături de el.

Între trupurile noastre era extrem de puțin spațiu. La început, după ce porțile grele ale Meterezelor se închiseră în spatele nostru și ne luaserăm torțele, lucrurile nu fuseseră chiar așa. Conștientă că bărbații care călătoreau cu noi știau cine sunt, am stat dreaptă și am încercat cu disperare să ignor brațul cu care Hawke mă ținea de talie, însă ritmul era dur. Nu mergeam la galop, dar, pentru că nu eram obișnuită să călăresc, poziția aceea țeapănă a devenit rapid deranjantă și dureroasă. Fiecare oră care trecea mă aducea mai aproape de Hawke, până când am sfârșit cu spatele lipit de pieptul lui și cu șoldurile încadrate de coapsele lui. Gluga de la pelerină mi-a alunecat la un moment dat, și am lăsat-o căzută, în parte pentru că-mi doream să simt vântul pe față. Și în parte pentru că puteam să simt respirația caldă a lui Hawke pe obraji de fiecare dată când se apleca să-mi vorbească.

Avusesem dreptate. Pentru o Fecioară, era cu totul inacceptabil. Or, cel puțin felul în care mă simțeam în brațele lui era nepotrivit pentru o Fecioară.

Dar, după o vreme, m-am relaxat și am început să mă bucur de senzațiile pe care le trăiam, știind că, atunci când aveam să ajungem la destinație, toate acestea aveau să ia sfârșit, indiferent de cât de priceput se credea Hawke la escapade.

Lucrurile aveau să fie diferite în capitală.

Am privit ținutul pustiu. Mai demult, acolo fuseseră ferme și hanuri la care oamenii se puteau opri ca să se odihnească. Dar acum, nu se mai vedeau decât iarbă cât puteai cuprinde cu privirea, copaci frânți și răsuciți și buruieni înalte care se cățărau peste ruine de case și taverna.

De fiecare dată când treceam pe lângă vreuna, eram convinsă că era bântuită.

Temuții distruseseră câmpiile, pătând cu sânge pământurile care fuseseră fertile cândva, măcelărindu-i pe toți cei care încercaseră să se stabilească în afara Meterezelor.

Și atât de aproape de Pădurea Sângerie.

Mi-am ținut ochii ațintiți spre orizont, ca să văd primele frânturi de pădure, și m-am străduit să nu mă gândesc că soarele cobora și nici la locul în care aveam să fim la lăsarea nopții.

Hawke s-a mișcat și, cumva, și-a strecurat brațul pe sub pelerina mea. Mi-am simțit buzele arse. Calul încetinise. Palma lui Hawke era lipită de șoldul meu și, deși puloverul de lână și materialul pantalonilor stăteau între pielea mea și a lui, greutatea acelei mâini era ca de foc.

- Ești bine? m-a întrebat el.

Respirația lui mi-a mângâiat obrazul.

-Nu prea pot să-mi simt picioarele! am recunoscut.

A chicotit.

-Te vei obișnui în câteva zile.

-Grozav! am zis și am tras adânc aer în piept.

I-am simțit mâna mișcându-i-se pe deasupra șoldului meu și am strâns mai tare de șa.

-Ești sigură că ai mâncat suficient?

Ronțăisem brânzeturi și alune pe drum, și, chiar dacă de obicei aș fi servit un prânz copios până la acea oră, nu eram prea sigură cum aș fi putut mânca zdruncinată de cal. Am încuviințat din cap, observând că Kieran și Phillips, care erau în față, încetiniseră și ei. Vorbiseră între ei tot drumul, însă, cum erau prea departe, nu auzisem nici un cuvânt.

-Ne oprim? am întrebat.

-Nu.

M-am încruntat.

-Atunci de ce încetini?

-E vorba despre drum...

Airrick, care era la stânga noastră, s-a oprit, iar eu am zâmbit. Știam că era cât pe ce să-mi spună *Fecioară*. Lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori în ultimele ore, până când Hawke îl amenințase că urma să-l arunce jos de pe cal dacă avea să îmi mai spună așa o singură dată. Din fericire, de data asta se oprise la timp.

-Drumul nu mai este drept de acum încolo, este traversat și de un izvor, și este greu de văzut din cauza buruienilor uriașe.

-Și asta nu e tot! a adăugat Hawke, încă mângâindu-mă pe deasupra puloverului.

-Nu?

- Îl vezi pe Luddie? Hawke se referea la unul dintre hăitașii care călăreau la dreapta noastră. Nu spusese prea multe de când plecasem. E atent la guzgani.

M-am crispat. Guzganii nu erau niște rozătoare obișnuite. Se zvonea că sunt mari cât un porc mistreț și că sunt niște animale cu adevărat coșmarești.

- Credeam că au dispărut.

- Sunt singurul lucru pe care Temușii nu vor să-l mănânce.

Și asta era grăitor. M-am cutremurat.

- Câți crezi că sunt?

- Nu știu.

Hawke mi-a strâns mai tare talia și mi-a lăsat impresia că, de fapt, știa.

M-am întors spre Airrick.

El și-a ferit privirea.

- Știi câți sunt, Airrick?

- A, păi, știu că înainte erau mai mulți! a zis el, aruncându-i o privire neliniștită lui Hawke. Și-a întors imediat ochii la drum. Nu erau o problemă pe vremuri, știi? Sau cel puțin asta mi-a spus bunicul când eram băiat. El a trăit în aceste ținuturi. A fost unul dintre cei din urmă.

- Serios?

Airrick a încuviințat din cap.

- Cultiva porumb și roșii, fasole și cartofi. I-a apărut o urmă de zâmbet pe buze. Îmi spunea că guzganii erau doar un mic necaz.

- Nu-mi pot închipui că niște șobolani care cântăresc câteva zeci de kilograme ar putea fi doar un mic necaz.

- Păi, trăiau prin gunoaie și le era lor mai teamă de oameni decât oamenilor de ei, a explicat Airrick.

Eram convinsă că eu aș fi fost oricum speriată, fie că lasau oamenii în pace, fie că nu.

-Dar, cum toată lumea s-a mutat, și-au pierdut...

-Sursa de hrană? am încheiat eu.

Airrick a încuviințat din cap, cu ochii spre linia orizontului.

-Acum, consideră mâncare orice le iese în cale.

-Inclusiv pe noi.

Speram din suflet că Luddie avea o vedere perfectă și un al șaselea simț când venea vorba despre guzgani.

-Mi-ai stârnit curiozitatea, a comentat Hawke în timp ce Setti o lua înainte.

-Spui asta adesea.

-E ceva legat de tine.

Mi-am permis să zâmbesc, pentru că nimeni nu se uita la noi și pentru că îmi doream să o fac.

-Acum, cu ce și-am mai stârnit curiozitatea?

-Cu ce *nu*? Nu îți este frică de Descendenți sau de Temuți, dar tremuri ca o pisicuță speriată doar când auzi de guzgani.

-Temuții și Descendenții nu țopăie în patru labe și nu au blană.

-Ei bine, guzganii nu țopăie! mi-a dat el replica. Aleargă, la fel de repede ca un câine de vânătoare cu ochii pe pradă.

M-a trecut încă un fior.

-Nu mă ajuți deloc.

Hawke a râs.

-Știi ce mi-ar plăcea la nebunie acum?

-Să nu mai discutăm despre șobolani gigantici care mănâncă oameni?

Hawke m-a strâns mai tare, și am simțit un gol în piept.

- În afară de asta.

Am pufnit.

- Te rog să bagi mâna în sacul din stânga ta. Ai grijă însă! Ține-te de hățuri!

- N-o să cad.

M-am ținut însă și m-am întins după sac.

- Aha.

L-am ignorat și am băgat mâna înăuntru. Am dat de ceva moale, din piele. M-am încruntat și am apucat obiectul respectiv, după care l-am tras afară. În clipa în care am văzut coperta roșie, am tresărit și am aruncat jurnalul înapoi în sac.

- O, zeilor!

M-am îndreptat, cu ochii cât cepele.

Hawke a izbucnit în râs. Kieran, care era în față, și-a întors capul spre noi. Putea oare să vadă cât de roșie eram?

- Nu-mi vine să cred!

M-am răsucit și, pentru o clipă, m-am pierdut din cauza gropiței din obrazul lui drept. Cea din obrazul stâng începea și ea să se arate. Dar apoi mi-am adus aminte ce se afla în sac.

- Cum de-ai găsit cartea asta?

- Cum am găsit jurnalul picant al domniței Willa Colyns? Am eu metodele mele.

- Care?

Ultima oară când îl văzusem era ascuns sub perna mea, și, după câte se întâmplaseră, nici nu-mi trecuse prin minte că cineva ar fi putut să-l găsească și să-și pună întrebări în privința lui. O mulțime de întrebări.

- N-am să-ți spun niciodată!

I-am tras un ghiont, iar el a replicat:

- Atât de violentă!

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu-mi citești din el?

- Nu. În nici un caz.

- Poate că îți voi citi eu mai târziu.

Asta era și mai rău.

- Nu-i nevoie.

- Ești sigură?

- Absolut.

I-am simțit răsul delicat pe gât.

- Până unde ai ajuns, Prințeso?

Am strâns din buze și apoi am oftat.

- Aproape l-am terminat.

- Va trebui să-mi povestești tot ce se întâmplă.

Asta era puțin probabil. Nu-mi venea să cred că, nu doar că găsisese afurisita aceea de carte, dar o mai și luase cu noi. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut lua, el pusese mâna pe acel jurnal.

Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce se întâmpla, am simțit colțurile buzelor ridicându-mi-se. Am zâmbit și apoi am izbucnit în râs. Atunci când i-am simțit din nou brațul strângându-mi mijlocul, m-am relaxat și m-am sprijinit de el.

Hawke... îmi stârnea curiozitatea.

Apoi am mărit ritmul. Mi se părea că ne întreceam cu luna. Și nu trebuia să privesc în față ca să știu că pierdeam cursa.

Apoi, am văzut-o.

Sângele mi-a înghețat în vene la prima urmă de roșu. Curând, s-a ridicat în fața ochilor noștri. O mare de stacojiu, care se întindea cât vedeai cu ochii.

Ajunsesem la Pădurea Sângerie.

Caii ne purtau înainte, deși instinctul îmi spunea că nu era bine. Nu-mi puteam lua ochii de la pădure, chiar dacă știam că era genul de priveliște care avea să-mi bântuie visele mulți, mulți ani după aceea. Nu o văzusem nicio dată de aproape, pentru că venisem în Masadonia pe un alt drum, care ar fi adăugat câteva zile călătoriei noastre. Ceea ce aveam în fața ochilor era o masă diformă de roșu și o nuanță mai închisă, care îmi amintea de sângele uscat. Am simțit că, sub copitele cailor, drumul devenise mai pietros. S-a auzit ceva trosnind. O ramură? Am dat să mă uit în jos...

-Nu! mi-a ordonat Hawke. Nu te uita!

N-am putut să mă abțin.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Pământul era acoperit cu oase albite de soare. Cranii care aparținuseră căprioarelor și altor animale mai mici. Iepuri, poate? Erau și oase mai lungi, prea lungi ca să fi fost ale vreunui animal, și...

Am tras aer în piept și mi-am ferit privirea.

-Oasele acelea... Am înghițit un nod. Nu sunt toate oase de animale, nu-i așa?

-Nu sunt.

Mi-am întins mâna după brațul care mă ținea de mijloc. L-am strâns bine.

-Sunt oasele unor Temuți morți?

Dacă nu se hrăneau, Temuții se vestejeau treptat, până când nu mai rămâneau decât oasele din ei.

-O parte.

M-a trecut un fior.

-Ți-am spus să nu te uiți.

-Știu.

Dar nu putusem să nu o fac.

Tot așa cum nu puteam să închid ochii. Frunzișul roșu strălucea în lumina soarelui la apus, și părea că un milion de frunze captaseră mici bălți de sânge. Era o priveliște pe cât de îngrozitoare, pe atât de derutant de frumoasă.

Caii au încetinit. Iapa lui Airrick a cotit-o, scuturându-și capul, deși el trăgea de hățuri ca să o facă să înainteze. Și am mers mai departe, cu inima tremurându-mi în piept în fața crengilor care se întindeau spre noi, cu frunzele foșnind mătășos, ademenindu-ne parcă să înaintăm.

Temperatura a scăzut din clipa în care am trecut pe sub primele ramuri. Soarele la apus nu putea să pătrundă aproape deloc prin frunzișul des. Am privit în sus cu pielea de găină. Unele dintre ramuri atârnavă atât de jos, încât m-am gândit că aș putea să mă întind și să ating una dintre frunzele care aveau aceeași formă ca frunzele de arțar. Nu am făcut-o însă.

Nici unul dintre noi nu vorbea. Pășeam în rând, doi câte doi, urmând poteca bătătorită. Toată lumea stătea cu ochii larg deschiși. De vreme ce nu se mai auzeau trosnituri, m-am simțit mai în siguranță și am privit în jos.

- Nu sunt frunze, am zis.

- Poftim?

Hawke s-a aplecat spre mine, cu glasul șoptit.

Am cercetat pământul din ce în ce mai întunecat al pădurii.

- Nu sunt frunze pe pământ. Doar iarbă. Cum e cu puțință?

- Locul acesta nu se supune legilor naturii, a răspuns Phillips.

- Asta e puțin spus! a adăugat Airrick, privind în jur.
Hawke s-a tras înapoi în șa.

- Va trebui să ne oprim curând. Căii trebuie să se odihnească.

Am simțit o apăsare în piept și l-am strâns și mai tare pe Hawke de braț. Știam că începusem să-i las urme, însă nu puteam să-i dau drumul.

Am respirat greoi, iar pe gură mi-a ieșit abur.

Am mai mers o oră și apoi, când nu mai rămăseseră decât câteva raze argintii din lumina lunii, Hawke a făcut semn grupului. Căii au încetinit la pas, iar în cele din urmă s-au oprit, fornăind din greu.

- Mi se pare că este un loc destul de bun, prin comparație cu altele, pentru a ne ridica tabăra! a comentat Hawke.

Mi-a venit să râd, dar nu era nimic de râs în ceea ce aveam să facem.

Urma să ne petrecem noaptea acolo, în Pădurea Sângerie, unde Temuții își aveau sălașul.

Capitolul treizeci

Nu știam să-mi mai fi fost vreodată atât de frig.

Sacul de dormit, întins pe pământ, nu împiedica deloc răcoarea să pătrundă până la mine, iar pătura, oricât de deasă ar fi fost blana, nu făcea față aerului înghețat. Îmi simțeam degetele ca niște țurțuri de gheață în mănuși și, oricât aș fi tremurat, nu reușeam să mă încălzesc.

Îmi închipuiam că temperatura coborâse sub zero pe timpul nopții și că, dacă ar fi plouat în Pădurea Sângerie, picăturile s-ar fi transformat în fulgi de zăpadă.

În ultimele douăzeci de minute, încercasem să mă conving să adorm. Pentru că, dacă nu aș mai fi fost trează, nu mi-aș mai fi făcut griji că aveam să mă transform într-un bloc de gheață. Dar, de câte ori adia vântul sau foșnea iarba, îmi duceam mâna la pumnalul pe care îl dosisem sub sacul pe care-l foloseam drept pernă. Având în vedere frigul, posibilitatea apariției unor guzgani și amenințarea Temuților, mi se părea că nu aveam să pun geană pe geană în acea noapte. Nu-mi închipuiam cum ar fi putut să doarmă ceilalți. În timpul cinei noastre rapide și tăcute, abia putusem să înghit câțiva dumicați.

Patru gardieni dormeau. Ceilalți patru stăteau de pază la câțiva metri, fiecare în câte un colț al taberei. Hawke, care discutase cu unul dintre ei, se îndrepta spre mine. O mică parte din mine își zicea că ar fi trebuit să mă prefac adormită, dar aveam sentimentul că și-ar fi dat seama.

S-a oprit în fața mea și a îngenuncheat.

- Îți este frig.

- Mi-e bine! am murmurat, cu dinții clănțănind.

O clipă mai târziu, i-am simțit degetele fără mănuși mângâindu-mi obrazul. M-am încordat.

- Pardon. Îngheți de frig.

- Mă voi încălzi! am zis, cu speranță. În cele din urmă.

Și-a lăsat mâna în jos.

- Tu nu ești obișnuită cu temperaturi atât de scăzute, Poppy.

- Și tu ești?

- N-ai idee cu câte lucruri sunt eu obișnuit.

Asta era adevărat. M-am uitat intens la mâna lui, întu-necată ca o umbră. Chiar dacă avea palmele aspre și pline de bătăături, degetele îi erau lungi și grațioase. Degete care ar fi trebuit să fie ale unui artist, nu ale unui gardian.

Nu ale unui ucigaș.

Hawke s-a ridicat și, pentru o clipă, am crezut că avea să li se alăture celorlalți, ca să stea de pază. Dar nu a făcut-o.

Am ținut cât am putut de strâns în jurul meu pătura aspră și l-am privit scoțându-și pătura lui din sac, apoi punându-și sacul pe pământ. Fără să scoată un cuvânt, a pășit peste mine, ca și cum n-aș fi fost decât un buștean. Înainte să apuc să respir, era întins în spatele meu.

Mi-am întors capul.

- Ce faci?

- Mă asigur că nu vei muri înghețată. Și-a despăturit blana și și-a aruncat-o peste picioare. Dacă ai muri, nu aș fi un gardian prea bun.

- Nu o să mor înghețată.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Era suficient de aproape încât, dacă m-aș fi întors pe spate, umărul meu i-ar fi atins umărul.

- Atragi toți Temușii de prin împrejurimi cu clănțănitul tău.

S-a întors pe o parte, cu fața la spatele meu.

- Nu poți să dormi lângă mine! am șuierat.

- Nu fac asta.

A apucat un colț de pătură și l-a trecut, dimpreună cu brațul lui, peste mine.

Și-a lăsat greutatea pe mijlocul meu, lăsându-mă fără reacție pentru câteva clipe.

- Și asta ce este, atunci?

- Dorm *cu* tine.

Am căscat ochii.

- Cum e asta diferit?

- Este foarte diferit.

Respirația lui caldă mi-a mângâiat obrazul, făcându-mi pulsul să încetinească și apoi să o ia la goană.

M-am holbat în întuneric, concentrată cu trup și suflet asupra brațului pe care îl avea trecut în jurul meu.

- Nu poți să dormi cu mine, Hawke.

- Nu pot să te las să îngheți sau să te îmbolnăvești. E prea periculos să aprindem un foc și, doar dacă nu vrei să chem pe altcineva să doarmă cu tine, nu prea văd ce alte opțiuni avem.

- Nu vreau ca altcineva să doarmă cu mine.

-Știam deja asta! a răspuns el, ușor îngâmfat.

Mi s-au aprins obrazii.

-Nu vreau să doarmă *nimeni* cu mine.

Mi-a căutat privirea în întuneric, și următoarele cuvinte le-a rostit pe un ton și mai jos.

-Știu că ai coșmaruri, Poppy, și știu că pot fi destul de urâte. Vikter m-a avertizat în privința lor.

Tristețea mi-a străpuns rușinea înainte să apuce să se închege bine, zdrobind-o.

-Da?

Aveam glasul aspru, răgușit.

-Da.

Mi-am strâns ochii în fața durerii care mă ardea. Bineînțeles că Vikter îi spusese lui Hawke. Probabil din prima noapte în care Hawke fusese numit să mă vegheze. Știam în adâncul sufletului că o făcuse pentru binele meu, nu pentru al lui Hawke. O făcuse pentru ca Hawke să nu reacționeze într-un fel care mi-ar fi adus rușine sau m-ar fi neliniștit.

Vikter era... Zeilor, îmi era dor de el.

-Vreau să fiu aproape în caz că vei avea vreun coșmar, a continuat el.

Am făcut ochii mari.

-Dacă țipi...

Nu era nevoie să încheie. Dacă țipam, aș fi atras Temuții din împrejurimi.

-Așa că, te rog, relaxează-te și încearcă să te odihnești. Avem o zi lungă și grea în față - asta dacă nu vrem să petrecem două nopți în Pădurea Sângerie.

Mi-au venit pe buze o mie de cuvinte prin care să-l refuz, dar adevărul era că îmi era frig, și, dacă urma să am un coșmar, aveam nevoie de cineva prin preajmă

care să mă oprească înainte să urlu din toți rărunchii. Și căldura lui Hawke... căldura trupului său începuse deja să se transfere spre pătura înfășurată în jurul nostru și să-mi pătrundă prin piele, până la oase.

Și, până la urmă, nu făcea decât să doarmă *lângă* mine. Sau să doarmă *cu* mine, cum zisese el. Nici unul dintre aceste lucruri nu era interzis.

Și nu era ca și cum nu făcuserăm deja lucruri pe care *ar fi trebuit* să le refuz sau să le evit.

Prin comparație cu noaptea de la Perla Roșie și cu cea a Ritualului, aceasta era una foarte castă, chiar dacă acum nu mai tremuram din cauza frigului, ci din cu totul alte motive.

-Culcă-te, Poppy! m-a îndemnat.

Am pufnit pe cât de demonstrativ am putut și mi-am pus capul înapoi pe sac. Am tresărit. Materialul se răci-se semnificativ cât îmi ținusem capul ridicat. Am rămas cu privirea ațintită în față, la umbra vagă a unuia dintre gardienii care stătea sub lumina lunii. Am închis ochii și, imediat, toată concentrarea mi s-a canalizat asupra locului în care trupul lui Hawke îl atingea pe al meu.

Brațul lui Hawke era strâns aproape cu totul în jurul mijlocului meu, însă mâna lui nu mă atingea. Rămăsese probabil în spațiul din față mea. Era surprinzător de... decent din partea lui. Își rezemase pieptul de spatel-le meu și, de fiecare dată când respira, se lipea cu totul de mine.

Singurele sunete care se auzeau, în afară de cel al inimii mele - pe care mă întrebam dacă o simțea bătând -, erau foșnetul vântului care trecea printre frunze, amintindu-mi de sunetul pe care îl scot oasele uscate atunci

când sunt frecate unele de altele, și respirația ușoară a cailor.

Oare Hawke adormise deja? Dacă dormea, aveam să mă supăr rău.

- Asta e cu totul nepotrivit! am mormăit.

Chicotul cu care mi-a răspuns m-a atins în toate punctele sensibile - în sens rău, dar și bun.

- Mai nepotrivit decât faptul că te-ai prefăcut că ești o cu totul altă persoană la Perla Roșie?

Mi-am închis gura atât de repede și cu atâta convingere încât mă miram că nu-mi fisurasem un molar.

- Sau mai nepotrivită decât noaptea Ritualului, când m-ai lăsat să...

- Tacil am șuierat.

- Nu am terminat. Și-a lipit pieptul de spatele meu. Cum rămâne cu noaptea în care te-ai furișat afară din castel ca să te bați cu Temuții pe Metereze? Sau cu jurnalul acela...

- Am prins ideea, Hawke. Poți să te oprești acum?

- Tu ești cea care a început.

- De fapt, nu, nu am început eu.

- Cum? A răs ușurel. Tu ai spus, citez: „Asta este sălbatic, greșos, irefutabil...”

- Ai învățat ce-i acela un adjectiv azi? Pentru că eu nu am spus nimic din toate astea.

Hawke a oftat.

- Îmi pare rău.

Nu aș fi zis că îi părea.

- Nu mi-am dat seama că ne-am întors în acel punct în care trebuie să ne prefacem că nu am făcut toate celelalte lucruri nepotrivite! a comentat el. Nu că aș fi surprins.

Până la urmă, tu ești pură, neîntinată și neatinsă Fecioară. Aleasa.

Of, zeilor...

- Care se păstrează pentru un soț de vișă nobilă. Care, apropo, *mi* va fi pur, neîntințat și neatins...

M-am tras ca să-i dau un cot, însă, cum uitasem că eram înfășurată în pătură, n-am reușit decât să mă dezvelesc și să mă expun aerului rece.

Hawke a răs,

- Te urăsc!

M-am foit, încercând să mă împăturesc la loc.

- Vezi tu, tocmai asta-i problema. Nu mă urăști.

Nu știam ce să răspund.

- Știi ce cred eu?

- Nu. Și nu vreau să știu.

M-a ignorat.

- Cred că mă placi.

M-am încruntat și mi-am îndreptat privirea spre micul luminiș.

- Suficient de mult încât să te comporți *extrem de nepotrivit* în preajma mea.

O pauză.

- Cu nenumărate ocazii.

- Zeilor, încep să cred că aș prefera să mor înghețată.

- Ah, da. Ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Tot uit.

- Doar pentru că nu aduc vorba despre asta din cinci în cinci minute nu înseamnă că mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

- Dar e atât de distractiv să aduci aminte de asta din cinci în cinci minute.

Mi-a venit să râd, așa că mi-am ridicat marginea păturii peste bărbie.

-Nu mă prefac nicicum că nu s-a întâmplat nimic, am recunoscut șoptit. Doar că...

-Doar că nu ar fi trebuit să se întâmple?

Nu voiam să spun asta. Simțeam că, odată ce aș fi zis-o, nu mai puteam să schimb nimic.

-Doar că eu n-ar trebui... să fac nimic din toate astea. Știi și tu. Eu sunt Fecioara.

Hawke a rămas tăcut pentru o vreme.

-Și tu ce părere ai, cu adevărat, despre asta, Poppy?

După ce am încercat de câteva ori să-i dau un răspuns fals, am închis ochii și i-am spus în schimb adevărul:

-Nu vreau. Nu vreau să fiu dată zeilor și, după aceea, dacă va mai exista un *după*, nu vreau să fiu căsătorită cu o persoană pe care nu o cunosc, care probabil...

-Probabil ce?

Avea o voce blândă, alinătoare chiar. Am înghițit un nod.

-Care va fi probabil... Am oftat. Știi cum sunt cei de viță nobilă. Frumusețea este prețuită, iar defectele, ei bine, sunt inacceptabile. Am simțit în cele din urmă că mi s-au încălzit obraji. Cuvintele aveau gust de cenușă. După Ascensiune, sunt sigură că cel cu care mă va căsători regina va fi la fel.

Hawke a rămas tăcut pentru o vreme, iar eu m-am simțit atât de recunoscătoare pentru asta, încât aproape că m-am rostogolit ca să-l îmbrățșez. Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi putut face mărturisirea mea mai puțin umilitoare.

-Ducele Teerman a fost un dobitoc, a zis el. Și mă bucur că e mort.

Am izbucnit în răs, șocată, atât de tare, încât l-am văzut pe gardianul care făcea de pază oprindu-se.

-O, zeilor, am zis prea tare!

-Nu-i nimic.

Suna ca și cum ar fi zâmbit. Rânjind sub pătură, am zis:

-Ducele a fost, cu siguranță, cum ai zis, dar... chiar dacă nu aș fi avut aceste cicatrice, tot nu aș fi fost entuziasmată. Nu știu cum a făcut-o Ian. Abia o cunoștea pe cea care i-a devenit soție, dar eu cred... cred că nu este fericit. Nu vorbește niciodată despre ea, și asta e trist, pentru că părinții noștri s-au iubit. Ar fi trebuit să aibă și el parte de asta.

Și eu ar fi trebuit să am parte de asta. Fecioară sau nu.

-Am auzit că mama ta a refuzat să facă Ascensiunea.

-Este adevărat. Tatăl meu a fost cel dintâi fiu. Era bogat, dar nu a fost ales. Mama era una dintre doamnele de onoare de la curte atunci când s-au întâlnit. A fost un accident. Tatăl lui - bunicul meu - era apropiat de regele Jalara. Tatăl meu l-a însoțit o dată la castel și atunci a văzut-o pe mama. Din câte spun ei, a fost dragoste la prima vedere. Zâmbetul mi s-a ofilit pe buze. Știu că sună caraghios, dar eu cred. Se poate întâmpla - cel puțin pentru unii.

-Nu este caraghios. Dragostea la prima vedere chiar există.

M-am încruntat ușor. Vocea îi sunase straniu. Nu-mi puteam explica de ce, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva și el văzuse pe cineva și apoi se îndrăgostise după doar o conversație. Mi-am amintit că recunoscuse că fusese cândva îndrăgostit.

Am simțit o arsură în piept.

-De aceea ai mers la Perla Roșie? Căutai iubire?

- Nu cred că cineva a mers acolo vreodată în căutarea iubirii.

- Nu știi niciodată peste ce vei da acolo. A rămas tăcut o vreme. Tu ce ai găsit, Poppy?

Întrebarea lui era mătăsoasă, aproape... seducătoare.

- Viață.

- Viață?

Am închis din nou ochii.

- Vreau doar să trăiesc, înainte de Ascensiune. Înainte de ceea ce se întâmpla în timpul Ascensiunii. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am trăit încă. Tu știi asta. Nu am mers acolo căutând ceva anume. Voiam doar să trăiesc...

- Viață! a răspuns el. Înțeleg.

- Serios? Oare?

Credeam că nici măcar Tawny nu înțelegea.

- Da. Toți cei din jurul tău pot să facă practic orice își doresc, dar tu ești încătușată de niște reguli arhaice.

- Vrei să spui că legile zeilor sunt arhaice?

- Tu ai zis-o, nu eu.

Am strâmbat din nas.

- Nu am înțeles niciodată de ce lucrurile sunt așa cum sunt.

Am deschis ochii.

- Totul doar pentru că m-am născut cum m-am născut.

- Zeii te-au ales chiar dinainte să te naști.

L-am simțit mai aproape, de parcă, dacă nu am fi fost înveliți în pături, aș fi putut să îi simt respirația pe gât.

- Totul doar pentru că ai fost „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naștere”.

- Da, am șoptit, deschizându-mi ochii. Uneori, mi-aș dori... Mi-aș dori să fiu...

- Ce?

Altceva. Nu Fecioara. Să gândesc asta era una, dar să o spun cu voce tare era altceva. Aproape recunoscusem aceste gânduri în fața lui Vikter, însă doar atât.

Era timpul să schimb subiectul.

-Nu contează. Nu dorm bine. Acesta este încă unul dintre motivele pentru care mă aflu la Perla Roșie.

-Coșmaruri?

-Uneori. Alteori, mintea mea pur și simplu... nu vrea să se oprească. Derulează iar și iar aceleași episoade.

Tremurul mi se mai potolise puțin.

-Și care sunt aceste episoade?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nimeni, în afară de Tawny - nici măcar Vikter -, nu mă întrebaseră asta. Ian ar fi făcut-o, dacă mi-ar fi fost alături.

-În ultimul timp, sunt gândurile legate de Ascensiune.

-Îmi închipui că ești entuziasmată să-i întâlnești pe zei.

Am grohăit ca un purceluș.

-Departate de mine sentimentul acesta. Sunt, de fapt, îngrozită...

Am tras aer în piept, șocată că recunoscusem asta cu voce tare.

-E în ordine, a zis el, spre uluiala mea. Nu știu prea multe despre zei și despre Ascensiune, dar și eu aș fi îngrozit să-i întâlnesc.

-Tu? am întrebat și mai uluită. Îngrozit?

-Fie că îți vine să crezi, fie că nu, unele lucruri mă sperie chiar și pe mine. Secretele care învăluie ritualul Ascensiunii sunt unul dintre aceste lucruri. Ai avut dreptate în acea zi, când erai la preoteasă. Este atât de similar cu ceea ce fac Temuții. Ce fac însă mai precis pentru a opri îmbătrânirea, pentru a împiedica bolile timp de ceea ce în ochii unui muritor pare o eternitate?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

- Zeii. Binecuvântarea lor. Zeii se arată în timpul Ascensiunii. Doar privindu-i ești transformat! am explicat, dar cuvintele îmi sunau seci.

- Înseamnă că sunt o priveliște nemaivăzută.

Dacă glasul meu părea sec, el avea un ton arid ca pământul din Ținuturile Pustii.

- Sunt surprins.

- De?

- Tine. Pieptul lui mi-a atins din nou spatele atunci când a respirat adânc. Nu ești deloc așa cum mă așteptam să fi.

Nu eram.

Cei mai mulți ar fi fost entuziasmați să-i întâlnească pe zei și să aibă șansa de a deveni un Ascendent. Ian fusese entuziasmat, la fel cum erau Tawny și toți cavalerii și doamnele de onoare. Eu și mama eram singurele diferite în această privință. Nu în sensul că eram unice sau speciale. Ci într-un mod care ne făcea... să ne fie greu să fim cine eram, chiar dacă din motive foarte diferite.

Am clătinat din cap.

- Ar trebui să dorm. Și tu la fel.

- Soarele trebuie să răsară, dar tu nu vei adormi prea curând. Ești mai încordată ca un arc.

- Ei bine, faptul că dorm pe pământ, în frigul din Pădurea Sângerie, așteptând ca vreun Temut să apară și să-mi sfâșie beregata sau ca un guzgan să-mi mănânce fața, nu-i tocmai relaxant.

- Nici un Temut nu va ajunge până la tine. Și nici un guzgan.

- Știu. Am pumnalul la căpătâi.

- Bineînțeles!

Am zâmbit în întuneric.

- Fac pariu că pot să te relaxez suficient încât să adormi ca și cum te-ai afla pe un nor pufos, încălzit de razele soarelui.

Am pufnit din nou și mi-am dat ochii peste cap.

- Te îndoiești?

- Nu există nimeni și nimic pe lume care ar putea face ca asta să se întâmple.

- Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi.

Am mijit ochii.

- Poate că asta este adevărat, dar de un lucru sunt și eu sigură.

- Greșești, și pot să ți-o demonstrez.

- În fine! am oftat.

- Pot, și, la sfârșit, chiar înainte să adormi cu un zâmbet pe față, îmi vei mulțumi.

- Mă îndoiesc! am zis, dorindu-mi, de fapt, să poată...

Î-am simțit brusc mâna pe abdomen și am tresărit.

Mi-am întors imediat capul.

- Ce faci?

- Te ajut să te relaxezi.

Nu mi-am putut da seama decât de faptul că avea capul plecat.

- Cum mă ajută asta să mă relaxez?

- Așteaptă, și am să-ți arăt.

Am dat să-i spun că nu era nevoie să-mi demonstreze nimic, dar apoi a început să-și miște încet mâna, în cercuri. Am închis gura. Reușise cumva să-și strecoare mâna pe sub pătură, sub pelerină și sub pulover, până la maioul subțire de dedesubt. Își mișca degetele circular, formând mai întâi cercuri mici, strânse, apoi arcade largi, până când mâna i-a ajuns până la coaste. Nu făcea

decât să-mi maseze abdomenul, dar pentru mine era ceva nou și diferit, și simțeam că... era ceva mai mult de atât. Mâna îi lăsa în urmă o senzație caldă și mă făcea să tremur ușor.

- Nu cred că asta mă ajută să mă relaxez.

- Te-ar ajuta dacă nu ai mai sta atât de încordată.

Brusc, și-a plecat capul, și buzele lui mi-au atins gâtul.

- Întinde-te, Poppy!

Am făcut ce mi-a spus doar pentru că avusese gura atât de aproape de a mea.

- Când faci ce îți spun, mi se pare că vor cădea stelele de pe cer. S-a lăsat și el în jos și mi-a șoptit chiar deasupra urechii: Aș vrea să immortalizez cumva acest moment.

- Ei, acum, îmi vine să-mi ridic din nou capul.

- De ce nu sunt surprins? Mâna i-a alunecat și mai jos. Dar, dacă ai face-o, atunci nu ai afla ce am plănuit. Și, dacă știi și eu ceva despre tine, asta e că ești curioasă.

Corpul meu i-a răspuns încălzindu-se sub atingerea lui. Am aruncat o privire agitată spre paznici.

- Nu cred... nu cred că ar trebui să facem asta.

- Asta?

Degetele i-au trecut pe deasupra taliei pantalonilor mei, făcându-mă să tresar.

- Am o întrebare bună pentru tine. De ce ai mers la Perla Roșie, Poppy? De ce m-ai lăsat să te sărut sub salcie?

Am vrut să răspund, dar buzele lui mi-au alunecat pe obraz, și am rămas fără cuvinte.

- Te-ai dus acolo ca să trăiești. Nu asta ai spus tu? M-ai lăsat să te atrag în acea cameră goală pentru că voiai să știi ce este viața. M-ai lăsat să te sărut sub salcie pentru că ai vrut să simți. Nu-i nimic greșit în asta. Chiar nimic.

și-a lipit din nou buzele de obrazul meu, înfiorându-mi tot corpul. De ce nu poate fi seara asta la fel?

Am închis ochii pentru o clipă și apoi i-am deschis repede, ațintiți asupra gardianului.

-Lasă-mă să-ți arăt puțin din ceea ce ai pierdut pentru că nu te-ai întors la Perla Roșie.

-Gardienii, am șoptit.

Nu am rămas indiferentă față de faptul că grija mea erau gardienii, nu zeii. Nici legile. Nici ceea ce eram.

-Nimeni nu poate să vadă ce fac.

Și-a trecut mâna între coapsele mele, și am tresărit. Brusc, pantalonii pe care îi aveam pe mine nu mi se mai păreau chiar atât de groși.

-Dar noi știm că ei sunt acolo.

Abia mai puteam să respir din cauza senzațiilor care-mi apăsau pieptul și nu mă lăsau să respir.

-Ei nu bănuiesc nimic. Nu au idee că mâna mea e între picioarele tale.

Vocea lui suna ca o șoaptă caldă. M-a tras spre el, și am dat drumul tot aerului care mi se blocase în piept. Eram acum cuibărită la pieptul lui.

-Nu au nici o idee că te ating.

Și apoi, a început să mă atingă, trecându-și degetele în lungul tivului pantalonilor. M-a cuprins un val de căldură. Mi-am lăsat privirea în jos, oarecum așteptându-mă să văd ce face.

Nu am văzut nimic în întuneric.

Dar am simțit tot.

Cum ajunsesem în acea situație? Nu prea puteam să-mi dau seama și nici nu eram sigură că voiam. Gustasem puțin din această experiență și acum nu mi se mai părea corect doar să gust. Nu asta însemna, până

la urmă, să trăiești? Nu doar să guști și să ciugulești din când în când. Însemna să muști cu poftă și să te desfeți atunci când puteai.

Iar eu voiam să simt cât mai mult, mai ales după ce atâta vreme nu simțisem decât durere și furie. Acum, acestea erau uitate.

În curând, urma să fiu în capitală, și era foarte posibil ca Ascensiunea mea să aibă loc mai repede decât mă așteptam. Iar dacă aveam să mă întorc după aceea, știam fără urmă de îndoială că acela alături de care aveam să sfârșesc nu ar fi putut să mă facă să simt nici jumătate din ce reușea Hawke – fie că era vorba despre iritare și furie, râsete și veselie sau despre acea... plăcere intensă, care mă consuma.

Hawke se juca în continuare cu cusătura pantalonilor, apăsând suficient încât să-i simt atingerea din cap până în vârful picioarelor. Fiecare părțică a trupului meu devenise hipersensibilă.

Cum se gândise el că asta avea să mă ajute să dorm?

Eram extrem de trează acum, cu pulsul accelerat și inima bubuind în piept, în timp ce el mă atingea într-un fel care mă făcea să simt fiori de plăcere.

Și-a trecut palma prin dreptul șlițului și apoi mi-a mângâiat abdomenul descoperit. Degetele lui s-au oprit pe o porțiune care vibra și au început să se miște încet în cercuri precise.

-Fac pariu că deja te-ai relaxat complet.

Vocea lui îmi suna moale și decadent la ureche.

-Să încerc să văd dacă este așa?

Am tremurat, pe jumătate de teamă că nu avea să o facă.

Pe jumătate pentru că ar fi putut să o facă.

Atingerea degetelor lui, materialul aspru lipit de pielea mea... și cuvintele lui... Of, zeilor, cuvintele lui erau dulci ca păcatul, și nu voiam ca nimic din ceea ce simțeam să aibă sfârșit.

- Ți-ar plăcea asta? m-a întrebat el, și mi-am mișcat soldurile instinctiv, căutându-i atingerea. A scos un sunet jos, aprobator, atât de crud și de primitiv. Voi face mai mult de atât.

Cu ochii întredeschiși, am urmărit umbra nu foarte îndepărtată a unuia dintre gardienii care patrulau în perimetrul nordic al taberei. Pielea și carnea îmi ardeau cu o flacără interzisă. Mi-am mișcat din nou soldurile. De această dată, nu a mai fost o mișcare involuntară. Am făcut-o cu bună-știință, răspunzând atingerilor lui. M-am desfătat cu plăcerea dureroasă care a urmat.

Nu ar fi trebuit să permit lucrurile acestea. Nici măcar în intimitatea camerei mele și cu atât mai puțin undeva unde cineva s-ar fi putut întoarce oricând spre noi. Mi-am închipuit că, dacă gardienii s-ar fi uitat cu puțin mai multă atenție, și-ar fi dat imediat seama că se întâmpla ceva. Eram aproape convinsă că cel care se afla cel mai aproape de noi, cel pe care îl urmărisem cu privirea, era Kieran. Părea la fel de alert ca Hawke.

Făceam ceva rău.

Dar cum putea fi rău... dacă mă făcea să mă simt atât de bine? Mă transformasem într-o ființă de foc lichid doar sub atingerea mâinii lui cu degete lungi și grațioase.

- Simți ce fac, Poppy?

Am încuviințat din cap.

- Închipuie-ți cum ar fi să-mi simți degetele direct pe piele, fără nici o barieră între noi.

Am tremurat.

- Aș face asta.

A apăsat puțin mai tare, și trupul meu i-a răspuns.

- Te-aș pătrunde, Poppy. Te-aș gusta. Fac pariu că ești la fel de dulce ca mierea.

O, zeilor...

Mi-am mușcat buza și am dat drumul la pătură. Apoi, m-am întins și mi-am așezat palma pe fruntea lui. S-a oprit. A așteptat. Fără cuvinte, mi-am ridicat bazinul, în timp ce unghiile mi se înfingeau în pielea lui. Dorința începea să devină insuportabilă.

- Da, a șoptit el. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

- Da, am murmurat, forțând cuvântul să-mi părăsească buzele.

A început să-și miște din nou degetele. Aproape am strigat.

- Aș mai adăuga un deget, cred că ai fi pregătită pentru mai mult.

Respiram sacadat. Îi simțeam tendoanele îndoindu-i-se sub mâna mea și îmi mișcam șoldurile în același ritm cu mișcările lui circulare.

- Ai răspunde la fel cum o faci acum.

O recunoșteam, fără rușine. I-am apucat brațul și m-am lipit de mâna lui, urmărind vibrațiile care continuau să crească în interiorul meu.

- Dar nu vom face asta acum. Nu putem. Pentru că, dacă o parte din mine ajunge în tine, va trebui apoi să fiu cu totul în interiorul tău, și eu vreau să aud fiecare sunet pe care îl vei scoate atunci când se va întâmpla asta.

Înainte să apuc să mă simt dezamăgită, înainte să reușesc să înțeleg promisiunea mătăsoasă din cuvintele lui, și-a mișcat mâna în josul abdomenului meu și a atins acel punct care era centrul trupului meu. Mișcările

lui au încetat să mai fie încete. Știa foarte bine ce făcea cu toată acea energie și tensiune inexplicabilă pe care le simțeam. Hawke a ajuns cumva sub mine, trecându-și celălalt braț pe după umerii mei. M-a lipit de el, și am ajuns să ne mișcăm împreună, cuprinși de patimă. Gemetele abia înăbușite îmi alunecau de pe buze. Mă simțeam prinsă, strânsă între mâna și trupul lui puternic, de neclintit. Ceva... ceva se întâmpla. Era ceea ce-mi promiseseră săruturile și atingerile lui fugare. Dintr-odată, trupul mi-a devenit la fel de încordat ca un arc îndreptat spre țintă, și mi-am deschis buzele cu o secundă înainte ca Hawke să își apese palma deasupra gurii mele, amuțind oftatul pe care nu aș fi putut să îl suprim. I-am simțit gura fierbinte pe gât - buzele, dinții. O ascuțime păcătoasă...

Tensiunea a explodat. Eu am explodat. Plăcerea s-a revărsat asupra mea, brusc, intens. Mă simțeam de parcă stătusem pe marginea unei prăpastii și acum fusesem împinsă în hău. Și am căzut, cutremurată de valurile de plăcere, și am continuat să cad până când Hawke a încetinit și apoi s-a oprit. Nu eram sigură cât timp se scursese, nici când și-a luat mâna de pe coapsele mele sau când și-a ridicat palma de pe gura mea. După ce inima a început să își mai încetinească goana nebună, i-am simțit mâna în jurul taliei și brațul strâns sub umerii mei, ținându-mi trupul moale aproape de el.

M-am gândit că poate ar trebui să spun ceva... dar ce? *Mulțumesc* nu mi se părea potrivit. M-am gândit că nu era corect că el îmi oferise așa ceva, iar eu nu-i dădusem nimic în schimb. În plus, mi-am zis că ar trebui să verific dacă Kieran sau vreunul dintre ceilalți gardieni nu cumva observase ce făcuse Hawke - ce *făcusem* la adăpostul

întinericului -, dar nu-mi puteam ține ochii deschiși. Nu puteam să scot cuvintele.

-Știu că nu vei recunoaște niciodată, a zis Hawke, pe un ton răgușit, jos. Dar amândoi știm foarte bine că am avut dreptate.

Am zâmbit ușor, somnoroasă.

Avusesse dreptate.

Din nou.

Capitolul treizeci și unu

Când m-am trezit, chiar înainte de răsărit, nu mi-a venit să cred cât de liniștită și de profund dormisem. Nu mă simțeam de parcă aș fi dormit întinsă pe pământul dur, ci în cel mai pufoș pat.

Nu-mi închipuiam că m-aș fi trezit singură dacă nu aș fi auzit sunetele conversației șoptite de lângă mine.

-Am ajuns mai departe decât credeam, l-am auzit pe Hawke spunând, cu voce joasă. Ar trebui să intrăm în Trei Râuri înainte de lăsarea serii.

-Nu putem înnopta acolo! a venit răspunsul. Am recunoscut vocea lui Kieran. Știi asta.

În Trei Râuri avuseseră loc multe atacuri de ale Descendenților, așa că avea sens. Am clipit. L-am văzut prin lumina gri, stând la mică depărtare de mine. M-am înroșit când ochii mi s-au oprit asupra lui Hawke. Nu-i vedeam prea mult din față, însă gândurile mele se îndreptau spre ceea ce făcuserăm.

-Știu.

Hawke își ținea brațele încrucișate.

- Dacă reușim să facem un popas în Trei Râuri, am putea călări toată noaptea apoi și am ajunge în New Heaven până dimineața.

- Ești pregătit pentru asta? a întrebat Kieran, și eu m-am încruntat.

- De ce n-aș fi? a replicat Hawke.

- Tu crezi că nu am observat ce se întâmplă?

Inima mi-a bubuit în piept. Imediat, mi l-am amintit pe Kieran patrulând în timp ce Hawke îmi șoptea la ureche toate acele cuvinte indecente, păcătoase. Ne văzuse oare?

Zeilor. Pielea mi-a luat foc și a început să dogorească, însă, pe lângă faptul că eram rușinată, am fost surprinsă să-mi dau seama că nu aveam nici un regret. Nu aș fi renunțat la nici o secundă din ceea ce simțisem.

Hawke nu a zis nimic, și mintea mea a derulat imediat cel mai rău dintre scenariile posibile. Oare Hawke regreta? Ceea ce făcusem nu era interzis doar pentru mine. Chiar dacă nu cunoșteam regulile exacte pe care trebuia să le urmeze un gardian regal, eram destul de sigură că ceea ce făcuse Hawke, ceea ce făcuserăm împreună nu era genul de lucru pe care comandantul l-ar fi trecut cu vederea.

Însă Hawke știuse asta, cu siguranță.

Așa cum și eu știusem. Și, cu toate acestea, nu mă oprisem.

- Adu-ți aminte care este misiunea ta, a punctat Kieran, când a văzut că Hawke nu răspunde. Kieran l-a privit apoi în ochi și a repetat. Amintește-ți care este misiunea ta.

- Nu am uitat nici o clipă. Vocea i-a devenit dură. Nici o clipă.

- Mă bucur să aud asta.

Hawke s-a întors spre mine, iar eu am închis ochii, pentru că nu voiam să-și dea seama că le auzisem conversația. L-am auzit cum se oprește și apoi, după o secundă, i-am simțit mâna atingându-mi obrazul.

Am deschis ochii, fără să am habar ce i-aș fi putut spune, și m-am uitat în sus, spre el. Toate gândurile mi s-au risipit când i-am simțit degetul trasându-mi conturul obrazului și apoi pe al buzei de jos, făcându-mă să tremur.

- Bună dimineața, Prințeso.

- Neața, am șoptit.

- Ai dormit bine.

- Da.

- Ți-am zis eu.

Am zâmbit, în ciuda obrajilor mei încinși și a conversației pe care o auzisem.

- Ai avut dreptate.

- Eu am întotdeauna dreptate.

- Mă îndoiesc.

- Vrei să îți demonstrez din nou?

Eram trează și dispusă. Însă mi se trezise și creierul.

- Nu cred că va fi nevoie.

- Păcat, a murmurat el. Trebuie să ne punem în mișcare.

- Bine. M-am ridicat, crispându-mă din cauza încheieturilor amorțite. Am nevoie de doar câteva minute.

Hawke mi-a apucat mâna, după ce m-am dezvelit de pături. M-a ajutat să mă ridic și mi-a îndreptat tunica de lână. Măinile i-au întârziat pe șoldurile mele într-un mod familiar și intim, care mi-a făcut stomacul ghem. Mi-am ridicat privirea spre el, și, chiar și printre umbrele

din Pădurea Sângerie, felul intens în care se uita în jos, la mine, m-a hipnotizat.

- Mulțumesc pentru noaptea trecută, a zis el, atât de încet, încât numai eu puteam să îl aud.

Am tresărit, surprinsă.

- Simt că eu ar trebui să-ți mulțumesc ție.

- Chiar dacă egoul meu se simte bine să audă asta, nu e nevoie să o faci. Și-a întrepătruns degetele cu ale mele. Ai avut încredere în mine noaptea trecută, dar, mai important, știu că ceea ce a fost între noi a reprezentat asumarea unui risc.

Avea dreptate.

A pășit mai aproape de mine. Nu mai respiram decât parfumul acela al lui de pin și de condimente exotice.

- Și pentru mine este o onoare că ți-ai asumat acest risc cu mine, Poppy. Așa că, mulțumesc.

M-am simțit ușor amețită, îmbătată de dulceață, însă vocea lui avea și un ton serios. Cum aveam mâinile împreunate, mi-am deschis simțurile, ceva ce nu mai făcusem din noaptea Ritualului.

Am simțit tristețea aceea ascuțită ca o lamă, de acum familiară, însă și altceva. Nu era regret, dar avea gust de lămâie. M-am concentrat până când emoțiile lui au devenit ale mele, ca să le pot înțelege. Confuzie. Asta simțeam. Confuzie și contradicție, lucru care nu era surprinzător. Și eu simțeam adesea aceste emoții.

- Ești bine? m-a întrebat Hawke.

Am întrerupt legătura și am încuviințat din cap, în timp ce-i dădeam drumul la mână.

- Ar trebui să mă pregătesc.

Pentru că simțeam că mă urmărea, mi-am ridicat privirea. O lumină slabă, cenușie, se cernea prin crengile încărcate de frunze. I-am întâlnit privirea lui Kieran.

Ne urmărise în tot acest timp, iar maxilarul lui încordat îmi spunea că nu era deloc fericit.

Kieran părea îngrijorat.

Orice grijă pe care aș fi putut să o am în privința conversației dintre Kieran și Hawke s-a disipat înainte să prindă măcar contur. Faptul că mă simțeam atât de ușurată ar fi trebuit să-mi arate că lucrurile... ei bine, evoluau rapid.

Evoluaseră deja rapid.

Nu ar fi trebuit să mă simt ușurată. De fapt, era chiar necesar să ni se reamintească amândurora de îndatoririle noastre, însă eu nu doar că eram ușurată, eram chiar încântată și plină de speranțe.

Dar ce speranțe aș fi putut să-mi fac eu? Nu exista nici un viitor pentru noi doi. Poate că deocamdată eram Poppy, însă rămâneam Fecioara, și, chiar dacă aș fi fost găsită nevrednică la ascensiune, asta nu însemna că mă aștepta un sfârșit de basm alături de Hawke. Cel mai probabil, ar fi urmat să fiu exilată, și nu mă așteptam să sufere cineva din cauza asta alături de mine. Nu era ca și cum m-aș fi gândit că ceea ce era între mine și Hawke evoluase într-atât, încât el să vină în exil cu mine. Asta era caraghios. Era...

Suna ca genul de poveste de dragoste desprinsă din cărți pe care o trăiseră părinții mei.

În orice caz, noaptea trecută fusese ca un vis. Era singurul mod în care o puteam descrie.

Și nu aveam de gând să las întrebările și îndoielile să distrugă amintirea a ceea ce însemnase pentru mine. Intenționam să tai punțile atunci când avea să vină momentul.

În acea clipă însă, singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra era să nu cad de pe Setti.

Galopam prin Pădurea Sângerie, iar obrazii mă ustureau din cauza vântului rece. Frunzele roșii, ca de arțar, și scoarța de un gri-roșiatic a copacilor păreau doar un fum.

Ajunsesem în inima pădurii, unde copacii nu mai erau la fel de deși, iar razele soarelui puteau pătrunde mai ușor. Soarele nu încălzea aerul însă. Dimpotrivă, acesta devenea mai rece cu cât înaintam, iar copacii deveneau din ce în ce mai stranii.

Trunchiuri și crăci răsucite, ramuri care se ridicau spre cer și se întrețeseau cu alte crengi. Nu putea fi din cauza vântului. Toți copacii erau drepți, dar scoarța... părea umedă, de parcă s-ar fi scurs seva din ei.

Avusesem dreptate atunci când spuseseam că, dacă ar fi plouat, picăturile s-ar fi transformat în fulgi de nea. Mergeam de câteva ore, și se pornise să ningă serios. Zăpada acoperise verdele vibrant al ierbii și de o parte, și de cealaltă a potecii bătătorite. Mi-am tras mânușile în mâini, însă aveam impresia că degetele nu mi se dezghețaseră deloc de noaptea trecută. Mi-am tras gluga și am strâns-o bine, deși nu putea să-mi protejeze decât într-o oarecare măsură fața. Nu aveam idee cât mai aveam de mers. Pădurea părea fără sfârșit.

Am încetinit când au început să ne apară în cale rădăcini groase și cioturi, de parcă pădurea ar fi încercat să își revendice bucata de pământ pe care o foloseau muritorii.

Am slăbit hățurile și am privit în jos, întru câtva ferme-cată de puterea acelor rădăcini, în timp ce caii își croiau cu băgare de seamă drumul printre piedici. Ceva mi-a atras atenția. M-am uitat în dreapta, peste calul lui Airrick. Lângă unul dintre copaci se afla un morman de pietre aranjat atât de ordonat, încât nu-mi puteam închipui că ar fi putut ajunge astfel în mod natural. La un metru de-părtare se aflau alte pietre. Dar acestea nu mai erau făcute movilă, ci așezate ca să formeze un model. Apoi, la stânga mea, am văzut un cerc perfect făcut tot din pietre. Erau mai multe cercuri: unele cu o piatră așezată în centru, altele goale. Am văzut chiar și unele care arătau ca și cum ar fi fost străpunse de o săgeată.

Semănau cu emblema regală.

Am simțit un fior pe șira spinării. Nu era cu puțință ca acele pietre să fi căzut în mod natural astfel. M-am întors în șa, ca să i le arăt lui Hawke...

Brusc, unul dintre caii din față s-a dat înapoi, aproape aruncându-l pe Kieran din șa. Gardianul a reușit însă să se țină bine și a încercat să liniștească animalul, frecându-i grumazul.

-Ce este? a întrebat Noah, hăitașul care era în fața noastră.

Ne-am oprit cu toții. Phillips și-a ridicat un deget, făcându-ne să ne oprim din vorbit. Cu respirația tăiată, am privit în jur. Nu auzeam și nu vedeam nimic, însă simțeam mușchii încordați ai lui Setti zvâcnind sub piciorul meu. S-a cabrat și a început să dea înapoi. Mi-am

lăsat mâna pe grumazul lui, încercând să-l liniștesc, în timp ce Hawke trăgea de hățuri. Și ceilalți cai începuseră să se agite.

Hawke a bătut ușor cu degetul acolo unde aveam pumnalul prins, iar eu am încuviințat din cap. Mi-am băgat mâna sub pelerină și mi-am scos pumnalul din teacă. Am cercetat copacii, nemișcată...

A răsărit de nicăieri. O explozie de negru și roșu a sărit prin aer și s-a izbit de Noah. Speriat, calul lui s-a ridicat în două picioare, iar Noah a căzut, lovindu-se puternic de pământ. Dintr-odată, arătarea era deasupra lui, încercând să-i muște capul cu dinții ei ascuțiți, în timp ce bărbatul se lupta s-o țină la distanță.

Era un guzgan.

Am reușit să-mi înăbuș țipătul care îmi urca din piept. Animalul era uriaș, mai mare decât un porc sălbatic. Blana uleioasă i se ridica pe spinarea îndoită. Avea urechi ascuțite și un rât cât jumătate din brațul meu. Își înfigea ghearele în iarbă, smulgând-o din pământ în încercarea de a ajunge la hăitaș.

Phillips s-a întors în șa, cu arcul în mână. A dat drumul la săgeată. Săgeata a vâjâit prin aer și a lovit creatura direct în ceafă. Animalul a urlat, iar Noah l-a aruncat de pe el. Guzganul s-a rostogolit și a început să dea din picioare, încercând să-și smulgă săgeata. Noah s-a ridicat cu greu și și-a tras spada. Am văzut lama de hematit lucind în soare atunci când bărbatul a abătut-o asupra bestiei, retezându-i capul.

-Zeilor! a mormăit el, ștergându-și sângele care-i țâșnise pe frunte. S-a întors apoi spre Kieran, care își ținea

Încă arcul în mână, pregătit cu o nouă săgeată. Mulțum mult, omule.

- N-ai pentru ce.

- Dacă a apărut unul înseamnă că e o întreagă hoardă! a comentat Hawke. Trebuie să...

Se auzeau zgomote din toate direcțiile, de parcă pădurea ar fi prins viață. În dreapta, foșnetul crescuse.

M-am tras înapoi, lipindu-mă de Hawke. Era, într-adevăr, o hoardă. Noah a dat drumul unui blestem și a sărit pe o creangă mai joasă, ridicându-și picioarele. Rozătoarele au dat năvală din arbuști și și-au văzut de drum, printre copaci.

Nu ne-au atacat.

Au trecut *pe lângă* noi, țâșnind ca niște săgeți. Fuseseră câteva zeci și săriseră peste rădăcini, chițâind și guițând, pentru a dispărea apoi în desis.

Nimic din ce se întâmplase nu mă făcea să mă simt ușurată. Dacă fugeau, fugeau *din cauza* cuiva.

Am aruncat o privire spre pământ și am observat că începuse să se lase ceața. Mi s-a făcut pielea de găină. Mirosul acela...

Era mirosul morții.

- Trebuie să plecăm de aici! Kieran observase și el ceea ce văzusem eu. Acum!

Noah a sărit de pe cracă. Picioarele nu i se mai vedeau din cauza ceții din ce în ce mai dese.

Cu inima bătându-mi în piept, m-am aplecat și am apucat hățurile. L-am simțit pe Setti încordându-se sub mine. Noah a alergat la calul lui și a apucat hățurile cu o mână. În cealaltă ținea sabia, pe care a ridicat-o în aer.

Temutul a fost la fel de rapid ca săgeata care îl lovise pe guzgan. A apărut în goană dintre copaci. Hainele rupte și zdrențuite i-au fâlfâit atunci când s-a aruncat asupra lui Noah. Și-a înfipt ghearele în pieptul hăitașului și apoi s-a repezit la gâtul lui. Noah a urlat. Sângele îi acoperea pieptul. Și-a scăpat spada și s-a prăvălit pe spate. Calul lui a luat-o la goană, trecând ca vântul pe lângă paznicii din fața grupului nostru.

S-a auzit un urlet care mi-a înghețat sângele-n vene și mi-a întors stomacul pe dos. I-a răspuns imediat un altul, și un altul...

-Rahat! a mârâit Hawke.

Luddie și-a întors calul și l-a străpuns pe Temutul care-l pusese la pământ pe Noah cu o săgeată cu vârf de hematit, drept în cap.

-Nu vom reuși să ne salvăm dacă fugim. Luddie și-a îndreptat arcul spre potecă. Uitați-vă la rădăcinile acestea.

Inima mi s-a oprit în piept. Știam ce însemna asta. Ceața ne ajunsese acum până la genunchi. Se zisese cu norocul nostru!

-Știi ce ai de făcut! mi-a zis Hawke. Fă-o!

Am încuviințat scurt din cap. Hawke a descălecat. Am alunecat și eu de pe cal, atentă să nu calc pe rădăcinile răsucite. Am aruncat o privire în jur și am văzut că și ceilalți făceau același lucru. Airrick a observat pumnalul pe care-l aveam în mână și a ridicat din sprâncene.

-Știu cum să îl folosesc! i-am zis.

Mi-a zâmbit.

-Nu știi de ce, dar nu sunt surprins.

-Au ajuns.

Kieran și-a ridicat sabia.

Avea dreptate.

S-au repezit asupra noastră dinspre copaci, o masă gri de piei putrezite și haine zdrențăroase. Nu aveam timp să mă sperii. Deși nu erau decât piele și os, erau alarmant de rapizi.

- Nu-i lăsați să se apropie de cai! a strigat unul dintre gardieni în timp ce Hawke își trecea sabia prin pieptul unui Temut.

M-am pregătit. Nu vedeam în fața ochilor decât colți murdari de sânge. Unul s-a repezit fix asupra mea. Am pășit spre el și l-am lovit în umăr, ignorând faptul că pielea și oasele păreau să i se dizolve sub palma mea, apoi i-am înfipt pumnalul în piept. Mi-am smuls pumnalul, și din pieptul lui a țâșnit un sânge scârbos. Temutul a căzut la pământ, trăgându-l după el și pe un altul, care încerca să îl atace pe Setti. I-am înfipt pumnalul în ceafă și apoi, crispată, mi l-am eliberat.

Mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea lui Hawke. Mi-a zâmbit încordat, cu o urmă de gropiță.

- Nu m-am gândit niciodată că aş putea asocia Temuții cu ceva sexy. Și-a luat avânt și l-a decapitat pe Temutul de lângă el. Dar să te văd luptându-te cu ei este atât de excitant.

- Foarte nepotrivit comentariu! am murmurat, lăsând Temutul să cadă la pământ.

M-am răsucit și am reușit să evit un altul, deși mă apucase de pelerină. M-am avântat spre el și i-am înfipt pumnalul în piept. A căzut, aproape trăgându-mă și pe mine cu el.

Pumnalul meu era eficient. Din păcate însă, presupunea contact. Am cercetat rapid în jurul meu și l-am văzut pe Kieran mișcându-se cu grația unui dansator,

cu câte o spadă în fiecare mână, răpunând Temut după Temut. Luddie își folosea bine sulița, iar Phillips - arcul. Airrick se ținea aproape de mine. Ceața ne ajunsese până la șolduri.

Un Temut s-a aruncat spre mine urlând. Am ținut strâns mânerul din os de vârcolac și am așteptat să se apropie. Apoi m-am ferit la stânga și i-am înfipt lama de hematit sub bărbie. M-am tras la o parte, încercând să nu-mi vărs mațele. Mirosul...

-Prințeso. Am o armă mai bună pentru tine.

Hawke a ridicat spada cu lamă de hematit a lui Noah și mi-a aruncat-o. Am prins-o.

-Mersi!

Mi-am băgat pumnalul în teacă și m-am întors, lovindu-l pe Temutul de lângă mine.

Adoram pumnalul, dar spada ușurică imi era mult mai utilă în acea situație. Cum puteam să păstrez o oarecare distanță cu ea, am mai tăiat cu Temut, cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am lovit piciorul de ceva și am tresărit. M-am tras, dar gheata mi se prinsese în rădăcini. M-am balansat și am reușit să îl nimeresc pe unul în piept. Nu i-am atins inima însă. Mi-am smuls sabia și am încercat să-mi eliberez picioarele ca să fiu pregătită să-i retez gâtul.

Uitasem de rădăcini.

Cu piciorul prins, mi-am pierdut echilibrul și, deși am încercat cu disperare să nu cad, m-am prăbușit. Chiar în acea clipă, cineva s-a izbit de mine, smulgându-mi piciorul dintre rădăcini. Airrick. Prinsese Temutul și îl pusese la pământ. Amândoi dispăruseră sub ceață.

Mi-a alunecat și mie capul în ceață și, pentru o clipă, nu am mai văzut în fața ochilor decât alb. Panica mi-a explodat în piept. Mâna liberă îmi atingea pământul. Era alunecos. M-am întors în timp, în acea noapte în care, mică și înspăimântată, încercasem să apuc mâna mamei, dar aceasta era alunecoasă...

Am auzit vocea lui Vikter în minte. Un avertisment pe care mi-l dăduse încă de când începusem antrenamentele. „Nu te lăsa niciodată pradă paricii. Dacă faci asta, mori.” Avea dreptate. Teama putea să-ți ascute simțurile, dar panica te încetinea.

Nu eram un copil.

Nu mai eram mică și neajutorată.

Știam cum să ripostez, știam cum să mă apăr.

Cu un urlat, m-am smuls din trecut și m-am ridicat în picioare chiar când un Temut chel se apropia de mine. Mi-am înfipt sabia în pieptul lui și i-am spintecat inima. Nu a scos nici un sunet atunci când ochii lui morți mi-au întâlnit privirea. M-am cutremurat. Voiam să-l găsesc pe Airrick pentru că îmi dădeam seama că ceața începuse să se retragă, ne aluneca pe la picioare, din ce în ce mai subțire. Era un semn bun! M-am îndreptat spre unul dintre Temuți, pe care acum îl puteam vedea târându-se la pământ, spre cai. Mi-am pus gheata pe spatele lui și l-am împins la pământ. A urlat. Eu mi-am înfipt imediat spada în el și l-am tăiat în două. Ceața dispăruse aproape cu totul.

Hawke și-a trecut spada prin pieptul ultimului Temut, iar eu m-am întors spre tabără, respirând greoi, ca să evaluez dezastrul. În afară de Hawke, mai erau în picioare cinci gardieni. I-am văzut pe Kieran și pe Luddie aplecați

deasupra unui hăitaș care era în mod clar mort. M-am uitat la gardianul a cărui sabie o țineam în mână și am știut că Noah murise din clipa în care Temutul își înfipsese dinții în gâtul lui. Mi-am rotit privirea până când am dat de Phillips. Îngenunchease lângă...

Airrick.

Nu.

Era întins pe spate, cu mâinile lui și ale lui Phillips apăsate pe abdomen. Pielea lui palidă îi făcea părul castaniu să pară și mai întunecat, și... era atât, atât de mult sânge.

Mi-am coborât sabia și m-am îndreptat spre Airrick, croindu-mi drum printre Temuții căzuți.

-E... e bine?

Un firicel de sânge i se scurgea de pe buze. Avea privirea ațintită asupra lui Phillips.

-Fe...

Phillips și-a îndreptat privirea spre mine, tenul lui maroniu luând o tentă de gri. Avea ochii triști. A încuviințat din cap.

-E mai mult decât bine.

-Bun. A dat drumul unui pufnet greoi. Asta... e bine.

Cu inima strânsă, m-am plecat în genunchi și mi-am așezat spada lângă mine.

-M-ai salvat.

Ochii i s-au întors spre mine, și a râs slab, improșcând sânge.

-Nu... nu cred că tu... ai nevoie să fii salvată.

-Am avut! i-am spus, aruncând un ochi la abdomenul lui.

Ghearele Temutului se înfipseseră adânc... prea adânc. Măruntaiele nu-i mai erau la locul lor. Mi-am ascuns fiorul. Hawke se apropia de noi.

-Și tu ai fost acolo pentru mine. M-ai salvat cu adevărat, Airrick.

Hawke a îngenuncheat lângă Phillips și m-a privit în ochi. A clătinat din cap, deși știam deja. Nu era o rană care se putea vindeca. Și îl durea, probabil, îngrozitor. Nu aveam nevoie de darul meu ca să știu asta, dar mi-am deschis simțurile și m-am cutremurat în fața agoniei pure pe care am simțit-o.

Mi-am păstrat atenția concentrată asupra lui Airrick și i-am ridicat mâna și i-am strâns-o în mâna mea. Nu puteam să-l salvez, însă puteam să fac ce nu reușisem în cazul lui Vikter. Puteam să îl ajut pe Airrick și să-i alin din durere. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, știind că puteam să îl ajut.

Așa că m-am gândit la plajă și la cum mă făcea Hawke să râd, cum mă făcea să simt că trăiesc și am trimis toată căldura și bucuria acestor gânduri prin legătura dintre mine și Airrick. Am știut secunda precisă în care au ajuns la el. Trăsăturile i s-au relaxat, iar trupul i s-a oprit din tremurat.

S-a uitat la mine cu ochi mari. Părea atât de tânăr.

-Eu... Nu mă mai doare.

-Nu?

M-am chinuit să zâmbesc în timp ce-i trimiteam valuri de căldură și lumină. Nu voiam să se strecoare nici măcar o undă de durere.

-Nu. Pe chip i se citea uimirea. Știu că nu sunt bine, dar... mă simt bine.

-Sunt ușurată să aud asta.

S-a uitat intens la mine. Știam că Phillips și Hawke mă urmăreau. Știam, chiar și fără să-mi întorc privirea spre ei, că își dăduseră seama că acea alinare nu avea nimic de-a face cu apropierea morții. Nici un om cu o astfel de rană nu ar fi putut să moară liniștit.

-Știu cine ești, a spus Airrick, respirând greoi. Nu credeam... că ar trebui să zic ceva, dar noi ne-am mai întâlnit. Și mai mult sânge i s-a scurs pe buze. Am jucat cărți.

Surprinsă, zâmbetul mi s-a preschimbât într-unul autentic.

-Da, așa este. De unde ai știut că sunt eu?

-E... în ochii tăi, mi-a spus. Au trecut prea multe clipe până la următoarea gură de aer. Pierdeai.

-Așa este. M-am aplecat, ținându-i în frâu durerea. În mod normal, sunt mai bună la cărți. Fratele meu m-a învățat să joc, dar atunci tot primeam cărți proaste.

A râs din nou, abia auzit.

-Da... erau proaste. Mulțu...

Privirea i s-a mutat spre umărul meu. Orice va fi văzut acolo, era ceva frumos.

I-au tremurat buzele, și a zâmbit.

-Mamă?

Pieptul nu i-a mai coborât. S-a ridicat, dar nu a mai coborât. Airrick a murit câteva secunde mai târziu, cu un zâmbet pe buze. Avea ochii goi acum, dar luminoși. Nu știam dacă o văzuse pe mama lui, dacă văzuse ceva, dar speram asta. Speram că mama lui venise ca să îl ia, nu zeul Rhain. Era un gând plăcut - acela că de cealaltă parte ne așteptau cei dragi. Voiam să cred că pe Vikter îl așteptaseră soția și copilul lor.

Încetîșor, i-am lăsat în jos mîna și i-am așezat-o pe piept. Când mi-am ridicat privirea, i-am văzut pe Hawke și pe Phillips holbându-se la mine.

-I-ai făcut ceva, a declarat Hawke, căutându-mi privirea.

Nu am răspuns.

Nu era nevoie. Phillips a spus-o în locul meu.

-Sunt adevărate. Zvonurile. Le-am auzit, dar nu am crezut. Zeilor! Ai atingerea.

Capitolul treizeci și doi

Micul nostru grup a galopat mai departe într-un ritm amețitor. Eram cu trei mai puțini decât atunci când plecaserăm din Masadonia. După câteva ore, am găsit calul lui Noah păscând, l-am legat de iapa lui Luddie și ne-am văzut mai departe de drum.

Ne-am oprit în Trei Râuri doar pentru câteva ore, ca să lăsăm caii să se odihnească, și apoi am mers înainte toată noaptea. Aveam inima grea, picioarele amorțite și eram îngrijorată.

Phillips nu a mai vorbit despre ceea ce făcusem după ce ni s-au alăturat și ceilalți, dar îmi tot arunca priviri furioase. De fiecare dată părea să se uite la mine de parcă nu ar fi fost convins că eram reală, amintindu-mi de privirile pe care le îndreptau asupra mea servitorii, ori de câte ori mă vedeau acoperită de văl.

Mă făcea să mă simt prost, însă nu mă afecta nici pe departe la fel ca răspunsul lui Hawke în fața darului meu.

Se uitase la mine pe deasupra trupului neînsuflețit al lui Airrick de parcă aș fi fost un puzzle căruia îi lipseau piesele esențiale. Era, bineînțeles, surprins, și nu puteam

să-l invinovățesc pentru asta. Mă gândeam că își punea o mulțime de întrebări. Când ne-am oprit în Trei Râuri, am încercat să-i vorbesc despre ceea ce făcusem, însă el nu a făcut decât să clatine din cap. Mi-a spus „mai târziu” și că ar trebui să mă odihnesc. Eu, bineînțeles, nu l-am ascultat, și totul s-a sfârșit cu el prefăcându-se că adoarme lângă mine sau poate chiar adormind cu adevărat.

Nu știam dacă era furios sau deranjat ori... supărat că nu îi spusese, însă nu regretam că-mi folosisem darul pentru a-i ușura lui Airrick ultimele clipe de viață. Urma să discutăm despre cele întâmplate, și asta mai curând decât voia poate Hawke. Am reușit să mă abțin și să nu-mi folosesc darul ca să aflu cum se simte. Preferam să-mi spună singur decât să fiu nevoită să trișez.

Pentru că simțeam că, dacă i-aș fi citit emoțiile în acea clipă, aș fi trișat.

Am ajuns în New Heaven la lăsarea întunericului. Am trecut de meterezele joase fără probleme. Hawke a mers și a discutat cu unul dintre gardieni, apoi s-a urcat din nou în șa, în spatele meu, și a condus grupul pe străduțele pietruite.

Kieran îi luase locul lui Airrick, călărind pe lângă noi în timp ce traversam orașul adormit, înconjurat de o zonă bogat împădurită. Am trecut pe lângă magazine cu obloanele trase, închise pe timpul nopții, și apoi am intrat în zona rezidențială. Casele erau la fel de mici ca acelea din Cartierul de Jos, dar nici pe departe la fel de înghesuite. Erau, de asemenea, și mult mai bine îngrijite. Micului oraș negustoresc îi mergea în mod clar bine, iar, din câte se putea vedea, nobilul care îl conducea se pricepea mult mai bine la ceea ce avea de făcut decât ducii Teerman.

Străbătuserăm aproape o stradă întreagă din cartier, când s-a deschis prima uşă de la o casă şi un bărbat în vârstă cu piele maronie a păşit afară. Nu a spus nimic, doar a înclinat din cap spre Kieran şi Hawke în timp ce treceam. Din spatele lui a ieşit un băiat, care a alergat la uşa de la casa de alături. A bătut, iar obloanele s-au tras. În faţa noastră, Phillips îşi dusesese mâna la spadă. Un alt copil şi-a scos capul pe uşă.

- Tatăl meu este...

S-a oprit şi a făcut ochii mari când ne-a văzut trecând. A fluierat şi a rânjit la noi cu dinţii lui ştirbi, apoi a dispărut înăuntru, strigând după tatăl lui.

Copilul de la prima casă a alergat la următoarea uşă şi a chemat un alt copil, de data aceasta o fetiţă, cu părul mai roşu decât al meu. A făcut ochii mari cât farfuriile când ne-a văzut.

Apoi, vizavi, s-a deschis încă o uşă, iar în prag a ieşit de această dată o femeie de vârstă mijlocie cu un copil mic în braţe. A rânjit, iar copilaşul a făcut cu mâna. Mi-am ridicat şi eu mâna şi am fluturat-o spre ei, stângace. Am băgat apoi de seamă că primul băiat îşi adunase un mic grup. O mulţime de copii ne urmau pe trotuar şi, pe măsură ce înaintam, se deschideau din ce în ce mai multe uşi, iar oamenii din New Heaven ieşeau să ne vadă. Nici unul nu striga la noi. Câţiva îşi fluturau mâinile. Alţii zâmbeau. Doar câţiva priveau îngrijoraţi de pe treptele caselor lor.

M-am lăsat pe spate şi am şoptit:

- Asta e un pic straniu.

- Nu cred că au parte de prea mulţi vizitatori, mi-a răspuns Hawke.

Mi-a strâns mijlocul, iar inima mea caraghioasă a tresăltat puțin.

- Este o zi mare pentru ei! a comentat Kieran amuzat.

- Da? a murmurat Hawke.

- Se poartă de parcă ar fi cineva de vișă nobilă printre ei.

Hawke a pufnit.

- Atunci, chiar nu au parte de prea mulți vizitatori.

Kieran i-a aruncat o privire lungă, însă Hawke părea să se fi relaxat în spatele meu, și am luat asta drept un semn bun.

- Ai mai fost pe aici? am întrebat.

- În treacăt doar.

I-am aruncat o privire lui Kieran.

- Dar tu?

- Am trecut și eu o dată sau de două ori.

Am ridicat dintr-o sprânceană, dar apoi a apărut înaintea fortăreața din Heaven. Pentru că era lângă pădure, nu avea un perete secundar, precum castelul Teerman, însă nici nu se compara cu acesta ca mărime. Cu doar două etaje, construcția din piatră gri-verzuie părea un vestigiu care supraviețuise din vremuri de demult.

Cu greu.

În timp ce traversam curtea, îndreptându-ne spre grajduri, am simțit ceva rece atingându-mi vârful nasului. Mi-am ridicat privirea. În jur începuseră să cadă fulgi de zăpadă. Când am pătruns în spațiul deschis care mirosea a cai și a fân, am văzut că ne așteptau mai mulți gardieni îmbrăcați în negru.

Am respirat tremurat și am închis ochii pentru o clipă, lăsând hățurile moi. Drumul nostru nu era nici pe departe

aproape de final, dar cel puțin pentru o noapte aveam un pat, patru pereți și un acoperiș deasupra capului.

Lucruri pe care învățam să le apreciez cu adevărat.

Hawke a coborât din șa și s-a întors spre mine, cu brațele deschise. Am ridicat dintr-o sprânceană și am alunecat de pe cal pe cealaltă parte.

Hawke a oftat.

Zâmbind, i-am frecat grumazul lui Setti. Speram că avea să își umple burta cu cel mai bun fân și că urma să aibă parte de odihnă. Merita.

Hawke a venit lângă mine, cu săculeții pe umăr.

- Rămâi aproape de mine.

- Desigur.

Mi-a aruncat o privire care voia să-mi transmită că nu credea în aprobarea mea pripită. După ce ni s-au alăturat și ceilalți, am ieșit împreună. Zăpada începuse să cadă mai deasă, acoperind pământul. Mi-am tras pelerina în jurul corpului, și ușa de la intrare s-a deschis. Am văzut încă un gardian - unul înalt și blond, cu ochii de un albastru rece.

Kieran l-a salutat cu o strângere de mână.

- Mă bucur să te văd! a spus gardianul, aruncând o privire spre Hawke și apoi la mine. Ochii i-au întârziat câteva clipe asupra părții stângi a feței mele, apoi privirea i-a revenit spre Kieran. Mă bucur să vă văd pe toți.

- Și noi, Delano! a răspuns Kieran.

Hawke și-a lăsat mâna pe spatele meu.

- A trecut ceva timp.

- Nu destul! a răsunit o voce dinăuntrul fortăreței.

M-am întors și am văzut o sală largă, luminată de lămpi cu ulei. Din spatele unor uși mari din lemn și-a făcut apariția un bărbat înalt, lat în umeri, cu barbă și păr

negre. Purta pantaloni închiși la culoare și o tunică groasă. Avea prinsă în talie o spadă, chiar dacă nu era îmbrăcat în uniformă de gardian.

Kieran a zâmbit, lucru care m-a făcut să clipesc uimită. Era prima oară când îl vedeam zâmbind. Înfățișarea i s-a preschimbat din rece și chipeșă în năucitor de atrăgătoare.

- Elijah, tu mi-ai dus dorul mai tare decât oricine altcineva!

Elijah și Kieran s-au întâlnit la mijloc, și bărbatul bărbos l-a prins pe cel mai tânăr într-o îmbrățișare de urs, ridicându-l de la pământ. Apoi ochii căprui ai lui Elijah, mai mult aurii decât bruni, s-au oprit asupra mea și asupra lui Hawke.

Bărbatul a zâmbit cu jumătate de gură și i-a dat drumul lui Kieran. Sau, mai degrabă, l-a trântit. Kieran s-a tras cu un pas în spate și și-a recăpătat echilibrul, scuturând din cap.

- Ce avem noi aici? a întrebat Elijah.

- Avem nevoie de adăpost peste noapte, a răspuns Hawke.

Din cine știe ce motiv, acelui Elijah răspunsul lui Hawke i s-a părut amuzant. Și-a lăsat capul pe spate și a râs.

- Avem adăpost cât cuprinde.

- Mă bucur să aud asta.

Hawke și-a păstrat mâna pe spatele meu, în timp ce eu cercetam antreul, confuză.

Din spatele ușilor își făcuseră apariția mai multe persoane, bărbați și femei. La fel ca în cazul cetățenilor întâlniți pe drum, reacțiile erau diferite. Cei mai mulți zâmbeau, însă câțiva dintre ei aveau o privire

care îmi amintea de Descendentul blond care aruncase mâna de Temut.

Unde se afla lordul sau domnița de la conducerea orașului? Soarele era încă pe cer, însă nu se vedeau ferestre, așa că nu ar fi fost un afront adus zeilor dacă s-ar fi arătat. Nu am observat nici un Ascendent printre cei adunați. Poate că Elijah era unul dintre majordomii lordului, lordul însuși fiind ocupat? Am observat că Kieran își rotea capul în jur cu ochii mișiți, probabil pentru că observase același lucru ca mine.

- Avem mult de... recuperat! a zis Elijah și l-a bătut pe umăr pe Kieran cu o mână grea, făcându-mă să ridic din sprâncene.

O femeie brunetă, îmbrăcată într-o tunică verde, până la genunchi, cu pantaloni asortați și un șal gros de culoare crem pe umeri, a pășit în față. Imediat, ochii mi-au fost atrași de încălțările ei.

Purta ghete.

S-a apropiat, și atunci am observat că avea ochii foarte apropiați la culoare de ai lui Elijah, poate chiar în aceeași nuanță. Erau rude? Părea cu cel puțin zece ani mai tânără decât el, apropiată ca vârstă mai degrabă de Hawke și de mine. Era, poate, o nepoată? Ne-a zâmbit tuturor sobru, privirea oprindu-i-se, la fel ca în cazul lui Delano, asupra cicatricilor mele pentru câteva clipe. Nu i-am citit milă pe chip, ci doar... curiozitate, ceea ce pentru mine era de preferat.

- Trebuie să vorbesc cu câteva persoane, dar Magda te va conduce în camera ta. Hawke s-a întors spre femeia cu păr negru înainte ca eu să apuc să răspund. Asigură-te că are o cameră în care să facă baie și că primește o masă caldă.

-Da...

A dat să se îndoiaie, ca și cum ar fi fost gata să facă o plecăciune, dar apoi s-a oprit. S-a îmbujorat și mi-a aruncat o privire.

-Îmi cer scuze. Sunt puțin amețită uneori. Și-a mângâiat apoi abdomenul ușor rotunjit. Dau vina pe bebelușul numărul doi.

-Felicităril i-am spus, sperând că era reacția potrivită, și apoi m-am întors spre el.

-Hawke...

-Mai târziu! a zis el.

S-a răsucit și a luat-o spre Kieran și Elijah, cărora li se alăturase și Phillips, care cerceta cu atenție fortăreața.

-Vino! Magda mi-a atins ușor brațul. La etajul al doilea avem o cameră care are baie proprie. Voi cere să ți se încălzească apă și te vei putea îmbăia în timp ce bucătarul îți pregătește cina.

Fără să știu ce altceva aș fi putut să fac, am urmat-o pe Magda în hol și apoi pe ușa laterală, care dădea spre scări. Surprinsă că Hawke m-a lăsat singură, mi-am zis că avea până la urmă încredere că mă puteam apăra. Deși tot era straniu. Doar dacă nu cumva era foarte convins că acolo nu se aflau Descendenți. Dar, chiar și așa, asta nu explica cum de știuse numele femeii dacă doar trecuse prin oraș înainte, pentru că nimeni nu ne-o prezentase.

Camera era surprinzător de mare și de aerisită, în ciuda faptului că singura sursă de lumină naturală era o fereastră îngustă, care dădea spre curtea interioară. Îmi

plăceau bърnele neacoperite de pe tavan, iar patul arăta extrem de ademenitor.

Nu am îndrăznit să mă apropiu de el, pentru că pelerina și hainele îmi erau pătate de sânger de Temut, de noroi și sudoare. Mi-am atârnat pelerina pe un scaun greu din lemn și apoi m-am asigurat că am puloverul tras peste pumnal.

A fost făcut focul și, înainte de apa fierbinte, a ajuns o tocăniță de vită delicioasă. Am dat-o gata pe toată și am mâncat și ultima firimitură din pesmeții care o însoțeau. Aș fi lins probabil castronul dacă n-ar fi fost în jur mica armată de servitori dirijată de Magda.

În timp ce cada era umplută cu apă aburindă, Magda mi-a agățat un halat de baie albastru-deschis de clanța de la camera de baie. M-am holbat la el, brusc emoționată.

Nu era alb.

Am închis ochii.

-Poppy? am auzit-o pe femeie, și am deschis imediat larg ochii.

Mai devreme, mă întrebases cum să mi se adreseze, și acela fusese numele pe care i-l zisesem.

-Ești bine?

-Da. Am clipit. Ne-a luat... mult să ajungem până aici.

-Îmi pot închipui, mi-a răspuns ea, deși mă îndoiam că putea. Dacă îți vei lăsa hainele acolo, lângă ușă, am să mă asigur că sunt curățate peste noapte.

-Mulțumesc!

A zâmbit.

-Ai săpun și prosoape curate lângă cadă. Mai ai nevoie de ceva?

Voiam să întreb unde era Hawke, dar nu-mi închipuiam că ar ști. Am scuturat din cap, și Magda a luat-o spre ușă. Apoi, m-am gândit la Ascendenți.

-Magda? am strigat-o. Cine sunt nobilii care stăpânesc aici?

-Lord Halverston a plecat la vânătoare cu câțiva dintre bărbați, a răspuns ea. I-ar fi plăcut să vă întâmpine, dar se pregătea deja de plecare, fiind atât de aproape de amurg.

-Ah.

Lordul plecase la vânătoare cu niște oameni de rând? Oamenii din acea casă erau... străni.

-Mai ai nevoie de ceva?

De această dată, am clătinat din cap și nu am mai oprit-o. M-am dezbrăcat rapid și mi-am lăsat hainele lângă ușă. Apoi am traversat podeaua care nu apucase încă să se încălzească, ținând pumnalul în mână.

Cada aceea uriașă trebuia să fie unul dintre cele mai grozave lucruri de care dădeam cu ochii.

Mușchii mei încordați s-au bucurat imediat de apa fierbinte. Am rămas în cadă mai mult timp decât ar fi fost necesar. M-am frecat bine cu săpunul cu parfum de liliac, mi-am spălat părul de două ori și abia apoi mi-am făcut griji că m-aș putea stafidi dacă aș mai rămâne în apă o secundă în plus. M-am șters cu prosopul, mi-am luat pe mine halatul cald și apoi am mers în picioarele goale spre măsuța de toaletă, unde, spre bucuria mea, am găsit un pieptene. M-am retras în dormitor, descălcându-mi cu băgare de seamă părul încurcat, și mi-am așezat pumnalul aproape. După ce am terminat și cu asta, nu mi-a mai rămas de făcut nimic altceva decât să aștept.

Așezată pe marginea patului, m-am întrebat ce făcea Tawny în acea clipă. Se împrietenise cu celelalte doamne și cu cavalerii de la curte? Am simțit că mă cuprinde tristețea și nu m-am împotrivit. Era mai bine să simt asta în loc să am în suflet doar furie și durere. Dar îmi era dor de ea!

Îmi era dor de Vikter.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce-mi treceam mâinile pe deasupra materialului delicat al halatului de un albastru pal. Mă ustureau ochii, dar lacrimile... nu voiau să curgă. Aproape că-mi doream să plâng. Am oftat și mi-am îndreptat privirea spre capul patului. Erau așezate acolo două perne, de parcă patul ar fi fost pregătit pentru două persoane...

O bătaie în ușă m-a făcut să tresar. Am sărit din pat, și eram gata să înșfac pumnalul când ușa s-a deschis. Am pus mâna pe armă și m-am răsucit.

-Hawke! am murmurat.

A ridicat din sprâncene.

-Credeam că dormi.

-De aceea ai dat buzna înăuntru?

-De vreme ce întâi am ciocănit, nu consider că am dat buzna. A închis ușa în urma lui și a pășit în lumină. Făcuse baie și se schimbase. Părul încă umed i se ondula în dreptul obrazilor. Dar mă bucur să văd că erai pregătită în caz că la ușă n-ar fi fost cineva pe care ți-ai fi dorit să-l vezi.

-Și dacă tu ești cineva pe care nu îmi doresc să-l văd?
Zâmbetul acela al lui.

-Știm foarte bine amândoi că nu este cazul. Privirea i-a alunecat asupra mea. Chiar deloc.

-Egoul tău mă uimește întotdeauna.

Am pus pumnalul la loc și apoi mi-am rotit privirea în jur. De vreme ce singurul scaun pe care aș mai fi putut să mă așez părea extrem de incomod, mi-am dat seama că patul rămânea singura opțiune.

M-am așezat pe margine.

- Reușesc să te uimesc întotdeauna, a zis el.

Am zâmbit.

- Mulțumesc, tocmai mi-ai demonstrat că am dreptate.

A chicotit, pășind legănat.

- Ai mâncat?

Am încuviințat din cap.

- Tu?

- În timp ce mă îmbăiam.

- Exemplul perfect de ce înseamnă să faci mai multe lucruri în același timp!

- Sunt priceput. A rămas pe loc, la o oarecare distanță de mine. De ce nu dormi? Cred că ești extenuată.

- Știu că zorii nu sunt departe și că vom porni din nou la drum, dar nu am putut să adorm. Nu încă. Te așteptam. Brusc agitată, am început să mă joc cu funda de la halat. Locul acesta este... diferit, nu-i așa?

- Îmi închipui că, pentru cineva care este obișnuit doar cu Masadonia și capitala, ar putea fi. Lucrurile sunt mult prea simple aici. Fără pompă.

- Am observat asta. Nu am văzut nici măcar o emblema regală.

Și-a plecat capul.

- M-ai așteptat ca să discutăm despre steaguri regale?

- Nu.

Am oftat și am dat drumul fundiței.

- Te-am așteptat ca să vorbim despre ceea ce i-am făcut lui Airrick.

Hawke nu a scos nici un cuvânt. Agitația mi-a fost înlocuită de iritare.

- Acum, e destul de *mai târziu* pentru tine? E momentul potrivit?

Un început de zâmbet.

- Momentul e potrivit, Prințeso. Avem intimitate, lucru pe care l-am considerat a fi important.

Am deschis gura și apoi am închis-o repede la loc. La naiba! Oare de aceea tot amâna momentul? Dacă asta era, avea dreptate.

- Ai de gând să-mi explici de ce nici tu, nici Vikter nu ai menționat niciodată că ai această... *atingere*?

Mi s-a descleștat falca.

- Nu-i spun așa. Doar unii dintre cei care... au auzit zvonuri îi spun astfel. De aceea, unii cred că sunt copilul zeilor. Tu, care pari să fi auzit totul și să știi tot ce mișcă, nu ai auzit zvonul acesta?

- Chiar știu tot ce mișcă, dar nu, nu am auzit despre asta. Și nici nu am văzut vreodată pe cineva făcând ce ai făcut tu.

I-am căutat privirea și mi s-a părut că întrezăresc adevărul în ochii lui.

- Este un dar de la zei. De aceea sunt Aleasă.

Sau, cel puțin, acesta era unul dintre motive.

- Am fost instruită de regină însăși să nu vorbesc niciodată despre el și nici să nu îl folosesc. Nu înainte de a fi considerată vrednică. În mare, am ascultat acest ordin.

- În mare?

- Da, în mare. Vikter știa despre el, dar Tawny nu știe. Nici Rylan și nici Hannes nu au știut. Duceasa știe, ducele a știut. Și atât. Iar eu nu îl folosesc... *prea des*.

-Și ce presupune acest dar?

Am răsuflet adânc.

-Pot să... simt durerea oamenilor, pe cea fizică și pe cea mentală. Bine, așa a fost la început. Dar se pare că, pe măsură ce mă apropii de Ascensiune, darul meu evoluează. Presupun că ar trebui să spun că acum simt emoțiile oamenilor. Am tras de pătura de lângă mine. Nu e nevoie să ating o persoană. Pot doar să mă uit la ea. E ca și cum... m-aș deschide spre ea. De obicei, îmi pot controla darul, dar uneori este dificil să o fac.

-Cum ar fi, spre exemplu, în mulțimi?

Știind că se gândea la discursul ducelui, am încuviințat din cap.

-Da. Sau atunci când cineva își proiectează în jur durerea fără să își dea seama. Dar asta se întâmplă rar. Nu văd altceva decât ai vedea tu sau oricare alt om, dar simt.

-Simți... ceea ce ei simt?

Mi-am ridicat privirea spre el. Mă urmărea cu ochii ușor măriți.

-Așa că ai simțit durerea pe care Airrick, care era grav rănit, o simțea?

Am încuviințat din cap.

Hawke a clipit de câteva ori.

-Asta trebuie să fi fost...

-O agonie? am completat. A fost, dar nu este cel mai rău lucru pe care l-am simțit. Durerea fizică este întotdeauna caldă și acută, dar cea mentală, durerea emoțională... este... ca și cum te-ai afunda într-o apă înghețată în cea mai rece zi. Genul acela de durere este mult mai grav.

Hawke a venit și s-a așezat pe pat, lângă mine.

-Și poți simți și alte emoții? Cum ar fi fericirea sau ura? Ușurarea sau... vina?

-Pot, dar este ceva nou. Și adesea nu sunt sigură de ceea ce simt. Trebuie să mă bazez pe ce știu și... Am ridicat din umeri. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, da.

Pentru prima oară de când îl cunoscusem, Hawke rămăsese fără cuvinte.

-Asta nu este tot, am adăugat.

-Bineînțeles că nu.

Am ignorat tonul lui sec.

-Pot să și alin durerea cuiva, dacă îl ating. De obicei, persoana în cauză nu observă. Asta doar dacă nu cumva simte o durere extremă.

-Cum?

-Mă gândesc la... clipele fericite pe care le-am trăit și le transmit efectul prin legătura pe care darul meu o creează cu cealaltă persoană, am explicat.

Hawke s-a uitat intens la mine pentru încă niște momente.

-Te gândești la lucruri care te fac fericită și atâta tot?

-Ei bine, eu nu aș spune-o așa. Dar da.

O umbră i-a alunecat pe chip, apoi și-a ațintit ochii asupra mea.

-Mi-ai simțit vreodată emoțiile?

Voiam să mint. Să spun că nu.

-Da.

S-a tras înapoi.

-La început, nu am făcut-o cu bună-știință - bine, ba da, dar doar pentru că arătai întotdeauna ca și cum... nu știu. Ca un animal închis în cușcă de fiecare dată când te vedeam prin castel, și eram curioasă să știu de ce.

Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să o fac. Nu am făcut-o... de prea multe ori. M-am forțat să mă opresc. Oarecum.

I se ridicaseră sprâncenele până la frunte.

- În mare parte. Uneori, pur și simplu nu pot să mă abțin. E ca și cum m-aș împotrivi naturii încercând să nu...

Să nu folosesc darul cu care mă născusem.

De aceea era greu de controlat uneori. Sigur, adesea, curiozitatea era cea care mă împingea să îl folosesc, însă mi se părea că mă luptam împotriva naturii încercând să îl înăbuș și să îi pun lacăt. Mă sufoca.

La fel ca vâlul, și toate regulile, și așteptările celorlalți, și... viitorul pe care nu aveam șansa să mi-l hotărâsc singură.

De ce mi se părea că întreaga mea viață era atât de greșită?

- Ce ai simțit din partea mea?

Mi-am îndepărtat gândurile și l-am privit în ochi.

- Tristețe. I-am citit uluirea pe chip. O durere adâncă și mâhnire. Mi-am coborât privirea spre pieptul lui. Nu te părăsesc niciodată, nici măcar atunci când zâmbești și tachinezi. Nu știu cum le faci față. Mă gândesc că sunt legate în mare parte de fratele tău și de prietenul nostru. Pentru că Hawke nu spunea nimic, m-am gândit că poate vorbisem prea mult. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi folosesc darul pe tine. Ar fi trebuit, probabil, să te mint acum...

- Mi-ai alinat durerea vreodată?

Mi-am lăsat palmele pe genunchi.

- Da.

- De două ori. Corect? După întâmplarea cu preoteasa și în noaptea Ritualului.

Am încuviințat din cap.

- Ei bine, acum, înțeleg de ce m-am simțit mai... ușor. Prima oară a durat - la naiba, a durat ceva. Am dormit cum nu mai dormisem de ani buni. A râs înăbușit, iar eu mi-am furișat privirea spre el. Păcat că așa ceva nu poate fi împachetat și vândut la piață.

Nu prea știam ce să zic.

- De ce? a cerut să afle. De ce mi-ai luat durerea? Da, e adevărat... simt tristețe. Îmi este dor de fratele meu în fiecare clipă. Lipsa lui mă bântuie, dar fac față.

- Știu. Nu lași ca asta să îți afecteze viața, dar eu... Nu îmi plăcea să știu că suferi! am recunoscut. Și că eu pot să ajut, fie și doar temporar. Am vrut doar...

- Ce?

- Am vrut să ajut. Voiam să-mi folosesc darul ca să ajut lumea.

- Și l-ai folosit? Nu doar în cazul meu și al lui Airrick?

- Da. Blestemații... Le alinam durerea. Și lui Tawny, însă ea nu a știut niciodată.

- Așa au început să circule zvonurile. I-ai ajutat pe blestemați.

- Și pe familiile lor, câteodată. Simt atâta durere uneori, încât trebuie să o fac.

- Dar îți este interzis.

- Da. Și asta mi se pare stupid! Mi-am ridicat mâinile în aer. Motivul nici măcar nu are sens. Dacă mi-au dat acest dar, nu este de la sine înțeles că zeii m-au găsit vrednică de el?

- Așa s-ar zice. Hawke a făcut o pauză. Fratele tău poate face și el ce faci tu? Sau altcineva din familia ta?

- Nu. Doar eu și Fecioara de dinaintea mea. Amândouă ne-am născut într-un vâl, i-am spus. Mama și-a dat seama de ce pot să fac pe când aveam trei sau patru ani.

Hawke s-a încruntat și m-a privit din nou ca pe un puzzle căruia îi lipseau niște piese esențiale.

-Ce?

A scuturat din cap, și trăsăturile i s-au destins.

-Mă citești acum?

-Nu. Serios, încerc să nu o fac, nici măcar atunci când îmi doresc foarte tare să o fac. Mi se pare că trișez în cazul unei persoane...

Am ezitat. Eram gata să spun: „în cazul unei persoane la care țin”.

Am simțit un gol în stomac și mi-am întors ochii larg deschiși spre el. Țineam la Hawke. Mult.

Nu în același fel în care țineam la Tawny și la Vikter însă. Într-un mod diferit.

Of, zeilor!

Asta nu era cel mai probabil un lucru bun, dar nu îl simțeam ca pe ceva rău.

-Ei bine, mi-ar plăcea să fi avut darul tău în clipa aceasta, pentru că aș fi încântat să știu ce gândești acum.

Nu puteam să fiu recunoscătoare că nu știa.

-Nu simt nimic din partea Ascendenților! am replicat. Absolut nimic, deși știu că simt durerea fizică.

-Asta este...

-Ciudat, nu?

-Voiam să spun îngrijorător, dar, da, e ciudat.

-Știi ceva? M-am aplecat spre el și i-am șoptit: M-a stânjenit întotdeauna faptul că nu pot simți nimic din partea lor. Ar trebui să mă simt ușurată, dar nu a fost niciodată cazul. M-am simțit mereu... rece.

-Văd asta. S-a tras și el mai aproape și și-a coborât vocea. Ar trebui să-ți mulțumesc.

-Pentru ce?

- Pentru că mi-ai alinat durerea.

- Nu-î nevoie.

- Știu, dar vreau să o fac. Gura lui era incredibil de aproape de a mea. Mulțumesc!

- Pentru puțin.

Mirosea a ace de pin și a săpun, și îi simțeam respirația atât de caldă pe buze.

- Am avut dreptate.

- În legătură cu ce?

- În legătură cu faptul că ești curajoasă și puternică. Riști foarte mult atunci când îți folosești darul.

- Nu cred că am riscat destul, am recunoscut. L-aș fi putut ajuta pe Vikter. Dar am fost prea... copleșită. Poate că, dacă nu aș fi încercat să îl înăbuș atât de mult, aș fi putut să îl controlez atunci și cel puțin să-i alin lui Vikter durerea.

- Dar l-ai alinat pe Airrick. L-ai ajutat pe el. Și-a plecat capul, și frunțile ni s-au lipit. Ești întru totul diferită de cum mă așteptasem să fii.

- Tot spui asta. La ce te așteptai?

- Sincer, acum, nici nu mai știu.

Am închis ochii, bucuroasă de apropierea dintre noi. Îmi plăcea să fiu aproape de cineva... atunci când și eu eram de acord cu asta.

- Poppy?

Îmi plăcea și cum suna numele meu pe buzele lui.

- Da?

Mi-a atins obrazul cu degetele.

- Sper că știi că, indiferent de ceea ce ți s-a spus până acum, ești cea mai vrednică persoană pe care am întâlnit-o în viața mea.

Inima mi-a tresăltat în piept.

- Înseamnă că nu ai întâlnit prea mulți oameni la viața ta.

- Am întâlnit prea mulți. Și-a ridicat bărbia și m-a sărutat pe frunte. Apoi s-a lăsat pe spate și și-a trecut un deget în lungul maxilarului meu. Meriți mult mai mult decât ceea ce te așteaptă.

Meritam.

Am deschis ochii.

Chiar meritam.

Nu eram o persoană rea. Dincolo de vâl, de titlul și de darul meu, eram o persoană ca oricare alta. Dar nu fusesem niciodată tratată ca atare. După cum îmi spusese Hawke mai demult, toate privilegiile de care restul lumii se bucura erau ceva ce eu nici măcar nu puteam câștiga. Și...

Și mă săturasem.

Hawke s-a retras și mi-a spus, cu vocea încărcată de emoție:

- Îți sunt recunoscător că ai avut încredere în mine ca să-mi mărturisești acest secret.

Nu m-am putut concentra ca să-i răspund, mult prea prinsă de ceea ce se întâmpla în interiorul meu. Ceva începuse să se schimbe. Ceva colosal, deși în același timp și extrem de mic. Inima a început să mi se zbată în piept de parcă m-aș fi luptat să trăiesc și... zeilor, asta era exact ceea ce făceam. Chiar în acea clipă. Mă luptam pentru dreptul de a-mi trăi viața. Lucrurile se așezau la locul lor înăuntrul meu.

Fecioară sau nu, bună sau rea, Aleasă sau uitată, aveam dreptul să trăiesc și să îmi duc viața mai departe fără să fiu sufocată de reguli cu care nu fusesem niciodată de acord.

L-am privit pe Hawke, m-am uitat la el *cu adevărat*, și ceea ce am văzut era mai presus de planul fizic. El se purtase întotdeauna diferit cu mine, nu încercase niciodată să mă oprească. Din noaptea aceea, pe Metereze, și până în Pădurea Sângerie, când îmi aruncase spada, făcuse mai mult decât doar să mă protejeze. El credea în mine și îmi respecta nevoia de a mă proteja singură. Și, așa cum spusese și el mai demult, era ca și cum ne-am fi știut de când lumea. El... mă înțelegea, și mi se părea că și eu îl înțelegeam pe el. Pentru că era puternic și curajos și gândea și simțea profund. Suferise pierderi și le supraviețuise. Continua să supraviețuiască în ciuda agoniei pe care știam că o purta cu el. Mă accepta așa cum eram.

Iar eu aveam toată încrederea în el.

În *toate* privințele.

-N-ar trebui să te uiți la mine așa.

Vocea îi devenise mai răgușită.

-Așa cum?

-Știi tu foarte bine cum te uiți la mine. A închis ochii. De fapt, s-ar putea să nu știi. Și tocmai de aceea ar trebui să plec.

-Cum mă uit la tine, Hawke?

A deschis ochii.

-Într-un fel în care nu merit să fiu privit. Nu de tine.

-Asta nu este adevărat, i-am spus.

-Mi-aș dori ca așa să stea lucrurile. Zeilor, cât mi-aș dori! Trebuie să plec. S-a ridicat și a făcut câțiva pași, privirea întârziindu-i asupra mea. Mi se părea că nu prea voia să plece. A respirat adânc. Noapte bună, Poppy!

L-am privit îndreptându-se spre ușă, cu numele lui pe buze. Nu voiam să plece. Nu voiam să-mi petrec noaptea singură. Nu voiam să creadă că nu mă merita.

Și-mi doream să trăiesc.

Mi-l doream pe el.

- Hawke?

S-a oprit, dar nu s-a întors.

Inima îmi tresălta din nou în piept.

- Vrei să... vrei să rămâi cu mine în noaptea asta?

Capitolul treizeci și trei

Hawke nu mi-a răspuns. Nici măcar nu știam dacă mai respira. Mi-am adus aminte de noaptea Ritualului, când stătuserăm sub salcie. Acea amintire nu a adus cu ea înțepătura ascuțită a durerii.

Și apoi, a vorbit.

-Nu-mi doresc nimic mai mult, dar nu cred că tu îți dai seama de ce se va întâmpla dacă voi rămâne.

Am simțit că amețesc.

-Ce se va întâmpla?

S-a întors spre mine atunci, cu o privire pătrunzătoare.

-Nu aș avea cum să mă urc în acel pat fără să fiu peste tine în zece secunde. De fapt, nici măcar n-am ajunge până la pat. Îmi cunosc limitele. Știu că nu sunt un bărbat suficient de moral încât să-mi aduc aminte care sunt îndatoririle mele și ale tale, nici faptul că sunt atât de nevrednic să te am încât ar trebui să fie un păcat. Chiar știind toate astea, nu aș avea cum să nu te dezbrac de halatul acela și să nu îți fac exact ce ți-am spus în pădure că ți-aș face.

O flacără s-a aprins în interiorul meu, și l-am privit în ochi.

-Știu.

A tras adânc aer în piept.

-Știi?

Am încuviințat din cap.

S-a îndepărtat de ușă.

-Nu mă voi mulțumi doar să te țin în brațe. Și nici cu sărutări. Dorința de a te avea este mult prea puternică, Poppy. Dacă rămân, nu vei mai ieși din camera aceasta fiind Fecioara.

Am tremurat ușor în fața cuvintelor lui atât de directe. Cuvintele nu erau însă cele care mă șocau, ci dorința lui pentru mine. Nu mă vedeam drept cineva care ar fi putut face obiectul unei astfel de pasiuni. Nu mi se permisesese niciodată să mă închipui astfel.

-Știu, am repetat.

A făcut un pas spre mine.

-Știi, oare, Poppy?

Știam.

Și era atât de straniu să îmi cunosc astfel inima și să fiu atât de sigură, când îmi petrecusem atât timp fără să mă cunosc - pentru că nu mi se permisesese niciodată să descopăr cine eram, ce s-ar putea să-mi placă și ce nu, de ce aș putea avea nevoie și ce mi-aș putea dori. Dar acum, știam.

Știusese din clipa în care îi cerusem să rămână. Știam care aveau să fie consecințele. Știam ce eram și ce se aștepta de la mine să fiu. Și mai știam că nu mai puteam fi așa. Nu era ceea ce-mi doream de la viață. Nu fusese niciodată alegerea mea.

Asta în schimb... era ceva ce voiam.

Hawke era cel pe care îl voiam.

Și alegerea era a mea.

Îmi luam înapoi în propriile mâini viața, ceva ce începusem să fac cu mult înainte de Hawke. Atunci când cerusem să învăț cum să lupt și când îl făcusem pe Vikter să mă ia cu el când îi ajuta pe blestemați. Aceia fuseseră pași importanți, însă pe lângă ei făcusem și alții, mai mici. Și, într-un fel, aceia erau chiar mai importanți. Mă schimbam, evoluam, la fel ca darul pe care nu aveam dreptul să îl folosesc, dar pe care îl foloseam oricum. Fiecare aventură și fiecare risc asumat fuseseră importante. Era vorba despre dorința mea de a experimenta tot ce mi se spusese că nu e pentru mine.

De aceea rămăsesem atunci în acea cameră de la Perla Roșie cu Hawke.

Era vorba despre felul în care îl privisem pe duce în ochi și zâmbisem atunci când îmi dăduse jos vălul.

Când vorbisem cu Loren pentru prima oară și când ieșisem pe Metereze. Dățile în care îndurasem lecțiile ducelui fără să plâng. Când îi spintecasem fața lordului și îi retezasem mâna și capul, tăiasem lanțurile pe care nu alesesem niciodată să le port. Nu înțelesesem însă atunci. Fuseseră atâția pași mici de-a lungul anilor și mai ales în ultimele săptămâni. Nu știam care fusese momentul definitiv, dar un lucru îmi era clar.

Hawke nu era catalizatorul.

El era recompensa.

Mi-am ridicat mâinile, surprinzător de hotărâtă, spre cordon. Nu mi-am ferit privirea în timp ce l-am dezlegat. Halatul s-a desfăcut și mi-a alunecat de pe umeri. L-am lăsat să-mi cadă la picioare.

Hawke nu și-a luat privirea de la mine nici măcar o secundă. Nici măcar nu a clipit, cu ochii ațintiți în ai mei. Încet, privirea i-a alunecat în lungul trupului meu. Știam că în cameră era suficientă lumină pentru ca el să vadă tot. Toate formele, toate părțile ascunse, toate cicatricile. Urmele de gheare pe care le aveam pe brațe și peste abdomen și cicatricile de pe picioare, rănilor care erau dovada că fusesem aleasă de zei.

Pentru că semnele de pe picioare nu fuseseră făcute de gheare, ci de colții care îmi sfâșiaseră pielea. În acea noapte fusesem mușcată.

Dar nu fusesem blestemată.

Hawke nu avea să poată citi adevărul acelor cicatrici. Doi dintre cei care îl știau erau acum morți, iar în afara lor rămâneau regina, regele, ducesa și fratele meu. Pentru prima oară în viață, voiam să spun cuiva adevărul. Voiam să i-l spun lui Hawke.

Însă nu era momentul potrivit.

Nu acum, când își întorcea încet privirea spre ochii mei. Când se uita la mine ca și cum s-ar fi delectat cu fiecare centimetru din mine. Nu mi-am putut controla fiorul care mi-a trecut prin tot corpul atunci când m-a privit în cele din urmă din nou în ochi.

-Ești teribil de frumoasă! a șoptit cu voce groasă. Și atât de surprinzătoare.

Apoi, s-a mișcat spre mine în felul acela care mă făcea să-mi fie greu să cred că nu era Ascendent. Într-o secundă, eram în brațele lui, sărutându-ne. Sărutul lui nu avea nimic dulce și blând acum. Mă simțeam devorată și îmi doream să mă devoreze. I-am răspuns, ținându-mă strâns de el, și, chiar când începeam să îi simt limba, s-a retras.

În acea clipă, lucrurile au început să se întâmple ca prin vis. L-am ajutat să își scoată tunica și apoi ghetetele și pantalonii. Am tremurat în fața lui.

Era... frumos.

Tot numai piele bronzată și musculatură tonifiată. Avea pieptul și abdomenul bine definite de anii de antrenamente, iar forța corpului său nu putea fi negată. Cum nu putea fi negat nici faptul că viața își lăsase urmele pe pielea lui sub forma unor cicatrici mai mici și mai mari. Era un luptător, la fel ca mine, și acum puteam să văd ceea ce mai înainte fusesem prea emoționată ca să observ. Și trupul lui era o amintire vie a ceea ce trăise, iar cicatricea mai profundă, mai roșie, pe care o avea chiar sub șold era dovada că cel mai probabil își avea și el coșmarurile lui. Arăta ca un fel de însemn, de parcă ar fi fost ars cu fierul roșu.

- Cicatricea de pe coapsă, am spus. De unde o ai?

- Cu mulți ani în urmă, am fost destul de prost încât să mă las prins! mi-a răspuns el.

Era atât de ciudat cum vorbea uneori, de parcă ar mai fi trăit zeci de vieți înainte de aceasta. Eu cu siguranță știam ce înseamnă ca un an să ți se pară lung cât o viață. Mi-am mutat privirea și am făcut ochii mari.

Ah!

Mi-am mușcat buza, știind că probabil nu ar trebui să mă holbez. Mi se părea indecent, dar voiam să o fac.

- Dacă te mai uiți mult la mine așa, totul se va termina înainte să înceapă.

Cu obrajii aprinși, mi-am ferit privirea.

- Eu... Ești perfect.

S-a încordat.

-Nu, nu sunt. Tu meriți pe cineva perfect, însă eu sunt un nenorocit prea mare ca să las asta să se împlinească.

Am clătinat din cap, neînțelegând cum nu putea să vadă că mă merita.

-Nu sunt de acord cu nimic din ce ai spus.

-Șocant, a zis el și și-a trecut brațele în jurul meu.

Într-o secundă, eram pe pat, cu el deasupra mea. Părul lui aspru de pe picioare se freca de picioarele mele într-un mod surprinzător de plăcut. Când l-am simțit însă lipit de șoldul meu, am înghițit un nod, amintindu-mi de consecința pe care o putea avea ceea ce făceam.

-Ești...?

-Protejat? Gândurile lui merseseră în mod clar în aceeași direcție. Iau lunar protecția.

Se referea la iarba care îi făcea și pe bărbați, și pe femei temporar infertili. Putea fi băută sau mestecată, și auzisem că avea gust de lapte acru.

-Presupun că tu, nu, a adăugat el.

Am pufnit.

-N-ar fi fost scandalos? a comentat, trecându-și degetele în lungul brațului meu.

-Ar fi fost, am admis. Dar asta...

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

-Dar asta schimbă tot.

Schimba.

Chiar schimba tot.

Și eram pregătită.

Hawke m-a sărutat, și singurul lucru la care mă puteam gândi era că buzele lui aveau aproape același efect ca un drog. Ne-am sărutat până când inima a început să-mi bată tare în piept și pielea - să îmi vibreze de plăcere.

Apoi, abia după ce am simțit că nu mai pot să respir, a început să exploreze.

Degetele i-au alunecat pe pielea mea, și, atunci când mâna i-a coborât între coapse, am icnit de plăcere, descoperind rapid că ceea ce făcuserăm în pădure pe când eram îmbrăcată nici nu se compara cu atingerea pielii pe piele.

Și-a coborât capul apoi, urmărind cu buzele urmele pe care le lăsaseră degetele lui. A întârziat în zonele sensibile, scoțând din mine sunete care m-au făcut să mă întreb în treacăt cât de groși erau acei pereți. A zăbovit o vreme deasupra cicatricilor mele de pe abdomen, le-a sărutat, le-a venerat, până când m-am convins că nu le considera urâte sau deranjante în nici un fel.

A coborât însă și mai mult.

Mi-am pierdut răsuflarea. Când am deschis ochii, l-am văzut așezat între picioarele mele, privindu-mă cu ochii aceia auri.

-Hawke, am șoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură, ca un diavol frumos.

-Îți mai amintești de prima pagină din jurnalul domnișei Willa?

-Da.

Nu aveam cum să uit acea primă pagină.

Și apoi, cu ochii încă la mine, și-a coborât gura. M-am arcuit când i-am simțit prima atingere, și degetele mi s-au înfipt în așternuturi. M-am gândit că inima avea să îmi stea în loc. Că poate încetase deja să mai bată. Nu îmi putusem închipui niciodată până atunci vârtoarea de senzații pe care mi-o trezea. Era aproape prea mult, și nu puteam sta nemișcată. Mi-am ridicat șoldurile,

și murmurul lui aprobator m-a făcut să mă simt aproape la fel de bine precum ceea ce făcea.

Zeilor...

Am căzut cu capul pe perne, conștientă că mă zbăteam, că mă mișcam frenetic, fără nici un fel de ritm. Însă tensiunea strânsă înăuntrul meu creștea din ce în ce mai mult și până la urmă a explodat, cu o intensitate care m-a răvășit. I-am spus, poate, numele. Poate am strigat ceva lipsit de coerență. Nu știam, dar a durat o mică eternitate până când am putut să-mi deschid ochii.

Hawke și-a ridicat capul, cu buzele umflate și umede în lumina lumânării. Privirea lui intensă mi-a ars pielea. Nu arătase niciodată mai mândru de el. Și-a întredeschis buzele și și-a trecut limba pe deasupra lor.

-Nectar. Exact așa cum am promis.

Mi s-a tăiat răsuflarea și am tremurat. A alunecat ca o felină peste trupul meu. L-am urmărit, ca hipnotizată, în timp ce trupul lui dur îl mângâia pe al meu, fără să-mi pot controla tremurul.

-Poppy, a șoptit, buzele lui atingându-le pe ale mele.

M-a sărutat, iar pielea mi s-a încins când i-am simțit gustul și dinții aceia straniu de ascuțiți. Simțurile mi s-au involburat din nou când l-am simțit așezându-se între picioarele mele.

-Deschide ochii!

Îi închisesem? Da. Îi închisesem. I-am deschis și l-am văzut zâbind cu jumătate de gură, dar fără urma aceea de tachinare pe care o avea de obicei. Nu a spus nimic, doar s-a uitat la mine, nemișcat.

-Ce?

-Vreau să îți ții ochii deschiși.

-De ce?

A chicotit, iar eu am tras aer în piept.

- Mereu ai atât de multe întrebări.

- Cred că ai fi dezamăgit dacă nu aş avea.

- Adevărat, a murmurat și și-a trecut mâna în lungul gâtului meu, până la sâni.

- Așa că, de ce? am insistat.

- Pentru că vreau să mă atingi, a zis el. Vreau să vezi ce îmi faci atunci când mă atingi.

M-a trecut un fior.

- Cum... cum vrei să te ating?

- Oricum vrei, Prințeso. Nu ai cum să greșești, a șoptit răgușit.

Am dat drumul cearșafului și mi-am ridicat o mână. I-am atins obrazul. Privirea i-a rămas lipită de a mea în timp ce mi-am trecut degetele în lungul maxilarului lui, peste buzele moi, și apoi le-am coborât pe gât. Eram asaltată de prea multe senzații ca să-mi pot folosi darul. Degetele mi-au alunecat peste pieptul lui. I-am simțit respirația. Mi-am continuat explorarea, delectându-mă cu senzația pe care mi-o trezeau mușchii aceia fermi ai abdomenului lui. Și am coborât și mai mult, făcându-i întregul trup să tresalte. Am ezitat.

- Te rog. Nu te opri! mi-a cerut cu voce răgușită. Zeilor mari, nu te opri!

M-am concentrat asupra feței lui în timp ce îl atingeam. Observam atâtea mici reacții, răspândite în întregul lui trup. Și-a descleștat maxilarul, și buzele i s-au întredeschis. Trăsăturile i-au devenit mai ascuțite și tendoanele i s-au întins când mi-am strâns mâna în jurul lui. Și-a lăsat capul pe spate, și trupul lui mare și puternic a tremurat. Am băgat de seamă cât de accelerată îi devenise respirația. Mi-am strecurat mâna până în punctul în care

trupurile noastre aproape se uneau. A tremurat din cap până în picioare, și am rămas uimită de cât de mult îl afecta atingerea mea. Am devenit mai curajoasă cu atingerile mele.

- Zeilor! a mormăit.

- E în ordine?

- Tot ce faci este mai mult decât perfect. Vocea îi devenise și mai adâncă. Dar mai ales ce faci acum. Mai ales asta.

Am răs încetitor și am repetat mișcarea. Și-a mișcat șoldurile atunci, aproape așa cum o făcusem și eu, întâmpinându-mi atingerile. A scos un oftat adânc ce mi-a trimis o undă de plăcere în tot trupul.

- Vezi ce-mi faci? a întrebat, mișcându-și șoldurile în ritmul mâinii mele.

- Da, am șoptit.

- Mă ucide. Și-a lăsat capul în jos, spre mine, și ochii aceia... Păreau aproape translucizi. Apoi și-a coborât genele, ascunzându-i. Mă ucide într-un fel pe care nu cred că îl vei înțelege niciodată.

I-am căutat privirea.

- Într-un fel... bun?

Trăsăturile i-au devenit mai blânde, și și-a ridicat mâna ca să-mi mângâie obrazul.

- Într-un fel pe care nu l-am mai simțit niciodată.

- Ah!

Și-a plecat capul și m-a sărutat, mutându-și greutatea pe brațul stâng. Apoi și-a luat mâna de pe obrazul meu și a strecurat-o între noi.

- Ești gata?

Cu respirația tăiată, am încuviințat din cap.

- Vreau să te aud spunând-o.

Am zâmbit ușor.

-Da.

-Bun, căci cred că aș fi murit dacă nu ai fi fost.

Am chicotit, surprinsă de sunetul acela destins într-un moment atât de încordat, de important.

-Tu crezi că glumesc. Habar n-ai tu...

M-a tachinat și m-a sărutat din nou înainte să se împingă ușor în mine. S-a oprit apoi și a scos din nou sunetul acela gutural, ca un mârâit.

-O, da, ești pregătită.

M-am înroșit toată și am tremurat. Hawke și-a ridicat din nou privirea spre mine.

-Mă uimești.

-Cum? am șoptit, confuză.

Eu nu făcusem nimic, în timp ce el... mă răvășise cu genul acela de săruturi despre care doar citisem.

-Dai piept cu Temuții fără frică. Și-a trecut buzele pe deasupra buzelor mele. Dar te înroșești când îți spun că ești pregătită pentru mine.

Acum, roșeam, cu siguranță, și mai tare.

-Ce deplasat!

-Sunt pe cale să devin foarte deplasat! a promis el. Dar, mai întâi, s-ar putea să doară.

Știam și eu destule despre sex ca să fiu conștientă de asta.

-Știu.

-Iar ai citit cărți porcoase?

Am simțit fluturi în stomac, care apoi mi s-au împrăștiat în tot corpul.

-Poate.

A chicotit, dar sunetul s-a pierdut într-un geamăt, pentru că începuse să se miște. Am simțit presiune și, pentru

o clipă, m-am întrebat cum avea să poată merge mai departe de atât, apoi, brusc, o înțepătură ascuțită mi-a tăiat răsuflarea, și am închis ochii. Cu unghiile înfipite în umerii lui, m-am încordat. Mă așteptasem la ceva durere, însă căldura moale se preschimbase în cioburi de gheață.

Hawke a rămas nemișcat deasupra mea, respirând greu.

- Îmi pare rău. Buzele lui mi-au atins nasul, pleoapele, obrații. Îmi pare rău.

- E în ordine.

M-a sărutat din nou, încetșor, apoi și-a lipit fruntea de a mea. Am respirat ușor. Asta era. Trecusem peste ultima barieră, ultima linie interzisă. Nu simțeam nici șocul vinovăției, nici vreun atac de panică. Adevărul era că trecusem deja de acea barieră atunci când Hawke mă sărutase fără să știe cine eram, și toate evenimentele care conduseseră la acea clipă nu făcuseră decât să mai șteargă din ea, până când încetase să mai existe cu totul. Nu mai existase cale de întoarcere din acea noapte de la Perla Roșie, și asta... ceea ce se întâmpla între noi era mult prea minunat ca să nu fi fost predestinat. Simțeam că mă aflam exact acolo unde trebuia să fiu, alături de Hawke, acolo unde conta cine eram și nu ce eram. Nu conta dacă zeii mă găseau nevrednică, pentru că eu eram vrednică de asta - de râsete și de entuziasm, de fericire și de nerăbdare, de siguranță și de acceptare, de plăcere și de experiență, de tot ce mă făcea Hawke să simt. Și el merita toate consecințele care aveau să rezulte din ceea ce se întâmpla între noi, pentru că nu era vorba doar despre el. Știussem asta din secunda în care îi cerusem să rămână.

Era vorba despre mine.

Despre ceea ce îmi doream eu.

Despre alegerea mea.

Am respirat adânc, și durerea s-a mai domolit. Hawke rămăsese nemișcat deasupra mea, așteptând. Am încercat să-mi ridic bazinul. Durea, dar nu la fel de tare ca înaintea. Am încercat din nou. Hawke a tremurat, dar nu s-a mișcat. Mi s-au înmuiat mâinile, și am uitat să mai respir, dintr-un motiv cu totul diferit de această dată. Mușchii abdomenului mi s-au încordat, și am simțit un val de plăcere în tot corpul.

Abia atunci s-a mișcat Hawke, ușor, cu atât de mare grijă, încât am simțit lacrimi în ochi. Mi-am strâns pleoapele și mi-am trecut brațele în jurul gâtului lui, lăsându-mă din nou pradă nebuniei, senzațiilor ascendente. Un soi de instinct primar a pus stăpânire pe mine, arătându-mi cum să-mi mișc șoldurile în același ritm cu ale lui. Ne mișcam împreună. Singurele sunete care se auzeau în cameră erau suspinele mele moi și gemetele lui mai adânci. Senzația aceea intensă, aproape dureroasă, a revenit. Picioarele mi s-au ridicat singure și s-au încolăcit în jurul șoldurilor lui. Presiunea aceea creștea în interiorul meu din nou, dar de această dată și mai intensă.

Hawke și-a trecut brațul sub capul meu și mi-a strâns umerii, în timp ce cu cealaltă mână îmi ținea șoldul. M-a ținut sub el și a început să se miște mai repede, cu mai multă forță. Eu l-am strâns, căutându-i orbește gura, în timp ce își strecura mâna între noi. A găsit acea zonă sensibilă, și, atunci când șoldurile i s-au mai lipit o dată de mine, tensiunea din interiorul meu a explodat. Am țipat când extazul a lovit, în valuri de senzații mai intense și mai răvășitoare decât prima oară. Ceea ce simțisem

Înainte părea acum o nimica toată prin comparație cu ce simțeam în acea clipă. Eram răvășită, în cel mai bun sens cu putință. Abia după ce senzațiile cele mai acute au început să se mai risipească, i-am simțit ochii aurii fixați asupra mea. Am știut că mă urmărise în tot acest timp, și asta m-a făcut să gem de plăcere.

Mi-am așezat palma tremurândă pe obrazul lui.

-Hawke, am șoptit.

Mi-aș fi dorit să pot transpune în cuvinte ceea ce simțisem - ceea ce *încă* simțeam.

S-a întunecat, maxilarul i s-a încordat și apoi... a părut să piardă și ultima fărâmă de control pe care o mai avea. S-a mișcat cu atâta forță, încât am alunecat cu așternuturile. Sub palmele mele, l-am simțit încordându-se, apoi și-a dat capul pe spate și a strigat, tremurând convulsiv.

Și-a coborât fruntea pe gâtul meu și și-a lipit buzele de locul acela sensibil în care îmi simțeam pulsul accelerat, în timp ce mișcările îi deveneau din ce în ce mai încete. Mi-a zgâriat ușor pielea cu dinții și apoi m-a sărutat.

Nu știu cât timp am stat așa, așteptând să ni se răcoască trupurile și să ni se încetinească respirația, în timp ce îi mângâiam ușor părul. Mușchii i se relaxaseră, stătea sprijinit în coate acum, dar încetul cu încetul am început să simt o altfel de tensiune în corpul lui. Era darul meu, care începea să funcționeze din nou, prin noianul de emoții pe care le trăisem.

Buzele lui Hawke mi-au alunecat pe obraz și apoi le-au găsit pe ale mele. M-a sărutat ușor, dulce.

-Să nu uiți asta.

I-am atins maxilarul.

-Nu cred că aș putea vreodată.

-Promite-mi! mi-a cerut, fără să mă fi și auzit parcă, și și-a ridicat capul.

Și-a contopit privirea cu a mea.

-Promite-mi că nu vei uita asta, Poppy. Că, indiferent de ce se va întâmpla mâine, poimâine, tu nu vei uita - că asta este ceva real.

Nu mi-am putut feri privirea.

-Promit. Nu voi uita.

Capitolul treizeci și patru

După câteva ore, am fost trezită din somn de un zgomot. Stăteam pe o parte, și un trup lung și cald era strâns în jurul meu. Avea un picior trecut printre picioarele mele. Eram înfășurată în brațele lui. Deși încă eram pe jumătate adormită, am devenit brusc foarte conștientă de senzația neobișnuită pe care mi-o lăsa faptul că eram ținută în brațe de cineva. Pielea lipită de piele, părul lui aspru, musculatura mâinii de sub capul meu și respirația caldă care îmi aluneca pe obraz. Toate aceste senzații erau noi și încântătoare. Chiar și așa, cu mintea puțin încețoșată de somn, știam că ceea ce simțeam nu era ceva la care aș fi putut renunța cu ușurință.

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că stăteam întinsă, cu fața la Hawke, și mă jucam cu părul lui în timp ce el îmi povestea cum se alesese cu unele dintre cicatricile mai mici. Pe majoritatea le obținuse în luptă, deși câteva erau de pe vremea când era un copil necugetat, cu gândul la aventuri. Voisem să-i spun și eu adevărul despre unele dintre cicatricile mele, dar adormisem probabil înainte să apuc.

Sunetul acela s-a auzit din nou, și Hawke s-a foit și și-a ridicat capul. Era o bătaie delicată în ușa. A rămas nemișcat pentru o clipă. Apoi i-am simțit vârful degetelor pe braț. Au alunecat în jos pe șoldul meu, spre pătura pe care mi-a tras-o până la piept. S-a eliberat apoi din strânsoare grațios, asigurându-se că am o pernă sub cap, acolo unde înainte fusese brațul lui. Un zâmbet somnoros și mulțumit mi-a înflorit pe buze.

Patul s-a îndoit când s-a ridicat. I-am auzit pașii. Am clipit și am privit în jur. Una dintre lămpile cu ulei ardea încă, împrăștiind o lumină delicată, cremoasă. Afară era încă întuneric smoală, dar l-am văzut pe Hawke trăgându-și pe el pantalonii. Am simțit fluturași în stomac privind-l. S-a îndreptat spre ușa așa, fără cămașă, doar pe jumătate îmbrăcat. Asta nu avea, oare, să-l facă pe cel de la ușa să își dea seama ce se întâmplase în cameră?

Am așteptat să mă cuprindă panica, frica și grija că aveam să fiu descoperită într-o situație foarte compromițătoare, care îmi era interzisă.

Panica nu a venit.

Poate pentru că eram încă pe jumătate adormită. Poate că toropeala aceea plăcută pe care o simțeam în tot corpul mi se infiltrasă cumva și în creier și îmi amortise rațiunea.

Poate că nu îmi păsa că aș putea fi prinsă.

Hawke a întredeschis ușa, și persoana care era de cealaltă parte i-a vorbit atât de încet, încât nu am putut auzi ce spune. Nu am auzit nici răspunsul lui Hawke, dar am băgat de seamă că acceptase ceva ce îi fusese înmănat. A mai stat câteva clipe la ușa, apoi a închis-o, așezând pe un scaun ceea ce promise.

Văzând că m-am trezit, a venit lângă mine. Fără cuvinte, s-a aplecat și mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

- Bună, am șoptit, închizând ochii și lipindu-mi obrazul de palma lui. Trebuie să ne sculăm?

- Nu.

- E totul în regulă?

- Totul este în regulă. Trebuie doar să merg să mă ocup de ceva, mi-a răspuns el.

Am făcut ochii mari. El s-a uitat la mine, trecându-și degetul în josul obrazului meu, chiar sub cicatrice.

- Nu trebuie să te scoli încă.

- Ești sigur?

I-a apărut o urmă de zâmbet pe chip.

- Sunt, Prințeso. Dormi! A strâns pătura în jurul meu din nou și apoi s-a ridicat. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Aș fi vrut să spun ceva, să consfințesc cumva ceea ce se întâmplase între noi și ce însemna pentru mine, însă nu eram prea sigură ce cuvinte să folosesc și îmi simțeam pleoapele grele. Am adormit din nou, dar nu pentru mult timp. Când m-am trezit a doua oară, lampa ardea încă și patul era tot gol.

M-am întins, ușor amorțită, și, deși nu trebuia să mi se amintească de noaptea trecută, o simțeam în tot corpul. Mi-am rotit privirea prin cameră, ochii oprindu-mi-se asupra scaunului. Pe el stăteau împăturite hainele mele. Oare Magda fusese cea care venise la ușă? Sau altcineva? Oricum, oricine fusese, felul în care Hawke răspunsese era grăitor pentru ceea ce se întâmplase.

Mi-am mușcat buza, așa cum stăteam întinsă în pat, cu privirea pierdută pe fereastra îngustă. La fel ca înainte,

nu simțeam nici panică, nici teamă. Oamenii vorbesc. Într-un fel sau altul, ceea ce se întâmplase în acea cameră avea să iasă dintre cei patru pereți. Avea să ajungă într-un final în capitală și la urechile reginei. Chiar dacă, prin cine știe ce minune, nu ar fi ajuns până la ea, zeii trebuie să fi știut că nu mai eram cu adevărat fecioară. Nu știam dacă asta însemna că în ochii lor eram încă Fecioara sau nu.

Însă, înlăuntrul meu, nu mai eram Fecioara.

Nu mă mai puteam întoarce la acea viață.

Am simțit înțepătura spaimii în inimă, dar asta nu era nimic, pentru că determinarea a amorțit-o imediat, așa cum apa stinge flăcările.

Nu aveam de gând să mă întorc la o viață fără drepturi. Nu aveam de gând să-mi mai ascund darul, fără să-i pot ajuta pe ceilalți, nici să las alte persoane să facă ce voiau din mine și cu mine pentru că nu aveam de ales sau pentru că eram tot timpul pusă în situații în care trebuia să tac și să îndur de teamă că alții ar putea fi răniți. Chiar dacă știam că regina nu avea să mă trateze rău, știam și că se aștepta în continuare să-mi ascund darul, să fiu tăcută și nevăzută, amiabilă și maleabilă. Și toate acestea erau în vădită contradicție cu însăși natura mea.

Nu puteam să fac Ascensiunea.

Și asta însemna că aveam în față două opțiuni. Fie încercam să mă fac nevăzută și mă ascundeam – faptul că trăisem atâta vreme sub vâl îmi era util în acest caz, pentru că foarte puține persoane știau cum arăt cu adevărat. Deși existau destui care ar fi putut să-mi facă portretul. Eram sigură că ar fi fost trimise anunțuri în toate satele și orașele, deși știam cum să mă ascund.

Dar unde m-aș fi dus? Cum aș fi putut să supraviețuiesc? Și ce s-ar fi întâmplat cu Hawke dacă eu dispăream când se presupunea că el ar fi trebuit să mă păzească?

Nu luam de bun faptul că viitorul meu extrem de nesigur îl includea pe Hawke. Cu toate acestea, inima imi palpita. Ceea ce fusese între noi trebuia să însemne mai mult decât căutarea plăcerii fizice. Ar fi putut găsi asta oriunde, dar el mă alesese pe mine.

Și eu îl alesesem pe el.

Asta însemna cu siguranță ceva, ceva care trecea dincolo de noaptea trecută – ceva ce nu crezusem vreodată că aveam să trăiesc.

Indiferent dacă Hawke avea să facă sau nu parte din viitorul meu, cealaltă opțiune era să merg la regină și să fiu sinceră. Acum, *asta* chiar mă speria, pentru că... nu voiam să o dezamăgesc. Dar ea trebuia să înțeleagă. O înțelesese pe mama, iar eu eram favorita ei. Trebuia să înțeleagă că nu puteam trăi așa. Și, dacă nu înțelegea, trebuia să o conving eu.

M-am ridicat, cu pătura strânsă în jurul meu.

Știam ce nu puteam să fac, dar nu știam ce însemna asta pe termen lung pentru mine și pentru regat. Cerul din spatele ferestrei începuse să se lumineze. Aveam să vorbesc despre asta cu Hawke, fără întârziere. Trebuia să știe, iar eu voiam să știu ce gândea el.

Ce avea să spună.

Cum se apropia răsăritul, m-am ridicat din pat și m-am pregătit de drum, folosindu-mă de apa care mai rămăsese ca să mă spăl rapid. Apa era rece, dar, de vreme ce nu știam când urma să mai avem acces la apă, nu mă plângeam. Bucuroasă de hainele curate, mi-am prins

pumnalul la teacă. Apoi, în timp ce-mi terminam de împletit părul, s-a auzit un ciocănit în ușă.

Zicându-mi că, dacă era Hawke, ar fi intrat pur și simplu, m-am apropiat de ușă cu grijă.

- Da?

- Sunt Phillips! s-a auzit vocea familiară.

Am deschis ușa, și Phillips s-a grăbit să intre. M-a împins înăuntru și a închis ușa după el.

Când s-a întors, am văzut că avea mâna dusă la spadă. Era un semnal clar de alarmă, așa că m-am tras câțiva pași înapoi.

- Ești singură? a întrebat pe un ton autoritar, privirea îndreptându-i-se spre camera de baie.

- Da. Mi s-a accelerat pulsul. S-a întâmplat ceva?

S-a întors din nou spre mine, cu ochii mari.

- Unde este Hawke?

- Eu... nu știu. Ce se întâmplă?

- Ceva nu este în regulă cu locul acesta.

Am ridicat din sprâncene.

- Nimic nu a fost în regulă cu toată misiunea asta. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. Datorită lui am rămas atât timp în viață, dar de această dată nu i-am dat ascultare! a turuit mai departe, îndreptându-se spre unul dintre săculeții de piele. M-am uitat în jur. Și nu am văzut nici măcar un Ascendent. Iar Lord Halverston? Nici o dovadă că ar exista.

- Mi s-a spus că este la vânătoare, cu oamenii lui! am încercat să-l liniștesc. Am întrebat-o ieri pe Magda unde este.

Cu sacul meu în mână, s-a întors spre mine.

- Unde ai auzit tu de vreun Ascendent care să meargă la vânătoare?

-Nu am auzit, dar nici nu cunosc toți Ascendenții de pe lume.

-Știi pe cine nu cunoaștem noi? Pe tipul acesta, Kieran. S-a oprit în fața mea. Nu știm nimic despre el.

Confuză în legătură cu ceea ce încerca să spună, am clătinat din cap.

-Eu nu vă cunosc pe nici unul dintre voi.

Cu excepția lui Hawke. Pe el îl cunoașteam.

-Nu înțelegi ce spun. Nu l-am mai văzut niciodată pe Kieran. Prima oară l-am întâlnit în dimineața în care și-a făcut apariția la Metereze. N-am reușit să scot de la el decât că a lucrat în capitală. În rest, doar răspunsuri scurte și vagi.

Mi-am amintit că îi văzusem discutând pe timpul călătoriei. Cu toate acestea, faptul că Kieran nu era dispus să răspundă la întrebările unui străin nu însemna nimic.

-Sunt o mulțime de gardieni pe Metereze. Îi cunoști pe toți?

-Știu destule încât să mi se pară suspicios că un gardian recent transferat face parte din grupul care trebuie să o escorteze pe Fecioară. Hawke l-a cerut în mod expres, și el e un gardian relativ recent transferat, care, cumva, în doar câteva luni, a ajuns să fie unul dintre cei mai importanți oameni din toată Garda Regală.

Am tras aer în piept.

-Despre ce vorbești?

-Nici despre Hawke nu se știe aproape nimic. Dar și-a făcut apariția, iar tu ai rămas nu fără unul dintre gardienii tăi personali, ci fără doi.

Am rămas cu gura căscată.

-Am fost de față atunci când atât Rylan, cât și Vikter au fost uciși...

-Și știi că nu este normal ca mai mulți gardieni să fie trecuți cu vederea în favoarea unui băiat care abia dacă se poate numi bărbat! mi-a tăiat-o el. Nu mă interesează cu ce recomandări a venit din Masadonia, nici ce a spus comandantul despre el. Hawke l-a cerut pe Kieran, și acum iată-ne aici, într-o gospodărie în care nu se află nici urmă de Ascendenți.

-Ce încerci să spui, Phillips?

-Încerc să spun că este o capcană. Am ieșit din oraș cu ei și am picat direct în capcană.

-Cu ei? am șoptit.

-Kieran! mi-a răspuns el. Hawke.

Pentru o clipă, nu am fost în stare decât să mă holbez la el.

-Știi că nu vrei să auzi asta. Tu și Hawke păreți... apropiați, dar îți spun, Fecioară, ceva nu este în regulă cu acest loc și cu ei, și...

-Și ce?

-Evans și Warren lipsesc. Le-a rostit numele celor doi gardieni întorcându-se spre ușă. Nici eu, nici Luddie nu i-am mai văzut cam după o oră de când am ajuns. S-au dus în camerele care le-au fost date și au dispărut. Paturile lor sunt neatînse, și nu am găsit nici urmă de ei în fortăreață.

Asta... Dacă asta era adevărat, nu era de bine. Însă ceea ce sugera el era de necrezut. Nu îl cunoșteam pe Kieran, dar îl cunoșteam pe Hawke, și, dacă Hawke avea încredere în Kieran, atunci și eu aveam. Dar ce ar fi avut Phillips de câștigat înșirându-mi toate astea?

Mi s-a răcit sângele în vene în timp ce singura variantă plauzibilă mi se încheaga în minte. Phillips era un Descendent. Eram șocată, nu voiam să o cred, dar mi-am

amintit cum Descendenții de la Ritual se îmbrăcaseră în roșu. Cum se amestecaseră în mulțime. Nu era imposibil.

Nimic nu era imposibil.

Iar dacă Phillips era un Descendent, atunci... atunci era de rău. Era un gardian extrem de bine antrenat. Mai rău, știa că sunt înarmată și antrenată la rândul meu, așa că nu aveam la dispoziție elementul-surpriză. Și nu îmi plăcea deloc ideea că mă aflam singură într-o cameră cu el, mai ales că nu știam cine era prin apropiere.

Trebuia să ajung în preajma altor oameni.

- Bine. Tu... tu ai locuit în Masadonia mult timp. Iar Vikter... a avut întotdeauna doar lucruri bune de spus despre tine, i-am zis. Din câte îmi puteam aduce aminte, Vikter nu îl menționase niciodată pe Phillips de față cu mine, dar trebuia să-i câștig cumva încrederea. Mi-am deschis simțurile. Ce ar trebui să fac?

- Slavă zeilor că ești inteligentă! Mă temeam că va trebui să te târăsc cu forța de aici.

A privit din nou spre ușă. Emoțiile lui începeau să mi se transmită.

- Trebuie să ieșim de aici - repede.

- Și apoi?

Mi-a luat o clipă ca să înțeleg ce simțeam. Nu era nici o durere extremă, dar puteam simți o urmă de... frică.

- Hai! Mi-a făcut semn spre ușă, cu mâna încă pe mânerul spadei sale. A întredeschis ușa și s-a uitat pe hol rapid, mult prea repede ca să am timp să profit că se întorsese cu spatele la mine. E liber. Mi-a întâlnit privirea. Vreau să cred că știi că îți spun adevărul, dar nu sunt prost. Știu că ești, probabil, înarmată și că știi să te lupți. Așa că vreau să-ți ții mâinile la vedere. Nu vreau să te rănesc, dar te voi

imobiliza dacă doar așa pot să te scot din locul acesta și să te duc undeva unde vei fi în siguranță.

Faptul că eram amenințată nu mă făcea să mă simt în siguranță, dar Phillips era speriat.

Era înspăimântat. Atâta lucru știam cu siguranță. A pășit afară, și mi-am dat seama că voia să merg în fața lui. Ardeam de dorința de a pune mâna pe pumnal. De ce se temea? Că avea să fie prins?

- Să știi că Luddie și Bryant ne așteaptă în grajduri. Pregătesc caii.

Am încuviințat din cap și am pășit afară, chiar când ușa din celălalt capăt al coridorului se deschidea. Kieran și-a făcut apariția, în timp ce o adiere de aer rece a traversat coridorul. Fără pelerină, nu aveam să ajung prea departe. Oare Phillips nu își dădea seama de asta? Sau nu avea importanță? Kieran s-a oprit, cu sprâncenele ridicate.

- Ce cauți aici?

Înainte să apuc să răspund, l-am auzit pe Phillips scoțându-și spada din teacă. A început să-mi bubuie inima.

- Ce faci tu aici? a întrebat autoritar Phillips. Nu e ora plecării.

Kieran a pășit spre noi.

- Mă duceam la mine în cameră. Privirea i s-a întors asupra mea. Nu cred că își dăduse seama că Phillips avea spada pregătită. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Phillips era în spatele meu, și știam că trebuia să fiu atentă. Poate mă voia în viață, dar aș fi transmis un mesaj la fel de eficient și moartă. Și-ar fi înfipt sabia în spatele meu înainte să apuc să îmi scot pumnalul.

M-am uitat intens în ochii lui Kieran, rugându-mă la zei să își dea seama de ceea ce nu puteam spune.

A înaintat, cu mâna ca din întâmplare îndreptată spre spadă.

- Ce se petrece aici?

Phillips m-a apucat de braț și m-a tras înapoi. A lovit rapid cu spada. Dar și Kieran a fost rapid. A reușit să parăzeze lovitura, dar lama ucigătoare doar și-a modificat traiectoria. În loc să-i sfâșie pieptul, a lovit abdomenul și piciorul. Am șipat, în timp ce Kieran și-a coborât privirea asupra sa...

Sunetul pe care l-a scos Kieran mi-a ridicat părul pe spinare. Am înghețat. La început, a fost ca un mârâit, care nu suna nici pe departe precum ceva ce ar fi scos pe gură un muritor. Îl mai auzisem o dată - în noaptea în care Rylan fusese ucis în Grădinile Reginei. Descendentul scosese acel sunet.

Mârâitul a crescut în intensitate, transformându-se într-un urlet puternic, ce mi-a tăiat respirația. Atunci când și-a ridicat capul, inima aproape mi-a stat în loc.

Ochii lui de un albastru pal...

Străluceau în lumina slabă.

- Chiar n-ar fi trebuit să faci asta. Vocea care i-a ieșit pe gură era aspră, distorsionată, de parcă ar fi avut pietriș în gât. Chiar nu.

Kieran și-a aruncat spada într-o parte, și aceasta a zăngănit, izbită de podeaua de lemn. La început, nu am înțeles de ce și-ar arunca arma, dar apoi am văzut.

Se preschimba.

Pielea a părut să îi devină mai subțire și mai întunecată. Falca i s-a lățit și s-a lungit, odată cu nasul. Oasele i-au trosnit și s-au rearanjat în timp ce blana cafenie

i se răspândea pe tot trupul. Tunica pe care o avea pe el a plesnit în dreptul pieptului. Pantalonii s-au sfâșiat atunci când și-a îndoit genunchii. S-a aplecat în față - degetele îi creșteau, iar ghearele înlocuiau unghiile. I s-au lungit urechile, și și-a deschis gura mărâind violent. I-au ieșit colții exact în clipa în care mâinile - labele - i-au atins podeaua.

În câteva secunde - doar câteva secunde -, nu mai aveam un bărbat în fața noastră. Ci o creatură gigantică, în patru labe, aproape la fel de înaltă ca Phillips. O masă solidă de mușchi și blană lucioasă. Ceea ce vedeam nu era cu puțință, ce aveam în fața ochilor era ceva ce dispăruse *de secole*, neamul lor fiind ucis în timpul Războiului Celor Doi Regi.

Cu toate acestea, știam ce era Kieran.

O, zeilor!

Kieran era un vârcolac.

-Fugii! a strigat Phillips, prinzându-mă de mână.

Nu era nevoie să mi se spună de două ori.

Phillips greșise cu totul în privința lui Hawke, dar nu și a lui Kieran. În mod clar, ceva *nu era* în regulă cu el.

Ghearele lui Kieran au zgâriat podeaua înainte să se repeadă la noi, ratându-l pe Phillips la mustață. Am alergat mai repede decât alergasem vreodată. M-am uitat peste umăr în timp ce Phillips deschidea ușa. Instinctul urla în mine să nu o fac, dar nu am putut să mă abțin. Am *privit*.

Vârcolacul a sărit, răsucindu-se în aer. A aterizat pe *perete*. Ghearele i s-au înfipt în piatră, și și-a luat avânt, aterizând în mijlocul holului.

-Mergi!

Phillips m-a împins spre scara din fața lui.

Era întuneric. O lumină slabă arăta calea. Mi-au alunecat ghetetele pe piatră. M-am apucat de balustradă și m-am balansat, cât pe ce să cad. Dar nu m-am oprit. Am trecut în goană de ultimele scări și am dat năvală pe ușă, afară. În cele din urmă, creierul a început să-mi funcționeze, și mi-am amintit că aveam un pumnal. Din hematit. Putea ucide un vârcolac dacă îi lovea inima sau capul, precum în cazul Temușilor.

Picioarele mi-au tropăit pe pământul înghețat, și mi-am eliberat pumnalul.

-La grajduri!

Phillips alerga, cu pelerina umflându-i-se în spate ca valurile unei mări negre.

Hawke.

Oare Kieran îi făcuse ceva lui Hawke? Mi s-a strâns inima-n piept...

Urletul care venea de pe scări a spart tăcerea dimineții. Mi-am ridicat capul și l-am văzut pe vârcolac aterizând în spatele nostru, în timp ce dădea drumul încă unui urlet înfricoșător.

Din păduri, sau poate din fortăreață, ceva i-a răspuns. Un răget care m-a umplut de teroare.

Erau mai mulți.

-Zeilor! am icnit, trăgând de mine mai tare decât trăsesem vreodată în toată viața.

Nu aveam în nici un caz să părăsesc acel loc fără Hawke, însă trebuia să mă îndepărtez pe cât posibil de acea creatură. Era singurul lucru la care mă puteam concentra, pentru că, dacă aș fi încetinit o secundă doar, m-ar fi ajuns.

Am cotit. Phillips a alunecat, dar a reușit să rămână în picioare. Am fugit spre grajduri. Nu se vedea nici

un paznic, și asta nu era de bine. Ar fi trebuit să fie paznici afară la acea oră.

I-am văzut pe Luddie și pe celălalt gardian.

-Închideți ușile! a strigat Phillips când am năvălit în grajd, speriiind caii înșeuși. Închideți naibii ușile!

Cei doi bărbați s-au întors. M-am oprit și m-am răsucit și eu. Am știut momentul precis în care au văzut vârcolacul.

-Ce naiba? a șoptit Bryant, alb ca o foaie de hârtie.

Kieran ne ajungea din urmă.

M-am repezit la una dintre porți. Luddie și Bryant și-au revenit și ei din șoc, și Luddie a venit să mă ajute. Am închis-o cu câteva secunde înainte ca Bryant și Phillips să o închidă și ei pe cealaltă.

-Puneți piedica! a strigat Luddie, și ceilalți doi gardieni s-au întors și au apucat șipca grea din lemn.

Au pus-o la locul ei, și lemnul s-a fixat.

M-am tras înapoi, respirând sacadat, până când m-am lovit cu spatele de unul dintre stâlpii din interior. Teaca pumnalului mi-a apăsât palma. Mi-am aplecat privirea spre el, spre osul de vârcolac...

Porțile duble s-au cutremurat, și eu am sărit în sus, speriată. Vârcolacul se izbise de ele.

-Ăla e ce cred eu că e? a întrebat cineva, probabil Bryant. Un vârcolac?

-Dacă nu cumva mai știi și de alte creaturi mari, asemănătoare unui lup, atunci, da.

Phillips s-a întors, în timp ce Kieran se izbea din nou de ușă, zguduind piedica din lemn.

-Poarta aceasta nu va rezista. Avem vreo altă cale de ieșire?

- Avem o ușă în spate. Luddie a făcut un pas în față. Dar caii nu vor încăpea prin ea.

- Lasă caii! Bryant și-a scos sabia. În primul rând, trebuie să ieșim de aici.

- Vreunul dintre voi l-a văzut pe Hawke? A fost chemat în toiul nopții, le-am spus.

Trei perechi de ochi s-au ațintit asupra mea, dar mie nu-mi păsa de ce credeau ei.

- L-a văzut vreunul dintre voi?

Poarta din lemn s-a crăpat, și o mână cu gheare, acoperită de blană, a răzbit înăuntru.

- Trebuie să mergem! a zis Phillips și a dat să mă apuce. M-am ferit din calea lui.

- Nu am de gând să plec până când nu-l găsesc pe Hawke...

- Nu ai văzut și tu ce-am văzut eu? s-a răstit Phillips, cu nările fremătând. Mi-ai zis că înțelegi ce îți spun. Hawke e unul de-al lor.

- Hawke nu este vârcolac! l-am combătut. El nu este implicat în asta!

Am arătat spre ușă, în timp ce vârcolacul rupea încă o șipcă.

- Ai avut dreptate în privința lui Kieran, dar nu și în cazul lui Hawke. L-a văzut vreunul dintre voi?

- Eu l-am văzut.

Mi-am întors capul spre locul din care se auzea vocea. În umbră se afla un bărbat și... ceva în interiorul meu s-a frânt.

A pășit în lumină. Păr șaten neîngrijit. O urmă de barbă. Ochi de un albastru pal. Furia mi s-a aprins în vene. Furie pură.

Era el.

Bărbatul care îl ucisese pe Rylan stătea acolo, zâmbind.
- Ți-am zis eu că ne vom revedea.

Mi-am trecut privirea asupra lui și am ridicat din sprâncene. Cei trei gardieni își îndreptaseră spadele spre el.

- Se pare că-ți lipsește o mână. Mi-aș fi dorit ca eu să fi făcut asta.

Și-a ridicat brațul care se termina într-un ciot, chiar deasupra încheieturii.

- Mă descurc.

Ochii aceia stranii m-au cercetat cu atenție. Între timp, sunetele pe care le scotea Kieran afară încetaseră. Puteam doar să sper că era un semn bun și că aveam șanse să ieșim de acolo.

- Îți mai amintești promisiunea pe care ți-am făcut-o?

- Că te vei îmbăia în sângele meu. Că te vei înfrupta din măruntaiele mele. Nu am uitat.

- Bun! a mârâit și a făcut un pas în față. Pentru că sunt pe cale să-mi împlinesc promisiunea.

- Nu te apropia! a poruncit Phillips.

- E vârcolac! l-am avertizat, convinsă de acum că în fortăreață se aflau cel puțin trei.

- Ce fată deșteaptă! a comentat bărbatul.

Phillips a rămas pe poziții.

- Nu mă interesează ce fel de creatură urâtă de zei ești, dacă mai faci un pas, am să mă asigur că va fi ultimul.

- Urâtă de zei? Bărbatul și-a lăsat capul pe spate și a râs, ridicându-și brațele. Noi suntem creați după chipul și asemănarea zeilor. Nu noi suntem cei urâți de zei.

- Cum zici tu, dacă asta te face să te simți mai bine, i-am replicat, strângând mai tare pumnul în mână. Capul sau inima, în ordine, Phillips?

-Da. Phillips și-a plecat bărbia. Oricare va...

În spatele nostru, piedica din lemn s-a frânt, și porțile au sărit din balamale, izbindu-se în lături. Caii s-au tras înapoi, dar nu aveau unde să se ducă. M-am ră-sucit, păstrându-mi pumnalul îndreptat spre vârcolac în timp ce cercetam intrarea, așteptându-mă să-l văd pe Kieran.

În schimb, ceea ce am văzut aproape m-a făcut să îngenunchez.

-Hawke! am strigat, mult prea bucuroasă și ușurată ca să mă simt rușinată de cum mi-a sunat vocea. Am pornit imediat spre el. Slavă zeilor, ești bine!

-Nu te apropia de el.

Phillips m-a prins de un braț.

Am dat să mă eliberez de Phillips, și atunci am văzut că Hawke ducea ceva în mână. Părea a fi un arc, cu un soi de pârghie și o săgeată gata prinsă. În fine. Avea să fie util.

-Ucide-l! am strigat, eliberându-mă de Phillips. El e cel care... În spatele lui Hawke și-a făcut apariția o creatură mătăhăloasă, atât de mare, încât aproape îi ajungea până la piept. Kieran. Mi-a stat inima-n loc. Hawke, în spatele tău! am țipat.

Phillips m-a prins de mijloc și m-a tras înapoi, în timp ce Hawke își ridică arcul acela straniu.

Kieran aproape îl ajunsese, iar săgeata lui Hawke nu era de hematit. Nu avea să-l ucidă pe vârcolac.

Hawke m-a privit în ochi.

-E în ordine.

Fără nici un avertisment, Phillips a fost smuls de lângă mine. Am căzut în față, aterizând în genunchi.

Coadă mi-a alunecat peste umăr când mi-am întors capul, așteptându-mă să-l văd pe Phillips în ghearele vârcolacului.

Vârcolacul din Grădina Reginei nu se mișcase, dar Phillips...

Phillips se sprijinea de un stâlp, cu sabia azvârlită pe paie. Dar... Era, de fapt, aplecat în față, picioarele nu-i atingeau pământul, iar pe paie picura ceva întunecat. Mi-am ridicat privirea.

Nici măcar n-am putut să țip. Stomacul mi s-a întors pe dos. Hawke trăsesese săgeata. Nici măcar nu îl văzusem când o făcuse, dar o făcuse. Săgeata trecuse prin gura lui Phillips și prin stâlp și îl răstignise acolo.

Cutremurată, l-am auzit pe Luddie strigând. Mi-am smuls privirea de la Phillips și mi-am îndreptat-o înapoi spre Hawke.

În forma lui de vârcolac, Kieran a pășit pe lângă el, amușinând. Luddie s-a pregătit să-l atace, dar și-a pierdut echilibrul și a căzut în față.

Am respirat adânc, dar aerul nu mi-a ajuns până în plămâni.

Luddie nu se împiedicase.

O săgeată neagră îl lovise în spate. Din spatele cailor s-a ivit gardianul care ne întâmpinase la ușă cu o zi înainte. Delano. Și el avea aceiași ochi palizi. Ochi care știam acum că erau ai vârcolacilor. Și-a lăsat arcul în jos.

Bryant a sărit.

S-a întors și a încercat să fugă, dar nu a ajuns prea departe. Kieran și-a luat avânt și apoi a sărit. La fel de rapid ca o săgeată – și tot atât de precis. A aterizat în spatele lui Bryant și l-a pus la pământ. Gardianul nu a apucat nici măcar să țipe. Vârcolacul și-a arătat colții și...

Mi-am întors capul. Trosnetul oaselor a răsunat în tot grajdul.

Și apoi, tăcere.

L-am văzut pe bărbatul care îl ucisese pe Rylan pășind în față, relaxat. A rânjit la mine.

-Sunt atât de bucuros că pot să iau parte la acest moment.

-Taci din gură, Jericho! a replicat Hawke, pe un ton plat.

Încetîșor, mi-am îndreptat privirea spre Hawke. Rămăsese în ușă. Vântul răvășea şuvițele negre de păr în jurul chipului său frumos.

Arăta la fel ca atunci când părăsise camera în toiul nopții, la fel ca atunci când mă sărutase, mă atinsese și mă ținuse în brațe.

Dar avea alături un vârcolac însângerat.

-Hawke? am șoptit, apucând cu mâna paiele umede de sub mine.

M-a privit în ochi, și darul mi s-a deschis. S-a întins spre el și ne-a legat printr-o coardă invizibilă, iar eu... nu am simțit nimic dinspre el. Nici durere. Nici tristețe. *Nimic.*

M-am tras înapoi, încercând să respir. Ceva se întâmplase, cu siguranță, cu darul meu. Doar Ascendenții erau lipsiți de emoții. Muritorii, nu. Hawke, nu. Simțeam însă că darul meu se lovise de un zid la fel de gros ca Meterezele.

La fel de puternic precum zidul pe care îl ridicam în jurul meu atunci când voiam să-mi țin darul sub control. Oare... mă *bloca*? Era cu puțință așa ceva?

-Te rog, spune-mi că pot s-o ucid! a zis Jericho. Știu exact ce bucăți vreau să tai și să le trimit.

- Dacă o atingi, vei pierde mai mult decât o mână de data asta. Răceala din tonul lui Hawke mi-a înghețat sufletul. Avem nevoie de ea. Nu și-a luat nici o clipă ochii de la mine. Vie.

Capitolul treizeci și cinci

În genunchi, mi-am ridicat privirea spre Hawke. Îi auzeam cuvintele și vedeam ce se întâmpla în jur, dar era ca și cum creierul meu nu reușea să proceseze nimic din toate astea.

Sau, mai degrabă, creierul le procesa, iar inima... inima nu voia să le accepte.

„Avem nevoie de ea. Vie.”

Noi.

-Nu ești deloc distractiv! a bombănit Jericho. Ți-am mai spus asta vreodată?

-O dată sau de două mii de ori! a răspuns Hawke, și eu am tresărit.

M-am crispat. Hawke a strâns din dinți și a privit în altă parte. Cerceta hambarul.

-Murdăria asta trebuie curățată.

Lângă el, vârcolacul s-a scuturat, la fel ca un câine ud. Și apoi s-a ridicat pe picioarele din spate și a început să se preschimbe. Blana s-a retras, dezvăluind pielea din ce în ce mai groasă. Picioarele s-au îndreptat, degetele au revenit la mărimea normală. Botul a redevenit falcă. Fără

cămașă, Kieran stătea în fața mea în pantalonii lui sfâșiați. Rana pe care Phillips i-o lăsase pe abdomen era doar o zgârietură rozalie.

M-am tras înapoi.

Kieran și-a plecat capul într-o parte și în alta, încercând să se dezmoștească.

-Asta nu este singura mizerie care trebuie curățată.

Lui Hawke i-a zvâcnit un mușchi în obraz când și-a întors privirea spre mine.

-Noi doi trebuie să vorbim.

-Să vorbim?

Am scos, fără să vreau, un râset care a sunat ciudat.

-Sunt sigur că ai o mulțime de întrebări, a replicat el, și am auzit în tonul lui o urmă din tonul familiar cu care mă tachina.

M-a făcut să mă crispez din nou.

-Unde... unde sunt ceilalți doi gardieni?

-Morți. A răspuns fără nici o urmă de ezitare, în timp ce își rezema arcul de umăr. Din nefericire, n-am avut încotro.

„Sunt bun la ceea ce fac.

Și ce ar fi asta?

Să ucid.”

Știam, fără urmă de îndoială, că asta făcuse atunci când părăsise camera. Îmi zumzăia ceva în urechi. Încet, am început să îmi dau seama că în spatele lui se strângeau mai multe persoane, trupurile lor fiind încă neclare în lumina slabă a dimineții.

A făcut un pas spre mine.

-Hai să...

-Nu. Am sărit în picioare, surprinzător de sigură pe mine. Spune-mi ce se întâmplă aici.

Hawke s-a oprit. Atunci când a vorbit, vocea îi era mai delicată.

-Știi ce se întâmplă.

Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi-a ars gâtul și plămâni, pentru că mi-am dat seama că așa era. Știam. O, zeilor, știam ce se întâmpla. Zumzăitul a crescut. L-am văzut pe Elijah afară, stând cu brațele încrucișate la piept. Am văzut-o pe Magda, care-și odihnea mâna protector în jurul burții, în timp ce se uita prin hangar, cu o urmă de... compasiune și *milă* pe chip.

„Meriți mult mai mult decât ceea ce te așteaptă.”

Asta îmi spusese peste noapte. Iar eu, în prostia mea, în naivitatea mea, crezusem că se referea la Ascensiune. Nu, el se referise la *asta*.

Magda s-a întors, atingându-i ușor cotul lui Elijah, și a luat-o înapoi spre fortăreață.

-Phillips a avut dreptate.

Vocea mi-a tremurat. Întăream ceea ce știam că era adevărat.

-A avut? m-a întrebat Hawke, înmânându-i arcul acela ciudat unuia dintre bărbații care își făcuseră apariția în preajma lui.

-Cred că Phillips începuse să pună lucrurile cap la cap, a răspuns Kieran, cu ochii la abdomenul lui.

Zgârietura rozalie dispăruse deja cu totul.

-Ieșeau din cameră când m-am dus să o verific. Ea nu părea să creadă însă ce-i spusese gardianul.

Nu crezusem.

Nu îl crezusem pe Phillips pentru că îl credeam pe Hawke. Avusesem încredere în el - îmi pusesem viața în mâinile lui, și...

Am simțit brusc o durere în piept, ca și cum cineva și-ar fi înfipt pumnalul în mine. Mi-am coborât privirea, pentru că durerea era atât de reală, dar nu am văzut nici un pumnal, nici o rană sângerândă care să explice agonia care mă sfâșia. Când mi-am ridicat privirea, maxilarul lui Hawke a tremurat ușor.

- Ei bine, de acum n-o să mai pună nimic cap la cap.

Jericho a apucat săgeata și a smuls-o. Phillips s-a prăvălit, iar Jericho l-a împins cu bocancul.

- Asta e clar.

M-am întors spre Hawke. Mi se părea că pământul se învârte cu mine.

- Ești Descendent.

- Descendent?

Elijah a râs atât de tare, încât m-a făcut să tresar. Kieran a zâmbit.

- Și eu care credeam că ești deșteaptă, a comentat Jericho.

L-am ignorat.

- Sunteți împotriva Ascendenților.

Hawke a încuviințat din cap. Mi s-a deschis o nouă rană în piept.

- Tu... tu știai că această... creatură l-a ucis pe Rylan?

- Creatură? a mârâit Jericho. Mă simt insultat.

Hawke nu a răspuns.

- Problema ta, nu a mea. L-am privit direct în față pe Hawke. Credeam că vârcolacii au dispărut.

Hawke a ridicat degajat din umeri.

- Sunt multe lucruri pe care le credeai adevărate, când, de fapt, nu sunt. Dar, deși vârcolacii nu au dispărut cu totul, nu mai sunt mulți.

- Știai că el l-a ucis pe Rylan? am țipat.

- Am crezut că voi putea grăbi lucrurile și voi pune mai repede mâna pe tine așa, dar știm amândoi care a fost rezultatul! a intervenit Jericho.

M-am răsucit spre el.

- Da, îmi amintesc foarte clar care a fost rezultatul în cazul tău.

A rânjit și a scos un mârâit, în semn de avertizare, care mi-a făcut pielea de găină.

- Știam că va crea o portiță, a răspuns Hawke, atrăgându-mi din nou privirea spre el.

- Pentru ca tu... să devii gardianul meu personal?

- Trebuia să mă apropii de tine.

Am tras aer în piept, tremurând, și am simțit că inima mi se sfâșia în bucăți.

- Ei bine, ai reușit până la urmă, nu-i așa?

I-a zvâcnit din nou un mușchi.

- Ceea ce gândești... e cum nu se poate mai departe de adevăr.

- Nu ai idee la ce mă gândesc! i-am aruncat, strângând cu putere mânerul pumnalului. Și totul pentru... ce? Pentru o farsă? Ai fost trimis ca să te apropii de mine?

Kieran a ridicat din sprâncene.

- Trimis...

Cu o singură privire, Hawke l-a făcut să tacă, iar Kieran și-a dat ochii peste cap. Știam ce avea să spună.

- Ai fost trimis de Cel Întunecat.

- Am venit în Masadonia cu un singur țel, mi-a răspuns Hawke. Și acela ai fost tu.

M-am cutremurat.

- Cum? De ce?

- Ai fi surprinsă să știi cât de mulți dintre cei din jurul tău sprijină Atlantia, câți vor să vadă regatul restaurat. Sunt mulți care mi-au pavat calea.

- Comandantul Jansen? am bănuțit.

- E inteligentă! a spus Hawke. Așa cum v-am spus.

Mă ustureau ochii, gâtul și pieptul.

- Măcar ai lucrat în capitală? Apoi m-a trăsniț un gând. Mi-am întors privirea spre Kieran. În acea noapte la... Nu puteam să pronunț *Perla Roșie*.

- Ai știut cine eram încă de la început.

- Te urmăream și eu pe când mă urmăreai tu, a spus el blând. Chiar mai dinainte.

Lovitura aceasta aproape m-a zdrobit. Simțeam că mi-a fost smulsă inima din piept. Am dat să mă întorc, dar l-am văzut pe Jericho, care reușise să-i deschidă lui Hawke o porțită spre mine.

Piesele de puzzle s-au așezat atât de bine, încât m-am cutremurat și aproape am scăpat pumnalul din mână.

- Tu... tu plănuiai asta de ceva vreme.

- De multă vreme.

- Hannes. Aveam glasul răgușit. Nu a murit de o boală de inimă, nu-i așa?

- Inima i-a cedat, într-adevăr! mi-a răspuns Hawke. Otrava pe care a băut-o amestecată în bere în acea noapte la *Perla Roșie* a avut, cu siguranță, de-a face cu asta.

Zumzăitul acela devenise aproape insuportabil.

- O anumită femeie i-a oferit de băut, nu-i așa? Aceeași care m-a trimis pe mine la etaj?

Hawke nu a răspuns. Delano, pe de altă parte, a zis:

- Mi se pare că îmi lipsesc niște informații importante.

- Am să te pun la curent mai târziu, a comentat Kieran.

Tremuram. O simțeam. La fel cum puteam să simt pereții hangarului strângându-se în jurul meu. Fusesem atât de naivă.

-Vikter?

Hawke a scuturat din cap.

-Nu mă minți! am țipat. Știi că urma un atac în timpul Ritualului? De aceea ai dispărut? De aceea nu ai fost de față când Vikter a fost ucis?

Pomeții i s-au ascuțit.

-Știu că ești supărată. Nu te învinovățesc, dar am văzut ce se întâmplă când îți pierzi cumpătul. A făcut un pas spre mine, cu brațele ridicate. Sunt multe lucruri pe care trebuie...

Durerea a explodat în mine la fel ca în noaptea Ritualului, când îl atacasem pe Lord Mazeen. Nu mă mai puteam controla. M-am mișcat din instinct, mi-am tras brațul spre spate și am aruncat pumnalul.

De această dată, i-am țintit pieptul.

Hawke a dat drumul unei injurături și s-a ferit, prinzând pumnalul în aer. Cineva, în spatele lui, a dat drumul unui fluierat, în timp ce Hawke se repezea spre mine, cu o privire atât de șocată pe chip, încât era aproape comică. Știusese însă că avea să îl prindă. Nu aveam nevoie decât de o diversiune, ca să mă pot apleca după spada căzută a lui Phillips. Mi-am luat avânt, avându-l ca țintă pe nenorocitul care îl ucisese pe Rylan. Jericho a sărit înapoi, dar nu a fost suficient de rapid. L-am tăiat din nou, de data aceasta peste abdomen.

-Târfă! a urlat Jericho, apăsându-și mâna pe care o mai avea deasupra rănii deschise.

M-am învârtit în aceeași clipă în care cineva s-a izbit de mine. Mi-a răsucit brațul. Ceva fierbinte mi-a alunecat

peste abdomen și m-am tras înapoi, folosindu-mă de greutatea atacatorului împotriva lui. A căzut, cu brațele încă încolăcite în jurul meu. Mi-am tras capul pe spate și l-am izbit de fața lui. S-a auzit un scheunat, și strânsoarea a devenit suficient de slabă încât să mă pot smulge din ea. Am înșfăcat spada de jos și am lovit orbește. Am văzut doar o urmă de șoc în ochii căprui ai unui bărbat nu cu mult mai mare ca mine, înainte să își coboare privirea. Am smuls spada și m-am învârtit, dând piept în piept cu Hawke.

Am ezitat.

Ca o idioată, am ezitat, deși știam că era în slujba Celui Întunecat. Că era Descendent. Din cauza lui, atât de mulți oameni nevinovați erau morți. Hannes. Rylan. Loren. Dafina. Malessa – zeilor, oare el o ucisese?

Vikter.

- Ai fost foarte obraznică! a comentat Hawke și mi-a apucat sabia din mână, de parcă nici n-aș fi ținut-o. Ești incredibil de violentă. Și-a plecat capul și a șoptit: Asta mă excită.

Un urlat de furie mi-a sfâșiat plămâni. L-am lovit cu cotul atât de puternic, încât și-a lăsat capul pe spate.

- La naiba! a zis, tușind – nu, râzând. *Râdea*. Asta nu schimbă cu nimic ce am spus.

M-am răsucit și am luat-o la fugă spre porți, dar m-am oprit atunci când Elijah și-a făcut apariția în fața mea. Se mișcase cu viteza fulgerului. A clătinat încetitor din cap, plescăind. M-am întors și l-am văzut pe Kieran, care părea plictisit, așa că am schimbat direcția, îndreptându-mă spre deschizătura dintre stâlpi. Mi-am luat avânt, dar...

O pereche de mâini m-a prins de mijloc. Aș fi recunoscut mirosul acela oriunde. Pin. Condimente exotice. *Hawke*. Și am văzut în fața ochilor podeaua dură de pământ apropiindu-se cu o viteză amețitoare. Avea să doară. Rău.

Impactul nu s-a produs însă.

Agil ca o pisică, *Hawke* s-a răsucit în așa fel încât să ia el în plin căzătura, însă momentul în care am aterizat la pământ m-a năucit oricum. Pentru o clipă, n-am putut să mă mișc.

-Cu plăcere! a mormăit *Hawke*.

Am țipat și l-am lovit în gambă cu gheata. Oftatul lui de durere mi-a adus un zâmbet sălbatic pe chip. M-am răsucit pe burtă și m-am tras până când am reușit să mă eliberez. Am reușit să îl încalec.

Hawke a rânjit la mine. Gropița aceea a lui își făcuse apariția în obrazul drept.

-Îmi place cum evoluează lucrurile.

I-am tras un pumn în față, direct în nenorocita aia de gropiță. Durerea mi-a reverberat în încheieturi, dar m-am pregătit să lovesc din nou.

Hawke m-a prins de încheietură și m-a tras în jos, lipindu-mi trupul de al lui.

-Lovești de parcă ai fi supărată pe mine.

M-am foit și am țintit cu genunchiul între picioarele lui, în zona aceea foarte sensibilă. A anticipat mișcarea, și l-am nimerit doar în coapsă.

-Asta ar fi durut! mi-a zis el.

-Ce bine! am mârâit.

-Ei, hai! Ai fi dezamăgită mai târziu dacă nu aș mai putea să o folosesc.

Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred că rostise acele cuvinte. Dar o făcuse.

-Mai degrabă ții-o tai!

-Mincinoaso! mi-a șoptit el la ureche.

Sunetul care a ieșit din mine m-ar fi înspăimântat dacă ar fi venit din altă parte. Am sărit în picioare, eliberându-mă din strânsoarea lui. Am vrut să-mi apăs piciorul pe bregata lui, dar Hawke mi l-a prins și a tras. Am căzut pe o parte. Durerea mi s-a răspândit în tot corpul, dar am ignorat-o și l-am lovit cu pumnul în coaste.

-Dată naibii! a murmurat Kieran.

-Vrei să intervenim? a întrebat Delano, sunând puțin îngrijorat.

-Nu, i-a asigurat Elijah, trosnindu-și încheieturile. Este cea mai bună bătaie pe care am văzut-o în ultima vreme. Cine ar fi crezut că Fecioara știe să dea pumni?

-De aia nu trebuie să amesteci afacerile cu plăcerea, a comentat Kieran.

-Așa? a fluierat Elijah. Atunci, eu pariez pe ea.

-Trădătorilor! a oftat Hawke, rostogolindu-mă până când a ajuns deasupra. Am vrut să-i dau un pumn în față, dar m-a apucat de încheietură. Potolește-te!

Am încercat să-mi mișc șoldurile și, cum asta nu a funcționat, mi-am ridicat partea superioară a corpului. Mie mi-a luat toată forța pe care o mai avem, dar el mi-a pus mâinile la pământ ca și cum ar fi fost niște paie.

-Dă-te de pe mine!

-Potolește-te, a repetat el. Poppy! Potolește...

-Te urăsc! am țipat când mi-am auzit numele, reușind să-mi smulg o mână din strânsoare, în furia mea oarbă. L-am izbit cu pumnul în față. Te urăsc!

Hawke mi-a apucat din nou mâna și a lipit-o de pământ, în timp ce buzele lui pline de sânge se subțiau.

-Potolește-te!

M-am potolit.

Am rămas complet nemișcată, holbându-mă la el. Șocul mă amuțise. L-am văzut atunci, l-am văzut așa cum era cu adevărat.

Nu era doar un Descendent care îl urma pe Cel Întunecat.

-De aceea nu zâmbești niciodată cu adevărat, am șoptit.

Căci cum ar fi putut să o facă?

Trebuia să își ascundă dinții ascuțiți, foarte ascuțiți.

Cei doi dinți ascuțiți.

Colții.

Mi-am amintit că îi simțisem pe buze, pe gât - mi-am amintit că mi se păruseră straniu de ascuțiți.

Zeilor.

Acum, înțelegeam cum de putea să se miște atât de rapid, de ce părea să vadă și să audă mai bine decât orice om din câți întâlnisem și de ce uneori vorbea de parcă ar fi trăit zeci de ani. De aceea întrerupea întotdeauna săruturile de fiecare dată când mă apropiam de caninii lui.

Fusesem atât de oarbă.

Nu era muritor.

Nu era vârcolac.

Hawke era atlantian.

M-am cutremurat și am simțit ceva, adânc în sufletul meu, pälind.

-Ești un monstru.

Ochii lui Hawke au strălucit într-un auriu intens. Nu erau niște ochi obișnuiți. Nu fuseseră niciodată.

- În sfârșit, mă vezi așa cum sunt.

Da.

Era un coșmar ascuns într-un înveliș de vis. Iar eu mă lăsasem prostită. Cum mă lăsasem!

Mi s-a stins pornirea războinică.

Faptul că era un Descendent era rău, dar să fie atlantian? Oamenii lui creaseră monștrii care îmi răpiseră mama și tatăl, care fuseseră la un pas de a mă ucide și pe mine.

Hawke a simțit probabil ceva, pentru că s-a dat la o parte și m-a tras în picioare.

- Delano! a strigat el. Ia-o!

Am fost pasată ca un sac de cartofi. Delano mi-a strâns brațele la spate.

- Unde să o pun? a întrebat bărbatul.

Hawke a luat o gură de aer.

- Undeva de unde să nu poată evada și unde să nu își poată face singură rău. A făcut o pauză. Sau să facă rău cuiva, ceea ce este mai probabil.

- O ținem prizonieră? a întrebat cineva. O ținem în viață? Va trebui să hrănim și să adăpostim chestia asta?

Chestia.

De parcă eu aș fi fost monstrul, cea care îl sprijinea pe Cel Întunecat și crease Temuții. Erau duși.

- E Fecioara! a șipat un altul. Trebuie să moară!

S-au auzit aprobări din mai multe părți, și cineva a spus:

- Trimite-o înapoi la regina și regele lor falși. Doar capul, ca să știe ce-i așteaptă.

- Din sânge și cenușă! a strigat un băiat, care își făcuse loc în față.

Era copilul pe care îl văzusem cu o zi înainte, cel care alergase din casă în casă.

Mi s-au înmuiat picioarele.

Mai multe voci i-au răspuns:

- Ne vom ridica!

- Nimeni nu pune mâna pe ea. Hawke și-a rotit privirea asupra celor adunați în curte, reducându-i la tăcere. Nimeni, a repetat, întorcându-se. Nimeni, în afară de mine.

În clipa în care am văzut celulele umede și întunecate de sub donjon și mulțimea de oase albe, răsucite, care acopereau tavanul, mi-a revenit spiritul războinic. Nu aveam de gând să mă las băgată într-un loc de unde se părea că oamenii nu mai ieșeau. Nici măcar după ce mureau.

Delano nu era pregătit.

Am reușit să mă smulg din strânsoarea lui și am ajuns până în capătul holului, doar pentru a-mi da seama că singura cale de ieșire era pe la intrare. Am încercat să mă lupt cu el, dar am fost încolțită și, cu ajutorul încă unui bărbat care avea ochii aproape la fel de aurii ca ai lui Hawke, am fost târâtă într-o celulă în care se afla doar o saltea subțire pe podea și am fost încătușată. Fierul rece mi s-a prins de încheieturi.

Și apoi, am rămas singură.

Am privit în jur, fără să văd vreo cale de scăpare. Spațiul dintre bare era prea îngust, și, când am încercat să trag de lanțuri, cârligul de care erau prinse nici nu s-a clintit.

Panica mi s-a urcat până în gât. Am făcut un pas înapoi. Cum ajunsesem în acea situație? Cum ajunsesem de la a plănui un viitor care avea să-mi aparțină, în care aveam să controlez ce mi se întâmpla, la asta? La a fi încătușată într-o celulă, înconjurată de oameni care voiau să mă facă bucăți?

Știam răspunsul.

Hawke.

Durerea care îmi sfâșia pieptul era aproape mai mare decât cea pe care o simțeam în stomac. Mă usturau ochii și gâtul. Hawke... nici măcar nu era muritor. Era atlantian, iar oamenii lui îi creaseră pe Temuți, care deveniseră ca o ciumă, aceleași creaturi care îmi ucisese părinții și fuseseră cât pe ce să măucidă și pe mine. Îl sprijinea pe Cel Întunecat, cel care o ucisese pe Fecioara dinaintea mea și care acum mă voia pe mine. Hawke și vârcolacii intrupau tot ceea ce zeii și oamenii condamnau. De aceea zeii îi binecuvântaseră pe Ascendenți.

Cum de nu văzusem cine era cu adevărat? Cum putusem să fiu atât de proastă? Sau poate era el prea deștept?

Un amestec din ambele?

Pentru că Hawke fusese bun. Spusese și făcuse lucrurile potrivite, iar eu fusesem atât de disperată să stabilesc o legătură adevărată cu cineva, să-mi trăiesc viața și să mă simt vie. Atât de disperată, încât nici nu băgasem în seamă semnalele de avertizare. Venise în Masadonia cu un singur ordin: să ajungă la mine. Și făcuse asta cu vârf și îndesat. Îmi câștigase prietenia, încrederea și...

M-a răvășit un val de furie și de tristețe. Voiam să țip, însă țipătul îmi rămăsese prins în gât.

De ce... făcuse ceea ce făcuse? Tot ce spusese, toate acțiunile lui fuseseră doar artificii. Când îmi spusese

că sunt curajoasă și puternică. Când îmi spusese că sunt frumoasă.

Nu datorita pe care o avea față de mine îi ghidase acțiunile, ci ordinele pe care le primise. Iar eu îl crezusem.

Căzusem în pânza lui de păianjen.

Fusese ceva adevărat?

Durerea pe care o simțea el era.

Atât știam. Însă care era sursa ei? Nu mai puteam să spun cu siguranță.

Mi-am ridicat mâinile spre cap și mi-am prins la loc părul care îmi scăpase din coadă.

De ce mersese atât de departe însă? De ce îmi intrase pe sub piele și în inimă? Nu doar că aveam încredere în el. Mă dăruisem lui. Cu totul.

Și totul fusese o minciună.

Știusese de la început cine eram, încă din prima noapte de la Perla Roșie, iar eu dezvăluisem atât de mult din mine.

M-am îndreptat spre colțul celulei și m-am așezat pe saltea. M-am rezemat încetșor de perete și am respirat ușor, cu grijă, în timp ce stomacul îmi ardea de durere. Mi-am privit mâna dreaptă. Încheieturile erau învinețite și umflate din cauza pumnilor pe care îi împărțisem. Zâmbetul mi-a pălit repede. Mă îndoiam că Hawke avea vreun semn. El era atlantian.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

O parte din mine nu putea să creadă. Păruse atât de... muritor, însă de ce mă surprindea asta?

Atlantienii puteau să treacă drept muritori, la fel ca vârcolacii. Sărutasem un atlantian.

Mă culcasem cu un atlantian.

Am închis ochii strâns și am simțit că mi se face greață. Nu puteam să mă gândesc la asta. Mă făcea să vreau să urlu. Trebuia să mă concentrez.

Ce aveam să fac?

Tot orașul era plin de Descendenți și de atlantieni care mă voiau moartă. În acele clipe, eram mai mult decât fericită că Tawny rămăsese la castel. Era clar că urma să fiu ținută închisă până când ajungea Cel Întunecat sau trimitea ordine. Trebuia să ies din acel loc, dar nu exista nici o cale de scăpare.

Am ridicat privirea, tremurând. Oasele îmi aminteau de rădăcinile din Pădurea Sângerie. Se amestecau unele cu altele și se încălecau: coaste și femururi, coloane și cranii. Toți cei care ajungeau în temniță erau forțați să se uite la ele, amintindu-li-se astfel ce li se întâmpla prizonierilor găzduiți acolo. Cine ar fi putut să creeze așa ceva? Cine ar fi putut să-și păstreze mintea întreagă privindu-le la nesfârșit.

Nu știu cât de mult timp a trecut înainte ca ușa să se deschidă și să se audă pași. Ore întregi, probabil, având în vedere cât de gol îmi simțeam stomacul. M-am încordat, dar apoi, când am văzut că era Delano, m-am mai relaxat.

S-a apropiat de bare, cu un săculeț în mână.

- Ți-e foame?

Da. Îmi era, dar nu am răspuns.

Delano a aruncat sacul în celulă. Mi-a aterizat la picioare cu o mică bufnitură. M-am holbat la el.

- Niște brânză și pâine, m-a lămurit Delano. Ți-aș fi adus niște tocană, dar mi-a fost teamă că mi-o vei arunca în față, și ar fi păcat de ea.

Mi-am întors privirea spre el.

- Mâncarea e bună. Nu e otrăvită sau ceva de genul.

- De ce aș crede un cuvânt din ceea ce spui?

- El a zis că nimeni nu are voie să te atingă. S-a rezemat de bare. Nu-i prea greu să-ți dai seama că asta include faptul că nu avem voie să te rănim.

Mi-a venit să râd.

- De ce să mai așteptați? Cel Întunecat mă va ucide până la urmă.

Ochii palizi ai lui Delano i-au întâlnit pe ai mei.

- Dacă Prințul te-ar fi vrut moartă, ai fi fost deja moartă. Ar trebui să mănânci.

Prințul. Doar pentru că pentru Descendenți Casteel era moștenitorul de drept, asta nu însemna că era și adevărat.

Privirea mi s-a oprit asupra sacului. Îmi era foame, și trebuia să-mi recapăt puterile. Aveam, probabil, nevoie și de un vraci, pentru că, chiar dacă rana de la abdomen nu mai sângera, avea să se infecteze curând.

M-am mișcat ușurel și am ridicat săculețul.

- Ai de gând să stai acolo și să te uiți la mine cum mănânc?

- N-aș vrea să te îneci.

În mod straniu, mi-a venit să râd, dar am desfăcut săculețul în schimb și am mâncat pâinea și brânza. Mâncarea mi-a căzut greu la stomac.

Delano nu a mai vorbit. Nici eu. M-am rezemat de perete, și, după un timp, ușa s-a deschis din nou. Mi-am ridicat privirea, deși nu voiam să o fac. Am văzut silueta înaltă, mult prea familiară, îmbrăcată în negru, care... care aparținuse unui gardian care mă tachinase în privința jurnalului domnișei Willa Colyns. Inima mi s-a strâns în piept, ca prinsă în niște chingi invizibile.

Hawke s-a oprit în fața ușii cu zăbrele. Chipul lui ireal de frumos îmi era atât de familiar și atât de străin, în același timp.

- Du-te! a comandat Hawke.

Delano a ezitat o secundă, apoi a încuviințat scurt din cap și s-a făcut nevăzut.

Am rămas doar noi doi, despărțiți de gratii.

- Poppy, a oftat Hawke, și eu m-am cutremurat. Ce-o să mă fac eu cu tine?

Capitolul treizeci și șase

De parcă nu ar fi știut deja foarte bine.

- Nu-mi spune așa.

M-am ridicat. Lanțurile s-au izbit de podeaua de piatră. Am ignorat durerea din jurul rănii de la abdomen. Mă durea când stăteam în picioare, dar nu aveam de gând să-l las să vadă asta.

- Dar credeam că-ți place.

- Te-ai înșelat, am replicat, și el a rânjit. Ce vrei?

Și-a lăsat ușor capul într-o parte. S-au scurs câteva clipe de tăcere.

- Mai multe decât ți-ai putea imagina vreodată.

Nu aveam idee ce voia să spună cu asta și nici nu îmi păsa. Deloc.

- Ai venit să mă ucizi?

- Ei, de ce aș face asta?

Mi-am ridicat mâinile și am zornăit din lanțuri.

- M-ai pus în lanțuri.

- Da.

Am luat foc în fața răspunsului blazat.

- Toți cei de afară mă vor moartă.

- Asta este adevărat.

- Și tu ești atlantian! am scuipat. Asta faceți voi. Ucideți. Distrugeți. Blestemați.

A pufnit.

- E ironic că tu, care ai fost înconjurată de Ascendenți întreaga viață, spui asta.

- Ei nu ucid oameni nevinovați și nici nu îi transformă în monștri...

- Nu, m-a întrerupt el. Ei forțează tinere femei care îi fac să se simtă inferiori să se dezbrace în fața lor, le biciuiesc și ziii știu ce altceva le mai fac. Da, Prințeso, sunt exemple remarcabile pentru tot ce este bun și drept în lume.

Am tras aer în piept, cu buzele întredeschise. Nu. M-am cutremurat. Nu era cu puțință.

- Credeai că nu voi afla ce sunt cu adevărat *lecțiile* ducelui? Ți-am spus că o voi face.

Am făcut un pas înapoi. Umilința pe care o simțeam mă ardea mai tare decât toate biciuirile ducelui.

- Folosea un bici făcut din lemn din Pădurea Sângerie și te obliga să te dezbraci. A apucat barele de la celulă. Inima îmi bătea atât de tare. Și îți spunea că o meriți. Că este pentru binele tău. În realitate, nu făcea decât să își satisfacă nevoia bolnavă de a provoca durere.

- Cum? am șoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură.

- Pot fi foarte convingător.

Mi-am ferit privirea și, brusc, l-am văzut pe duce cu ochii minții, cu brațele întinse și biciul trecut prin inimă. M-a cutremurat un fior.

- Tu l-ai ucis.

M-am răsucit înapoi spre Hawke. El a zâmbit, un zâmbet pe care nu i-l mai văzusem niciodată. Cu toți dinții. Puteam să-i văd, chiar și de acolo de unde stăteam, urma unui colț. M-am înfiorat din nou.

-Da, a răspuns. Și nu m-am desfătat niciodată mai mult privind cum se scurge viața din ochii cuiva.

M-am uitat la el cu ochii mari.

-O merita și, crede-mă, faptul că a murit încet și în chinuri groaznice nu a avut nimic de-a face cu faptul că era Ascendent. În cele din urmă, aș fi ajuns și la lord, a adăugat. Dar te-ai ocupat de degeneratul acela singură.

O făcusem... Nu știam ce să cred. Îl ucisese pe duce și l-ar fi ucis și pe lord pentru că...

Mi-am întrerupt șirul gândurilor și am scuturat din cap. Nu înțelegeam de ce făcuse ceea ce făcuse, având în vedere situația în care ne aflam. Nu trebuia să înțeleg. Cel puțin, asta mi-am spus. Nu conta. Cum nu conta nici partea din mine, adânc ascunsă, care era bucuroasă la gândul că ceea ce îmi făcuse mie ducele jucase un rol în acțiunea lui Hawke.

-Doar pentru că ducele și lordul erau diabolici nu înseamnă că tu ești mai breaz, i-am spus. Asta nu înseamnă că toți Ascendenții sunt vinovați.

-Nu știi nimic, Poppy.

Mi-am strâns mâinile-n pumni, luptându-mă cu mine însămi să nu urlu, dar apoi a deschis ușa.

M-am încordat.

L-am privit cum intră în celulă. Mi-aș fi dorit să am un soi de armă, deși știam că, și dacă aș fi fost înarmată până-n dinți, nu prea aș fi avut ce să fac. El era mai rapid și mai puternic și ar fi putut să mă pună la pământ cu un singur deget.

Aveam însă de gând să cad luptând.

- Noi doi trebuie să vorbim, a zis și a închis ușa în urma lui.

- Ba nu.

- Ei bine, nu prea ai de ales, nu-i așa? Și-a coborât privirea asupra cătușelor pe care le aveam în jurul încheieturilor. A mai făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. I-au fremătat nările și i s-au dilatat pupilele. Ești rănită.

Sângele. Îmi *mirosise* sângele. Cu gura uscată, m-am tras înapoi.

- Sunt bine.

- Nu, nu ești. M-a cercetat, și privirea i s-a oprit asupra abdomenului meu. Sângerezi.

- Un pic.

Într-o secundă era în fața mea. Am tresărit și m-am tras înapoi, lovindu-mă de perete. Cum reușise să își ascundă viteza înainte? Și-a întins mâna spre tivul tunicii mele, și m-a cuprins panica.

- Nu mă atinge!

M-am ferit, cu durerea iradiind din rană. S-a încordat și s-a uitat în jos la mine, în timp ce mie îmi bătea inima de să-mi iasă din piept.

- Nu.

Și-a arcuit o sprânceană.

- Aseară nu te deranja să te ating.

M-am înroșit și i-am răspuns, strângând din dinți:

- A fost o greșeală.

- Serios?

- Da! am șuiert. Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

Zeilor, era adevărul. Nu-mi doream nimic mai mult decât să uit că mă simțisem vie, că ceea ce fusese între noi mi se păruse frumos și bine.

Eram o proastă.

Și-a încleștat falca, și între noi s-a scurs un moment lung de tăcere.

- Oricum ar fi, tot ești rănită, Prințeso, și mă vei lăsa să mă uit la rană.

Respirând greoi, mi-am ridicat bărbia.

- Și dacă n-am să te las?

Râsul lui îmi suna cunoscut, dar acum era rece.

- De parcă ai putea să mă oprești, a zis blând. Adevărul acestor cuvinte mi-a sfâșiat sufletul. Fie îmi dai voie să te ajut, fie...

Am strâns atât de tare din pumni, încât am simțit furnicături în degete.

- Fie mă vei forța?

Hawke nu a spus nimic.

Am simțit o arsură în piept în vreme ce m-am uitat la el, urându-l, urându-mă pe mine însămi pentru că mă simțeam așa cum îmi promisesem că nu aveam să mă mai simt niciodată.

Neajutorată.

Aș fi putut să refuz și să fac lucrurile foarte dificile, dar la ce bun? Era mai puternic decât mine, și nu aș fi făcut decât să mă rănesc și mai tare. Eram destul de furioasă încât să fac asta, dar nu eram proastă.

Mi-am ferit privirea și m-am forțat să respir.

- De ce îți pasă dacă mi se va scurge tot sângele din corp și am să mor?

- Ce te face să crezi că te-aș vrea moartă? Dacă aș vrea asta, de ce nu aș fi aprobat ce s-a cerut afară?

M-am răsucit spre el.

- Nu-mi ești de nici un folos moartă.

- Deci, mă vei ține ostatică până când va veni Cel Întunecat? Plănuți să mă folosiți împotriva reginei și a regelui.

- Ce față isteată, a murmurat el. Ești Fecioara, favorita reginei.

Nu știam de ce și nici nu voiam să aflu, dar faptul că era preocupat de rana mea doar pentru că plănuia să mă folosească m-a durut.

- Acum, îmi dai voie să văd ce ai?

Nu i-am răspuns, pentru că ceea ce spusese nu fusese cu adevărat o întrebare. Nu aveam de ales.

A părut mulțumit de faptul că înțelesesem asta, pentru că s-a întins spre mine, și, de data asta, am înlemnit, nu m-am mai ferit.

Hawke a apucat marginea tunicii și a ridicat-o. Mi-am mușcat obrații când i-am simțit atingerea, aproape ca o mângâiere. O făcuse dinadins? Am rămas cu ochii ațintiți la onduleurile întunecate, lucioase, în timp ce el continua să tragă de haină. S-a oprit chiar sub piept, scoțând la iveală rana care cel mai probabil avea să-mi lase încă o cicatrice.

Dacă urma să mai trăiesc suficient.

Pentru că, după ce aveam să-mi împlinesc scopul pe care-l aveau în minte, mă îndoiam că aveau să mă elibereze. Nu ar fi avut sens.

Hawke s-a uitat prea mult timp la rana sângerândă. Mi s-a accelerat pulsul. Îmi aminteam prea bine dinții lui - nu, colții - pe pielea mea. M-am cutremurat. Era repulsie? Teamă? O senzație răătăcită în amintire? Poate câte puțin din toate. Nu aveam nici o idee.

- Zeilor!

Avea glasul răgușit. Și-a ridicat genele lungi și dese, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Se întunecase la chip, umbrele făcându-i pomeții să pară și mai ascuțiți.

- Ai fi putut să fii eviscerată.

- Ești un atât de fin observator, ca întotdeauna.

A ignorat comentariul și a continuat să se uite de sus la mine, de parcă nu aș fi fost decât o fată prostuță.

- De ce nu ai spus nimic? S-ar putea infecta.

Am depus un efort supraomenesc să-mi țin brațele nemișcate.

- Păi, nu prea am avut când, având în vedere că erai ocupat să mă trădezi.

A mijit ochii.

- Asta nu este o scuză.

Am râs aspru și m-am întrebat dacă aveam cumva deja febră.

- Bineînțeles că nu. Prostuța de mine, cum de nu m-am gândit că persoana care a fost implicată în asasinarea oamenilor la care țineam, care m-a trădat, care este în căldășie cu cei care mi-au măcelărit familia ar fi interesată să afle dacă sunt sau nu rănită?

Ochii lui aurii au devenit incandescenti. S-a întunecat cu totul, și am simțit că mi se ridică părul pe șira spinării. Mi-a înghețat sângele în vene, în timp ce mi se reamintea că el nu era, de fapt, așa cum credeam eu. Un muritor. Am refuzat să mă trag înapoi, chiar dacă îmi venea să fug.

- Mereu atât de curajoasă, a murmurat el.

Mi-a dat drumul la haină și l-a strigat pe Delano, care, din câte se vedea, nu plecase prea departe, pentru că în câteva secunde a fost în fața ușii.

M-am rezemat de perete, tăcută, în timp ce Hawke aștepta ca Delano să vină cu ce îi ceruse. Faptul că stătea cu spatele la mine de ceva vreme mă lămurise în ce măsură mă considera el o amenințare.

Delano și-a făcut apariția cu un coș, lucru care m-a făcut să mă întreb de ce păstrau la îndemână astfel de lucruri. Mi-am rotit privirea în jurul celulei. Își țineau mereu prizonierii în viață? Și o altă întrebare: oare în acel loc sfârșiseră toți Ascendenții și lordul de la donjon?

După ce Hawke s-a întors cu fața spre mine, am rămas din nou singuri.

- De ce nu te întinzi...?

Și-a rotit privirea, oprindu-se asupra saltelei din paie, de parcă atunci și-ar fi dat seama că în celulă nu se afla nici un pat. S-a încordat.

- De ce nu te întinzi?

- Sunt bine așa, în picioare, mersi.

I-am citit pe chip nerăbdarea abia ținută în frâu.

- Ai prefera să îngenunchez?

Am rânjit, gata să aprob...

- Pe mine nu mă deranjează.

Și-a coborât privirea și și-a mușcat buza de jos.

- Așa am să fiu la nivelul potrivit de la care aș putea să fac ceva ce știu că ți-ar plăcea. Până la urmă, eu întotdeauna poftesc la miere.

Mi s-a tăiat răsuflarea din cauza uluirii, înlocuită imediat de furie. M-am dezlipit de perete și m-am îndreptat spre saltea. M-am așezat mai încet decât mă ridicasem, privind-l cu ochi reci.

- Ești dezgustător.

A chicotit și a luat-o spre mine.

- Dacă zici tu.

- Știu ce zic.

A zâmbit ușor și a lăsat coșul jos. Am aruncat o privire rapidă și am văzut că în el erau bandaje și niște borcănele. Nimic din care mi-aș fi putut face o armă. Mi-a făcut semn să mă întind și, după ce am mormăit o înjurătură, am făcut-o.

- Ai grijă la limbaj! a murmurat.

Când l-am văzut întinzându-se din nou să îmi tragă tunica, i-am luat-o înainte și mi-am ridicat-o singură.

- Mulțumesc.

Am strâns din dinți.

A zâmbit ușor și s-a lăsat în genunchi, după care a scos o sticlă transparentă din coș.

A desfăcut capacul, și un miros amar și puternic s-a împrăștiat în aerul stătut din jur.

- Vreau să-ți spun o poveste, a zis el, cu ochii spre rană.

- Nu am dispoziția necesară pentru a asculta povești...

Am tresărit când mi-a apucat bluza. L-am prins încheietura cu amândouă mâinile, fără să simt răceala fierului lipit de abdomenul meu.

- Ce faci?

- Spada aproape ți-a sfâșiat cutia toracică, a zis, cu ochii arzând cu o lumină aurie, nepământească. Rana se întinde până la coaste.

Nu era chiar atât de grav pe cât zicea el, dar era adevărat că mi se întindea pe o parte.

- Presupun că te-ai ales cu ea atunci când ți s-a luat spada cu forța? m-a întrebat.

Nu am răspuns, și, cum nu îi dădusem drumul la încheietură, mă așteptam să îmi forțeze mâna. În schimb, a oftat.

-Nu știu dacă-ți vine sau nu să crezi, dar nu încerc să te dezbrac ca să profit de tine. Nu sunt aici ca să te seduc, Prințeso.

Ceea ce ar fi trebuit să vină ca o ușurare a avut exact efectul opus. Usturimea pe care o simțeam în piept mi s-a ridicat până în gât și s-a strâns într-un nod care abia mă mai lăsa să respir. L-am privit în ochi. Bineînțeles că nu încerca să mă seducă, de vreme ce reușise deja să facă asta. Mă făcuse nu doar să-mi las jos garda, dar și să am încredere în el. Îmi deschisesem inima în fața lui, îi împărtășisem visurile de a deveni altcineva, visul de a mă întoarce în capitală și - o, zeilor - îi spusese despre darul meu. Împărtășisem cu el mult mai mult decât simple cuvinte. Îi promisese în camera mea, în patul meu și apoi în sufletul și trupul meu. Îmi șoptise că atingerea mea îl mistuie și îmi sărutase cicatricile. Îmi spusese că mă fac și mai frumoasă, și eu...

Eu îl plăcusem.

Mai mult chiar de atât.

Zeilor, îmi plăcuse de el, chiar dacă era interzis. Chiar dacă știam în adâncul meu că asta mă făcea să îi spun reginei că refuzam Ascensiunea. Mi-au tremurat degetele. Usturimea din gât mi se urcase până în ochi.

- A fost ceva adevărat din toate astea?

Întrebarea a izbucnit din mine pe o voce groasă pe care abia dacă mi-o recunoșteam, și, în clipa în care cuvintele au fost rostite, mi-am dorit să le pot lua înapoi, pentru că știam... Știam deja răspunsul.

Hawke a rămas nemișcat, ca una dintre acele statui din foaierea castelului Teerman. Mi-am tras mâinile. I-a tremurat ușor bărbia, dar buzele i-au rămas strâns lipite.

Un început de bocet mi s-a urcat în gât, și m-am luptat din toate puterile să îl înăbuș.

Era însă greu să astup rușinea care mă ardea în piept, ca un cărbune încins. „Nu voi plânge. Nu voi plânge.”

Nemaiputând să-l privesc în continuare, am închis ochii. Nu m-a ajutat. Am văzut imediat cu ochii minții cum se uitase la mine, cu buzele umede și umflate. Furie și rușine și o durere mai adâncă decât tot ce trăisem până atunci mi s-au adunat sub pleoape.

I-am simțit mâinile atunci, ridicându-mi cu grijă tunică, fără să mă dezbrace de tot. De data aceasta, nu m-a mai atins ca și cum m-ar fi mângâiat, cum o făcuse mai devreme. Chiar și în lumina aceea slabă, cicatricile erau evidente, bucăți mai palide, aproape lucioase de piele, vizibile mai ales pentru ochii unui atlantian. Noaptea trecută mă dezbrăcasem pentru el și îl lăsasem să mă privească, pentru că crezusem în ceea ce îmi spusese. Fusesse atât de convingător. Mi s-a întors stomacul pe dos gândindu-mă la ce ar fi putut să creadă cu adevărat.

Ce trebuie să fi simțit cu adevărat când îmi atinsese cicatricile și le sărutase.

A vorbit atunci, spărgând tăcerea, și am tresărit.

-S-ar putea să te usture.

Mi s-a părut că vocea îi sunase mai aspru decât de obicei. L-am simțit aplecându-se, și apoi lichidul mi-a atins rana. Am strâns din dinți în timp ce o durere arzătoare îmi pârjolea abdomenul și coastele. Mirosul astringent, amărui s-a ridicat în aer, iar lichidul s-a împrăștiat în tăietură. Am primit durerea, m-am concentrat asupra ei, în loc să mă gândesc la arsura pe care o simțeam în piept.

Mi-am lăsat capul pe spate. Și mai mult lichid s-a vărsat în lungul rănii și a făcut spume, trimițând un nou val de durere în jurul taliei mele, cutremurându-mă.

- Îmi pare rău pentru asta, a mormăit, și eu aproape l-am crezut. Va trebui să o lași puțin ca să ardă orice urmă de infecție care ar fi putut să se formeze în rană.

Grozav.

Poate avea să-mi ardă și inima mea cea proastă.

S-a lăsat tăcerea, dar nu pentru mult timp.

- Temuții au fost vina noastră, a spus el, făcându-mă să tresar. Crearea lor, adică. Toate astea. Monștrii din ceață. Războiul. Ce s-a ales de ținutul acesta. Tu. Noi. Totul a pornit de la un act teribil de disperat și de necugetat de iubire, cu mulți, mulți ani înainte de Războiul Celor Doi Regi.

- Știu, am zis, tușind. Știu povestea.

- Dar știi povestea adevărată?

- Știu singura poveste.

Am deschis ochii și mi-am mutat privirea de la lanțuri și de la oasele vechi.

- Știi doar ceea ce v-au făcut Ascendenții să credeți, și acesta nu este adevărul. S-a întins și a dat la o parte cu grijă lanțul care îmi trecea peste o parte din abdomen. M-am încordat. Oamenii mei au trăit alături de muritori în armonie timp de mii de ani, dar apoi regele O'Meer Malec...

- A creat Temuții! i-am tăiat-o. După cum am spus...

- Te înșeli. S-a foit, lăsându-se pe spate, cu mâinile pe genunchi. Regele Malec s-a îndrăgostit de o muritoare. Numele ei era Isbeth. Unii spun că regina Eloana a fost cea care a otrăvit-o. Alții pretind că o amantă părăsită de-a regelui a înjunghiat-o, pentru că, din câte se pare,

era destul de necredincios. Oricum ar fi însă, a fost rănită mortal. Malec, disperat să o salveze, a comis actul interzis - ceea ce voi numiți Ascensiunea.

Inima mi s-a urcat până în gât, undeva, alături de nodul acela de emoții.

El și-a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a mea.

-Da. Isbeth a fost prima care a făcut Ascensiunea. Nu regele și regina voștri falși. Ea a devenit primul vampir.

Minciuni. Minciuni pure, de necrezut.

-Malec i-a băut sângele și s-a oprit doar atunci când a simțit că îi stă inima. Apoi i-a dat din sângele lui. Și-a plecat capul, ochii aceia ai lui aurii strălucind. Poate că, dacă v-ar vorbi mai pe larg despre ce se întâmplă la Ascensiune, detaliile acestea nu te-ar mai șoca acum.

Am dat să mă ridic, dar mi-am amintit de rană și de lichidul care făcea spume în ea.

-Ascensiunea este o Binecuvântare de la zei.

A rânjit.

-E departe de a fi asta. E mai degrabă un act în urma căruia se obține fie ceva apropiat de nemurire, fie ceva de coșmar. Noi, atlantienii, ne naștem aproape nemuritori. Și rămânem astfel până la Sacrificiu.

-Sacrificiu? am întrebat, înainte să mă pot opri.

-Atunci când ne preschimbăm.

A deschis ușor gura și și-a atins cu vârful limbii carinul ascuțit. Știam asta. Era scris în cărțile de istorie.

-Apar colții, care se lungesc doar atunci când ne hrănim, și ne schimbăm... și în alte feluri.

-Cum?

Curiozitatea pusese stăpânire pe mine, și mi-am zis că orice aș fi aflat m-ar fi putut ajuta pe viitor, dacă reușeam să scap de acolo.

- Asta nu este important. S-a întins după un pansament. Poate că suntem mai greu de ucis decât Ascendenții, dar putem fi uciși, a continuat el.

Și asta știam. Atlantienii puteau fi uciși în același fel în care erau uciși Temuții.

- Îmbătrânim mai încet decât muritorii și, dacă suntem atenți, putem trăi mii de ani.

Voiam să punctez că totul era important, mai ales celelalte feluri în care se transformau Atlantienii, dar am cedat unei alte curiozități.

- Câți... câți ani ai?

- Mai mulți decât par a avea.

- Cu câteva sute mai mulți?

- M-am născut după război, mi-a răspuns el. Am trecut prin două secole.

Două secole?

Zeilor...

- Regele Malec a creat primul vampir. Ei sunt... parte din noi toți, dar nu sunt ca noi. Pe noi nu ne afectează lumina zilei. Nu ca pe un vampir. Spune-mi, ai văzut vreodată un Ascendent în lumina zilei?

- Ei nu pășesc sub soare, pentru că nici zeii nu o fac! i-am răspuns. Îi onorează astfel.

- Ce convenabil! Hawke a rânjit încrezut. Poate că vampirii sunt binecuvântați cu o durată de viață apropiată de nemurire, la fel ca noi, dar ei nu pot păși în lumină fără ca pielea să înceapă să li se descompună. Vrei să ucizi un Ascendent fără să-ți murdărești mâinile? Lasă-l afară, undeva unde să nu poată găsi adăpost. Va fi mort până la amiază.

Asta nu avea cum să fie adevărat. Ascendenții alegeau să nu stea în soare.

- Trebuie să se și hrănească. Și, când spun asta, mă refer la sânge. Trebuie să facă asta periodic, pentru a supraviețui, pentru a împiedica bolile sau rănille mortale de dinainte de Ascensiune să se reîntoarcă. Nu mai pot procrea după Ascensiune, și mulți dintre ei nu își pot controla pofta de sânge, ucigându-i adesea pe muritorii cu care se hrănesc.

Hawke a tamponat rana cu prosopul, atent să nu apese prea tare, în timp ce țesătura absorbea lichidul în exces.

- Atlantienii nu se hrănesc cu muritori...

- În fine! am izbucnit. Tu chiar te aștepti ca eu să cred asta?

Și-a ridicat privirea spre mine.

- Sângele de muritor nu ne oferă nimic valoros, pentru că noi nu am fost niciodată muritori, Prințeso. Vârcolacii nu au nevoie de sânge, dar noi, da. Ne hrănim atunci când avem nevoie, folosindu-ne de alți atlantieni.

Am clătinat din cap. Cum își imagina că aş putea accepta așa ceva? Felul în care se purtasera cu muritorii, cum îi folosisera ca pe niște animale fusese ceea ce îi făcuse pe zei să îi abandoneze, ceea ce determinase populația de muritori să se revolte.

- Ne putem folosi sângele pentru a vindeca un muritor fără a-l transforma, lucru pe care vampirii nu îl pot face, dar cea mai importantă este crearea Temușilor. Nici un atlantian nu a creat vreodată un Temut. Vampirii au făcut-o. Și, în caz că nu ai fost atentă, vampirii sunt cei pe care tu îi numești Ascendenți.

- Asta este o minciună.

Mi-am strâns neputincioasă mâinile-n pumni.

- Este adevărul.

Și-a coborât sprâncenele, concentrat asupra rănii. Și-a ridicat privirea spre mine abia după ce a dat prosopul la o parte.

- Un vampir nu poate crea un altul. Aceștia nu pot duce la bun sfârșit Ascensiunea. Atunci când golesc de sânge un muritor, creează un Temut.

- Ceea ce spui tu nu are nici un sens.

- Cum așa?

- Pentru că, dacă ar fi adevărat ceva din ceea ce spui, atunci Ascendenții ar fi vampiri, iar vampirii nu pot face Ascensiunea. Furia îmi ardea pieptul, mai rău decât mă arsesse lichidul pe care îl folosisese ca să-mi curețe rana. Și, dacă ar fi adevărat, cum au făcut alți Ascendenți? Ca frațele meu?

Și-a încordat maxilarul, iar ochii i-au devenit reci ca gheața.

- Nu Ascendenții oferă darul vieții. Se folosesc de un atlantian pentru a face asta.

Am râs răgușit.

- Ascendenții nu ar colabora niciodată cu un atlantian.

- M-am exprimat eu greșit? Nu cred că am spus asta. Am spus că *se folosesc* de un atlantian. Nu că ar colabora cu unul. Hawke a ales un borcan din coș și i-a desfăcut capacul. Atunci când cei din jurul regelui Malec au descoperit ce făcuse, acesta a anulat legile care interziceau Ascensiunea. Au început să fie creați din ce în ce mai mulți vampiri, iar cea mai mare parte dintre ei nu-și puteau controla setea de sânge. Își goleau victimele de sânge și creau scursurile care sunt Temuții. Aceștia au ajuns să se împrăștie în regat precum ciurma. Regina Atlantiei, regina Eloana, a încercat să îi oprească. A interzis din nou

Ascensiunea și a ordonat ca toți vampirii să fie distruși, pentru a-i proteja pe muritori.

L-am urmărit înmuindu-și degetele în borcan și apoi scoțându-le pline de o substanță albă, păstoasă. Am recunoscut mirosul. Era aceeași alifie cu care mai fusese tratată.

- Coadă-șoricelului?

A încuviințat din cap.

- Printre altele, care vor ajuta la grăbirea procesului de vindecare.

- Pot să...

Am tresărit în clipa în care alifia mi-a atins pielea. Hawke a întins bine amestecul peste abdomenul meu, încălzind balsamul și pielea mea odată cu el.

Apoi, pe mine, cu totul.

Au început să-mi tremure încheieturile, în timp ce un tremur de plăcere nedorită mi-a alunecat pe piele. „Te-a trădat”, mi-am reamintit. „S-a jucat cu tine.” Îl uram. Chiar îl uram. Nodul din gât mi-a crescut, și, în același timp, mi s-a împrăștiat un val de căldură în tot corpul.

Hawke părea întru totul concentrat asupra a ceea ce făcea, și asta mă mai liniștea. Nu voiam să știu ce efect avea atingerea lui asupra mea.

- Vampirii s-au revoltat, a spus, după ce a mai luat niște alifie. Asta a declanșat Războiul Celor Doi Regi. Nu a fost vorba despre muritorii care s-au răsculat împotriva unor atlantieni cruzi și inumani, ci despre răscoala vampirilor.

Privirea mi s-a mutat de la mâna la fața lui. Ceva din ce spunea îmi suna familiar, dar era o versiune mai întunecată, distorsionată a ceea ce știam eu că era adevărat.

- Numărul morților cauzate de război nu a fost exagerat. De fapt, mulți cred că numărul ar fi chiar mai mare. Nu am fost înfrânți, Prințeso. Regele Malec a fost dat jos de pe tron, făcut să divorțeze și trimis în exil. Regina Eloana s-a recăsătorit, iar noul rege, Da'Neer, și-a retras oamenii și a pus capăt unui război care distrugea această lume.

- Și ce s-a întâmplat cu Malec și Isbeth? am întrebat, chiar dacă nu credeam prea mult în povestea pe care mi-o spunea.

- Cărțile voastre spun că Malec a fost înfrânt într-o bătălie, dar adevărul este că nimeni nu știe ce s-a întâmplat. El și amanta lui au dispărut! a continuat Hawke, înșurubând la loc capacul borcanului. Vampirii au pus stăpânire pe ținuturile rămase, și-au uns propriul rege și propria regină, pe Jalara și pe Ileana, și au redenumit acele locuri Regatul lui Solis. Și-au spus Ascendenți, s-au folosit de *zeii noștri*, care sunt de mult adormiți, drept pretext pentru ceea ce au făcut. În sutele de ani care au trecut de atunci, au reușit să șteargă adevărul din istorie: majoritatea muritorilor au luptat, de fapt, alături de atlantieni împotriva amenințării comune pe care o reprezentau vampirii.

Nici măcar nu am putut să vorbesc pentru o vreme.

- Nimic din toate astea nu sună credibil.

- Presupun că e greu să crezi că faci parte dintr-o societate de monștri însetați de sânge, care îi iau pe fiii și fiicele născuți ca al treilea copil în timpul Ritualului pentru a se hrăni cu ei. Și dacă nu le sug tot sângele, devin...

- Ce? Am căscat gura, neîncrederea transformându-mi-se în furie. Ți-ai petrecut tot acest timp spunându-mi doar minciuni, dar acum ai mers prea departe.

Mi-a pus un bandaj curat pe rană și i-a apăsat marginile, până când mi s-a lipit de piele.

- Ți-am spus doar adevărul. La fel ca acel bărbat care a aruncat mâna de Temut.

M-am ridicat, trăgându-mi în jos bluza.

- Pretinzi că cei care au fost trimiși să-i servească pe zei sunt acum Temuți?

- De ce crezi că nimeni nu are voie să intre în Templu în afara Ascendenților și a celor pe care îi controlează ei, cum sunt preoții și preotesele?

- Pentru că sunt locuri sacre, în care nici măcar majoritatea Ascendenților nu pătrund.

- Ai văzut vreunul dintre copiii care a fost dat? Unul singur, Prințeso? Cunoști pe cineva, care să nu fie Ascendent sau din cler, care să fi văzut vreun asemenea copil? Ești inteligentă. Știi că nimeni nu i-a mai văzut! a plusat el. Asta pentru că cei mai mulți mor înainte să învețe măcar să vorbească.

Mi-am căscat gura.

- Vampirii au nevoie de o sursă de hrană, Prințeso, ceva care să nu trezească suspiciuni. Ce cale mai bună decât să convingi un regat întreg să își dea copiii, sub pretextul onorării zeilor? Au creat o religie în jurul acestui act. Frații sunt în stare să se întoarcă împotriva fraților dacă vreunul dintre ei refuză să își dea copilul. Au păcălit un întreg regat! S-au folosit de monștrii pe care i-au creat pentru a instaura teroarea. Și asta nu e tot. Nu te-ai întrebat niciodată de ce atât de mulți copii mor peste noapte din cauza unei boli misterioase a sângelui? Ca în cazul familiei Tulis, care și-a pierdut primul și al doilea copil din cauza ei? Nu toți Ascendenții pot urma o dietă strictă.

Setea de sânge este o problemă des întâlnită la vampiri. La adăpostul nopții, răpesc copii, soții și soți.

-Tu chiar ai impresia că eu cred ceva din toate astea? Că atlantienii sunt inocenți și că tot ce am fost învățată este o minciună?

-Nu neapărat, dar a meritat să încerc. Nu suntem complet nevinovați...

-Cum rămâne cu crimele și răpirile? i-am aruncat.

-Și astea, pe lângă altele. Tu nu vrei să crezi ceea ce spun. Nu pentru că sună prostesc, ci pentru că sunt lucruri asupra cărora nu vrei să îți pui întrebări. Pentru că ar însemna că iubitul tău frate se hrănește cu oameni inocenți...

-Nu.

-Și îi transformă în Temuți.

-Taci din gură! am țipat și am țâșnit în picioare.

Abia dacă am simțit o undă de durere în urma mișcării bruște.

Hawke s-a ridicat ușor, fluid.

-Nu vrei să accepți ceea ce spun, oricât de logic ar suna, pentru că ar însemna să accepți că fratele tău este unul dintre ei și că regina care te-a îngrijit a măcelărit mii de...

Nu am gândit înainte să acționez. Eram atât de furioasă și de speriată că ar putea avea dreptate. Ceea ce mi-a spus mi-a trezit unele întrebări. Cum de Ascendenții nu erau niciodată văzuți pe timp de zi sau cum de nimeni, în afara lor, nu intra în Templu? Mai rău era că mă întrebam de ce ar fi inventat Hawke toate astea. Care ar fi fost scopul plămădirii unei minciuni atât de elaborate, când trebuie să fi știut cât de greu era să fiu convinsă de ceva?

Nu, nu m-am gândit la nimic din toate acestea.

Am acționat doar.

Lanțul a alunecat pe podea, și eu m-am azvârlit spre el, cu degetele strânse-n pumn.

Hawke și-a ridicat imediat mâna și mi-a prins-o pe a mea, înainte să-l izbesc în bărbie. Zeilor, se mișca incredibil de repede. M-a tras la pieptul lui, dur ca un zid, dintr-o singură mișcare, prinzându-mi brațul între noi și apucându-mi cealaltă mână. Un urlet de frustrare mi-a izbucnit din piept, și atunci am încercat să-mi ridic piciorul...

-Nu o face!

Vocea lui îmi suna ca un avertisment șoptit în ureche, unul care mi-a trimis un fior pe șira spinării.

Nu l-am ascultat.

A mârâit când călcâiul meu a atins partea din față a piciorului lui. Am ridicat piciorul și l-am lovit.

Brusc, m-am trezit lipită de perete, cu Hawke înfipt în spatele meu. M-am zbatut, dar era zadarnic. Nu rămăsese nici un milimetru de spațiu, fiind prinsă între el și perețele rece și umed.

-Ți-am zis să nu o faci. Respirația lui caldă mi-a alunecat pe la tâmplă. Vorbesc serios, Prințeso. Nu vreau să te rănesc.

-Nu vrei? Deja m-ai...

M-am oprit.

-Ce?

Mi-a eliberat brațul, dar nu mi-a dat drumul. În schimb, mi-a lipit mâinile de perete.

Am strâns din dinți, refuzând să-i spun că mă rănise deja.

Dacă recunoșteam asta, recunoșteam că exista ceva care putea fi rănit, exploatat, și avea deja destule lucruri pe care le putea folosi împotriva mea.

-Știi că nu mă poți răni cu adevărat, a zis el, lipindu-și obrazul de al meu.

M-am încordat.

-Atunci, de ce sunt în lanțuri?

-Pentru că nu e totuși plăcut să fii lovit cu piciorul ori cu pumnul sau zgâriat. Și, chiar dacă ceilalți au primit ordin să nu te atingă, nu vor fi la fel de toleranți ca mine.

-Tu, tolerant? Am încercat să împing peretele, dar fără nici un rezultat. Tu numești asta a fi tolerant?

-Având în vedere că mi-am petrecut ultimele minute curățându-ți și pansându-ți rana, eu așa aș zice. Și un „mulțumesc” ar fi apreciat.

-Nu ți-am cerut să mă ajuți! am șuierat.

-Nu. Pentru că ești fie prea mândră, fie prea fraieră ca să faci asta. Ai fi preferat să putrezești decât să ceri ajutor! Deci nu voi primi mulțumiri, nu-i așa?

Mi-am lăsat capul pe spate ca să-mi pregătesc răspunsul. Însă a anticipat mișcarea și nu am reușit să-l lovesc. Mi-a lipit obrazul de perete, iar eu m-am zbătut, încercând să mă eliberez.

-Ești foarte pricepută la a încălca toate regulile, a mă răi el. Doar talentul tău de a mă scoate din minți îl întrece pe ăsta.

-Ai uitat ceva totuși.

-Da?

-Da, am șuierat printre dinți. Sunt pricepută la ucis Temuți. Îmi închipui că nu e foarte mare diferență între a ucide un Temut și a ucide un atlantian.

Hawke a râs, un râs plin, care mi-a reverberat pe șira spinării.

- Noi nu suntem înnebuniți de foame, așa că nu suntem la fel de ușor de distras precum Temuții.

- Puteți fi uciși însă.

- Asta este o amenințare?

- Tu ia-o cum vrei.

A rămas tăcut pentru o clipă.

- Știu că ai trecut prin multe. Știu că tot ce ți-am spus e greu de digerat, dar este adevărat. Totul este adevărat, Poppy.

- Nu-mi mai spune așa!

- Și tu ar trebui să nu mai faci asta, a răspuns el, pe un ton mai răgușit, mai adânc. Deși, te rog, continuă! E tortura perfectă.

Pentru o clipă, n-am înțeles la ce se referea, dar apoi l-am simțit, lipit de spatele meu, și am simțit că rămân fără suflu.

- Ești bolnav.

- Și degenerat. Pervers și întunecat.

Barba lui aspră mi-a zgâriat obrazul, iar eu mi-am arcuit spatele drept răspuns. Părea să se apropie și mai mult în timp ce degetele i s-au împreunat cu ale mele.

- Sunt multe lucruri...

- Un criminal? am șoptit, neștiind dacă îmi aminteam mie sau lui. L-ai ucis pe Viktor. I-ai ucis pe toți ceilalți.

A rămas nemișcat, iar următoarea gură de aer pe care a luat-o i-a lipit pieptul de spatele meu.

- Am ucis. Și Delano, și Kieran au ucis. Eu și cel căruia tu îi spui Cel Întunecat am fost implicați în moartea lui Hannes și a lui Rylan, dar nu și a acelei biete fete. A fost unul dintre Ascendenți, stăpânit probabil de setea

de sânge. Și sunt gata să fac pariu că a fost fie ducele, fie lordul.

Lordul.

Care miroșise ca florile pe care Malessa le avusese în mână în acea zi.

-Și nici unul dintre noi nu a avut nimic de-a face cu atacul de la Ritual și cu ceea ce i s-a întâmplat lui Vikter.

Zeilor, cât voiam să cred asta! Trebuia să cred că nu mă culcasem cu bărbatul care jucase un rol în uciderea lui Vikter.

-Atunci, cine a fost?

-Au fost cei pe care voi îi numiți Descendenți. Susținătorii noștri. Vocea îi era doar o șoaptă. Dar nu a fost trimis nici un ordin de atac în timpul Ritualului.

-Tu chiar te aștepți ca eu să cred că acea *creatură* pe care o urmează Descendenții nu le-a ordonat să atace în timpul Ritualului?

-Doar pentru că îl urmează pe Cel Întunecat nu înseamnă că sunt conduși de el. Mulți Descendenți acționează pe cont propriu. Cunosc adevărul și nu mai vor să trăiască temându-se că fiii și fiicele lor vor fi preschimbați în monștri sau că le vor fi furați, ca să hrănească alți monștri. Nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Vikter.

M-a trecut un fior. Îl credeam, fără să știu prea bine de ce. Însă chiar dacă Cel Întunecat îi conducea în mod direct pe Descendenți sau nu, el rămânea vinovat pentru moartea lui Vikter. Ceilalți se alăturaseră cauzei lui și acționaseră în consecință.

-Celelalte morți ți le asumi însă. I-ai omorât. Faptul că recunoști nu schimbă cu nimic lucrurile.

- Trebuia să se întâmple așa. S-a dezlipit de obrazul meu și apoi a spus: La fel cum tu trebuie să înțelegi că nu există cale de ieșire. Îmi aparții.

Mi s-a strâns inima în piept.

- Nu vrei să spui că îi aparțin Celui Întunecat?

- Am spus ce am avut de spus, Prințeso.

- Nu aparțin nimănui.

- Dacă crezi asta, atunci ești naivă.

Înainte să apuc să reacționez, și-a lipit fruntea de a mea.

- Sau te minți singură. Aparții Ascendenților. Știi asta. Este unul dintre lucrurile pe care le urai. Te țineau într-o cușcă.

Nu ar fi trebuit să îi spun niciodată nimic.

- Măcar cușca aceea era mai confortabilă decât aceasta.

- Adevărat, a murmurat el. S-a scurs o clipă. Dar nu ai fost niciodată liberă.

- Fie că e așa, fie că nu... Și era așa, chiar dacă durea. Asta nu înseamnă că nu mă voi lupta, l-am avertizat. Nu mă voi da bătută.

- Știu.

Vocea lui avea un ton straniu, care aducea a... admirație. Dar asta nu ar fi avut sens.

- Și rămâi un monstru.

- Sunt, dar nu am fost născut așa. Am fost făcut unul. M-ai întrebat de cicatricea de pe coapsa mea. Te-ai uitat cu atenție la ea sau ai fost prea ocupată să-mi admiri...

- Taci din gură! am țipat.

- Ar fi trebuit să bagi de seamă că era emblema regală înfierată pe pielea mea.

Am rămas cu gura căscată. Chiar mi se păruse că semăna cu emblema regală.

- Vrei să știi cum de cunosc atât de bine detaliile Ascensiunii, Poppy? Cum de știu lucruri pe care tu nu le știi? Pentru că am fost ținut într-unul dintre acele temple timp de cinci decenii. M-au tăiat și m-au sfâșiat și s-au hrănit cu mine. Sângele meu era turnat în pocale de aur din care fiicele și fiii născuți ca al doilea copil beau, după ce erau goliți de sânge de regină, de rege sau de vreun alt Ascendent. Eu eram sursa lor de hrană.

Nu.

Nu puteam să cred asta.

- Și nu eram folosit doar ca hrană. Le procuram tot soiul de plăceri. Știu exact ce înseamnă să nu ai de ales. Și apoi, oroarea cuvintelor lui: Regina ta a fost cea care m-a însemnat. Dacă cineva nu ar fi fost nebunește de curajos, și astăzi m-aș fi aflat tot acolo. Așa m-am ales cu cicatricea.

Fără nici un avertisment, mi-a dat drumul și s-a retras. Tremurând, nu m-am mișcat. Mai multe clipe. Când m-am întors, era deja afară din celulă.

- De ce? am șoptit. De ce sunt atât de importantă?

- Pentru că ei îl au pe adevăratul moștenitor al regatului. L-au capturat atunci când m-a eliberat pe mine.

Credeam că Cel Întunecat era singurul moștenitor al tronului Atlantiei. Dacă ceea ce Hawke spunea era adevărat, asta însemna că...

- Cel Întunecat are un frate?

A încuviințat din cap.

- Tu ești favorita reginei. Ești importantă pentru ea și pentru regat. Nu știu de ce. Poate are ceva de-a face cu darul tău. Poate nu. Dar noi te vom elibera atunci când ei îl vor elibera pe prințul Malik.

Toate informațiile au început încet să se lege.

- Aveți de gând să mă folosiți pentru răscumpărare.

- E mai bine decât să te trimitem înapoi în bucățele, nu? Am tresărit uluită. Apoi durerea aceea fierbinte mi s-a întors în piept.

- Ai petrecut atât timp povestindu-mi cum regina, Ascendenții și fratele meu sunt cu toții niște vampiri diabolici care se hrănesc cu sângele muritorilor și acum îmi spui că mă vei trimite înapoi la ei odată ce au să-l elibereze pe fratele Celui Întunecat?

Hawke nu a răspuns.

Mi-a ieșit din piept un răs distorsionat, umed. Dacă ceea ce spusese era adevărat... nu făcea decât să confirme un lucru care îmi devenea clar.

Nu îi păsa de siguranța mea sau de starea mea de bine. Nu voia decât să se asigure că aveam să respir în clipa în care aveau să facă schimbul.

Mi-am dus mâna la piept, încercând să-mi înghit nodul, în timp ce un nou val de râsete distorsionate amenința să izbucnească.

Hawke și-a încordat maxilarul.

- Îți vom asigura un loc mai confortabil pentru dormit.

Nu știam cum aș fi putut răspunde, dar în mod clar nu aveam de gând să-i mulțumesc.

Și-a ridicat bărbia.

- Poți să alegi să nu crezi ce ți-am spus, dar să nu te uimească ceea ce urmează să îți spun. Voi pleca în curând să mă întâlnesc cu regele Da'Neer al Atlantiei ca să îi spun că ești în posesia mea.

Mi-am ridicat capul.

- Da. Regele trăiește. La fel și regina Eloana. Părinții celui pe care tu îl numești Cel Întunecat și ai prințului Malik.

Șocată, nu am putut face nici o mișcare. El s-a întors spre ieșire, dar apoi s-a oprit.

Și nu s-a uitat înapoi când a spus:

-Nu totul a fost o minciună, Poppy. Nu totul.

Capitolul treizeci și șapte

Nu totul fusese o minciună.

Ce parte mai exact?

Povestea despre fratele lui Hawke? Despre restul familiei lui? Faptul că erau fermieri și că el explora grote când era mic? Că fusese îndrăgostit și că suferise? Sau lucrurile pe care le spusese despre mine?

Oricum ar fi stat lucrurile, nu conta. Nu ar fi trebuit să conteze, mi-am zis, în timp ce mă plimbam prin celulă, atât cât îmi permiteau lanțurile, adică nu foarte departe.

După ce plecaseră, stătusem pe saltea, încercând să despart adevărul de ficțiune. Părea imposibil. Și, cumva, chiar dacă părea la fel de imposibil, adormisem. Mintea nu mi se oprise însă, doar îmi cedase trupul. M-am trezit atunci când coșmarurile au devenit atât de violente, încât mi-am auzit țipetele răsunând în celula de piatră.

Trecuse atât de mult timp de când amintirea nopții în care părinții mei muriseră mă vizitase în somn. Faptul că își regăsise drumul spre mine în acel loc nu era de mirare.

Mi-am îndepărtat câteva șuvițe de păr de pe față și m-am întors, atentă să nu mă împiedic în lanțuri.

Poate că... poate că Ascendenții chiar erau vampiri, creați din greșeală de atlantieni. Aș fi putut să cred asta. Părea o minciună mult prea elaborată ca să nu fie adevărată. Și puteam să cred că Lord Mazeen o ucisese pe Malessa. Nu mă îndoiam că fusese capabil de o astfel de cruzime.

Și, zeilor, îl credeam pe Hawke în privința cicatricii lui. Poate nu partea în care spusese că regina fusese cea care i-o făcuse și nici motivele pentru care fusese captiv, dar sinceritatea dureroasă pe care o avusese în voce nu putea fi falsă. Fusese ținut acolo împotriva voinței lui și fusese folosit în feluri la care nu puteam să mă gândesc.

Dar să accept toate astea nu însemna că și restul era adevărat. Faptul că Ascendenții se hrăneau cu muritori, că îi sechestrău în temple și îi furau din case în toiul nopții ca să creeze Temuți din cei pe care nu-i lăseau complet secați de sânge. Cum ar fi putut păstra așa ceva secret? Oamenii ar fi aflat.

Oamenii ar fi aflat adevărul până acum.

Asta dacă nu cumva acest adevăr îi făcuse pe Descendenți să susțină regatul căzut al Atlantiei.

Am scuturat din cap.

Dar asta ar fi însemnat că toți Ascendenții știau despre ceea ce se întâmpla. Că nici măcar unul dintre ei nu refuzase Ascensiunea odată ce aflase prețul care trebuia plătit. Nici măcar fratele meu.

Mama noastră însă... ea refuzase Ascensiunea.

Inima mi s-a făcut cât un purice.

Ea refuzase pentru că îl iubea pe tata. Nu pentru că ar fi aflat adevărul despre ce se întâmpla. Refuzase în numele iubirii. Și Cel Întunecat o ucisese oricum.

Asta doar dacă nu cumva... ducesa mințise în această privință. Dar de ce? De ce ar fi mințit? Cel Întunecat, Prințul Casteel, îi controla pe Temuți.

Doar că Temuții nu păreau a fi controlați decât de setea lor de sânge. Nu îi văzusem niciodată oprindu-se în mijlocul unui atac sau dând semne de inteligență.

Dar, dacă Cel Întunecat nu îi controla cu adevărat, atunci Ascendenții îi foloseau pentru a controla populația? Pentru a împiedica oamenii să își pună prea multe întrebări, pentru a-i face să își dea de bunăvoie copiii pentru a nu-i mânia pe zei, expunându-și astfel orașul în fața atacurilor Temuților?

Mi se părea că aș putea fi trăsănită din clipă în clipă doar pentru că mă gândeam la așa ceva. Pentru că Hawke avea dreptate. Era o religie.

Am început din nou să fac pași.

Cum ajunseseră Temuții într-un sat în care nu mai fuseseră atacuri de zeci de ani, chiar în clipa în care apărusem eu și familia mea acolo, dacă nu îi trimisese Cel Întunecat?

Nu avea nici un sens, și începea să mă doară capul.

Chiar dacă anumite părți din ceea ce pretindea Hawke erau adevărate, asta nu schimba faptul că oamenii lui erau responsabili pentru moartea multor persoane.

Nu avea cum să fie totul adevărat, căci nu era cu putință ca fratele meu blând și bun să fi făcut Ascensiunea știind ce însemna să fii Ascendent. Nu era cu putință.

Hawke încerca doar... să se joace cu mintea mea. Voia să mă facă vulnerabilă. Era ceva ce ar fi fost în stare să facă.

M-am oprit și m-am uitat atentă la mâinile mele. Hawke avea de gând să mă dea înapoi celor despre care spunea că îl abuzaseră. Cât de teribil era asta?

Mi-am simțit ochii umezi, dar am tras adânc aer în piept și mi-am zis că nu aveam să plâng. Că nu aveam să vărs nici măcar o lacrimă pentru Hawke, nici pentru ceea ce era posibil să fi suferit, nici pentru ceea ce îmi făcuse el mie. Nu aveam de gând să îl las să mă frângă. Nu, mai ales că inima mi-o sfâșiase deja.

Ușa din capătul holului s-a deschis. Mi-am ridicat capul. A apărut Delano, alături de un alt bărbat cu pielea închisă la culoare. Avea aceiași ochi aurii.

Era atlantian.

-Mă bucur că ești trează! a zis Delano. Mai devreme nu am vrut să te trezesc.

Nici nu voiam să mă gândesc la faptul că fusese acolo în timp ce eu dormeam.

-Voi deschide ușa, apoi eu și Naill te vom conduce într-un loc mai confortabil, a explicat el, făcându-mă să ridic dintr-o sprânceană. Iar tu nu vei face nimic prostesc. Bine?

-Bine, am repetat, cu speranța reaprinsă.

Delano a zâmbit.

-Asta nu a sunat nici pe departe convingător.

-Chiar deloc, a aprobat Naill. Nu că o învinovățesc. Dacă aș fi fost în locul ei, m-aș fi gândit că este o ocazie bună pentru a încerca să evadez.

Speranța s-a stins. Lui Delano i-a pierit zâmbetul.

-Trebuie să înțelegi ceva, Fecioară. Eu sunt vârcolac.

-M-am prins și eu de asta.

-Atunci, trebuie să știi și că nu ați fost prinși de Kieran doar pentru că el nu a vrut să vă prindă. Eu voi vrea.

M-au trecut fiorii.

- Am niște abilități impecabile. Nu ai unde să fugi fără ca eu să te gădesc.

- Adevărul este, a zis Naill, atrăgându-mi privirea spre pomeții lui înalți și ascuțiți, că eu sunt și mai rapid decât el. Nici unul din noi nu vrea să îți facă rău. Însă, din păcate, asta se va întâmpla dacă vei fugi, pentru că am sentimentul că te vei transforma într-o armă periculoasă, iar noi va trebui să ne apărăm. Mă îndoiesc sincer că el va face vreo diferență între faptul că am vrea să te rănim și faptul că am fost obligați să o facem pentru a ne apăra.

Mi-au fremătat nările. Nu îmi păsa de ce voia, făcea sau credea acel bărbat.

- Ne-ar răstigni pe pereții din sală, și, sincer, amândoi preferăm să fim în viață și cu toate părțile corpului la locurile lor. Așa că, te rog, poartă-te frumos!

Delano s-a apropiat, ca să deschidă ușa.

- Deși gândul că îmi voi pierde mâna sau chiar viața este îngrozitor, ideea că ar trebui să lovesc o femeie este, de asemenea, groaznică. A pășit în celulă. Chiar și pe una așa periculoasă cum pari tu să fii.

I-am zâmbit, deși expresia mea nu era una tocmai plăcută. Eram însă mulțumită să știu că mă considerau periculoasă.

Dar nu eram proastă. Nu aș fi putut să scap de amândoi. Știam asta. Nu avea nici un rost să mă aleg și cu alte răni doar pentru a complica lucrurile pentru ei. Până și eu știam asta.

Mi-am ridicat încheieturile și am scuturat din lanțuri.

Delano m-a cercetat din cap până în picioare în timp ce pescuia cheia din buzunarul de la tunică. Mi-a desfăcut cătușele, și acestea au alunecat, zăngănind pe podea.

Naill s-a întors primul, apoi l-a urmat imediat și Delano. În acea clipă, eu eram cu mâinile libere și ochii lipiți de spada prinsă la brâuul lui Delano.

- La naiba! a zis Naill, și asta mi-a distras atenția.

Delano a mârâit în semn de avertizare. Am simțit că mi se face pielea de găină.

- Ce naiba cauți aici, Jericho?

Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am văzut pe bărbatul înalt ieșind din umbre.

- Mă plimb, a zis el.

- Prostii! i-a aruncat Naill. Ai venit singur. Ai venit după ea.

M-am încordat când i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

- Ai dreptate, a răspuns Jericho. Și greșești.

S-au auzit pași, iar Delano a blestemat din nou.

- Am venit după ea. Dar nu sunt singur.

Nu era. Era însoțit de încă șase bărbați, cu toții retrași în umbră.

- Ești teribil de prost, a punctat Naill, blocând ușa.

Jericho s-a holbat la mine, printre bare.

- Poate.

- Știu că tu crezi că îți este datoare cu sânge. Te-a tăiat.

- De două ori, am clarificat.

Delano mi-a aruncat o privire prin care îmi spunea că nu-l ajutam. Jericho a mârâit.

- Nu uita de mână!

Și-a ridicat ciotul.

- Aia a fost vina ta, i-a răspuns Delano. Nu a ei.

- Mda, păi, nu pot să mă răzbun pe Prinț, nu-i așa?

M-am încruntat, pentru că eu avusesem impresia că Hawke îi tăiasese mâna.

- Înțelegi că îți va tăia capul dacă îi vei face rău? Că ne va tăia tuturor capetele? a spus Delano. A zis că *nimeni* nu are voie să o rănească. Dacă vei încerca să faci ceva, veți muri cu toții. Asta vreți, Rolf? Ivan? Rostea numele celor care stăteau ascunși. Va considera că l-ați trădat. Aveți însă șansa de a pleca acum și de a vă păstra viața. Pe care o veți pierde dacă veți mai face un singur pas în față.

Nici unul dintre ei nu a dat să plece. Un bărbat mai în vârstă cu ochi căprui a pășit în față.

- E nenorocita de Fecioară, Delano. Practic, a fost crescută ca un Ascendent de însăși scârba aia de regină. Ascendenții mi-au răpit fiul în toiul nopții.

- Dar nu ea ți l-a răpit, a răspuns Naill.

- Înțeleg că Prințul vrea să o folosească pentru a-și elibera fratele, dar amândoi știm că, cel mai probabil, Malik este mort, a izbucnit Jericho. Și, dacă nu e mort, nici bine nu e. E, probabil, atât de distrus, încât nici nu mai știe cine este.

- Dar, dacă le-o trimitem bucățele lipitorilor acelora de la palat, trimitem un mesaj puternic! a adăugat un altul. Îi va zgudui. Avem nevoie de acest avantaj.

- Și îl vrem, a spus cel pe nume Rolf. Și voi trebuie să gândiți la fel. Nenorociții aceia ți-au ucis tot neamul, Delano. Au ucis-o pe mama ta. L-au ucis pe tatăl tău. Surorile tale n-au fost la fel de norocoase. Au așteptat ceva până le-au...

- Știu exact prin ce a trecut familia mea, a mârâit Delano, și eu mi-am simțit stomacul făcându-se ghem. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu îți voi permite să o rănești.

- Stătea alături de ducele și de ducesa Teerman! s-a auzit o voce, care a făcut să-mi treacă fiori pe șira spinării.

A stat acolo când i-au spus soției mele că fiul nostru trebuie să fie dat zeilor. A stat pur și simplu și nu a făcut *nimic*.

M-am tras înapoi, împiedicându-mă, atunci când bărbatul care vorbise a pășit în lumină. Era domnul Tulis. Extrem de uluită să-l văd acolo, n-am putut face nimic altceva decât să mă holbez la el.

El m-a privit la rândul lui cu ură în ochi.

-Nu-mi poți spune că nu știai ce făceau. Nu-mi poți spune că nu știai ce se alege de copiii noștri! a urlat el. Ce se întâmpla cu oamenii care se culcau sănătoși și nu se mai sculau niciodată? Trebuie să fi știut ce erau.

Am deschis gura, dar singurul lucru pe care l-am putut spune a fost:

-Fiul tău e cu tine acum?

-Ascendenții nu vor pune niciodată gheara pe Tobias, a jurat el. Nu vom mai pierde încă un fiu în fața lor.

Mi s-au deschis simțurile, și abia dacă am mai auzit ce spunea Delano.

-Și îl vei trăda pe Prinț, cel care ți-a ajutat familia să scape? Cel care s-a asigurat că fiul tău va trăi?

Domnul Tulis nu și-a dezlipit ochii de la mine.

-Aș face orice ca să simt sângele Ascendenților udându-mi mâinile.

-Eu nu sunt Ascendent, am șoptit.

-Nu! a mârâit el, scoțându-și pumnalul. Dar ești viitorul lor.

Am vrut să-i spun că plănuiam să merg la regină în numele lor, dar nu am avut când. Nu că ar fi fost vreo diferență. Nu când din el radia atât de multă ură.

-Nu face asta, l-a avertizat Delano, trăgându-și sabia.

- Prințului o să-i treacă, a zis Jericho. Și, dacă va trebui să vă ucidem pe voi doi ca să ne asigurăm că nu va afla vinovații, atunci așa va fi. Mormântul vostru. Nu al meu.

Totul s-a petrecut atât de repede.

Rolf l-a împins pe domnul Tulis, iar Naill a atacat ca o viperă și l-a apucat pe bărbatul mai masiv de piept. Naill și-a înfipt dinții în gâtul lui și a mușcat, a sfâșiat...

Cineva s-a aruncat asupra lui Naill și l-a îndepărtat de Rolf, care s-a prăvălit peste bare. Curgea sânge. Bărbatul a răs:

- M-ai mușcat. Și-a ridicat brațele în sus, iar spinarea i s-a arcuit, a trosnit. Chiar m-ai mușcat.

Au fost ultimele lui cuvinte înainte ca vocea să i se stingă și genunchii să i se îndoiaie. Apoi a scos un urlet și a coborât în patru labe.

Naill s-a eliberat, aruncându-l pe bărbat cu un sășăit care a sunat atât de mult ca al unei feline, încât mi-a reamintit de animalul de pradă pe care-l văzusem cu ani în urmă într-o cușcă.

Pisica sălbatică de care Hawke îmi amintise întotdeauna.

Naill a țâșnit spre bărbat și l-a pus la pământ, în timp ce Delano se întorcea spre mine.

- Ucide-i pe toți cei care se apropie de tine.

Mi-a aruncat spada, iar eu am prins-o, surprinsă, în timp ce el se întorcea spre bărbații care se adunaseră la ușă.

Delano începuse să se preschimbe. Cămașa s-a rupt, iar el a alunecat în față, sprijinit pe mâinile care i se alungeau, în timp ce blana începea să crească, și apoi, într-o fulgerare orbitoare, i-a acoperit corpul. Într-o clipă doar, un vârcolac uriaș se afla lângă mine, iar holul se umpluse de oameni.

- E o adevărată petrecere! a zis Jericho, iar speranța că oamenii veniseră să ne ajute a murit imediat. Mi-a făcut cu ochiul. Ești populară.

-Și am două mâini! i-am întors-o.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Rolf a pășit în față, iar Delano s-a izbit de el. S-au rostogolit de-a curmezișul celulei, un ghemotoc de blană maro și albă. Delano părea să câștige, cu dinții la beregata lui Rolf.

Naill l-a prins pe unul dintre bărbați din fugă și l-a izbit cu atâta forță de bare, încât fierul s-a îndoit. Bărbatul a căzut la pământ și nu s-a mai ridicat.

Atlantianul s-a întors, iar eu m-am apropiat de unul care se strecurase în celulă. O privire rapidă - avea ochii nici aurii, nici albaștri - mi-a spus că aveam de-a face cu un muritor. Cel care vorbise primul.

-Nu vreau să te rănesc, am spus.

-E în regulă, a zis el, cu sabia în formă de seceră îndreptată spre mine. Dar eu vreau să te rănesc pe tine.

S-a avântat asupra mea cu un urlet. Mi-a fost ușor să mă feresc. M-am întors și l-am lovit în ceafă cu mânerul spadei, lăsându-l inconștient. Avea să rămână probabil cu ceva sechele. Nu voiam să admit că mă duruseră atât de mult cuvintele lui, încât nu îi dădusem în mod voit o lovitură fatală.

După el nu a mai urmat un muritor. Ci un vârcolac uriaș, cu blană tigrată. A mârâit la mine, dezvelindu-și colții uriași.

-La dracu', am șoptit.

Vârcolacul s-a aruncat asupra mea. Am sărit înapoi și am lovit. Lama i-a atins în treacăt blana, în timp ce creatura s-a lovit de perete. Și-a revenit imediat. M-am rotit

panicată, arcuindu-mi sabia. De data aceasta, a lovit bestia în stomac. Am tras de spadă, însă nu se clintea. Vârcolacul a scheunat și a luat-o la goană. Am dat drumul spadei, dar nu suficient de repede. Niște gheare mi s-au agățat de tunică, chiar sub gât. Haina s-a rupt, și am simțit o durere ascuțită în tot trunchiul.

M-am tras înapoi pe brânci și, când am privit în jos, mi-am văzut jumătate de tunică sfâșiată și pielea pătată în roșu.

Naill s-a grăbit spre mine.

-Seceral a urlat el. Ia...

Un bărbat l-a lovit în cap cu o bătă. Întregul trup i-a tremurat, și ochii i s-au dat peste cap. În timp ce eu mă întindeam după seceră, el s-a prăvălit.

Am auzit un scheunat. Era Delano. Sângele îi păta blana albă. M-am rugat să fie al lui Rolf.

Delano s-a legănat într-o parte, și am știut atunci că nu. Era sângele lui Delano. I s-a frânt unul dintre picioare sub el și, în timp ce se prăbușea, Rolf a pășit spre el, scuturându-și capul uriaș.

Nu știu de ce am făcut ce am făcut. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra tuturor celorlalți, care încercau să măucidă. Dar eu m-am avântat înainte și am tras seceră în lungul spinării vârcolacului. Lama era atât de ascuțită, încât a tăiat prin carne și os ca un cuțit printr-o bucată de unt.

Rolf nu a scos nici măcar un scheunat. Nu avusese când.

Și nici eu nu am avut când să evit lovitura pe care am primit-o în mijlocul coloanei și care m-a pus la pământ. Îmi ardea spatele, dar nu am dat drumul armei,

continuând să respir, deși în mine părea să se fi aprins un incendiu...

Am urlat. Pumnale ascuțite s-au înfipt în umărul meu și m-au întors cu fața în sus. Nu erau pumnale. Erau gheare. Am lovit cu secera, care a pătruns într-un vârcolac. S-a dat de pe mine mârâind, iar eu m-am rostogolit, apoi, cu privirea încețoșată, m-am ridicat în genunchi.

Nici n-am văzut bocancul înainte să mă lovească.

Durerea mi-a explodat în coaste, și am simțit că nu mai am aer. Am căzut într-o parte. Brațul stâng îmi ardea de durere. M-am târât pe spate și am privit în sus.

Jericho pășea spre mine.

- Ce ți-am promis?

- Că te vei îmbăia în sângele meu, am răsuflet, gândind că aveam în mod clar coastele rupte. Că te vei ospăta din măruntaiele mele.

- Da. A îngenuncheat. Da, eu...

Am lovit cu spada. Jericho s-a tras repede și a alunecat în fund. A urlat, contorsionându-se.

- Târfă! a scuipat, ridicându-și capul.

Spada îi sfâșiase obrazul și fruntea.

Ochiul.

- O să te spintec în două!

- Asta o să-ți ajute mâna să crească la loc? l-am întrebat, ridicându-mă. *Durea*. Sau ochiul?

L-am ocolit cu grijă și...

L-am văzut pe domnul Tulis, și un lucru straniu s-a petrecut în clipa în care ochii mei i-au întâlnit pe ai lui. Nu am mai putut să respir, copleșită de o durere îngrozitoare care venea din stomac. Întregul trup mi-a fost scuturat de convulsii, și am scăpat spada din mână.

Confuză, mi-am coborât privirea. Aveam ceva în abdomen. Un pumnal. Lama unui pumnal. Mi-am ridicat privirea.

- Eu... m-am... simțit ușurată când nu v-am văzut pe tine și pe fiul tău la Ritual.

Domnul Tulis a deschis larg ochii spre mine. Mi-am întins mâna și am apucat pumnalul, smulgându-mi-l cu un urlet care mi-a sfâșiat gâtul. M-am tras înapoi, încercând să respir, cu sângele șiroindu-mi în jos pe picioare. M-am întors, pentru că îl auzeam pe Jericho ridicându-se. Mâna lui dreaptă... nu mai era mână de om, și, când a întins-o spre mine, nu am avut cum să mă feresc. Ghearele lui mi-au străpuns hainele și carnea, iar piciorul mi-a alunecat pe podeaua care era acum umedă de sânge - sângele meu.

Mi-au cedat picioarele, și am căzut. Am încercat să-mi întind brațele ca să-mi amortizez căderea, însă nu răspundeau ordinelor pe care creierul meu le trimitea. Nici măcar nu am simțit impactul.

Cineva a râs.

„Ridică-te!”

Am încercat. Încă țineam în mână pumnalul. Îi simțeam lama rece în palmă.

„Ridică-te!”

Nu s-a mișcat nimic în mine.

M-am cutremurat la gustul metalic pe care îl simțeam în gât. Știam ce însemna asta. Știam ce înseamnă atunci când nu-ți mai poți mișca brațele și nu mai poți sta pe picioare.

Fața însângerată a lui Jericho a apărut deasupra mea. Părul lui slinos era plin de sânge.

-Știi cu ce parte am să încep? Cu mâna. Mi-a ridicat mâna. Cred că o voi păstra ca suvenir. Am văzut luciul unei lame. Și știu exact și cum o voi folosi. Ce părere ai?

S-au auzit râsete, iar cineva a sugerat și alte părți pe care le-ar putea păstra. Părți care au făcut să izbucnească și mai multe râsete.

Muream.

Nu puteam decât să sper că urma să fie rapid și că nu aveam să rămân conștientă pe toată durata sfârșitului.

- Am face bine să începem! a zis Jericho și și-a fluturat sabia.

Lovitura nu a mai venit.

La început, m-am gândit că doar pentru că amortisem, dar apoi mi-am dat seama că Jericho nu mai era deasupra mea. Am auzit zgomote - țipete și mârâieli, chelălăieli ascuțite - și apoi am simțit o respirație ușoară deasupra capului, peste obraji. Mi-am întors privirea și am văzut niște ochi albaștri și o blană albă ca zăpada. Vârcolacul mi-a împins ușor obrazul cu nasul lui umed și apoi și-a ridicat capul și a scos un urlet.

Am clipit și, când am deschis din nou ochii, l-am văzut pe Kieran aplecat deasupra mea.

- Rahat! a exclamat el. Aduceți-l pe Prinț! Acum!

Capitolul treizeci și opt

Am simțit niște brațe puternice ridicându-mă cu grijă de pe podeaua de pământ. Kieran. Chipul îi era încețoșat. Îmi țuiiau urechile. Lucrurile din jurul meu s-au disipat, și nu am mai simțit nici o durere. Am rămas așa până când l-am auzit chemându-mă. Hawke.

-Deschide ochii, Poppy! Haide!

Am simțit cum cineva îmi desface pumnalul dintre degete. A bocănit când a atins podeaua, lângă mine. Mâna lui Hawke mi-a atins bărbia.

-Vreau să deschizi ochii. Te rog!

Te rog!

Nu îl auzisem rostind acele cuvinte astfel. Inima a început să-și reia ritmul. Am început să-mi revin în simțiri. Și, odată cu asta, am simțit durerea arzătoare, năucitoare. Mi-am forțat ochii să se deschidă.

-Iată-te!

I-a apărut un zâmbet pe chip. Era însă un zâmbet forțat, distorsionat. Fără gropițe, fără căldură, fără urmă de veselie în ochii lui aurii.

Din lipsă de voință sau poate din prostie pură, am făcut singurul lucru pe care nu îmi mai permiseseam să-l fac de când aflasem adevărul despre el. Mi-am deschis simțurile slăbite și am simțit neliniștea care venea de la el. Era mai profundă decât înainte – nu o mai simțeam ca pe niște furturi de gheață care îmi zgâriau pielea, ci ca pe niște pumnale.

Ca pe niște gheare.

Am respirat și am simțit gust de metal în gât.

-Doare.

-Știu. Interpretând greșit ce spuseseam, și-a fixat privirea în ochii mei. Te voi face bine. Voi face durerea să dispară. Voi face ca totul să dispară. Nu vei mai purta nici o altă cicatrice cu tine.

Nu înțelegeam nimic. Nu înțelegeam cum ar fi putut să facă ce spunea. Aveam prea multe răni. Pierdusem prea mult sânge. Simțeam asta în răceala care mi se răspândea în lungul picioarelor.

Muream.

-Nu, nu vei muri. Mi-am dat seama că rostisem ultima parte cu voce tare. Nu poți să mori. Nu voi permite.

Și-a dus mâna la gură, și am văzut dinții aceia ascuțiți pe care îi simțisem înainte, l-am privit fără să-mi vină să cred cum îi înfigea în propria încheietură. Am țipat, încercând să-mi ridic mâna, ca să acopăr rana. Mă răpise. Ucisese ca să ajungă până la mine, mă trădase și îmi era dușman. Din cauza lui ajunseseam din nou neajutorată. Muream, nu ar fi trebuit să îmi pese că sângera.

Dar îmi păsa.

Și eram o proastă.

-Am să mor proastă, am murmurat.

S-a încruntat.

-N-ai să mori, a repetat, încordat. Și nu am nimic. Vreau doar să bei.

Să beau? Mi-am coborât ochii spre încheietura lui. Doar nu se referea la...

-Casteel, crezi că...

Vocea lui Kieran.

Casteel?

-Știi exact ce fac și nu am nevoie de părerea sau de sfatul tău. Sângele roșu îi curgea pe braț. Și nici nu îi le cer.

Kieran nu a răspuns. Eu am rămas cu ochii ațintiți asupra lui Hawke, fascinată și îngrozită. El și-a coborât încheietura sfâșiată spre mine - spre gura mea.

-Nu. M-am tras, fără să ajung prea departe, așa cum eram ținută strâns de brațul lui ca de oțel. Nu.

-Trebuie. Altfel, vei muri.

-Prefer... să mor decât să mă transform într-un monstru! am jurat.

-Un monstru? A râs aspru. Poppy, ți-am spus deja adevărul despre Temuți. Asta te va ajuta doar să te faci bine.

Nu-l credeam. Nu puteam să îl cred. Pentru că, dacă l-aș fi crezut, asta ar fi însemnat... ar fi însemnat că tot ce spusese era adevărat și că Ascendenții erau răul. Ian ar fi fost...

-Vei face asta, a repetat el. Vei bea. Vei trăi. Alege, Prințeso! Și nu mă forța să aleg eu pentru tine.

M-am întors și am respirat adânc. Am simțit un miros straniu. Nu mirosea deloc a sânge, nu mirosea cum miroseau Temuții. Îmi amintea de citrice și de zăpadă, un miros proaspăt și fructat. Cum... cum era cu puțință ca sângele să miroasă astfel?

- Penellaphe. Vocea lui suna diferit. Avea ceva mai blând și mai adânc, de parcă ar fi purtat urma unui ecou. Uită-te la mine!

Aproape fără să mă pot controla, mi-am ridicat privirea. Ochii lui... Mierea se amestecase cu aur, strălucitor. Mi-am întredeschis buzele. Nu puteam privi în altă parte. Ce... ce făcea?

- Bea, a șoptit sau a urlat, nu eram sigură, însă vocea lui mă învăluia, răsuna de pretutindeni, în jurul și înăuntrul meu.

Și ochii lui... Tot nu puteam să-mi mut privirea. Pupilele păreau să-i crească.

- Bea din mine!

Un strop din sângele lui a alunecat pe buzele mele. S-a strecurat printre ele, acrișor și totuși dulce pe limbă. Mi-au tremurat buzele. Și-a lipit încheietura de gura mea, și sângele lui a curs în mine, mi-a curs pe gât, gros și cald. Undeva, un gând rătăcit îmi spunea că nu ar trebui să permit asta. Că era ceva greșit, că aveam să devin un monstru, dar gustul... nu semăna cu nimic din ce gustasem vreodată. Era ca și cum atunci aș fi deschis ochii pentru prima oară. Am înghițit și am supt încă o gură.

- Așa. Vocea lui Hawke era mai adâncă, mai bogată. Bea!

Și am băut.

Am băut în timp ce el mă privea în continuare, concentrat. Am băut, și pielea a început să-mi vibreze. Am băut, lipindu-mi brațul lui însângerat de buze, fără să fiu pe deplin conștientă de ceea ce făceam. Gustul sângelui lui... era decadent, dulce ca păcatul. Cu fiecare înghițitură, durerile slăbeau și ritmul inimii îmi devenea mai regulat. Am băut până când mi s-au închis ochii. Până când

am fost înconjurată de fâșii caleidoscopice de albastru intens, strălucitor, care îmi aminteau de Marea de Lână. Nuanța aceasta de albastru era atât de transparentă, încât părea o apă neatinsă de om.

Dar nu era oceanul. Sub picioare simțeam piatra dură și rece, iar în jurul meu erau umbre, care mă apăsau. Un răs blând m-a făcut să-mi întorc ochii de la apa aceea nesfârșită spre brunetul...

-Destul! Ajunge!

Nu putea fi de ajuns. Nu încă. M-am agățat de încheietura lui și am sorbit cu lăcomie. M-am hrănit ca și cum aș fi fost infometată, și infometată mă și simțeam. Simțeam că sângele lui era tot ce-mi lipsise întreaga viață.

-Poppy! a mormăit și și-a retras încheietura sfâșiată.

Am încercat s-o urmez, pentru că voiam mai mult, dar mușchii mi se lichefiaseră și oasele îmi erau moi. M-am cufundat în îmbrățișarea lui, simțindu-mă ca și cum aș pluti, puțin amețită de vibrația trupului meu și de căldura care îmi iradia din piept. Nu știam cât timp trecuse. Ar fi putut să fie câteva minute sau câteva ore. L-am auzit pe Hawke strigându-mă.

Am clipit și l-am văzut aplecat asupra mea. Puțin tremurat, puțin înceteșat pe la colțuri. Hawke stătea rezemat de perete, cu capul proptit de el, și părea complet relaxat, pierdut în acel moment, de parcă el ar fi fost cel care gustase magia, nu eu.

-Cum te simți? m-a întrebat.

Nu eram prea sigură cum aș fi putut să răspund la acea întrebare. Îmi ardea corpul? Mă mai ustura, vibra? Nu.

-Nu îmi este frig. Pieptul... nu e rece.

-Nici nu ar trebui să fie.

Nu înțelegea.

- Mă simt... diferit.

A zâmbit slab,

- Bun.

- Mă simt de parcă trupul meu... nu este atașat.

- Senzația asta va dispărea în câteva minute. Relaxează-te și bucură-te de ea!

- Nu mă mai doare. Am încercat să-mi adun gândurile, dar mi se învălătuceau în cap. Nu înțeleg.

- E sângele meu.

Și-a ridicat mâna și mi-a dat la o parte câteva șuvițe de pe obraz. Atingerea lui mi-a stârnit fiori, și era un sentiment plăcut. Îmi plăcea cum mă făcea să mă simt. Îmi plăcuse dintotdeauna, deși nu ar fi trebuit.

- Sângele de atlantian are proprietăți vindecătoare. Ți-am spus asta.

- Asta... este de necrezut, am șoptit. Este? S-a întins și mi-a apucat brațul. Nu ai fost rănită aici?

I-am urmărit privirea spre antebrațul meu. Era murdar de sânge uscat și de pământ, însă, dedesubt, acolo unde ghearele sfâșiaseră, pielea era neatinsă.

- Și aici? Și-a trecut degetul chiar sub umărul meu. Nu ai fost zgâriată aici?

Privirea mi-a întârziat asupra cicatricii palide de la vechiul atac al Temușilor, pe care o aveam pe interiorul cotului. M-am forțat să privesc acolo unde degetul lui îmi atingea pielea. Nu aveam cicatrici proaspete. Nu aveam răni. Am privit uluită.

- Nu am cicatrici noi.

- Nu vei mai avea alte cicatrici, a zis el. Așa ți-am promis.

Era adevărat.

-Sângele tău... e minunat.

Chiar era. Mi-a trecut imediat prin minte tot ce se putea face cu el. Toate rănilile care ar fi putut fi vindecate, toate viețile care ar fi putut fi salvate. Majoritatea oamenilor ar refuza să bea sânge, dar...

Dar.

Mi-am întors imediat privirea spre el.

-M-ai făcut cumva să îți beau sângele.

-Da.

-Cum?

-Este unul dintre lucrurile acelea care apar la maturitate. Dar nu toți dintre noi pot... fermeca.

-Ai mai făcut asta vreodată? Cu mine?

-Ai vrea probabil să dai vina pe asta pentru acțiunile tale anterioare, dar nu am mai făcut-o, Poppy. Nu a fost nevoie. Și nici nu am vrut să o fac.

-Dar ai făcut-o acum.

-Da.

-Nu pari a avea remușcări.

-Nu am, mi-a răspuns, și o urmă de zâmbet i-a apărut pe buze. Ți-am spus că nu te voi lăsa să mori, și altfel ai fi murit, Prințeso. Erai pe moarte. Ți-am salvat viața. Unii ar spune că un mulțumesc ar fi răspunsul potrivit.

-Nu ți-am cerut să o faci.

-Dar îmi ești recunoscătoare, nu-i așa?

Am închis gura, pentru că adevărul era că mă simțeam recunoscătoare.

-Tu ești singura ființă care s-ar putea certa cu mine din această cauză.

Nu voisem să mor, dar nici să devin un Temut.

-Nu mă voi transforma...

-Nu. A oftat și mi-a așezat brațul la loc, deasupra abdomenului. Ți-am spus adevărul, Poppy. Nu atlantienii au creat Temuții. Ascendenții i-au creat.

Am tresărit când am dat cu ochii de bărnele din lemn de pe tavan. Nu mai eram în celulă. Mi-am întors capul și am văzut un pat rustic, acoperit cu cuverturi groase, și o măsuță mică lângă el.

-Suntem într-un dormitor.

-Am avut nevoie de intimitate.

Îmi aminteam că îi auzisem vocea lui Kieran, dar camera era acum goală.

-Kieran nu a vrut ca tu să mă salvezi.

-Pentru că este interzis.

Mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte ce îmi spusese mai devreme. Apoi stomacul mi s-a făcut ghem.

-Mă voi transforma într-un vampir?

A răs.

-Ce e amuzant în asta?

-Nimic. A zâmbit larg. Știu că încă nu vrei să accepți adevărul, dar adânc, înlăuntrul tău, ai făcut-o deja. De asta ai pus acea întrebare.

Avea dreptate, dar eu nu aveam în acea clipă capacitatea intelectuală și emoțională de a analiza lucrurile.

-Pentru a te transforma ai avea nevoie de mult mai mult sânge. Și-a rezemat din nou capul de perete. Și ar trebui ca eu să fiu mai activ.

M-am încordat, semn că mușchii nu-mi mai erau lichefiați.

-Cum... în ce sens să fii mai activ?

Zâmbetul lui Hawke a devenit o flacără, la fel de păcătos ca sângele lui.

-Ai prefera să-ți arăt decât să-ți spun?

M-am înroșit toată.

- Nu.

- Mincinoaso, a șoptit el, închizând ochii.

Căldura din obraji mi s-a împrăștiat în tot corpul ca o scânteie, și m-am foit, simțindu-mă din ce în ce mai puțin aeriană și mai... legată de pământ. Am încercat să ignor sentimentul.

- Naill și Delano sunt... bine?

- Vor fi bine, și sunt sigur că se vor bucura să audă că ai întrebat de ei.

Mă indoiam de asta. Dar se întâmpla ceva. Simțeam o schimbare.

Trupul meu nu părea să mai fie trupul meu. Căldura aceea mi se infiltra în mușchi, în piele, până la inimă. Mi-am închipuit că era el - sângele lui Hawke care își croia încet drumul în fiecare părticică a corpului meu.

Era în interiorul meu.

Am simțit că pierd controlul, la fel ca în acea noapte petrecută în Pădurea Sângerie și ca atunci când fuseserăm împreună, în camera noastră.

Mi-am simțit pieptul greu, dar nu din cauza durerii, a lipsei de aer sau a frigului. Nu. Mă simțeam ca atunci când Hawke mă atinsese, când mă dezbrăcase și mă sărutase, îmi sărutase fiecare părticică a corpului. M-am simțit relaxată. Pielea îmi ardea de dor. Am simțit o poftă ascuțită, o dorință întunecată, care mă consumau.

Nările lui Hawke au fremătat, și el a tras aer în piept, apoi a părut să împietrească. Îl vedeam încă încețoșat, însă, cu cât îl priveam mai mult, cu atât mă înfierbântam mai tare.

- Poppy, a mormăit.

- Ce?

Aveam vocea dulce ca mierea.

- Nu te mai gândi la ce te gândești.

- De unde știi tu la ce mă gândesc?

Și-a plecat fruntea. Privirea lui era ca o mângâiere.

- Știu.

Tremurând, m-am tras mai aproape de el, și el și-a strâns brațul în jurul meu.

- Nu știi.

Nu a răspuns, și eu m-am întrebant dacă simțea focul lichid care îmi curgea prin vene și flacăra care îmi ardea în piept.

Mi-am mușcat buza și i-am simțit sângele, ceea ce m-a făcut să oftez și să închid ochii.

- Hawke?

A mormăit ceva.

M-am întins, respirând sacadat. Cămașa mi se părea prea aspră pentru pielea mea sensibilă.

- Hawke, am murmurat.

- Nu! a zis, încordându-se. Nu-mi spune așa.

- De ce nu?

- Nu o face!

Erau o mulțime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac sau să le spun, dar în acea clipă nu eram concentrată decât asupra focului care ardea în mine. Mâna mi-a alunecat în josul abdomenului, pe deasupra bluzei sfâșiate, spre sâni. Conduasă doar de instinct și de dorință, am închis ochii și mi-am strâns degetele în jurul cărnii moi, tremurânde. Am oftat adânc.

- Poppy, a mormăit Hawke. Ce faci?

- Nu știu, am șoptit, arcuindu-mi spatele, în timp ce continuam să mă ating pe deasupra bluzei subțiri, sfâșiate. Ard.

- E doar sângele, a mormăit el greoi.

Am știul din instinct că mă privea, și asta m-a făcut să mă încing și mai tare.

- Va trece, dar ar trebui... ar trebui să te oprești.

Nu m-am oprit. Nu puteam să mă opresc. Mi-am amintit de ceea ce făcuse Hawke, însă el nu își folosise doar mâinile. Voiam să o facă din nou. Mi-am răsucit picioarele, dar cu nici un folos, căci presiunea nu făcea decât să-mi crească dorința.

- Hawke?

- Poppy, pe toți zeii!

Cu inima bătându-mi tare în piept, am deschis ochii și am văzut că avusesem dreptate. Avea privirea ațintită asupra mea – asupra mâinii mele, cea pe care nu o puteam controla și care îmi alunecase în josul abdomenului.

- Sărută-mă?

A strâns din buze.

- Nu vrei asta.

- Ba da. Mâna îmi ajunsese în dreptul taliei de la pantaloni. Am nevoie de tine.

- Crezi asta doar acum.

Îl vedeam clar, trăsăturile i se ascuțiseră.

- Sângele este de vină.

- Nu îmi pasă. Mi-am întins mâna spre porțiunea descoperită de sub buric. Atinge-mă... Te rog?

Hawke a scos un oftat.

- Crezi că mă urăști acum? Dacă voi face ceea ce-mi ceri, vei vrea să mă ucizi mai târziu. A făcut o pauză, apoi a zâmbit. Ei bine, vei vrea și mai tare să mă ucizi. În clipa asta, nu ai control asupra ta.

Vorbele lui aveau sens, dar, în același timp, nu aveau nici un sens pentru mine.

-Nu.

-Nu?

A ridicat din sprâncene, dar a continuat să mă privească.

-Nu te urăsc, i-am zis.

Am simțit un junghi în inimă, care îmi spunea că acela era adevărul. Și că ar fi trebuit să fiu supărată din această cauză.

Hawke a mormăit din nou ceva și, când mi-a strâns încheietura mâinii, aproape am plâns de bucurie.

Avea să mă atingă.

Doar că el nu a făcut decât să-mi țină mâna la locul ei.

-Hawke?

-Am plănuit să te îndepărtez de tot ce îți era cunoscut și familiar și am făcut asta, însă nu aceasta este cea mai mare dintre crimele mele. Am ucis, Poppy. Am atât de mult sânge pe mâini, încât nu vor mai fi niciodată curate. O voi detrona pe regina care a avut grijă de tine, și pentru asta mulți își vor pierde viața. Nu sunt un om bun. A înghițit cu greu nodul pe care îl avea în gât. Dar acum încerc să fiu unul.

Am simțit fluturi în stomac. Cuvintele lui... ar fi trebuit să mă umple de furie, dar eu... Eu îl voiam pe el, și să mă gândesc era... Ei bine, toată viața făcusem numai asta. Nu voiam s-o mai fac.

-Nu vreau să fii bun. Fără să-mi dau seama, îmi dusesem cealaltă mână la pieptul lui și îl apucasem de cămașă. Te vreau.

Hawke a clătinat din cap, dar atunci când am tras de mâna pe care mi-o ținea, s-a aplecat peste mine. L-am strâns mai tare. Se oprise la doar câțiva milimetri de buzele mele.

- În câteva minute, după ce se va duce această furtună, mă vei urî din nou, și pe bună dreptate. Vei urî faptul că m-ai implorat să te sărut, să fac mai mult de atât. Și, chiar și fără sângele meu curgându-ți prin vene, știu că nu ai încetat nici o clipă să mă dorești. Dar, atunci când vom fi din nou împreună, și vom fi, nu vei mai putea să dai vina pe influența sângelui, nici pe nimic altceva.

M-am uitat țintă la el. Aburul dorinței începea încet să se risipească din mintea mea. Mi-a ridicat mâna și a dus-o în dreptul buzelor, apoi mi-a sărutat podul palmei. Un gest care m-a surprins. Era un act atât de... tandru. Unul pe care îmi imaginam că îndrăgostiții îl făceau tot timpul.

Mi-am tras mâna, și el i-a dat drumul. Mi-am așezat-o în dreptul inimii. Vibrația pe care o simțeam în trup începea să se potolească, dar dorința încă neconsumată îmi ardea în continuare în piept. Chiar dacă nu era nici pe departe la fel de aprigă pe cât fusese cu câteva clipe înainte, acea parte din mine care începea să-și vină în simțiri știa că Hawke spusese adevărul. Ceea ce simțeam pentru el nu avea nimic de-a face cu sângele.

Ceea ce simțeam era... încurcat. Îl uram, dar... nu îl uram. Țineam la el, oricât de prostește ar fi sunat. Și îl doream - îi doream sărutările, atingerile. În același timp, îmi doream însă să-l rănesc.

Nu eram iubiți.

Eram dușmani și niciodată nu aveam să fim altceva. Eram înconjurată de oameni care mă urau.

- Nu ar fi trebuit să plec de la bun început, a spus el. Ar fi trebuit să mă aștept să se întâmple așa ceva. Le înțeleg însă dorința de răzbunare.

- Ei... au vrut să măucidă.

- Vor plăti pentru ceea ce au făcut.

M-am foit. Nu mai simțeam că pluteam, ci mă simțeam mai... înrădăcinată. Mi-am trecut mâna în josul piciorului, surprinsă încă să nu simt durere.

- Ce vei face? Îi vei ucide?

- Da. Am făcut ochii mari. Și îi voi ucide și pe toți cei care se gândesc să le calce pe urme.

M-am holbat la el, fără să mă îndoiesc fie și pentru o clipă că nu ar vorbi serios. Dar Hawke nu putea să știe ce gândea fiecare dintre susținătorii lui sau dintre cei de un neam cu el. Nu eram în siguranță în acel loc.

- Și eu... Ce vei face cu mine?

A privit într-o parte, cu maxilarul încordat.

- Ți-am spus deja. Te voi folosi ca monedă de schimb în fața reginei, pentru a-l elibera pe prințul Malik. Jur că nimic altceva nu ți se va mai întâmpla!

Am dat să vorbesc, dar apoi mi-am amintit cum îl strigase Kieran. Mi-am concentrat parcă întreaga ființă în privirea îndreptată spre ochii aceia frumoși.

- Casteel?

A înghețat.

- Kieran... Kieran a rostit numele Casteel.

Privirea mi-a alunecat peste trăsăturile lui ireal de frumoase, în timp ce cuvintele lui Loren îmi răsunau în minți. Ea pretinsese că auzise că Cel Întunecat era chipeș și că datorită înfățișării sale reușise să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Că asta îl ajutase să o seducă pe domnița Everson...

Apoi mi-am amintit de ce îmi spusese Hawke la Perla Roșie: „E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă niște alegeri mai mult decât îndoielnice în viață”.

Inima a părut să mi se oprească în piept și apoi să pornească rapid, accelerat. Totul a început să se lege. Lucruri

aparent fără importanță, mici observații pe care le făcuse și alte lucruri, mai importante, cum ar fi fost faptul că mă făcuse să tac atunci când îi strigasem numele în noaptea în care... făcuserăm dragoste. Faptul că toată lumea îi urma ordinele. Cum îl ascultase Jericho în hambar, nevrând parcă să-l trădeze, deși până la urmă o făcuse. Cum Kieran și ceilalți îi rosteau numele de parcă ar fi fost o glumă.

Pentru că Hawke nu era numele lui.

Și nu făcuserăm dragoste. Făcuse sex cu mine.

-O, zeilor! Stomacul mi s-a făcut ghem, și mi-am dus mâna la gură. Tu ești.

Nu a spus nimic.

Mi se părea că avea să mi se facă rău. Mi-am dus mâna la piept, ca să trag de haina deja ruptă.

-Fratele tău. De aceea porți atâta tristețe. El este prințul pe care sperî să-l eliberezi folosindu-te de mine. Numele tău nu este Hawke Flynn. Tu ești el! Ești Cel Întunecat.

-Prefer să mi se spună Casteel sau Cas, a răspuns el pe un ton dur și distant. Dacă nu vrei să îmi zici așa, îmi poți spune prințul Casteel Da'Neer, cel de-al doilea fiu al regelui Valyn Da'Neer, fratele prințului Malik Da'Neer.

M-am cutremurat.

-Dar *nu* îmi spune Cel Întunecat. Acela *nu este* numele meu.

Groaza s-a cuibărit în mine. Cum de conștientizam asta abia acum? Semnele fuseseră la tot pasul. Fusesem atât, atât de proastă. Și nu doar o dată. Nu mă deșteptasem deloc după ce aflasem că era un atlantian. Nu văzusem ce se afla chiar sub ochii mei.

Că *totul* fusese cu adevărat o minciună.

Am reacționat fără să gândesc: l-am izbit cu pumnul în piept. L-am lovit. M-a usturat palma pe care i-am dat-o pe obraz. El m-a lăsat să-l lovesc. A primit loviturile în timp ce-l trăgeam de umeri. Am urlat, cu ochii încețoșați de lacrimi. L-am lovit iar, și iar...

- Potolește-te! M-a prins de umeri și m-a tras la pieptul lui. Și-a trecut brațele în jurul meu, prinzându-mă ca într-o cușcă. Potolește-te, Poppy!

- Dă-mi drumul! am cerut, cu gâtul arzând.

Inima mi s-a strâns în chingile unei dureri pe care înainte o simțeam venind de la alții. Am fost la un pas de a-mi deschide simțurile ca să văd dacă venise de la el ori izbucnise în interiorul meu, dar m-am oprit.

„Te voi folosi.”

Durerea... durerea era a mea. Nu mă salvase pentru că îi păsa de mine. Nu îmi promisese că nu avea să mi se mai întâmple nimic rău pentru că îi păsa de mine. Cum de uitam mereu asta? Hawke...

Hawke.

Nici măcar nu era numele lui. Numele lui era Casteel.

Și avea un plan. Toate conversațiile noastre, fiecare sărut, fiecare atingere, toate dățile în care îmi spusese că eram curajoasă și puternică, că îi stârneam curiozitatea și că nu semănam cu nimeni altcineva. Făcuse toate acestea pretinzând că era altcineva, pentru a-mi câștiga încrederea. Ca să mă facă să-mi las jos garda în preajma lui și să plec de bunăvoie cu el din Masadonia direct spre un cuib de vipere care fie voiau să se folosească de mine pentru că eram Fecioara, Aleasa - favorita reginei -, fie mă voiau moartă din aceleași motive.

Am închis ochii strâns.

El era mai rău decât Jericho și decât ceilalți bărbați care mă voiau moartă. Cel puțin, ei nu se prefăceau. În schimb, tot ce era legat de Haw... de Casteel, de la numele lui până la prima noapte petrecută la Perla Roșie, fusese o minciună ticluită ca să-mi câștige încrederea.

Reușise, dar cu ce preț?

Rylan era mort.

Phillips și Airtick, toți gardienii și hăitașii erau acum morți.

Vikter era mort.

Părinții mei erau morți.

Mi-i luase de lângă mine pe toți cei pe care îi iubeam, fie cu mâna lui, fie prin ordinele pe care le dăduse. Prin moarte sau despărțindu-mă de ei. Totul pentru a se reuni cu fratele lui, un alt prinț, ceva ce până și eu puteam înțelege, cu care puteam simpatiza. Dar îmi luase și inima.

Și mă făcuse să mă îndrăgostesc de Cel Întunecat.

Asta era el, chiar dacă toate celelalte lucruri pe care le pretindea păreau să fie adevărate. Chiar dacă istoria pe care o învățasem era o minciună, chiar dacă Ascendenții erau vampiri, cei responsabili pentru crearea Temuților, pentru ceea ce se întâmplase cu părinții mei. Chiar dacă fratele meu era unul dintre ei.

-Poppy?

Cu ochii arzând, m-am întors pe o parte. Aveam nevoie de spațiu. Trebuia să scap de acolo - de el. Nu eram în siguranță. Nu în preajma celor de acolo și cu atât mai puțin a lui.

Căci, cu cât aveam să petrec mai mult timp cu el, cu atât mai greu avea să-mi fie să nu uit adevărul. Aveam să-mi doresc cu disperare să cred că eram importantă pentru el, pentru că pur și simplu îmi doream să fiu

importantă pentru *cineva*. Pentru oricine. Îmi doream să fiu ceva mai mult decât un simplu pion. Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât aveam să uit mai repede tot sângele care îi păta mâinile.

Și că îmi frânsese deja inima de două ori. După prima trădare, ținusem la el în continuare. Chiar dacă voiam să-l urăsc. Trebuia să-l urăsc, dar nu puteam să o fac. Știam asta pentru că simțeam că muream pentru a doua oară, o moarte diferită de această dată.

Cum de puteam fi atât de proastă?

Nu puteam să-l las să câștige din nou. De data aceasta, nu mai puteam uitam.

Panica mi s-a răspândit în tot corpul, și am deschis ochii. Mi-am rotit privirea sălbatică prin cameră.

- Dă-mi drumul!

- Poppy.

Mi-a repetat numele și și-a dus mâna spre gâtul meu. M-am încordat, apoi mi-am dat seama că îmi verifica pulsul.

- Inima îți bate prea tare.

Nu îmi păsa. Nu îmi păsa dacă-mi sărea din piept.

- Dă-mi drumul! am urlat.

Și-a slăbit strânsoarea suficient cât să mă trag la o parte și să mă ridic. Își ținea însă brațul în jurul taliei mele. M-am rezemat cu palma de podea, ca să-mi balansez greutatea, și am simțit pumnalul...

Pumnalul cu care mă înjunghiasse domnul Tulis. Lama era de hematit.

Inima mi s-a oprit în piept, și m-am uitat în jos la el. Durerea a izbucnit ca un potop, copleșindu-mă. Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să respir știind că... mă îndrăgostisem de bărbatul care luase atâtea vieți.

Care mă abandonase acolo cu acei oameni - oamenii lui - care mă voiau moartă.

Care mă mințise în toate privințele, întotdeauna.

Inima mi s-a sfâșiat, și din ea s-au revărsat gheață și zloată, inecându-mi pieptul. Aveam să fiu mereu rece, din acea clipă, pentru totdeauna.

-Poppy...

M-am răsucit în brațele lui, mișcându-mă din instinct. Nu am simțit mânerul rece în palmă, dar am simțit lama înfigându-i-se în piept. I-am simțit sângele cald udându-mi mâinile, în timp ce pumnalul i se afunda în carne.

Mi-am ridicat încet privirea spre el.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit. Uluit, m-a privit în ochi pentru o clipă, apoi și-a coborât privirea.

Spre pumnalul care îi străpunsese pieptul.

Inima.

Capitolul treizeci și nouă

Cu mâinile tremurânde, am dat drumul pumnalului și m-am rostogolit din poala lui. M-am tras la o parte cu spatele, fără să-mi pot lua ochii de la chipul lui șocat.

- Îmi pare rău, am șoptit.

Nu eram prea sigură de ce îmi ceream scuze. Nu știam de ce obrajii îmi erau umezi. Din cauza sângelui? Sângele lui?

Și-a ridicat privirea spre mine.

- Plângi.

În colțul gurii i-a apărut o șuviță de sânge.

Plângeam. Nu mai plânsesem din ziua în care îl văzusem pe Vikter murind. Dar acum, ridicându-mă pe picioarele tremurânde, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. M-am tras la o parte. Nu știam ce făceam, nici încotro mă duceam, dar am ajuns la ușă. Era descuiată.

- Îmi pare rău, am spus din nou, tremurând.

Un râset distorsionat, înecat în sânge, i-a părăsit pieptul. S-a aplecat în față și a lovit cu mâna în podea.

- Nu, a găfâit. Nu, nu îți pare.

Dar îmi părea rău.

M-am întors, băjbâind orbește afară pe ușă, în curtea interioară goală, care conducea spre o altă ușă, în capăt. Aerul rece și umed bătea dinspre partea deschisă, dar eu abia îl simțeam. Nu aveam nici un plan. Nici o idee cum aş putea ieși din donjon. Am mers mai departe.

Pe la jumătatea culoarului, am simțit ceva răsucindu-se în mine. Era ca și cum cineva ar fi apăsât pe un întrerupător. Toată groaza și durerea au amuțit, și instinctul a preluat controlul. Respirând greoi, am deschis ușa din capăt și am alergat în jos pe scările înguste, apoi am ieșit în...

În zăpadă.

Pentru o clipă, am rămas uluită în fața frumuseții fulgilor pufoși care alunecau încet din cer. Pe jos și pe crengile copacilor se așternuse deja un strat subțire de zăpadă. Era atâta liniște, și totul era curat, neatins.

O voce care a răsunat în interiorul donjonului m-a pus în mișcare. Am traversat curtea acoperită de zăpadă, spre pădure. În străfundurile minții, știam că nu eram pregătită pentru o evadare. Hainele pe care le aveam pe mine erau prea subțiri, chiar dacă nu ar fi fost sfâșiate aproape cu totul. Nu știam unde mă aflu și nici încotro aş fi putut să o apuc. În pădure s-ar fi putut afla Temuți. În mod sigur erau Descendenți. Și probabil vârcolaci, care îmi puteau lua urma. Cu toate acestea, am alergat, cu tălpile ghetelor mele alunecând pe solul înghețat. Am alergat pentru că...

Îl injunghiasem.

Îl injunghiasem în inimă.

Trebuia să fie mort deja.

Eu îl omorâsem.

Am oftat adânc și am înghițit zăpadă amestecată cu lacrimi. O, zeilor, trebuise să o fac.

Tot ce era legat de el, tot ce era legat de noi era o minciună. *Totul*. Trebuise să o fac. Trebuise...

Nu s-a auzit nici un semn de avertizare - nici un sunet, nimic.

Un braț mi-a apucat talia și m-a prins în timp ce alergam. Am țipat. Picioarele mi-au alunecat, dar nu am căzut. Am fost trasă înapoi și lipită de un piept dur, care emana căldură.

Șocul mi-a tăiat răsufierea. Am știut cine era înainte să vorbească. Parfumul lui bogat de condimente și pin îl dăduse de gol. Simțurile mele, încă deschise, le-au oglin-dit pe ale lui: uimire și durere presărate cu furie. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, nu reușea să-și țină în frâu emoțiile, care-l copleșeau. Și mă copleșeau și pe mine.

Cel care mă ținea strâns nu era acel Hawke de care mă îndrăgostisem prea repede.

Nu gardianul care jurase pe viața lui că avea să mă protejeze, era acela care își înfigea acum mâinile în părul meu și-mi trăgea capul într-o parte.

Nu respirația lui Hawke o simțeam mângâindu-mi gâtul expus.

Era el.

Printul Casteel Da'Neer al Atlantiei.

Cel Întunecat.

- Un atlantian, spre deosebire de un vârcolac sau de un Ascendent, nu poate fi ucis dacă este înjunghiat în inimă, a mârâit el, trăgându-mi capul pe spate. Dacă voiai să mă omori, ar fi trebuit să țintești capul, Prințeso. Dar ce e și mai rău, ai uitat.

- Ce am uitat?

- Că totul este *real*.

Și atunci, s-a petrecut.

Două înțepături gemene, și o durere arzătoare mi-a cuprins gâtul, făcându-mă să mă zgudui, convulsiv. Arsura mi s-a răspândit în tot corpul, șocându-mă prin intensitate. Nu puteam să mă mișc. Nu puteam nici măcar să urlu de durere.

Brațul lui îmi strângea talia ca o menghină în timp ce trăgea sânge din rana pe care colții lui mi-o făcuseră. M-am zbatut, cu pupilele dilatate, coborându-mi mâinile spre brațul lui și înfigându-mi unghiile în el. Arsura, felul în care mă trăgea de gât în timp ce sângele meu curgea în el mi-au blocat toate funcțiile. Tipătul mut de groază și durere creștea înlăuntrul meu...

Și apoi, după doar câteva secunde, totul s-a schimbat.

Durerea intensă s-a preschimbat în altceva, ceva copleșitor într-un cu totul alt sens. Sângele mi s-a aprins în vene, și am simțit că fiecare parte a trupului meu se preschimba în lavă topită.

Deși aveam ochii măriți, nu vedeam nimic, în vreme ce fierbințeala îmi umplea pieptul și stomacul și mi se aduna în vintre. Și-a înfipt din nou gura în gâtul meu, și de această dată ceva s-a făcut scrum în mine, iar trupul mi s-a lipit de al lui, copleșit de dorință.

El a mârâit, strângându-mă mai tare, și am simțit că și el mă dorea. L-am apucat de braț în timp ce tensiunea creștea din ce în ce mai mult în mine...

Fără nici un avertisment, și-a dezlipit gura de la gâtul meu și mi-a dat drumul. M-am împiedicat și aproape am căzut la pământ. Tremurând, confuză și încă plină de dorință, m-am întors spre el.

Stătea la câțiva pași de mine, respirând greoi. Avea ochii larg deschiși și buzele mânjite în roșu.

Mi-am ridicat mâna și am apăsat-o deasupra gâtului. Am simțit ceva umed și cald pe degete. Am făcut un pas înapoi.

-Nu-mi vine să cred! a zis el, trecându-și limba peste buza de jos. A închis ochii o clipă, scuturat de un fior, și a dat drumul unui urlet care îmi amintea de vârcolaci. Și-a ridicat genele, și i-am văzut pupilele atât de dilatate, încât nu mai rămăsese decât o fâșie îngustă de auriu în ele. Dar ar fi trebuit să mă aștept.

Înainte să pricep la ce se referea sau ce avea să se întâmple mai departe, s-a repezit asupra mea, atât de rapid, încât nici nu-mi dădeam bine seama de ceea ce făcea.

Și-a lipit gura de a mea și mi-a înfipt o mână în păr, în timp ce își trecea brațul în jurul taliei mele. Nu eram doar sărutată.

Eram *devorată*. Am simțit gustul sângelui meu pe buzele și pe limba lui.

Nu știam când anume am început să îl sărut și eu. După câteva secunde sau din clipa în care gura lui o atinsese pe a mea. Nu știam. Nu știam decât că eram însetată de el și că, fie că era bine, fie că nu, îl doream.

De aceea nu m-am împotrivit când m-a lăsat la pământ. Contactul cu zăpada rece și cu căldura trupului său lipit de al meu m-a făcut să suspin adânc. Nu cred că m-a auzit, pentru că era prins de săruturile lui însetate. Mi-am dat seama că fusese reținut atunci când mă sărutase în trecut. Acum, nu mai încerca să ascundă cine era cu adevărat.

M-a legănat și și-a strecurat mâna peste abdomenul meu, până la șold. Ne mișcam în același ritm, încercând să respirăm printre săruturi. Mi-a prins buza de jos între

dinți. Am simțit o înțepătură scurtă, și el a tremurat, mârâind de plăcere în timp ce gustul metalic revenea.

A întrerupt sărutul și s-a ridicat suficient cât să mă privească în ochi.

-Spune-mi că vrei asta. Șoldurile îi erau încă lipite de ale mele. Spune-mi că vrei mai mult.

-Mai mult, am șoptit, înainte să conștientizez cu adevărat ce făceam, ce făcusem... cine era el.

-Slavă zeilor! a mârâit.

Mi-a tras tare de pantaloni, ridicându-mi șoldurile. Nasturii au sărit în zăpada din jur.

-Zeilor, am murmurat.

A râs scurt, aspru și mi-a tras în jos pantalonii până când unul din picioare mi-a rămas complet gol, iar celălalt - cu un crac prins în jurul gleznei.

-Știi că tunica asta nu mai putea fi salvată oricum, nu-i așa?

-Ce...?

Singura explicație pe care am primit-o a fost în materialul sfâșiat. Mi-am plecat capul și mi-am văzut sânii descoperiți.

Și el se uita, în timp ce își desfăcea la rândul lui pantalonii, urmărind dărele uscate de sânge care mi se întindeau de pe abdomen până pe piept.

-Îi voi ucide, a șoptit. La naiba, îi voi ucide pe toți!

Nu cred că se referea la cicatricile mele vechi.

Dar, până la urmă, nu gândeam deloc.

M-a sărutat în timp ce se așeza deasupra mea, între picioarele mele. De data asta, nu mai era loc de mișcări blânde și seducătoare, de alintări. Am simțit o durere scurtă, care a fost însă înlocuită rapid de plăcere. În mintea și în trupul meu, între noi, nu mai era loc pentru nimic

altceva în afara a ceea ce simțeam. Eram doar eu și el, aroma sângelui meu pe buzele lui, pe buzele noastre, și nevoia aceea pe care nu o înțelegeam prea bine.

În jurul nostru, zăpada cădea printre crengile copacilor, udându-i spatele, udându-mi părul, în timp ce ne agățam cu disperare unul de celălalt. În jur nu se auzeau decât sunetele săruturilor și ale corpurilor noastre împreunate.

M-a sărutat lung și apoi și-a coborât gura, buzele și dinții aceia ai lui ascuțiți alunecându-mi în jos, pe gât. M-au trecut fiorii pe șira spinării, și l-am simțit oprindu-se. Oare avea... să mă muște din nou? În loc de teamă, am simțit un val păcătos de dorință. Durerea pe care o simțisem atunci când își înfipsese colții în gâtul meu fusese de scurtă durată, iar ceea ce urmase...

L-am strâns de umeri, mult prea pierdută ca să mă întreb dacă era bine că voiam asta, mult prea pierdută ca să mă gândesc la consecințe

I-am simțit limba pe pielea mea, lingând urma sensibilă pe care mi-o lăsase. Și-a înălțat capul. I-am văzut ochii suficient cât să-mi dau seama că pupilele i se contractaseră. Apoi și-a coborât genele, iar gura lui a găsit-o din nou pe a mea.

Și am început din nou să ne mișcăm, încet de această dată. Își lipea și își dezlipea soldurile de ale mele în timp ce îmi dezmiarda sânii. Am tremurat sub el și mi-am trecut mâna prin părul lui umed de zăpadă.

Tensiunea creștea din ce în ce mai tare în interiorul meu, până când nu am mai putut suporta mișcările lui încete, tachinatoare. Mi-am ridicat soldurile, încercând să-l conving să se miște mai repede, însă nu m-a ascultat.

Am țipat și l-am tras de păr, și el a scos un râs pe jumătate mârâit și și-a ridicat capul.

-Știu ce vrei, dar...

Inima îmi bătea nebunește. M-am foit sub el.

-Dar ce?

-Vreau să-mi spui numele.

-Poftim?

A continuat să-și miște șoldurile înnebunitor de încet.

-Vreau să-mi spui pe numele meu adevărat.

Am tras aer în piept. S-a oprit din nou. Ochii îi erau străvezii.

-Doar atât cer.

Doar atât? Era mult.

-E vorba despre acceptare. E vorba despre faptul că recunoști și ești întru totul conștientă cine e înlăuntrul tău acum, pe cine îți dorești atât de tare, chiar dacă știi că nu ar trebui. Chiar dacă îți dorești din tot sufletul să *nu* simți ceea ce simți. Vreau să te aud spunându-mi pe numele meu adevărat.

-Ești un nenorocit, am șoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură.

-Unii îmi spun așa, da, însă nu acesta este numele pe care aștept să îl aud, Prințeso.

Voiam să-l refuz. Zeilor, cât îmi doream!

-Cât de mult mă vrei, *Poppy*? m-a întrebat.

L-am strâns mai tare de păr și i-am tras capul în jos. Am văzut o sclipire de uimire în ochii aceia strălucitori ai lui.

-Foarte tare, am mârâit. *Excelență!*

A deschis gura, dar mi-am ridicat picioarele și le-am înfășurat în jurul șoldurilor lui. Profitând de faptul că îl luasem prin surprindere, mâniaoasă, l-am pus la pământ, gata să mă ridic și să îl las acolo. Nu prevăzusem însă plăcerea care a rezultat din această mișcare, atunci când

m-am trezit deasupra lui. Țipătul și mârâitul lui s-au contopit. *Zeilor*. Era aproape prea mult.

-O, am șoptit, respirând greoi.

Pieptul îi sălta cu aceeași greutate sub palmele mele.

-Știi ce?

-Ce? am întrebat, topită de plăcere.

-Nu-i nevoie să-mi spui pe nume, a murmurat, cu ochii pe jumătate închiși. Repetă din nou mișcarea asta și continuă, pentru că altfel s-ar putea să mă ucizi cu adevărat.

Am chicotit, pe jumătate speriată.

-Eu... nu știu ce să fac.

Trăsăturile i s-au înmuiat, deși dorința pură încă i se citea în ochi.

-Mișcă-te! Atât.

Și-a dus mâinile în jurul șoldurilor mele. M-a ridicat ușor și apoi m-a lăsat să alunec la loc. A scos un oftat adânc.

-Așa. N-ai cum să faci nimic greșit. Cum de nu ai înțeles asta până acum?

Nu eram prea sigură ce voia să spună cu asta, dar i-am repetat mișcarea, în timp ce fulgii de zăpadă îi poposeau pe cămașă. Palma mi-a alunecat, și m-am aplecat. Ceva înlăuntrul meu s-a aprins, și am simțit valuri de plăcere inundându-mă.

-Așa? am respirat ușor.

Mi-a strâns mai tare șoldurile.

-Așa.

Fiecare mișcare îmi aducea noi unde de extaz. Până să-mi dau seama de ceea ce făceam, am început să mă mișc mai rapid deasupra lui. Știam că mă urmărea. Mi-am lăsat capul să alunece pe spate și ochii să se închidă. Știam că ochii lui erau ațintiți asupra sânilor mei

și asupra locului în care trupurile noastre se împreunau și asta mă făcea să-mi pierd mințile.

Tensiunea a explodat, răvășindu-mă. Am țipat, tremurând în timp ce trupul îmi era zguduit de valuri de extaz.

Atunci, el m-a întors din nou pe spate și a trecut deasupra mea. M-a revendicat ca fiind a lui, cu gura și cu trupul, și am simțit plăcerea atingând din nou punctul ascuțit al beatitudinii, în vreme ce el părea să fi pierdut întru totul controlul asupra propriilor simțuri. Strigătul de plăcere i s-a înecat în săruturile noastre, în timp ce trupul masiv îi tremura lipit de al meu.

Nu știu cât timp am rămas acolo, întinși, în vreme ce zăpada cădea, respirând ușor, eu ținându-l încă strâns de umeri, el cu fruntea încă lipită de a mea. După o vreme, i-am simțit degetul mare mișcându-se leneș, în sus și în jos, pe spatele meu.

Fierbințeala pasiunii trecuse, și în urma ei rămânea confuzia. Nu regrete. Nici rușine. Doar... confuzie.

- Eu nu... Nu înțeleg, am șoptit, cu voce joasă.

- Ce nu înțelegi?

S-a mișcat deasupra mea.

- Nimic din toate astea. Cum de a fost asta cu puțință?

M-am crispat când s-a desprins de mine și m-a privit încruntat.

- Ești bine?

- Mda. Da.

Am închis ochii, iar el a rămas nemișcat câteva clipe, apoi s-a tras lângă mine.

- Ești sigură?

Am încuviințat din cap.

- Uită-te la mine și spune-mi că nu ești rănită!

Am deschis ochii și l-am privit. Stătea rezemat în cot, fără să bage parcă de seamă că în jurul nostru rîngea.

- Sunt bine.

- Ai tresărit. Te-am văzut.

Am clătinat din cap, uluită de agilitatea lui. Eu nici măcar nu puteam să trișez și să-mi folosesc darul, de vreme ce senzațiile mele erau prea accentuate pentru a mă putea concentra.

- Asta nu înțeleg. Doar dacă nu cumva ultimele zile au fost doar un vis.

- Nu, nu au fost un vis.

Mi-a cercetat chipul, în timp ce eu clipeam, încercând să-mi îndepărtez zăpada de pe gene.

- Ți-ai dori să nu se fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat între noi?

L-aș fi putut minți, dar nu am făcut-o.

- Nu. Dar... tu?

- Nu, Poppy. Urăsc faptul că trebuie să te întreb asta. Și-a ferit privirea, cu maxilarul încordat. Atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară a fost... nu știu. Am fost atras spre tine. Aș fi putut să te iau atunci, Poppy. Aș fi putut preveni multe dintre lucrurile care s-au întâmplat, dar... nu am gândit rațional. De fiecare dată când eram cu tine, nu puteam să scap de senzația că te cunoșteam de mult timp. Cred că știu de ce am simțit asta.

Rostise cuvintele de parcă în ele s-ar fi ascuns explicația faptului că trecusem de la a-l înjunghia în inimă la a ne sfâșia hainele de pe noi în pădure. Am tremurat, înfrigurată de aerul rece și umed, și am clătinat din nou din cap.

Faptul că eram atrași unul de celălalt nu explica nimic.

- Ți este frig. S-a ridicat dintr-o singură mișcare și și-a încheiat pantalonii cu singurul nasture care îi rămăsese, apoi mi-a întins o mână.

- Trebuie să plecăm de aici.

Trebuia. Ei bine, eu, cel puțin. El era probabil bine, având în vedere că putea să fie și înjunghiat în piept și să nu aibă nimic.

L-am strâns mâna și am spus ceea ce simțeam că trebuia să li aduc aminte.

- Am încercat să teucid.

- Știu. M-a ajutat să mă ridic. Nu pot să te învinovățesc pentru asta.

M-am uitat la el uluită în timp ce-mi trăgea pantalonii pe mine.

- Nu?

- Nu. Te-am mințit. Te-am trădat și am fost implicat în moartea oamenilor la care țineai. A înșirat motivele ca pe o listă de cumpărături. Sunt surprins că nu ai încercat să mă omori mai devreme.

M-am holbat în continuare.

- Și mă îndoiesc sincer că va fi ultima oară când vei încerca să o faci.

Colțurile buzelor i s-au coborât în vreme ce încerca să își încheie pantalonii, dar nasturii zăceau undeva în zăpadă, împrăștiți.

- La naiba! a mormăit și s-a întins după cămașa mea. Era sfâșiată chiar pe mijloc. A apucat cele două părți și le-a innodat, de parcă astfel ar fi reparat materialul. Cum nu mergea, a înjurat și s-a dat bătut. Apoi, și-a scos tunică de pe el. Uite!

Eu stăteam ca o momâie, întrebându-mă dacă sufeream din cauza pierderii de sânge sau eram lovită de o fericire

de după orgasm. Poate că era un amestec din amândouă, pentru că nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

- Nu ești... supărat?

A ridicat dintr-o sprânceană și m-a privit în ochi.

- Tu mai ești supărată pe mine?

Nu trebuia să mă gândesc la un răspuns.

- Da. Încă sunt furioasă.

- Și eu încă sunt furios pentru că m-ai înjunghiat în piept. A făcut un pas spre mine. Ridică-ți brațele!

Mi le-am ridicat.

- Mi-ai țintit la fix inima, apropo. Mi-a trecut tunica lui peste cap și a tras-o peste brațele mele amorțite. De aceea mi-a luat câteva clipe ca să te prind din urmă.

- Ți-a luat mai mult decât câteva clipe.

Vocea mi-a sunat înăbușit, înainte să-mi scot capul pe gâtul bluzei.

A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce-mi potrivea cealaltă mânecă.

- Mi-a luat câteva minute.

Am privit cămașa și am văzut unde era sfâșiată. Mie nu îmi venea în dreptul inimii, ci al stomacului. Mi-am îndreptat privirea spre pieptul lui gol. Avea o rană - pielea mai roz, ușor zdrențuită. Cu inima cât un purice, am clătinat din cap.

- Se va vindeca?

- Voi fi bine în câteva ore. Probabil, chiar mai devreme.

- Sânge de atlantian, am șoptit și am înghițit un nod.

- Corpul meu începe imediat să se repare în urma oricărei răni care nu este fatală! mi-a explicat. Și m-am hrănit. Asta ajută.

„M-am hrănit.”

Mi-am dus mâna la gât, spre cele două semne care păreau să fi început deja să se vindece. Am simțit o undă de plăcere și mi-am îndepărtat repede mâna.

- Mi se va întâmpla ceva pentru că... te-ai hrănit?

- Nu, Poppy. Nu am băut suficient și nici tu nu ai băut suficient din sângele meu. Te vei simți puțin obosită mai târziu. Atâta tot.

Mi-am întors privirea spre rana lui.

- Doare?

- Abia o simt, a murmurat.

Nu îl credeam. Mi-am apăsât palma pe pieptul lui, lângă rană, și am încercat să-mi folosesc darul. Am simțit legătura formându-se și mi-am deschis simțurile. El a rămas nemișcat. Neliniștea lui era încă acolo, mai accentuată și mai puternică decât înainte, chiar dacă acum și-o stăpânea. Nu îl mai copleșea, însă în spatele ei se afla un alt fel de durere. Una arzătoare. Durerea fizică. Rana era în proces de vindecare, dar îl durea - și nu puțin.

Am făcut tot ce puteam să fac, fără să ezit o secundă. I-am luat durerea - și pe cea fizică, și pe cea psihică. De data asta, nu m-am mai gândit la plajele Mării de Lână. M-am gândit la noi doi făcând dragoste.

M-am simțit și mai confuză decât înainte.

El și-a așezat mâna deasupra mâinii mele, și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că nu mai era încordat. Avea ochii plini de uimire și admirație.

- Ar fi trebuit să știu de atunci.

Mi-a ridicat mâna pătată de sângele nostru spre buze și a sărutat-o.

- Să știi ce anume? I-am întrebat, încercând să ignor cum mă făcea gestul lui să mă simt.

- Să știu de ce aveau atât de multă nevoie de tine încât te-au făcut Fecioara.

Nu prea pricepeam ce spunea, însă asta se datora, cel mai probabil, creierului meu încețoșat.

- Vino! M-a tras de mână și a început să meargă.

- Unde ne ducem?

- Acum? Ne întoarcem înapoi ca să ne curățăm și... S-a oprit, văzându-mă cum trag de pantaloni ca să-i țin pe mine. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce făcea, m-a ridicat în brațe și m-a lipit de pieptul lui, de parcă aș fi fost o pisică udă. Și, din câte se vede, să-ți găsim o pereche nouă de pantaloni.

- Aceștia erau singura mea pereche.

- Îți voi face rost de unii noi. A pășit înainte. Sunt sigur că găsim pe aici vreun copil care să-și vândă nădragii pentru câțiva bănuți.

Am ridicat din sprâncene.

Era relaxat, și pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

- Și după aceea? am întrebat.

- Te duc acasă.

Inima mi s-a oprit în piept, poate pentru a o suta oară în acea zi.

- Acasă? Nu mă așteptasem să spună asta. În Masadonia? Sau în Carsodonia?

- Nici, nici.

Și-a coborât privirea plină de mistere. Și a zâmbit, larg de această dată, un zâmbet care mi-a tăiat răsufletul. Avea, într-adevăr, două gropițe, câte una pe fiecare obraz. Și am înțeles de ce zâmbea doar pe jumătate. I-am văzut cei doi canini ascuțiți.

- Te duc în Atlantia.

Capitolul patruzeci

Am fost dusă în aceeași cameră în care îmi dăduse sângele lui și în care apoi îl înjunghiasem.

Pe el.

M-am uitat lung la urma de pe podeaua de lemn, de unde sângele fusese curățat.

Trebuia să încep să-i spun pe nume. Avea un nume. Unul adevărat. Poate că nu aveam să pot niciodată să îl rostesc așa cum își dorea el – sau când își dorea –, dar trebuia să încetez să mă mai gândesc la el ca la Hawke sau ca la cineva fără nume.

Numele lui era Casteel. Cas.

Acesta era locul în care el îmi salvase viața, iar eu încercasem să i-o iau pe a lui.

El reușise.

Eu dădusem greș.

Mi-am îndreptat privirea spre Kieran, care stătea lângă ușă, cu ochii la mine, de parcă s-ar fi așteptat să sar pe fereastră din clipă în clipă. A ridicat dintr-o sprânceană spre mine, și mi-am ferit privirea.

El plecase, să facă numai zeii știau ce, lăsându-l pe Kieran de pază. Ei bine, știam ceva ce făcuse. După ce plecase, o duzină de servitori umpluseră cada de alamă din camera de baie cu apă fierbinte. Cineva îmi lăsase pe pat o pereche nouă de pantaloni negri și o tunică.

Pe de o parte, eram surprinsă că mă adusesese înapoi acolo, nu într-o celulă. Nu prea înțelegeam ce însemna asta și nici dacă era important sau însemna ceva.

Mintea îmi era încă vraiste, și în acea clipă nu știam nimic cu certitudine. Iar el nu-mi răspunsese la nici o întrebare pe drumul de întoarcere. Spre exemplu, mai era Atlantia un loc propriu-zis?

Pentru că, din câte știam eu, fusese distrusă din temelii în timpul războiului.

Dar tot ceea ce credeam că știam se dovedea a fi fals.

Mi-am frecat obrazul și i-am aruncat o privire lui Kieran.

- Atlantia există încă?

Nu a arătat că întrebarea mea aruncată din senin l-ar fi luat prin surprindere.

- De ce n-ar exista?

- Mi s-a spus că Ținuturile Pustii...

- Au fost cândva Atlantia? a completat. Au aparținut de ea cândva, însă nu au fost niciodată întregul regat.

- Deci Atlantia există încă?

- Ai trecut vreodată de munții Skotos?

Am zâmbit larg.

- Tu mereu răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare?

- Răspund?

M-am strămbat la el. A zâmbit slab, pentru o secundă doar.

- Nimeni nu a trecut de munții Skotos. Dincolo de ei nu sunt decât alți munți.

- Munți care se întind atât de departe și sunt atât de înalți, încât crestele lor se pierd în ceață? Partea asta este adevărată, dar munții nu se întind la nesfârșit, Penellaphe, și poate că ceața care îi acoperă nu ascunde Temuți, dar nici aceea nu este naturală.

M-au trecut fiorii.

- Ceața protejează, este un scut.

- Cum adică?

- Este atât de deasă, încât pur și simplu nu vezi nimic. Și crezi că vezi totul. O lumină stranie i-a apărut în ochii spălăciți. Ceața care învăluie munții Skotos are menirea de a-i întoarce din drum pe toți cei care îndrăznesc să se apropie.

- Și ce se întâmplă cu cei care nu se întorc?

- Nu pot trece prin ea.

- Pentru că... pentru că Atlantia se întinde dincolo de munții Skotos? am întrebat.

- Tu ce crezi?

Credeam că discuția mea cu Kieran îmi mânca răbdarea și energia, două lucruri la care nu excelam acum.

- Ai de gând să te îmbăiezi? m-a întrebat.

Voiam. Nu doar că eram murdară, dar îmi era și frig și încă purtam tunica mânjită de sânge.

Dar voiam și să fac pe dificila, pentru că eram atât de confuză în toate privințele, și, așa cum îmi spusese el, eram obosită.

- Și dacă nu vreau?

- Asta-i alegerea ta, a replicat el. Dar miroși a Casteel.

Am tresărit la auzul numelui lui. A numelui său adevărat.

-Sunt îmbrăcată cu tunica lui.

-Nu la genul acela de miros mă refeream.

Mi-a luat câteva secunde să pricep. Apoi am rămas cu gura căscată.

-Poți să simți...?

Kieran a afișat ceea ce s-ar putea numi un zâmbet lupesc.

-Mă duc să mă spăl.

A chicotit.

-Taci din gură! m-am răstit și mi-am adunat repede hainele, apoi m-am grăbit să intru în camera de baie.

Am închis ușa după mine, enervată să constat că nu o puteam încuia.

Am înjurat și mi-am rotit privirea prin jur. Erau mai multe cârlige înfipte în perete. Mi-am atârnat de ele tunica și pantalonii și m-am dezbrăcat rapid. M-am cufundat în cadă, ignorând durerea pe care o simțeam într-o zonă foarte intimă, și am lăsat apa cu parfum de lavandă să mă învăluie. Nu mi-am permis să mă gândesc la nimic și am început să-mi frec pielea ca să îndepărtez sângele... pe al meu și pe al lui. Mi s-a întors stomacul pe dos. După ce am terminat, am folosit bucata de săpun ca să-mi spăl părul. Când am simțit spuma că începea să-mi alunece pe gât, m-am cufundat sub apă și am rămas acolo.

Am stat așa până când am simțit că-mi iau foc plămânii și gâtul, iar în spatele pleoapelor s-au aprins scânteii albe.

Abia atunci am ieșit la suprafață, avidă după aer.

Ce aveam să fac în privința *lui*? În privința a tot?

Am râs aspru, aproape înecându-mă. Nici nu știam de unde să încep. Abia aflasem că regatul Atlantiei exista încă, iar asta îmi părea lucrul cel mai puțin nebunesc. Zeilor, încă nu pricepeam cum ajunsese de la adevărul

despre cine era el la a-l înjunghia în inimă și sfârșisem aruncându-mă în brațele lui de bunăvoie.

Mi-am închis ochii și mi-am lipit palmele de față. Nu puteam da vina pe mușcătură, chiar dacă avusese vreun soi de efect afrodisiac, la fel cum avea și sângele lui. Cine s-ar fi gândit că așa ceva ar putea provoca plăcere?

Dar, la naiba, acela era adevărul...

M-a trecut un fior.

Era ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc dacă voiam să mă dumiresc ce aveam de făcut.

Și trebuia să pun rapid la cale ceva, căci, chiar dacă lui părea să nu îi pese că încercasem să-lucid, nu eram în siguranță în acel loc. Nu aveam să fiu nicăieri în siguranță atât timp cât eram printre oamenii lui. Mă urau, iar dacă jumătate dintre lucrurile pe care el și Kieran le pretindeau despre Ascendenți erau adevărate, nici nu puteam să îi învinovățesc. Chiar dacă eu nu le făcusem nimic. Era vorba despre ceea ce reprezentam.

Cu toate acestea, îmi era greu să cred că atlantienii erau cu desăvârșire nevinovați și că Ascendenții erau niște tirani violenți care reușiseră cumva să răstălmăcească adevărul în ochii întregii populații a regatului.

Dar...

Dar nu îi văzusem niciodată pe cei născuți drept al treilea și al patrulea copil care fuseseră dăruiți zeilor în timpul Ritualului.

Nu putusem niciodată să înțeleg cum persoane ca ducele Teerman și Lord Mazeen primiseră Bindecuvântarea zeilor.

Și nu văzusem niciodată vreun Ascendent să lupte împotriva Temuților, cei de care poporul lui Solis se temea mai mult decât de moartea însăși.

Cei de care oamenii se temeau într-atât încât ar fi făcut orice și ar fi crezut orice ca să fie apărați de ei.

El pretinsese că nobilii se foloseau de Temuți ca să țină oamenii sub control, și, dacă asta era adevărat, funcționase. Lumea își dădea copiii pentru a ține bestiile în frâu. Trebuia să fie adevărat.

Mai rău era că existau, cu siguranță, complici. Preoții și pretesele. Prieteni apropiați ai curții care nu făcuseră încă Ascensiunea. Părinții mei?

Zeilor, nu mă mai puteam minți în continuare.

Ceea ce se întâmplase era în sine o dovadă grăitoare. Sângele lui mă vindecase, nu mă transformase. Săruturile lui nu aduseseră nici un blestem asupra mea. Și, până acum, nici mușcătura lui.

Ascendenții erau vampirii - ei erau blestemul care se abătuse asupra acelor pământuri. Se foloseau de frică pentru a controla masele și erau răul ascuns în văzul tuturor. Se hrăneau cu cei pe care juraseră în fața zeilor să li protejeze.

Și fratele meu era acum unul dintre ei.

Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am trecut brațele în jurul lor. Am închis ochii, ca să opresc lacrimile arzătoare și mi-am odihnit obrazul pe genunchi. El nu avea cum să fie ca ducele. Nici ducesa nu era prea rea. Și nici regina, dar...

Dar, dacă se hrăneau cu copii, dacă ucideau oameni nevinovați și creau Temuți, nu erau cu nimic mai buni decât ducele.

Am strâns din buze, luptându-mă cu lacrimile care stăteau să curgă. Plânsesem suficient pentru o zi, dar Ian, Zeilor, Ian nu avea cum să fie ca ei. El era bun și blând.

Pur și simplu, nu puteam să cred că ar fi în stare de astfel de lucruri. Nu puteam.

Și apoi, mai eram și eu. Dacă totul nu era decât o minciună, nu aveam să fiu niciodată dată zeilor. Ce aveau de gând să facă în privința mea? De ce îmi spusese Aleasa și legaseră Ascensiunea atâtor oameni de mine? Avea vreo legătură cu darul meu? Mă gândeam la ce îmi spusese el după ce îi alinasem durerea. Știa ceva.

Ceva ce trebuia să îmi spună și mie.

Nu eram în siguranță în acel loc și eram convinsă că nici printre Ascendenți. Dacă reușeam cumva să scap, cum aș fi putut să mă întorc la ei știind ceea ce știam acum? Cum puteam să îl las pe el să mă ducă în Atlantia, când știam că aș reprezenta un regat care măcelărise un număr extraordinar de mare de oameni, care îl făcuse sclav pe prințul lor pentru a crea mai mulți vampiri?

Cum aș fi putut să stau cu el?

Indiferent de ceea ce simțeam, n-aș fi putut avea niciodată încredere în el. Dar ce simțeam era ceva ce nu mă mai puteam preface că nu exista.

Eram îndrăgostită de el.

Îl iubeam.

Și, chiar dacă aș fi reușit cumva să trec peste faptul că venise în Masadonia cu intenția de a mă lua și de a mă folosi ca monedă de schimb, nu aveam să pot trece niciodată peste tot sângele care fusese vărsat din cauza lui. Nu puteam să uit că Rylan și Vikter, Loren și Dafina, precum și mulți alții erau morți fie din cauza lui, fie a celor pe care îi reprezenta. Nu puteam să am niciodată încredere în ce spunea când venea vorba despre noi doi.

Și, până la urmă, ce spusese despre noi doi?

Mă făcuse să cred că simțea ceva pentru mine. Că însemnam ceva mai mult decât o persoană pe care trebuia să o protejeze dându-se drept Hawke și pe care voia să o folosească pentru a-și atinge scopurile în calitate de prinț al Atlantiei. Îi stârnisem curiozitatea de la început pentru că nu eram așa cum se așteptase el să fiu. Adică o susținătoare răsfățată și imorală a Ascendenților. Fusese bun și se arătase interesat de mine pentru că voise să aflu cât mai multe și, poate, pentru că se simțea atras de mine. Dar ce însemna asta cu adevărat?

Poate că ceea ce se întâmplase în pădure era o dovadă că se simțea atras de mine și că acea parte era adevărată. Dar dorința fără iubire nu implica loialitate, nu era ceva de durată.

Nici când își zicea Hawke, nici după ce s-a dovedit a fi Casteel nu zisese nimic în legătură cu noi.

Realitatea era limpede și mă rănea. Mă sfâșia adânc, pentru că alături de el mă simțisem *caldă*, dar asta era realitatea și eu trebuia să-i fac față.

Am cântărit în minte opțiunile pe care le aveam. Să evadez. Să îmi găsesc fratele pentru că trebuia să știu dacă era la fel ca Ascendenții și apoi... ce? Să dispar? Dar mai întâi trebuia să-mi dau seama cum aș fi putut să evadez.

Vârcolacii îmi puteau lua urma, iar el...

Să fug de el era aproape imposibil.

Trebuia măcar să încerc, să găsesc o cale. Poate, după ce mi se mai limpezeau gândurile, aveam să știu ce era de făcut. Obosită, mi-am lăsat garda jos. Am adormit probabil, ghemuită în cadă, pentru că m-am auzit strigată.

- Penellaphe!

Mi-am înălțat capul și am clipit speriată. În fața ochilor mi-a apărut Kieran. Ce...?

- Bun. Era îngenuncheat lângă cadă - cada în care eram complet dezbrăcată. Mi-am făcut griji. Credeam că ai murit.

- Ce? Mi-am tras un braț peste piept și mi-am lipit strâns picioarele. Nici nu voiam să mă gândesc la ce ar fi putut să vadă sub oglinda apei. Ce cauți aici?

- Te-am strigat, și nu ai răspuns, mi-a spus sec. Ești aici de ceva vreme. Mi-am zis că ar trebui să mă asigur că ești vie.

- Bineînțeles că sunt vie! De ce n-aș fi?

A ridicat dintr-o sprânceană.

- Ești înconjurată de oameni care au încercat să te omoare, în caz că ai uitat.

- Nu am uitat. Dar mă îndoiesc totuși că vreunul dintre ei se ascunde la mine în cadă.

- Nu poți fi niciodată prea sigur.

Nu dădea nici un semn că avea de gând să se ridice și să plece. M-am holbat la el.

- N-ar trebui să fii aici, iar eu n-ar trebui să fiu nevoită să-ți explic asta.

- Nu ai de ce să te temi de mine.

- De ce? Din cauza lui? i-am aruncat.

- Din cauza lui Cas? a completat el.

Am clipit auzind numele de alint rostit pentru prima oară de altcineva în afară de el.

- S-ar enerva dacă m-ar găsi aici.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt bine sau să fiu și mai iritată. I-a apărut o umbră de zâmbet pe chip.

- Și apoi, ar fi... curios.

Am rămas cu gura căscată. Nu știam ce aș fi putut spune. Mi-am amintit însă ce citisem despre vârcolaci și atlantieni. Între unii dintre ei exista o legătură, și, chiar

dacă nu se știau prea multe în privința acesteia, eram convinsă că un prinț era din clasa celor de care vârcolacii s-ar fi legat. Aș fi vrut să întreb, dar, având în vedere că eram într-o cadă, goală, nu era momentul potrivit.

Kieran și-a coborât privirea. Și-a trecut-o în lungul brațelor mele, apoi pe deasupra abdomenului și a coapselor.

- În rândul oamenilor mei, cicatricile sunt venerate. Nu sunt niciodată ascunse.

Singura cicatrice pe care putea să o vadă era cea de pe talie. Cel puțin, așa speram.

- În rândul oamenilor mei, nu este politicos să te holbezi la o femeie goală atunci când face baie.

- Oamenii tăi sunt teribil de plicticoși.

- Ieșil am țipat.

Chicotind, Kieran s-a ridicat cu aceeași grație cu care se mișca.

- Prințul nu ar vrea să stai în apa asta rece și murdară. Ar cam trebui să îți închei baia.

Mi-am înfipt unghiile în carne.

- Nu îmi pasă de ce vrea el.

- Ar trebui să îți pese, a replicat el, iar eu am strâns din dinți. Pentru că te vrea, chiar dacă e mai deștept de atât și chiar dacă știe că totul se va sfârși din nou cu o tragedie.

Capitolul patruzeci și unu

După ce m-am șters rapid și m-am schimbat în hainele curate și uscate, m-am străduit să uit conversația scurtă pe care o avusesem în camera de baie cu Kieran.

Pantalonii erau puțin strâmți, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva aparținuseră într-adevăr unui copil, dar, cum erau curași și moi, nu mă plângeam. Tunica cu mâneci lungi era făcută dintr-o lână groasă și îmi ajungea până la genunchi. Deschizăturile din părți se opreau în dreptul șoldurilor, oferindu-mi acces rapid la pumnal.

Nu îl mai văzusem însă de când părăsisem grajdurile, și, având în vedere ce făcusem cu celălalt pumnal...

M-am crispat.

Mă îndoiam că avea să mi se ofere șansa de a pune mâna pe vreun pumnal prea curând, ceea ce făcea ca evadarea să fie dificilă. Aveam nevoie de o armă, orice fel de armă, însă ceea ce-mi doream cu adevărat era să găsesc pumnalul pe care mi-l dăduse Vikter.

Am adăugat și acest aspect la planul meu neconturat.
Încă neconturat.

Kieran plecase la scurt timp după ce ieșisem din camera de baie, închizând ușa după el. Mă îndoiam însă că era prea departe. Stătea probabil la ușă.

Am început să-mi împletesc părul încă umed, dar apoi mi-am amintit de semnul de pe gât și m-am hotărât să îl las desfăcut. După aceea, m-am plimbat prin cameră fără ținută. Nu exista nici o cale de scăpare. Nici măcar nu încăpeam pe fereastră. Oare aveam să fiu ținută acolo până când el decidea că era timpul să plec?

Am oftat și m-am trântit pe pat. Era moale și mult mai gros decât salteaua de paie din celulă. M-am strâns ghem, cu fața spre ușă.

Ce avea să se întâmple după ce se întorcea? Avea să își schimbe gândurile în legătură cu încercarea mea de a-l ucide? Poate că ceea ce spusese despre Ascendenți era adevărat, dar el rămânea Cel Întunecat și era tot atât de periculos ca ei. O spusese chiar el.

Avea mâinile mânjite de sânge.

Cum aveam nervii întinși la maximum, mă îndoiam că aveam să ațipesc din nou, însă exact asta s-a întâmplat. Acela trebuia să fi fost... efectul mușcăturii încă proaspete. Acum eram trează, cu ochii la ușă, și în clipa următoare am ațipit, apoi m-am cufundat într-un somn fără vise. Nu știam sigur ce mă trezise. Nu era numele meu. Nu erau nici măcar cuvinte.

O atingere pe obraz, pe gât, chiar deasupra mușcăturii. Am deschis ochii. Camera era slab luminată, dar l-am văzut chiar și așa.

Stătea pe marginea patului. Mi s-a căscat un gol în piept și de această dată, așa cum mi se întâmpla întotdeauna când îl vedeam. Mi-am închipuit că aveam să simt mereu asta, indiferent de ce aveam să mai aflu despre el.

Măcar își găsisse o cămașă.

Și făcuse baie undeva, pentru că avea părul umed, ușor ondulat în jurul tâmpelilor și al urechilor.

Așa, îmbrăcat tot în negru, arăta impozant. Nu mai vedeam uniforma unui gardian. Îl vedeam pe Cel Întunecat.

Mi-am coborât privirea spre mâneca tunicii negre pe care o purtam și apoi spre picioarele mele strânse, așteptându-mă să văd pantalonii negri. În schimb, am văzut o pătură împletită. Neliniștită, mi-am întors privirea spre el.

Nu a scos nici un cuvânt. Nici eu. Vreme îndelungată. Degetele lui erau încă pe gâtul meu, deasupra semnului. După ceea ce a părut o eternitate, și-a ridicat mâna și m-a întrebat:

-Cum te simți?

Am râs. Nu mă puteam abține.

Și-a plecat capul într-o parte și a zâmbit cu jumătate de gură.

-Ce?

-Nu pot să cred că mă întrebi dacă mă simt bine după ce te-am înjunghiat în inimă.

-Crezi că ar trebui să-mi pui tu mie această întrebare? Da? Nu? Poate? Zâmbetul i s-a lățit.

-Sunt ușurat să aud că îți pasă. Sunt foarte bine.

-Nu îmi pasă, am mormăit, ridicându-mă.

-Minciuni, a murmurat el.

Avea dreptate, bineînțeles, pentru că, fără a fi pe deplin conștientă, mi-am deschis simțurile ca să văd dacă avea dureri fizice. Nu avea. Efectele alinării pe care i-o oferisem mai devreme se duseseră. Știam, pentru că simțeam acea neliniște a lui, abia controlată. Și mai era ceva. Ceva ce simțisem și mai înainte. Confuzie sau conflict.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Sunt bine.

Mi-am închis simțurile și m-am uitat în jos la cuvertură. Avea o culoare deschisă, gălbuie, și părea veche. M-am întrebat a cui fusese.

- Kieran mi-a spus că ai adormit în cadă.

- Ți-a spus că a intrat în camera de baie?

- Da.

Surprinsă, l-am privit în ochi.

- Am încredere în Kieran, mi-a spus. Ai dormit ceva timp.

- E normal?

- Nu este anormal. Presupun că sunt...

S-a încruntat, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama de ceva.

- Presupun că mă simt vinovat că te-am mușcat.

- Presupui?

Am ridicat din sprâncene. A părut să se gândească o vreme și apoi a încuviințat din cap.

- Așa cred.

- Ar trebui să te simți vinovat!

- Chiar dacă tu m-ai înjunghiat și m-ai lăsat să mor?

Am închis gura. Îmi era greață.

- Nu ai murit.

- Bineînțeles că nu.

- Bineînțeles.

Avea un început de tachinare în priviri.

- Abia dacă am simțit.

- Felicitări, am mormăit și mi-am dat ochii peste cap.

El a chicotit. Enervată, am împins la o parte pătura și m-am tras pe cealaltă parte a patului.

- De ce ai venit? Ca să mă duci în celulă?

- Ar trebui. Dacă ar mai ști și altcineva în afară de Kieran că m-ai înjunghiat, lumea s-ar aștepta să fac asta.

M-am ridicat.

- Și de ce nu o faci?

- Nu vreau.

M-am holbat la el, strângându-mi și desfăcându-mi pumnii pe lângă corp, în timp ce el stătea în continuare pe pat.

- Și acum, ce? Cum vor merge lucrurile, *Excelență*?

M-am simțit bucuroasă când am văzut cum strânge din dinți.

- Mă vei ține închisă aici până când vei fi gata să plecăm?

- Nu îți place camera asta?

- Este clar superioară unei celule murdare, dar este tot o închisoare. O cușcă, indiferent de utilități.

A rămas tăcut o vreme.

- Tu știi cum e, până la urmă, nu-i așa? Doar ai fost închisă încă de când erai doar un copil. Închisă în cușcă și acoperită de vâl.

Nu aveam cum să neg asta. Fusesem ținută și în cuști confortabile, și în altele goale. Din motive diferite, rezultatul era același. Mi-am pus brațele în sân și am privit spre fereastra mică, spre cerul întunecat al nopții, care se întindea în spatele ei.

- Am venit să te conduc la cină.

- Să mă conduci la cină?

Mi-am întors privirea spre el, cu ochii mari de uimire.

- Mi se pare că această cameră are ecou, dar, da, îmi închipui că îți este foame.

În exact acea clipă, stomacul meu a ales să îi răspundă, confirmându-i bănuiala.

- Și apoi, după ce vom avea ceva mâncare în stomac, vom discuta despre ce se va întâmpla pe mai departe.

- Nu.

A ridicat din sprâncene.

- Nu?

Știam că sunt dificilă în legătură cu ceva ce nu merita. La fel cum făcusem și în cazul lui Kieran. Dar nu aveam să stau la dispoziția nimănui. Nu mai eram Fecioara. Iar lucrurile nu se aranjaseră între noi doar pentru că ne pierduserăm capul în pădure pentru câteva clipe. Mă trădase. Eu încercasem să îlucid. El încă plănuia să se folosească de mine pentru a-și elibera fratele. Eram dușmani, în ciuda tuturor celorlalte lucruri.

În ciuda faptului că îl iubeam.

- Trebuie să îți fie foame.

S-a întins pe o parte și și-a sprijinit obrazul în palmă. Nu ar fi putut să arate mai relaxat de atât nici dacă s-ar fi străduit.

Nici mai atrăgător.

Am clătinat din cap.

- Îmi este foame.

A oftat.

- Atunci, care-i problema, Prințeso?

- Nu vreau să mănânc cu tine! i-am zis. Asta este problema.

- Ei bine, este o problemă peste care va trebui să treci, pentru că este singura opțiune pe care o ai.

- Vezi tu, aici greșești. Am opțiuni. M-am întors.

- Prefer să mor de inaniție decât să iau cina cu tine, *Excelență...*

Am chițăit, aproape sărind în sus când l-am văzut apărând în fața mea. Se mișcase atât de rapid și de tăcut, încât nici nu băgasem de seamă.

- Zeilor, am murmurat, cu mâna în dreptul inimii.

- Aici greșești tu, Prințeso. Ochii îi ardeau cu o flacără aurie. Nu ai de ales atunci când vine vorba despre starea ta de bine și despre încăpățânarea ta prostească.

- Poftim?

- N-am să te las să te infometezi și să îți pierzi forțele pentru că ești supărată. Și înțeleg. Înțeleg de ce ești supărată. De ce vrei să mi te împotrivești la fiecare pas.

A înaintat spre mine, și am împietrit, refuzând să mă trag înapoi. Ochii îi ardeau mai tare.

- Vreau să faci asta, Prințeso. Îmi place.

- Ești scrântit.

- Nu am spus niciodată că n-aș fi, mi-a întors-o el. Așa că împotrivește-te! Ceartă-te cu mine! Vezi dacă data viitoare poți să mă rănești cu adevărat. Te provoc.

Am deschis larg ochii și mi-am coborât brațele.

- Tu ești... Ceva nu e în regulă cu tine.

- Poate că este adevărat, dar mai important este că nu te voi lăsa să te pui în pericol degeaba.

- Poate că ai uitat, dar știu să am grijă de mine! i-am aruncat.

- Nu am uitat. Nu te voi împiedica niciodată să ridici spada ca să îți aperi viața sau pe cei la care ții. Dar nu te voi lăsa să-ți înfigi aceeași spadă în inimă, doar ca să demonstrezi ceva.

O parte din mine era uimită – șocată că nu avea să mă împiedice să lupt. Cealaltă jumătate era furioasă pentru că el avea impresia că putea controla o parte cât de mică din mine. Am dat drumul unui țipăt ascuțit de frustrare.

- Bineînțeles! La ce ți-aș servi moartă? Îmi închipui că încă plănuiești să mă folosești ca să-ți eliberezi fratele.

Un mușchi al maxilarului i-a zvâcnit.

- Nu-mi servești la nimic moartă.

Am tras aer în piept și am simțit că-mi iau foc plămânilor. La ce altceva puteam să mă aștept din partea lui? Că nu ar fi vrut să mor pentru că ținea la mine? Eram mai deșteaptă de atât. Trebuia să fiu.

- Vin! Se va răci mâncarea.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, m-a luat de mână.

A dat să iasă, dar eu mi-am înfipt picioarele în pământ. Și-a întors capul spre mine. Îmi ținea mâna strâns, dar fără să mă rănească.

- Nu te certa cu mine în această privință, Poppy. Trebuie să mănânci, și oamenii trebuie să vadă că te bucuri de protecția mea dacă vrei să poți spera că nu îți vei petrece restul zilelor închisă în această cameră.

Îmi doream să fac exact ce pretinsese că îi plăcea. Voiam să mă lupt cu el la fiecare pas, însă rațiunea era totuși mai puternică. Îmi era foame și trebuia să fiu în formă dacă aveam de gând să evaderez. În plus, oamenii lui trebuiau să vadă că nu se puteau atinge de mine. Dacă o cină alături de el, ca doi buni prieteni, avea să-mi ofere acest beneficiu, atunci merita compromisul.

Așa că am ascultat.

L-am lăsat să mă conducă afară din cameră. Nici măcar nu am fost surprinsă când l-am văzut pe Kieran așteptându-ne. După urma de amuzament de pe chipul lui, am dedus că auzise cel puțin jumătate din discuția noastră.

Kieran a dat să spună ceva.

- Nu mă pune la încercare! I-a avertizat el.

Kieran a chicotit și nu a mai comentat nimic, luându-se după noi. Am coborât pe aceleași scări pe care alergaserăm mai devreme. Am încercat să nu mă gândesc la fuga mea nebună prin pădure. Nici la ce se întâmplase după ce mă prinsese.

Sângele mi-a luat foc în vene.

El s-a uitat în jos la mine, cu o privire întrebătoare pe care am ignorat-o, rugându-mă să nu-și fi dat seama unde îmi zburaseră gândurile.

De îndată ce am intrat în salon, Kieran și-a încetinit pasul și s-a poziționat fix în spatele meu. Știam că făcuse asta cu bună-știință. Sala era plină de Descendenți cu chipuri palide, care șușoteau, urmărindu-ne din priviri. I-am recunoscut pe câțiva dintre cei care formaseră publicul din fața celulei. Am văzut-o pe Magda. Nu i se mai citea milă în ochi acum. Doar... curiozitate.

Mi-am ridicat capul și mi-am îndreptat spatele. Poate că Ascendenții erau incarnarea răului și poate că aveau complici printre oamenii din Solis, însă ce îmi făcuseră mie Descendenții era dovada că nici ei nu erau mai buni.

Am dat colțul și mi-am ridicat privirea...

-O, zeilor! am șoptit.

M-am tras înapoi, împiedicându-mă, și mi-am dus mâna pe care o aveam liberă la gură. M-am lovit de Kieran. El și-a coborât mâna pe umerii mei, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul, în timp ce priveam uluită pereții din acea sală. Nu puteam să mă mișc. Abia dacă mai puteam să respir, înecată de groază.

Acum, înțelegeam fețele palide pe care le văzusem mai devreme. Pereții erau acoperiți de trupuri cu brațele întinse, cu piroane de hematit bătute în palme. Unii aveau trecute țepușe dintr-un lemn maro-roșiatic prin piept, alții

prin cap. Unii erau muritori. Câțiva erau atlantieni. Și o jumătate de duzină de vârcolaci. I-am văzut pe Rolf și pe bărbatul pe care îl lăsasem inconștient, și pe...

L-am văzut pe domnul Tulis.

Am privit în sus, la el. Mi s-au tăiat picioarele. Era mort, avea chipul cenușiu. El fusese muritor, însă avea, la fel ca restul, o țeapă trecută prin piept.

Nu voise decât să-și salveze ultimul copil. I se oferise șansa de a o face. Fugise din regat și acum... acum era acolo.

Nu toți erau morți.

Unul dintre ei respira încă.

Jericho.

Mi-am ascuns simțurile după un zid înainte să încerc să simt prin ce fel de durere trecea. Capul îi atârna în piept. Abia mai respira. Hematitul îi străpungea palmele, dar țeapa fatală îi era înfiptă în gât. Pieptul dezvelit îi era acoperit de sângele care i se scurgea pe pantaloni și se aduna la picioarele lui.

- Ți-am promis că vor plăti pentru ceea ce au făcut. Vocea nu îi suna îngâmfată și el nici nu arăta astfel. Nu părea mândru. Și acum, ceilalți vor ști ce se va întâmpla dacă îmi vor nesocoti ordinele și vor încerca să îți facă rău.

Îmi venea să vărs.

- El... e încă în viață, am șoptit, cu ochii la vârcolac.

- Doar până în clipa în care voi fi pregătit să i-o curm, a răspuns el și mi-a dat drumul la mână.

A luat-o apoi înainte, fără să privească înapoi. Doi bărbați au tras de ușile grele din lemn, și el a pășit înăuntru, îndreptându-se spre masa din centru, unde ne așteptau mai multe platouri acoperite.

Kieran m-a strâns de umăr.

-O meritau.

O meritaseră, oare?

O meritase, oare, domnul Tulis, chiar dacă el fusese cel mai probabil acela care îmi dăduse lovitura fatală?

-Mergi! m-a îndemnat Kieran, împingându-mă de la spate.

Am reușit cumva să mă pun în mișcare și am trecut de cadavrele prinse pe pereți ca niște fluturi într-un insectar.

Amețită, nici măcar nu mi-am dat seama că fusesem așezată la masă la dreapta lui, un loc care era de obicei considerat de onoare. Kieran a ocupat scaunul de lângă mine. Amorțită, am stat acolo în timp ce servitorii descopereau platourile. Curând, au apărut și ceilalți meseni și și-au ocupat locurile. I-am recunoscut pe Delano și pe Naill și m-am simțit în mod straniu ușurată să văd că erau bine. Mă apăraseră, și nu voiam să mă gândesc de ce.

Aveam în fața noastră un adevărat festin. Tocană de vită. Rață friptă. Cărnuri reci și brânzeturi. Cartofi copti. Totul mirosea delicios.

Dar eu aveam stomacul făcut ghem și stăteam acolo ca o statuie, neputând să mă mișc. Kieran mi-a oferit niște carne de vită, iar eu trebuie să fi acceptat, pentru că m-am trezit cu ea în farfurie. Au urmat apoi cartofii și rața. El mi-a tăiat o bucată generoasă de brânză și mi-a pus-o în farfurie, înainte să se întindă după cupa lui, amintindu-și, poate, că brânzeturile erau slăbiciunea mea.

M-am holbat la farfuria din fața mea. Nu vedeam mâncare. Vedeam cadavrele din hol. Conversația s-a legat greoi la început, dar apoi a început să curgă și curând am fost înconjurată de un zumzăit constant. Paharele și farfuriile zornăiau. Se auzeau râsete.

Și afară, pe pereți, erau răstignite trupurile unor oameni.
- Poppy.

Am clipit și mi-am ridicat privirea spre el. Ochii nu îi mai ardeau, dar maxilarul îi era atât de încordat, încât ar fi putut tăia și sticlă.

- Mănâncă, a ordonat pe un ton jos.

M-am întins după o furculiță și am străpuns o bucată de carne. Am mușcat apoi și am mestecat-o încet. Era la fel de bună pe cât de bine mirosea, dar mi s-a așezat de-a curmezișul în stomac. Am luat apoi niște cartofi.

După câteva clipe, el a spus:

- Nu ești de acord cu ceea ce le-am făcut?

Mi-am îndreptat privirea spre el, fără să știu cum aș fi putut să-i răspund. Fără să știu măcar dacă era o întrebare. S-a lăsat pe spate, cu paharul în mână.

- Sau ești atât de șocată, încât ai rămas cu adevărat fără cuvinte?

Am înghițit mâncarea pe care o aveam în gât și mi-am lăsat încet furculița jos.

- Nu m-am așteptat la asta.

- Îmi închipui.

A rânjit și și-a ridicat paharul la gură.

- Cât... cât timp îi vei lăsa așa?

- Cât voi avea chef.

Mi s-a pus un nod în gât.

- Și Jericho?

- Până când voi fi sigur că nimeni nu va mai îndrăzni să te atingă de acum înainte.

Conștientă că mai mulți dintre cei care se aflau în jurul nostru se opriseră din mâncat și erau atenți la noi, mi-am ales cuvintele cu grijă.

- Nu îi cunosc prea bine pe oamenii tăi, dar cred că și-au învățat lecția.

A sorbit din pahar.

- Ceea ce am făcut te deranjează.

Asta știam că nu fusese o întrebare. Mi-am întors privirea la farfurie. Mă deranja? Da. Mi se părea că pe majoritatea oamenilor i-ar fi afectat. Or, cel puțin așa speram. Violența pură de care era capabil era de-a dreptul șocantă și îl făcea să fie diferit și în această privință de gardianul pe care îl cunoscusem cu numele de Hawke.

- Mănâncă, a repetat, lăsându-și jos cupa. Știu că ai nevoie de mai multă mâncare decât atât.

Mi-am înfrânat pornirea de a-i spune că eram în stare să-mi dau singură seama de câtă mâncare aveam nevoie. În schimb, mi-am deschis simțurile spre el. Neliniștea pe care o simțea acum era diferită, avea un gust... acru, aproape amar. Pornirea de a-l cerceta mai atent era atât de puternică, încât mi-am strâns degetele în pumni, încercând să o controlez. Oare ceea ce se întâmplase între noi provocase acea schimbare? Sau ce le făcuse propriilor lui susținători? M-am întins după paharul meu și am închis ochii, iar atunci când i-am deschis l-am văzut urmărindu-mă pe sub genele lui lungi.

I-aș fi putut spune că, într-adevăr, mă deranja. Aș fi putut să nu spun nimic. Mi-am închipuit că aștepta una din aceste două reacții din partea mea. I-am spus adevărul. Nu pentru că aș fi simțit că îi eram datoare să o fac, ci pentru că îmi eram mie datoare.

- Atunci când i-am văzut, am fost îngrozită. A fost șocant. Mai ales în cazul domnului Tulis. Ceea ce ai făcut m-a luat pe nepregătite, însă ce mă deranjează cel mai

mult este că... Am respirat adânc. Nu mă simt chiar atât de rău.

Și-a ridicat pleoapele grele. Ochii îi erau pătrunzători.

- Acei oameni au râs atunci când Jericho a spus că îmi va tăia mâna. Au aplaudat și s-au bucurat în timp ce eu sângeram și țipam și i-au sugerat lui Jericho și alte părți din mine pe care le-ar fi putut păstra. Tăcerea din jurul nostru devenise aproape palpabilă.

- Pe cei mai mulți nici nu îi văzusem în viața mea înainte, și ei se bucurau să mă vadă sfâșiată. Așa că nu simt compătimire.

- Nu o merită, a declarat el.

- De acord, a murmurat Kieran.

Mi-am ridicat capul.

- Dar sunt tot oameni, fie muritori, fie atlantieni. Au dreptul la o moarte demnă.

- Ei nu au fost de părere că tu meriți demnitate.

- Ei au greșit, dar asta nu înseamnă că ce se întâmplă acum este bine.

I-a alunecat privirea peste trăsăturile mele. Nu mai era încordat.

- Mănâncă, a repetat.

- Ești obsedat să te asiguri că mănânc.

A zâmbit cu jumătate de gură.

- Mănâncă, și îți voi spune planurile noastre.

Asta a atras atenția mai multor meseni. Stomacul nu mi se mai împotrivea. Am început să mănânc zdravăn. Nu îndrăzneam să privesc spre Kieran, pentru că mi-ar fi alunecat ochii spre hol.

- Plecăm mâine-dimineață, a declarat el.

Aproape m-am înecat cu bucata de brânză pe care o mușcasem.

-Măine? am chițăit, pe jumătate speriată, pe jumătate plină de speranță.

Pe drum, aș fi avut mult mai multe șanse să evadez decât aveam în acel loc.

A încuviințat din cap.

-După cum am spus, vom merge acasă.

Am luat o gură mare de băutură din paharul meu.

-Dar Atlantia nu este acasă pentru mine.

-O, ba da. În parte, cel puțin.

-Ce înseamnă asta? a întrebat Delano, care, așezat la masă în fața mea, a vorbit pentru prima oară în acea seară.

-Înseamnă că ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme. Atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam se leagă acum. De ce te-au făcut Fecioara, cum ai supraviețuit atacului Temuților. Darurile tale. Ultima parte a spus-o în șoaptă, în așa fel încât doar eu și cei din apropierea lui să auzim. Nu ești muritoare, Poppy. Cel puțin, nu în totalitate.

Am deschis gura și apoi am închis-o, fără să fiu sigură că auzisem bine. Pentru o clipă, mi s-a părut că îmi rămăsese ceva în gât. Am băut, dar senzația a persistat.

Privirea albastră ca de opal a lui Delano a devenit mai tăioasă.

-Sugerezi cumva că ea este...

-Pe jumătate atlantiană? a completat el. Da.

Mi-a tremurat mâna, și mi-am stropit degetele.

-Asta este imposibil, am șoptit.

-Ești sigur? l-a întrebat Delano.

l-am citit uluiala în privire atunci când și-a îndreptat ochii spre mine, oprindu-se în dreptul gâtului.

-Sută la sută.

-Cum e cu puțință? am cerut să aflu.

L-a apărut pe buze o urmă de zâmbet, și el și-a coborât privirea asupra gâtului meu.

Asupra mușcăturii care era abia ascunsă sub șuvițele de păr. Sângele meu. Știa pentru că... îmi gustase sângele?

Delano a făcut ochii mari și s-a tras pe spate, holbându-se la mine de parcă atunci era prima oară când mă vedea. Uitând de hol, am privit spre Kieran, care a ridicat dintr-o sprânceană spre mine. Pentru el nu era nimic nou.

- E ceva rar, dar se poate întâmpla. Un muritor și un atlantian se întâlnesc. Natura își urmează cursul și, nouă luni mai târziu, se naște un copil muritor. Kieran a făcut o pauză și și-a trecut degetul pe deasupra pocalului. Dar, mai rar, copilul care se naște aparține celor două regate. Este și muritor, și atlantian.

- Nu. Vă înșelați, cu siguranță. M-am răsucit în scaun. Mama și tatăl meu erau amândoi muritori...

- Cum poți fi sigură de asta? mi-a tăiat-o Hawke.

Nu, nu Hawke. *Casteel*. Prințul.

- Tu ai crezut că eu sunt muritor.

Inima mi s-a strâns în piept.

- Dar fratele meu este Ascendent acum.

- Aceasta este o observație bună, a intervenit Delano.

- Asta doar dacă presupunem că este fratele tău.

Am tresărit.

- Sau că a făcut cu adevărat Ascensiunea, a comentat cineva.

Paharul începuse să-mi alunece printre degete...

Reflexele lui erau rapide ca fulgerul. A prins paharul înainte ca acesta să lovească masa. L-a lăsat apoi jos și mi-a apucat mâna, coborând-o pe masă.

- Fratele tău este în viață.

Inima mi-a stat în loc.

- Cum poți fi sigur de asta?

- Îl urmăresc de luni bune, Poppy. Nu a fost văzut niciodată pe timp de zi, și îmi închipui că asta nu poate să însemne decât că este Ascendent.

Cineva a blestemat și a scuipat pe podea. Am închis ochii. Pe jumătate... atlantiană? Dacă acesta era motivul pentru care fusesem Aleasă și era sursa abilităților mele... însemna că ducele și ducesa știuseră? Regina? Am deschis ochii.

- De ce m-ar fi ținut în viață dacă știau?

A strâns din dinți.

- De ce îl țin în viață pe fratele meu?

Am tresărit, înghețată toată.

- Eu nu pot face... Nu-i așa? Adică, eu nu am... ăăă... părțile necesare.

- Părțile? Kieran a tușit. Cu ce i-ai împuiat capul?

Prințul i-a aruncat o privire tăioasă.

- Dinții. Cred că la asta se referă.

Și-a dezvelit colții și și-a trecut limba pe deasupra unuia. Am simțit un gol în stomac - amestec de plăcere și repulsie.

- Nu au nevoie de ei. Au nevoie doar de sângele tău ca să poată face Ascensiunea.

Dacă nu aș fi fost așezată, cel mai probabil m-aș fi prăvălit. Aș fi vrut să-l contrazic, însă nu aveam nici o idee de ce ar fi mințit într-o asemenea privință. Nu avea nimic de câștigat. M-am aplecat ușor, întrebându-mă dacă nu cumva făceam un atac de cord.

- Sunt curios, Cas. De ce trebuie să mergem acasă? a întrebat Kieran, și aș fi putut să jur că își ridicase vocea. Când asta înseamnă că ne vom îndepărta de locul în care este ținut fratele tău.

- Este singurul loc în care putem merge. Ochii aceia aurii au rămas ațintiți asupra mea. Știi că un Atlantian se poate căsători doar dacă cele două jumătăți se află pe pământul patriei lor? Este singurul mod prin care cei doi miri pot deveni un întreg.

Mi-am întredeschis buzele. Întreaga sală a fost traversată de un val de uimire. Zăbovind cu gândul la faptul că eram pe jumătate atlantiană, nici măcar nu puteam crede ce auzeam. El spunea că...

Gropița aceea afurisită și-a făcut apariția în obrazul drept și a fost urmată de cea din obrazul stâng. Casteel Da'Neer, Prințul Atlantiei, a zâmbit larg și ne-a ridicat mâinile unite.

- Mergem acasă ca să ne căsătorim, *Prințesa* mea.

LECIOAREA

Aleasă de la naștere să fie cea care să le ofere oamenilor calea spre o altă lume, Poppy nu a simțit nici o clipă că propria viață îi aparține. Viața Lecioarei este una solitară. Nu trebuie să fie niciodată atinsă sau privită. Nu trebuie să i se vorbească, iar plăcerile de orice fel îi sunt total interzise. În vreme ce așteaptă ziua Ascensiunii, ea ar prefera să își petreacă timpul alături de gardienii castelului în care trăiește, luptând împotriva forțelor răului care i-au ucis părinții, decât să se comporte astfel încât să fie considerată vrednică de către zei. Însă alegerea nu i-a aparținut niciodată ei cu adevărat.

LECIOAREA

Vitorul întregului regat depinde de Poppy, deși ea nu e convinsă că este ceea ce își dorește. Căci Lecioara are și ea inimă. Și suflet. Și dorințe. Iar când Hawke, gardianul cu ochi aurii înărcă, înțip să i poarte de grijă până la Ascensiune, apare în viața ei, menirea și datoria se întrepătrund cu durința și cu nevoia. Lui îi garantează furtă, o face să pună la îndoielă toate lucrurile în care crede și o ademenește spre plăceri interzise.

LECIOAREA

Uitați de zei și temuți de muritor, răstignit în timp ce regatul decăzut se revoltă, hotărât să ia înapoi cu forța orice cetăți și văluri. Și, pe măsură ce umbra celor blestemați se abate asupra noastră, mult granița dintre ce e corect și ce e interzis de zădărnici și necărați. Poppy nu risca doar să-și piardă inima și să fie considerată nevrednică de către zei, ci își pune în pericol și viața când toate țelele îmbibate de sânge ce țin lumea ei laolaltă încep să se dărâme.

Există
unele cărți care
adună scrierile
de mare calitate.
Nu există de pomeni
într-unul, ci pe toate
responsabilități și lucruri
pe muncă!

e
Book
classics

Tradiție din 1989
ISBN 978-9975-22-128-4
9780416327200